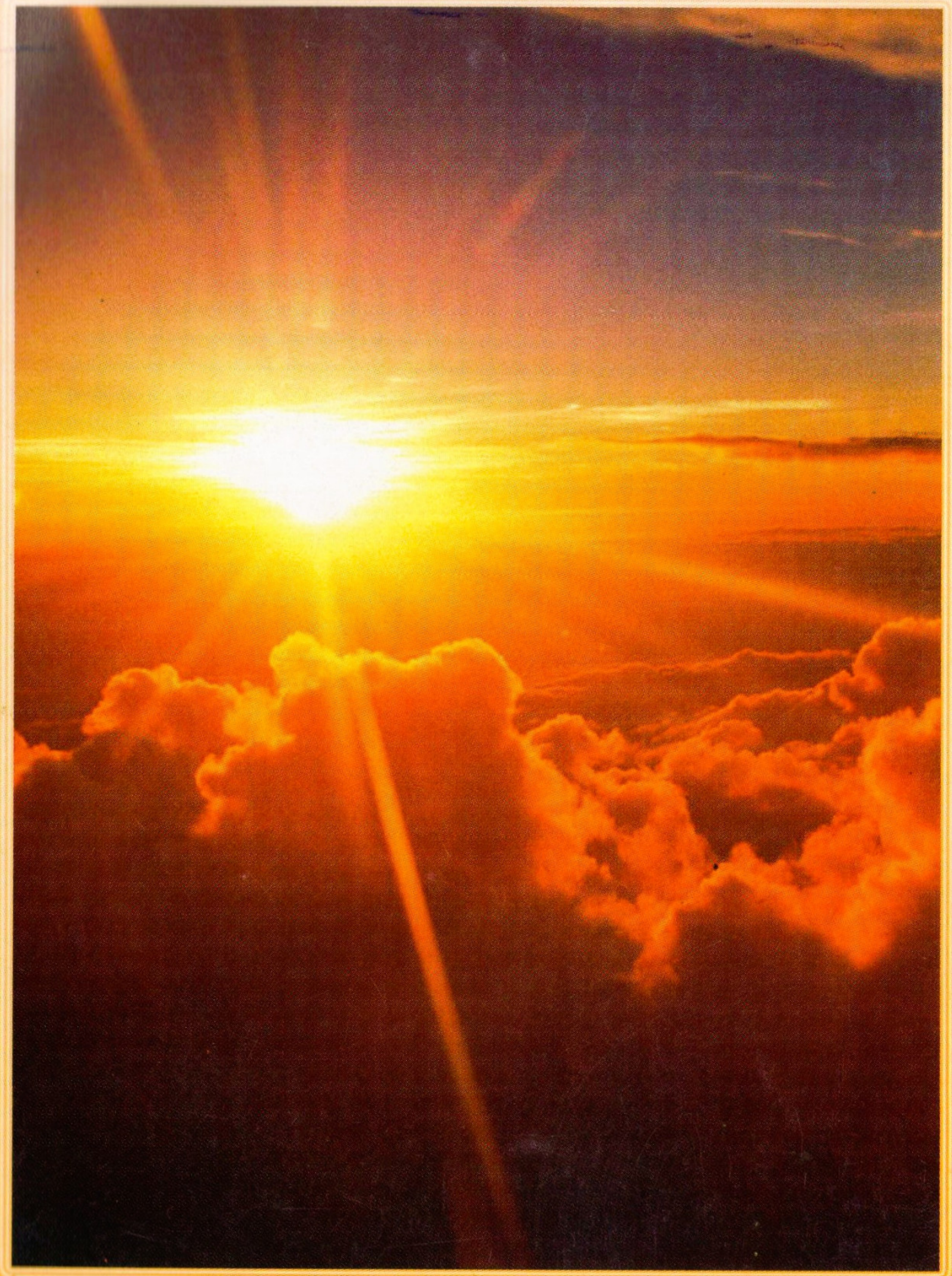

ప్రత్యేక సంచిక

యథార్థమైన నాయకత్వం

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక - జనవరి 2012

₹ 1

11/1/2012

నాయకుడు

శ్రీమాతారవిందుల ప్రవచనములు

విషయసూచిక

కాలగర్భమందు దివ్యతేజమొకటి ఉద్భవించి
ఉరుములాంటి ఉరవడిని నింపింది మానవరూపంలో.
ఉత్సాహపు ఉరకలతో మెరుపులాంటి బాలుడొకడు
దిగివచ్చాడీ భువిపై. అజేయమైన దివ్యశాంతి,
ప్రీతిగొలుపు ఔన్నత్యం, పావనభావోద్రేకం,
రెక్కలుగల సామర్థ్యం, దిగివచ్చాయీ భువిపై.
సర్వదేవతామూర్తులు దాల్చారో మర్త్యదేహం,
అవతరించి ధరించారు ఒకే నామధేయం.

శ్రీఅరవిందులు

(SABCL Vol. 5, p. 595)

అనువాదం అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

ఆహ్వానం

గిరిశిఖరాగ్రాలపై గిరిధారి లీలావిలాసాలను అవలోకించడానికీ,
ఆ చిద్విలాసావిష్కృత ఆనందవిరులను ప్రకృతి సిగలో విరబూయజేయటానికీ....

నేను వాతావరణ వైపరీత్యాలకు ఎదురొడ్డి కదలి వెళ్తున్నాను
పర్వతాలవైపు, పచ్చిక బయళ్ళ వైపు పాదచారినై.
గతి ప్రతిరోధక బాటలో వాగూవంక దాటి, మంచుటంచుల
మీద గెంతుతూ నాతో ఎవరు కాలు కదుపుతారు? కలసి కొండెక్కుతారు?

నా ఆవాసం, కవాట కుడ్య విభజనతో చిన్నవోయిన
పట్టణాల వలయం కాదు — అవధులెరుగని అనంతవిశ్వం;
పైన నీలిగగనంపై నీలిమేఘశ్యాముడు, ఎదుట
ఎదిరి నిలిచిన పెనుగాలులు, వడగండ్లు రువ్వుతున్న వానలు.

దురదృష్టం నాతో చెలిమి కోరింది, చేయి కలిపింది.
ఈ ఏకాంత సీమలలో ఎదురొడ్డి వినోదక్రీడ లాడుతాను.
ఎవరెవరు నిష్కల్మష నిర్నిబంధ జీవితాన్ని అభిలషిస్తారో — వారంతా
ఈ మహాద్భుత మారుత మలయసానువుల నధిరోహించండి.

కొండల గుండె అలజడుల ఆత్మను నేను, కొండల రాయుడను నేను,
నిశ్చలాత్మశక్తిని నేను, వెరుపెరుగని స్వేచ్ఛాజీవిని నేను.
నా ఏలుబడిలో ఏకమై నాతో అడుగు కలిపి నడవాలంటే
విధిగా విశుద్ధాత్ములై, ఆపదల కాపులై విరియాలి — వెల్లివిరియాలి.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: అన్నవరం ఆదిశేషయ్య

(Ref: *Invitation by Sri Aurobindo*)

యదార్థమైన నాయకుడు మనలోనే ఉన్నాడు

ప్రతి ఒక్క వ్యక్తి తన ప్రస్తుత జీవిత పరిధులను అధిగమించి ఒక ఉన్నతమైన, విస్తృతమైన జీవితంలో పాలుపంచుకొనునట్లు చేసే మహోన్నత చైతన్యం అతని అంతరంగంలోనే నిగూఢమై విలసిల్లుతుంది. నిజానికి, విశిష్టమైన వ్య క్తులయందు ఈ చైతన్యమే సర్వదా వారి జీవితాలను నిర్దేశించి, వారి ఉనికికి కారణభూతమైన పరిస్థితులతో పాటు వాటికి వారి వ్యక్తిగత ప్రతిస్పందనలను కూడ వ్యవస్థీకరిస్తుంది, దేనినైతే మానవుని యొక్క మానసిక చైతన్యం తెలుసుకొనలేదో, దేనినైతే అది నిర్వర్తించలేదో, దానిని ఈ చైతన్యం తెలుసుకోగలదు, నెరవేర్చగలదు. అది జీవి యొక్క కేంద్రంలో వెలుగుతూ తన కాంతిని ఉపరితలచేతనయొక్క చిక్కని పొరలగుండా ప్రసరింపజేసే దీపం లాంటిది.

శ్రీమాత 12:30

నాయకుడు నీలోనే ఉన్నాడు. నీవు చేయవలసిందల్లా అతనిని కనుగొనడమే, అతని గళం వినడమే. అది చేయగలిగితే ఇతరులు నీ మాటను వినకపోవడం అంటూ జరగదు. ఎందుకనగా అందరిలో స్వయంగా వ్యక్తమయ్యే గళం ఒకటి ఉంటుంది. ఆ గళమే, ఆ శక్తే నీలోనూ ఉంది. అది నీలో ఉన్న అనుభూతి నీకు కలిగి, దాని ఆవరణలో నీవు జీవించగలిగితే, అదే నీవు కాగలిగితే, అప్పుడు నీ నుండి వెలువడే ఒక్క మాట చాలు, ఇతరులలో సమాధాన గళాన్ని మేల్కొల్పుటకు.

శ్రీఅరవిందులు 1:664

దైవం తనకు తాను ఎవరిలో అభివ్యక్తమౌతాడంటే — గొప్ప ఆలోచనాపరుడు, కథానాయకుడు, ప్రజానాయకుడు, గొప్ప బోధకుడు, సాధువు, ప్రవక్త, మతస్థాపకుడు, ఋషి, ప్రజాహితుడు, గొప్ప కవి, గొప్ప కళాకారుడు, గొప్ప శాస్త్రిజ్ఞుడు, నియంత్రణ గలిగిన తపస్వి, విషయాలను, సంఘటనలను, శక్తులను సరిదిద్దగలవాడు. చేసే పని, ఉత్తమ కవిత, సుందరరూపం, గాఢమైన ప్రేమ, ఉదాత్తమైన చర్య, దివ్యకార్యసిద్ధి., వీటన్నింటిలోను దైవం యొక్క కదలిక ఉంటుంది; ఒక విధంగా ఇది దైవసాక్షాత్కారం.

శ్రీఅరవిందులు 13: 360

నీ ఆత్మను అనుసరించు, నీ మనసును కాదు — సత్యానికి స్పందించే నీ ఆత్మను,

దృశ్యమానమైనవాటికి ఎగిరిగంతేసే నీ మనసును కాదు. దైవశక్తిని విశ్వసించు, ఆమె నీలోని దివ్యలక్షణాలను సడలించి, వాటినన్నింటిని దివ్యప్రకృతిగా మలుస్తుంది.

శ్రీఅరవిందులు 25:40

నీవు ఏది కోరుతావో, దానిని ప్రక్క నుంచి, దైవం కోరునదేదో తెలుసుకో; నీ హృదయం లోని భావోద్రేకాలు, లేక సహజంగా నీకుండే అభిప్రాయాలు, వేటినైతే సరైనవని, అవసరమైనవని సూచిస్తాయో, వాటిని విశ్వసించకు; గీతలో అర్జునుని మాదిరిగా వాటిని అధిగమించి, దైవం వేటిని సరైనవని, అవసరమైనవని నిర్ధారించాడో వాటిని తెలుసుకొనే ప్రయత్నం చెయ్యి. నీవు అభిలషించినదో లేక ఊహించినదో దక్కక పోయినా, నీవు విధిగా నిర్వర్తించవలసిన కర్తవ్యం, కర్మల ఫలితంగా, సరై నది, ఆవసరమైనది మాత్రమే దక్కుతుందనే ప్రగాఢ విశ్వాసం కలిగి ఉండు. ఈ లోకాన్ని పాలించే శక్తికి కనీసం నీకున్నంత వివేకమైనా ఉంటుంది. దాని నిర్వహణలో నీ సలహాగాని, నీ ప్రమేయంగాని ఎంత మాత్రము అవసరం లేదు. ఈ విషయం దైవం చూసుకుంటాడు.

శ్రీఅరవిందులు 16:418-19

నీ జీవితం నీ కివ్వబడింది కేవలం దైవకార్య నిమిత్తమేనని, దైవం అభివ్యక్తమవడానికి ఉపకరించడానికి మాత్రమే అనే భావన కలిగివుండు. ఒక్క పవిత్రతను, శక్తిని, వెలుగును, విశాలత్వమును, ప్రశాంతతను, దివ్యచైతన్య మహదానందాన్ని అవి నీ మనస్సును, జీవితాన్ని, శరీరాన్ని పట్టువదలక పరివర్తనను గావించుటను తప్ప, ఇతరమైనవాటిని వాంఛించకు.

శ్రీఅరవిందులు 25:9

కేవలం భక్తి మాత్రమే ఉన్నట్లయితే మేధోపరంగా మనిషి ఎదగడు. మరుగుజ్జుగానే ఉండిపోతాడు. అలాగే, కేవలం జ్ఞానం మాత్రమే ఉన్నట్లయితే భగవన్నాటకంలో ఒక అసమగ్ర నటుడిగానే మిగిలిపోతాడు. ఆత్మార్పణ గావించిన మనస్సులలో మాత్రమే దైవం భక్తి జ్ఞానాలను రెండింటిని వర్షిస్తాడు. ఒక బృహద్కార్యాచరణకు వీటిని జంటమూలాలుగా చేస్తాడు.

శ్రీఅరవిందులు 3:442

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

సదా అభివృద్ధి, పురోగమనం

మొదటి నియమం — మనిషికి వ్యక్తిగత స్వప్రయోజనం లక్ష్యం కాకూడదు. అవసరమైన ముఖ్య లక్షణాలు, ధైర్యం, సాహసం, పట్టుదల.

అటుపిమ్మట, తాను తెలుసుకోవలసినదానితో పోలిస్తే, తనకు తెలిసినది స్వల్పమని, తాను చేయవలసినదానితో పోలిస్తే, చేయగలిగింది ఏమీ లేదని, తాను విధిగా ఉండవలసినదానితో పోలిస్తే, తానున్న స్థితి శూన్యమనే ఎరుక కలిగి ఉండాలి.

తన స్వభావంలో ఉన్న లోపమేమిటో దానిని గమనించాలని, తనకు ఇంతవరకు తెలియనిదానిని తెలుసుకోవాలని, తాను ఇంతవరకు చేయ శక్తిలేనిదానిని చేయగలగాలనే దృఢసంకల్పం కలిగి ఉండాలి.

తనకు వ్యక్తిగత వాంఛలు లేని కారణంగా ప్రసన్నమయ్యే వెలుగు, ప్రశాంతతతలో నిరంతరం పురోగమించాలి.

'సర్వదా అభివృద్ధి, పురోగమనం' అనే సూక్తిని ఒక పాటించవలసిన కార్యక్రమంగా పరిగణించాలి.

ఏకైక లక్ష్యం కలిగి ఉండాలి: దైవాన్ని అభివ్యక్తపరచుటకుగాను అతనిని తెలుసుకోవాలి.

పట్టువదలకు, నీవు నేడు నిర్వర్తించలేనిదానిని రేపు నిర్వర్తించగలవు.

మూలం శ్రీమాత 16:428

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

సుస్థిరమగు సంకల్పం అస్థిరకాలం కలుస్తాయి.
అయినా లోకం పోట్లకు ఆ విజేత తలదించడు.
పెరుగుతున్న చీకట్లో నెమ్మదిగా వేస్తాడడుగులు.
లక్ష్యం దూరం అయినా నడకను వేగిరపరచడు.
చీకటిలో వినిపించే కేకలు ఖాతరు చేయడు.
చిల్లరదేవుళ్ళ సాయమాసించడు ఇంచుకైన
నిర్వికల్ప లక్ష్యం పై నిలుపుతాడు తన దృక్కులు.

శ్రీఅరవిందులు 29:449

మార్గదర్శిగా ఉండు

ప్రప్రథమంగా ప్రతి ఒక్కరు ఎవరి బాధ్యతను వారే వహించాలి. ఇతరులకు సహాయపడాలని అభిలషిస్తే, మార్గదర్శకంగా ఉండుట ద్వారానే సమర్థవంతంగా సహాయపడగలరు. మనఃస్ఫూర్తిగా సద్భావనతో మెలిగేవారందరికి అద్భుతమైన సార్థకతగల దైవకృప సర్వదా లభిస్తుంది.

శ్రీమాత 17:377

సమిష్టి జీవనం సాగిస్తున్నప్పుడు, నీవు సర్వదా ఒక దివ్యమార్గదర్శిగా నుండాలి. దివ్యజీవనంపై అవగాహన కలిగించి, వారు ఆ మార్గంలో ప్రవేశించడానికి అవకాశం కల్పించేవిధంగా నుండాలి. అంతకు మించి మరేమీ కాదు: వారు అభివృద్ధిచెందాలనే ఆశ కూడ నీకుండ కూడదు; ఎందుకంటే అది కూడ నీ అభిప్రాయాన్ని కొంతవరకు వారిపై రుద్దినట్లవుతుంది.

నీలోని దివ్యత్వంతో నీవు నిశ్చయంగా మమేకమగునంతవరకు, బయటి ప్రపంచంతో నీకుండే సంబంధాల విషయంలో, ఎవరైతే స్వయంగా అలాంటి అనుభవం పొంది ఉన్నారో, వారి ఏకగ్రీవ సలహా ప్రకారం నడుచుకోవాలి.

దేని వలన కూడ కష్టపడకుండా, ఇతరులను కష్టానికి గురిచేయకుండా, వీలయినంతవరకు ఎవరినీ బాధించకుండా మెలగడం, ఒక నియమంగా పెట్టుకుని, నిరంతరం దయార్ద్రహృదయం కలిగి ఉండాలి.

శ్రీమాత 2:103

నాయకులు ఎప్పుడు ఆదర్శప్రాయులుగ ఉండాలి. వారి అనుయాయూలు ఎలాంటి నీతినియమాలు పాటించాలని వారు అభిలషిస్తారో, అట్టి లక్షణాలనే వారు కూడ కలిగి ఉండాలి. వారు వివేకము, క్షమ, సహనం, కారుణ్యం, సానుభూతి, స్నేహపూరక ఆదరణలతో నిండి ఉండాలి. ఈ లక్షణాలను తమకు సన్నిహితులను సమకూర్చుకోవాలనే స్వాతిశయంతో కాక ఇతరులను అర్థం చేసుకుని, వారికి సహాయపడే గొప్ప మనస్సు కలిగి ఉండాలి. ఒక నిజమైన నాయకుడు తనను తాను మరచి, తన స్వంత ఇష్టాయిష్టాలను విస్మరించడం తప్పనిసరి.

శ్రీమాత 13: 169-70

నిజమైన నాయకుడు పాటించవలసిన నియమాలు

తనను తాను మరువగలగాలి:

తనను తాను మరువగలగడం నిజమైన నాయకుడికి ఉండవలసిన అత్యావశ్యక నియమాలలో ఒకటి.

ఇతర నియమాలు:

స్వప్రయోజనాలను విస్మరించాలి. తన కోసం దేనినీ ఆశించకూడదు. కేవలం సంఘశ్రేయస్సును, సమిష్టి శ్రేయస్సును, తన పైనే ఆధారపడియున్న వారి శ్రేయస్సును ఆశించాలి. ఆ ఏకైక లక్ష్యాన్నే మనసులో నిలుపుకొని, తన కార్యాచరణలో వ్యక్తిగత ప్రతిఫలాన్ని ఆశించకూడదు.

ఆ విధంగా ఒక చిన్న బృందానికి నాయకుడైనవాడు క్రమక్రమంగా ఒక పెద్ద సంఘ నాయకుడిగా, ఒక దేశనాయకుడిగా, ఒక సమిష్టి నాయక పాత్రను పోషించే స్థాయికి ఎదగవచ్చును. ఇదంతా ఒక ప్రధానమైన శిక్షణాక్షేత్రంగా ఉంటుంది. నిజానికి మేము ఇక్కడ ప్రయత్నించింది, ప్రయత్నం కొనసాగిస్తున్నది అందుకోసమే — వీలయినంత త్వరలో ప్రతి ఒక్కరు ఒక నిజమైన నాయకుడిగ ఎదగగలుగుటను నేర్చుకొనే వీలుగా ఒక బాధ్యతను — చిన్నదిగాని, పెద్దదిగాని — వారికి అప్పగించాలని మాఆశయం.

నిజమైన నాయకుడు కావాలంటే నిష్పాక్షికంగా ఉండగలగాలి. స్వార్థప్రేమను, స్వార్థపూరిత చలనాలను విసర్జించాలి. ముఖ్యంగా నాయకుడు తన అహాన్ని నియంత్రించుకోగలగాలి.

శ్రీమాత 9:81

అందరిలో పనిచేసే దైవం గురించి విశాల దృక్పథం కలిగి ఉండాలి:

ప్రతి ఒక్కరు తెలిసో తెలియకో విశ్వశక్తికి ఒక ఉపకరణమే. అంతరంగమందు దైవ ఉనికి విషయములో తప్ప మనిషి చేసే ఒక చర్యకు మరో చర్యకు, ఒక విధమైన సాధనకు మరోవిధమైన సాధనకు మధ్య గణనీయమైన వ్యత్యాసం ఏమీ కానరాదు. జ్ఞానానికి, అజ్ఞానానికి మధ్యనున్న తేడా భగవత్ కృపపై ఆధారపడి

ఉంటుంది. దైవశక్తి ప్రభావం, అది కోరుకున్న దిశకే ప్రసరిస్తూ, నేడు ఒక దానిని రేపు మరొక దానిని మంత్రశక్తితోనో లేక దైవశక్తితోనో పూరిస్తుంది. కుమ్మరి ఒక మట్టిపాత్రను, మరొక పాత్రకన్న మిన్నగ తీర్చగలిగితే ఆ యోగ్యత కుమ్మరిది గాని, పాత్రది కాదు. మన మనోవైఖరి "ఇది నా శక్తి" లేక "నాలో దైవశక్తి ఉన్నది చూడు" అనే మాదిరిగ కాక "ఒక దైవశక్తి ఈ మనసులోను, దేహంలోను పనిచేస్తున్నది; అందరిలోను, జంతువులలోనూ, చెట్టు చేమలలోను, లోహాలలోను చైతన్యమూ, జీవం ఉన్నవాటిల్లోను, అచేతనంగా, జడంగా కనిపించే వాటిల్లోను, అదే శక్తి పనిచేస్తుంది" అను మాదిరిగ నుండాలి. అందరిలోను, ఈ సమస్త ప్రపంచంలోను పనిచేస్తున్న ఆ దైవమే, దైవకార్యాచరణకు, ఆత్మసాక్షాత్కారానికి కూడ సమానంగా ఉపకరించగలడు అనే విశాలభావనను మనం పరిపూర్ణంగ అనుభవించగలిగితే, అది మనలోని రాజసిక అహంకారాన్ని పారద్రోలుతుంది. అంతేగాక, నేను, నాది అనే సాత్విక ఇంద్రియ జ్ఞానం కూడ మన ప్రకృతి నుండి అంతరించుట ఆరంభమౌతుంది.

శ్రీఅరవిందులు 20: 238

సత్యాన్ని అంటిపెట్టుకుని ఉండాలి:

విజయంపై కన్నా సత్యంపైన ఎక్కువ ఆసక్తి కనబరచు.

శ్రీమాత 14:206

సత్యం ఒక రాతి పునాది. దానిపైనే ఈ ప్రపంచ నిర్మాణం జరిగింది — "సత్యేన తిష్టతే జగత్" — అసత్యం ఎన్నటికి శక్తికి యదార్థమైన మూలం కాలేదు. అసత్యం ఎప్పుడైతే ఒక ఉద్యమానికి మూలమౌతుందో, ఆ ఉద్యమం భగ్నం కావాలని ముందే నిర్ణయించబడింది. ఉద్యమం, సత్యాన్ని ఆధారంగా చేసుకొని కొనసాగినప్పుడే లౌక్యముతో కూడిన వ్యవహారం దోహదపడగలదు. లౌక్యాన్ని మాత్రమే మూలసూత్రంగ పెట్టుకుంటే, అది జీవనవిధాన నియమావళిని అతిక్రమించడమౌతుంది.

శ్రీఅరవిందులు 1:706

సర్వకాల సర్వావస్థలలో సత్యసంధతను మించిన ధైర్యం మరొకటి లేదు.

శ్రీమాత 14:182

జాగరూకత కలిగి ఉండాలి:

జగరూకత అనగా మెలకువతో నుండుట, తన రక్షణలో తానుండుట, నిజాయితీగా నుండుట — ఆకస్మిక పరిణామాలకు చలించకుండుట....

జాగరూకతతో నుండుట అనగా కేవలం నిన్ను నిమ్నస్థాయికి దిగజార్చేదానిని ఎదిరించడం మాత్రమే కాదు. అన్నింటిని మించి, వృద్ధిచెందుటకు కలిగిన ఏ అవకాశాన్ని కూడా చేజార్చుకోకుండ, ఒక బలహీనతను అధిగమించుటకు దొరికిన ఏ అవకాశాన్ని కూడ వదలుకోకుండ, ఒక ప్రలోభాన్ని తట్టుకొని నిలబడుటకు, ఒక దానిని నేర్చుకొనుటకు, ఒకదానిని సరిదిద్దుటకు, ఒకదానిపై ఆధిపత్యం పొందుటకు కలిగే ఏ అవకాశాన్ని కూడ వదులుకోకుండా ఉండుట. నీవు జాగరూకుడవై ఉన్నట్లయితే, ఏ పనినైతే నెరవేర్చడానికి మామూలుగ సంవత్సరాలు పడుతుందో, ఆ పనిని కొన్ని రోజులలోనే నెరవేర్చగలవు. నీవు జాగరూకుడవై ఉన్నట్లయితే, నీ జీవితంలో తటస్థించే ప్రతి సందర్భాన్ని, ప్రతి కార్యక్రమాన్ని, ప్రతి కదలికను లక్ష్యానికి చేరువ కాగలిగే అవకాశంగా మార్చుకుంటావు.

శ్రీమాత 3: 202

తన బలహీనతలను గుర్తించాలి:

తన బలహీనతలను, తన బూటకపు కదలికలను గుర్తించి వాటిని విసర్జించుట, వాటి బారినుండి విడుదల నొందుటకు సరైన మార్గం. తాను స్వయంగ విషయాలను శాంతచిత్తంతో, ప్రశాంతమైన ప్రాణికంతో గమనించగలిగే వరకు, తననుతాను విమర్శించుకోవాలి తప్ప, ఇతరులెవ్వరిని విమర్శించకుండుట ఒక అత్యుత్తమ సూత్రము. అంతేగాక, బాహ్యరూపురేఖల ఆధారంగ నీ మనస్సును తొందరపాటు అంచనాలకు రానివ్వకూడదు. నీ ప్రాణికసత్తాను వాటి కనుగుణంగ ప్రవర్తించనీయ కూడదు.

నిరంతరం నిశ్చలంగా ఉండి సమత్వభావంతో ఉపరితల చేతన యొక్క కలవరపాట్లను పరిశీలనాత్మక దృష్టితో గమనించి, వాటిని మార్పుచేయుటకు ప్రయత్నించగల స్థానం ఒకటి నీ అంతఃసత్తాలో ఉంది. ఆ అంతఃసత్తా యొక్క

ప్రశాంతతలో జీవించడం నేర్చుకోగలిగితే, నీ సుస్థిర పునాదులను నీవు కనుగొలగలవు.

శ్రీఅరవిందులు 24: 1684

ఆత్మనిగ్రహం కలిగి ఉండాలి:

1. ఇతరులను నీవు నియంత్రించడానికి ముందు నీపై నీవు సంపూర్ణ నియంత్రణను కలిగి ఉండుట తప్పనిసరి.
2. ఇష్టాయిష్టాలకు చోటివ్వకూడదు. ఒకరిని యిష్టపడి మరొకరిపై అయిష్టత కూడదు. అందరితో నిష్పక్షపాతంగా వ్యవహరించాలి.
3. ఓర్పుతో, సహనంతో మెలగాలి.

తప్పనిసరి అయినదేదో అది మాత్రమే మాట్లాడాలి. అంతకు మించి కాదు.

శ్రీమాత 15: 59

స్థిమితంగా నుండాలి. ఓర్పు వహించి ఉండాలి. ఎప్పుడూ ఆగ్రహంచెందకూడదు. ఇతరులపై ఆధిపత్యం చెలాయించాలంటే, నీపై నీవు ఆధిపత్యం కలిగి ఉండాలి.

శ్రీమాత 12: 195

పరిపూర్ణమైన నిజాయితీ కలిగి ఉండాలి:

పరిపూర్ణమైన నిజాయితీ కలిగి ఉండాలంటే, ఎలాంటి అభిమానం, ఎలాంటి కోరిక, ఎలాంటి ఆకర్షణ, ఎలాంటి అయిష్టత, ఎలాంటి సానుభూతిగాని, అనిష్టతగాని, ఎలాంటి అనురాగం, ఎలాంటి అసహ్యం లేకుండ ఉండుట తప్పనిసరి.

అన్ని విషయాలు సక్రమంగా ఉన్నట్లు ఒక సంపూర్ణమైన, సమగ్రమైన దృష్టి కలిగి ఉండాలి. అన్నింటిపై సమవైఖరి కలిగి ఉండాలి. అదే యదార్థదృష్టికి ఉండవలసిన వైఖరి. ఇలాంటి నియమావళిని పాటించుట మనిషికి క్లిష్టమైన పని. తనను తాను దివ్యజీవిగ రూపాంతరమొందుటకు నిశ్చయించుకుంటే తప్ప, తనలోని ఈ వైరుధ్యాల నుండి విముక్తి నొందుట దాదాపు అసాధ్యం. అయినప్పటికీ వీటిని తనలో కొనసాగించి నంతవరకు అతడు పరిపూర్ణ నిజాయితీపరుడు కాలేడు. మానసిక ప్రాణికగమనాలే కాక శారీరక గమనాలు సైతం బూటకమైనవిగా మారతాయి. నేను శారీరక గమనాల గురించి ముఖ్యంగా చెప్తున్నాను. ఎందుకనగా, ఇంద్రియాల పనితీరు కూడ వక్రీక రిస్తుంది. ప్రాధాన్యత ఉన్నంతవరకు వేటిలోనైనా వాస్తవికతను చూడలేవు, వినలేవు,

రుచిచూడ లేవు, తెలుసుకోలేవు. నిన్ను సంతోషపెట్టేవి లేక సంతోషపెట్టనివి, నిన్ను ఆకర్షించేవి లేక రోత పుట్టించేవి ఉన్నంతవరకు విషయాల వాస్తవికతకను నీవు గమనించలేవు. వాటిపై నీ స్పందన, నీ ఇష్టాయిష్టాల రీత్యా వాటిని అర్థం చేసుకుంటావు. అనుభూతులు, ఆలోచనలు ఏవిధంగానైతే చెదిరిపోతుంటాయో, అదే విధంగా ఉపకరణాల లాంటి ఇంద్రియాలు కూడ చెదిరిపోతాయి. అందువలన నీవు చూసేది, స్పర్శించేది, అనుభవించేది, ఆలోచించేది అంతా రూఢిగ నమ్మాలంటే నీలో ఒక సంపూర్ణమైన ఉదాసీనతా భావం కలగాలి. నిజానికి ఇదిఅంత సులభమైనదేం కాదు. కాని అంతవరకు నీ అవగాహన పూర్తిగా వాస్తవం కాలేదు.

శ్రీమాత 8: 398

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

సమస్య — పరిష్కార మార్గాలు

పునరాలోచన

మీలో చాలామంది ప్రాణి ఉపరితలస్థాయిలోనే జీవిస్తూ వుంటారు. బాహ్య ప్రభావాలకి గురవుతూ వుంటారు. మీరు మీ శరీరానికి బాహ్యంగా యెలా కనిపించాలనుకుంటారో అలా కనిపిస్తూ జీవిస్తారు. కాని యెప్పుడైనా మీ కిష్టంలేని వ్యక్తి సరిగ్గా అలాగే కనిపించడం చూస్తే మీరు తలకిందులవుతారు. ఈ బాధంతా ఎందువల్ల అంటే మీలో మీరు ఒక్కడుగు వెనక్కిపోయి ఆలోచించకపోవడం చేత. ఎప్పుడూ కూడా మీరు ఏ విషయాన్నయినా మీలో మీరు పునరాలోచించాలి. ఏ విషయాన్నైనా లోతుగా ఆలోచించడం నేర్చుకోండి. ఒక్కసారి వెనక్కిపోయి ఆలోచిస్తే క్షేమంగా వుంటారు. బాహ్యప్రపంచంలో కదలాడుతుండే శక్తులకి మిమ్మల్ని మీరు అప్పగించుకోకండి. ఏదైనా వెంటనే చెయ్యవలసివచ్చినా సరే ఒక్క క్షణం ఆగి, ఆ విషయాన్ని మళ్ళీ జాగ్రత్తగా ఆలోచించి చూడండి. మీకే ఆశ్చర్యం కలిగేలా ఎంత వేగంగా, ఎంత విజయవంతంగా ఆ పని చెయ్యగలుగుతారో మీకే తెలుస్తుంది. ఎవరైనా మీ మీద కోపంగా వున్నారనుకోండి. ఆ కోపప్రకంపనల్లో చిక్కుకోకుండా వెనక్కి తగ్గండి. ఆ కోపం ఆధారం దొరకక దానంతటదే చల్లారిపోతుంది. నిరంతరం మీ ప్రశాంతతకి భంగం కలగకుండా చూసుకోండి. ప్రశాంతతను పోగొట్టే ఆకర్షణలను

అరికట్టండి. జాగ్రత్తగా పునరాలోచన లేకుండా ఏ నిర్ణయం తీసుకోకండి. అలాగే పునరాలోచన లేకుండా ఒక్క మాటైనా ఎప్పుడూ మాట్లాడకండి. జాగ్రత్తగా పునరాలోచన లేకుండా యే కార్యాచరణకి దిగకండి. సామాన్య ప్రపంచానికి చెందినదంతా అశాశ్వతము, క్షణికము. అందుచేత అందులో మనం ఆందోళనపడవలసినంత గొప్పదేమీ వుండదు. ఏది నిత్యము, శాశ్వతము, అవినాశము, అనంతము అవుతుందో, అది నిజంగా మనం పొందవలసినది, జయించవలసినది, సంపాదించవలసినది. అదే దివ్యకాంతి, దివ్యప్రేమ, దివ్యజీవనం. అదే అన్నిటినీ మించిన దివ్యశాంతి, సమగ్ర ఆనందం, భూమి మీద సర్వాధిపత్యంతో కూడిన మకుటాయమానమైన ఒక దివ్య పరిపూర్ణ దర్శనం. వస్తువుల యొక్క సాపేక్ష లక్షణాన్ని గ్రహించగలిగినప్పుడు అప్పుడు ఏదేమైనా ఒక్కడుగు వెనక్కి వేసి ఆలోచించు. నీవు ప్రశాంతంగా వుండ గలవు. దివ్యశక్తిని ఆవాహన చేసి సమాధానం కోసం నిరీక్షిస్తావు. సరిగ్గా అప్పుడు ఏం చెయ్యాలన్నది నీకు అవగతమవుతుంది. అందుచేత ఒక విషయం గుర్తుంచుకో! ముందుగా నువ్వు అత్యంత ప్రశాంతంగా ఉండగలిగితే తప్ప జవాబును అందుకో లేవు.

ఏకాగ్రత

నీ ఏకాగ్రతాశక్తిని సంపూర్ణంగా సాధించగలిగితే నీవు పరిష్కరించలేని సమస్యే వుండదు. అంటే అంకగణిత సమస్యలు కావు (నవ్వుతూ) జీవితాన్ని గడుపుటలో నుండే సమస్యలు. తీసుకోవలసిన నిర్ణయాలకు సంబంధించిన సమస్యలు, పరిష్కరించడం అవసరమయిన మానసిక సమస్యలు. ఏ ఒక్కటీ కూడా ఏకాగ్రతా శక్తి ముందు నిలువలేవు.

ఇంకా చెప్పాలంటే నిజానికి యిది చాలా సౌకర్యవంతమయిన మార్గం. ఒక స్థిరబిందువుని కేంద్రంగా తీసుకుని ఆ బిందువు వైపే నిశ్చలంగా చూస్తూ — ఎంత నిశ్చలంగా అంటే ఒక దశలో తనే ఆ బిందువు అయిపోయినంతగా. ఇక పైన బిందువును చూసేవారుండరు. తానే ఆ బిందువు అయిపోతాడు. అప్పుడు తగినంత బలంగా, ప్రశాంతతతో ఏదీ నీ ఏకాగ్రతను భంగపడనీయకుండా, ఆ పద్ధతి కొనసాగిస్తే హఠాత్తుగా ఒక మార్గం కనుక్కోగలవు. దాని ద్వారా నువ్వు గమ్యం చేరతావు. అప్పుడు దివ్యదర్శనం సిద్ధిస్తుంది.

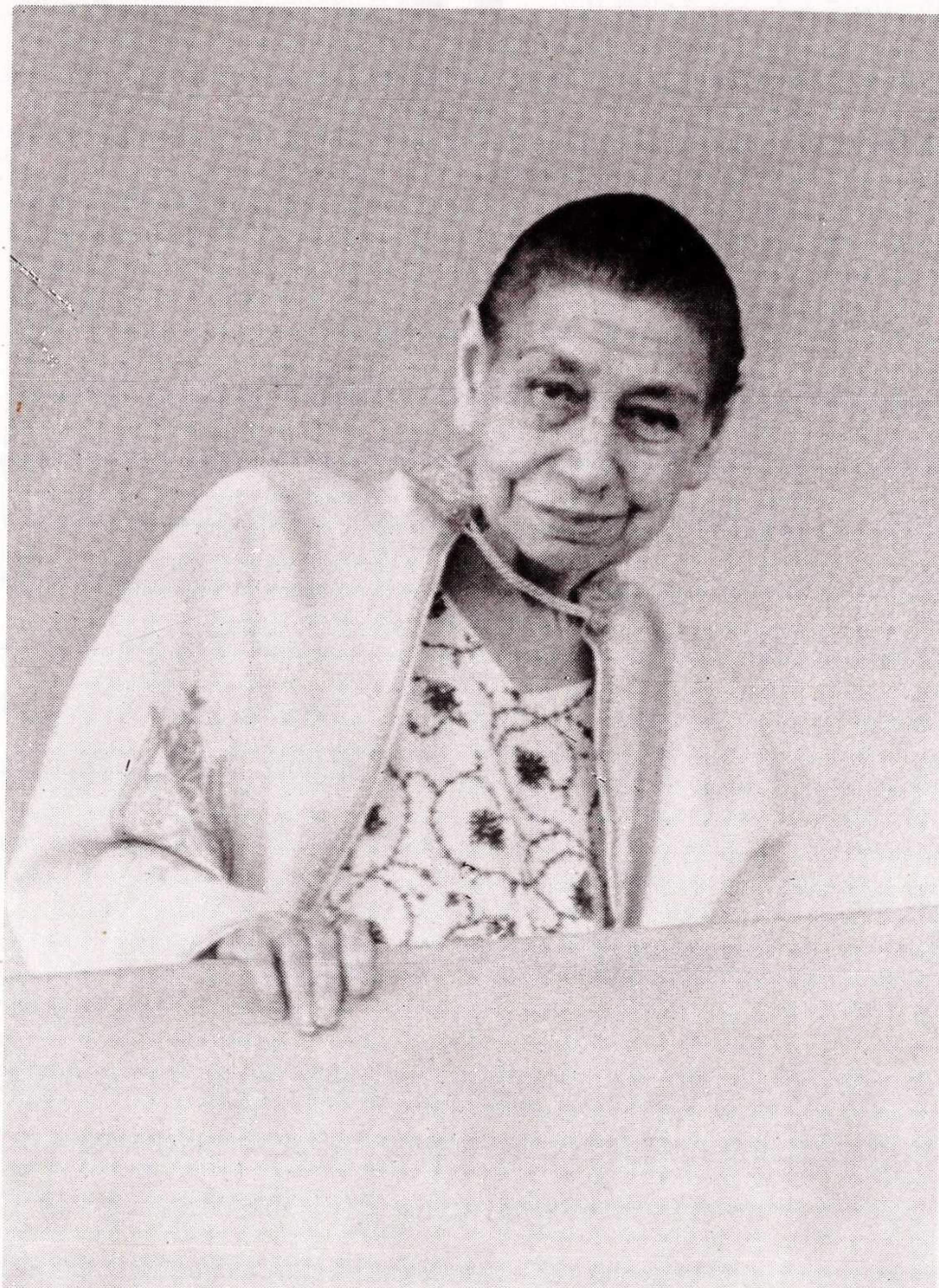
సమస్యను భగవంతుడి ముందు వుంచు:

సమస్య అనబడేది ఒకటి నీ ముందు నిలిచింది. నువ్వేం చెప్పాలి? ఏం చెయ్యాలి? ఎలా పనిచెయ్యాలి? నువ్వు చెయ్యవలసిందేమీ లేదు. ముమ్మాటికీ ఏమీ లేదు. కేవలం పరమాత్మతో నివేదించుకో. 'ఇది ఇలా ఉంది చూడు' అని — అంతే. అది చాలు. ఆ తరవాత హాయిగా ప్రశాంతంగా ఉండు. అప్పుడు అనాలోచితంగా తనంతట తాను, పునరాలోచన లేకుండా, ఏ ఉద్దేశం కూడా ఏమీ లేకుండా, చిన్న ప్రయత్నం కూడా చేయకుండానే చెయ్యవలసింది చేస్తావు. అనగా, ఆ పని భగవంతుడే చేస్తాడు. నువ్వెంత మాత్రం కాదు. అతడే చేస్తాడు. అతడే పరిస్థితులన్నీ చక్కబరుస్తాడు. అవసరమయిన మనుష్యుల్ని ఏర్పాటుచేస్తాడు. నీవు మాట్లాడవలసిన మాటలు నీ నోటికి, నువ్వు వ్రాయవలసిన రాతలు నీ కలానికి అందిస్తాడు. అంతే. అంతా, అంతా అతడే చేస్తాడు. నువ్వు నిమిత్తమాత్రుడివి. నువ్వు చెయ్యవలసిందింకేమీ లేదు. హాయిగా ఆనందంగా జీవితం గడపడం తప్ప.

శ్రీమాత ఆశించిన సమగ్ర పరిణామము

ఈ భూమి మీది పదార్థప్రపంచంలో నేను తేవాలనుకున్న పరిణామాలు:

1. సమగ్ర దివ్యచైతన్యం
2. పరిపూర్ణ దివ్యజ్ఞానం, సర్వజ్ఞత
3. అజేయమైన, ఆపలేని, తప్పించుకోలేని సర్వతోముఖ శక్తి
4. పరిపూర్ణమైన, నిత్యమైన, దృఢమైన ఆరోగ్యం; కలకాలం కొనసాగే పునరుజ్జీవన శక్తి.
5. నిత్య యవ్వనం, స్థిరమైన పెరుగుదల, అవిచ్ఛన్నమైన ప్రగతి.
6. అనన్యసౌందర్యం, సంశ్లిష్టము సంపూర్ణము అయిన సామరస్యం.
7. తరగని అసమాన సంపదలు, ప్రపంచంలోని సకల సంపదల మీద అదుపు.
8. నయం చేసి సంతోషాన్నివ్వగలిగిన దివ్యవరం.
9. అన్ని ప్రమాదాల నుండి, అన్ని ప్రతికూలదాడుల నుండి అభేద్యమయిన రక్షణ.
10. అన్ని రంగాలలోను, అన్ని కార్యకలాపాలలోను సమగ్రమైన భావప్రకటనాశక్తి.

ఆత్మగత విషయాన్ని మానవ మనుగడ కోసం
దేవుని చదరంగంలో విధివ్రాతకు జోడు చేసి
పాచికలేసిందామె గెలుపోటమి లెక్కించక.
శరణంటు లొంగిపోవు జన్మ కాదామెది.
దారి చూపి ముక్తి నొసగు మహిమాన్వితమామె పాత్ర.

శ్రీఅరవిందులు

(సావిత్రి) p.17.

అనువాదం: నడిమింటి విజయలక్ష్మి

11. వాక్చాతుర్యం, అందరూ సమగ్రంగా అర్థం చేసుకోగల శక్తిసంపద.
12. దైవకార్య నిర్వహణకు అవసరమయినవేవైతే ఉన్నాయో అన్నీ సమకూర్చుట.

శ్రీమాత 13: 41

నేను కోరేది:

1. వ్యక్తిగతంగా పరమాత్మ యొక్క శాశ్వత సమగ్ర అభివ్యక్తిగా నుండుట.
2. అధిమానస విజయం, దర్శనం మరియు రూపాంతరం అన్నీ ఒకేసారి సంభవం కావాలి.
3. వర్తమానంలోను మరియు భవిష్యత్తులోను బాధలన్నీ లోకాల నుండి శాశ్వతంగా మాయం కావాలి.

శ్రీమాత

అనువాదం: నడిమిండి విజయలక్ష్మి

దర్శకత్వం — వ్యవస్థీకరణ

ఒక నాయకుని నైపుణ్యాము, శక్తి, నిర్వాహకుడిగా అతడిని అనుసరించేవారిలో నమ్మకాన్ని, విధేయతను కలిగించే నేర్పు మీద ఆధారపడి ఉంటుంది. ఇది సామూహికంగా చేసే ఏ కార్యాచరణలోనైనా అత్యంత ముఖ్యమైన విషయం. అయితే ఎవరు సమిష్టి కార్యంలో ఒకే శరీరంగా, ఒకే మనసుగా, కలిసి పనిచేయడంలో తర్ఫీదు పొందరో, వారు ఈ లక్షణాన్ని అభివృద్ధి చేసుకోలేరు. ఈ తర్ఫీదులోని కఠిన నియమాలు, క్రమశిక్షణ, వ్యక్తిగతస్వేచ్ఛకు విరుద్ధమైనవి కాకపోగా, ఆ స్వేచ్ఛ యొక్క సదుపయోగానికి అవసరమైన స్థితి కారకాలు. స్వేచ్ఛకు క్రమపద్ధతి విరుద్ధం కాకపోగా, దాని యోగ్యతకు, భద్రతకు ఎంత అవసరమో అదే విధంగా, దానిని సద్వినియోగపరచుటకు, సమిష్టి కార్యాచరణకు ఈ నిబంధన తప్పనిసరి. వివిధ స్థాయిల్లో ఒక బృందంగా పనిచేయడానికి ఇది ముఖ్యమైన ఆవశ్యకత. బృందవాయిద్య గోష్ఠిలో, సంగీత సారథ్యం వహించిన వ్యక్తిని అనువర్తించకుండా, ఎవరి ఇష్టానుసారం

వారు వాయిస్తే, ఆ కచ్చేరి ఏ విధంగా రసాభాస అవుతుందో ఆ విధంగా ఆ కార్యం చెడుతుంది.

శ్రీఅరవిందులు

ప్రతి బృందం, సత్యసంధతగల బృందమైతే — అంటే వ్యక్తిగత సామర్థ్యం ప్రకారం ఏర్పడినపుడు — తప్పనిసరిగా వ్యవస్థీకరణ జరగాలి.

అయితే వ్యవస్థీకరణను సాధించడానికి కొన్ని గమనించదగ్గ అడ్డంకులున్నాయి.

1. మొదటిది, ఆ బృందమే అసంపూర్ణంగా ఉన్నపుడు అనగా ఆ వ్యవస్థీకరణకు అవసరమైన సభ్యులు లేనపుడు, కొన్ని విధులు, మధ్యవర్తుల ద్వారా జరిగే పనులు ఆగిపోయినపుడు.
2. కొందరు సభ్యులు వారికి కేటాయించిన పనికి పూర్తిగా కాని, పాక్షికంగాగాని ఇష్టపడకపోవడం, వారికిచ్చిన స్థానాన్ని తిరస్కరించడం, క్రమశిక్షణారాహిత్యం. ఎప్పుడైతే క్రమబద్ధత, ఐకమత్యము స్థాపించబడుతాయో, అప్పుడు వ్యవస్థీకరణ సహజంగా, దానంతట అదే ఏర్పడుతుంది.

శ్రీమాత

ప్రశ్న: దైవం తన అభివ్యక్తి కోసం ఒక వ్యక్తినే ఎన్నుకుంటాడా లేక అనేకమందిని ఎన్నుకుంటాడా?

అనేకమందిని ఎన్నుకుంటాడు.

కాని ఇక్కడ కూడా ఒక వ్యవస్థీకరణ ఉంది. నిజమైన వ్యవస్థీకరణను అర్థం చేసుకోకపోతే, ఆధ్యాత్మిక జీవితం గురించి ఏమీ అర్థం కాదు.

ఈ కాలంలో ఇది సంప్రదాయం కాదు. మానవ ఆలోచన దీన్ని ఇష్టపడదు. అయితే ఆధ్యాత్మిక కోణంలో చూసినపుడు వ్యవస్థీకరణ స్వాభావికంగా, సహజంగా, ఏ తగాదా లేకుండా ఉంటుంది. నిజమైన వ్యవస్థీకరణలో ప్రతివారికి వారి స్థానం ఉంటుంది.; ప్రతి ఒక్కరికి వారిక తగ్గ స్థానం వారి వ్యక్తిగత నిబద్ధత ప్రకారం లభిస్తుంది. అనగా, ప్రతి అంశం దాని ఉచిత స్థానంలో ఉన్నపుడు తన స్థానం లోనున్న ఆ దైవంతో పరిపూర్ణ సంబంధం కలిగి ఉంటుంది. అయినప్పటికీ, మొత్తాన్ని చూసినపుడు, సమగ్రత సంతరించుకున్న వ్యవస్థ కూడ ఉండి తీరుతుంది. ఆధ్యాత్మిక స్థాయిలో జీవితాన్ని అర్థంచేసుకోవాలంటె ఈ విషయాన్ని ముందుగా అర్థం చేసుకోవాలి. అది అంత సులభమైన విషయము కాదు.

ప్రతి వ్యక్తి తాను స్వయంగా దైవం యొక్క సంపూర్ణ అభివ్యక్తి కాగలడు, అయితె దానికున్న షరతు — అతడి స్థానం అతడు తెల్సుకుని దానికి కట్టుబడి ఉండాలి....

ప్రశ్న: అయితే వ్యవస్థీకరణ అంటే ఏమిటి?

వ్యక్తిగత స్వభావానుసారంగా, కార్యక్రమాలను ఏర్పాటు గావించి, వాటి నిర్వహణాక్రమంలో ఆతని వ్యక్తిత్వ అభివ్యక్తత.

ఈ వ్యవస్థీకరణకు పోలికలు వెతకడానికి మనం ప్రయత్నిస్తూనే ఉంటాం. అయితే అవి మనకు పనికిరావు. ఎందుకంటె భౌతికంగా మనకి తెలిసిన ఏ విషయాలు దాన్ని సరిగ్గా వివరించలేవు. మనం ప్రతిసారి ఒకటి ఎక్కువ, మరొకటి తక్కువ అన్న దృష్టితోనే చూస్తాం. ఉదాహరణకు కొందరు దీనిని మానవశరీరంతో పోల్చి చూపారు; అయితే తల పైన ఉంది కాబట్టి గొప్పది, పాదాలు నేల మీద క్రింద ఉంటాయి కాబట్టి తక్కువ అన్న భావన కలుగుతుంది. అందుకే ఈ పోల్చడం ఒక అర్థంలేని పని.

ప్రశ్న: ప్రతి అంశం ఏకకాలంలో దైవం యొక్క సంపూర్ణ అభివ్యక్తి అయినప్పుడు, వ్యవస్థీకరణ గురించి ఎలా మాట్లాడగలం?

ప్రతి అంశం దైవంతో సూటిగా ఒక పరిపూర్ణ సంబంధాన్ని కలిగి ఉంటుంది.

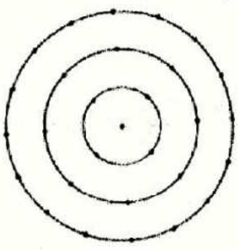
ప్రశ్న: అవి సంపూర్ణంగా దైవంగా మారలేవా?

అవును, అన్నీ దైవపరమైవిగా మారగలవు. అయితే అది దైవం యొక్క సంపూర్ణత్వంగా కాదు, ఎందుకంటె దైవం సర్వం తానె అయి ఉంటారు. నువ్వు దైవం నించి ఓ చిన్న భాగం తీసి 'ఇది దైవం' అని చెప్పలేవు. అయినా ఒకరి ఆధ్యాత్మిక చైతన్యంలో వారికి ఒక సంపూర్ణ సంబంధం దైవంతో ఉంటుంది. అంటే ప్రతి ఒక్కరు ఎంత పూర్ణంగా, దైవంగా నుండగలరో అంతమేరకే ఉండగలరు. అయితే పూర్తిగా దైవంలా రూపొందటానికీ, మొత్తం భగవంతుడు అవసరమౌతాడు. సరిగ్గా ఇదే వ్యవస్థీకరణ యొక్క సారాంశం. కాని ప్రతి ఒక్కరు తమలో తాము పరిపూర్ణులై సంపూర్ణంగా ఉంటారు కాబట్టి ఎక్కువ, తక్కువ అన్న భావన ఉండదు.

ప్రశ్న: శ్రీమాతా! వ్యవస్థీకరించబడిన బృందం అని మీరు ఏ భావంలో అన్నారో నా కర్థం కాలేదు?

వ్యవస్థీకరించబడిన బృందం అనగా అందులో జరిగే కార్యాచరణ, విధుల

నిర్వహణ, క్రమబద్ధంగా వ్యక్తుల యొక్క సమర్థతని బట్టి ఏర్పాటు చేయబడుతుంది. దానికి కేంద్రస్థానంలో ఉండి ఒకరు నాయకత్వం వహిస్తారు. సైనికదళాల వ్యవస్థ దీనికి ఉదాహరణ. ఇక్కడ సనాతన సాంప్రదాయాలకు సంబంధించిన వ్యవస్థీకరణ గురించిన చిత్రముంది.

1— 4 — 8 —16

ఆ విధంగా

శ్రీమాత 16: 329

ఎవరికి వారు, వారికిష్టమొచ్చినట్లు పనిచేసుకుంటూ పోతె, ఆ సంస్థ మొత్తం విచ్ఛిన్నమౌతుంది.

శ్రీమాత

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

బాహ్యాంతర్గతముల క్రమశిక్షణ — వ్యవస్థీకరణ

అంతర్గతంగాను, బయటా క్రమశిక్షణ పాటించకపోతే జీవితంలో, ఆధ్యాత్మికంగాను, భౌతికముగానూ కూడా ఏమీ సాధించలేరు. ఎవరైనా చాలా ఉపయోగకరమైనవాటినీ, అందమైనవాటినీ తయారుచేయగలిగారంటే వారు క్రమశిక్షణ పాటించటమెలాగో బాగా తెలిసినవారై యుంటారు.

శ్రీమాత, 16:123-24

క్రమశిక్షణ లేకపోతే సరైన పని ఏదీ సాధ్యం కాదు.
క్రమశిక్షణ లేనప్పుడు సరైన జీవితమే సాధ్యపడదు.

శ్రీమాత, 13:168

వ్యక్తిగతమైన క్రమశిక్షణ, సామూహిక క్రమశిక్షణ, దైవసంబంధమైన క్రమశిక్షణలు పాటించకపోతే గణనీయమైన సృజనాత్మక క్రియలేవీ సాధ్యం కావు.

శ్రీమాత, 13:204

పనిలో ఒక పద్ధతీ, సామరస్యమూ ఉండాలి. అతి సాదాసీదాగా కనిపించే పనినైనా అత్యంత పరిపూర్ణవంతంగా చేయవలసిందే; మంచి పరిశుభ్రతా, మనోజ్ఞతా, సామరస్యతా దృష్టితో, పద్ధతి ప్రకారంగానే చేయాలి.

శ్రీమాత, 14:327

నియమనిష్ఠత: ఏదైనా విధిగా సాధించాలంటే ఇది తప్పనిసరి.

శ్రీమాత, 14:327

విశ్వవిఖ్యాత నావికుడు కొలంబస్ స్పెయిన్ దేశం నుండి పశ్చిమంలోగల అజ్ఞాత సముద్రాలను దాటి వెళ్ళాలని బయలుదేరాడు.

తోటివారంతా అసహనతను వెలిబుచ్చుతున్నా లెక్కచేయక కొత్త లోకాలను కనుక్కోవాలనే తపనతో తన పట్టుదలను కొనసాగించాడు. ఎన్ని కష్టాలు వచ్చినా, ఎంతకాలం జరుగుతున్నా తట్టుకొని అమెరికా గడ్డ చేరేదాకా తన పట్టు వీడలేదు; కొత్త ప్రపంచాన్ని కనుగొన్నాడు.

అతను తన సహనావికులను కోరినదల్లా కేవలం ఓర్పు వహించమని. వారంతా అతనిపైనే ఆధారపడినవారు కాబట్టి స్థిమితంగా అతని మార్గదర్శకత్వంలో ఉండాలి. అయితే గమ్యం చేరటానికి అతనికి కావలసింది ఏమిటి? తరగిపోని శక్తీ, మనం పట్టుదల అనుకునే అంకురిత సంకల్పము.

శ్రీమాత, 2:193

ఒక వ్యవస్థ సక్రమంగా సాగాలంటే జరగవలసినదాని విషయంలో సుస్పష్టమైన అవగాహన, ఆ తర్వాత అది జరిగి తీరాలనే సుస్థిరమైన, నిశ్చలమైన ఒక దృఢ సంకల్పము ప్రధాన నిబంధనలు. ఇంకా ఒక సాధారణ నియమమేమంటె నీకు లేని సద్గుణ సంపద ఎదుటివారిలో ఆశించవద్దు.

శ్రీమాత, 7:244

వ్యవస్థాపకులందరికీ వర్తించే ఒక ముఖ్యసూచన: ఒక వ్యవస్థకు విలువ దాని వాసిపై ఆధారపడి ఉంటుంది.

శ్రీమాత 15:59

ప్రగతిశీలకంగా లేకపోతే ఏ వ్యవస్థకు కూడా మనుగడ ఉండదు.

ఆసలైన ప్రగతి అంటే సదా దైవానికి సన్నిహితం కావడమే. గడిచిపోయిన

ప్రతి సంవత్సరమూ ఒక నూతన పరిపూర్ణత కోసం పురోగమించడంగా గుర్తింపు పొందాలి.

శ్రీమాత 15:84

క్రమబద్ధీకరణ కావించవలసింది: ఒక వ్యవస్థని సిద్ధంచేసి, క్రమబద్ధీకరించేటప్పుడు, గుర్తుపెట్టుకోవలసిన సత్యం ఒకటుంది. ప్రతి వ్యవస్థా సహజసిద్ధంగానే అశాశ్వతమూ, అసంపూర్ణమూ అని.

శ్రీఅరవిందులు 17:87

మానవ సంబంధాలు

నీ మీద ఆధారపడి జీవనం గడిపేవారితో నీవు చాలా మర్యాదపూర్వకంగా ప్రవర్తించాలి. వారిని ధురాదరణ చేసినట్లైతే వారు ఎదుటబడి ప్రతి సమాధానం ఇవ్వలేరు — ఉద్యోగం పోతుందనే భయం వల్ల — కానీ చాలా బాధపడతారు.

నీ పై అధికారులతో దురుసుగా ప్రవర్తించడంలో ఒక దర్పం ఉంటుందేమో కానీ, నీ మీద ఆధారపడేవారితో మర్యాదపూర్వకంగా ఉండటమే గొప్పతనము.

శ్రీమాత, 13:174

నీ క్రింద పని చేసేవారిని క్రమశిక్షణలో పెట్టడంలో సరైన స్ఫూర్తిని ప్రదర్శించాలి; దానిని వారు కూడా గుర్తించాలి. తమను చాలా మర్యాదపూర్వకంగా చూస్తున్నారనీ, కేవలం కాఠిన్యం, సమర్థత ప్రదర్శించటమే కాక తమకు మర్యాద ఇచ్చి సానుభూతితో అర్థం చేసుకునే మనిషి దగ్గర పనిచేస్తున్నామనే భావన వారికి కలగాలి. అది ప్రాణిక కౌశల్యానికి సంబంధించినది. చాలా విశాలమైన దృఢమైన ప్రాణికశక్తి గలవారే ఇతరులతో వ్యవహారాన్ని చక్కగా నడిపించగలుగుతారు.

శ్రీఅరవిందులు, 23:711

అపరిపూర్ణత్వాన్ని, విఫలత్వాన్ని గర్హిస్తున్నారంటే వారు భగవంతుని గర్హించినట్లే; వారు తమ ఆత్మను తామే పరిమితంగా చేసుకుంటారు, తమ దృష్టిని తామే మోసం చేసుకుంటారు. గర్హించకుండా ప్రకృతిని పరిశీలించు. నీ సోదరులకు సహాయం

చేసి స్వస్థత కల్పించు. వారి శక్తిసామర్థ్యాలను, ధైర్యాన్ని సానుభూతితో దృఢపడేటట్లు చేయి.

శ్రీఅరవిందులు, 17:138

నేను క్షమిస్తున్నానని ఎన్నడూ అనుకోను. ప్రేమకు క్షమాపణ లేదు. అది అర్థం చేసుకుని స్వస్థపరుస్తుంది.

శ్రీమాత, 16:216

నిర్దాక్షిణ్యంగా నిన్ను నీవు పరీక్షించుకో, అప్పుడే నీవు ఇతరుల ఎడ ధర్మబుద్ధితో, కనికారంతో ఉంటావు.

శ్రీఅరవిందులు, 17:86

ఇతరులకు సహాయం చేయి కానీ, వారు శక్తిని కోల్పోయేటట్లు చేయకు, వారికి దారి చూపి, ఆదేశాలియ్యి. అయితే వారి చొరవ, అపూర్వ కల్పనాశక్తి చెదరకుండా జాగ్రత్తపడు. వారిని నీవారిగా చేసుకో; దానికి ప్రతిఫలంగా వారి స్వభావంలోని దైవత్వం వారికి అందేటట్లు చెయ్యి. ఇలా చేయగలిగిన వారే నాయకులు, గురువులు.

శ్రీఅరవిందులు, 16:391

ఎదుటివారు నీ ఊహలతోనూ, అభిప్రాయాలతోనూ ఏకీభవిస్తూ, నీవు పనిచేసే విధానమూ, వారు చేసేదీ ఒకే విధంగా ఉంటేనే గానీ నీవు వారితో సామరస్యం నెరపలేక పోవటం నీకు పెద్ద సమస్యగా తయారైంది.

నీ చైతన్యాన్ని విస్తృతం చేసుకొని ఎవరి సిద్ధాంతం వారికుంటుందనే విషయం అర్థం చేసుకోవాలి. వ్యక్తిగత సంకల్పాలు చక్కగా కలిసిపోయేటటువంటి ఒక సామరస్యపూర్వకమై, అర్థం చేసుకనే వీలుగల భూమికను కనుక్కోవటం ఎంతైనా అవసరము. అంతేకానీ ఒకే విధమైన సంకల్పమూ, కార్యాచరణ అందరిలోనూ ఉండాలనుకోకూడదు.

శ్రీమాత, 14:287

విమర్శించే అలవాటు — ముఖ్యంగా అజ్ఞానంతో ఇతరులను విమర్శించుట, అనేక భ్రమలు, అనుమానాలు, గోరంతని కొండంతలుగా చూడడటం, పెడర్థాలు తీయడం, లేనివి కల్పించడం మొదలైనవన్నీ ఒక సార్వత్రిక రుగ్మతను సూచిస్తాయి. ఇది ప్రాణిక రుగ్మత. దైహిక మనస్సు సహాయంతో అది చేసే వ్యర్థ, హానికర ప్రయత్నాలలో ఆనందం పొందే ప్రాణికం యొక్క రుగ్మత. అంతర్గతమైన అను

భవంతో బాహ్యాజీవితంలో మార్పు రావాలంటే వాక్కుపై నియంత్రణ, ప్రాణికంలోని కండూతిని, రుగ్మతనూ నిరోధించడం చాలా అవసరము.

శ్రీఅరవిందులు, 24:1557-58

అనువాదం అమరవాది ప్రభావతి, అమరవాది వేంకటరామశాస్త్రి)

సరియైన దృక్పథం

సరియైన దృక్పథం యొక్క శక్తి మీద నా వద్ద లెక్కలేనన్ని ఉదాహరణ లున్నాయి. ఒక్కరు సరియైన దృక్పథం కలిగి ఉండటం వల్ల జనసమూహం దుర్ఘటనల బారినుండి రక్షింపబడటం నేను చూశాను. కాని అది శరీరాన్ని దాని సాధారణ స్పందనలకు వదలివేసి ఎక్కడో పైస్థాయిలో ఉండేదిగా మాత్రం ఉండకూడదు. నీవు ఆపై స్థాయిలోనే ఉండి, "దైవేచ్ఛ ఏదో అదే జరుగును గాక" అని అనుకున్నా కూడా నీవు చంపబడ వచ్చు. ఎందువల్లనంటే నీ శరీరం దివ్యత్వం కోల్పోయినదై భయంతో వణుకుతూ ఉండవచ్చును; అది ఏ విధంగా ఉండాలంటే నిజమైన చైతన్యాన్ని శరీరంలో నిలిపి ఉంచుకోవాలి, ఇసుమంతైనా భయం ఉండకూడదు, సంపూర్ణమైన దివ్యప్రశాంతతను కలిగి ఉండాలి.

శ్రీమాత, 3:155

సమస్తమూ ప్రతి ఒక్క వ్యక్తి దృక్పథం మీద, అతని స్వభావం ఎంత చిత్తశుద్ధితో కూడుకొని యున్నదో అనేదాని మీద ఆధారపడి ఉంటుంది.

శ్రీమాత, 15:239

ఎవరు ఏ పని చేసినా అందులో వారు నిజమైన చైతన్యకాంతి కిరణాన్ని చొప్పించితే అది ఉపయోగపడేదే అవుతుంది.

ఒక వ్యక్తి ఏ పని చేసాడు అనేదాని కన్నా అతడు ఎటువంటి చైతన్యస్ఫూర్తిని కలిగి ఉన్నాడనేది ముఖ్యం. బాహ్యంలో ఎందుకూ కొరగాని పనులు కూడా సరియైన చైతన్యంతో చేయబడితే అవి ఎంతో లబ్ధిదాయకమౌతాయి.

శ్రీమాత, 14:37

నీ చేతల వలన సృష్టించబడిన వాతావరణాన్ని నీవు నీతోను, నీ పరిసరాల్లోను, నీ

లోను కలిగి ఉంటావు. నీవు చేసే పని అందంగానూ, చక్కగానూ, సామరస్యపూరిత మైనదిగానూ అయితే నీవు ఉండే వాతావరణం కూడా అందంగా, చక్కగా, సామరస్య పూరకంగా ఉంటుంది. అలా కాకుండా నీవు నీచమైన స్వార్థంతో, న్యాయాన్యాయ విచక్షణారహితంగా సొంతలాభమే చూసుకుంటూ, కనికరం లేని దుష్టబుద్ధితో జీవిస్తుంటే, అదే ప్రతి క్షణం నీ ఉచ్ఛ్వాసనిశ్వాసై పోతుంది. దానర్థం దైన్యమూ, నిరంతర కలవరమూను, అంటే వికారం తన స్వంత వికారానికే లోనై నిరాశచెందుతుందన్న మాట.

శ్రీమాత, 31:198

ధైర్యం, ప్రేమ ఇవి రెండే అత్యావశ్యకమైన విశిష్ట గుణాలు; తక్కిన గుణాలన్నీ గ్రహణం పట్టిపోయినా లేక సుషుప్తికి లోనయినా, ఈ రెండే ఆత్మను ఉద్ధరించగలవు.

శ్రీఅరవిందులు, 17:107

ఉదాత్తత, ఉదారత ఇవి జీవునకు సువిశాల విహాయసం వంటివి; అవి లేనివాడు చీకటి కూపంలోని కీటకంతో సమానం.

(అనువాదం: కమలాకర వెంకటరావు) శ్రీఅరవిందులు, 17:107

జనులను ప్రేమించు, సేవించు. కానీ జాగ్రత్త సుమా. నీ కోరిక వారికి అంగీకారం కాకపోయే ప్రమాదం ఉంది. అంతకంటె నీ అంతరంగంలోని ఈశ్వరాజ్ఞను ఔదలదాల్చు.

శ్రీఅరవిందులు, 17:145

ఓరిమి సంపూర్ణాధిపత్యభావంతో ఉంటుంది. దాని స్థానంలో పూర్తి అవగాహనను ప్రతిష్ఠాపించు.

శ్రీమాత, 15:298

వినమ్రతకు అర్థం మనస్సు, ప్రాణికం, శరీరాలు దైవం లేకుండా తమకు ఏదీ తెలి యదనీ, తమకు మనుగడలేదనీ, తాము ఏమీ చేయలేమనే విషయాన్ని మరచిపోకుండా ఉండడం. దైవం వినా అంతా అజ్ఞానం, గందరగోళం, నిర్వీర్యం. దైవం ఒక్కడే పరమ సత్యం, దివ్యజీవనం, దివ్యశక్తి, దివ్యప్రేమ, దివ్యానందం.

కనుక మనస్సు, ప్రాణికం, శరీరం తాము దైవాన్ని ఆయన అంతస్సత్త్వసారం లోనే కాకుండా ఆయన కార్యసరళి, అభివ్యక్తతలో కూడా అర్థం చేసుకోవటానికి

కానీ, ఇతమిద్ధమని న్యాయనిర్ధారణ చేయడానికి కానీ అసమర్థమని అవశ్యం తెలుసుకోవడంతోపాటు అనుభూతినీ పొందాలి.

ఇదే కేవలం నిజమైన వినమ్రత. దానితో పాటు అలజడిలేని నిశ్చలత, శాంతి చేకూరుతాయి. ఇది దుష్టశక్తుల దాడి నుంచి కచ్చితంగా రక్షణ నిచ్చే కవచం కూడా. వాస్తవంలో మనిషి అస్తిత్వంలోని అహంభావమనే తలుపులనే ప్రతికూలశక్తి తట్టడం జరుగుతుంది. ఆ తలుపులే తెరుచుకుని అతడికి ప్రవేశాన్ని కలిగిస్తాయి.

శ్రీమాత, 14:160

కోపాన్ని వ్యక్తం చేయడం ద్వారా కోపం మరల మరల తిరిగివచ్చే అలవాటును నీవు ఎక్కువ కాలం ఉండేటట్లుగానూ లేక దానిని బలపరచడంగానీ చేస్తావు; దాని వలన నీవు కోపాన్ని తగ్గించుకోనూ లేవు, లేక పోగొట్టుకోనూ లేవు. స్వభావంలో కోపం యొక్క తీవ్రతను, శక్తిని బలహీనపరచి ఆ తరువాత దానిని పూర్తిగా వదిలించుకోవడంలో కృతకృత్యులవడానికి చేసే ప్రయత్నంలో మొదటి అడుగు దానిని చేతల్లోనూ లేదా మాటల్లోనూ వ్యక్తపరచకుండా ఉండటం. తరువాత ఆలోచనల్లోనూ, అనుభూతులలో నుంచి కూడా దానిని విసిరివేయడంతో ఇంకా ఎక్కువగా సఫలీకృతులవగలిగే అవకాశం ఉంది. అదే విధంగా ఇతర అపసవ్య గమనాలనూ దూరం చేసుకోవచ్చు.

శ్రీఅరవిందులు, 24:1410

ప్రమాదం నుంచి బయటపడినప్పుడు తప్పించి, జనులకు భగవదనుగ్రహం ఏ విధంగా పనిచేస్తుందో తెలియదు. దుస్సంఘటన జరగడం మొదలయినప్పుడు లేదా దుస్సంఘటన జరిగినదాని నుంచి వారు తప్పించుకున్నప్పుడు మాత్రమే భగవదనుగ్రహం పనిచేస్తున్నదనే విషయం వారు గ్రహిస్తారు. కాని అంతకంటె మునుపెప్పుడూ అది పనిచేస్తున్నదనే గ్రహింపు ఉండదు. ఉదాహరణకు, ఏదైనా ప్రయాణం గాని లేక మరేదైనా గాని ఎలాంటి దుస్సంఘటనా జరగకుండా గడచిపోతే,అది అపారమైన ఉత్కృష్ట కృపావిశేషం. అంటే, ఎటువంటి దుస్సంఘటనలకూ ఆస్కారం లేకుండా సామరస్యత సుప్రతిష్ఠితమైనదని అర్థం. కాని అది వారికి సహజమైనదిగా కనిపిస్తుంది. జనులు రోగం బారిన పడి త్వరగా కోలుకుంటే, వారు పూర్తిగా కృతజ్ఞులై ఉంటారు; కాని వారు బాగా ఉన్నప్పుడూ కృతజ్ఞులై ఉండాలన్న

విషయం వారి తలంపుకు రాదు. అయినా, అలా బాగుండడం కూడ మరింత మహాద్భుతమే!

శ్రీమాత, 5:407

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నక్రిష్ణ

దృఢమైన అస్తిత్వం ఎల్లప్పుడూ నిశ్చలంగా ఉంటుంది

దృఢమైన అస్తిత్వం ఎల్లప్పుడూ నిశ్చలంగా ఉంటుంది. బలహీనతే అలజడికి కారణమౌతుంది.

శ్రీమాత, 16:125

బలహీనులే ఆందోళనకు లోనవుతారు; ఒకరు ఎవరైనా నిజంగా దృఢంగా తయారయితే వెనువెంటనే వారు శాంతిని, ప్రశాంతతను, నిశ్చలత్వాన్ని పొందుతారు. కలవరపరచాలనే ఉద్దేశంతో బయటి నుంచి తోసుకువచ్చే విరోధిశక్తుల తాకిడిని ఎదుర్కొనగలిగిన సహనశక్తిని వారు పొందుతారు. ఈ నిజమైన ప్రశాంతత ఎల్లప్పుడూ శక్తికి లక్షణమే. ప్రశాంతత దృఢమైనవారి సొత్తు.

శ్రీమాత, 8:330

...మనస్సు నిశ్చలమవటం అంటే పూర్తి నిశ్శబ్దత అని నేను చెప్పటం లేదు. నా ఉద్దేశంలో మనస్సు అలజడి, కలవరాలు అనేవి ఏమీ లేకుండా, నిలకడగా, తేలికగా, సంతోషంగా ఉండినదై, ప్రకృతిని మార్పునొందించే మహాశక్తికి ఉన్మీలనమవటం. ముఖ్యమైన విషయం ఏమిటంటే కలవరానికి లోనుచేసే ఆలోచనలు, చెడ్డ అనుభూతులు, గందరగోళపు ఆలోచనలు, అశాంతిని కలిగించే కదలికల అలవాటును వదిలించుకోవాలి. ఇవి నీ ప్రకృతిని అశాంతికి గురిచేసి, మసకబారునట్లు చేసి, దివ్యశక్తి పనికి విఘాతం కలిగిస్తాయి. మనస్సు నిశ్చలంగా, ప్రశాంతంగా ఉంటే దివ్యశక్తి చాలా తేలికగా పనిచేయ గలుగుతుంది.

శ్రీఅరవిందులు, 23:637

మాటల్లోనూ లేదా చేతల్లోనూ వ్యక్తం చేస్తేనే ఆలోచన లేదా ఇచ్ఛ ప్రభావాన్ని చూపగలుగుతుందని అనుకోవటం పొరపాటు; వాగ్రూపం పొందని ఆలోచన, అవ్యక్త

మగు ఇచ్ఛ కూడా క్రియాశీలశక్తులే; అవి వాటివైన స్పందనలను, ప్రభావాలను, ప్రతిక్రియలను సృష్టించగలవు.

శ్రీఅరవిందులు, 22:477

నిశ్శబ్దం అంటే ఆలోచనల నుంచి, ప్రాణిక గమనాల నుంచి స్వేచ్ఛ — అది సమస్త చైతన్యం నిశ్చలమై కదలిక లేని స్థితి.

(Guidance from Sri Aurobindo, by Nagin Doshi 127)

నిశ్శబ్దం నుంచే శాంతి వస్తుంది; శాంతి లోతులలో ఇంకా లోలోతులలో ధృవపడి నప్పుడే అది మరింత ఎక్కువైన నిశ్శబ్దంగా రూపొందుతుంది.

నిశ్సబ్దం అనేదాన్ని మనం ఆలోచనల కదలికలూ లేక అనుభూతులూ మొదలైనవి ఏమీ లేకపోవటమనే స్థితిని వ్యక్తపరచుటకు ఎక్కువగా బాహ్యంలో వాడుతుంటాము; అది కేవలం మనస్సు యొక్క ఉత్కృష్ట నిశ్చలత.

కాని నిశ్శబ్దంలోనూ కర్మ ఉండగలదు, విశ్వంలోని నిశ్శబ్దంలో విశ్వగత కర్మ ఏ విధంగా కొనసాగుతుందో అదే విధంగా నిశ్శబ్దంలోని కర్మ కూడా ఎటువంటి కల వరం లేకుండా ఉండగలదు.

శ్రీఅరవిందులు, 23:647

పరమ ప్రశాంతిలోను, పరమ నిశ్శబ్దంలోను శాశ్వతుడు అభివ్యక్తమవుతాడు; నీ అస్తిత్వాన్ని ఏ కలవరానికీ లోను కానీయకు, శాశ్వతుడు అభివ్యక్తమవుతాడు....

శ్రీమాత, 1:10

మన క్రియాశీల అస్తిత్వం, దాని పనిముట్లు చికాకుకు లోనవడం, త్వరగా అలసటను పొందడం అనేది ప్రగాఢమైన నిశ్చలతే మన నిజమైన పునాది అనీ, ఆవేశానికి గురి కావడం మన ఆత్మకు సోకిన వ్యాధి లక్షణమనీ విశ్వప్రకృతి సూచిస్తున్నది; కేవల ప్రశాంతత యొక్క నిస్సారమైన, విసుగుకొలిపే స్థితి ఈ క్రీడా జగత్తు ఆ దృఢమైన నిశ్చలత అనే పునాది మీదనే కార్యకలాపాలు కొనసాగించాలనే విషయాన్ని ఆమె గుర్తు చేస్తుందనీ, మన నుంచి ఆమె దానినే ఆశిస్తున్నదనే దానికి సంకేతం. భగవంతుని నిరంతర ఖేళి, అయినా ఆయనను కలవరపరచదు.

శ్రీఅరవిందులు, 16:386

మన ప్రకృతి గందరగోళమూ, చికాకులతోనూ కూడిన ఒత్తిడి ఆధారంగా కర్మలో పాల్గొంటుంది; దైవం అంతులేని ప్రశాంతతతో స్వేచ్ఛగా కర్మను సలుపుతుంటాడు.

ఆత్మ మీద నిమ్నప్రకృతి ఆధిపత్యాన్ని లేకుండా చేయాలంటే, ప్రశాంతత అనే అగాధాల లోతులలోకి మనం అవశ్యం దూకి, మనం అదే అయిపోవాలి...

శ్రీఅరవిందులు, 20:350

ప్రభూ, అన్నింటా ప్రతీ చోటా, నీ సర్వోత్కృష్ట అవిరళ ప్రశాంతీ, నీ మార్పు లేని శాశ్వతత్వము ఒసగే ప్రశాంత దృష్టి లేకుండా పోతున్నది.

శ్రీమాత, 1:255

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నక్రిష్ణ

సమగ్ర విశ్వాసం — అవిచ్ఛిన్నమగు సహనం

మొదటగా కావలసినవి విశ్వాసం, సహనం. ఎంతో నిరాడంబరమై, ప్రశాంతతో నిండి సహాయం చేసే వాటికి తమ తీవ్రానుభూతులతో ఏవగించుకుంటూ బలపరచ కుండా ఉండటం వలన హృదయోద్రేకాలు, అత్యంతాకాంక్షాపూరిత ఇచ్ఛాపూర్వక దౌర్జన్యాలు స్వర్గసామ్రాజ్యాన్ని ఆక్రమించుకోవాలని హఠాత్తుగా విరుచుకుపడి దాడిచేసి వశపరచుకోవడానికి ప్రయత్నం చేస్తే విపరీతమైన దుఃఖకారక పరిణామా లుండగలవు.

శ్రీఅరవిందులు, 20:232

జనులకు విశ్వాసం ఎంత ముఖ్యమైనదో తెలియదు; విశ్వాసం అద్భుతం చేస్తుందనీ, అది అద్భుతాల సృష్టికర్త అనీ తెలియదు. నీవు ప్రతి క్షణం పైకి ఉన్నతస్థితికి లేవ నెత్తబడి, దైవం వైపుకు లాగబడాలంటే, ఆయన నిన్ను పైకెత్తటానికి వస్తాడు. ఆయన నీ కోసం చాలా, చాలా దగ్గరగా ఎప్పటికంటే చాలా దగ్గరగా ఉంటాడు.

శ్రీమాత, 13:78

పట్టు విడవకుండా ఉంటే ఎవరైనా కష్టాలను గెలవవచ్చు. కాని వాటి నుంచి పారిపోయి మాత్రం కాదు. ఎవరైనా పట్టు విడువకుండా అంటిపెట్టుకుని ఉంటే ఖచ్చితంగా గెలుపు సాధ్యం. విజయం వరించేది సహిష్ణులనే. ఎల్లప్పుడూ నీవు చేయగలిగినంత ఉత్తమంగా చేయి, ఫలితం పరమేశ్వరుడు చూసుకుంటాడు.

శ్రీమాత, 14:173

అన్ని సందర్భాలలో సత్యానికై నిలబడగలగటం, వ్యతిరేకతల నడుమ సత్యప్రకటన

చేయగలగటం, అవసరమైనప్పుడు దానికోసం పోరాడగలగటమే కాక, అన్ని సమయాలలో తన ఉన్నతోన్నత చైతన్యం నుంచి కర్మను చేయగలగడం, వీరలక్షణం.

శ్రీమాత, 14:179

అనువాదం డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నక్రిష్ణ

మనకు కావలసింది బలం

బాగా లోతుగా చూస్తే మనకు లేనిది, అన్నింటికన్నా ముందు మనం సంపాదించుకోవలసింది — బలం. భౌతికబలం, మానసికబలం, నైతికబలం, అన్నింటికీ అవ్యయ అవినాశ మూలం అయిన ఆధ్యాత్మిక బలం — అది అన్నింటినీ మించిన బలం — మనకు కావాలి. మనకు బలముంటే తక్కిన ప్రతిదీ, తేలికగా, సహజంగా, మనకు తోడవుతుంది. బలం కొరవడితే చేతులుండీ దేనినీ పట్టుకోలేని, దేనినీ దెబ్బకొట్టలేని, కాళ్ళుండీ పరుగెత్తలేని, కలల్లోని మనుష్యుల్లాగా తయారౌతాం.

అలాంటప్పుడు మనకు కావలసింది బలం. మళ్ళీ మళ్ళీ కూడా కావలసింది బలమే, అధికాధిక బలం మన జాతికి కావాలి. మనం కోరేది బలం అయినపుడు, బలం యొక్క దివ్యజననిని ఆరాధించకుండా దానినెలా పొందగలుగుతాం? ఆమె తన కోసం మనల్ని తనను ఆరాధించమని అభ్యర్థించడం లేదు, మనకు సహాయం చేయడానికి, మనకు తనను తానిచ్చివేసుకోవడానికి, మనల్ని ఆరాధించమంటున్నది. ఇదొక అసహజమైన భావం కాదు, మూఢనమ్మకం కాదు, జగత్తు యొక్క సాధారణ ధర్మం. వేలుపులు మనకు తమను ఇచ్చివేసుకొనడం జరిగినా అది మనం కోరకుండా జరుగదు. మనిషి మీదికి దైవం సైతం అతని ఎరుక లేకుండా వచ్చిపడడు. ఆ దైవశక్తి తన అనిర్వచనీయమైన అందంతో, పారవశ్యంతో జీవిపై వర్షించాలంటే, మనం అతని వైపుకు తప్పక తిరగాలనీ, అతన్ని వేడుకోవాలనీ, అతన్ని ఆరాధించాలనీ ప్రతి భక్తునికీ అనుభవపూర్వకంగా తెలుసు. శాశ్వతుడైన అతని విషయంలో ఏది సత్యమో, అతని నుండే వెల్లివిరిసిన ఆమె విషయంలో గూడా అది సత్యమే...

అయినప్పుడు, ఇటు తిరుగు. దివ్యజనని పిలుపు నాలకించు, ఆమె యిప్పటికే మన హృదయాలలో, తనను తానభివ్యక్తం చేసుకొనడానికి, మన చేత పూజలందుకొనడానికి వేచి వున్నది — ఆమె ఇపుడు నిష్క్రియంగా వున్నది,

అంటే దానికి కారణం మనలోని భగవంతుడు తమస్సుచే కప్పబడి వున్నాడు. ఆమె నిష్క్రియతచే యిబ్బంది పడుతున్నాడు. ఆమె విచారంగా వున్నది, ఎందుకనంటే తమకు సహాయమందించమని తన బిడ్డలు తనను పిలువనందుకు. నీలో ఆమె అలజడి చెందుతున్నదని నీకు సంవేదన కలుగుతున్నపుడు, ఆత్మ కడ్డుగా ఉన్న నల్లని తెరను తొలగించివెయ్యి, ఆమెను బంధించి వుంచుతున్న సోమరితనపు గోడలను బ్రద్దలు కొట్టు. మీలో ప్రతి ఒక్కరూ, తాను ఎలా, ఏ మార్గంలో ముందుకు నెట్టబడుతున్నాడో అలా ఆమెకు మీ దేహాలతో, లేదా మీ బుద్ధితో, లేదా మీ అభిభాషణతో, లేదా మీ సంపదతో, లేదా మీ ప్రార్థనలు, పూజాదులతో మీ శక్తి ననుసరించి ఆమెకు సహాయం చెయ్యండి. వెనక్కు తగ్గవద్దు, ఎందుకనంటే, ఎవరినైతే ఆమె పిలిచిందో, వారు ఆమె పిలుపును పెడచెవిని పెడితే, ఆమె తానుగా వచ్చిన రోజున వారిపై కినుక వహించవచ్చు. కాని ఆమె రాక కెవరు సహాయమందిస్తారో, అది ఏ కొంచెమైనా సరే, వారికి ఆమె మోము ఎంత సౌందర్యంతో, కరుణతో తేజరిల్లుతూ దర్శన మిస్తుందో!

భారతదేశ కార్యాన్ని, ప్రపంచ కార్యాన్ని, భగవంతుని కార్యాన్ని నిర్వహించడానికి ఇప్పుడు సంసిద్ధతను తెలిపే ప్రతి వ్యక్తికీ, ముఖ్యంగా యువకులకు మేమిచ్చే పిలుపేమిటంటే "మీ మనస్సులను ఐరోపియ భావాలకు లోనుచేయకండి. లేదా మీ జీవితాన్ని భౌతిక దృక్కోణం నుంచి చూడకండి. అలా జరుగక పోతే ఈ ఆదర్శాలను కాపాడుకోలేరు. భౌతికపరంగా నీవేమీ కాదు. ఆధ్యాత్మికపరంగా సమస్తమూ నీవే. భారతీయుడు మాత్రమే సమస్తాన్నీ నమ్ముతాడు, సమస్తాన్నీ సాధించ సాహసిస్తాడు, సమస్తాన్నీ పరిత్యజిస్తాడు. అందుచేత మీరు మొట్టమొదట భారతీయులుగా తయారవ్వండి. మీ పూర్వీకుల సాంప్రదాయాన్ని తిరిగి సంపాదించుకోండి. ఆర్యుని చింతనను, ఆర్యుని క్రమశిక్షణను, ఆర్యుని స్వాభావిక లక్షణాన్నీ, ఆర్యుని జీవితాన్ని తిరిగి సంపాదించుకోండి. వేదాంతాన్ని, గీతను, యోగాన్ని తిరిగి స్వీకరించండి. వాటిని మేధస్సులో మాత్రమే గాక, భావోద్వేగంలోనే గాక మీ జీవితాల్లోనికి స్వీకరించండి. వాటిని అనుజీవించండి, అప్పుడే మీరు బలవంతులు, ప్రచండశక్తివంతులు, అజేయులు, భయరహితులు అవుతారు. జీవన్మరణాలు మిమ్ము భయపెట్టలేవు. కష్టం, అసాధ్యం అనే మాటలు మీ పదకోశం నుండి అంతర్ధానమౌతాయి. ఎందుకనంటే ఆత్మశక్తి అనంతం. నీకు బయటనున్న సామ్రాజ్యాన్ని జయించడానికి

ముందే నీ ఆత్మసామ్రాజ్యాన్ని అంటే నీ ఆంతరిక సామ్రాజ్యాన్ని నీవు జయించి వశంచేసుకోవి తీరాలి. అచట, నీ ఆంతర ప్రపంచంలో దివ్యజనని నివసిస్తోంది. నీకు బలాన్నివ్వడానికి, నీవామెను ఆరాధించాలని వేచివున్నది. ఆమెలో నమ్మక ముంచు, ఆమెను సేవించు. నీ సంకల్పాలను ఆమెలో కలిపివెయ్యి. నీ అహంకారాన్ని దేశం యొక్క అహంకారంలో లీనం చెయ్యి. మానవజాతి సేవలో నీ ప్రత్యేక స్వార్థపరతను లుప్తం చెయ్యి. సమస్త బలం యొక్క మూలాన్ని నీలో తిరిగి స్వాధీనం చేసుకో. అపుడు సాంఘిక భద్రత, శేముషీ వైదుష్యం, రాజకీయ స్వేచ్ఛ, మానవచింతనపై ప్రభుత, ప్రపంచాధిపత్యం, అన్నీ నీకు సంప్రాప్తిస్తాయి.

మూలం శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం కె. వి. రావు

చతుర్విధ వ్యక్తిత్వ సంపూర్ణత

నూతన జ్ఞానసీమల లోనికి ప్రవేశించి వాటిని జయించడానికి మేధోపరమైన, నైతికపరమైన ధైర్యం, దృఢసంకల్పం, సాహసించే లక్షణం జ్ఞానికి లేకపోతే అతడు పరిమిత బుద్ధికి బానిసగా, లేక దాసునిగా, మహా అయితే, కర్మకాండగా చేయబడి స్థిరీకరించబడిన జ్ఞానాన్ని సేవించే ఒక పౌరోహితునిగా తయారౌతాడు. బహుశా అందుచేతనే కాబోలు, క్షత్రియుడే తన ధైర్యసాహసాలను విజయోత్సాహాన్ని అంతఃస్ఫురిత జ్ఞానసీమల లోనికి, ఆధ్యాత్మికత అనుభవ క్షేత్రాల లోనికి కొనితెస్తూ, వేదాంతం యొక్క మహనీయ సత్యాలను మొట్టమొదట ఆవిష్కరించాడు. అతడు పరమ సత్యాన్ని స్వేచ్ఛతో, పరిపూర్ణంగా సేవించలేడు. జ్ఞానం ద్వారా గ్రహించిన సత్యాలను జీవితంలో ఆచరించి ఫలప్రదం చేయడానికి తగిన విధంగా వాటిని సవరించగల చతురత అతడికి ఉంటే తప్ప, అతడు తన జ్ఞానాన్ని అత్యంత ప్రయోజనకరంగా ఉపయోగించలేడు. అలాంటప్పుడు అతను కేవలం ఊహలోనే జీవిస్తాడు. అలా ఉపయోగించలేకపోతే, అతడు తన జ్ఞానాన్ని పూర్ణంగా భగవదర్పణ చేయలేడు. అందుకు మానవాళిపై సేవాస్ఫూర్తి అవసరం.

శక్తిశాలి అయిన మనషి జ్ఞానంతో, హేతుబుద్ధి, వెలుగుతో, లేదా మతపరమైన లేదాఆత్మ సంబంధిత వెలుగుతో తన క్రియాశక్తిని ప్రకాశమయం చేయాలి,

ఉద్ధరించాలి, నియంత్రించాలి. లేనియెడల అతడు కేవలం ఒక ప్రబల అసురునిగా తయారౌతాడు. తన శక్తిని కార్యనిర్వహణకు వినియోగించడానికి సక్రమంగా, తగిన రీతి నియంత్రించి దానిని సృజనాత్మకం, ఫలప్రదం చేయడానికి ఇతరులతో తన సంబంధ బాంధవ్యాలకు తగిన విధంగా తనను మలచుకొనేందుకు బాగా ఉపకరించే కౌశలాన్ని అతడు తప్పక కలిగి వుండాలి. లేనియెడల జీవనక్షేత్రంలో కేవలం అతడు ముందుకు నడిపే ఒక శక్తిగా, నిర్మాణాత్మకమైన ఒక శక్తిగా కావడం కంటె అధికంగా విధ్వంసం సృష్టిస్తూ సాగిపోయే ఒక తుఫానుగా తయారౌతాడు. వినమ్రుడై, తన బలాన్ని భగవంతునికి, ప్రపంచానికి సేవచేసే ఒక శక్తిగా ఉపయోగించగలగాలి. లేనియెడల అతడొక స్వార్థపూరిత పెత్తందారుగా, నిరంకుశుడుగా, మనుష్యుల అంతరంగాలను, దేహాలను ఆటవికంగా అణచివేసే వానిగా తయారౌతాడు.

పునరుత్పాదక ప్రవృత్తిగల మనస్సున్నవాడు, కార్యసాధకుడు అయినవాడు, నిష్కపటంగా తనను గురించి తాను విచారించుకోగల మనస్సు, భావాలు, జ్ఞానం తప్పక కలిగి వుండాలి. లేనియెడల విస్తృతమైన ఎదుగుదల లేని ఆతని నిత్యకార్య క్రమాలలోనే చరిస్తూ వుండిపోతాడు. అతడికి ధైర్యం వుండాలి, నూతన సాహసాలు చేసే ఉత్సాహం ఉండాలి. తన ఆర్జనలో, తను ఉత్పత్తిచేసే దానిలో, ఆర్జించడమనేదే ధ్యేయం గాక, సంపదను కూడబెట్టి తన స్వీయజీవితాన్ని మాత్రమే ఆనందంగా భోగించడం గాక చుట్టూ ఉన్న జీవనాన్ని ఫలప్రదం చేసేటందుకు, తద్వారా తాను కూడా లాభపడ్తాడు గనుక, ఎరుకతో దానికి సాయం చేసేందుకు తన ఆర్జన లోనూ, తాను ఉత్పత్తిచేసే దానిలోనూ సేవాదృక్పథాన్ని చొప్పించగలగాలి.

శ్రామికుడు, సేవాతత్పరుడు అయినవాడు తన పనిలో జ్ఞానాన్ని, గౌరవాన్ని, ఆకాంక్షను, నైపుణ్యాన్ని ప్రవేశపెట్టలేకపోతే, అతడు ఒక నిస్సహాయుడైన వెట్టివానిగా, సంఘానికి ఒక బానిసగా తయారౌతాడు. అలా ఆ లక్షణాలను తనలో ప్రవేశపెట్టడం ద్వారా మాత్రమే అతడు విశాలమయ్యే మనస్సుతో, సంకల్పంతో, ఉన్నత ధర్మాలతో సంఘానికి అర్థవంతంగా ఉపయోగపడగల స్థాయికి అభివృద్ధి చెందుతాడు.

వీటిలో ఏదో ఒకటి మిగతావాటికి నాయకత్వం వహించినప్పటికీ అతని స్వభావాన్ని అధికాధికంగా సమగ్రమైన పూర్ణత్వంలోనికి, చతుర్విధ శక్తులు విశ్వంపై ప్రభావం చూపే సామర్థ్యం వైపు కున్మీలనం చేసినప్పటికీ, అతడు ఈ శక్తుల నన్నింటినీ

తనలోనికి స్వీకరించి ఏకోన్ముఖం చేయగల విధంగా తనను తాను విశాలం చేసుకొన్నపుడు మనిషి మహనీయ పరిపూర్ణతకు చేరుకొంటాడు.

ఈ ధర్మాల్లో ఏదో ఒకదానికి మాత్రమే చెంది వుండి, తక్కినవాటిని కాదనే ప్రత్యేక నమూనాగా మనిషి తక్కినవాటి నుండి విడగొట్టబడి లేడు. అతనిలో ఈ శక్తులన్నీ సరిగా రూపుదాల్చక అయోమయావస్థలో పనిచేస్తుంటాయి మొదట్లో. కాని అతడు ఏదో ఒకదానికి జన్మ జన్మల పరంపరలో ఒక రూపాన్నిస్తుంటాడు. ఒకదాని నుండి మరోదానికి, అదే జన్మలో కూడా పురోగమిస్తూ తన ఆంతరిక అస్తిత్వం యొక్క సంపూర్ణ అభివృద్ధి వైపు పయనిస్తాడు. అసలు మన జీవితమే సత్యాన్వేషణ, జ్ఞానాన్వేషణ, చుట్టూ ఉన్న వత్తిడి కలిగించే శక్తులతోనూ, మన సంకల్పంతోనూ మనం జరిపే ఒక సంఘర్షణ, నిరంతర పునరుత్పత్తి, తనను పరిస్థితుల కనుగుణంగా మలచుకోవడం, జీవితంలో భౌతికానికి సంబంధించినదానికే మనం కౌశలాన్ని వినియోగించడం, అంతేగాదు, అదొక యజ్ఞం, ఒక దాస్యం.

అంతరాత్మ తన క్రియాశక్తిని ప్రకృతిలో కార్యసాధన కుపయోగించే పార్శ్వాలివన్నీ. కాని మనం మన ఆంతర అస్తిత్వ మూలాల సమీపానికి చేరువవుతున్నప్పుడు ఈ రూపాల్లో అంతర్లీనమై ఉన్న ఒకదాన్ని దేన్నో మనం క్షణకాలం దర్శిస్తాము, అనుభవాన్ని పొందుతాం. వీటి నుండి తనను తాను విడగొట్టుకొని వాటి వెనుక నిలబడి, వాటిని నడుపుతున్న దాన్ని క్షణకాలం దర్శిస్తాం, దాని అనుభవాన్ని పొందుతాం. సజీవమైన చింతనశీలియైన ఈ యంత్రం చేసే ప్రత్యేక కార్యాన్ని భరించడానికి ఒక సర్వసాధారణ దివ్యసన్నిధానం, లేక దైవశక్తి ముందుకు తేబడినట్లు మనం గ్రహిస్తాం. ఇలా ముందుకు తేబడినది వేరెవ్వరో గాదు, అంతరాత్మ యొక్క క్రియాశక్తే, ఈ ప్రకృతి నధిష్టించి, ప్రకృతి శక్తులను ఆమె పూరిస్తుంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. వి. రావు

వీరలక్షణం:

1. ఎల్లప్పుడూ అత్యంత సుందరమైనదానిని, అత్యంత ఉదాత్తమైనదానిని చేయడం.
2. ఎల్లప్పుడూ తన చైతన్యపు అత్యున్నతస్థితి నుంచి కర్మను చేయడం.

శ్రీమాత, 14:129

జీవితాన్ని చూసి భీతిల్లకు

జీవితాన్ని చూసి భీతిల్లకు. ఓ ఆర్యపుత్రా!
భగవంతుడు నీకు చివరి ప్రయాణం నిర్దేశించేంత వరకు
సమధికానందోత్సాహాలతో మంచిచెడులను,
పాపపుణ్యాలను స్వీకరించు.
కాని నువ్వు జీవించినంత కాలం నీ పాత్రను నువ్వు
పరిపూర్ణంగా నిర్వర్తించు.
ఈ భూమి నీ వేదిక, నువ్వొక బలీయమైన నటుడివి.
నాటకం ఆయనది.
పనిచెయ్యి, ఫలితాలు భగవానునికి వదిలివెయ్యి.
ఉన్నది ఆయనే.
శ్రమించు, ప్రేమించు, తెలుసుకో — నీ ఆత్మ
అమృతానంద పారవశ్యం పొందుతుంది.
ప్రేమించు జనావళిని, ప్రేమించు జగత్ప్రభువును.
ప్రేమించడానికి భయపడకు, ఓ రాజా!
ఆనందించడానికి భయపడతావెందుకు?
మరణం ఒక మార్గం, బాధ ఊహాజనితం.
అవి తెలివిహీనుల్ని ఏడిపించడానికే.
అహం నుండి పారిపో, ప్రేమతోనే మహోన్నత హర్షం పొందు.

భగవంతుడిని భూమి పైనే అన్వేషించు.
మానవ భవితవ్య పథంలో విజయ శిఖరాలు చేరే
మానవాళి కోసం మాహాసామ్రాజ్య నిర్మాణం కోసం
భగవంతుడు నీ కోసం ఈ కోటి కోటి లోకాలు సృజించాడు.
నీ మానవశక్తిని పరిపూర్ణతా ప్రజ్వలితం కావించు.
మానవజాతిని పరిపూర్ణత్వపు శిఖరాల వైపు నడుపు

నువ్వు భగవంతుడివే, ఓ రాజా!
నీ సంకల్పం వల్లనే నీ ఆత్మను అజ్ఞాన నిశీధి
ఆవరించింది. ఆ చీకటి తెరలు తొలగించు.
నీ సుప్రశాంత పూర్ణరూపాన్ని తిరిగి పొందు.
నీ అసలు రూపం అదే! అదే!
ప్రేమికుడైన మనిషిని చివరి గమ్యమైన
భగవంతుని వైపు ఉద్ధరించు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు ('ఋషి' అనే ఆంగ్ల పద్యం నుండి)
అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

భవిష్యత్ ప్రపంచ నిర్మాణానికి సహకరించే వ్యక్తులు

ఆధ్యాత్మిక పరిణామమే మానవ భవితవ్యం అని, మనిషికి అది అత్యంత ఆవశ్యకమని గుర్తించిన వ్యక్తులు రాబోయే వినూతన యుగంలో భవిష్యత్ ప్రపంచ నిర్మాణానికి అధికంగా సహాయపడతారు. మృగప్రాయుడైన మనిషి ఆలోచించే మనిషిగా, శిఖరాగ్రాన అత్యున్నతంగా ఆలోచించగల మానవాళిగా ఎలా రూపుదిద్దుకున్నాడో, అలాగే ప్రస్తుత మానవాళి ఆధ్యాత్మిక శక్తి ప్రదీప్త మానవాళిగా పరివర్తన చెందడం లేదా పరిణమించడం మానవజాతికి అత్యంత అవసరం. అదే ప్రకృతి ఉద్దేశ్యం కూడా. ఈ పరివర్తనను సమర్థించే సిద్ధాంతాలు ఏవైనా, వాటికి ఏ పేరు పెట్టినా నష్టం లేదు. ఆ పరిణామం, పరివర్తన మానవుల ఆదర్శం కావాలి. అందుకే వారు ప్రయత్నించాలి. ఒక నిర్దిష్ట విశ్వాసానికి, రూపానికి వారు నిర్లక్ష్యం ప్రదర్శిస్తారు. తాము నమ్మిన విశ్వాసాలకు, రూపాలకు మనుషులకు స్వేచ్ఛగా కదులుతారు. ఆధ్యాత్మిక పరివర్తనను విశ్వసించాలి. ఆ విధంగా జీవించడానికి ప్రయత్నించాలి. ఇదే ముఖ్యం అని ఆ వ్యక్తులు భావిస్తారు. జ్ఞానం ఏ అభిప్రాయ రూపాన్ని దాల్చినా నష్టం లేదు. ఆ జ్ఞానాన్ని ఈ జీవనవిధానంగా పరివర్తన చెందించాలి. యాంత్రికమైన పద్ధతి ద్వారా, బాహ్యసంస్థల ద్వారా ఈ మార్పు వస్తుందని వారేనాడూ అనుకోరు. అటువంటి పొరపాటు వారుచేయరు. ప్రతి మనిషి అంతర్గతంగా ఈ ఆధ్యాత్మిక

పరివర్తనను అనుసరించాలి, జీవించాలి. అలా కాకపోతే అది వాస్తవరూపం దాల్చదు. ఈ విషయం వారికి తెలుసు. వారేనాడూ ఆ అంశాన్ని మరచిపోరు. తనలోనే భవితవ్య రహస్య జ్ఞానసిద్ధిని, ముక్తిని పొందాలన్న ప్రాక్ ప్రపంచపు అంతర్దర్శనాన్ని వారు అనుసరిస్తారు. జీవితానికి పాశ్చాత్య ప్రపంచం సక్రమంగా ఇచ్చే ప్రాముఖ్యాన్ని, మనకు తెలిసినంతగా ఉత్తమ జీవితాన్ని తీర్చిదిద్దుకోవడాన్ని, సమస్త జీవితానికి వర్తించే నియమాన్ని సాధించవచ్చునన్న ఆశయాన్ని ఈ వ్యక్తులు — భిన్నకోణంలో — ఆమోదిస్తారు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

శివాజీ — జైసింగ్

(మృతవీరుల సంభాషణ)

జైసింగ్: మన ఇరువురిలో ఏ ఒక్కరూ విజయం సాధించలేదు. ఏదో తృతీయశక్తి ఈ రాజ్యంలో ప్రవేశించింది. నీ శ్రమ ఫలితాలను స్వీకరించింది. నాకు సంబంధించి నా శ్రమ తునాతునకలయింది. నేనెంతో ప్రియంగా భావించిన ఆదర్శం మట్టిపాలైంది.

శివాజీ: ఫలితం కోసం నేను శ్రమించలేదు. నా అపజయానికి నేను ఆశ్చర్యచకితుడ్నవలేదు. నిరుత్సాహపడలేదు.

జైసింగ్: ఏదో బహుమతి కోసం నేను కూడా పనిచేయలేదు. రాజపుత్ర ఆదర్శం సముద్ధరణకు ప్రయత్నించాను. ధర్మబద్ధమైన యుద్ధంలో చెక్కుచెదరని ధైర్య సాహసాలు, మిత్రులు శత్రువుల పట్ల ఔదార్యం, మనం ఎంచుకొన్న సార్వభౌముని పట్ల ఉదాత్త విధేయత — ఇదే నిజమైన భారతీయ సత్సంప్రదాయం. అది ఐక్యత కన్న, హిందూజాతి ప్రాబల్యం కన్నా ప్రధానమైనది. అందుకనే నీ అభిలాషను మన్నించలేను. నా సొంత సంప్రదాయాన్ని ఆమోదించడానికి నీకు అవకాశం ఇచ్చాను. నా పట్ల, నీ పట్ల విశ్వాసం సన్నిగిల్లినప్పుడు, నా పరువును కాపాడుకొన్నాను. నువ్వు తప్పించుకోడానికి సహాయపడ్డాను.

శివాజీ: భగంతుడు నాకు రక్షణ కల్పించాడు. నాకు ప్రేమను, సహాయాన్ని వరాలుగా ఇవ్వడానికి ఒక స్త్రీ హృదయాన్ని కదిలించాడు. సంప్రదాయాలు మారతాయి.

రాజపుత్ర ఆదర్శానికి భవిష్యత్తు ఉంది. తాత్కాలికమైనదానిని వదులుకోడం కోసం మూసని విచ్ఛిన్నం చేయాలి. నేను ఎంచుకొన్న సార్వభౌముని పట్ల విధేయత మంచిదే. నా జాతి ఎంచుకొన్న సార్వభౌముని పట్ల విధేయత మరింత మంచిది. దేశచక్రవర్తిలో దీపించే భగవచ్ఛక్తి వల్ల అతను దివ్యత్వ సంశోభితుడు అవుతాడు. కాని ప్రజలు ఎన్నుకొన్నందువల్లనే అతనిలో దివ్యత్వం భాసిస్తుంది. జాతిలోని భగవంతునికి చక్రవర్తి దాసుడు. మహారాష్ట్ర ప్రజలు ఆరాధించే విఠోబా, విరాట్, భారతావనిగా మూర్తీభవించిన భవానీ — వారి శక్తితోనే నేను జయించాను.

జైసింగ్: నీ రాజకీయ ఆదర్శం గొప్పది. కాని నీ ఉపకరణాల ప్రమాణం నీతి బాహ్యమైనది. జిత్తులు, విద్రోహం, దోపిడి, హత్యాకాండలు ఇవన్నీ నీ కార్యపథకంలో చోటుచేసుకొన్నాయి.

శివాజీ: నా కోసం నేను పోరాడలేదు. నా కోసం పాలించలేదు. భగవంతుని కోసం, మహారాష్ట్ర ధర్మం కోసం, రామదాసు ప్రబోధించిన హిందూజాతి మతం కోసం పోరాడాను. భవానీ కోసం నా శిరస్సు ఖండించడానికి సిద్ధపడ్డాను. జాతి సంక్షేమం కోసం పాటుపడాలని ఆమె ఆదేశించింది. నా రాజ్యాన్ని రామదాసుకు సమర్పించాను. భగవంతుని, మహారాష్ట్రీయుల బహుమతిగా దానిని తిరిగి నాకిచ్చి వేశాడు. ఆ రెండు ఆదేశాలను పాటించాను. భగవంతుని ఆదేశానుసారమే నేను సంహారం చేశాను. భగవంతుడిచ్చిన ఉపకరణంగా భావించి నేను దోపిడీలు జరిపాను. నేను ద్రోహిని కాను. వనరుల కోసం ద్రోహి నయ్యాను. ప్రజల కోసమే యుద్ధతంత్రాలు నేర్చాను. మేధాశక్తితో, బుద్ధిసూక్ష్మతతో భౌతికశక్తిని జయించాను. యుద్ధాలు, రాజకీయాలలో జిత్తులు, ఎత్తుగడలను ప్రపంచం ఆమోదించింది. మహారాష్ట్ర రాజ పుత్రుల ఔదార్య, సాహస సౌశీల్యం యూరప్, ఆశియా దేశాల ప్రజలకే లేదు.

జైసింగ్: ధర్మమే మహోత్కృష్టమైనది. దానిని పరిత్యజించేట్లు భగవంతుని మాటలు సైతం నన్ను ప్రోద్బలం చేయలేదు.

శివాజీ: నేను అన్నీ భగవంతునికే సమర్పించాను. ధర్మాన్ని సైతం అర్పించేశాను. ఆయన సంకల్పమే నా మతం. ఆయనే నా అధినేత. నేను ఆయన సైనికుడ్ని. అది నా విధేయత. ఔరంగజేబుకు విధేయుడ్ని కాను. నైతిక నిబంధనావళికి విధేయుడ్ని కాను. నన్ను పంపిన భగవంతునికే విదేయుడ్ని.

జైసింగ్: విభిన్న ప్రయోజనాల కోసం మనల్ని భగవంతుడు భూమికి పంపిస్తుంటాడు.

ఆయా ప్రయోజనాలను అనుసరించి ఆదర్శాన్ని, శీలాన్ని తీర్చిదిద్దుతాడు. మొగల్ సామ్రాజ్యం పతనమైనదని నేను విచారించను. సార్వభౌమాధికారాన్ని అట్టిపెట్టుకోవడానికి చక్రవర్తికి అర్హత వుంటే, దానిని ఆయన పోగొట్టుకొనేవాడు కాదు. ఆయనకు అర్హత లేకపోయినా, నా విశ్వాసం, విధేయత, సేవానిరతి కోల్పోలేదు. నా చక్రవర్తి సంకల్పంతో విభేదించాలని నా ఉద్దేశం కాదు. ఆయన్ని నియమించిన భగవంతుని తీర్పుకే వదిలిపెట్టాను. అది నా పరిధి కాదు.

శివాజీ: తిరుగుబాటు చేసే వ్యక్తిని, ఒప్పందం ద్వారా అన్యాయమైన అధికారాన్ని కొనసాగించడానికి తిరస్కరించే వ్యక్తిని కూడా భగవంతుడే నియమిస్తాడు. అధికారం పక్షాన భగవంతుడు ఎల్లప్పుడూ ఉండబోడు. రక్షకునిగా ఒక్కొక్కసారి అవతరిస్తాడు.

జైసింగ్ : ఆయన వాగ్దానం చేసిన విధంగా ఆయన భూమికి దిగిరావాలి. అప్పుడు తిరుగుబాటుదారు చేసింది న్యాయబద్ధమవుతుంది.

శివాజీ: ఆయన ఎక్కడి నుండి వస్తాడు? మన హృదయాలలోనే ఆయన స్పందిస్తున్నాడు. నేను ఆయన్ని గుండెలోనే చూసాను. అందుకే నా జీవనలక్ష్యాన్ని సాధించగల శక్తి నాకు కలిగింది.

జైసింగ్ : నీ లక్ష్యసాధనకు ఆమోదముద్ర ఏది? భగవంతుని సాధికార ప్రామాణికత ఉందా?

శివాజీ: ఒక రాజ్యాన్ని కూకటి వ్రేళ్లతో పెకలించాను. అది తిరిగి నిర్మించబడలేదు. ఒక జాతిని సృష్టించాను. అది ఇంకా అంతరించలేదు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

కేవలం దైవమును హృత్పద్మము నందుంచినవారే కుశలురు: ధైర్యం వారి కవచంగా, విశ్వాసం వారి ఖడ్గంగా వారు సాగాలి ముందుకు. సన్నద్ధము దెబ్బవేయుటకు హస్తము, పరికించి కనిపెట్టు నిశితదృష్టిన, విసురుచు ఈటెను శత్రుసమూహము మీదకు, దివ్యతేజి సైన్యపు వీరులు, సైనికులు వారు.

శ్రీఅరవిందులు, 28:211

ఏ వస్తువునైనా దాని సముచిత స్థానంలో ఉంచినపుడే, దాని నిజమైన విలువను సంతరించుకుంటుంది. ఏ ప్రత్యేకతా లేనిదానిగా కనిపించే వస్తువు సైతం, దాని ఉచిత స్థానంలో ఉంచినపుడు, తన సంపూర్ణ విలువను పొందుతుంది.

— శ్రీమాత

ప్రత్యేక సంచిక

స్వర్ణదినం

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక — ఫిబ్రవరి 2012

స్వర్ణదినం — 29 ఫిబ్రవరి

శ్రీమాతారవిందుల రచనల సంకలనం

విషయసూచిక

ఫిబ్రవరి 29, శ్రీమాత "భూమిపై దివ్యమానస ఆవిర్భావము" గా పేర్కొన్న ఆధ్యాత్మిక ఘటన స్మారక దినోత్సవము. పృథ్వి యొక్క ఆధ్యాత్మిక చరిత్ర యందలి ఐతిహాసిక ప్రాముఖ్యతగల ఈ ఘటన కోసమే శ్రీమాతారవిందులు శతాబ్దాల తరబడి కృషి సలిపారు. దాని ఆగమనాన్ని వేగవంతం చేయడానికే శ్రీఅరవిందులు 1950 లో శరీరత్యాగం చేసింది.

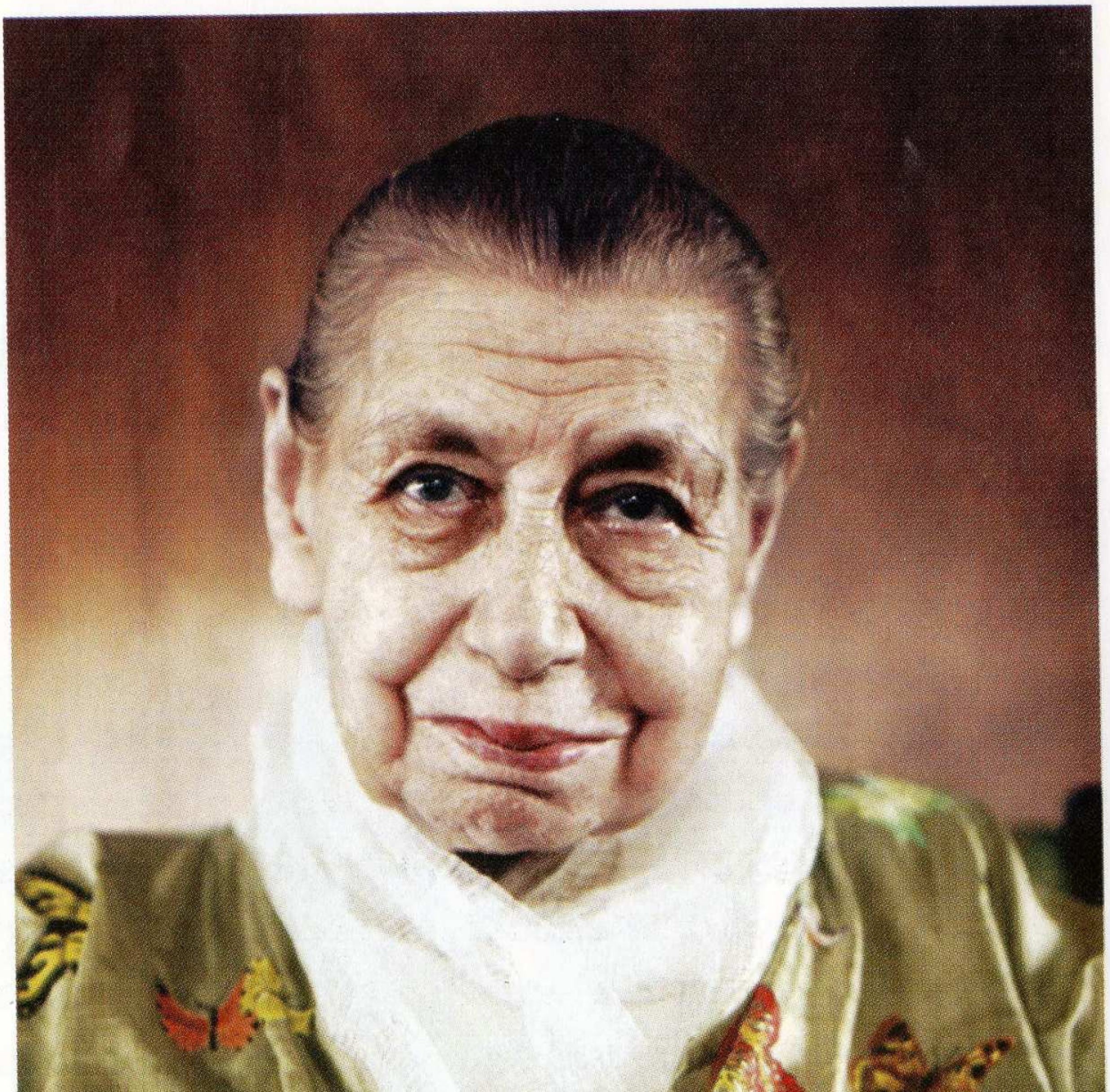

దైవానుగ్రహ ఘడియ

మనుషుల యందు దైవశక్తి ప్రసరించే మహత్తర క్షణాలు కొన్ని ఉంటాయి. ఆ తరుణంలో భగవంతుని ఉచ్ఛ్వాసనిశ్వాసాలు మన అస్తిత్వపు ప్రవృత్తిపై విస్తారంగా వీస్తుంటాయి. కొన్ని సమయాల్లో దైవశక్తి ప్రసరణ మందగిస్తుంది. అప్పుడు మనుషులు వారి వారి స్వీయశక్త్యానుసారం లేక బలహీనతకు అనుగుణంగా ప్రవర్తిస్తారు. మొదటిది, అత్యల్ప ప్రయత్నంతో అసాధారణ ఫలితాలు దక్కే దశ, భవితవ్యాన్ని మార్చగలిగే దశ. రెండవది, అత్యల్ప ఫలితం కోసం అత్యంత ప్రయాస కోర్వవలసిన

దశ. మొదటి దశను రెండవ దశ సిద్ధింపచేయవచ్చుననుట వాస్తవమే. ఎలాగంటే హోమగుండం నుండి స్వర్గలోక దిశగా సన్నగా సాగే ధూమశిఖలు దైవానుగ్రహాన్ని పుష్కలంగా వర్షింపజేస్తాయి అన్నట్లుగా. దివ్యముహూర్త మాసన్న మైనప్పుడు ఏ మనిషైనా, ఏ దేశమైనా నిద్రలో మునిగి దానిని స్వీకరించి ఉపయోగించటానికి ఆయత్తమై ఉండవో, అవి అత్యంత దురదృష్టకరమైనవి. కారణం, వాటి జ్యోతి కొడిగట్టి మసకబారి దైవానుగ్రహాన్ని సాదరంగా ఆహ్వానించడానికి సిద్ధంగా ఉండలేక పోవుటయే; వాటి శ్రవణేంద్రియాలు మూతవడి ఆ పిలుపు నందుకొనుటకు నిరుప యోగమగుటయే. కాని శక్తిమంతమై, సంసిద్ధులుగానున్నప్పటికీ ఆ మహత్తర శక్తిని వృధాపరిచినా లేక ఆ మహాద్భుత ముహూర్తాన్ని నిరుపయోగపరిచినా వారు దుఃఖాక్రాంతులుగ మిగిలిపోవుట తథ్యము.

ఆ దైవానుగ్రహ ఘడియలో నీ జీవాత్మలోకి తిన్నగా దృష్టిని సారించుటకు, దానిని ఆదేశించు గళాన్ని వినుటకు వీలుగా ఆత్మవంచన, దంభాచారము, పనికిమాలిన ఆత్మస్తుతి నుండి నీ అంతరాత్మను ప్రక్షాళన గావించు. ఏ స్వభావ కాపట్యమైతే ఒకప్పుడు నీకు ప్రభువు యొక్క దృష్టి నుండి, ఆదర్శజ్యోతి నుండి నీకు రక్షణ కల్పించిందో అది ఇప్పుడు నీ రక్షణ కవచాన్ని బీటలుబారునట్లు చేసి ఘోర శరా ఘాతములను ఆహ్వానిస్తుంది. ఈ క్షణాన, క్షణికంగా నీవు జయించవచ్చు. కాని అది నీకు భంగపాటే. ఎందుకనగా విపత్తు ఆ తర్వాత దాపురించి నీ విజయోత్సవ సంబరాల మధ్యలో నిన్ను కూల్చివేస్తుంది. కావున పవిత్రంగా నుండి భయాందోళనలను ప్రక్కకు నెట్టివేయి. కారణం, ఆ విపత్కర ఘడియ అతి భయంకరంగా ఉంటుంది. అదొక అగ్నిగుండం, ఒక సుడిగాలి, ఒక తుఫాను. మర ఆడించి ద్రాక్షాసారమును తీయు విధంగా, భగవదాగ్రహాన్ని ఆహ్వానించునట్లుంటుంది. కాని ఎవరైతే తమ లక్ష్యము యొక్క వాస్తవికతను ఆలంబనగా చేసుకుని ఆ ధాటిని తట్టుకుని నిలబడగలరో, అతడే స్థిరంగా నిలదొక్కుకోగలడు. ఒకవేళ అతడు పడిపోయినా, తిరిగి లేచి నిల బడగలడు. పెనుగాలి వాటానికి కొట్టుకొనిపోయినట్లు కనుపించినా తిరిగి యథాస్థానానికి చేరగలడు. ప్రాపంచిక పరిజ్ఞానము యొక్క గుసగుసలకు నీ చెవులను పూర్తిగా అప్పగించకు. ఎందుకనగా, అది ఒక అనూహ్యమైన, అనిశ్చితమైన, అపరిమితమైన దానికి చెందిన సమయము. దైవశ్వాస యొక్క శక్తిని చౌకబారు ఉపకరణాలతో అంచనా వేయుటకు బదులు, దానిని విశ్వసించు, ముందుకు సాగిపో.

శ్రీమాత

అయినా, అన్నింటిని మించి నీ అంతరాత్మకు అహంకార ఆరడులను అంట నీయకు. ఆ స్థితిని కొంతవరకైనా నిలుపుకో. అప్పుడు ప్రకాశవంతమైన వెలుగు ఒకటి అజ్ఞానాంధకార చీకట్లలో, పెనుతుఫాను ఘోషలో నీ ముందు ప్రగతి పథంలో పయనిస్తూ నీకు బాసటగా నిలుస్తుంది. నీవు అధిరోహించవలసిన గొప్పతనపు మహోన్నత శిఖరాగ్రంపై నీ విజయపతాకం రెపరెప లాడుతుంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు (*CWSA* Vol. 12, pp. 146-47)
అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

మనదొక అత్యద్భుత అతీతస్థితి — దైవానుగ్రహం తోడుంది.

మానవజాతి చరిత్రను, మానవాళికి సాయపడుటకు అవతరించినవారి కథలను చదువు తున్నప్పుడు ఇట్టి అనుభవం మీకు కలిగిందేమో నాకు తెలియదు. ఇట్టిది ఇతర దేశప్రజల కన్న ఎక్కువగ భారతదేశంలోనే మీరు విని ఉంటారు. ఆ కథలలో ఊర్ధ్వ లోకాల జోక్యం గురించి, అలాంటి అవకాశం గురించి ఒక అత్యద్భుత అతీత దైవానుగ్రహం గురించిన ప్రశంస ఉంటుంది.

అందువలన, ఎవరైనా పిన్నవయసులో ఆ కథలను చదివినప్పుడు వారు అనుకుం టారు. "ఓహ్, ఆ కాలంలో జీవించి ఉంటే ఎంత బాగుండేది!" అని. ఆ అనుభవం మీకు కలిగిందేమో నాకు తెలియదు.

ఆ అనుభవం పొందినవారు నాకు తెలుసు. అలాంటివారిని ఎవరైనా, "సరే, అలాంటి అవకాశం నీకు కలిగిందనుకో. అప్పుడు నీ ప్రతిస్పందన ఎలా ఉంటుంది?" అని అడిగితే, కొన్నిసార్లు వారు వెంటనే గ్రహించగలుగుతారు; వారికి హఠాత్తుగా స్వర్గద్వారాలు తెరువబడినట్లనిపిస్తుంది; ఒకటి ఏదో, అంతకు పూర్వం లేనిది, సాక్షాత్క రించినట్లనిపిస్తుంది. ఆ భావన ఎంతకాలముంటుందో ఎవరూ చెప్పలేరు. ఏది ఏమయినా అవి పృథ్వీజీవితంలోను, మానవజీవితంలోను చోటు చేసుకునే అపూర్వ క్షణాలు, ఆ తరుణంలో పరిస్థితులు మామూలుగా మందకొడిగ, నిర్జీవంగ ఉన్నట్టుగా

ఉండవు. అందువల్ల వ్యక్తికి ఒక అత్యద్భుత అతీతస్థితిలో నున్నట్టు భావన కలుగుతుంది.

ఆ భావనాస్థితిని స్థిరంగా నిలుపుకోగలిగితే అంతా సవ్యంగా సాగిపోతుంది. కాని దురదృష్టం ఏమిటంటే, వ్యక్తి దానిని అతి త్వరగా మరచిపోతాడు.

ఆ స్థితి ఒక్కసారి గనుక కలిగినట్లయితే కొంత సాఫల్యత సిద్ధించినట్లే. ద్వారం తెలువబడిందన్న మాట. హఠాత్తుగ వ్యక్తికి అనుభూతి కలిగింది.... అవును, అనుభూతి పొందాడు. అది ఎంతో కొంత సాధించినట్లే. అది ఒక అపారమైన దైవానుగ్రహం, ఒక విధమైన అత్యద్భుతస్థితి. శతాబ్దపూర్వం లేక రెండు, మూడు శతాబ్దాల పూర్వం, దానిని ఆశించారు. దాని కోసం నిరీక్షించారు. వారికి ఒకే ఒక అవకాశం ఉండింది. మరో జన్మనెత్తి, క్రొత్త జీవితంలో మెరుగైన పరిస్థితుల్లో మనుగడ సాగించగలిగే అవకాశం.

కాని ప్రస్తుతం, మనకు ఆ పరిస్థితులున్నాయి. ఆ పరిస్థితులు మనకందుబాటులో ఉన్నాయి. దైవానుగ్రహం తోడుంది.

ఎవరైనా ఈ అనుభవం ఎలాగైనా పొందగలిగితే — కేవలం భావనామాత్రంగా కాదు — క్రియాశీల అనుభవం పొందగలిగి, తదుపరి దానిని నిలుపుకోగలిగితే, అప్పుడు అంతా సులభతరమౌతుంది. దురదృష్టవశాత్తు దానిని అతి త్వరగా మరచిపోతారు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

మరో కొత్త మతం ఎందుకూ పనికి రానిదే కాదు, హానికరం కూడాను. ఇప్పుడు కావలసింది నూతన జీవితాన్ని సృష్టించడం, నూతన చైతన్యాన్ని వ్యక్తపరచడం. అది మేధోపరిమితులను, మానసిక సూత్రాలను అధిగమించినది. ఇప్పుడు అభివ్యక్తి కావలసినది ఒక సజీవమైన సత్యం.

ది మదర్

ఫిబ్రవరి 29, 1956 న జరిగిందేమిటి?

29 ఫిబ్రవరి 1956

బుధవారం నాటి సామూహిక ధ్యాన సమయంలో

ఈ సాయంత్రం ఒక సారూప్యమైన, ఆదిభౌతికమైన భగవంతుని ఉనికి మీలో ఉండినది. నేను విశ్వాన్ని మించిన సజీవ స్వర్ణాకృతిని దాల్చి, ఈ ప్రపంచాన్ని దైవం నుండి వేరుపరచే బంగారు ద్వారం ముందు నిలిచాను.

ఆ ద్వారాన్ని వీక్షిస్తున్నప్పుడు నా చైతన్యమందు ఉదయించిన ఒక కదలికలో నేను సంకల్పించాను, నాకు అవగతమైంది, "సమయం ఆసన్నమైనది" అని. రెండు చేతులతో ఒక పెద్ద బంగరు సమ్మెటను ఎత్తి ఆ ద్వారంపై ఒక్క మారు మోదాను. ఒకే ఒక్క మారు. ద్వారం తునాతునకలైపోయింది.

అప్పుడు దివ్యచైతన్య కాంతి, దివ్యశక్తి, దివ్యచేతన ఒక జలపాతంలా భూమిపై ఉరకలు వేస్తూ దుమికాయి.

మూలం: శ్రీమాత (CWM Vol. 15, p. 188)

యదార్థమైన క్రొత్త పరిణామం ఏమిటంటే ఒక నూతన ప్రపంచం ఆవిర్భవించింది, జనియించింది, ఉదయించింది. అది తనంతట తాను పరివర్తన చెందిన పాత ప్రపంచం కాదు. క్రొంగొత్త జన్మనెత్తిన వినూత్న ప్రపంచం. ఈ రెండు ప్రపంచాలు ఒకదానితో నొకటి ముడిపడి ఉన్న అవస్థాంతర దశలో మనమున్నాము. ఆ దశలో పాత ప్రపంచం అత్యంత శక్తియుతమై సామాన్య చేతనను పూర్తిగ వశపరచుకొని కొనసాగుతుంటే, నూతన ప్రపంచం చడిచప్పుడు గాకుండ, వినమ్రతంగా, పరోక్షంగా, ప్రస్తుతానికి బహిరంగంగా దేనినీ అతిగా అలజడికి లోను చేయకుండా, ఎక్కువగా ఎరుకలోకి రాకుండా, నెమ్మదిగా చేరుకుంటున్నది. అయినప్పటికి, అది తనకై తాను తన అధికారతను ప్రస్ఫుటంగా నిరూపించుకొనే స్థోమత పుంజుకొనే వరకు, క్రియాశీలమై వృద్ధి చెందుతూనే ఉంటుంది.

మూలం: శ్రీమాత (CWM Vol. 9, p. 150)

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

మన ప్రగాఢమైన ఆకాంక్ష — అంతిమ గమ్యం

స్వర్ణోజ్వల కాంతి ప్రసరణం

(జ్ఞానస్వరూపం దీపం, భగవంతుని స్వరూపమే జ్ఞానం, అది తెలియకపోవటమే అజ్ఞానం, అదే సకల వ్యత్యాసాలకు, అనర్థాలకు మూలం. ఆ మూలాన్ని సమూలంగా రూపుమాపాలంటే జ్ఞానాన్ని పొందాలి. జ్ఞానతేజస్సును ధరించాలి, భరించాలి, అప్పుడు అనంత తేజోవలయమౌతుంది విశ్వం, అచట అప్పుడు అంధకారానికి ఆనవాళ్లైనా దొరకవు, ఏకత్వం పరిఢవిల్లుతుంది, అమరత్వం సిద్ధిస్తుంది. మొసలి బారిన పడిన గజేంద్రుడు తనను రక్షించమని మొరపెట్టుకుంటూ,

"లోకంబులు లోకేశులు
లోకస్థులు దెగిన తుదిన లోకంబగు పెం
జీకటి కవ్వల నెవ్వం
డేకాకృతి వెలుగు నతనినే సేవింతున్."

అంటూ తన మనసులో చిత్రించుకొన్న సర్వేశ్వర రూపం సాక్షాత్కరిస్తుంది. తాను పొందిన ఆ తేజో సాక్షాత్కారాన్ని శ్రీఅరవిందులవారు అందరికీ అందించటానికి ఆ అనిర్వచనీయానుభూతిని *The Golden Light* అన్న భావగీతం *(sonnet)* లో అక్షరబద్ధం చేశారు. *8-8-1938* మరియు *22-3-1944* తేదీలలో ఆ గీతానువాదమిది.)

మీ సువర్ణ తేజస్సు నా మేధోవలయంలో ప్రవేశించింది
ఆ కాంతి పరిష్వంగంలో నా మనోకుహరంలోని వెలసిపోయిన గదులు
జ్ఞానతేజోలంకృత అతీంద్రియోపరితలానికి దీటుగ విరిసినవి,
ఓ ప్రశాంత ఓజస్తేజో అలంకరణం, ఓ ఓంకార జ్వాలా

నా శిరస్సు నుండి స్వరపేటికపై జాలువారింది మీ సువర్ణ తేజస్సు,
నా వాక్కంతా ఇప్పుడు వేదపదబంధ స్వర కల్పన
ఆ నిశ్చల చింతన, నా ఏకైన స్వరమా! నీ స్తోత్రమాలిక;
నా మాటలు సురాపానమత్తచిత్తములు, దైవోన్మత్తములు.

మీ అమృతత్వంలో నా మనుగడను మర్దించి
మీ స్వర్ణకాంతి స్రవంతులు నా హృదయంలో సంగమించాయి.
ఇప్పుడు నా దేహం ఓ దేవాలయంగ ఎదిగింది, మీ ఆవాసంగ మారింది
దాని భావోద్వేగములన్నీ ఏకాగ్రతతో మీ వైపే మరలి ఉన్నవి.

ఇప్పుడు మీ స్వర్ణకాంతులు నా పాదాలచెంత పారాడుచున్నవి.
నేనున్న ధరిత్రి ఇప్పుడు మీ ఖేలావని, మీ పీఠం.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అన్నవరం ఆదిశేషయ్య

(శ్రీఅన్నవరం ఆదిశేషయ్య గారి "ఆహ్వానం" రచనల నుండి సేకరించబడినది)

శక్తుల పరస్పర సంఘర్షణ — పరిష్కారము

ఒక్క విషయము స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది. అది మానవజాతి ఒక ఒత్తిడికి గురైందన్న సత్యం. ఈ ఒత్తిడి మనం చేస్తున్న కృషిలో, కార్యాచరణలో, చివరికి నిత్యజీవితంలో అంతటా వ్యాపించింది. విస్తృతమై, మితిమీరిన కార్యాచరణ యొక్క ఫలితం అంతటా ఒక అలజడిని కలగచేస్తోంది. చివరికి అది ఏ పరిస్థితికి దిగజారిందంటే, అది ఈ మొండివైఖరిని ఛేదించుకుని కొత్తచైతన్యం పొందాలి, లేదా అంధకారం, తమస్సులోకి పతనం చెందాలి.

ఈ ఒత్తిడి ఎంత సంపూర్ణంగా ఉండి, ఎంతగా సర్వత్రా వ్యాపించిందంటె — ఇప్పుడు ఏదో విధంగా ఆ పద్ధతిని అడ్డుకోవాలి, విచ్ఛిన్నం చేయాలి. ఇంక ఈ విధంగా సాగడం కుదరదు. ఇది పదార్థంలోకి ఒక నూతన శక్తి చైతన్యం చేరిందనడానికి ఒక స్పష్టమైన గుర్తుగా భావించవచ్చు. ఆ ఒత్తిడే ఈ తీవ్రస్థితికి కారణం. బాహ్యంగా ఒక మార్పు తీసుకురావాలన్నపుడు ప్రకృతి తన పాతపద్ధతులను ఉపయోగిస్తుందని మనం అనుకోవచ్చు. అయితే ఒక నూతన విలక్షణత కూడా ఉంది. కాని అది 'ఉన్నతస్థాయి' కి చేరినవాళ్లలో మాత్రమే చూడగలం. అయితే ఆ 'ఉన్నతస్థాయి' కూడా అంతటా వ్యాపించింది. అది ఒకే స్థాయిలో కేంద్రీకృతమవలేదు. ప్రపంచంలోని

ఒకే ప్రదేశంలో మాత్రమే లేదు. దాని తాలూకు జాడలు అన్ని దేశాల్లోనూ ఉన్నాయి, ప్రపంచమంతటా ఉన్నాయి. అదే ఓ నూతన, ఉన్నత, ప్రగతిశీలమైన పరిష్కారాన్ని కనుక్కొందుకు సంకల్పించడం. మరింత సర్వతోముఖమైన, విస్తృతమైన పరిపూర్ణత్వం కోసం కృషి చేయడం.

కొన్ని ఆలోచనలు మరింత సామాన్య స్వభావానికి సంబంధించినవి, మరింత విస్తృతి కల్గినవి, మరింత 'సామూహిక' స్థాయికి చెందినవి. ఈ ప్రపంచంలో ప్రయోగాత్మకంగా పనిచేస్తున్నాయి. ఈ రెండు జతగానె ప్రయాణిస్తాయి. ఒకటి మరింత ఘోరమైన వినాశనం, నిర్లక్ష్య వైఖరితో కూడిన నూతన అన్వేషణ ద్వారా దుర్ఘటనలు పెరగడానికి దోహదం చేయడం. అది కూడా ఇంతకు ముందెప్పుడూ సంభవించనంత పెద్ద ఎత్తున జరగడం. అదే సమయంలో మరింత ఉన్నతమైన, సర్వతోముఖమైన సంకల్పంతో కూడిన ఆలోచనలు, కార్యాచరణయొక్క పుట్టుక, అభివ్యక్తి — వీటిని గ్రహించగలిగితే, అవి మరింత విశాలమైన, సమగ్రమైన నివారణోపాయం అందిస్తాయి.

ఈ బాధామయ, సంఘర్షణాత్మక పరిణామ ఆరోహణాక్రమంలోని సమగ్ర దివ్య సాక్షాత్కారానికి సహకరించె నిర్మాణాత్మక శక్తులకి, మరింత వినాశనానికి దారితీసే శక్తివంతమైన శక్తులకి మధ్యనున్న ఈ సంఘర్షణ మరింత స్పష్టంగా కనపడుతుంది. ఆ రెండు విధ్వంస, ఉన్నత శక్తుల మధ్య ప్రచ్ఛన్నమైన పోరాటం జరుగుతూనె ఉంటుంది. లక్ష్యాన్ని చేరడానికి ఈ రెంటి మధ్య పోటీ స్పష్టంగా కనపడుతుంది.

దైవప్రతికూల శక్తులు, దుష్టశక్తులు, ప్రాణిక ప్రపంచశక్తులు, ఈ భూమిపైకి దిగి, ఈ భూమిని వాటి కార్యాచరణ కేంద్రంగా చేసుకున్నాయి. అదే సమయంలో నూతన ఉన్నతశక్తులు, మరింత ప్రబలమైన ఆధ్యాత్మిక శక్తులు ఈ పృథ్వీ పైకి అవరోహించి నూతన జీవన సృష్టికి ప్రయత్నిస్తున్నాయి. ఈ రెండింటి వల్ల ఈ ఘర్షణ మరింత తీవ్రంగా, మరింత ఉద్రిక్తంగా, మరింత ప్రస్ఫుటంగా కన్పిస్తున్నది.

ఈ ద్వి శక్తుల మధ్య సాగే ఈ సంఘర్షణ వల్లే మనం ఒక శీఘ్రపరిష్కారాన్ని ఆశించవచ్చు.

*

...ఈ ప్రపంచచరిత్ర ఒక మలుపు తిరిగింది, ఓ మార్పు జరిగింది. అది మనలో ఒక ఆశను చిగురింపచేస్తోంది. ఈ మానవులలో కొందరు ప్రత్యేకమైన వ్యక్తులు, బహుశ అతి కొద్ది సంఖ్యలో స్వచ్ఛమైన బంగారంగా మారేందుకు సిద్ధంగా ఉన్నారు.

వారు హింసాత్మకంకాని దృఢశక్తిని, వినాశనం చేయని నాయకత్వ లక్షణాలని, ప్రమాదాలులేని సాహసాన్ని అభివ్యక్తం చేస్తారు.

...వారి గురించి శ్రీఅరవిందుల సమాధానం "మానవుడు ఆధ్యాత్మికంగా మారడానికి అంగీకరిస్తే, వ్యక్తి తాను ఆధ్యాత్మికతను అంగీకరిస్తే... అంగీకరిస్తే".

ఆంతర్యంలో ఏదో ఈ ఆధ్యాత్మికతను ప్రేరేపించి, ఆకాంక్షిస్తుంది. మిగిలిన దంతా తిరస్కరిస్తుంది. స్వభావం మామూలుగా ఉండడానికే ఇష్టపడుతుంది. మార్పును కోరదు. అది ఒక లోహమిశ్రమంలా ఉంటుంది. దాన్ని కొలిమిలో కాల్చి, నిఖార్సయిన ఆకృతి నివ్వాలి.

పృథ్వి చరిత్రలో మనం మళ్ళీ ఒక నిర్ణయాత్మకమైన మలుపు దగ్గర ఉన్నాం. అన్ని వైపుల నించి ఉత్కంఠతతో ఎదురుచూస్తూ ప్రశ్నిస్తున్నారు. ప్రతి చోట తీవ్రతాపం, సంభావన, భయం... ఏది జరగబోతోందన్న ప్రశ్న?... అయితే వీటన్నింటికి ఒకే సమాధానం "మానవుడు ఆధ్యాత్మికంగా మార్పుచెందడానికి అంగీకరిస్తే".

స్వచ్ఛమైన బంగారంగా మారిన ఆ కొద్దిమంది వ్యక్తులు — ఈ ప్రస్తుత పరిస్థితిని మార్చడానికి చాలు — ఇప్పుడు మనకది తీవ్ర ఆవశ్యకత.

మన నుంచి దైవం కోరుతున్న ఈ ధైర్యం, సాహసాలను మనం స్వయంగా మన కష్టాలను ఎదుర్కొనేందుకు వాటిని ఎందుకు ఉపయోగించకూడదు? మనం మన అసంపూర్ణత్వాలని, అస్పష్టతలను ధైర్యంగా యోధునివలె అంతరంగ కొలిమిలో శుద్ధిచేసి, మళ్ళీ మళ్ళీ మొత్తం నాగరికతను అంధకారంలో ముంచెత్తే వినాశకరమైన దుస్సహమైన దారిలోంచి పూర్తిగా బయటపడవచ్చు.

ఇదే మన ముందున్న సమస్య. దీనిని ఎవరికి వారు వారికి అనువైన మార్గంలో పరిష్కరించుకోవాలి.

ఈ సాయంత్రం మీరు నన్నడిగిన ప్రశ్నలకి సమాధానం చెప్తున్నాను. నా సమాధానం శ్రీఅరవిందు లిచ్చిన సమాధానమే. "ఒక్కసారి మనిషి తాను ఆధ్యాత్మికంగా మారడానికి అంగీకరిస్తే..."

నేను దానికి మరో మాట జత కలుపుతాను: మానవ దృక్పథంలోంచి చూసినపుడు — కాలం మనల్ని తొందరపెడుతుంది.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

ప్రస్తుత ప్రపంచం — దివ్యచైతన్య ప్రపంచం

ఒక అతిముఖ్యమైన తేడా:

ఒక్క విషయం నేను నొక్కిచెప్పవలసినది. ఈ క్షణంలో నాకు అనిపించినది, మన ప్రస్తుత ప్రపంచానికి, రాబోయే దివ్యచైతన్య ప్రపంచానికి మధ్యగల అతిముఖ్యమైన తేడా. ఇక్కడి ప్రతి విషయం, ఆంతర్యపు లోతుల్లో జరిగేది మినహా, అంతా కృత్రిమమే. ఆ దివ్యచైతన్య ప్రపంచంలోకి ఇక్కడ సర్వసాధారణంగా పనిచేసే చేతనా స్ఫూర్తితో పూర్తి ఎరుక కలిగి ప్రవేశించినప్పుడు, అది ఎంత మితిమీరిన కాపట్యమో ప్రస్ఫుటమైంది. సాధారణ భౌతికజీవితంలో ఏ ఒక్క విలువ కూడా సత్యాన్ని ఆధారంగా చేసుకున్నది కాదు. మనం దుస్తులు ధరించడానికని ఏదో కొంత బట్ట సంపాదించి దుస్తులు తయారుచేసుకుని కోరుకున్నప్పుడు ధరించినట్టే, శరీరపోషణకి ఏవో కొన్ని పదార్థాలు సంపాదించి, వండుకుని తినాలి. ఇలా ప్రతి విషయంలోను మన జీవితం కృత్రిమమే.

ఒక సత్యమైన, చిత్తశుద్ధితో కూడిన, నవనవోన్మేషమైన దివ్యచైతన్య ప్రపంచ జీవితం ఎలాగుంటుందంటే, చైతన్య సంకల్పం వల్ల అప్పటికప్పుడు వస్తువులను సృజించగలిగి, పదార్థాన్ని మన నిర్ణయాలకు అనుగుణంగా మార్చగల శక్తి కలిగి వుంటుంది. ఏ మనిషికీ జ్ఞానం, శక్తి ఉంటాయో, అతడు కోరుకున్నవాటిని పొందగలడు. ఎవరికైతే ఆ జ్ఞానం, శక్తి లేవో, వారికి వారు కోరుకున్నది పొందటానికి కృత్రిమ పద్ధతులుండవు.

సాధారణ జీవితంలో ప్రతీదీ కృత్రిమమే. పుట్టుకతో, లేక పరిస్థితులను బట్టి నువ్వొక వున్నత స్థానంలోనో, అధమస్థానంలోనో లేదా ఎక్కువ లేక తక్కువ సుఖ జీవితంలోనో వుండవచ్చు. కాని అది జీవియొక్క సహజసిద్ధమైన సమయస్ఫూర్తి వల్లగాని, ఆంతర్యంలో వుండే కోరికవల్లగాని వచ్చింది కాదు. జీవితంలో సంభవించే పరిస్థితులు, అవకాశంతో నీకు ఈ విషయాలతో సంబంధం ఏర్పడింది. బొత్తిగా ఎందుకూ కొరగానివాడు అందలం యెక్కొచ్చు. సృజనాత్మకతలో, కార్యనిర్వహణలో అద్భుతమైన శక్తిసామర్థ్యా లున్నావాడు అధమస్థానంలో వుండవచ్చు. ప్రపంచమే నిజాయితీ కలిగినదైనప్పుడు సమర్థత కలిగినవాడు తనకు తగిన ప్రయోజనకరమైన స్థానంలోనే వుంటాడు.

ఈ కృత్రిమత్వం, కాపట్యం, ఈ సత్యరాహిత్యం నన్ను నిశ్చేష్టురాలిని చేస్తున్నవి. ఇంత తప్పుడు పద్ధతిలో నున్న ప్రపంచంలో, మనకు యదార్థమైన విలువలు ఎలా సమకూరుతాయి? అని ఆశ్చర్యం కలుగుతుంది.

అధిమానస ప్రపంచం

శ్రీఅరవిందుల కృషి ఒక నిరుపమాన భూపరిణామం కోసం. మనిషి మనస్సు యొక్క ఊర్ధ్వస్థాయిలో ఎన్నో చైతన్యస్థాయిలున్నాయి. వాటిలో నిజమైన దివ్య ప్రపంచం యేదైతే వుందో దానినే శ్రీఅరవిందులు దివ్యచైతన్యం అన్నారు. అదే సత్యప్రపంచం. కాని మనస్సుకి, దివ్యచైతన్యానికి మధ్య అధిమానసమనేది ఒకటున్నదని ఆయన కనుగొన్నారు. ఈ అధిమానసమే విశ్వదైవాల ప్రపంచం. ఈ అధిమానసమే ఇప్పటివరకు ప్రపంచాన్ని పరిపాలిస్తున్నది. తేజోవంతమైన ప్రదీప్తమానస చైతన్యస్థాయిలో మనిషి అందుకోగలిగిన అత్యున్నతమైన స్థాయి ఇది. ఇదే సర్వోన్నత దివ్యత్వంగా తీసుకోబడడమే కాకుండా, అక్కడి వరకు చేరినవారెవ్వరూ తాము నిజమైన పరమాత్మను చేరుకున్నామని ఇసుమంతైనా సందేహించ లేదు. దీని అద్భుతాలు ఎంత ఘనమైనవంటే, సాధారణ మానవచైతన్యం దీనినే అత్యున్నత అంతిమ వాస్తవంగా నమ్మగలిగింది. అయినప్పటికీ యదార్థానికి నిజమైన దివ్యత్వం కంటే యీ అధిమానసం చాలా నిమ్నస్థాయిలో వున్నది. అది సత్యానికి అధికారిక స్థానం కాదు. అదొక కాల్పనిక స్థానం. చరిత్ర ప్రారంభం నించి మానవుడు సాగిల పడుతున్న ఏ దేవుళ్ళు, సృజనాత్మకశక్తులు వున్నవో వాటి రాజ్యమే అది. నిజమైన దివ్యత్వం అభివ్యక్తం కాకపోవడానికి, పరిణామం చెందకపోవడానికి కారణం ఈ అధిమానసమే దివ్యచైతన్యంగా పొరబడడం చేతనే. విశ్వదైవాలు సంపూర్ణంగా సత్యచైతన్యంలో జీవించరు. అవి కేవలం ఆ చైతన్యాన్ని స్పృశిస్తాయి. దానికి ప్రాతినిధ్యం వహిస్తాయి. అంతే! వాటిలో ప్రతి ఒక్కటి వాటి వాటి విజయాలకి సంబంధించిన విషయం.

అతిమానసం కూడా చరిత్రలో పనిచేస్తున్నదనడానికి సందేహమే లేదు. కాని అది నిరంతరం అధిమానసం ద్వారానే పనిచేస్తుంది. దివ్యచైతన్య అవరోహణ నేరుగా జరిగినప్పుడు, ఆ చైతన్యశక్తి మాత్రమే జీవితాన్ని దైవపరంగా పునరుజ్జీవింప చేయగలదు. ఏ నిమ్న త్రివిధ ప్రపంచంలో మానవుని ఉనికి వున్నదో దాని ప్రారంభాలను

గుర్తించే అధిమానసం అప్పటికే సిద్ధంగా పనిచేస్తున్న సాధ్యతల లీల. త్రివిధ ప్రపంచం అన్నది మనస్సు, జీవితం మరియు పదార్థం. ఎప్పుడైతే అక్కడ ఈ లీల ఉండి, అప్పటికప్పుడు తనంతట తాను పుట్టిన ఆధ్యాత్మిక అంతస్సత్యం యొక్క దోషరహిత కార్యాచరణ కానిది లేదో, అక్కడే అజ్ఞానం యొక్క బీజం వుంటుంది. అలాగని అధిమానసం అజ్ఞానస్థానమని చెప్పలేము. కాని అది ఉన్నత, నిమ్నస్థాయిల సరిహద్దు రేఖ. ఈ సాధ్యతల, వేర్పాటు ధోరణుల లీల సముచితమైన విభజన కానప్పటికీ అది విషయాల యదార్థత నుండి తప్పించడానికి దారితీయవచ్చు.

కనుక, అధిమానసం మానవత్వాన్ని, దివ్యత్వంగా పరిణామం చెందించే శక్తిని కలిగినది కాదు, కాలేదు. దానికి దివ్యచైతన్య మొక్కటే పూర్తిగా ప్రభావవంతంగా పనిచేయగలిగే ప్రతినిధి. ఏది సరిగ్గా మన యోగాన్ని గడిచిన కాలంలో జీవితాన్ని ఆధ్యాత్మికం చేయడానికి చేసిన ప్రయత్నాల నుండి వేరుచేశాయో అవి మనకు తెలుసు. అవేమిటంటే అధిమానసం యొక్క అద్భుతాలు. అంతే కాని అత్యున్నత యదార్థత కాదు. మనస్సుకి, దివ్యసత్యానికి మధ్య నుండే ఒక మెట్టు మాత్రమే.

1. అశాశ్వతమైన శరీరం పుట్టుక వైభవంగా జరుపుకోవడం వలన కొన్ని నమ్మకాల అనుభూతులను సంతృప్తి పరచడమౌతుంది.
2. శాశ్వత చైతన్యం యొక్క అభివ్యక్తిని వైభవంగా జరుపుకోవడం, ప్రపంచ చరిత్రలో ప్రతి క్షణం జరుపుకోవచ్చు.

కాని, ఒక నూతన ప్రపంచం యొక్క ఆవిష్కరణ, దివ్య చైతన్య ప్రపంచ అవతరణను, వైభవంగా, వేడుకగా జరుపుకోవడం ఒక అద్భుతమైన, అపూర్వమైన సదవకాశం.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: నడిమింటి విజయలక్ష్మి

నూతన చైతన్యం అందుకోవటానికి మనం ఏ విధంగా సంసిద్ధులమవగలం

నూతన చైతన్యం అందుకోవటానికై మనం సంసిద్ధులమవటానికి మొట్టమొదటి నిబంధన నిజమైన, సహజసిద్ధమైన వినమ్రత; అది మనలను మనకేమీ తెలియదనీ, మనం అందుకోబోయే అద్భుత విషయాలపరంగా చూస్తే మనలో ఏమీ లేదనే గాఢమైన అనుభూతిని పొందేటట్లు చేస్తుంది.

*

ప్రశ్న: గడచిన సంవత్సరం అవతరించిన నూతన చైతన్యం స్వేచ్ఛగా పనిచేయ డానికి సాధకులేం చేయాలి?

1. గ్రహించడానికి సన్నద్ధులై ఉండడం.
2. కోమలత్వాన్ని కలిగి ఉండడం.

*

ప్రశ్న: శ్రీఅరవిందులు సం. 1919 లో అప్పటి గందరగోళాలు, దుర్ఘటనలు బహుశా నూతన సృష్టి ప్రసవవేదన అయి ఉండవచ్చని వ్రాశారు. ఆశ్రమంలోనూ, భారతదేశంలోనూ, చివరికి ప్రపంచంలోనూ ఇది ఎంతకాలం కొనసాగుతుంది?

అది ప్రపంచం తయారయి, స్వీకరణకు ఆమోదం తెలిపేదాకా కొనసాగుతుంది. ఈ నూతన సృష్టి చైతన్యం ఇప్పటికే ఈ సంవత్సంర ఆరంభం నుంచే భూమి మీద తన పని కొనసాగిస్తున్నది. జనులు దానిని అడ్డుకోకుండా ఉండి, దాని పనిలో సహకరిస్తే అది చాలా వేగవంతమౌతుంది. కాని మూర్ఖత, అజ్ఞానం అనేవి చాలా పెడసరమైనవి, మొండి పట్టుదల గలవి!

*

ప్ర: శ్రీమాతా, 'ప్రపంచం గొప్ప మార్పుకు సిద్ధమౌతున్నది, నీవు సహాయపడ తావా' అని మీరు చెప్పే ఆ గొప్ప మార్పు ఏమిటి? మేము దానికి ఏ విధంగా సహాయపడగలం?

ఈ గొప్ప మార్పు భూమి మీద నూతనజాతి ఆవిర్భావాన్ని తెలియజేస్తుంది, జంతువుకి మనిషి ఏలాగో, మనిషికి అది అలాగు. ఈ నూతన జాతి చైతన్యమును ఎవరైతే గ్రహించగలిగి, శ్రద్ధాళువులై ఉన్నారో వారిని జ్ఞానప్రకాశంతో ఉత్తేజితులను

చేయడానికి ఈ నూతనజాతి చైతన్యం ఇప్పటికే ఈ భూమి మీద పనిచేస్తున్నది.

*

ప్రశ్న: మీరు మమ్ములను మీకు సహాయం చేయమన్నారు. నేను ఏ విధంగా సహాయం చేయగలను? నేనేం చేయాలి?

ఏకాగ్రత వహించి, ఉన్మీలనంతో నూతన పురోగమన చైతన్యాన్ని స్వీకరించడం, క్రిందకు దిగివచ్చే నూతన విషయాలను గ్రహించడం.

*

మార్పు రావడానికి మన సహాయం అవసరం లేదు. కాని మనం ఆ చైతన్యానికి ఉన్మీలమవాల్సిన అవసరం ఉంది. ఎందుకంటే దాని రాక మనకు వ్యర్థం అవకూడదు.

*

దాని కార్యసరళి చాలా సున్నితంగా ఉంటుంది. ఎందువల్లనంటే బహుశా అది పరిచితమైనది కాదు కాబట్టి — దాని అతిచిన్న కదలికా, అతిస్వల్ప మానసిక స్పందనా అంతటినీ కలవరానికి గురిచేస్తుంది. కాని అది ఎంతకాలం ఉంటుందో అంతమటుకు పరిపూర్ణంగా పరిశుద్ధమైనది. తప్పనిసరిగా అదే అతిమానస జీవితపు నిరంతర స్థితి. మానసికమైన ఆధ్యాత్మిక ఇచ్ఛ ఏమాత్రం కల్పించుకోకూడదు; ఎందువల్లనంటే ఒకరు ఆధ్యాత్మిక ఇచ్ఛను కలిగి ఉండి, ఆధ్యాత్మిక ఇచ్ఛనే వ్యక్తం చేస్తూ నిరంతరం జీవిస్తూ ఉండవచ్చు. అది అంతరంగంలోని దైవం మార్గదర్శనం చేస్తున్నాడనే అనుభూతిని పొందేవారందరి విషయంలో జరుగుతుంది — కాని అది ఒక మానసిక పరివర్తన ద్వారా కలుగుతుంది. అది ఆ విధంగా ఉన్నంతకాలం, అది అతిమానసిక జీవితం కాదు. అతిమానసిక జీవితం మనస్సులో నుంచి ఎంతమాత్రం ప్రసరించదు. మనస్సు దానికి ఎటువంటి కదలికాలేని ప్రసారవాహికా క్షేత్రం. చిన్న కుదుపు చాలు, దానిని కలవరపరచటానికి.

*

నూతన అస్తిత్వజీవి రావటానికి మన సంపూర్ణ శక్తియుక్తుల తోటి ప్రయత్నం చేద్దాం. మనస్సును తప్పక నిశ్శబ్దపరచాలి, దాని స్థానంలో సత్య చైతన్యాన్ని ప్రతిష్ఠించాలి — సమస్తమునూ సామరస్యపరుస్తూ, అతిసూక్ష్మ వివరముల చైతన్యమునూ కలిగి నటువంటి ఒక చైతన్యం ప్రతిష్ఠించాలి.

*

ప్రశ్న: 'భవిష్యత్తు కోసం పని చేయాలి' అంటే ఏమిటి?

దాని ఆరంభం, వ్యక్తిగతమైన, దేశగతమైన పాత అలవాట్లను అంటిపెట్టుకోకుండా ఉండడంతో మొదలవుతుంది.

*

సత్యమే నీకు ప్రభువు, నీకు మార్గదర్శి అగు గాక. మనం మన అస్తిత్వంలో, మన కర్మలలో దివ్యసత్యం కోసం, దాని విజయం కోసం ఆకాంక్షిద్దాం.

దివ్యసత్యం కోసం చేసే ఆకాంక్ష, మన ప్రయత్నాలకు క్రియాశీలమగు గాక.

ఓ దివ్యసత్యమా! నీ మార్గదర్శనాన్ని మేము కోరుతున్నాం. భూమి మీద నీ సార్వభౌమ పరిపాలన వచ్చును గాక.

*

నిజం చెప్పాలంటే, ప్రతి వ్యక్తీ అల్పమే, అల్పమే, అల్పమే. ఎంత అల్పమంటే, అతడిలో అతిమానసం ఉంచటానికి కావలసినంత చోటు లేదు. అది ఎంత స్వల్పమంటే అది అప్పటికే సర్వసాధారణమైన, అప్రధానమైన, హీనమైన మానవగమనాలతో పూర్తిగా నిండిపోయింది. అతిమానస గమనాలకు చోటు కన్పించాలంటే దానిని తప్పకుండా బృహత్తరంగా విస్తృతపరచవలసి ఉంది.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

(CWM !5:106-08; !0:115; 15:108, 181: !2:13)

ఇహలోకంలో మనో ప్రాణ శరీరాలు తన్ను తాను తెలుసుకొనుటకు, ఆత్మసాఫల్యం పొందడానికి ప్రయత్నిస్తూ, అభివృద్ధి చెందుతున్న ఆత్మయే — మానవుడు.

శ్రీఅరవిందులు

నూతన సృష్టి ప్రభావంలో మానవజాతి — శ్రీమాత భవిష్యదర్శనం

నవ్యమూ లేక అతిమానస సృష్టి కనుగుణంగానూ మానవజాతి స్థితిగతులనూ, మావనజాతిలో ఉండే వివిధ శ్రేణులనూ వాస్తవికంగా, సజీవదృశ్యంగా చూపిస్తూ, శ్రీఅరవిందులు నన్ను సుమారు ఒక గంటకు మించి దానిలోనే జీవించేటట్లుగా చేశారు. అది చాలా అద్భుతంగా సుస్పష్టమై, యదార్థమై, సజీవమై ఉన్నది....

ఆ దృశ్యం అతిమనోహరమై ఎంతో గంభీరంగా, ఎంతో ప్రశాంతంగా, ఎంతో విలాసంగా ఉంది. ఓహ్, అది పూర్తిగా, నిజంగా సంపూర్తిగా దివ్యప్రేమతో నిండి ఉంది. కాని అది 'క్షమించే' దివ్యప్రేమ మాత్రం కాదు — అది అటువంటిది ఎంత మాత్రమూ కాదు, ఏమాత్రమూ కాదు! ప్రతిదీ దాని స్థానంలో సుప్రతిష్ఠితమై ఉండి, తన అంతరంగలయతో ఎంత సమగ్రంగా ఉంచుకోగలదో, అంతగా సాక్షాత్కరించుకుంటూ ఉన్నది.

అది ఎంతో అందమైన బహుమతి. జనులు వీటన్నింటి మీద, మేధోపరంగా భావసారూప్యంతో, కొంతవరకు, ఒక అభిప్రాయం ఏర్పరుచుకుని ఉన్నారు. అదంతా వారికి తెలుసు. కాని అదంతా పూర్తిగా నిరుపయోగం. కొంత వాస్తవమైన అవగాహనతో దైనందిన జీవనంలో, నీవు మరొక రకంగా జీవించటం జరగవచ్చు. కాని అక్కడ, వాటిని స్పృశిస్తున్నామనేటటువంటి అనుభూతి — వాటి ఉన్నతమైన ప్రక్రియా విధానంలో వాటిని చూడటం జరిగింది, వాటిని స్పృశించటం జరిగింది. అదే భావన.

మొదట అది మొక్కలను, ముఖ్యంగా సహజసిద్ధమైన అందంతో అలరారే మొక్కలను (అది ఒక విధంగా చాలా అద్భుతం) చూసిన తరువాత వచ్చిన దృశ్యం. తరువాతి దృశ్యంలో అక్కడ ఉన్నవన్నీ జంతువులు, అవి ఎంతో సమరస పూరితమైన జీవితాలని గడుపుతున్నాయి (మనుషులు కల్పించుకోనంతవరకు). అందంతా కూడా ఉండవలసిన సరైన స్థితిలో ఉన్నది; దాని తరువాత మానవజాతి లాంటి నిజమైన మానవజాతి; దానిని విడమరచి చెప్పాలంటే, ప్రశాంత మనస్సు ఎంతమటుకు సౌందర్యాన్ని, సామరస్యాన్ని, ఆహ్లాదాన్ని, శోభాయమానమైన జీవితాన్ని, జీవన సర్వస్వాన్ని సృజించగలదో అటువంటి మానవజాతి అది — సౌందర్యంలో జీవనస్వారస్యం, అది ఎటువంటిదంటే సహజంగా వికృతమైన దానిని,

హీనమైనదానిని, నీచమైనదాని నంతటిని బహిర్గతం కానీయకుండా శమించివేయడం. అది ఒక మేలైన మానవజాతి. మానవజాతి దాని అత్యున్నతస్థితిలో ఉండే విధానం, అయినా, అతినాజూకై ఆకర్షణీయమైనది. మానవజాతికి పరిపూర్ణంగా సంతృప్తికరమైన పరిష్కారం, ఎందువల్లనంటే అది పూర్తి సామరస్యత కలిగిన జీవనం. బహుశా అది, ముందు ముందు చాలా మటుకు మానవజాతి అంతా ఆ నూతనసృష్టి ప్రభావంలో నూతనత్వాన్ని సంతరించుకుంటుందని చేసే వాగ్దానం లాంటిది. నేను చూసినదానిని బట్టి అతిమానసచైతన్యం మానవజాతిని ఆ విధంగా తయారుచేయబోతున్నదనే విషయం అవగతమైంది. మానవజాతి ఏ విధంగా జంతుజాలం నుంచి వచ్చిందనేది సైతం అక్కడ పోల్చి చూపడం జరిగింది. అది అధికశాతం కలగాపులగంగా కలిసిపోయి ఉన్నది, అది సహజమే. కాని అన్నీ సమగ్రపరచబడి, శ్రేష్టత నొందించబడి, ఇంకా ఎక్కువ సంపూర్ణంగా వినియోగించబడుతున్నాయి. మానసిక ప్రభావంతో జంతు స్వభావం మరొక విధంగా తయారయింది. సహజంగానే అది ఒక కలగాపులగ మిశ్రమం, ఎందువల్లనంటే మనస్సు అసంపూర్ణమైనది కాబట్టి. అదే విధంగా సమత్వం కలిగి స్థిరబుద్ధికల మనుషులలో సామరస్యతాపూర్వక మానవజాతి ఉన్నటువంటి ఉదాహరణలూ ఉన్నాయి. ఇదే పద్ధతిలో అతిమానస ప్రభావంతో మానవజాతి తయారుకాగలదని అనిపిస్తున్నది.

కానీ అది ఎంతో దూరాన చాలా కాలం తర్వాత జరిగే విషయం. ఇది వెంటనే జరిగిపోతుందని మీరు అనుకోవద్దు — అది చాలా కాలం తరువాతనే జరుగుతుంది.

ఇప్పటికీ అది సుస్పష్టం. ఈ మార్పు జరిగే సంధికాలపు సమయాభావం చాలా ఎక్కువ. అది ఒక రకంగా బాధాకరమైనది. దాని కోసం చేసే ప్రయత్నం అప్పుడప్పుడు బాధాకరమైనదైనా (తరచు బాధాకరమైనది), సుస్పష్టమై అందుకోవలసిన లక్ష్యదృష్టితో, మున్ముందు కచ్చితంగా అందుకునే లక్ష్యమే ఆ బాధకు పరిహారం. అది జరిగి తీరుతుందనే హామీ, అవును కచ్చితంగా జరిగి తీరుతుంది. కానీ అదంతా మనోజీవనపు తప్పు లన్నింటినీ, అపభ్రంశాలన్నింటినీ, వికృతాలన్నింటినీ లేకుండా చేసే శక్తి కలిగినటువంటిది — అది జరిగిన తరువాత మానవజాతి ఎంతో సంతోషంతోనూ, మానవులుగా ఉన్నందుకు ఎంతో సంతృప్తితోనూ ఉంటారు, అంతే కానీ, మానవుల కంటే వేరుగా ఉండవలసిన అవసరాన్ని కలిగించే అనుభూతి అనేదేమీ లేకుండా, మానవ సొబగును, మానవ సామరస్యాన్ని కలిగి ఉంటారు.

అది ఎంతో ఆహ్లాదభరితంగా ఉంది, నేను అందులో నివసించినట్లే ఉంది. వైరుధ్యాలన్నీ మాయమైపోయినై. ఆ పరిపూర్ణతలో నేను వసించినట్లే ఉన్నది. మానవజాతికి సంబంధించినంత మటుకు అది ఎంత మటుకు పరిపూర్ణత నొందగలదో దానిని అతిమానస చైతన్యపు ఆదర్శానికి అనుగుణంగా వెల్లడించినట్లే ఉన్నది. అది ఎంతో బాగుంది. ఇది నాకు గొప్ప ప్రశాంతతో కూడిన స్థైర్యాన్నిచ్చింది. ఒత్తిడి, ఘర్షణ అంతా మాయమైపోయింది, దానికి తోడైన అసహనమూను. అదంతా పూర్తిగా అదృశ్యమై పోయింది.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

(CWM !1:24-27)

అమ్మ: భగవంతుని దివ్యచేతన, దివ్యశక్తి

ప్రశ్న: సృష్టి చేయాలని పరాత్పరుడు మిమ్మలను ఆదేశించినప్పుడు, ఏం చేయాలో మీకు ఎలా తెలిసింది?

జ: నేను నేర్చుకోవాలసిందేమీ లేదు. సర్వస్వమూ ఆయనలోనే ఉంది. ప్రపంచం, ప్రపంచజ్ఞానం, ప్రపంచాన్ని సృష్టించే శక్తి. ప్రపంచం ప్రభవించాలని ఆయన నిర్ణయించగానే ప్రపంచజ్ఞానాన్ని ముందు ఆవిర్భవింపచేశాడు. తరువాత శక్తిని; అంటే, నన్ను పిలిచాడు. అప్పుడు ఈ సృష్టి చేయాలని నన్ను ఆదేశించాడు.

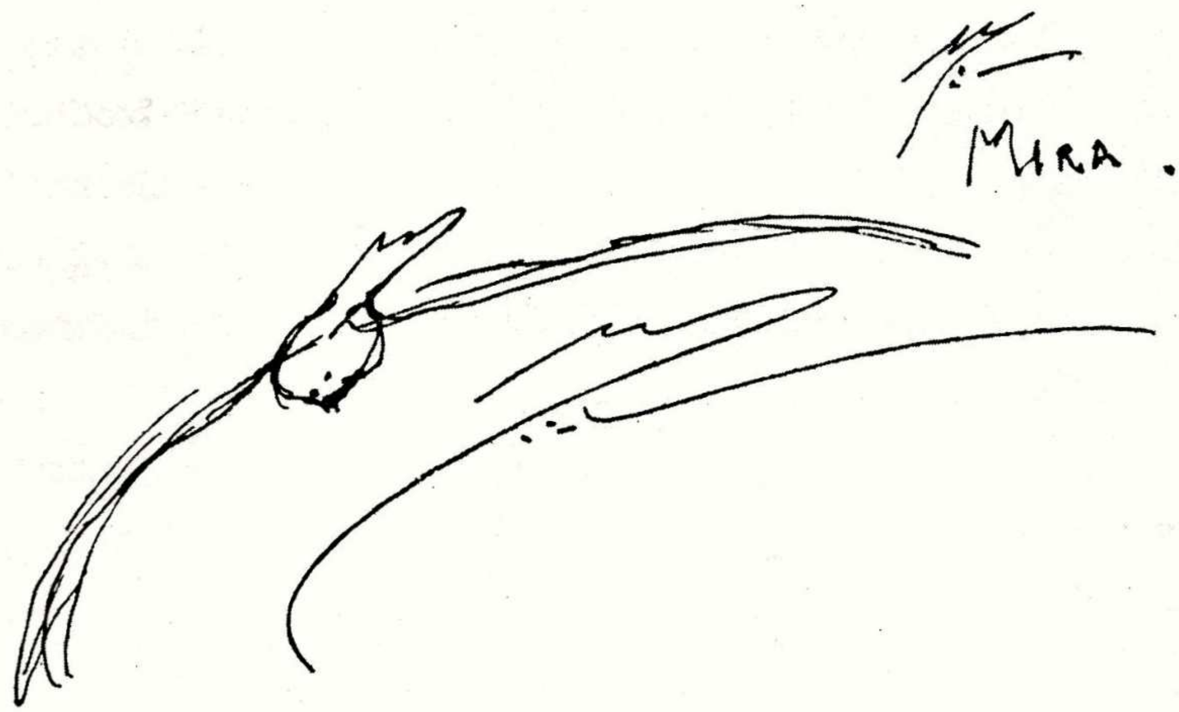
*

భూమి ప్రారంభం నుండి ఒక చైతన్య కిరణాన్ని అభివ్యక్తం చేయవలసి వచ్చిన దశలో, సమయంలో నేను వున్నాను.

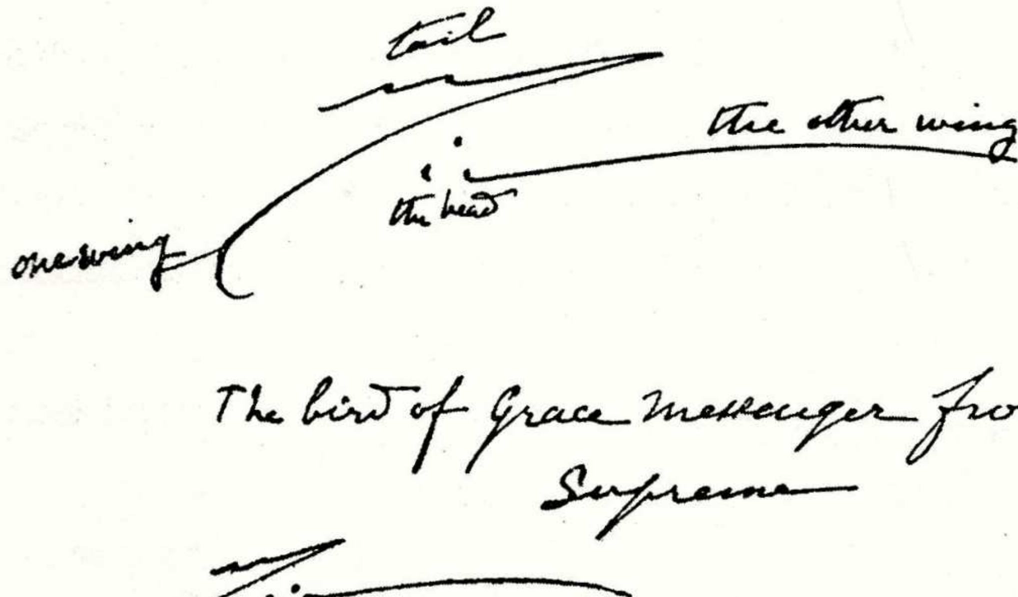
*

శతసహస్రానేక, విశ్వవైవిధ్య ప్రాకృతిక మూలరూపాలలో కదిలే సంకల్పాన్ని నేను. కార్యరూపం దాల్చే ఆలోచన నేను. జ్ఞానసిద్ధిని పొందే శక్తిని నేను. చలనమై సాగిపోయే పదార్థాన్ని నేను.

ప్రశ్న: తల్లీ! నువ్వు మాలాగే ఎందుకు వచ్చావు? నీ నిజరూపంతో ఎందుకు రాలేదు?

*

The bird of Grace messenger from the Supreme

జ: నేను మీలాగ రాకపోతే, మీకు అత్యంత సమీపానికి రాలేను. 'నాలాగా మారండి' అని మీకు చెప్పలేను కదా! అందుకు.

మీతో మాట్లాడుతున్న ఈమె భగవంతుని విశ్వాసపాత్రమైన సేవకురాలు. ఎన్నో యుగాల నుండి, భూమి పుట్టినప్పటి నుండి భగవంతుని సేవకురాలిగానే తన ప్రభువు పేరు మీదుగా ఈమె పలుకుతూ వచ్చింది. భూమి, మానవులు ఉన్నంతకాలం, శరీరం ధరించి భగవంతుని ప్రాభవం గూర్చి దివ్య ప్రబోధాలు చేస్తూనే ఉంటుంది.

శ్రీమాత

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

*

నిష్పాక్షిక సమాధానం

మహోన్నత పరాత్పర చైతన్యం అవతరించి, ఒక శరీరంలో అభివ్యక్తమైనప్పుడు,. ప్రపంచంలో ఎన్ని తిరస్కార తూష్ణీభావాలు చెలరేగినప్పటికీ, ఆ అవతార దివ్య మహత్వాన్ని నిరోధించలేవు.

అది అలా కాకపోతే, విశ్వాసం గలవారికి, ఈ విశ్వాసం ఆధారంగా నా ద్వారా పరాత్పర చైతన్యంతో సంస్పర్శ పొందడానికి సిద్ధంగా వున్నవారికి మాత్రమే నా భౌతిక శరీర అస్తిత్వం ఆసక్తి కలిగిస్తుంది.

వారికి మాత్రమే ఈ ప్రశ్న ముఖ్యమైనది. మిగిలినవారు ఆందోళన చెందనవసరం లేదు. నిజాయితీతో కార్యోన్ముఖమైన అటువంటి విశ్వాసం — వ్యతిరేకమైన, అనుకూలమైన — ప్రచారం చేయడానికి లక్ష్యంగా వుండదు. అది స్వేచ్ఛగా, సహజంగా జన్మించాలి. ఒత్తిడి ద్వారా అది రాదు. తిరస్కారంతో నశించిపోదు.

ఏ రూపంలో నున్నా, విశ్వాసంతో, గట్టి నమ్మకంతో తీవ్రస్థాయిలో పోరాడాలన్న అవసరం గూర్చి ఆలోచించే వ్యక్తి అతని అస్తిత్వంలో ఏదో చిన్న భాగం ఈ నమ్మకంతో ప్రభావితమైనదని అర్థం. మరో భాగం బాహ్యమైనది — అది చాలా ముఖ్యమైనది. విశ్వాసాన్ని అంగీకరించడానికి పూర్తిగా నిరాకరిస్తుంది. అది మరింత ప్రమాదకరమని అతనికి అనిపిస్తుంది. ఎందుకంటే అతను మరింత సున్నితంగా దానికి ప్రతిస్పందిస్తాడు. తనను తాను నమ్మింపచేసుకొనే అవసరం నుండి దానిని

బలవంతంగా తిరస్కరించే సంకల్పం దిగివస్తుంది. అంతర్ముఖంగా ఆలోచిస్తే నేను ఉన్నానని నాకు తెలుసు. జీవించిన ఈ జ్ఞానం నా నిజాయితీలోనే విలువలను గ్రహిస్తుంది. ఈ నిజాయితీకి న్యాయమూర్తి పరాత్పరుడే.

*

ఒక్క విషయంలో నేను సంపూర్ణంగా నిశ్చయంగా వున్నాను. నేనెవరో నాకు తెలుసు. శ్రీఅరవిందునికి కూడ తెలుసు. అది వారు ప్రకటించారు కూడ... మానవు లందరి విశ్వాసం సైతం ఈ వాస్తవాన్ని మార్చలేవు.

మూలం శ్రీమాత

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

*

సంపూర్ణ సహాయం

నిజం చెప్పాలంటే, వేలాది సంవత్సరాల పిమ్మట మానవులందరికి ఈ భూమిపై ఒక అవకాశం లభించింది. అది అవసరమైన శక్తితో, స్పృహతో చేసే సహాయం. కర్మపర్యవసానాలను తుడిచిపెట్టడానికి ఏ శక్తీ చాలదు. కొన్ని ప్రత్యేక ప్రక్షాళన ప్రక్రియల ద్వార కర్మను నిశ్శేషం చేస్తే, పర్యవసానాలు మార్చవచ్చు, తుడిచివేయ వచ్చును. కాని విముక్తి ప్రక్రియ అన్ని దశల గుండా పయనించవలసిన అవసరం లేకుండా అతిమానసశక్తితో ఈ కర్మను తుడిచిపెట్టవచ్చును.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

ఈ పుడమి పుట్టిననాటి నుండి, ఎచ్చటనైనా, ఎప్పుడైనా దివ్యచైతన్య కాంతికిరణ ప్రసరణకు అవకాశమేర్పడి నపుడల్లా, నేనక్కడ ఉన్నాను.

శ్రీమాత

అమ్మ అవతార ప్రయోజనం

పృథ్వీచైతన్యం అతిమానసాన్ని తనలోకి స్వీకరించడానికి, దానిని సంభవం చేసే పరివర్తనను మొదట పొందడానికి అమ్మ అవతరించింది. భూమాత చేసుకొన్న ఎన్నో జన్మల పుణ్యం, ఆ భూదేవికి లభించిన సువర్ణావకాశం అమ్మ అవతారం. తదనంతర దశలలో అతిమానసం మరింతగా పరివర్తనను సాధిస్తుంది. కాని మొత్తం భువనచైతన్యమంతా అతిమానసీకృతం కాదు. మనస్సుకు ప్రతినిధి అయిన మనిషి లాగా, అతిమనస్సుకు ప్రాతినిధ్యం వహించే ఒక జాతి మొదట పరిఢవిల్లుతుంది.

*

అతిమానసాన్ని భూమికి తీసుకొని రావడం కోసం అమ్మ వచ్చింది. ఈ అధిరోహణ వల్ల ఆమె పూర్ణ అభివ్యక్తి సాధ్యం అవుతుంది.

*

భగవంతుడు మానవరూపం దాల్చి, బాహ్య మానవప్రకృతిని అనుసరిస్తాడు. మానవాళికి తను అనుసరించిన మార్గం చూపాలి; అది అసలు కారణం. కాని ఆయనలో దివ్యత్వం ఏమాత్రం కనుమరుగవదు. అదొక అభివ్యక్త అద్భుతం. వికాసం పొందుతున్న దివ్యచైతన్యపు అభివ్యక్తి అది. మానవప్రకృతి దివ్య ప్రకృతిగా మారడం కాదు. అమ్మ శైశవదశలో కూడా అంతర్గతంగా మానవాతీత చైతన్యంతో భాసించేది.

*

ఈ విశ్వంలో, వ్యష్టిలో, వ్యష్టికి విశ్వానికి అతీతంగా పనిచేసే ఒక దివ్య చిచ్ఛక్తి వుంది. ఆయా దశలలో శక్తులకు అమ్మ ప్రాతినిధ్యం వహిస్తున్నది. మానవజీవితాన్ని పరివర్తన చెందించడానికి ఈ ప్రపంచంలో ఇంతవరకు అభివ్యక్తంకాని అతీతశక్తిని తేవడానికి ఆమె మృణ్మయ శరీరంలో పనిచేస్తోంది.

ఆ ప్రయోజనం కోసం పనిచేసే దివ్యశక్తిగా ఆమెను పరిగణించాలి. శరీరంలో ఆమె ఆ శక్తియే. ఆమె మొత్తం చైతన్యంలో భగవంతుని ఇతర అంశాలు కూడా ఇమిడి వున్నాయి.

*

విశ్వాన్ని, విశ్వనియమాలను పరిరక్షించడానికి పనిచేసే విశ్వజీవనశక్తి ఆమె. విశ్వ జనీనతకు అతీతంగా వున్న మహోన్నత భూమికల నుండి మరింత మహనీయమైన

పరివర్తన వస్తుంది. ఆ విశ్వాశీత మహాశక్తిని కార్యరూపంలో పెట్టడం కోసమే అమ్మ అవతార రూపాన్ని ధరించింది.

భువనచైతన్య పరిణామ ప్రస్థానంలో అతిమానస పరివర్తన భగవన్నిర్దేశితం, అనివార్యం. ఈ భూమి ఊర్ధ్వ అధిరోహణ ఆగిపోలేదు. మనస్సు దాని చివరి శిఖరం కాదు. పరివర్తన సంభవం కావాలంటే, ఒక రూపం ధరించి, సుస్థిరం కావాలంటే, భగవద్రోచిర్నివహం దిగివచ్చినప్పుడు దానిని తిరస్కరించకూడదు. దానిని గుర్తించే సంకల్పంతో నిమ్నభూమిక నుండి పిలుపు అవసరం. అంతేగాదు. పరాత్పరుని ఆమోదముద్ర కావాలి. అది అతిముఖ్యం.

ఈ పిలుపునకు, ఆమోదముద్రకు మధ్య మధ్యవర్తిత్వం నెరపే శక్తి దశలు జగన్మాత సాన్నిధ్యం, చిచ్ఛక్తి మహత్వాలు.

మానవ తపస్సు, మానవ ప్రయత్నం కాకుండా, జగన్మాత శక్తి మాత్రమే అడ్డుపడుతున్న యవనికలను విచ్ఛేదం చేసి, నిర్దిష్ట మహామూర్తిమత్వాన్ని తీర్చిదిద్ది, అజ్ఞానం, అసత్యం, మృత్యువు, బాధలు నిండిన ఈ లోకంలోకి చిరంతన మహాసత్యాన్ని, అంతిమ మహత్కాంతిని, భగవంతుని సుధానంద ప్రవాహాలను తీసుకొని వస్తుంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

ప్రస్తుత ప్రపంచ జీవనం కంటె ఉన్నతతరమైన అతిమానస స్థితిని పొందుటకై సాగుతున్న పరిణామ భారాన్ని వహించే 'విజ్ఞానమయు' ల జీవనాన్నే దివ్యజీవనం అనటం సముచితంగా ఉంటుంది.

శ్రీఅరవిందులు

శ్రీమాత శక్తులు — మూర్తిమత్త్వములు

వాక్శక్తి — విశ్వ క్షేత్రంలో ఎవరైనా ప్రాపంచిక సంఘటనలలోగానీ మరే ఉద్యమానికిగానీ అధికారం వహించి చైతన్యశక్తి వినియోగిస్తారో వారికి వాక్శక్తి ఉంటుంది. అయితే మీరు చెప్పే మహేశ్వరి, మహాకాళి, మహాలక్ష్మి, మహాసరస్వతి అనే నాలుగు కూడా శక్తులే. అవి పరమచైతన్యశక్తియైన దివ్యమాత విశ్వపాలనలో వినియోగించే వివిధ అధికార శక్తులూ, మూర్తిమత్వములూ. అంతేకాక అవి దైవతాలు కూడా; ప్రతి ఒక్కటీ వివిధమైన దైవతత్వాలనూ, వైయక్తిక చైతన్య స్వరూపాలనూ అభివ్యక్తం చేస్తాయి. అగ్రదేవతలంతా కూడా ఈ విధంగా ఆ పరదైవపు మూర్తిమత్త్వాలే. ఒకే దివ్యచైతన్యం అనేక మూర్తులుగా భాసిస్తోంది. 'ఏకమ్ సత్ బహుదా'. ఈ విధంగానే మనిషి కూడా ఒక్కటే కాకుండా అనేక వ్యక్తిత్వాలతో కూడి ఉంటాడు. లోగడ అభిప్రాయపడినట్లుగా కాదు. ఏకకాలంలోనే చైతన్యాలన్నీ ఒకటిగానూ, వివిధంగానూ కూడా ఉండవచ్చు. "శక్తులూ, మూర్తిమత్వాలూ ఒకే ఒకరి భిన్నతత్వాలను వర్ణిస్తాయి. ఒక దివ్యశక్తి అకర్తృకం గాదు, నీవన్నట్లు అవ్యక్తమూ కాదు. పైపెచ్చు అది దైవ ఆవిష్కృత లోకాలలో పనిచేసే ఒక ప్రత్యక్షమూర్తి."

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అమరవాది ప్రభావతి, అమరవాది వేంకటరామశాస్త్రి

(*SABCL* Vol.25:62)

ఇక్కడ యజమాని దైవమే. పనిచేయని ఆత్మ కేవలం నిశ్శబ్ద సాక్షిగానే ఉంటూ అన్నిటినీ బలపరుస్తుంది — ఇది స్థిరస్థితికి సంబంధించినది. శక్తిమాన్యత ద్వారా దైవం పనిచేసే తీరు కూడా ఉంది. అదే శ్రీమాత. ఆమె ద్వారానే సకలమూ సమకూరుతుందనే విషయం నీవు మరువకూడదు.

శ్రీఅరవిందులు

(SABCL 25:69)

అవిద్య — అనృతము

అవిద్య: వియుక్త చైతన్యము, దానితో బాటు ఉండే అహంకార మనస్సు, ప్రాణము. ఇంకా ఆ వియుక్త చైతన్యానికీ, అహంకారిత మనః, ప్రాణాలకు స్వాభావికమైనది అంతా కూడా అవిద్యగా పరిగణన మవుతుంది. అతిమానస తేజస్సు నుంచీ విశ్వప్రజ్ఞ (దివ్యజ్ఞానం) విడిపోయి సత్యాన్ని కోల్పోతూ ఉండే ఒకానొక ప్రక్రియ ఫలితంగా అవిద్య ఏర్పడుతుంది. ఆ విధంగా జీవితసత్యాన్నీ, దివ్యసత్యాన్నీ, శక్తీ, క్రియాశక్తుల సత్యాన్నీ, దివ్యానందపు సత్యాన్నీ కూడా కోల్పోయే ప్రక్రియలో అవిద్య ఏర్పడు తుంది. దాని వల్లనే దివ్యప్రజ్ఞ వెలుగులో సంపూర్ణ సత్య, దివ్యసామరస్య పూరితంగా తయారవాల్సిన ప్రపంచం అవిద్య (అధమ) విశ్వప్రజ్ఞ, పాక్షిక సత్యాలతో అంతా సగం సగం నిజాలతో, అబద్ధాలతో నిర్మితమయింది. ఈ విధంగా అసలు కారణమైన మహాసత్యపు శక్తిని గ్రహించకుండా శంకరాచార్యులు మొదలైన తాత్వికులు దీనిని మాయ అని సిద్ధాంతీకరించారు. ఇదే భగవంతుని మహోన్నత సృజనశక్తిగా భావిం చారు. సంపూర్ణమైన దివ్యతేజస్సు నుంచి వేర్పడడం వల్ల ఈ సృష్టి చైతన్యంలో ప్రతిదీ పరిచ్ఛిన్నమై గానీ, అక్రమస్థితిలో గానీ ఉంటాయి. అందువల్లనే దాన్ని అవిద్య అన్నారు.

అనృతము అవిద్య కాదు గానీ దాని విపరీత పరిణామం చెప్పవచ్చు. అసురశక్తి వల్ల ఏర్పడిన అసత్యత ఈ సృష్టికి అడుగడుగునా అడ్డుతగులుతూ ఉంటుంది. ఇది సత్యాన్నుంచి విడిపోవటం వల్ల పరిమితమైన జ్ఞానం మాత్రం కలిగి దోషాలకు నిలయంగా ఉండటమే కాక సత్యాన్ని వ్యతిరేకిస్తుంది, లేదా దాన్ని స్వాధీనపరుచుకొని వక్రీకరిస్తూ ఉంటుంది. ఈ విధంగా అసురశక్తియైన ఆ చీకటిశక్తి లేక రాక్షసమాయ తన వక్రచైతన్యమే అసలైన జ్ఞానమని చెపుతూ తానూ మూర్ఖంగా వక్రీభవించిన సత్యాలనే వాస్తవాలుగా చిత్రీకరిస్తుంది. ఈ విధంగా వక్రచైతన్యంతో ఉన్న శక్తులను, మూర్తిమత్వాలను మనం దుష్టజీవులు, దుష్టశక్తులు అని వ్యవహరిస్తాము. ఎపుడైతే ఈ విధమైన అవిద్యా కల్పిత మూర్తిమత్వాలు సత్యంగా చెలామణీ అవుతాయో అదే అసత్యత, అనృతము యోగపరిభాషలో దాన్నే మిథ్య అనీ మోహమనీ అంటారు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అమరవాది ప్రభావతి, అమరవాది వేంకటరామశాస్త్రి

శ్రీమాత శక్తి ఉదారశీలకము, శక్తిమాన్యకము

విశ్వశక్తి అన్నిటినీ చక్కగా నిర్వర్తిస్తుంది, దానికి విరాట్పురుషుని సహకారం ఉంటుంది. అవిద్య ఆవరించిన పరిస్థితుల్లోనే విశ్వశక్తి పని సాగిస్తుంది. అది అధఃప్రవృత్తిగా అని పిస్తుంది. ఆ అధఃప్రవృత్తి నీచేత తప్పుడు పనులు చేయిస్తుంది. ఇంతకంటే ఉన్నత స్థితికి వెళ్ళాలని నీ అంతట నీవు కోరుకునేవరకూ దైవం ఈ శక్తుల చర్యను అనుమతిస్తుంది. నీవు కనుక సాధకుడవైతే ఈ నిమ్నప్రకృతి చర్యలను అంగీకరించక దాని ద్వారా కాకుండా నీ ద్వారానే పనిచేయమని శ్రీమాతని వేడుకుంటావు. నీవు నీలోని ప్రతి భాగంతోనూ కలిసి కేవలం శ్రీమాతను మాత్రమే శరణుకోరినప్పుడు ఆ దైవం నీ ద్వారా పనిచేస్తాడు.

*

దివ్యచేతనా శక్తి, ఈశ్వరీయశక్తి అయిన విశ్వమాత ఆ పరదైవానికీ అనేకములైన ఆయన వ్యక్తరూపాలకూ సంధానకర్తగా ఉంటుంది. ఒక ప్రక్క తాను దైవం నుంచి తెచ్చిన తేజస్సుల చలనాల చర్యల ద్వారా ఆ పరబ్రహ్మ బహుళ మూర్తులను ఈ విశ్వంలో ఆవిష్కరింపచేస్తుంది. ఇంకా తాను బహిర్గతం చేయగల తత్వంతో వాటినన్నిటినీ అంతర్నిధానము మరియు పరిణామాత్మకంగానూ చేస్తుంది. వేరొక ప్రక్క పునరారోహణ క్రమంలో ఆ తత్వాలన్నిటినీ అవి వచ్చిన చోటకే అంటే ఆ బ్రహ్మతత్వం వైపుకే మళ్ళిస్తుంది. ఆ విధంగా ఆత్మ తన పరిణామక్రమంలో చక్కగా దైవత్వం పొందగలదు, లేదా ఇక్కడే దివ్యగుణాలను సంతరించుకోగలదు. ఆమె ఒక విశ్వరచన చేసినప్పటికీ ప్రకృతి విశ్వశక్తి యొక్క బాహ్యరూపంలో మనకు కనబడే నిశ్చేతనమైన యాంత్రిక సృష్టికర్త్రి లక్షణాలు గానీ, ఒక మిథ్యాభావం గానీ, మాయ అనగానే మనం అనుకున్నట్లు భ్రమలను, భ్రాంతులను కల్పించే దాని లక్షణాలుగానీ కనిపించవు. అది పరబ్రహ్మ నుంచి వచ్చిన బ్రహ్మపదార్థమునకు సంబంధించిన చైతన్యశక్తిగా ఆ అనుభవం పొందుతున్న ఆత్మకు వెంటనే స్పష్టంగా తెలుస్తుంది. ఆమె మనని అజ్ఞానంలోనూ, నిశ్చైతన్యంలోనూ పడేసినట్లు అనిపించినా అది మనం అర్థం చేసుకోలేని ఒక ప్రణాళిక ననుసరించేననీ, ఆమె శక్తులు విశ్వంలో ఉండే అన్ని అస్పష్టశక్తులుగా మనకి కనిపించినప్పటికీ అది త్వరలోనే మనలో దైవ చేతనను పెంపొందించటానికేనని తెలుస్తుంది. ఇంకా ఎంతో ఉన్నతస్థానంలో ఉండి

మనలను తన దగ్గరగా రావించుకొని దివ్యజ్ఞానము, దివ్యసంకల్పము, దివ్యానంద సారములను మనకు బాగా తెలిసేటట్లు చేస్తుంది. అజ్ఞానపు నీడలో ఉన్నప్పుడు కూడా ఆమె చైతన్యాత్మక మార్గదర్శకత్వాన్ని సాధకుని ఆత్మ గమనిస్తుంది. తన నడకకు మెల్లగానూ, వేగంగానూ చేయుతనిస్తూ దగ్గర దారిలోగానీ, చుట్టుదారిలోగాని అంధకారం నుంచి అధికచైతన్యపు వెలుగులోకీ, నశ్వరత్వము నుంచి అమరత్వంలోకీ, బాధ, దుష్టత్వాలనుంచీ ఉన్నత సుఖసంతోషాల వైపుకీ, మనుష్యులు ఊహించటానికి కొంచెం లీలగా మాత్రం తోచే స్థితికి తీసుకొనివెడుతున్నట్లు సాధకుడు గమనిస్తాడు. ఈ విధంగా ఆమె శక్తి ఉదారంగానూ, శక్తిమంతంగానూ, సృజనాత్మకంగానూ, ఫలప్రదంగానూ కూడా ఉంటుంది. సృష్టించే విషయంలో ఉన్నవాటిని ఉన్నట్లుగా గాక, ఉండవలసిన తీరులో నన్న మాట. అంటే అవిద్య పదార్థంతో తయారై, మెలితిరిగి, చిక్కుపడి ఉన్న వ్యక్తి నిమ్న చైతన్య క్రియాశీలతకు స్వస్తి చెప్పి వ్యక్తి ఆత్మను, స్వభావాన్ని ఉన్నత దివ్య ప్రకృతి శక్తితో, పదార్థంతో క్రొత్తగా పునర్నిర్మాణం చేస్తుంది.

మూలం: : శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అమరవాది ప్రభావతి, అమరవాది వేంకటరామశాస్త్రి)

(SABCL 25:68, CWSA 23:124-25)

భక్తియందలి మర్మము

ప్రస్తుతం ప్రాచుర్యంలో వున్న అన్వయార్థం ప్రకారం నిర్గుణ దైవోపాసన ఖచ్చితంగా భక్తియోగం కాదు. ఎందుచేతనంటే భగవంతుడు, మన స్వీయ అస్తిత్వం ఇద్దరూ ఎందులో లయమైపోయి, ఆరాధించడానికి, ఆరాధించబడటానికి యెవరూ మిగులరో, ఏకత్వపు అనుభవానందమూ, అనంతత్వమూ మాత్రమే మిగులుతాయో, అటువంటి సంపూర్ణ ఐకమత్యం కోసం మాత్రమే నిర్గుణ దైవాన్ని ఉపాసించాలని ప్రస్తుతం ప్రాచుర్యంలో ఉన్న యోగరూపాలు భావిస్తున్నాయి. కాని ఆధ్యాత్మిక చేతన యొక్క మహిమలను అంత కఠినంగా, అక్షరాలా తర్కబద్ధం చేయగూడదు. అనంతపు ఉనికిని మనం మొదటగా సంవేదించినపుడు మనలోని పరిమిత వ్యక్తిత్వం, దానితో స్పృశించబడినపుడు, అది ఆ స్పర్శకు, పిలుపుకు ఒక విధమైన ఆరాధనాభావంతో

బదులు పలుకుతుంది. తదుపరి ఏకత్వం మరియు ఆనందాల ఒక ఆధ్యాత్మిక స్థితిగా అనంతాన్ని మనం అంతగా పరిగణించవలసిన పని లేదు. లేదా అది మాత్రమే ఆ స్థితికి ఆకారాన్నిచ్చేది, తెలిసేట్లు చేసేది అని కూడా అనుకోవలసిన పని లేదు. కాకపోతే మన చేతన కదొక అనిర్వచనీయ భగవత్తత్వ సాన్నిధ్యంగా గ్రహింపుకొస్తుంది. అటువంటి స్థితిలో కూడా భక్తి ఉపాసనలకు స్థానం ఉంటుంది. మన వ్యక్తిత్వం అనంతంతో ఏకమై అంతర్ధానమైనట్లు కన్పించినా, ఇంకా విశ్వాత్మక దైవం లోనికి, పరాత్పరం లోనికి కరిగిపోయే వైయక్తిక రూప దైవం ఉంటాడు — నిజంగా వున్నాడు. ఆ సంయోగం ద్వారా జరిగే ఐక్యతలో ప్రేమ, ప్రేమించువాడు, ప్రేమించబడువాడు, ఆనందపారవశ్యంలో కరగిపోవు అనుభవంలో తమ్ముతాము మరచిపోతారు. కాని అట్టి ఐక్యతలో ఇంకా ఉపచేతనలా, అంతర్లీనంగా ఆ స్థితిలో కూడా వ్యక్తిత్వ స్మృతి వుంటుంది. భక్తి ద్వారా సంప్రాప్తించే ఆత్మైక్యత అంతా కూడా తప్పక ఈ స్వభావాన్నే కలిగి వుంటుంది. వ్యక్తిగత అంతరాత్మకు భగవంతునికి మధ్య ఆధ్యాత్మిక బాంధవ్యం యొక్క వైవిధ్యభరితమైన అనుభవాల పతాకస్థాయిగా ఈ ఏకత్వానందాన్ని పొందడానికే, ఏకైకమైనది, జగత్తులో అనేకంగా అయ్యింది అని కూడా ఒక అర్థంలో చెప్పుకోవచ్చు మనం.

అయినప్పటికీ ఒక్క నిర్గుణ అనంతుని అన్వేషణ ద్వారా మాత్రమే దైవభక్తి యొక్క మరింత వైవిధ్యమైన మరియు అత్యంత సన్నిహితమైన అనుభవం కలుగదు. ఎందుచేతనంటే మనం ఉపాసించే అధిదేవత మన కత్యంత సన్నిహితం, మనకు స్వంతమై వుండాలి. సగుణమూర్తిత్వం యొక్క సమస్త సంపదలను, మనం నిర్గుణ దైవం యొక్క హృదయంలోనికి పోయినపుడు, అది తనలోనే మనకు వ్యక్తం చేయడం నిర్గుణ దైవానికి సాధ్యమే. అనంత దివ్య ఉనికిలోనికి ప్రవేశించాలని లేదా దానిని ఆలింగనం చేసుకోవాలని మాత్రమే కాంక్షించేవారు, కలనైనా కాంచనటువంటి విషయాలను దాని హృదయంలోనికి పోయినపుడు అచట దర్శించవచ్చు. పరిమితీకరించు బుద్ధి భావనలకు విభ్రమం కలిగించే అద్భుతాలచట అనేకం వున్నాయి. కాని మామూలుగా భక్తిమార్గం ఇంకో చివరి వైపు నుండి ప్రారంభమౌతుంది. దివ్య సగుణోపాసన ద్వారా అది ప్రారంభమై, తనకామోదయోగ్యమైన దాని వైపు మెదిగి విశాలం అవుతుంది. దైవం ఒక పురుషుడు, ఒక అమూర్త అస్తిత్వం మాత్రమే కాదు, లేదా కాలప్రభావానికి లోనుగాని, కాలాతీత విశుద్ధస్థాయి మాత్రమే కాదు.

ఆతడు సమస్తానికీ మూలం, మరియు జగత్తుగా అయిన సత్. కాని పురుషుని చిత్ మరియు ఆనందాల నుండి విడదీయ నలవిగాని సత్ అది. తన స్వీయ సత్ ను తన ఆనందాన్ని యెరిగిన చిత్ అది. దానిని మనం ఒక దివ్య అనంత పురుషుడని పిలుచుకోవచ్చు. పైగా సమస్త చిత్, శక్తిభరితం. ఎచట పురుషుని యొక్క అనంత చిత్ వుంటుందో, అచట పురుషుని యొక్క అనంత శక్తి వుంటుంది. ఆ శక్తితోనే జగత్తులోని సమస్తం అస్తిత్వం కలిగి వున్నాయి. జీవులన్నీ ఈ దివ్యపురుషుని వల్లనే జీవిస్తున్నాయి. అన్నీ భగవంతుని మోములే. సమస్త ఆలోచన, కర్మ, సంవేదన, ప్రేమ, ఆయన నుండే బయల్వెడలి ఆయన లోనికి తిరిగి చేరుకొంటాయి. వాటన్నింటి ఫలితాలకూ ఆతడే మూలం, ఆధారం, మరియు రహస్య గమ్యం. ఈ అధిదేవునికి, ఈ దివ్యపురుషునికి పూర్ణయోగపు అంశమైన భక్తి ధారపోయబడుతుంది, ఉద్ధరించబడుతుంది. విశ్వాతీతమై అది నిరపేక్ష, ఐకమత్యపు ఫలితమైన ప్రహర్షంలో ఆయనను కాంక్షిస్తుంది. విశ్వజనీనమై, ఆతనిని అనంత సగుణ రూపంలో మరియు ప్రతిరూపంలో, మరియు సమస్త జీవులలో, ఒక విశ్వజనీన ఆనందంతో, భక్తితో కాంక్షిస్తుంది. వ్యక్తిగతమై ఆ భక్తి వ్యక్తికి, వ్యక్తికి మధ్య ప్రేమ పుట్టించే సమస్త మానవసంబంధాలలోకి ప్రవేశిస్తుంది.

హృదయం కాంక్షించే సంపూర్ణ సమగ్రతను ప్రారంభం నుండి అన్నింటియందు సాధించడం సాధ్యం కాకపోవచ్చు. వాస్తవానికి మన గత జీవనవిధానం వల్ల బుద్ధి, మానసిక ప్రవృత్తి, భావోద్వేగ మనస్సు విశాలంగా సున్నితంగా, అది వరకే అభివృద్ధి చెంది ఉన్నట్లయితే అది సాధ్యపడుతుంది. బుద్ధి, ఉత్తమాభిరుచి, భావోద్వేగ మనస్సు, సంకల్పం మరియు కర్మ ద్వారా అనుభవానికి సంబంధించిన మన ఇతర భాగాల ద్వారా విస్తృతమయ్యే సంస్కృతి వైపుకు దారితీయడమే మామూలు జీవితానుభవం యొక్క ఉద్దేశ్యం. తన స్వీయాభివ్యక్తి కోసం సన్నద్ధం చేస్తున్న 'తత్' యొక్క సమస్త సత్యానికి తేలికగా హృదయం ఉన్మీలనం కాగలిగేటట్లు అది మామూలు జీవిని విశాలం చేస్తుంది, పరిశుద్ధం చేస్తుంది. సాధారణంగా మనిషి తన అస్తిత్వపు భాగాలన్నింటిలో పరిమితుడై వుంటాడు. మొదట్లో అతని స్వభావానికి, దాని గత అభివృద్ధి సాంగత్యాలకు నిష్కల్మష సంబంధం వుండి వున్నంత మేర మాత్రమే అతడు దివ్యసత్యాన్ని గ్రహించగలడు. అందుచేత భగవంతుడు మొదట్లో, దివ్యలక్షణాల, దివ్యస్వభావాల పరిమిత ధృవీకరణల ద్వారా మన కెదురు పడ్తాడు. అన్వేషించేవానికి,

అతడు అర్థం చేసుకోగల విషయాల నిరపేక్షతత్వంగా, వాని సంకల్పం, హృదయం, వేటికి బదులు పలుకగలవో, అట్టి విషయాల సమగ్ర సంపూర్ణతగా, భగవంతుడు తనను తాను, భక్తుని ముందు ప్రకటించుకొంటాడు. తన దైవత్వం యొక్క ఏదో ఒక నామాన్ని, ఒక పార్శ్వాన్ని అతనికి తెలియజేస్తాడు. దీన్నే యోగంలో 'ఇష్టదేవత' అంటారు ఉపాసనకు మన స్వభావం ఎన్నుకొన్న నామరూపాలు. ఈ భగవత్తత్వాన్ని తన ప్రతిభాగంతోనూ ఆలింగనం చేసుకొనేందుకు, ఉపాసకునికి ఒక సజీవ దేహంగా తయారయ్యే భగవంతుని పార్శ్వాలకు, గుణాలకు బదులుపలికే ఒక రూపంతో అది ప్రకటితమౌతుంది. అటువంటి రూపాలే విష్ణు, శివ, కృష్ణ, కాళి, దుర్గ, క్రైస్తు, బుద్ధుడు. ఈ రూపాలనే మానవ మనస్సు తన ఉపాసనకు స్వీకరిస్తుంది. నిరాకార భగవత్తత్వాన్ని ఆరాధించు ఏకేశ్వరోపాసకుడు సైతం, ఏదో గుణానికి సంబంధించిన రూపాన్ని, ఏదో ఒక మానసిక రూపాన్ని లేదా విశ్వప్రకృతి యొక్క రూపాన్ని అతనికి కట్టబెడ్తాడు. తద్వారా అతడు, ఆ యిష్టదేవతను వూహించి ఆ వైపుకు పయనిస్తాడు. కాని దైవం యొక్క ఒక సజీవ దేహాన్ని, నిజం చెప్పాలంటే, ఒక మానసిక దేహాన్ని దర్శించగలగడం అనేది ఉపాసకుని అన్వేషణలో, భగవంతునికి అతనికి మధ్య ఒక గొప్ప మధురమైన సాన్నిహిత్యాన్ని కలుగజేస్తుంది.

ఇష్టదేవతాభావాన్ని విశ్వాత్మకం చేయడానికి, నానావిధ మరియు ఒక సర్వాలింగక బాంధవ్యం ద్వారా తన ఒక్కనికే స్వాధీనమైన వ్యక్తిగా అతనిని చేసుకొనేందుకు, సమస్త సత్తాకు అతడు చేరువలో ఉండేందుకు, మొత్తం సత్తాను ఆతనికి అంకితం చేయడానికి, నివేదన చేయడానికి, అర్పణ చేయడానికి, పూర్ణయోగపు భక్తిమార్గం వుంది. ఆలా జరిగినపుడు ఆతడు మనకు సమీపంలో, మనలో నివసిస్తాడు, మనం అతనితో, అతనిలో నివసిస్తాము. అన్నింటి యందు సదా ఆయనను చింతించడం, సదా అయనను దర్శించడం అంటే మనన, దర్శనాలు, ఈ భక్తి మార్గానికి తప్పనిసరి. విశ్వప్రకృతిలోని భౌతికవస్తువుల వైపు మనం చూచినపుడు మన భక్తికి సంబంధించిన దివ్యమైన ఉద్దేశ్యాన్నే చూడాలి. మనుష్యులు, జీవుల వైపు చూచినపుడు వాటిలో ఆతనిని దర్శించాలి. వాటితో మనకున్న బాంధవ్యంలో ఆతని రూపాలతో సంబంధంలోనికి ప్రవేశిస్తున్నామన్నట్లు వాటిలో ఆతనిని దర్శించాలి. పదార్థ ప్రపంచంపు పరిమితిని ఛేదించి ఆవలకు పోయి ఇతర భూమికలకు సంబంధించిన జీవులను తెలుసుకొన్నప్పుడు లేదా వాటితో సంబంధం పెట్టుకొన్నప్పుడు, యింకా అదే భావం,

అదే అంతర్దృష్టి మన మనస్సులకు నిజం కావాలి. కేవలం పదార్థ సంబంధమైన, పైకి కన్పించే ఆకారానికి, వైకల్యం చేయబడిన సాధారణ సంబంధానికి మాత్రమే ఉన్మీలనమై లోపలనున్న అధిదైవతాన్ని అలక్ష్యం చేసే మన మనస్సుల మామూలు అలవాటు, భక్త్యానందాలకు, సర్వాన్ని నిరంతరం అక్కున జేర్చుకొనే అలవాటుకు, ప్రగాఢమైన, విస్తృతమైన అవగాహనకు దాసోహమనాలి. మన హృదయంతో, సమస్త అస్తిత్వంతో ఆరాధించే ఈ ఏకైక భగవంతుని సమస్త దేవతలలో మనం దర్శించాలి. అవన్నీ ఈతని దివ్యత్వపు రూపాలే. మన ఆధ్యాత్మిక ఆలింగనం అలా విశాలమై మనం ఒకానొక నిర్దిష్ట ప్రాంతానికి చేరుకొంటాం. అచట సమస్తాన్నీ ఆతనిగా, ఈ చేతన యొక్క ఆనందంగా, ఈ ప్రపంచాన్ని మనం నిరభ్యంతరంగా చూడడం మన మామూలు విధానం అవుతుంది. అతనితో మన సంయోగం యొక్క బాహ్య సంబంధమైన లేదా విషయగత, విశ్వజనీనతను మనకు ప్రాప్తింపజేస్తుంది.

తన స్వధామంలో నివసిస్తున్నట్లు మనలో నివసిస్తూ ఆతని సన్నిధి యొక్క మాధుర్యంతో మన హృదయాల నలరిస్తూ, మన అస్తిత్వపు శిఖరం నుండి ఒక సఖునిలా, గురువులా, ప్రియునిలా, మన మానసిక జీవనకార్యకలాపాల నన్నింటిపై ఆధిపత్యం వహిస్తూ, జగత్తులో పైనుండి మనను తనతో ఏకం చేసుకొంటూ, అంతరంగంలో దివ్యప్రియుని ప్రతిరూపం, అంతర్నేత్రానికి దృశ్యమానం చేసుకోగలిగేటట్లు తయారు కావాలి. ఆంతరంలో ఆతనితో సదా సంబంధం కలిగి వుండడమే ఆనందం. ఆనందం ఇంకా సన్నిహితంగా శాశ్వతంగా, నిర్విఘ్నంగా కొనసాగేటట్లు చేసుకోవాలి. మన మామూలు వ్యాపకాల నుండి, మనం మనలోనికి పూర్తిగా ఉపసంహరించుకొన్నపుడు లేదా మన మానవ కార్యకలాపాలను విడచివేసి కాంక్షించడం ద్వారా పొందే ఒక విశిష్ట సామీప్యతకు, ఉపాసనకు ఈ సంసర్గం కట్టువడకూడదు. అతడు అధికాధికంగా మన లోనికి దిగివచ్చి, వాటన్నింటి యందు ప్రత్యక్షంగా నిలిచి ఆతని సమస్త సంకల్పంతో, శక్తితో, ఆతని వెలుగుతో, జ్ఞానంతో, ఆతని ప్రేమ, ఆనందాలతో వాటి యందు వ్యాపించివుండే విధంగా మన భావాలు, ప్రేరేపణలు, సంవేదనలు, కర్మలు అన్నింటినీ ఆతని సమ్మతి కోసం, లేక నిరాకరణ కోసం, ఆయన ముందుంచాలి. లేదా ఇంకా మనం ఈ స్థితికి చేరకపోయినట్లైతే ఆకాంక్షా యజ్ఞంలో వాటిని ఆయనకు అర్పించివేయాలి. చివరకు మనం ఉపాసించే దైవం యొక్క అస్తిత్వానికి మన స్వీయజీవితాలకు మధ్య ఇహనేమాత్రం విభజన లేనివిధంగా మన ఆలోచనలు,

సంవేదనలు, ప్రేరేపణలు, కర్మలు అన్నీ అతని నుండి వెలువడ నారంభమై, తమంత తాముగా ఏదో ఒక దివ్యబీజంగా, రూపంగా మార్పుచెందుతాయి. మన ఆంతరిక జీవనం మొత్తంలో ఆతని అస్తిత్వం యొక్క ఒక అంశగా మనం మనల్ని యెరుగగల స్థితి కెదగాలి. అలాగే సమస్త సంభావ్యతలనూ, మన దివ్యప్రేమికుని వ్యవహారాలగానే చూసి ఆనందిస్తే, విషాదం, వ్యధలు, భౌతిక బాధలు కూడా అతని కానుకలై ఆనందంగా మారి దైవస్పర్శతో హతమై చివరకు ఆనందంలో అంతర్ధానమౌతాయి. ఎందుకనంటే అతని హస్తస్పర్శ ఒక అద్భుత రూపాంతరీకరణపు పరుసవేది. విషాదం బాధలతో కలుషితమైనదని కొందరు జీవితాన్ని తిరస్కరిస్తారు. కాని భగవద్భక్తునికి విషాదం, బాధ ఆతనిని కలుసుకొనే సాధనోపాయాలు, భక్తునిపై కలిగే వత్తిడిని తెలిపే ముద్రలు. చివరకు సార్వత్రిక ఆనందపు ఈ మారువేషాలకు దానిని మరుగుపరచడం, ఏమాత్రం సాధ్యం కాని విధంగా ఆతని స్వభావంతో మన ఐకమత్యం అత్యంత సంపూర్ణమవు తుంది. అవి దివ్యానందంగా మార్పుచెందుతాయి.

ఈ ఐకమత్యాన్ని కలిగించే సమస్త బాంధవ్యాలూ ఈ మార్గం మీద తీవ్రతరంగా, ఆనందకరంగా, వ్యక్తిగతమైనవిగా తయారౌతాయి. చివరకు వీటన్నింటినీ భరించి స్వీకరించడమో లేదా వాటి నన్నంటినీ ఏకం చేయడమో చేసేదే ప్రేయసీప్రియుల అనుబంధం. ఎందుచేతనంటే అది అన్నింటినీ మించిన అత్యంత తీవ్రతరమైన మరియు ఆనందకరమైన సంబంధం. అది తక్కిన సమస్తాన్నీ దాని శిఖరాలకు ఉద్ధ రించి వాటిని అతిశయించి వుంటుంది. ఆతడే గురువు, మార్గదర్శి, జ్ఞానం వైపు నడుపువాడు. ఆంతరిక వెలుగు, దృష్టి, అభివృద్ధికి సంబంధించిన ప్రతిదశ యందూ మన మనస్సు అనే బంకమట్టికి రూపం కల్పిస్తున్న ఒక కళాకారుని హస్తస్పర్శలా ఆతని స్పర్శను సంవేదిస్తాం. సత్యాన్నీ, దాని వాక్కునూ వ్యక్తపరచే ఆతని కంఠ స్వరాన్ని మనం బదులుపలికేటట్లు ఆతని భావనను, మన అజ్ఞానం యొక్క అంధకా రాన్ని పార్రదోలే ఆతని వెలుగు యొక్క ఈటెల్లాంటి మెరుపులను మనం సంవేదిస్తాం. మనస్సుకు సంబంధించిన పాక్షిక వెలుగులు, దివ్యజ్ఞానం యొక్క వెలుగుల లోనికి రూపాంతరం చెందిన దానికి తగిన నిష్పత్తిలో, అది ఏమాత్రం అల్పం లేక గొప్ప స్థాయిలో సంభవించినా మన మనస్తత్వం ఆతని మనస్తత్వంగా రూపాంతరం చెందించబడినట్లు, మరింతగా ఆతడు మనలోని చింతనాపరునిగా, ద్రష్టగా తయారై నట్లు సంవేదిస్తాం. మనం మన కోసం ఆలోచించడం, చూడడం, చేయం, కాని

మనం మన కోసం దేన్ని ఆలోచించాలని ఆతడు సంకల్పిస్తాడో దాన్నే ఆలోచిస్తాం. మనం మన కోసం దేన్ని చూడాలని ఆతడు సంకల్పిస్తాడో దాన్నే చూస్తాం. అపుడు గురువు ప్రియునిలో సాఫల్యం చెందుతాడు. ఆతడు ఆలింగనం చేసుకొని వశం చేసుకొనేందుకు, భోగించి ఉపయోగించుకొనేందుకు మన సమస్త మానసిక అస్తిత్వం మీద ఆతని హస్తాల నుంచుతాడు.

ఆతడు గురువు, కాని ఈ విధమైన గమనంలో దూరము, ఎడబాటు, సంభ్రమం, భయం, కేవల విధేయత, అంతర్ధానమైపోతాయి. ఎందుచేతనంటే ఇవి కలకాలం నిలిచి వుండలేని విధంగా, మనం ఆతనికి అత్యంత సన్నిహితమై ఆతనితో ఏకమైపోయే ట్లు తయారౌతాం. మన అస్తిత్వాన్ని స్వీకరిస్తూ, ఆక్రమిస్తూ, ఉపయోగిస్తూ ఆతడు తన సంకల్పానుసారం దానితో ఏం చేయాలనుకొంటాడో అదే చేస్తాడు. విధేయత దాసుని చిహ్నం. కాని ఈ సంబంధంలో దాస్యం అత్యంత నిమ్నస్థాయికి చెందినది. ఆ తరువాత మనం దాసుని విధేయతను పాటించం. సంగీత కళాకారుని వ్రేలికి తంత్రి బదులు పలికినట్లు, ఆతని సంకల్పాన్ననుసరించి నడుస్తాం. ఉపకరణంగా నిలువడం, ఉపకరణమైపోవవడం ఆత్మసమర్పణకు అనుకూలమైన ఉన్నతస్థాయి. కాని ఇదొక సజీవమైన, ప్రేమించే ఉపకరణం. అది భగవంతుని బానిసగా తయారయ్యే మన అస్తిత్వం యొక్క మొత్తం స్వభావం. తనంత తాను దైవానికి వశమై, ఆ బంధానికి, ఆతని పెత్తనానికి తాను స్వయంగా ఆనందంతో లొంగిపోయి ఆనందిస్తూ ఉండడం యిది. ఒక ఆవేశపూరిత ఆనందంతో, దాని నతడు ఏం చేయాలని సంక ల్పిస్తాడో దానినంతా ప్రశ్నించకుండా, చేసుకుంటూ పోతుంది. ఆతడు దానిచే మోయించాలనుకొన్నదాన్నంతా మోస్తూ వుంటుంది, ఎందుకనంటే అది భరించేది ప్రియుని ... బరువు, భారాన్నే.

కష్టం నుండి, కలత నుండి రక్షించే స్నేహితుడు, సలహాదారు, సహాయకుడు, శత్రువుల నుండి రక్షించేవాడు, సంగ్రామంలో మన కండగా పోరాడే యోధుడు, లేదా ఎవరి రక్షణ క్రింద మనం పోరాడుతామో ఆతడే అతడు. మన మార్గాలలో మనల్ని తీసుకొనిపోవు రథసారధి, ముందుకు క్షేమంగా నడిపించేవాడు ఆతడు. ఇచట అంటే ఈ స్థితికి చేరిన వెన్వెంటనే ఆతనితో ఒక సన్నిహిత ఆంతరిక సాన్నిహి త్యంలోనికి చేరుకొంటాం. అప్పుడతడు మన సహచరుడు, శాశ్వతంగా మనకు తోడుండేవాడు అవుతాడు, జీవనక్రీడలో సహక్రీడకారుడవుతాడు. ఎంత సంతోషం

కలిగించినా, మిత్రత్వం నెరపినా, ఉపకారం అనేది అందులో కన్పిస్తుండడం చేత అది చాలా పరిమితమైపోతుంది. ప్రియుడు గాయపరచవచ్చు, విడిచిపెట్టవచ్చు, మనపై కోపగించవచ్చు, మనల్ని కాదన్నట్లుండవచ్చు. అయినా మన భక్తి నిలిచే వుంటుంది. అంతేగాదు ఈ వ్యతిరేకతల వల్ల పెరగనూ పెరుగవచ్చు. అవి పునస్సమాగమానందాన్ని, తిరిగి పరస్పరం వశులుగావడం లోని ఆనందాన్ని అధికం చేయవచ్చు. వాటి ద్వారా ప్రియుడు స్నేహితుడిగా ఉండిపోతాడు, చివరకు ఆతడు చేసినదంతా మన అస్తిత్వం యొక్క ప్రియునిచే, సహాయకునిచే, మన పరిపూర్ణతకు, అలాగే మనలో ఆతని ఆనందం కోసం చేయబడినట్లు తెలుసుకుంటాం. ఈ వైరుధ్యాలు ఒక గొప్ప సాన్నిహిత్యానికి దారితీస్తాయి. మన అస్తిత్వం యొక్క తండ్రి, తల్లి కూడా ఆతడే. దాని మూలం, దానిని రక్షించేవాడు, దానిని తనదిగా చేసుకొని తృప్తిపరచువాడు, మన కోర్కెలను తీర్చువాడు ఆతడే. మనం మనదనుకొని మనం పెంచి పోషించే మన కోర్కెకు పుట్టిన బిడ్డ ఆతడు. వీటన్నింటినీ, ఈ బాంధవ్యాల నన్నింటినీ ప్రియుడు ఆమోదిస్తాడు, స్వీకరిస్తాడు. సన్నిహితత్వాన్నీ, ఏకత్వాన్నీ కలిగించిన ఆతని ప్రేమలో పితృ, మాతృ, రక్షణ రెండూ వుంటాయి. ఆ ప్రేమ మీద మనం కలిగించే వత్తిడులకు అది తనకు తాను లొంగిపోతుంది. అట్టి ప్రగాఢమైన, బహుపార్శ్వ బాంధవ్యంలో సమస్తం ఒకటై పోతాయి.

ప్రారంభం నుండి కూడా ఈ ప్రేయసీప్రియుల, అతి సన్నిహితమైన అనుబంధాన్ని కలిగి వుండడం సాధ్యమే. కాని పూర్తిగా పారవశ్యం కలిగించే భక్తి మార్గాలకు ప్రత్యేకించి ఇదే మార్గమైనట్లు పూర్ణయోగి ప్రత్యేకించి అనుసరించవలసిన మార్గం కాలేదిది. అతడు జ్ఞానాన్ని, కర్మను కూడా అనుసరిస్తాడు గనుక, గురువుగా, సఖునిగా దైవం యొక్క అవసరం అతనికున్నది గనుక, ప్రారంభం నుండీ ఇతర సంబంధాల ఛాయలకు సంబంధించిన దేన్నో కొంత పూర్ణయోగం స్వీకరిస్తుంది. భగవంతుని యెడల భక్తి వికసించడంతో పాటు, అతనిలో భగవంతునికి సంబంధించిన జ్ఞానవిస్తృతి, దివ్యసంకల్పానికి సంబంధించిన కర్మ అతని స్వభావంలో, జీవనంలో ప్రతిఫలిస్తూ వుండాలి. దివ్యప్రేమికుడు తనంత తానుగా వాటిలో తెలుపుకుంటాడు, జీవితాన్ని వశం చేసుకొంటాడు. అయినా గాని అసలైన సంబంధం భక్తికి సంబంధించినదే. దాని నుండే సమస్తమూ బహిర్గతమౌతాయి. ఆ వేగభరితమైన భక్తి, సంపూర్ణ భక్తి, తన సాఫల్యత కొరకు వందల కొలది మార్గాలను అన్వేషిస్తుంది. పరస్పరం వశులు

గావడానికి ప్రతి ఉపాయాన్నీ స్వీకరిస్తుంది, ఐకమత్యానందపు వేనవేల మోముల ద్వారా అన్వేషిస్తుంది. మనఃకల్పిత సమస్త భేదాలు, దాని అడ్డంకులన్నీ, దాని 'కాదు, కూడదు' లన్నీ, తర్కసంబంధ నిస్సార విశ్లేషణలన్నీ ఈ భక్తిచే పరిహసించ బడ్డాయి. లేదా అవన్నీ ఐకమత్యాన్ని పరీక్షించే పరీక్షలుగా, క్షేత్రాలుగా, ద్వారాలుగా మాత్రమే ఉపయోగించబడ్డాయి. అనేక విధాలుగా మనకు భక్తి యేర్పడుతుంది. దివ్యప్రేమికుని సౌందర్యానికి మేలుకొనడంలా, ఆతని ఆదర్శవంతమైన మోము, మరియు ప్రతిరూప సందర్శనం ద్వారా, ప్రపంచంలోని వస్తువుల సహస్ర మోముల వెనుక నుండి మనకు అందించు మార్మిక సూచనల ద్వారా, హృదయం యొక్క కాలాంతర లేక ఆకస్మిక అవసరం వల్ల జీవునిలోని అస్పష్ట తృష్ణ వల్ల, మనకతి సమీపంలో వుండి మనల్నెవరో తమ వైపు ఆకర్షిస్తున్నారనే భావం వల్ల, లేదా మనం పరిశోధించి తెలుసుకోవలసిన ఎవరో ఆనందమయ, సుందరరూపులు మన వెంట పడుతుండడం వల్ల మనకు భక్తి కలుగుతుంది.

అనురాగావేశంతో మనం ఆతనిని కాంక్షిస్తూ, అదృశ్యుడైన దివ్యప్రియుని వెంట పడతాం. ఎవరిని గురించైతే మనం చింతించను గూడా చింతించమో, ఆ ప్రియుడు మన వెంట పడవచ్చు. మొదట్లో మనం సంకల్పించినా, సంకల్పించక పోయినా, తన స్వంతానికై ప్రపంచంలోనే, మనల్ని ఆవేశించి తన వశం చేసుకొ వచ్చు. ప్రారంభంలో ఒక శత్రువులాగా కూడా, ప్రేమపూరిత ఆగ్రహంతో అతడు మనల్ని పైకొనవచ్చు. ఆతనితో మన తొట్ట తొలి సంబంధాలు ఒక సమరం, ఒక సంఘర్షణలా వుండవచ్చు. ఎచట ప్రేమ, ఆకర్షణ వుంటాయో అచట మొదట్లో ఆ దైవం ఈ జీవుని మధ్య సంబంధాలు చాలా కాలం వరకు అపార్థాలతో, అపనమ్మకాలతో, ఈర్ష్య, ద్వేషం, సంఘర్షణ, ప్రేమతగవులు, ఆశానిరాశలు, వియోగం, ఎడబాటులకు సంబంధించిన బాధలతో వడిదుడుకులకు లోనవుతూ వుంటాయి. హృదయావేశా లన్నింటినీ కేవల ప్రహర్షానందాల లోనికి, ఏకత్వం లోనికి పరిశుద్ధం చేయబడేంతవరకు ఆతనికి వ్యతిరేకంగా వాటిని ఆతని పైకి విసురుతాము. అందులో కూడా, వైవిధ్యత లేకుండా వుండదు. దివ్యప్రేమానందం యొక్క శాశ్వత వైవిధ్యాన్నంతా, కేవల ఐకమత్యాన్నంతా తెలియజేయడం, మానవభాషకు సాధ్యం కాదు. మన ఉన్నత మరియు నిమ్న భాగాలు అంతరాత్మ కేమీ తీసిపోకుండా, మనస్సు జీవనం అన్నింటినీ అది వరదలా ముంచెత్తుతుంది. భౌతిక దేహం కూడా ఆ ఆనందంలో తన వంతుగా

పాలు పంచుకొంటుంది, ఆతని స్పర్శ ననుభవిస్తుంది. దాని సర్వాంగాలు, సిరలు, నాడులు, ఆనందామృత ప్రవాహంతో నిండిపోతాయి. దివ్యప్రేమ ఆనందం, అస్తిత్వం యొక్క చివరి మాట, రహస్యాలకు రహస్యం, గుహ్యాతిగుహ్యం.

ఆ విధంగా విశ్వాత్మకమూ, వ్యక్త్యాత్మకమూ అయినదై తీవ్రతర స్థాయిల కుద్ధరించబడి, సర్వవ్యాపకం చేయబడి, సర్వ-ఆలింగకమై సర్వసమృద్ధమైన భక్తి, ఆనందాల మార్గం సర్వోన్నత ముక్తిని ప్రసాదిస్తుంది. దాని తరంగ శిఖరం ఒక విశ్వాతీత ఏకత్వం. కాని భక్తికి ముక్తి అంటే సంపూర్ణ ఐకమత్యం. ముక్తి అంటే దానికి వేరే అర్థం లేదు. అందులోనే దానికి అన్ని రకాలైన ముక్తి కలిసి వున్నది లభిస్తుంది. లేదా చివర్లో, కొన్ని విధానాలకున్నట్లు ఒకదాని తరువాత ఒకటిగానే అవి ప్రాప్తిస్తాయి గనుక, ఒకదాని కొకటి సంబంధం లేనిదై విడివడి వుంటుంది అంటారు. అందులో మానవాత్మ శక్తితో దైవం యొక్క పరిపూర్ణ ఐకమత్యం, అంటే సాయుజ్య ముక్తి వుంటుంది. అందులో భిన్నత్వం మీద ఆధారపడే దానంతటికి సంబంధించినదిచట ఏది వున్నదో అది తనను వ్యక్తం చేసుకొంటుంది — కాని అక్కడ భేదమంతా ఏకత్వం యొక్క ఒక రూపమే — అదే ఆనందం. సన్నిహితత్వానికి, సంపర్కానికి పరస్పర సాన్నిధ్యానికి, సామీప్య, సాలోక్య ముక్తి అందులో వున్నాయి. ఒకదానిలో ఒకటి ప్రతిబింబించడం అంటే మనం ఒకే రూపమని చెప్పుకొనే సాదృశ్య ముక్తి మరి ఇతర అద్భుత విషయాలు కూడా అందులో వున్నాయి. వాటికి భాష ఇంకా పేరు పెట్టలేకపోయింది. భగవద్భక్తునికి అందుబాటులో లేనిదీ, లేక అతనికి తిరస్కరించబడిందంటూ ఏదీ లేనే లేదు. ఎందుచేతనంటే దివ్యప్రియుని కాతడు ఇష్టుడు, దివ్యప్రేమికుని ఆత్మ అతడు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

స్వేచ్ఛానువాదం: కె. వి. రావు

(*The Synthesis of Yoga, CWSA,* Vol. 24, pp. 599-606)

దైవంతో సంయోగం

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

మార్చి 2012

14/2/2012.

దైవంతో సంయోగం

(1) వివరణ

(2) సలహా

(3) సంపూర్ణ సంయోగం

(4) సృష్టియొక్క కర్తవ్యము

సాధకుని అంతిమ లక్ష్యం

సాధకుని అంతిమ లక్ష్యం ఏమిటి? యోగి అగుట కాదా?

భగవంతునితో సంపూర్ణ సంయోగ మొందుటయే అంతిమ లక్ష్యం. వ్యక్తి ఒక నిరంతర సంయోగస్థితిని చేరుకోగలిగితే అతనిని యోగి అనవచ్చు. అయితే, ఆ సంయోగము పరిపూర్ణంగ వర్ధిల్లాలి. కొందరు యోగులలో ఈ సంయోగము ఆధ్యాత్మిక స్థాయికి మాత్రమే పరిమితమై ఉంటుంది. కొందరిలో మనసు, హృదయం కూడ మమేకమౌతాయి. మరి కొందరిలో వీటితోపాటు ప్రాణికము కూడ జోడవుతుంది. అయితే మన యోగములోని లక్ష్యం భౌతికచేతనలోను, దివ్యచైతన్యస్థాయిలో కూడ సంయోగము సాధించుట.

*

మానవునిలోని దైవాంశను వృద్ధిపరచుటయే ఆతని గురుతవ కర్తవ్యము. అధోస్థాయికి చెందిన ఆసురిక, రాక్షసిక ప్రవృత్తులను దివ్యప్రవృత్తులుగ మార్చుట మానవజీవనంలో నిక్షిప్తమైన అంతరార్థం. ఈ దైవాంశ వృద్ధిచెందుతున్న కొద్దీ అడ్డుతెర తొలగిపోతుంది. అంతరాత్మకు ఈ సృష్టిలోని అసలు వాస్తవికత ఏమిటో, దాని కర్తృత్వములోని పరమార్థమేమిటో విదితమౌతుంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు (*SABCL* 23:508; *CWSA* 19:327; *SABCL* 13: 312-13)

*

భౌతిక ప్రపంచంలో బాధలకు, దుఃఖాలకు కారకం అవచేతనాగతమైన నిరాశావాదం. వీటిని అంతమొందించటానికి ఒకే ఒక మార్గముంది. దైవంతో పరిపూర్ణ సంయోగము, సమగ్ర దైవసాక్షాత్కారము. పరిపూర్ణ దైవసంయోగంలో మాత్రమే చేతన ఒక శాశ్వతమైన ఆనందంలోకి ఉప్పొంగుతుంది. ఈ చేతనాపూరక సంయోగమే ప్రాపంచిక జీవితం యొక్క యదార్థ గమ్యము.

మూలం: శ్రీమాత (*CWM* 16:427)

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

దైవంతో ఏకత్వం ఎందుకు?

ఈ విశ్వం దివ్యానందాతిరేకములో సృష్టించబడింది. దివ్యానందలబ్ధి కొరకే సృష్టించ బడింది. అయితే ఈ దివ్యానందము యొక్క ఉనికి కేవలం సృష్టి సర్వము సృష్టికర్తతో పరిపూర్ణంగ ఐక్యమొందినప్పుడే సాధ్యపడుతుంది. శ్రీఅరవిందులు ఈ కర్తృత్వాన్ని కర్తగా — అనగా సృష్టికర్తగా — తాను దేనిని సృష్టించాడో దాని చేతిలోనే చిక్కిన ట్లుగా, ఒక విధమైన పరస్పర ఆక్రమణగా — అదే ఏకత్వము యొక్క మూల తత్వంగా, సర్వానందమయస్థితికి మూలంగా, అభివర్ణించారు.

అయితే, పొందినవాడు ఆ పొందును కోల్పోయాడు, పొందబడినది పొందినవాడిని కోల్పోయింది. ఆ కారణంగా విభజన చోటు చేసుకుంది. అందువలన ప్రధానమైన దివ్యానందం అజ్ఞానంగ మారిపోయింది. ఈ అజ్ఞానమే సర్వ బాధలకు కారణమైంది. ఈ 'అజ్ఞానం' సర్వసాధారణ రీతిలో అర్థాన్నిచ్చే అజ్ఞానం కాదు. అందుకే శ్రీఅర విందులు దానిని 'అవిద్య' అని అంటారు. అవిద్య అజ్ఞానం యొక్క పర్యవసానం. నిజమైన అజ్ఞానం ఏకత్వం గురించిన ఎరుక లేకపోవుట — ఐక్యమగుట గురించి, అభేధ్యత గురించి ఎరుక లేకపోవుట. అన్ని బాధలకు అదే కారణం.

విభజన ఏర్పడినప్పటి నుండి, సృష్టి సృష్టికర్తతో తనకున్న ప్రత్యక్ష సంబంధం కోల్పోయినప్పటి నుండి, అజ్ఞానం అందలమెక్కింది. అన్ని బాధలు దాని ఫలితమే.

ఈ అంతరంగ అనుభవం పొందిన వారందరికీ, దివ్యమూలంతో పునఃసంధానం ఏర్పడినప్పటి నుండి, బాధలన్నీ అదృశ్యమౌతాయి. కాని అవిచ్ఛన్నమైన కదలిక ఒకటి ఏర్పడుతుంది. దానిని గురించి గతవారం మీతో మాట్లాడాను. ఆ కదలిక సృష్టిమూలంలో ప్రధానమైన దివ్యానందానికి బదులు, కోరికను ప్రతిష్టించింది. ఈ సృష్టించుటలోని ఆనందాన్ని, స్వయంప్రకాశాన్ని, స్వయం అభివ్యక్తతను, ఒక ఆనందంగా కాక ఒక కోరికగా పరిగణించిన ఋషులు, తాపసులు ఎందరో ఉన్నారు. బౌద్ధమతావలంబకులంతా ఈ కోవకు చెందినవారే. ఆవశ్యకమైన ప్రత్యక్ష సాక్షాత్కారం మరియు పరివర్తనలోని దివ్యానందాన్ని పునఃప్రాప్తింపజేసే ఏకత్వంలో పరిష్కారం కనుగొనుటకు బదులు వారు గమ్యము, మార్గము కూడా కోరికలను పరిత్యజించుట మరియు నిర్వాణము అని నిర్ధారించారు. ఈ భావన ఒక విపరీత అపార్థానికి దారి తీస్తుంది. జీవన్ముక్తికి సిఫారసు చేయబడిన విధానాలు అభ్యున్నతికి అత్యంత ఉప

యుక్తమైనవి. అయితే ఈ ప్రపంచమంతా వాంఛాజనితమైనందున అది చెడుతో నిండి ఉన్నదని, అందువలన వీలయినంత త్వరగా ఎట్టి పరిస్థితులలోను దాని నుండి విముక్తి పొందాలి అనే భావన మానవజాతి చరిత్రలో ఆధ్యాత్మిక జీవనాన్ని యావత్తూ ఒక ఘోరమైన తీవ్ర వక్రీకరణకు లోనుచేసింది.

ఒకానొక కాలంలో అట్టి భావన ఉపయుక్తమై ఉండవచ్చు. కారణం, ప్రపంచ చరిత్రలో అన్ని విషయాలూ ఉపయుక్తమైనవే. కాని, ఆ అవసరం గడచిపోయింది. దాని కాలం చెల్లిపోయింది. మనము ఈ భావనను అధిగమించి అంతకు మించిన ప్రాధాన్యత కలిగిన మరింత ఉన్నతమైన పరమ సత్యం దిశగా మళ్లవలసిన సమయం ఆసన్న మైంది. సృష్టియొక్క దివ్యానందంలోకి, ఏకత్వంలోని ఆనందంలోకి, దివ్య సాక్షాత్కారంలోని ఆనందంలోకి తిరిగి ప్రవేశించవలసిన సమయం వచ్చింది. ఈ నూతన పరిణామం — కొత్తగా అనుభూతిలోకి వచ్చిన ఇహలోకజ్ఞానం — గత ఆధ్యాత్మిక పరిణామాలన్నింట స్థానే చోటు చేసుకోవాలి. దివ్య చైతన్య అనుభూతిని కలిగించే మార్గానికి దారి చూపాలి. అందుకనే కేవలం దివ్యానందమే, వాస్తవమైన దివ్యానందం మాత్రమే విజయం సిద్ధింపజేస్తుందని నేను గతవారం చెప్పాను.

ఈ దివ్యానందం అంటే ఏమిటి అనే దానిపై ఎలాంటి అస్పష్టత ఉండకూడదు. అందువలన శ్రీఅరవిందులు మొదటి నుంచీ మనలను జాగరూకులను చేశారు. వ్యక్తి భోగాలను అనుభవించుటలో ఆనందం పొందే స్థితిని అధిగమించినప్పుడే బ్రహ్మానందస్థితి అందుకోగలడని వక్కాణించారు. దివ్యానంద ప్రత్యేకానుభవం నుండి బ్రహ్మానందస్థితి ఖచ్చితంగా కలుగుతుంది. అయితే వేటిని మామూలుగ మనం సుఖసంతోషాలని అంటామో, వాటికి ఇది పూర్తిగా భిన్న మైనది. బ్రహ్మానందాన్ని పొందాలంటే వాటిని పూర్తిగా త్యజించాలి.

మూలం: శ్రీమాత (*CWM*: 9:7-9)

*

నీ అస్తిత్వము అనుసరించే అన్ని మార్గాలలోను సర్వోన్నతుడైన భగవంతునితో ఏకమవడమే యోగం. నీ అస్తిత్వము అనుసరించే అన్ని మార్గాలలోను సర్వము తానే యగు ఆ సర్వాంతర్యామితో ఏకమగుటయే యోగం. నీ ఆత్మశక్తి, నీ అవగాహన, నీ హృదయము, నీ సర్వేంద్రియాలు మానవజాతి యందు ప్రకాశిస్తున్న ఆ భగవంతునితో ఏకమగుటయే యోగం. దివ్యప్రకృతితోను, సమస్త జీవకోటితోను

ఏకమగుటయే యోగం. ఇదంతా ఆ భగవంతుని అతీతశక్తి సంపదతోను, ఆతడు నిర్మించిన జగత్తుతోను, ఆతడు తనయందు సృష్టించుకున్న సమస్త సముదాయము తోను ఏకమగుటకే. సర్వమూ ఆతని నుండే ఆవిర్భవించినందువలన, సర్వమూ ఆతనియందే ఉన్నందువలన, ఆతనే సర్వస్వమూ అయినందువలన, ఆతడే అన్నింటి లోనూ ఉన్నందువలన, ఆతడే నీ అధి ఆత్మగా భాసిస్తున్నందువలన, నీ ఆత్మశక్తి ఆతనితో మమేకమై ఉన్నందువలన, ఆతని అంశ ఒకటి నీ అంతరాత్మలో విరాజిల్లుతు న్నందు వలన, నీ ప్రకృతి అంతా ఆతని లీలావిలాసాలకు క్షేత్రమైనందు వలన, ఈ ప్రపంచమే ఆతని అస్తిత్వంలో ఒక రంగస్థలమై దానిలో ఆతడు నీ ఆంతరంగిక అధినాయకుడిగా, ప్రేమికుడిగా, స్నేహితుడిగా, ప్రభువుగా, రక్షకుడిగా, నీ సర్వస్వానికి లక్ష్యముగా నిలిచినందువలన, ఆతనితో ఏకత్వము నొందుట నీ అస్తిత్వము అనుసరించ దగిన రాజమార్గము.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు (*CWSA* 12:333 Essays Divine and Human, pp. 349-50)

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

భక్తుని మతం ఎప్పుడు యోగం అవుతుంది

పరిమితమైన మన కన్న, మృత్యువు వాతబడే ఈ జీవులకన్న మహనీయమైన, ఉన్నతమైన ఏదో ఒక పరాశక్తిని లేక అస్తిత్వాన్ని భావించుకొని దాని సంకల్పానికి, దాని ధర్మాలకు లేదా దాని అభ్యర్థనలకు విధేయమైన చింతనతో, ఆరాధనకు సంబంధించిన కర్మకాండతో ప్రతిమతం ప్రారంభమౌతుంది. ఆ విధంగా భావించబడిన, ఆరాధించబడిన, విదేయత చూపించబడిన పరాశక్తికి, ఆరాధకునికి మధ్య మతం తన తొలిదశలో ఇంతింతని చెప్పలేని అగాధాన్ని సృజించింది. తన పతాకస్థాయిలో యోగం ఈ అగాధాన్ని రద్దుచేస్తుంది. ఏలన యోగం అంటే సంయోగం, కలయిక.

*

వాస్తవానికి, ఇంకా దివ్యంగా తయారుకానటువంటి మనలోని మనస్సు తన లోపల దైవప్రేరణను, దైవం వైపు ఆకర్షణను సంవేదిస్తూ మానవ మనస్సు, మానవ అంతరంగం, తన మహనీయ అస్తిత్వాన్ని దేని ద్వారా కనుగొనగలదో, దాని వైపు

తిరగడమే యోగం, అదేదైనా సరే. భావావేశపరంగా చూస్తే ఈ తిరగడం అనేది ఉపాసన యొక్క మొదటి రూపం. మామూలు మతంలో ఈ ఆరాధన, బాహ్యసంబంధమైన పూజాదికాల రూపంలో వుంటుంది. అది ఇంకా బాహ్యరూపం ధరించి కర్మ కాండలతో కూడిన రూపాన్ని సంతరించుకొంటుంది. సాధారణంగా ఈ అంశం కూడా అవసరమే. ఎందుచేతనంటే జనబాహుళ్యం వాళ్ళ వాళ్ళ భౌతిక మనస్సుల్లో నివసిస్తారు. ఒక భౌతిక ప్రతీకకు సంబంధించిన ఏదో ఒకదాని శక్తి ఆధారం లేకుండా వాళ్ళు దేన్నీ నిజమనుకోలేరు. ఒక భౌతికకర్మకు సంబంధించిన శక్తితో గాక, మరి దేనితోనో మనుగడ సాగిస్తున్నట్లు వాళ్ళు తెలుసుకోలేరు. పశు లేదా భౌతిక అస్తిత్వపు జీవనమార్గాన్ని తన సాధనలో అత్యంత నిమ్నస్థాయిగా భావించి సాగే తాంత్రిక యోగసాధనలోని వర్గీకరణను మనం ఇక్కడ అన్వయింపజేయవచ్చు. పశువిధానాన్ని జంతువు లేదా భౌతికజీవిని తన సాధనా ప్రక్రియలో అత్యంత నిమ్నదశగా తాంత్రిక యోగం స్వీకరిస్తుంది. అది తన సాధనామార్గం యొక్క ప్రథమ సోపానంగా, కేవలం, లేక ప్రధానాంశంగా కర్మకాండతో కూడిన ఆరాధనను తీసుకొంటుంది. పూర్తిగా బాహ్యం వైపుకే చూచే ఈ ఆరాధన, మనస్సులో నిజంగా అనుభూతమైన దేనికో సంబంధించినదై వున్నపుడు, నిజాయితీగల విధేయత అయినపుడు, భక్తి నిండిన సంభ్రమం లేక ఆధ్యాత్మిక ఆకాంక్ష అయినపుడు మతం, అది నిజమైన మతమైనా సరే — యోగం మతం కంటె కూడా ఉన్నతమైనది — అపుడు ప్రారంభమౌతుందనేది స్పష్టం. అప్పుడది, దానికి సహాయకారి, బాహ్యవ్యక్తీకరణ అవుతుంది. అంతేగాక ఒక విధంగా సాధారణ జీవితపు వ్యావృత్తుల నుండి మనస్సును సదా వెనుకకు లాగడానికి అప్పుడప్పుడు లేక ఎల్లపుడూ గుర్తుచేయడం అవుతుంది. భగవత్తత్వం యొక్క ఏదో ఒక భావనకు మాత్రమే మనం భక్త్యారాధనలను నిర్వహిస్తున్నంత కాలం మనం యోగ ప్రారంభదశ దగ్గరకు కూడా పోలేదన్న మాట. సంయోగమే యోగలక్ష్యం గనుక ప్రారంభం నుండీ అది దైవాన్నే అన్వేషించాలి. ఏదో ఒక విధంగా దైవస్పర్శ కోసం, సాన్నిహిత్యం కోసం లేదా వశం చేసుకోవడం కోసం పరితపించాలి. ఇది మనకు ప్రాప్తించినపుడు ఉపాసన అన్ని సందర్భాల్లో ప్రాథమికంగా ఒక ఆంతరిక ఆరాధనగా మారుతుంది. మనం మనల్నే దైవానికి పవిత్ర ఆలయంగా చేసుకొంటాం. మన ఆలోచనలు, అనుభూతులు, సదా ఒక ఆకాంక్ష, అన్వేషణగా మారి మన జీవనమంతా ఒక బాహ్యసేవ మరియు ఆరాధనగా

మారుతుంది. ఈ పరివర్తన, ఈ నూతన అంతరాత్మ — వైఖరి వృద్ధిచెందుతూన్నకొద్దీ భక్తుని మతమే యోగంగా, అంతకంతకూ అధికమౌతున్న సంస్పర్శగా, సంయోగంగా తయారవుతుంది. అపుడు బాహ్యానికి సంబంధించిన పూజాదికాలను తప్పకుండా మానుకోవాలని లేదు. కాని అధికాధికంగా అవి కేవలం, ఒక భౌతిక వ్యక్తీకరణ లేక ఆంతర భక్తి, ఉపాసన, బాహ్యంలోనికి ప్రవహించడం అవుతుంది. మన పలుకులో, ప్రతీకాత్మక కర్మలో బయటివైపుకు సాగే ఆ ప్రవాహపు తరంగం అవుతుంది.

*

తత్త్వశాస్త్రంలా లేక బాగా ప్రాచుర్యం పొందిన ఒక మతంలా యోగం, ఒక సిద్ధాంతానికి లేక మూఢాచారానికి సంబంధించిన వ్యవహారం కాదు, అనుభవానికి సంబంధించిన విషయం. అది సచేతనమైన విశ్వజనీన, జగదతీత దివ్యపురుషునికి సంబంధించిన అనుభవం. యోగం మనకూ, ఆ పురుషునికీ సంయోగం కలిగిస్తుంది. దివ్యుడగు అగోచరునితో మన ఈ సంయోగం సదా తిరిగి తిరిగి నవ్యంగా పొందుతూండవచ్చు, ధృవీకరించుకొనవచ్చు. వేటి అగోచర మనస్సులతో మనం నిత్యం వ్యవహారం నెరపుతున్నామో ఆ భౌతిక ప్రపంచాన్ని గురించి, దృగ్గోచరమగువాటిని గురించి మనకుగల అనుభవమంత సచేతనమైన పటిష్టమైన అనుభవం యిది. సచేతన సంయోగం ద్వారా యోగం ముందుకు సాగుతుంది, సచేతన జీవి దాని ఉపకరణం.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు (SABCL 21:528, 546-47;
CWSA 23:552, 571-72; 556-57)

అనువాదం: కె. వి. రావు

సత్యాన్ని నీ శక్తిగా చేసుకో.
సత్యాన్ని నీ రక్షణగా చేసుకో.
విజయానికన్నా సత్యానికై ఆసక్తి కనపరచు.

శ్రీమాత

యోగలక్ష్యం సంయోగం

యోగం అంటే సంయోగం. యోగం మొత్తం లక్ష్యం మానవాంతరాత్మ పురుషోత్తముని తో ఏకం కావడం. అంతేగాక ప్రస్తుత మానవ స్వభావం నిత్యునితో, సర్వోత్కృష్ట లేదా దివ్యపరాప్రకృతితో సంయోగం చెందడం.

*

కన్పించే ఆకారాలలో ఇంకెంత మాత్రం నివసించకుండా వాటన్నింటి వెనుక నున్న అభివ్యక్త దివ్యసత్యం లోనికి చేతనా పరివర్తన ద్వారా పయనించడం సమస్త యోగ లక్ష్యం. దానితో ఏదో విధమైన సంయోగం లేదా సన్నిహిత సంబంధం లోనికి ప్రవేశించడం లేదా అందులో పాలుపంచుకొనడం అనేది యోగా లన్నింటికీ సామాన్య లక్ష్యం.

*

సర్వోన్నతునితో, పరమాత్మ శక్తితో, పరమాత్మతో, దైవంతో లేదా ఆ ఏకైక శాశ్వతుని, అనంతుని మన మెంచుకున్న ఏ ఇతర నామంతోనైనా లేదా ఆతని అంశతోనైనా సంయోగాన్ని సాధించడానికి యోగం పెనుగులాడుతుంది.

దైవచేతనతో లేదా అనంతునితో సంబంధం సదా నిలుపుకొని అధికం చేసుకొనడాన్ని మొదట్లో సంయోగాని కర్థంగా చెప్పుకొంటాం. తరువాత దాన్ని మనలో జీర్ణించుకొంటాం లేదా మనం దానిలో జీర్ణమైపోతాం. ఆ తరువాత దానిలా అయిపోతాం, దానితో నిండిపోవడమే కాకుండా అందులో ప్రవేశించి అందులోనే నివసించడం, ఆ దివ్యచేతనగా, దివ్యజీవునిగా కావడం, దాని సారం యొక్క సారమై ఏ పరమ దివ్యత్వంలో నుండి మనం వెలువడ్డామో దాని నుండి మనలను వేరుచేయు సమస్తానికి ఉద్వాసన పలకడం

*

యోగలక్ష్యం శాశ్వతునితో ఏకం గావడం ఒక్కటే, మరితరమైన లక్ష్యమేదీ లేదు. ఎందుచేతనంటే ఈ ఒకే ఒక దివ్యసంసిద్ధిలోనే ఇతర లక్ష్యాలన్నీ చేరి వున్నాయి.

శాశ్వతునితో ఏకమై వుండడమంటే, అస్తిత్వంలో, చేతనలో, శక్తిలో, ఆనందంలో ఒకటై వుండడం. అనంతుని యొక్క ఈ నాలుగు పదాల్లో విషయమంతా సంక్షిప్తంగా చెప్పబడింది. ఎందుకనంటే తక్కినవన్నీ వీటి కార్యకలాపాలే.

శాశ్వతునితో ఒకటిగా వుండడమంటే, శాశ్వతునిలో, ఆతని సన్నిధిలో ఆతని అనంత ప్రకృతిలో — సాయుజ్య, సాలోక్య, సామీప్య, సాదృశ్య ముక్తిని పొంది జీవించడం గూడా. ఈ నాలుగూ కలిసి ఏకైక జీవన విధానం, ఏకైక సంసిద్ధి అవుతాయి.

శాశ్వతునిలో వసించడమంటే మనలోని శాశ్వతునితో నివసించడం గూడా. ఆ విధంగా సచేతనులై, ఎవరు ఆతని అస్తిత్వంలో ఆవాసం ఏర్పరచుకుంటారో, అతనిలో ఆతని చేతన గూడా నివసిస్తుంది. మనం యెప్పుడు భగవంతునిలో చరిస్తూ, కర్మ చేస్తుంటామో అప్పుడు ఆతడు కూడా మనలో కదలాడుతూ కర్మ చేస్తుంటాడు.

*

మన అస్తిత్వం మరియు సమస్తం యొక్క అస్తిత్వం దివ్యసత్యంతో సంయోగం చెందడం, యోగం యొక్క అత్యంత ప్రధాన లక్ష్యం. ఈ విషయాన్ని మనం మనసులో పెట్టుకోవలసిన అవసరం ఉంది. అతిమనస్సునే స్వాధీనం చేసుకొనడం కోసం మనం యోగాన్ని చేయడం లేదనీ, దైవం కోసమేననీ మనం గుర్తుపెట్టుకోవాలి. మనం అతిమనస్సుకై అన్వేషించేది అందులోని ఆనందం కోసం, గొప్పదనం కోసం గాదు. దైవంతో మన సంయోగం పరిపూర్ణమూ, సంపూర్ణమూ చేయడానికి, దానిని సంవేదించడానికి, వశం చేసుకొనడానికి, మన అస్తిత్వానికి సాధ్యమైన ప్రతి రీతిలోనూ, మన స్వభావపు అత్యున్నత ప్రగాఢతలలో, విశాల విస్తృతులలో, ప్రతి పరిధిలో, మలుపులో, మూలలో, రహస్యప్రదేశంలో, దానిని క్రియాశీలం చేయడానికి మనం అతిమనస్సుకై అన్వేషిస్తున్నాం. అతిమానసయోగం యొక్క లక్ష్యం, మానవాతీతమైన ఒక ప్రచండ బలసమన్విత అద్భుతస్థితిని, ఒక దివ్యశక్తిని, మహనీయతను అందుకోవడం, వ్యక్తిగత మూర్తిత్వాన్ని అనేక రెట్ల పరిమాణంలో హెచ్చించుకొనడం ద్వారా ఆత్మ-సాఫల్యతను సాధించడంగా భావించడం — చాలామంది అలా ఆలోచించడానికి అలవాటుపడ్డారు. కాని అది పొరపాటు. అది అసత్యమైన, మరియు ఘోరవిపత్తును కలిగించే భావన. ఘోరవిపత్తును కలిగించే దెందుకనంటే, అది గర్వాన్నీ, డాంబికాన్నీ, మనలోని రజోగుణ సంబంధ ప్రాణికమనస్సు యొక్క అత్యాశను పెంచే అవకాశముంది. ఒక వేళ దానిని అధిగమించ లేకపోతే, దాటి పోలేకపోతే, ఆధ్యాత్మిక పతనానికి తప్పకుండా దారితీస్తుంది. అది అసత్యం, ఎందుకనంటే అదొక అహంకారిక అవగాహన. అతిమానస పరివర్తనానికి మొట్టమొదటి

షరతు అహాన్ని వదలించుకోవడం. దృఢసంకల్పం, కార్యదక్షతగల మనిషికుండే క్రియాశీలమైన, చురుకైన స్వభావాని కది చాలా ప్రమాదం కలిగిస్తుంది. అది అతన్ని తేలికగా శక్తి కోసం ప్రాకులాడేటట్లు చేస్తుంది. అతిమానస పరివర్తన వల్ల శక్తి అనివార్యంగా ప్రాప్తిస్తుంది. పరిపూర్ణమైన కర్మ కదొక ఆవశ్యక నియమం. కాని పైనుండి దిగివచ్చి స్వభావాన్నీ, జీవితాన్నీ తన చేతుల్లోనికి తీసుకొనేది దైవశక్తి. ఆధ్యాత్మిక వ్యక్తి ద్వారా కర్మ చేసేది ఆ ఏకైకుని శక్తి. అనేక రెట్లుగా పెరిగిన వ్యక్తిగత శక్తి కాదు. అంతే కాదు, అది విభజనాత్మకమైన మానసిక, ప్రాణిక అహం యొక్క శిఖరాయమాన మైన చిట్టచివరి సిద్ధి కాదు. ఆత్మ-సాఫల్యత యోగం వల్ల సిద్ధిస్తుంది. కాని దాని లక్ష్యం వ్యక్తి యొక్క గొప్పదనం కాదు. దాని ఒకే ఒక లక్ష్యం ఆధ్యాత్మిక సంసిద్ధి, నిజ ఆత్మను కనుగొనడం, దైవచేతనను, దైవప్రకృతిని తాను వహించడం ద్వారా అంటే సాధర్మ్య ముక్తి ద్వారా దైవంతో సంయోగం. మిగతాదంతా సందర్భానుసారంగా దానితోపాటు ప్రాప్తించేదే. అహాన్ని కేంద్రంగా చేసుకొన్న ప్రేరణలు, కీర్తికాంక్ష, అధికారం, గొప్పదనం కోసం తపన, తనను తాను గట్టిగా సమర్థించుకోవడం అనేవి ఈ మహత్తర చేతనకు పరదేశీయమైనవి. అతిమానస పరివర్తనం దగ్గరకు సుదీర్ఘకాలం తరువాతైనా సమీపించడానికి సంబంధించిన ఏ విధమైన సంభావ్యతనైనా వ్యతిరేకించే, దాటలేని అడ్డంకిగా అవుతాయివి. ఉన్నతాత్మను కనుగొనడానికి నిమ్నాత్మను వదలుకోవలసిందే. యోగం యొక్క ప్రధాన ఉద్దేశ్యం దైవంతో సంయోగం. స్వీయ అస్తిత్వం యొక్క, సమస్త అస్తిత్వాల యొక్క సత్యాన్ని ఆవిష్కరించుకొని ఆ సత్యంలో, మరియు దాని మహత్తర చేతనలో, జీవనంలోను, స్వభావంలోను పరివర్తనం అనేవి కూడా ఆ ఉద్యమం యొక్క సహజ ఫలితాలు మాత్రమే. ఆ ఉద్యమం యొక్క పూర్తి లక్ష్యసిద్ధికి అవి అనివార్య నియమాలు. అవి కేంద్రీయ లక్ష్యంలో భాగం మాత్రమే. ఎందుచేతనంటే అది తప్పక జరగవలసిన పరిణామం. అంతేగాక ఒక గొప్ప పర్యవసానం.

అతిమానస పరివర్తనం అనేది కష్టం, ఎంతో దూరాన వుంది. అదొక చరమదశ అనేది మన మనస్సులో వుంచుకోవాలి. మనోనేత్రానికి అందని చాలా చాలా దూరంలో ఉన్న చిట్టచివరి విషయంగా దాన్ని పరిగణించాలి; దాన్నే ప్రప్రథమ లక్ష్యంగా

చేసుకోలేం, చేసుకోగూడదు. సదా దృష్టిలో వుంచుకొనవలసిన గమ్యంగా లేదా మనం ఆలసించకుండా చేరుకోవలసిన లక్ష్యస్థానంగా కూడా పరిగణించకూడదు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు (*CWSA* 12:334-35, 331-33; 23:28-31)

అనువాదం: కె. వి. రావు

పరమ వేదాంతవిజ్ఞానం 'త్వమేవాహం'

యోగదర్శనమనేది కేవలం బౌద్ధికమైన భావన కానీ, సత్యాన్ని వెలికితీయడం కానీ కాదు. మన సత్త వివిధ వైఖరులలో జ్ఞానోద్దీప్త మానసికానుభవమూ కాదు. అది భావ స్ఫూర్తిపథమైన ఒక సిద్ధి. అది పరమాత్మను, ఆ అధిగమన దైవత్వాన్ని మనలో వాస్తవికం చేసుకోవడం. ఆ తర్వాత సత్త వివిధ వైఖరులను ఆ పరమాత్మ వెలుగులో చూడగలగడము. ప్రపంచంలో మన మానసిక, భౌతిక పరిస్థితులన్నిటిలో కూడా వాటి పద్ధతులన్నీ ఆ పరమాత్మ వెలుగులోనే ఉండాలి తప్ప వేరొక విధంగా ఉండటం అసాధ్యమవ్వాలి. ఇటువంటి సిద్ధిలో మూడు అనుక్రమణిక చర్యలు చోటు చేసుకున్నాయి. అవి అంతర్దృష్టి, సంపూర్ణ అంతర్గతానుభవం, స్వారూప్యము.

ఇంత జ్ఞానము, అనుభవమూ కూడా స్వారూప్యాన్ని చేరుకోడానికీ, పొందడానికీ కావలసిన ప్రాథమిక విధానాలు మాత్రమే. మనం చూసేదీ, అనుభవం పొందేదీ కూడా మన ఆత్మనే కాబట్టి స్వారూప్యత సాధించకపోతే అది అసంపూర్ణమే అవుతుంది. మనం సంపూర్ణంగా త్వమేవాహం అనే వేదాంత విజ్ఞానంతో జీవిస్తేనే అది సాధ్యము. మనం భగవంతుని చూసి ఆలింగనం చేసుకున్నంత మాత్రాన సరిపోదు. మనమే ఆ పరమ సత్యంగా మారాలి. రూపానికీ, వ్యక్తతకూ అతీతుడైన ఆ పరమాత్మతో ఏకం కావాలి; ఒక నిర్ణయంతో, ఉత్కృష్టతతో అహంకారాన్నీ తత్సంబంధిత వ్యాపారాలనూ తప్పించుకొని వాటి మూలస్థానమైన ఆ పరతత్వంలో ఏకం కావాలి. అంతే కాక పరమాత్మ వ్యక్తమైన అస్తిత్వాలు, అనురూపాలతో ఒకటి కావాలి. శాశ్వత అస్థిత్వంగా, చైతన్యంగా, ప్రశాంతతగా, మనలో ఆనందరూపంగా ఉన్న ఆ పరతత్వంగా మనం మారాలి. ఇంకా చేతలలో, రూపకల్పనలలో, ప్రపంచాన్ని కప్పి ఉంచుతున్న భావకల్పనా లీలలలో మనం భాగంగా అయిపోవాలి.

ఇది ఆధునికులకు అర్థం చేసుకోవడం కష్టమే. బుద్ధితో ఆలోచించకుండా ఆ పరమాత్మను తెలుసుకోవడమెలా అనేది వారి మనసుకి అందదు. అయితే అంతర్దృష్టితో ప్రకృతి పరిశీలన గావించడం ద్వారా ఈ విధమైన అనుభవాలకు సంబంధించిన ఛాయలు వారికి పట్టుబడ్డాయి. ఇటువంటి అనుభవాలను వారి ఊహలకి అందేటట్లు చేసినది వర్డ్స్వర్తు అనే ఆంగ్ల మహాకవి. ప్రకృతి దర్శనాన్ని తానెట్లు పొందగలిగినదీ ఆ కవివరుడు రాసినది చదివితే మన ఊహకి కొంతవరకూ అందవచ్చు. ప్రథమంగా ప్రపంచంలో అన్నింటికీ మూలమై పనిచేస్తున్న చైతన్యశక్తిని ఆయన దర్శించినట్లు కనిపిస్తుంది. తన రూపానికి భిన్నంగా సకల రూపాలకూ ఆలవాలమై యుండి వాటిలో మళ్ళీ తాను అభివ్యక్తమవుతున్న శక్తి అది. ఈ విధమైన దర్శనాన్నీ, దాని ఉనికితో వచ్చిన శాంతినీ, విశ్వాత్మకతనూ, ఆనందాన్నీ పొందటమే కాక దాని మానసిక, రసాత్మక, ప్రాణిక, భౌతిక జ్ఞానాన్ని కూడా ఆయన పొందినట్లు కనిపిస్తుంది. దానికి స్వతహాగా ఉన్న ఈ జ్ఞానము, అంతర్దృష్టి కాకుండా సమీపంలోని చిన్న పుష్పంలో, సాధారణ మానవునిలో, స్థాణువుగా ఉన్న రాతిలో గూడా ఈ దర్శనాన్ని పొందాడు. చివరకు అడపాదడపా తనలో కూడా ఈ ఐక్యత పొందటం, తన ధ్యేయవస్తువుగా తాను మారటం అతని కవితల్లో చూస్తాము. 'నా ఆత్మ ఆమోదించిన సుషుప్తి' (A slumber did my Spirit Seal) అనే పద్య కవితలో ఇటువంటి ఘట్టాన్ని ఒకదానిని చాలా గొప్పగా, గంభీరంగా వివరించారు. తాను పుడమితో ఏకత్వం పొంది దాని నిత్యగమనంలో రాయిరప్పలతో, చెట్టుచేమలతో పల్టీలు కొట్టినట్లు వర్ణించారు. భౌతిక ప్రకృతికి మించిన ఉదాత్త పరమాత్మకు ఈ సిద్ధిని ఆపాదిస్తే, మనకు యోగ విజ్ఞానపు తత్వాలు తెలుస్తాయి. అయితే ఈ అనుభవమంతా ఒక నడవ లాంటిది; భావాతీతమైన అధిగమనత్వం చేరే అతీంద్రియ, అతిమానస సిద్ధికి మార్గము. ఇక ఈ విజ్ఞానపు శిఖరాగ్రం చేరాలంటే ఊర్ధ్వస్థ చేతనలో ప్రవేశించి వాచామగోచరుడైన సర్వేశ్వరునిలో సకల అనుభవాలను ఐక్యం చేయాలి. దివ్యజ్ఞానం పొందటానికి ఇది పరాకాష్ఠ. అదే దివ్య ఆనందానికీ, దివ్యజీవనానికీ మూలంగా అవుతుంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు (CWSA 23:304-07, SABCL 20-21: 290, 293)
అనువాదం: అమరవాది ప్రభావతి, అమరవాది వేంకటరామశాస్త్రి

భగవంతునితో ఐక్యతకు సాధనాలు

నిజంగా ఈ ఐక్యతకు తోడ్పడే సాధనాలు చాలా వున్నాయి. ఆకాంక్ష, సమర్పణ లేదా యితర మార్గాలు యెన్నో వుండవచ్చు. ప్రతి ఒక్కటి ఆ వ్యక్తి యొక్క స్థిరత్వము, చిత్తశుద్ధిని బట్టి దానికి మార్గం చూపిస్తాయి. భగవంతుని చేరుకోడానికి తీసుకునే నిర్ణయానికి వెనుక ఆకాంక్ష అత్యంత చురుకైన ప్రేరణతో నీ మొత్తం స్వభావాన్ని ముందుకి తీసుకెళ్తుంది. అయితే, సమర్పణ నీ అహం యొక్క అవధులను అర్పించేదిగా అభివర్ణించవచ్చు. భగవంతునికి సమర్పణ కావడమంటే నీ సంకుచిత పరిమితులను అర్పించి నీ ఆత్మ సర్వస్వం ఆ లీలకి కేంద్రంగా చేసి, దానిచే ఆక్రమింపబడాలి. కాని నువ్వొక విషయం మనసులో వుంచుకోవాలి. యోగులకు అత్యంత ప్రీతిపాత్రమైన సార్వత్రిక చైతన్యం పరమాత్మ కాదు. నీ కిష్టమైతే నీ పరిమితులను నువ్వు అడ్డంగా ఛేదించగలవు. కాని సువిశాల స్పృహ, విశ్వ బాహుళ్యం పరమాత్మగా భావించడం పొరపాటు. సార్వత్రిక చేతన సత్యాసత్యాల మిశ్రమం మాత్రమే. అందుచేత అక్కడితో ఆపివేయుట అసమగ్రమౌతుంది. ఎందుకనగా సర్వోన్నత సత్యం సాధించకుండానే, నువ్వు విశ్వచైతన్యంలో పాలు పంచుకోవచ్చు. ఇంకొక విధంగా, భగవంతుని వైపు పోవడం అంటే, సార్వత్రిక సిద్ధిని పొందడమే. అయినప్పటికీ నీవు అసత్యం నించి విముక్తి పొందగలవు.

సార్వత్రికతకి లేదా సర్వోన్నతికి ఆత్మార్పణ గావించుటకు ఆటంకం వ్యక్తికి తన పరిమితుల మీద వుండే ప్రేమే కారణం. అది సహజసిద్ధమైన ప్రేమ. ఎందుకనగా, వ్యక్తి యొక్క అస్తిత్వము ఏర్పడుటతోనే పరిమితులపై శ్రద్ధ కూడా ఏర్పడుతుంది. అది లేకపోతే వేర్పాటు భావం వుండదు. ప్రాణిక మానసిక చైతన్యంలో తరచు జరుగుతున్నట్టు యివన్నీ కలగలుపుగా వుంటాయి. ముఖ్యంగా శరీరం వేర్పాటు వ్యక్తిత్వాన్ని ప్రత్యేకంగా జాగ్రత చేసుకోవడం చంచల స్వభావం వల్ల కాదు. కాని ఎప్పుడైతే ఒకసారి ఈ వేర్పాటు ధోరణి ఏర్పడిందో అది పోగొట్టుకుంటామేమో అన్న భయం అల్లుకుపోతుంది. ఇది చాలా విషయాలలో ఆరోగ్యకరమైన సహజ ప్రవృత్తి అయినప్పటికీ, భగవంతుడి మీద భక్తి పేరుతో తప్పుగా అన్వయించడం జరుగుతుంది. ఎందుకనగా, నిజానికి భగవంతుడిలో నీ వ్యక్తిత్వాన్ని నువ్వు ఎప్పటికీ కోల్పోవు. అహాన్ని మాత్రమే విడిచిపెడతావు. అప్పుడే నిజమైన వ్యక్తిగా దివ్యవ్యక్తిత్వ

మున్నవాడివిగా తయారవుతావు. సాధారణంగా నీవుగా పరిగణింపబడే భౌతిక చైతన్యనిర్మాణంలా అది తాత్కాలికం కాదు. ఒక్క దివ్యచైతన్యస్పర్శ తగలగానే తక్షణమే నీవు ఏమీ కోల్పోలేదని తెలుసుకుంటావు. శరీరానికి సంభవించే వంద మృత్యువులను ప్రాణిక మానసిక వికాసానికి అడ్డుపడే విషమ పరిస్థితు లన్నింటినించీ రక్షించగలిగేది ఏదైతే వుందో, ఆ సత్యమైన వ్యక్తిగత శాశ్వతతత్వం పొందుతావు.

*

'సరైన మార్గంలో వుండడం' అని దేన్నైతే నేనంటానో అది చైతన్యస్థాయిలోనే వుంటుంది. దానిలో మాత్రమే దివ్యత్వంతో ఐక్యత యొక్క విలువ వుంటుంది. జీవించడంలో సార్థకత ఈ ఐక్యతలో మాత్రమే. ఆకాంక్ష యొక్క పరమావధి అదే. మిగిలినదంతా వ్యర్థమే. విలువ లేనిదే. అందుచేత త్యజించిదమనేది ఏది ఉండదు. కారణం, కోరబడే విషయమంటూ ఏమీ లేదు కనుక.

భగవంతునితో ఐక్యత లక్ష్యంగా కాకుండా ఎంత కాలం జీవించినా ఆవ్యక్తి అంతవరకు సరియైన మార్గంలో లేనట్లే.

అతిముఖ్యమైనది, పరిగణించ తగినది ఏమిటనగా మీతో అధికాధికంగా, సంపూర్ణంగా ఏకం కావాలని, మా చైతన్యాన్ని మీ పరిపూర్ణ దివ్యచైతన్యంతో ఐక్యం చేయాలని, మీ సర్వోత్కృష్ట ధర్మానికి, మీ వాత్సల్య పూరిత ఇచ్ఛకీ. ఒక ప్రశాంత చిత్తము, సహనము, నిరపేక్ష తత్వంగల బలమైన సేవకులం కావాలనే, దృఢసంకల్పం.

మూలం శ్రీమాత

అనువాదం నడిమింటి విజయలక్ష్మి

సాధనలో సరైన అనుక్రమణము

ఆధ్యాత్మిక సత్యాన్వేషణకు, ఆధ్యాత్మిక జీవనము గడపడానికీ ముఖ్యోద్దేశ్యం దైవాన్ని కనుక్కోవడమే. అదొక్కటే ముఖ్యము, అది లేకపోతే ఇంకేమీ లేనట్లే. ఒక్కసారి ఆ దైవాన్ని కనుక్కున్న తర్వాత అభివ్యక్తం చేయాలి. అంటే ప్రథమంగా తన పరిమిత చైతన్యాన్ని దివ్య చైతన్యంగా పరివర్తింపచేయాలి; నిరవధికమైన ఆ ప్రశాంతతలో, వెలుగులో, ప్రేమలో, పటిమలో, చిదానందంలో జీవించాలి. పూర్తిగా తన స్వభావమే అలా మారిపోవాలి, దాన్ని నిలుపుకునే భాండంగా, ప్రణాళికగా, తన క్రియాశీలక చర్యలలో దాని సాధనంగా తయారవాలి.

అంతా ఒక్కటే అనే సూత్రాన్ని భౌతిక ప్రపంచంలో ప్రవేశపెట్టడం, మానవాళి కోసం పనిచేయాలనుకోవడం అనేవి సత్యానికి వక్రభాష్యం చెప్పడమే. ఇవేవీ ఆధ్యాత్మి కాన్వేషణకు ప్రథమ లక్ష్యాలు కాజాలవు. చిదాత్మనూ, ఆ దైవాన్నీ మొదట తెలుసు కుంటే ఆ తర్వాత ఆ చిదాత్మగానీ, దైవంగానీ మనం ఏం చేయాలని ఆదేశిస్తాడో తెలుస్తుంది. అంతవరకూ కూడా మన జీవితమూ, కర్మలూ అన్నీ ఆ దైవాన్ని కను క్కునే సాధనాలుగా ఉంటాయే తప్ప మరో ప్రయోజనమేమీ ఉండబోదు. అంతర్గ తంగా మనం చైతన్యవంతులమైన కొద్దీ, లేక భగవంతుని ఆధ్యాత్మిక సత్యం మనలో వర్ధిల్లుతున్నకొద్దీ, మన జీవితమూ, చేతలూ కూడా క్రమక్రమంగా అక్కడ నుంచే ప్రసరించి దానితో ఐక్యమైపోతాయి. అంతే తప్ప ముందుగా మన పరిచ్ఛిన్న మనోభావాలతో అవి ఉండవలసిన తీరును నిశ్చయం చేస్తే, లోపల జరిగే ఆధ్యాత్మిక అభివృద్ధిని అడ్డుకోవడమే అవుతుంది. అది వృద్ధిపొందే కొద్దీ భగవంతుని వెలుగు, సత్యము, దైవబలము, శక్తి, దివ్యమైన పవిత్రత, ప్రశాంతత మనలో పనిచేస్తున్నట్లుగా తెలుసుకుంటాము. అది మన చర్యలను, చైతన్యాన్ని ఉపయోగించి మనలను దివ్యస్వరూపంగా మలిచే ప్రక్రియలో అక్కడున్న కల్మషాన్నంతా తొలిగించి దాని బదులు చిదాత్మ యొక్క మేలిమి బంగారం ప్రతిష్టిస్తుంది.

ఈ విధంగా ఎల్లవేళలా మనలో దైవ ప్రతిష్ట జరిగి మన చైతన్యం పరివర్తన చెందినప్పుడే భౌతిక ప్రపంచంలో భగవంతుని వ్యక్తం చేయటానికి సిద్ధంగా ఉన్నామని చెప్పే అర్హత లభిస్తుంది. మనసులో ఒక ఆదర్శాన్నిగానీ, నియమాన్నిగానీ, నమ్ముతూ దాన్ని అంతర్గత చర్యలకు కూడా అన్వయించాలనుకుంటే మానసికసిద్ధి మాత్రమే

లభించే ప్రమాదముంది; దైవంతో అనుసంధానం, సంయోగం పొందేవరకూ అభివృద్ధిని కొనసాగనివ్వకుండా అర్థాంతరంగా అడ్డుపడటంగానీ, అసంబద్ధం చేయటంగానీ చేసి మన జీవితంలో ఆ భగవంతుని ఆత్మీయ సంకల్పం నెరవేరకుండా చేస్తుంది. ఈ కాలపువారి ఆలోచనలు ఈ విధంగా తప్పుడు అభ్యాసానికి మళ్ళే అవకాశముంది. అందువల్ల ఈ విధంగా అసలు కావలసినదాన్నుంచీ మనలను దారిమళ్ళించే స్వల్ప విషయాలపై మనసుపెట్టేదాని కంటే దైవసిద్ధితో లభించే శాంతి, వెలుగు, ఆనందాల కోసమే ఆయనను ఆరాధించడం మంచిది. ఆంతరిక జీవితంతో బాటు భౌతికజీవనాన్ని కూడా దివ్యమయం చేయడమే దైవప్రణాళికలో భాగంగా మనకు కనిపిస్తుంది. అయితే అంతర్గతమైన సిద్ధి బాహ్యంగా పొంగి పెల్లుబికితే మాత్రమే అది సాధ్యమవుతుంది తప్ప మనస్సు కల్పించిన సూత్రాలను అమలుపరచడం వల్ల జరగదు.

*

అహం నుంచి విముక్తి పొంది మనం మనంగా నిజస్వరూపం తెలుసుకోవడం ప్రథమ ఆవశ్యకత. దాని ప్రకాశమాన ఫలితంగా మిగతావన్నీ లభిస్తాయి; అది ఆవశ్యక పరిణామము. ఆ కారణంగానే ఆధ్యాత్మిక పిలుపు వచ్చినప్పుడు తప్పనిసరిగా శిరసావహించాలి. మిగిలిన అవిద్యా సంబంధిత బౌద్ధిక, నైతిక, సాంఘిక విధుల నన్నిటినీ పక్కన పెట్టి దీనికే ప్రాధాన్యత నివ్వాలి.

మొట్టమొదట ఆత్మావిష్కరణ అంటే బాహ్యంగా ఉండే ఆలోచనాభరిత ఉద్వేగ పూర్వక, కామనాపూర్వక సత్త కాకుండా చైత్యక అంశ, అంతర్గతమైన దైవ మూలాంశము. అది మన స్వభావాన్ని శాసిస్తున్నప్పుడు, మన ఆత్మ చైతన్యాన్ని పొందినప్పుడు, మనస్సు, శరీరము, ప్రాణము దాని పరికరాలుగా సముచిత స్థానాల్లో నిలిచినప్పుడు, సత్యాన్ని, మంచినీ తెలిసిన మార్గదర్శకుడు మనలో ఉన్నట్లుగా తెలుస్తుంది. ఆయనే అసలైన ఆనందం, సౌందర్యముగా తెలుసుకుంటాము. ఆయన తన భాస్వంత సూత్రంతో మన హృదయాన్నీ, బుద్ధినీ నియంత్రణ చేస్తూ మననూ, మన జీవితాన్నీ ఆధ్యాత్మిక పరిపూర్ణత వైపుగా నడిపించగలడు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

(SABCL, 23:516-17; CWSA 21:653; SABCL 18:630, 631

అనువాదం: అమరవాది ప్రభావతి, అమరవాది వేంకటరామశాస్త్రి)

విజయానికి మూలం

'ఇదే ప్రధానమైనది' అనే నిర్ణయానికి నీవు ఏనాడైతే వస్తావో ఆనాడే ఇది సంభవిస్తుంది. నీ జీవితంలో ఇంత ప్రాముఖ్యమైనది మరొకటి లేదనన్నీ, మిగతావన్నీ అనవసరమైనవి, పసలేనివి అనే భావంతో పాటు నీవు ఇందుకే జన్మించావని, దాన్ని ఇక్కడే, ఇప్పుడే సాధించవచ్చునని కూడా నీవు నమ్మాలి.

నీవు అనేక విషయాల మీద ఒకేసారి తదేకంగా దృష్టి నిలిపి ఉంచలేవు. కొన్ని సందర్భాలలో ఎంతో కాలంగా చేస్తున్న ధ్యానం వలన ఏ ఫలితం పొందనివాళ్ళు కూడా ఉన్నారు.

ఒక్కొక్కప్పుడు నీవు దేనిమీద ఆధారపడుతున్నావో అదే నిన్ను కుదేలుపడేలా చేస్తుంది. అప్పుడయినా దివ్యత్వాన్ని అంటిపెట్టుకుని ఉండటం తప్ప, వేరే మార్గం లేదని నీవు గ్రహిస్తావు. నీ ఆలోచనలు వాటంతటవే ఆ మార్గంలో పయనిస్తాయి. నీ చేతన దివ్యచేతనగా మారే అవకాశం తప్పక వస్తుంది. కొందరు ఎన్నో మార్గాలు సూచిస్తారు. అది వారి విషయంలో కొంత ఫలితం ఇచ్చి ఉండొచ్చు. కాని ఎవరికి వారు తమకు సరిపోయిన మార్గాన్ని వారు ఎంచుకోవాలి. ఆ మార్గంలో ఉండే సాధక, బాధకాలు కొంతకాలానికి గాని అనుభవము లోనికి రావు. ముందే గ్రహించటం కష్టం.

ఒకవేళ ముందుగా రాబోయేది నీకు తెలిసినా, నీ మనసంతా అదే ధ్యాసలో ఉండి, అన్నింటిని వదిలేసి ఆ భ్రమలోనే ఉంటావు కూడా. ఒకవేళ నీ ఊహలే నిజమయి అవి సాధ్యాలుగా మారితే, అది నిజమైన అనుభవం అని భ్రమపడకూడదు. అది అసలు దాని ప్రతిబింబం కూడా కావచ్చు గదా! నన్ను అడిగితే ఈ ఆధ్యాత్మికానుభవాలు అన్నీ పొందిన తర్వాతే, వాటిని గురించిన జిజ్ఞాస ప్రారంభం కావాలి. ఇవి ఎట్లా ఉంటాయో, ఎప్పుడు జరుగుతాయో, ఎలా జరుగుతాయో తెలియనివాళ్లు ప్రశాంతచిత్తులై అంతర్మధనం చేస్తుంటే, ఉన్నట్లుండి ఈ అనుభవాలు ఎదురుకాను వచ్చు. అప్పుడు వాటిని గురించి తెలుసుకోనువచ్చు. మనకు అవి వచ్చిపోయిన తరువాతనే ఏం చేయాలో, ఎలా చేయాలో మన గ్రహింపులోనికి వస్తుంది. అదే అసలు విషయం.

*

ప్రశ్న: అమ్మా! 'యోగసమన్వయం' లో 'అనంతుని' కోరుకున్నవారినే, 'అనంతుడు' కూడా కోరుకుంటాడు అని ఉంది కదా?'

జవాబు: అది అద్భుతమైన వాక్యం. అదే అసలైన సత్యం. 'ఆలోచనలు — జ్ఞాపకాలు' అనే గ్రంథంలో 'అనంతుడు' అనే పదానికి బదులు 'దేవుడు' అని వ్రాసి ఉన్నది. కాని ఉద్దేశం మాత్రం ఒకటే. దేవుడు అన్నా, దివ్యత్వం అన్నా, అనంతుడు అన్నా ఒకటే కదా. ఆయన నిన్ను కోరుకోబట్టే కదా నీవు ఆయన దిశగా పయనిస్తు న్నావు. అదేగా నీకు ఆ విశ్వాసం కల్పించింది! నీవు అందుకోసమే జన్మించావని నిస్సంశయంగా తెలిసింది. ఏదో అన్ని అధిగమించలేని అవరోధాలు ఎదురైనా నీకు మాత్రం ఎదురు ఉండదు. విజయం నిన్ను తప్పక వరిస్తుంది. ఈ విశ్వాసమే మీ చేత అసాధ్యాలను సుసాధ్యం చేయిస్తుంది. అన్ని పరీక్షలను ఎదుర్కోవటానికి కావలసిన సహనాన్ని ఇస్తుంది. నీవు గెలిచి తీరుతావు.

పరమాత్మను నీవు తలచావంటే పరమాత్మ నిన్ను అనుగ్రహించాడని అనుకోవాలి. ఆయన సంకల్పించటం వలననే నీకు ఆ భావన జనించింది. ఎప్పుడైతే ఆ సంకల్పం నీకు కలిగిందో, ఎప్పుడైతే నీవు దీన్నే నీదైన సత్యంగా గుర్తించావో, ఆ క్షణమే అంతా జరిగిపోయినట్లే. కీకారణ్యంలో దారి తెన్ను కానక ఎన్నాళ్ళు దేవుళ్ళాడినా ప్రయోజనం లేదు. అయితే కొందరు సూటిగా పయనించి త్వరగా గమ్యం చేరు తారు, కొందరు దారి, తెన్ను కానక ఆలస్యంగా చేరుతారు. కాని లక్ష్యం అదే. గమ్యం కూడా అదే. నా అనుభవంలో దైవం వైపుగా ఒక్కసారి తిరిగినవారెవరైనా వెనుకకు మళ్ళిన దాఖలాలు లేవు. కొన్ని అవాంతరాలు వచ్చి వారు వెనుదిరిగినా — చివరకు లక్ష్యాన్నే చేరుకున్నారు. కష్టాలు వస్తాయి, ఇబ్బందులు ఉంటాయి. కాని ఏదైనా లక్ష్యాన్ని మాత్రం చేరుకుంటావు. ఇట్టివారిదే 'దైవంచే కోరుకోబడిన ఆత్మ'. సమయం వచ్చినప్పుడు తన లక్ష్యాన్ని అది తెలుసుకుంటుంది. తెలుసుకు న్నాక వీలైనంత త్వరగా గమ్యాన్ని చేరుతుంది. ఇది క్షణంలోనా, యుగంలోనా, అనేక జీవితాలలోనా అనేది ముఖ్యం కాదు. గమ్యం చేరటం తథ్యం.

ఒక విషయం ఏమిటంటె ఒక జీవిత కాలంలో దీనిని సాధించాలనుకుంటే నీవు సాధించగలవు. కాని ఆ విధంగా చేయమని నేను నీకు సూచించటం లేదు. నీవు 'దీనిని చేయాల్సిందే' అని మెరుపుతీగలా సంకల్పించినా, అది ఆమోదం పొందినట్లే.

కాలయాపన వద్దు:

అడ్డదిడ్డ దారుల్లోనూ, చెత్త, చెదారంలోనూ పయనించాల్సి వచ్చిందన్న చింతే వద్దు. లక్ష్యం చేరుకున్నాక ఈ ఆలోచనలు ఎందుకు? కష్టాలు ఎన్నైనా రానీ, నిరుత్సాహపడవద్దు.

మీనమేషాలు లెక్కించేవాళ్ళు ఉండే ఉంటారు. శుభస్య శీఘ్రం.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కె. ఆర్. ఎల్. నరసింహారావు

విజయ మంత్రం

విశ్వాసాన్ని ఆకాంక్షించుటయే కాక, మీ నుండి నేను కోరేదేమిటి? నీవు పాటించే పద్ధతిలో కొద్దిపాటి పరిపూర్ణత, పట్టుదల, అంతే! అలాగని, ఓ రెండు రోజులు ఆకాంక్షను పెంచుకుని, ఆ తర్వాత జర్మన్ ఫిలాసఫర్ అగు 'షొపెన్ హోవర్' ప్రతిపాదిత నిరాశావాద విపరీత పరిణామాలను ఊహించుకుని నిస్పృహ చెందకు. దైవానికి ఒక సంపూర్ణ అవకాశం కల్పించు. నీలో అతడు ఏదో ఒకటి వెలిగించినా లేక ఒక జ్యోతిని ప్రజ్వలింప ప్రయత్నిస్తున్నా, దానిపై నిరాశ, నిస్పృహ అనే నీరు చల్లకు. 'అది కేవలం ఒక వెలిగించిన కొవ్వొత్తి తప్ప మరేమీ కాదులే!' అని అనుకుంటావు. కాని, ఈ విషయాల్లో మానవుని మనస్సును, ప్రాణాన్ని, దేహాన్ని ఆవరించిన చీకటిని తొలగించవలసినప్పుడు కొవ్వొత్తితోనే ప్రారంభించాలి — తర్వాత దీపం, ఆ తర్వాత సూర్యకాంతి అనుసరించవచ్చు. ప్రారంభమైనదానిని ఒక క్రమపద్ధతిలో ఎదగనివ్వాలి గాని సహజంగా కొనసాగుతున్న ఆ పరిణామాన్ని విచారము, సందేహము, నైరాశ్యత లాంటి అపశృతులతో కుంటుపడనీయ కూడదు.

మరింత సున్నితంగా చెప్పాలంటే — ఈ కార్యం నెరవేర్చడం తప్ప నీకుగాని ఈ లోకానికిగాని చేయవలసిందేమీ లేదు అని ఒక ఖచ్చితమైన నిర్ణయానికి రావాలి. ఇది చాలా క్లిష్టతరమైనది, దీర్ఘప్రయాసతో కూడుకున్నది, ప్రోత్సాహకము స్వల్పమైనది అని అనుకుంటావా? అయితే ఏమిటి? అంత గొప్ప కార్యం సులభంగా నెరవేర్చ వచ్చని, అతి శీఘ్రంగా ఫలప్రదం కావాలని నీవెందుకు ఊహించాలి? కష్టాలు ఎదుర్కోవాలి, వాటిని ఎంత ఉత్సాహంతో ఎదుర్కొంటే అంత త్వరగా వాటిని అధిగమిం

చవచ్చు. చేయవలసిందల్లా ఒక్కటే. విజయమంత్రం అనుష్ఠించటం. గెలుపొందాలనే పట్టుదల, ఒక దృఢసంకల్పం కలిగి ఉండు. 'నేను దానిని పొందాలి, తప్పక పొందుతాను' అనే గట్టి నమ్మకం కలిగి ఉండు. అసాధ్యమా? అసాధ్యమనేది అసలు లేదు. కష్టాలుండవచ్చు, పరిష్కారానికి దీర్ఘకాలం పట్టే సమస్య లుండవచ్చు, కాని అసాధ్యమంటూ ఏదీ లేదు. ఏది చేయాలని ఖచ్చితంగా నిర్ణయించుకుంటే అది నేడో రేపో తప్పక నెరవేరుతుంది. అది సాధ్యమే. నైరాశ్యత అనే చీకటిని పారద్రోలు, ధైర్యంతో యోగసాధనతో ముందుకు సాగిపో. చీకటి కనుమరుగౌతున్నకొద్దీ అంతరంగ ద్వారాలు తెరచుకుంటాయి.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు (SABCL 23:628-29)

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

దివ్యచైతన్యంతో సంయోగం

ఏ శక్తి ఐతే అజ్ఞానంతో మిళితమైనప్పుడు ప్రాణికవాంఛగా రూపొందుతుందో, అదే శక్తి యొక్క స్వచ్ఛమైన లక్షణం దానిని పరివర్తన చెందటానికి అవసరమైన ప్రేరణను, బలాన్ని కూడ ఇస్తుంది. అందుచేత విశృంఖలంగా వాంఛాలోలుడవై, కోరికలను తృప్తిపరచవలసిన అవసరాలుగా భావించి, ప్రాణికశక్తి కీడు కలుగుజేస్తుందనే గట్టి నమ్మికతో దానిని తిరస్కరించే అపాయముంది.

నీవు చేయవలసిందల్లా, నీ అస్తిత్వపు ద్వారాలను దైవానికి పూర్తిగా తెరిచి ఉంచు. ఏదో దాచాలనుకున్న క్షణాన నీవు అసత్యములోకి అడుగిడినట్లే. ఏ విషయామైనా కొద్దిమాత్రం అణిచిపెట్టినా అది నిన్ను అచేతనలో పడవేస్తుంది. నీవు సంపూర్ణ చైతన్యముతో ఉండాలంటే ఎల్లప్పుడు పరమసత్యమునే ధ్యేయంగా ఉంచుకో. నిన్ను నీవు ఆ పరమ సత్యానికి ఉన్మీలనము చేసుకొని అది నీ అంతరంగపు లోతుల్లోకి, నీ అస్తిత్వపు మూలమూలల్లోకి దృష్టి సారించగలిగేలా సాయశక్తులా ప్రయత్నించు. కేవలం అది మాత్రమే నీలోకి వెలుగును, చైతన్యాన్ని అత్యంత సత్యమైన దానినంతటిని కొనితేగలదు.

పూర్తి అణకువ కలిగి ఉండాలి: అనగా, నీవు ఏమిటో, నీవు ఏమి కావాలో, ఈ

రెంటికి మధ్యనున్న దూరం తెలుసుకోవాలి. ముతకబారిన నీ భౌతికమానసాన్ని, దానికి ఏమీ తెలియకపోయినా తనకంతా తెలుసునని అనుకోనివ్వరాదు, అది ధర్మాధర్మ విచక్షణ చేయలేకపోయినా, చేయగలనని అనుకోనివ్వరాదు. అణకువతో నుండుట అంటే నిన్ను నీవు దైవానికి మనఃస్ఫూర్తిగా సమర్పించుకొనుట, దైవసహాయం కోరుట, దైవానికి లొంగిపోవుట ద్వారా మనసునకు సంపూర్ణ ప్రశాంతతను సమకూర్చగలిగే స్వేచ్ఛను, బాధ్యతా విరమణను సాధించగలుగుట. ఆ విధంగా చేయలేకపోతే దివ్య చైతన్యంతోను, దివ్యసంకల్పంతోను సంయోగమును ఆశించలేవు....

అయినప్పటికి ఒక్కటి గుర్తుంచుకోవాలి. కేవలం నీ ఆలోచనకుగాని లేక నీ చర్యకుగాని పోలిక ఉన్నంతమాత్రాన సంయోగం సిద్ధించిందని రూఢి కాదు. అలాంటి దృష్టాంతాలు, పైపైన కనిపించేవి మాత్రమే. వాస్తవమైన సంయోగం ఒక సమగ్రమైన మార్పు, నీ సాధారణ చైతన్యము యొక్క పూర్ణప్రక్షాళన. దానిని నీ మనసులోనో లేక నీ మామూలు జాగ్రదావస్థలోనో పొందలేవు. దాని నుండి పూర్తిగా నీవు విడవడాలి — అంతవరకు నీవు దివ్యచైతన్యంతో సంయోగమొందలేవు. ఒక్కసారి ఆ సంయోగం నిజంగా అనుభవించగలిగితే, నీ ఆలోచన లేక నీ చర్య నా వాటితో పోల్చదగినవని రుజువు పరచాలనే నీ ఊహ నీకే నవ్వు తెప్పిస్తుంది. ఒకే ఇంట్లో ఏండ్ల తరబడి కలసి కాపురముంటున్న మనుషుల్లోనూ లేక ప్రతి రోజు పరస్పరం కలుస్తూ సన్నిహితంగా మెలిగే వారిలోనూ భావసారూప్యత ఏర్పడుతుంది. వారి ఆలోచన, ఆచరణశైలి ఒకే రకంగా ఉంటుంది. కేవలం ఆ విధమైన మానసిక సంబంధం ఏర్పడినంత మాత్రాన దైవత్వాన్ని ఆపాదించుకోకూడదు. నీ చైతన్యం పరిపూర్ణంగా ప్రక్షాళన గావించటానికి నీవు మనఃస్ఫూర్తిగా అంగీకరించాలి. వాస్తవ సంయోగానికి సంకేతం నీ చైతన్య లక్షణంగాని, అది పనిచేసే తీరుగాని దైవం మాదిరిగానే ఉండాలి, దివ్యజ్ఞానానికి మూలమైన దివ్యమానసము నుండే మొలకెత్తినదై ఉండాలి. కొన్నిసార్లు బాహ్యంలో నీవు దైవం మాదిరిగా నటించినట్లు కనిపించడం కేవలం కాకతాళీయం. అలాంటి పోలికలతో సంయోగాన్ని నిరూపించాలని అనుకోవడం కొండంత విషయాన్ని గోరంత ఉపమానంతో నిరూపించే ప్రయత్నంగా ఉంటుంది. వాస్తవ నిరూపణ ఏమిటంటే, నీవు ఏమి చేసినా అందులో దివ్యచైతన్యము యొక్క ప్రత్యక్షానుభవం పొందగలగడమే. అది ఒక స్పష్టమైన పరీక్ష. ఎందుకనగా, అది నీ అస్తిత్వాన్ని

పూర్తిగా మార్చివేస్తుంది. అంతమాత్రాన దివ్యచైతన్యం నీలో ప్రతిష్టింపబడినట్లు కాదు. కాని అది నీలో స్థిరపడక పూర్వమే, అడపాదడపా దాని అనుభవం నీవు పొందగలవు. దివ్యచైతన్యం ఒక్కోసారి కలిగి మాయమౌతుంటుంది, కాని ఆ సంయోగం కొనసాగుతున్నంత కాలం నీవు మరో మనిషిగా మారిపోతావు! ఈ లోకపు రూపురేఖలు కొత్త అందాలు దిద్దుకుంటాయి. నీవు స్వయంగానే కాక విషయాలపై నీకుండే అవగాహన, దృష్టి కూడ పరివర్తన చెందుతాయి. నీకు అనుభవసిద్ధి కానంతవరకు నిరూపణలకై వెతకాలనుకుంటావు; కాని, నిరూపణలు, ఫలితాలు ప్రధానం కాదు.

మూలం: శ్రీమాత (CWM 3:133-34)

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

దివ్యసంకల్పంతో ఏకీభావము

నీవు నిజంగా దైవకార్యాలు చేయాలనుకుంటే నీవు సాధించాల్సిన ప్రధమ లక్ష్యము ఏమాత్రము స్వాతిశయము, కోరిక లేకుండా చేసుకోవడమే. తర్వాత దివ్యచైతన్యాన్ని వృద్ధి చేసుకోవడము. ఆ చైతన్యము ఎలా ఉండాలంటే నీ సంకల్పానికీ, శ్రీమాత సంకల్పానికీ తేడా ఏమాత్రం ఉండకూడదు; నీలో ఆమె ప్రచోదన తప్ప మరే ప్రేరణా రాకూడదు; ఆమె చేతనాత్మక చర్య తప్ప మరే చర్య కూడా నీలోనూ, నీ ద్వారానూ జరగకూడదు.

...దివ్యశక్తి నిన్ను ప్రబోధించి దారి చూపడమే కాక, ప్రారంభించి కొనసాగేటట్లు చేయడం నీవు ఏదో ఒక రోజున గమనిస్తావు; నీ చలనాలన్నీ ఆమె కల్పించినవే, నీ శక్తులన్నీ ఆమెవే; నీ మనసు, ప్రాణము, శరీరము కూడా ఆమె చర్యలకు వాడుకునే ఉల్లాసభరిత సాధనాలు; ఆమె లీలలకు కావలసిన ఉపకరణాలు, భౌతిక ప్రపంచంలో ఆమె వ్యక్తం అవాలనుకున్నప్పుడు కావలసిన నమూనాలు.

ఈ పరిపూర్ణత చరమస్థాయి చేరడం నీవు పూర్తిగా దివ్యమాతతో సారూప్యత పొందినప్పుడే. అప్పుడు నీవు విడిగా ఉన్నావనీ, భిన్నవ్యక్తివనీ, ఒక పరికరానివనీ, పనివాడివనీ భావించవు: నిజంగా ఆమె బిడ్డవనీ, అనాదిగా ఆమె చైతన్యంలోనూ,

శక్తిలోనూ భాగంగా ఉన్నావని భావిస్తావు. సదా ఆమె నీలోనూ, నీవు ఆమెలోనూ ఉంటావు. నీ ఆలోచన, దృక్పథం, నీ పనులు, చివరకు నీ శ్వాసలూ అన్నీ ఆమెవిగా, ఆమె నుంచి వస్తున్నట్లుగా ఒక సరళమైన, సహజానుభవం నిరంతరం నీకు కలుగుతూ ఉంటుంది. ఇంకా ఆమె తనలో నుంచి మలిచిన ఒక వ్యక్తివీ, శక్తివీ అనీ ఆమె విలాసం కోసమే వెలువడినవాడివనీ, అయినా సురక్షితంగా సదా ఆమె ఉనికిలో ఉనికిగా, చైతన్యంలో చైతన్యంగా, ఆమె శక్తిలో శక్తిగా, ఆనందంలో ఆనందంగా ఉంటున్నావని నీవు గ్రహిస్తావు. ఈ స్థితి ఎప్పుడైతే సాకల్యంగా పూర్తి అయి ఆమె అతిమానసిక శక్తులు స్వేచ్ఛగా నిన్ను కదిలించగలవో అప్పుడు నీవు దైవకార్యాలలో పరిపూర్ణత్వం పొందుతావు. నీ జ్ఞానము, సంకల్పము, చేతలూ అన్నీ స్పష్టంగా, సరళంగా, ప్రకాశమానంగా, స్వతసిద్ధంగా, స్వచ్ఛంగా పరబ్రహ్మం నుంచీ జాలువారుతవి. అనంతత్వంలో అదొక చలనము.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు (SABCL 25:15-18)

అనువాదం: అమరవాది ప్రభావతి, అమరవాది వేంకటరామశాస్త్రి

తాదాత్మ్యత పరిపూర్ణమే కాని పాక్షికం

ప్రశ్న: మాతా, ఒక వ్యక్తి దైవంతో తన ఉన్నత అస్తిత్వంతో తాదాత్మ్యం పొందుతూ, అదే సమయంలో నిమ్నభాగాలను తృణీకరించినట్లయితే — జీవితాన్ని తృణీకరించినట్లయితే — అప్పుడు దైవం ఏ భాగంలో ఆ వ్యక్తి తాదాత్మ్యం చెందుతున్నాడో, ఆ సమయంలో నిమ్నభాగాలను సైతం తాదాత్మ్యతకు సిద్ధం చేయమని అతనికి సలహా నివ్వడా?

సాధనారంభంలోనే అతడు అది జరగకూడదని కచ్చితంగా నిర్ణయించుకుని ఉండినట్లయితే, అతడు బహుశా తనకు తానుగా దైవం సలహాను అందుకోవడాన్ని అసాధ్యం చేస్తాడు!

కారణం, నిజంగా చెప్పాలంటే ప్రతి వ్యక్తీ కేవలం తాను దైవాన్ని ఏ విధంగా దర్శించాలనుకుంటాడో అదే విధంగా దర్శిస్తాడు. శ్రీఅరవిందులు దీనినే మరొక విధంగా చెప్పారు; వారేమన్నదీ, నేను సరిగ్గా వారు వాడిన పదాలనే చెప్పడం లేదు, భావం మాత్రం చెపుతున్నాను: నీవు దైవం నుంచి ఏమి అపేక్షిస్తావో దానినే

దైవంలో కనుగొంటావు; నీవు దైవం నుంచి ఏమి కోరుకుంటావో దానినే దైవంలో పొందుతావు. నీ కోసం ఆయన నీ అపేక్ష లేక కోరికలకు అనుగుణంగా ఉంటాడు.

అది ఎల్లప్పుడూ, ఆయన అభివ్యక్తత అందుకోగలిగిన దానిని బట్టీ, సమర్థతను బట్టీ వారికి అనుగుణంగా మలచుకోబడుతుంది. వారు వాస్తవమైనదానినే, ఆవశ్యకమైనదానినే స్పృశించవచ్చు, కాని ఈ స్పర్శ వారి సామర్థ్యాన్ని బట్టి అందుకునే విధానాలలోనూ, దానిని సమీపించడంలోనూ పరిమితమౌతుంది.... పూర్తిగా పరిమితులన్నింటినీ దాటిపోగలిగినప్పుడే నీవు సంపూర్ణ దైవాన్ని ఆయన సంపూర్ణంగా ఉన్న పద్ధతిలోనే కలుసుకోగలుగుతావు.

ఈ విధంగా స్పృశించగల సామర్థ్యమే బహుశా జీవులన్నింటిలో యదార్థమైనటువంటి విభిన్నస్థాయిల వ్యవస్థీకరణకు దోహదమవుతున్నది. ఎందువల్లనంటే, ప్రతివారూ దైవాన్ని తమలో కలిగి ఉంటారు, ఆ విధంగా ప్రతివారూ దైవంతో ఐక్యమయే సంభావ్యతను కలిగి ఉంటారు — ఆ సంభావ్యత అందరిలోనూ ఒకే విధంగా ఉంటుంది. కాని ప్రతివాని యొక్క సామర్థ్యాన్ని బట్టి — వాస్తవానికి, దైవంలోని విభిన్న శ్రేణులలో వాని స్థానాన్ని బట్టి — అతను దైవాన్ని చేరడం ఎక్కువగానా లేక కొంచెం పాక్షికంగానా లేక సంపూర్ణంగానా అనే విషయం ఆధారపడి ఉంటుంది.

ఈ మాటలన్నీ విషయాన్ని చాలామటుకు పెడదారి పట్టిస్తాయి, కాని ఏ విధంగా చెప్పవచ్చంటే, దైవాన్ని చేరే విధానం ప్రతి జీవికీ ఒకే రకంగా ఉంటుంది, కానీ, మోతాదులో, సంపూర్ణతాపరంగా తేడా ఉంటుంది.... దీనిని మాటలలో వ్యక్తీకరించడం చాలా కష్టం, కాని చెప్పటానికి మాత్రం, దైవంతో నీవు తాదాత్మ్యత నొందే స్థానం దానికది పరిపూర్ణమే. అది ఆ స్థానానికే పరిమితం, కాని వివిధ స్థానాలలో నీ తాదాత్మ్యత చాలా ఎక్కువగా భేదిస్తుంది.

దైవాన్ని చేరడానికి అనుసరించే వివిధ మార్గాలలో ఈ తేడా ప్రస్ఫుటంగా కనిపిస్తుంది. సాధారణంగా మానవులే పరిమితులను పెట్టుకుంటారు; వారు ఎంచుకున్న దానికి కచ్చితంగా సరితూగని సాధనామార్గా లన్నింటిని మినహాయిస్తూ వారే పరిమితిని విధించుకుంటారు, ఎందువల్లనంటే, అది సులభం. అంతేకాక, వారు ఇతర విధానాలతో పోల్చిచూచుకుని చాలా ముందుకు పోగలమనే భావనతో ఉండడం. కాని, ఒక దారిగుండా ప్రయాణించడానికి బదులు, సమస్తమును కలుపుకుని పోయేటటువంటి, దైవాన్ని చేరే అన్ని సాధ్యాలను కలిగినటువంటి గోళాకారంతో ఉంటుందని చెప్పబడే

ఒక దారిలో ముందుకుపోతే, సహజంగానే ఫలితం సంపూర్ణంగానే ఉంటుంది — దీనినే శ్రీఅరవిందులు పూర్ణయోగమని చెప్పారు — కాని, ఇందులో పురోభివృద్ధి ఎంతో ఎక్కువ కష్టసాధ్యమే కాకుండా చాలా నిదానము.

జ్ఞానమార్గాన్ని ఎంచుకున్న వ్యక్తి — ఆ జ్ఞానమార్గంలో కూడా ప్రత్యేక విధానం అనుసరిస్తాడు, ఎందువల్లనంటే ప్రతివారికి వారి వారి ప్రత్యేక పద్ధతి ఉంది — దాని అనుసరణలో తన చైతన్యం నుంచీ, జీవితం నుంచీ అది కానిదాని నంతటిని మిన హాయించుకుంటూ పోతాడు. ఆ విధంగా చాలా ఎక్కువ వేగంతో ముందుకు సాగిపోతాడు, ఎందువల్లనంటే, అతడి అన్వేషణ కేవలం ఒక భావం మీద మాత్రమే నిమగ్నమవటం మూలంగా. ఇది ఎంతో ఎక్కువగా, సూటిగా ఉండటమే కాకుండా, సత్వర ఫలితాన్నిస్తుంది. కనుక అతడు తిరస్కరిస్తూ, తిరస్కరిస్తూ, దీనికి వ్యతిరిక్త మైనదానినల్లా తిరస్కరిస్తూ ఉంటాడు. ఆ విధంగా తన అస్తిత్వాన్ని తాను ప్రయా ణించే మార్గానికి పరిమితం చేసుకుంటాడు. నీవు చేరదలుచుకున్నది సమగ్రంగా ఉండాలంటే, సహజంగానే అది ఎక్కువ కష్టసాధ్యమైనదే అవుతుంది, అది చాలా చిక్కుముడులతో దీర్ఘకాలం పట్టడమే కాకుండా, శ్రమతో కూడినదవుతుంది.

కాని కేవలం ఒకే మార్గాన్ని అనుసరించే వ్యక్తికి, తన లక్ష్యం చేరుకోగానే, అనగా దైవంతో తాదాత్మ్యత నొందగానే, అతని తాదాత్మ్యత దానికది పరిపూర్ణమే అవుతుంది; వాస్తవంగానే అది దైవంతో తాదాత్మ్యత అని నిస్సందేహంగా చెప్పవచ్చు — కాని అది పాక్షికం. అది సమగ్రమే; సమగ్రమే కాని అదే సమయంలో పాక్షికం.

దీనిని వివరించి చెప్పడం చాలా కష్టం, కాని అది సత్యం. అతడు దైవంతో యదార్థంగా తాదాత్మ్యతను చెందాడు, అతడు దైవాన్ని కనుగొన్నాడు; అతడు దైవంతో తాదాత్మ్యతను అనుభవించాడు — కాని అది ఒక స్థానంలో మాత్రమే కనుక ఒక వ్యక్తి తనకు తాను సంపూర్ణంగా దైవంతో తాదాత్మ్యతను పొందగలగాలంటే, తప్పనిసరిగా, సార్వజనీన సాక్షాత్కార దృక్పథంలో, ఒకే స్థానంలో ఆయనను సాక్షాత్కరించుకునేవాని కంటే అతడు చాలా ఉన్నత స్థాయిలోని శ్రేణికి చెందినవాడై ఉండాలి.

ఇదే ఆధ్యాత్మికపరమైన విభిన్నశ్రేణులకు సరైన అర్థం. అందువలననే మొత్తం ఆధ్యాత్మిక విభిన్నశ్రేణుల వ్యవస్థ రూపుదిద్దుకుని యున్నది. లేని పక్షంలో దానిని బలపరచడానికి కారణాలు లేవు. ఎందువల్లనంటే, నీవు దైవాన్ని స్పృశించిన క్షణం

నుంచీ, నీవు సమగ్ర స్పర్శనే పొందుతావు. ఏ స్థానంలో పరంధాముని స్పర్శను పొందుతావో అక్కడ అది పరిపూర్ణమే. ఈ దృక్పథంలో, దైవంతో ఐక్యత నొందిన వారంతా సమానంగా పరిపూర్ణ సంయోగం కలిగినవారే అవుతారు. కాని, నన్నడిగితే, సమానంగా పూర్తి ఐక్యత నొందినవారు కారు.

నేను చెప్పినదానిలో కొంతైనా అర్థం అయిందా?

ప్రశ్న: మాతా, నేను అడగదలచుకున్నది ఇది, వారు దైవంతో తాదాత్మ్యం చెందిన తరువాత వారు తాదాత్మ్యత చెందిన స్థానంలో, వారి తాదాత్మ్యత సంపూర్ణం కాలేదని గ్రహించగలుగుతారా? దానర్థం, వారు తమ అస్తిత్వంలో ఇతర భాగాలను వదలివేశామనీ, మళ్ళీ సాధనను అవశ్యం మొదలు పెట్టవలసి ఉందని గ్రహిస్తారా?

ఇది జరగవచ్చు కాని, సర్వసాధారణంగా వారు తాము ఎంచుకున్నది కాని దానినంతా తమలో నుంచి తొలగించివేసి ఉండడంతో, వారికింక సాక్షాత్కారం చేసుకోవడానికి పరిపూర్ణంగా లేనిదంటూ ఏమీ ఉండదు. వారికి తాదాత్మ్యానుభవం వచ్చింది, వారు దైవంలో లీనమైపోయారు. ఆ వ్యక్తికి, ప్రత్యేక వ్యక్తిగత దృక్పథం ప్రకారం, వారు ఆశించగలిగిన అత్యంత మహత్వం అది.

నీవు అంటున్నది అసాధ్యమేమీ కాదు, వాస్తవానికి నేను సాధ్యమనే అనుకుంటున్నాను — కాని అది చాలా అరుదు. అది తరచుగా జరిగేది కాదు. దానర్థం, వారు శ్రమపడి తొలగించివేసినప్పటికీ వారి చైతన్యంలో దానికి సంబంధించినదేదో ఉంచుకున్నవారవటం మూలంగా వారు పూర్తిగా సంతృప్తిచెందని అనుభూతిని పొందగలిగేటట్లు చేసింది.

తాదాత్మ్యం తరువాత, అక్కడ ఎటువంటి స్థాయిలు ఉండవు, ఉదారహరణకు గురువు-శిష్యుడు, పరమాత్ముడు-భక్తుడు. తాదాత్మ్యతాక్షణాన ఆ సంబంధం అదృశ్యమౌపోతుంది.. ఇక ఏమాత్రమూ గురువు లేక శిష్యుడు, పరమాత్ముడు లేక భక్తుడు అనేది లేదు: అంతా దివ్యమే. అటువంటప్పుడు, బోధ స్వీకరించేదెవ్వరు? అది ఎప్పుడు జరుగుతుందంటే కేవలం తాదాత్మ్యంలో పాలుపంచుకోని చైతన్యభాగం ఉన్నప్పుడే. దానికి కారణం అది పొందిన పద్ధతిలో కాక మరొక మార్గంలో పొందవలసిన అవసరం ఉండటం మూలంగానే. అది అంతా ఎంత సమగ్రంగా సాధకుడు తన అస్తిత్వం నుంచి తాను అనుసరించే ప్రత్యేక పథానికి ఏమాత్రం సంబంధించనిదాని

నంతా తొలగించివేశాడనే దానిమీద ఆధారపడి ఉంటుంది. ఉదాహరణకు, అతడు తన చైతన్యంలో ఎక్కడో ఒక చోట, ఆరాధనకు లేదా ప్రేమకు సంబంధించినవాటిని ఉంచుకుని, జ్ఞానమార్గాన్ని అనుసరిస్తే, తాదాత్మ్యం పొందే క్షణాన ఇవి ఏదో పొందలేదనుకుంటాయి. అప్పుడతనికి తన అనుభవం సంపూర్ణం కాదని అర్థం చేసుకోగలుగుతాడు. కాని వాటిని మూలం నుంచి తొలగించివేస్తే, అప్పుడు సంయోగం సమగ్రం కాదని ఎవరు తెలుసుకోగలుగుతారు? ఆ ప్రత్యేక స్థానంలో సంయోగం తనకు తాను పరిపూర్ణమే. ఇది పూర్తిగా చైతన్యానికి చెందిన ప్రక్రియ.

(పిల్లవాని వైపు తిరిగి) నీ చైతన్యంలో నీకంటె ఎక్కువ తెలిసిన 'ఒకానొక మహత్వ' మైన దానితో ఏకం అవుతావని, అది నీకు నీ తప్పిదాన్ని గుర్తించేటట్లు చేస్తుందనే భావన ఇంకా ఉన్నట్లే ఉన్నది. కాని అది తాదాత్మ్యం పొందిన తరువాత ఎంతమాత్రం ఉండదు! అప్పుడది మొదటి స్పర్శే అవుతుంది కాని తాదాత్మ్యత కాదు.

తాదాత్మ్యంలో, తాదాత్మ్యం చెందినవాడికీ, అతడు దేనితో తాదాత్మ్యం చెందాడో దానికి మధ్య బేధం ఉండదు. అంతా ఒకటే. వ్యత్యాసం ఉన్నంతవరకు, అది తాదాత్మ్యం కాదు.

నేను చెప్పేదేమిటంటే మార్గం ఏదైనా కానీ, ఆ మార్గానికి సంబంధించినవన్నింటినీ తొలగించివేసినప్పుడు, ప్రతి వ్యక్తికీ దైవంతో పరిపూర్ణమైన తాదాత్మ్యత సాధ్యమౌతుంది, అనగా, దైవం అయిపోవడం — కాని అది జరిగేది ఒకే ఒక స్థానంలో, అతడు ఎంచుకున్న స్థానంలో. ఆ స్థానంలో దానికది సమగ్రమే. కాని అది సమస్తాన్ని కలిగి ఉంటుందని నేను చెప్పడం లేదు. నేనం చెప్తున్నానంటే అది తనకు తాను స్వయం పరిపూర్ణం, అంటే తాదాత్మ్యం సమగ్రం — కాని అది సంపూర్ణం కాదు.

*

ఆవశ్యకమైన విషయం ఏమిటంటే, దైవంతో ఈ ఏకత్వాన్ని, నీవు ఆయనను చేరడానికి ఉపయోగించే అన్ని ఆకృతులలోనూ, అన్ని దృక్పథాలలోనూ, అన్ని మార్గాలలోనూ చూడగలగాలి. నీవు వాటన్నింటిని అవశ్యం దాటిపోయి కొత్తమార్గాన్ని కనుగొనాలి.

కనుక నీ ఆలోచనలలో నుంచి తుడిచివేయవలసిన మొదటి విషయం, అది అత్యంత ప్రధానమైన విషయం: నీవు పూర్ణయోగాన్ని ఇతర ఆధ్యాత్మిక సాక్షాత్కారాలతో కలిపి గందరగోళపరచవద్దు. అవి చాలా ఉచ్చతమమైనవే కావచ్చు, కాని

అవి పరిమితమైన క్షేత్రానికి మాత్రమే చెందినవై ఉంటాయి, ఎందువల్లనంటే వాటి గమనం కేవలం లోతుకే పరిమితం.

నీ ఆకాంక్షతో ఎందులోనైనా లోతుకు వెళ్ళి ఒక ఛిద్రాన్ని చేయవచ్చు. ప్రతిదీ నీ ఆకాంక్ష యొక్క తీవ్రత, చిత్తశుద్ధి మీద ఆధారపడి ఉంటుంది. చిత్తశుద్ధి అనగా, నిన్ను నీవు పరమాత్మకు సమర్పించుకోవటం ఎంతమటుకు పూర్ణం, పరిపూర్ణం, సంపూర్ణం. కాని అది నీవు ఎంచుకున్న ఆకృతి మీద ఆధారపడి ఉండదు, తప్పనిసరిగా దాని వెనుక ఏముందో తెలుసుకోవాలంటే దాని గుండా పోవలసిందే.

కాని నీ ప్రకృతినీ, అస్తిత్వాన్నీ పరివర్తన చేయాలన్నా, నీవు నవీన ప్రపంచసృష్టిలో పాల్గొనాలన్నా, అప్పుడు ఈ ఆకాంక్షా, ఈ తీక్షణతా, ఒకే రేఖ మీద సమాంతరంగా సాగిపోవడమనేవీ ఎంతమాత్రమూ సరిపోవు. వారు ప్రతిదానినీ అవశ్యం చేర్చుకోవాలి, వారి చైతన్యంలో ప్రతిదానినీ అవశ్యం కలిగి ఉండాలి.

మూలం: శ్రీమాత (CWM 8:44-48; 244-45)

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

సమగ్ర అనుభవం — సమగ్ర పరివర్తన

ఆధ్యాత్మిక సంసిద్ధి, అనుభూతితో సామరస్య సందీప్త సమగ్రత్వం పూర్ణయోగ లక్ష్యం. అందుకే దానికా పేరు. పారమార్థిక సత్యాన్ని సర్వసంపూర్ణంగా, సర్వసమగ్రంగా అనుభవంలోకి తెచ్చుకోవడమే ఈ యోగం లక్ష్యం. దీనినే భగవద్గీత 'సమగ్రమ్ మామ్' అని వర్ణించింది. పరమేశ్వరుని సమగ్ర రూపం, చైతన్యం, అస్తిత్వం. ఆ సత్యానికి, పారమార్థిక అస్తిత్వానికి, సత్, చిత్ ఆనందాలకు, సమగ్ర పరివర్తనకు మన చైతన్యం మనస్సు, హృదయం, జీవితం, సంకల్పం, శరీరం సమగ్రంగా ప్రఫుల్లమవడమే సాధనా పద్ధతి.

*

మనలోని సంపూర్ణ అస్తిత్వ యోగం ద్వారా ఆత్మపరమాత్మల సంయోగమే గీతలోని, పూర్ణప్రబోధం. సంకుచితమైన సిద్ధాంతం చెప్పినట్లు కేవలం జ్ఞానమార్గం అనుసరించి అవ్యయ, అక్షర పరబ్రహ్మతో సంయోగం చెందడం మాత్రమే కాదు. కర్మజ్ఞానాలను

సమాధానపరచిన పిమ్మట, కర్మజ్ఞానాలతో పాటు ప్రేమ, భక్తి భావజాలాన్ని గీత ప్రముఖంగా చాటింది. అదే పరమ రహస్యానికి (రాజవిద్య, రాజగుహ్య) అత్యున్నత మార్గం. అక్షరబ్రహ్మతో సంయోగం చెందడం అసలు రహస్యమైతే, అత్యున్నత రహస్యమైతే, అది సంభవం కాదు. ఏదో ఒక చోట, ప్రేమ, భక్తికి గల అంతర్గత ఆధారం కూలిపోతుంది. అక్షరబ్రహ్మతో సంయోగం అంటే, క్షరపురుషుని భావాలన్నీ తుడుచిపెట్టుకొనిపోతాయి. సాధారణమైన, నిమ్నకార్యాచరణలోనే కాకుండా, ఆ కార్యాచరణ మూలాలలో దాని అస్తిత్వం సంభవం చేసే విధానంలో, అజ్ఞాన భూమిక లోని కర్మలలోనే కాకుండా, జ్ఞానభూమికలోని కర్మలలో సైతం సమస్త భావజాలం నశించిపోతుంది. క్షరపురుషుని లీలను సంభవం చేసే భగవంతునికి, జీవాత్మకు మధ్య సమస్థితి, కర్తృత్వంలో గల భిన్నత్వం రద్దయిపోతుంది. క్షరపురుషుని కర్మాచరణ అజ్ఞానసీమలో క్రీడ అవుతుంది. దానిలో దివ్యసత్యపు ఆధారభూమిక కానీ, మూలం కానీ వుండవు. దీనికి విరుద్ధంగా, పురుషోత్తమునితో యోగం ద్వారా సంయోగం చెందడం అంటే, ఆయనతో ఏకత్వం పొంది జ్ఞానం, ఆనందం పొందడం. అయితే మన క్రియాత్మక అస్తిత్వంలో కొంత భిన్నత్వం ఉంటుంది. దివ్యకర్మల లీలలో ఈ క్రియాత్మక అస్తిత్వం కొనసాగుతుంది. దివ్యప్రేమ లక్ష్యశక్తి ఈ దివ్యకర్మల్ని కోరుకొంటుంది. పరిపూర్ణత్వం పొందిన దివ్యప్రకృతితో ఈ దివ్యకర్మలు నిండి వుంటాయి. ఆత్మలో భగవంతుని సిద్ధి పొందడంతో సామరస్యం చెందిన భగవత్ రూప సాక్షాత్కారం అది. విముక్త మానవునికి కర్మాచరణను, భక్తిని సంభవం చేసేది అదే. సంభవమే కాదు అతని పూర్ణ అసిత్త్వ భూమికలో అనివార్యం.

*

గీతాయోగం అంతరాంతర కుహరంలోకి, గీత ప్రబోధం సజీవ కేంద్రంలోకి వెళదాం. పరిమితమైన జీవాత్మ అహంకారం నుండి, నిమ్నప్రకృతి నుండి ఉపసంహరించుకొని నిశ్శబ్ద, సుస్థిర పరబ్రహ్మంలోకి ప్రవేశించడం తొలి సోపానం, తొలి మార్పు మాత్రమే. అది మనకు స్పష్టమైనది. మానవరూపంలోని ఈశ్వరుడ్ని గూర్చి గీత ఎందుకు పదే పదే ప్రబోధించిందో, తాను 'అహం మామ్' అని అత్యంత రహస్యమైన, విశ్వ వ్యాప్తమైన పురుషుడ్నని, సమస్త ప్రపంచాలకు ప్రభువునని, మానవాత్మకు అధినేతను అని, అక్షరమైన స్వీయ అస్తిత్వం కన్నా గొప్పవాడినని, అది ఎల్లప్పటికీ సుస్థిరం,

ప్రశాంతంగా ఉంటుందని, ఈ విశ్వంలోని అంతర్ముఖ, బహిర్ముఖ దృశ్యాలకు అందకుండా శాశ్వతంగా ఉంటుందని మనం తెలుసుకొన్నాం.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

భగవంతునితో ఐక్యత : మూడు లక్షణాలు

భగవంతునితో ఐక్యత మూడు విధాలుగా వుంటుంది. తాదాత్మ్యం ద్వారా ఆధ్యాత్మిక సారభూతంగా భగవానునితో ఐక్యత పొందడం. అత్యున్నత దైవ అస్తిత్వంలో, చైతన్యంలో ఆత్మ నివశించడం ద్వారా ఐక్యత పొందడం. భగవంతునితో మన ఉపకరణరూపమైన అస్తిత్వం ఏకత్వం పొందడం, అది భగవంతుని సదృశ రూపం పొంది, చైతన్యవంతమైన ఐక్యత పొందడం. మొదటిది అజ్ఞానం నుండి ముక్తిని పొంది సత్యంతో, శాశ్వతునితో తాదాత్మ్యం చెందడం అదే మోక్షం, సాయుజ్యం. జ్ఞానయోగ లక్ష్యం అది. రెండవది — భగవంతునితో, భగవంతునిలో నివశించడం. అది సామీప్య ముక్తి, సాలోక్య ముక్తి, ప్రేమ, ఆనందయోగం తీవ్ర ఆశారేఖ. మూడవది — భగవంతుని ప్రకృతితో తాదాత్మ్యం చెందడం. భగవంతుడు పరిపూర్ణుడు కాబట్ట అటువంటి పరిపూర్ణత దీని లక్ష్యం. శక్తి, పూర్ణయోగ ఉన్నత లక్ష్యం అది, లేదా దివ్యకర్మల, దివ్యసేవల లక్ష్యం. స్వయం అభివ్యక్తి చెందే భగవంతునితో బహుళ రూప ఐక్యత చెందడంపై ఈ మూడు లక్షణాల సంయుక్త పరిపూర్ణత్వం పూర్ణయోగ పూర్ణ ఫలితం, త్రివిధ మార్గాల లక్ష్యం, త్రివిధ త్యాగ ఫలితం.

సంస్కృత భాషా పదకోశం

సాదృశ్యం: భగవంతుని సదృశమైన

సాలోక్యం: భగవంతునితో ఒకే స్థాయిలో అస్తిత్వపు సరిహద్దు రేఖ కలిగి యుండడం, భగవంతునిలో నివశించడం.

సామీప్యం: సమీపంగా, భగవంతునితో ఆత్మ జీవించడం

సాయుజ్యం: ఆత్మ, పరమాత్మల పూర్ణ తాదాత్మ్యం.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

సృష్టి వలయం

ప్రశ్న: మధుమయి మాతా,

వైష్ణవ సాంప్రదాయ కథలలలోను, అనేక మార్మికుల వివరణలలోను, రాధ గురించి వర్ణించినప్పుడు కన్నీళ్ళు, పరితాపము ఉంటాయి. "ఆమె విలపించింది, దైవం రాలేదు, దైవం ఆమెను బాధించాడు..." అంటూ వ్రాస్తారు. దాని అర్థం ఏమిటి? ఆమె సమగ్ర పవిత్రమూర్తి... అయినా... ఎందుకు?

అది ఇంకా మార్గంలోనే ఉండడంవల్ల! ఇంకా ఆ వ్యక్తి మార్గంలోనే ప్రయాణిస్తూ, గమ్యం చేరలేదని అర్థం. వారు ఈ ఎడబాటును చాలా ఎక్కువగా ప్రోత్సహిస్తారు, ఎందుకంటె ఈ మానవ ప్రయాణాన్ని, ఆ మార్గాన్ని వాళ్ళు ఆనందంతో స్వీకరిస్తారు. నీవు ఈ జీవితంలో ఉంటూ, ఈ జీవితపు అనుభవాలని స్పర్శిస్తూ ఉన్నపుడు అన్యోన్యాశ్రయత, నిందాస్తుతి తప్పక నీ అనుభవంలో ఉంటాయని చెప్పాను కదా! వాళ్ళు భగవంతునితో పోరాటాన్ని అతనికి దూరమయ్యామనే భావనను అభిలషిస్తారు, అందులో ఆనందం అనుభవిస్తారు. వాళ్లు మానవచైతన్యంలో ఉండడానికే ఇష్టపడతారు. అయితే ఈ భేదభావంలేని సంపూర్ణ ఐక్యతని పొందినపుడు ఇదంతా కనిపించదు. వాళ్లకి ఆ ఆనందం, ఆ నాటకీయత కోల్పోయి నట్లనిపిస్తుంది. జీవితంలో ఏదో తొలగిపోయిందనే భయం. ఎందుకంటె సత్యాన్ని వాళ్ళు ప్రత్యక్షంగా అందుకోలేరు, వాళ్ళ కింకా కొంత భ్రమ కావాలి.

నిజానికి ఈ ఎడబాటు అన్న భావం తొలగిపోవాలంటె, నీ లోపల ఒక పరిపూర్ణ ఐక్యతను సాక్షాత్కారింపచేసుకోవాలి. ఒక్కసారి ఆ సమగ్ర ఐక్యతను అనుభవంలోకి తెచ్చుకున్నాక, కథ ముగింపుకు చేరుతుంది. ఇంక చెప్పడానికేం మిగలదు.

అందుకే ఈ ప్రపంచం మొత్తం, ఈ సృష్టంతా, దైవంతో సమగ్ర ఐక్యతను అనుభూతం చేసుకుంటే, అప్పుడిక సృష్టి పునరావృతం కానక్కర లేదు. ఆ విధంగానే ఏ భేదభావానికి తావులేని సంపూర్ణ ఐక్యతను నీవు అనుభూతి చెందితే, ఏమాత్రం భేదభావం లేని సమగ్ర ఐక్యతను ఈ విశ్వం సిద్ధింపచేసుకుంటే, అప్పుడింక విశ్వమే ఉండదు. తిరిగి ప్రళయానికి సిద్ధమౌతున్నట్లుంటుంది.

దీనికి పరిష్కారం, ఈ ఇచ్చిపుచ్చుకోడమనే లీలలో ఆనందాన్ని వెతుక్కోడమే. పరస్పర అనుబంధంలోని, ద్వైతభావనని వారు ఆ విధంగానే ఎంచుతారు. లేనపుడు

ఐక్యత సాధించాక ఇక మిగిలేది ఐక్యతే. అక్కడ ఇంక డ్రామా ఉండదు. ఐక్యత సంపూర్ణంగా సమగ్రంగా సాధిస్తే, ఇంకొకటి నిదర్శనంగా చూపించడానికి అక్కడ ఏమీ ఉండదు.

నేను ప్రేమ గురించిన కథ చెప్పినప్పుడు చెప్పాను. చాలా తక్కువమంది ఆ భేదాన్ని గమనించి ఉంటారు. ఏకాత్మ భావలో పొందిన ఆనందంతో, ఈ సృష్టి ప్రారంభమౌతుందని, ఆ సృష్టి యొక్క పూర్ణవృత్తం ముగిసాక, తిరిగి అది ఆనందంలో ఐక్యం చెందుతుందని. సృష్టికి ఆవర్తనం లేనపుడు అక్కడ కలయికలో ఉండే ఆనందం ఎన్నటికీ ఉండదు, అప్పుడు ఏకాత్మభావన మాత్రమే ఉంటుంది. ఆ ఆవర్తనం లేనపుడు అక్కడ ఐక్యత సాధ్యం కాదు.

ఇందులో కొంత సూక్ష్మత ఉంది, కాని ఇది వాస్తవం. ఏకత్వపు భావనలోని ఆనందం, తన పూర్ణ అనుభవాన్ని, తాదాత్మ్యతని, ఆ ఫలాన్ని ఐక్యతలో సిద్ధింప చేసుకోవాలి. అందుకేనేమో పూర్ణ ఆవృత్తం తయారుచేయబడింది.

అదే సంపూర్ణ ఏకాత్మ భావనలో, ఇంక కలయికకు ఆస్కారం లేదు. అక్కడ ఐక్యత చెందాలన్న భావన ఉండదు. ఈ సమగ్ర ఏకత్వంలో దానికి భిన్నమైనది మరొకటి ఉన్నదన్న అర్థాన్ని అది సూచిస్తుంది. సమగ్ర ఐక్యత ఉండగలదు కాని సమగ్ర ఏకత్వభావన ఉండదు.

మాటలతోను, మీ మెదడుతోను దీన్నర్థం చేసుకుందుకు ప్రయత్నించకండి. ఈ రెండు మాటలు పూర్తిగా భిన్నమైన అనుభవాలను వ్యక్తం చేస్తాయి. అయినా దాని ఫలితం ఒక్కటే. అయితే ఒకటి మాత్రం రెండోదానిలో లేని అన్ని సమృద్ధతలని పొంది ఉంటుంది. అదే ఆ అనుభవంలోని సంపూర్ణ అద్వితీయ ఐక్యతావైభవం — సంపూర్ణ విశ్వంతో ఐక్యత పొందిన అనుభూతి.

మూలం: శ్రీమాత (CWM 8:224, 26)

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

ఆత్మ జననం వెనుక పరమార్థం

సంకల్పం, జ్ఞానం, ప్రేమలోని మానవప్రకృతి, మానవ జీవితంలోని మూడు దివ్యశక్తులు. మానవాత్మ పరమాత్మ వైపు అధిరోహించడానికి మూడు మార్గాలను అవి సూచిస్తాయి. వాటి పూర్ణత్వం, సమగ్రత, ఆత్మ పరమాత్మల తాదాత్మ్యం — ఇవి పూర్ణయోగం పునాది.

కర్తృత్వం జీవితపు మొదటి శక్తి. ప్రకృతి శక్తితో ప్రారంభిస్తుంది. మనిషిలో స్పృహ పొందినప్పటి నుండి, ప్రకృతి కార్యసరళి సంకల్పంగా, దాని విజయాలుగా మారుతుంది.

తన కార్యసరళిని భగవంతుని వైపు మళ్ళించడంతో అతని జీవితం ఉత్తమరీతిలో, నిశ్చయంగా దివ్యత్వ శోభితమవుతుంది. తొలి ప్రకాశానికి అదే గవాక్షం. ఉపదేశం పొందడానికి ప్రారంభదిశ. తన సంకల్పాన్ని భగవత్ సంకల్పంతో ఒక్కటిగా చేస్తే, మొత్తం కార్యసరళి భగవంతుడ్నుండే ప్రవహిస్తే, భగవంతుని వైపే పురోగమిస్తే, దివ్యకర్మలలో తాదాత్మ్యం పరిపూర్ణంగా కృతకృత్యమవుతుంది. కర్మలు జ్ఞానంలో సాఫల్యం చెందుతాయి. కర్మల సర్వస్వం జ్ఞానంలో పరిపూర్తి పొందుతుందని గీత ప్రబోధించింది. (సర్వం కర్మఖిలం జ్ఞానే పరిసమాప్యతే)

సంకల్పం, కర్మల ఐక్యత ద్వారా, సర్వ పరివ్యాప్త చైతన్యమూర్తిగా ఒక్కటిగా మారతాము. అక్కడ నుండే మన ఇచ్ఛ, కర్మలు ప్రభవించి, తమ శక్తిని పుంజుకుంటాయి. తమ శక్తులన్నీ అందులోనే సాఫల్యం చెందుతాయి. ఈ తాదాత్మ్యానికి కిరీటం ప్రేమ. మనం జీవించే సత్ రూపమైన అస్తిత్వంతో తాదాత్మ్యం చెందడం వల్ల కలిగే ఆనందపారవశ్యమే ప్రేమ. ఆ అస్తిత్వంలోనే మనం కదలుతాం, పనిచేస్తాం. దాని వల్లనే మనం జీవిస్తాం. అస్తిత్వం కోసమే కర్మలు ఆచరించడానికి, ఆ విధంగా మారడానికి మనం ప్రయత్నిస్తాం.

దివ్య స్వీయ ఆనందపు శక్తి కాంక్ష, ప్రేమ. ప్రేమ లేకుండా ఆనందపరవశిత శాంతిని, ఆనందపు ప్రగాఢ నిశ్శబ్ద మహత్వాన్ని పొందగలమేమో. కాని ప్రేమలోని పరిపూర్ణ సుసంపన్నత, నిండుతనాన్ని పొందలేము. విభజనలోని దుఃఖం నుండి, పరిపూర్ణ తాదాత్మ్యంలోని మహానందంలోకి ప్రేమ నడిపిస్తుంది. తాదాత్మ్యపు

ఆనందాన్ని మాత్రం కోల్పోము. ఆత్మ మహోన్నత ఆవిష్కరణ అదే. ఈ విశ్వంలో యుగయుగాల జీవనం అందుకు సన్నద్ధం కావడమే.

*

జ్ఞాన కర్మల మార్గంలో లాగే, ప్రేమమార్గంలోనే పూర్ణయోగ ప్రారంభం అవుతుంది. కాని, అవి ఎక్కడ కలుస్తాయో, అదే సాఫల్య ఆనందానికి నాంది. ప్రేమ నుండి ప్రారంభం కాకపోయినా, అది ప్రేమను పోగొట్టుకోలేదు. కర్మల కిరీటం ప్రేమ. ప్రఫుల్ల జ్ఞాన వికాసమే ప్రేమ.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు (CWSA 23:545, 547, 551)

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

నీ సాన్నిధ్యాన్ని అనుభవిస్తున్న తరుణమిది

ఓ ప్రభూ! హఠాత్తుగా నీ ముందు నా గర్వమంతా అణిగింది. నీ సమక్షంలో, నన్ను నేను అధిగమించాలని ఆశపడటం ఎంత వ్యర్థమైన పనో నా కర్థమైంది.

ఇప్పుడు నీకు ఎంతో చేరువైనట్టు అనుభూతి చెందుతున్నాను. ఎంత చేరువలో ఉన్నానంటే, నా శరీరమంతా ఆనందంతో పులకరిస్తోంది.

నీ ముందు నిలిచి నాకున్న అల్పజ్ఞానంతో వేడుకుంటున్నాను.

"ఓ సర్వజ్ఞుడా! ఓ ఏకైక ఆంతరంగికుడా! మేం విశ్వసించగల ఒకే ఒక్కడివి, మేం ఏం చెప్పబోతున్నామో నీకు ముందుగానే తెలుసు, ఎందుకంటే వాటి మూలాధారం నువ్వే కదా!

"ఓ సర్వోత్తమా! మా ఏకైక దివ్యసఖా! మా కున్న ఒకే ఒక సఖుడవు. మమ్మల్ని ఈ విధంగా రూపొందించినది నీవే, అందుకే మమ్మల్ని యథాతథంగా స్వీకరిస్తావు, ప్రేమిస్తావు, అర్థం చేసుకుంటావు.

"ఓ సర్వాంతర్యామీ! మా ఏకైక దివ్యమార్గదర్శకుడా! మా లోని ఉన్నత సంకల్పాలను నీవు కాదనవు, ఎందుకంటె మాలో ఉండి సంకల్పించినది నీవే కదా!

మేం చెప్పేది వినడానికి ఎల్లవేళలా సంసిద్ధుడవై ఉంటావు, మా పిలుపు విని ప్రేమతో మార్గదర్శకుడివై నడిపిస్తావు, మా ప్రార్థనలను ఎన్నడూ నిష్ఫలం కానివ్వవు,

అలాంటి నిన్ను వదిలి అన్యుడిని ఆశ్రయించుటకు ఎక్కడో వెతుక్కోవడం మా పొరపాటు.

ఆ సర్వజ్ఞుడిని, సమగ్రమైన విశ్వాసంలోని ఉన్నతానందాన్ని, సంపూర్ణమైన ప్రశాంతతను, నిస్వార్థమైన, నిష్కళంకమైన, నిరాటంకమైన, అప్రయత్నంగా సమకూరిన సంపూర్ణ సమత్వ ఆనందాన్ని తెలుసుకునే విధంగా నన్ను మలిచావు.

ఓ నా ప్రియసఖా! నీ ముందు ఆనందంతో పసిబిడ్డవలె ఒకేసారి నవ్వుతూ, దుఃఖిస్తూ నిలిచాను.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డి.సత్యవాణి

దైనందిన జీవనానికి శ్రీమాత సలహాలు

సదా దైవసన్నిధి యందున్నట్లుగా జీవించు. అతడి ఉనికే నిన్ను నడుపుతూ, నీ ద్వారా అన్ని పనులు చేయిస్తోందన్న భావనను సదా నీలో నిలుపుకో. నీలోని అన్ని కదలికలు అతడికి సమర్పించు, ఒక్క మనోవ్యాపారమే కాదు, ప్రతి ఆలోచన, ప్రతి సంవేదనతో పాటు, అత్యంత సామాన్యమైన బాహ్య క్రియాకలాపాలు కూడా సమర్పించు. అంటే నీవు భోజనం చేస్తున్నావనుకో, అప్పుడు ఆ దైవం కూడా నీ ద్వారా ఆ భోజనాన్ని ఆరగిస్తున్నాడని భావించుకోవాలి....

పూర్ణయోగంలోని సమగ్ర జీవనంలో, అత్యంత చిన్న విషయాలు కూడా పరివర్తన చెందాలి. అప్పుడే అది దివ్యజీవనంగా మారుతుంది. ఇక్కడ విలువ లేనిది ఏదీ లేదు. పట్టించుకోరానిది ఏదీ లేదు. ప్రత్యేక సమయం అంటూ ఏదీ లేదు, ఉదాహరణకి "నేను ధ్యానం చేస్తున్నప్పుడు, లేదా నేను తత్వశాస్త్రం చదువుతున్నప్పుడు, లేదా సంభాషణలు వింటున్నప్పుడు మాత్రమే నేను ఆ దివ్యప్రకాశానికి తెరుచుకుని ఉంటాను, దాన్ని ఆహ్వానిస్తాను, కాని నేను స్నేహితుల్ని కల్సినపుడు, నడవడానికి వెళ్లినపుడు, దాని విషయం పూర్తిగా మర్చిపోయినా ఫరవాలేదు" అని నీవు చెప్పడం కుదరదు.

ప్రశ్న: మనం మనోవ్యాపారంలో మునిగి ఉన్నపుడు, మేధస్సుతో జ్ఞానం

కోసం అన్వేషిస్తున్నప్పుడు, కొన్నిసార్లు దైవాన్ని మర్చిపోవడం కాని, ఆ దైవస్పర్శను కోల్పోవడం కాని జరుగుతుంది. ఎందుకని?

నీవు ఆ స్పర్శను కోల్పోవడానికి నీ చైతన్యం ఇంకా విభజించబడి ఉండడం కారణం. నీ మనస్సులో ఆ దైవం ఇంకా స్థిరపడలేదు. నీవు సంపూర్ణంగా, నీలోని సర్వాన్ని సమగ్రంగా దివ్యజీవనసరళికి అంకితం చేయడం లేదు. లేకపోతే నీవు ఏ విషయాల మీద మనసు లగ్నం చేసినా, నీకు దైవం నించి సహాయం చేయూత దొరుకుతుందన్న భావన నీలో కొనసాగుతుంటుంది.

యోగం ప్రారంభించినపుడు తరచుగా నీవు దైవాన్ని ఆ ఉనికిని విస్మరించుట మామూలుగా జరుగుతుంది. కాని నిరంతరం ఆకాంక్షతో నీవు నీ స్మరణను పెంచుతూ, ఈ మర్చిపోవడాన్ని తగ్గించుకోగలవు. కాని ఏదో కఠినమైన బాధ్యత వలె, శిక్షణ వలె చేయకూడదు. అది ప్రేమ, ఆనందాలతో కూడిన దివ్యగమనం కావాలి.

మూలం:శ్రీమాత (CWM 3:23-26)

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

కృష్ణ

ఈ భయానక, సుమధుర ప్రపంచంలో
నా ఆత్మ జననానికి పరమార్ధ మేమిటో
చివరికి తెలుసుకున్నాను.
ఈ భూమి క్షుధాగ్ని తప్త హృదయం —
స్వర్గాని కావల మెరిసే వినీల కృష్ణుని
పాదాలను ఆరాధిస్తున్న భావన నాలో మెదిలింది.

అమృత నేత్రాల అలౌకిక సౌందర్యం చూశాను.
ప్రణయేశ్వరుని వేణునాదంలో
మనోహర ఆకాంక్ష స్వరాలు విన్నాను.
అంతం లేని ఆనంద సంభ్రమాన్ని తనివితీరా అనుభవించాను.

నా గుండెలోని ఆవేదన మూగదై పోయింది.

ఆ భువన మోహన సంగీత సుధాస్రవంతి చేరువగా,
మరింత చేరువగా ప్రవహిస్తోంది; పరవశిస్తోంది.
వింత సుఖంతో జీవితం జలదరిస్తోంది.
సర్వప్రకృతి తన ప్రభువును స్పృశించాలని, కౌగలించు
కోవాలని, ప్రభువు రూపమై భాసించాలని ఆశపడుతున్నది,
ప్రకృతి అంతా సువిస్తార ప్రేమాస్పద సమాకర్షిత విరామం.

ఈ అద్భుత క్షణం కోసమే యుగాలన్నీ జీవించాయి.
చివరికి ఈ ప్రపంచం ఇప్పుడు నాలో దివ్య
సాఫల్యమై పరిస్పందిస్తున్నది.

మూలం : శ్రీఅరవిందులు (CWSA 2:608)

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

Statement about ownership and other particulars concerning Akhila – Akhila Bharata Patrika

Form IV

(1) *Place of publication:* Sri Aurobindo Society, 66, Rue Manakula Vinayagar Covil, Puducherry - 605 002; (2) *Periodicity of publication*: Monthly; (3) *Printer's name, nationality and address*: Swadhin Chatterjee, Indian, Sri Aurobindo Ashram Press, Puducherry - 605 002; (4) *Publisher's name, nationality and address*: Pradeep Narang, Indian, Sri Aurobindo Society, 66, Rue Manakula Vinayagar Covil, Puducherry - 605 002; (5) *Editor's name, nationality and address:* A. Kailasapathi, Indian, Plot No. 25, Door No. 5-7-23, B. N. Reddy Colony, Behind Vanasthalipuram, R. R. District, Hyderabad - 500 070 (AP); (6) *Name and address of individuals who own the newspaper and partners or shareholders holding more than one percent of the total capital*: Sri Aurobindo Society, 66, Rue Manakula Vinayagar Covil, Puducherry - 605 002.

I, Pradeep Narang, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

Sd

1 March 2012 Pradeep Narang

శ్రీమాత యొక్క స్మృతులు
పునః పరిశీలన

అఖిల

అఖిలభారత పత్రిక

ఏప్రిల్ 2012

13/4/2012

విషయసూచిక

24 ఏప్రిల్

పాండిచేరికి నా పునరాగమన వర్ధంతి --- ఇది ప్రతికూలశక్తులపై నిశ్చిత విజయానికి ప్రత్యక్ష సంకేతం.

శ్రీమాత

(CWM 13:63)

శ్రీమాత లక్ష్యం

(ఆమె *90* వ జన్మదినం నాడు)

1

21-2-68

జ్ఞాపకాలు సంక్షిప్తమైనవి.

శ్రీఅరవిందుల్ని కలుసుకోడానికై నేను భారతదేశం వచ్చాను. శ్రీఅరవిందులతో కలిసి జీవించడానికి నేను భారతదేశంలో ఉండిపోయాను. ఆయన తన పార్థివదేహాన్ని విడిచిపెట్టినప్పుడు, ఆయన నిర్దేశించిన కార్యాన్ని నిర్వర్తించడానికి నేను ఇక్కడే జీవిస్తున్నాను. సత్యాన్ని సేవిస్తూ, మానవాళి అంతర్వికాసానికి సహాయపడుతూ, భగవత్ ప్రేమ సామ్రాజ్యాన్ని భువిపై సత్వరంగా అవతరింపజేయడం ఆయన కార్యం.

2

నా లక్ష్యం ఏమిటో ఎలా తెలుసుకొన్నాను? *

భూమిపై సఫలీకృతం చేయవలసిన నా లక్ష్యం గూర్చి నేను ఎప్పుడు, ఎలా తెలుసుకోగలిగాను? నేను ఎప్పుడు, ఎలా శ్రీఅరవిందుల్ని కలుసుకున్నాను?

ఈ రెండు ప్రశ్నలు మీరు అడిగారు. సంక్షిప్తంగా జవాబు చెప్తానని మాట ఇచ్చాను.

లక్ష్యం గూర్చి జ్ఞానం ఎప్పుడు వచ్చిందో చెప్పడం కష్టం. ఆ లక్ష్యంతోనే నేను పుట్టాననిపిస్తోంది. మనసు, మెదడు పెరగడంతో పాటు ఈ చైతన్యపు విస్పష్ట పరిపూర్ణత్వం కూడ వికాసం చెందింది.

11, 13 సంవత్సరాల మధ్య భగవంతుని అస్తిత్వం గూర్చి నాకు కలిగిన ఆధ్యాత్మిక అనుభవాలు నాకు బహిర్గతం చేశాయి. అంతే కాదు, మనిషి భగవంతునితో సాయుజ్యం చెందగలడని, చైతన్యంలో, కార్యాచరణలో సంపూర్ణంగా ఆయన్ని సిద్ధి పొందగలడని, దివ్యజీవన రూపంలో ఆయన్ని భూమిపై అభివ్యక్తం చేయగలడని కూడా ఆ అనుభవాలలో గోచరించింది. ఆ లక్ష్యం సాధించడానికి ఆచరణాత్మకమైన

---

* 1920 చివర్లో ఒక విజ్ఞప్తిని పురస్కరించుకొని, శ్రీమాత ఒక లేఖ వ్రాసారు. అది చందన్ నగర్ నుండి వెలువడే ఒక పత్రికలో ప్రచురించారు.

శిక్షణను నా నిద్రలో అనేకమంది గురువుల ద్వారా నేను పొందాను. తరువాత భౌతికభూమికలో వారిలో కొందరిని నేను కలుసుకున్నాను.

అనంతరం, అంతరంగ, బాహ్య అభివృద్ధి కొనసాగుతుండగా వారిలో ఒకరితో ఆధ్యాత్మిక, చైత్యసంబంధం మరింత విస్పష్టం అయింది. తరుచూ ఆ బంధాలు కొనసాగాయి. ఆ సమయంలో నాకు భారతీయ తత్వశాస్త్రాలు, మతాలు గూర్చి తెలియనప్పటికీ, అతనిని శ్రీకృష్ణుడని తలిచాను. (అతనిని భూమిపై ఒక రోజు కలుసుకోగలనని నాకు తెలుసు) అతనితోనే దివ్యలక్ష్యం నెరవేరుతుందని నాకు స్పృహ కలిగింది. 1910 లో నా భర్త ఒక్కరే పుదుచ్చేరి వచ్చి, ఆసక్తికరమైన, వింత పరిస్థితులలో శ్రీఅరవిందులతో పరిచయం ఏర్పరుచుకున్నారు. అప్పటి నుండి ఇండియాకు రావాలని గట్టిగా కోరుకున్నాను. భారతదేశం నా నిజమైన మాతృదేశం అని భావిం చాను. 1914 లో ఈ సంతోషం మాకు దక్కింది.

నేను శ్రీఅరవిందులను చూడగానే, నేను శ్రీకృష్ణుడని అని పిలిచే సుప్రసిద్ధ వ్యక్తిని ఆయనలో గుర్తించాను. ఇది చాలు నేను భారతదేశంలో ఆయన సమీపంలోనే నా స్థానం, నా దివ్యకార్యం ఉన్నట్లు నేను పూర్తిగా ఎందుకు నమ్మానో వివరిస్తుంది.

పుదుచ్చేరి, 1920

3

1954 ఆగస్టు 15: ఒక ప్రకటన

భారతీయ పౌరురాలుగా అయ్యాను. ఎప్పటి నుండో కోరుకన్న అభిలాష వ్యక్తమైన రోజుగా దీనిని నేను గుర్తుపెట్టుకున్నాను. 1914 లో మొదటిసారి నేను భారతదేశం వచ్చినప్పటి నుండి, భారదేశమే నా నిజమైన దేశమని, నా ఆత్మకు ఆత్మీయదేశమని నేను భావించాను. భారతదేశం స్వేచ్ఛ పొందగానే నా అభిలాషను సఫలీకృతం చేసుకోవాలని నిర్ణయించాను. కాని పుదుచ్చేరిలోని ఆశ్రమం బాధ్యతలు భారంగా ఉన్నందున నేను ఇంకా ఎక్కువ కాలం నిరీక్షించవలసి వచ్చింది. ఇప్పుడు సమయం ఆసన్న మైనది. నేను నా అభిలాషను వ్యక్తం చేసుకోవచ్చు.

కాని శ్రీఅరవిందుని ఆదర్శ ప్రకారం విభజనలో కన్న ఐక్యతలోనే సత్యం ఉన్నదని నేను నిరూపించదలుచుకున్నాను.

ఒక జాతీయతను వదులుకొని, మరో జాతీయతను స్వీకరించడం ఆదర్శవంత మైన పరిష్కారం కాదు. నేను ద్వంద్వ జాతీయత అనుసరించేందుకు అంటే

ఫ్రెంచి దేశస్థురాలిగానే ఉంటూ భారతీయురాలిగా ఉండడానికి అనుమతి ఇవ్వబడుతుందని నేను ఆశిస్తున్నాను.

జన్మతహ నేను ఫ్రెంచి దేశస్థురాలిని. నా చదువు సంధ్యలు కూడా ఫ్రాన్స్‌లోనే జరిగాయి. నా అభిమతం, అభిమానం భారతీయురాలిగానే ఉండాలని. నా చైతన్యంలో రెండూ వ్యతిరేకం కాదు. అవి మరింత బాగా కలిసిపోయి, ఒకదాని నొకటి పూరించు కొంటాయి. ఇరుదేశాలకు నా సేవలు సమానంగా చేస్తానని నాకు తెలుసు. శ్రీఅరవిం దుని మహనీయ ప్రబోధానికి ఘనరూపం ఇవ్వడమే నా జీవనధ్యేయం. అన్ని జాతులు ఒక్కటే. వ్యవస్థీకృతమైన, సమన్వయ ప్రదీప్తమైన వైవిధ్యం ద్వారా భూమిపై దైవసామ నస్య ఐక్యతా మాధుర్యాన్ని అవి అన్నీ కలిసి అభివ్యక్తం చేయడానికే పురోగమిస్తు న్నాయి.

4

ఒక సర్వలోకాతీతమైన, సర్వకాలాతీతమైన మహోన్నత, మహోత్కృష్ట దైవచైతన్యం ఉంది. భౌతిక జీవనంలో ఈ దివ్యచైతన్యాన్ని వ్యక్తం చేయాలని మా కోరిక.

*

ప్రపంచాన్ని భగవత్ పరంగా జయించాలని మా ఆకాంక్ష. ప్రపంచంలోని అన్ని చలనాలను జయించాలి. అదే లక్ష్యం. ఇక్కడే ఈ భూమిపైనే భగవత్ సాక్షాత్కార సిద్ధిని పొందాలని మా ఏకైక కాంక్ష.

*

భువన జీవనం నుండి తప్పించుకోవడానికి బదులు భౌతికజీవన దివ్యీకరణ, పరివర్తన లక్ష్యంగా మొదటిసారిగా పూర్ణయోగం రూపొందించబడింది.

*

మేము పరిపూర్ణ రూపాంతరీకరణను కోరుతున్నాం. శరీరము, శరీర కార్యకలాపా లన్నీ రూపాంతరం చెందాలి. కాని ఏ చర్య తీసుకోడానికైనా ముందుగా, అనివార్య మైన తొలి సోపానం — చైతన్యపరివర్తన — మనోదృక్పథంలో మార్పును గూర్చి నేను చెప్పడం లేదు. చైతన్యంలోనే సమూలమైన మార్పు రావాలి. అది... అదే మా పరమావధి.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

శ్రీమాత తనను గురించి

1

అతను లేక నేను లేను,

నేను లేక అతను అవ్యక్తుడు.

6-5-1957

2

ఈ పుడమి పుట్టుక నుండి, ఎచ్చటైనా, ఎప్పుడైనా దివ్యచేతనా కాంతికిరణ ప్రసరణకు అవకాశ మేర్పడినప్పుడల్లా నేనక్కడ ఉన్నాను.

13:37

3

నేను నా సిద్ధాంతము: ఒక్క దైవానికి తప్ప, నేను ఏ జాతికి, ఏ దేశానికి, ఏ నాగరికతకు, ఏ సమాజానికి, ఏ సంఘానికి, ఏ సంతతికి చెందినదానను కాను.

ఒక్క దైవాజ్ఞను తప్ప, నేను ఏ అధికారిని, ఏ ప్రభువుని, ఏ నియమావళిని, ఏ సాంఘిక సాంప్రదాయాన్ని ఖాతరు చేయను.

నా సర్వస్వాన్ని, సంకల్పాన్ని, జీవితాన్ని, ఆత్మను, ఆ దైవానికే సమర్పించాను.

అదే దైవేచ్ఛ ఐతే, నా రక్తపు బొట్టు బొట్టును దైవం కోసం పరమానందంగ సమర్పించుటకు సంసిద్ధంగ ఉన్నాను.

భగవత్ సేవలో ఏది కూడ త్యాగం కాదు, కారణం, సర్వమూ పరిపూర్ణమైన పరమానందం గనుక.

జపాను, ఫిబ్రవరి 1920

13:37-38

4

ఒకే ఒక్క విషయం నేను గట్టిగ నమ్ముతాను. అది నేనెవరిని అని. శ్రీఅరవిందులకు గూడ అది తెలుసు. వారు ప్రకటించారు కూడ. మానవజాతి అంతా సంశయించినా ఇది తిరుగులేని సత్యం.

అయితే, అంతగా నమ్మికలేని విషయం మరొకటి ఉంది. నేను చేయుచున్న

పనిని చేయుటకుగాను ఇచ్చట దేహధారినై ఉండుటలోగల ప్రయోజనం. నా వ్యక్తిగత ప్రేరణతో ఇది నేను చేయుటలేదు. శ్రీఅరవిందులు నన్ను ఇది చేయమని ఆదేశించారు. అందుకని భగవదాదేశానికి బద్ధురాలినై దీనిని ఒక పవిత్ర విధిగా నిర్వర్తిస్తున్నాను.

ఈ పృథ్వి ఎంత మేరకు ఇందు మూలంగా లబ్ధిపొందిందో కాలమే వెల్లడిస్తుంది.

24-5-1951

5

ప్రశ్న: సర్వేశ్వరుడు మిమ్ములను ప్రపంచ సృష్టి గావించమని ఆదేశించినప్పుడు ఏమి చేయాలో మీరు ఎలా తెలుసుకున్నారు?

ఇందులో నేను తెలుసుకోవలసినది ఏమీ లేదు. ఎందుకనగా ఆ సర్వేశ్వరుడు సర్వమును తనయందే ఇముడ్చుకొని ఉన్నాడు గనుక: సమస్త విశ్వము, తత్సంబంధిత పరిజ్ఞానము, దానిని సృష్టించగల శక్తి. సృష్టి చేయాలని ఆతడు సంకల్పించినప్పుడు మొదటగా ప్రపంచ పరిజ్ఞానాన్ని, దానిని సృష్టించగల శక్తిని బయల్పరిచాడు. అదే నేను. తదుపరి సృష్టి గావించమని నన్ను ఆజ్ఞాపించాడు.

259-9-1957

ప్రశ్న: మీరు మాలాగ ఎందుకు వచ్చారు? మీ నిజస్వరూపంతో ఎందుకు రాలేదు?

ఎందుకంటే నేను మీలాగ రాకపోయినట్లయితే, ఎప్పటికి మీకు దగ్గరయ్యేదాన్ని కాదు. "నా మాదిరిగ మీరు కూడ కావాలి" అని మీకు చెప్పలేకపోయేదాన్ని.

ప్రశ్న: శ్రీమాతా "మీరు దైవమా?" ఈ ప్రశ్నకు మీ సమాధానం?

ఈ ప్రశ్న ఏ మానవమాత్రుడినైనా అడగవచ్చు. సమాధానం: అవును, సంభవనీయమే.

దీనిని సార్ధకపరచుట ప్రతి ఒక్కరి కర్తవ్యం.

6

ప్రభూ, నా మానవ పరిమితులు నాకు విచారం కలిగిస్తున్నాయి.... కాని వాటి మూలంగానే మానవులు మీ దరి చేరగలుగుతారు. మీరు దేహధారులు కానట్లయితే మానవుల కెంత దూరమయ్యేవారో, మీ సాన్నిధ్యం ఎంత దుస్సాధ్యమయ్యేదో, ఈ పరిమితులు లేకపోతే మీకు చేరువగుట అంత కష్టతరమయ్యేది.

ఆ కారణంగా, వారు ప్రగతి పథంలో వేసే ప్రతి అడుగు నా ఒక్కొక్క పరిమితిని ఛేదించి మిమ్ములను మరింత వాస్తవంగా, మరింత పరిపూర్ణంగా వ్యక్తపరచే

సదవకాశాన్ని కలిగించి నాకు ముక్తి కారకమౌతుంది.

అయితే ఈ పరిమితులు లేకుండ కూడ ఉండవచ్చు. కాని, అప్పుడు ఒక్కసారైనా తమ అంతరంగంలోగాని, లేక విశ్వగతంగా గాని ఎవరైతే భగవత్ సాన్నిధ్యాన్ని అనుభవించగలిగారో, ఎవరైతే తమను తాము దైవంతో మమేకం చేసుకోగలిగారో వారి సాన్నిధ్యంలో తప్పక ఉండవలసి వచ్చేది. ఎందుకనగా ఈ విధమైన సాన్నిహిత్యం మన యోగానికి మూలము. అక్కడే అది ప్రారంభమయ్యేది.

17-7-1932

13:83

7

వారు ప్రేమించేది నన్ను కాదు. వారు తమకు తాము, మానసికంగాను, ప్రాణికంగాను, రూపొందించుకున్న నా ఆకృతిని. ఈ విషయాన్ని నేను తరచుగా ఎదుర్కొంటున్నాను. ప్రతి ఒక్కరు వారి స్వంత అవసరాలకు, ఆకాంక్షలకు అనుగుణంగా నా రూపాన్ని మలుచుకుంటున్నారు. నా ఈ రూపంతోనే సంబంధం ఏర్పరుచుకుని దాని ద్వారా కొద్దిపాటి విశ్వగత శక్తులను స్వల్పంగా అధిమానస శక్తులను రాబట్టుకొన్న మేరకు పొందగలుగుతున్నారు. దురదృష్టం ఏమిటంటే, వారు నా భౌతిక ఉనికిని పట్టుకు వ్రేలాడుతున్నారు. లేనట్లయితే నా అంతరంగ ఏకాంతలోనికి నిష్క్రమించి నా పనిని ప్రశాంతంగా, స్వేచ్ఛగా నెరవేర్చుకోగలిగేదాన్ని. కాని ఈ నా భౌతిక ఉనికి వారికి ఒక సంకేతంగా ఉన్నందున దానినే అంటిపెట్టుకొని ఉంటారు. అసలు వారికి నా నిజదేహం ఏమిటో, అది ఏ మహాద్భుత చేతనాశక్తి సంకలనానికి ప్రతీకనో, దానితో సంబంధం అతి స్వల్పం.

11-6-1954

8

ఓ ప్రభూ, నేను ప్రేమించేది నిన్ను మాత్రమే గనుక అందరిలోను, ప్రతి ఒక్కరిలోను నేను ప్రేమించేది నిన్నే. నిన్నే వారిలో గాఢంగా ప్రేమిస్తున్నందు వలన, నీ గురించి వారిలో కొద్దిపాటి చైతన్యమైనా కలిగించుటలో కృతార్థురాలనవుతాను. నిష్పక్షపాతంగా, నిరాటంకంగా ప్రేమించబడుట ఎలానో వారు తెలుసుకొనుట అవసరము. అయితే, వారి కిష్టమైన రీతిలో తప్ప మరో విధంగా ప్రేమించబడుటకు వారు ఇచ్చగించరు సరికదా, ఆ ప్రేమ వారు ఎన్నుకున్న మాధ్యమం ద్వారా

అందితే తప్ప, దానిని స్వీకరించుటకు వారిని వారు ఉన్మీలనం చేసుకోలేరు. పర్యవసానంగా, ఏ కార్యమైతే కొన్ని గంటలలోనో, కొన్ని నెలలలోనో లేక కొన్ని సంవత్సరాలలోనో నెరవేర్చబడగలదో దానికి కొన్ని శతాబ్దాలు పడుతుంది.

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

ఆగమనము

1

ఇంకొక ఐదు సంవత్సరాల్లో నాకు వందేళ్ళు పూర్తి అవుతాయి. నాకు ఐదు సంవత్సరాలున్నప్పట్నుంచీ చైతన్యవంతంగా ఉండాలనే ప్రయత్నం ప్రారంభించాను. అది ఇంకా కొనసాగుతోంది. అలాగే సాగుతుంది. అయితే ఇప్పుడు శరీరకణాల కోసం పనిచేసే దాకా వచ్చాను. ఇది కూడా చాలా కాలం క్రిందటే ప్రారంభమైంది.

ఇదంతా నిన్ను నిరుత్సాహపరచాలని చెప్పడం లేదు — అది దానంతటదే జరిగిపోదని నీకు తెలియాలని చెపుతున్నాను.

8-2-1973

2

అబ్బ! ఓహ్! చాలా కష్టమైన సమస్యలు మీ ముందు ఉంచుతున్నానా! కానీ నేను అయిదేళ్ళ పిల్లగా ఉన్నప్పుడే వాటి మీద మనసుపెట్టి ఉండేదాన్ని. అందువల్ల మీరు కూడా చాలా కాలంగా దాని గురించి ఆలోచిస్తున్నారనుకున్నాను.

ఒక సాధకుడు: ఒక్కరిలోనే పరస్పర విరుద్ధ సంకల్పాలుంటాయి.

అవును, చాలా ఉంటాయి. మొట్టమొదట కనిపెట్టవలసినవి ఇవే. ఒక భాగమేమో ఈ విధంగా ఉండాలనుకుంటుంది; మరుక్షణమే ఇంకోవిధంగా అనుకుంటుంది, మూడోసారి మళ్ళీ ఇంకోటి అనుకుంటుంది! ఇంతేకాక ఇంకోటి కూడా జరుగుతుంది: ఒక భాగం కావాలి అని అనుకుంటే ఇంకోటి వద్దంటుంది. అయితే నిన్ను నీవు సక్రమస్థితిలో ఉంచుకోవాలని ఏమాత్రం అనుకున్నా అది దేనివల్ల జరుగుతోందో సరిగ్గా దానిని కనుక్కోవాలి. సినిమాలో మాదిరి నిన్ను నీవు ఆ తెర మీద ప్రక్షేపించుకొని కదలాడుతున్న నిన్ను పరికించుకోవచ్చు గదా? అది సరదాగా ఉండదూ!

ఇది మొదటి మెట్టు. అలా ఆ తెర మీద కదిలేవన్నీ చూస్తూ ఏం జరుగుతున్నదో దాన్ని కాయితం మీద పటంగా గీసినా ఆసక్తిగానే ఉంటుంది. అలా కొంతసేపు గడిపితే, అలా చూడడానికి అలవాటు పడతావు. అప్పుడు ఇంకొంత ముందుకు కదిలి ఒక నిర్ణయానికి రావచ్చు. అలా కాక ఇంకా పెద్ద అడుగు వేసి నీ వ్యవస్థను చక్కగా సర్దుకోవచ్చు. అంతా చక్కబెట్టుకున్న తర్వాత నీ అంతరంగాన్ని అనుసరించి సూటిగా కదలవచ్చు. అప్పుడు నీ మార్గం నీకు సుబోధకమై ఇలా అనుకుంటావు, "ఇది బాగుంది; నా జీవితం ఈ మార్గంలో అభివృద్ధి పొందుతుంది, అదే నా జీవికి సరైన విధానము. నా లోపల అన్నిటినీ బాగా సర్దుకోవటం వల్ల దేని స్థానంలో అది సరిగ్గా ఇమిడి ఉంది. ఈ విధంగా లోపల ఒక దిశానిర్దేశం జరుగుతోంది. నేను దాన్నే అనుసరిస్తున్నాను. ఇంకొక్క అడుగు కదిలానంటే నాకు ఏం జరుగబోయేది తెలుస్తుంది; అది నిర్ణయించేది కూడా నేనే కదా!". నీవేమనుకుంటున్నావో నాకు తెలియదు కానీ నాకు మాత్రం ఇది మహా సరదాగా ఉండేది, ప్రపంచంలో అన్నిటినీ మించిన ఆసక్తికరంగా ఉండే విషయం ఇది. ఇంతకు మించిన ఆసక్తికరమైనది వేరొకటి ఉండేది కాదు.

నాకు జరిగిన విషయమే ఒకటుంది. అప్పుడు నాకు ఐదారు సంవత్సరాలుండేవి. ఏడో ఏడు వచ్చేసరికీ ఇది మరీ తీవ్రమైపోయింది. మా నాన్నగారికి సర్కస్సంటే చాలా ఇష్టం కాబట్టి ఒక రోజు నా దగ్గరకు వచ్చి "ఆదివారం నాడు సర్కసుకు వెడదాం రామ్మా" అని పిలిచారు. నేను "ఒద్దు నాన్నా! నేనిక్కడ సర్కసు కంటె సరదాగా ఉండే పనొకటి చేస్తున్నాను" అని బదులిచ్చాను. ఇంకొకసారి మా స్నేహితులు కొందరు ఒక సమావేశానికి రమ్మనీ అక్కడ అంతా కలిసి సరదాగా ఆడుకుందామనీ పిలిచారు. దానిక్కూడా నేను "నేను రాను, నా కిక్కడే ఇంకా బాగుంటుంది" అని చెప్పాను. నేను మనస్ఫూర్తిగా అలా చెప్పాను. అది బూటకం కాదు, నిజంగానే నాకు అలా అనిపించేది. ప్రపంచకంలో అంతకు మించిన సరదా మరొకటి ఉండేది కాదు.

ఈ విధంగా ఇంత ఉత్సాహంగా మనస్ఫూర్తిగా ఎవరు చేసినప్పటికీ మంచి ఉత్సాహభరిత ఫలితాలు పొందగలరనే నమ్మకం నాకుంది. అంటే మనలో జరిగే కార్యక్రమమంతా తెర మీద ఉంచి ఏం జరుగుతుందో చూడటమనేది...

పూర్వపు ఋషులు "నిన్ను నీవు తెలుసుకో" అనటంలో అర్థం ఇదే ననుకుంటా.

ఇంతకు మించి ఏమీ లేదు. ఇంకా చెప్పాలంటే కళ్ళకు గంతలు కట్టుకొని ముక్కుకు సూటిగా వెళ్లి తలకు కొట్టుకొని అక్కడ గోడో, మూసివున్న తలుపో, ఒక దుష్టసంకల్పమో ఉన్నట్లు తెలుసుకొనేదాని కన్నా నిన్ను నీవు తెలుసుకోటానికి సంవత్సరాల తరబడి అన్ని రకాల దురదృష్టకర పరిస్థితులూ, చికాకు సంఘటనలూ ఎదుర్కోవలసిన అవసరం లేకుండా, నేను చెప్పినట్లు ప్రశాంతంగా ఈ పని చేయవచ్చు.

నేను అలా చేసేటప్పుడు సినిమాలు లేవు కాబట్టి నేను దానితో పోల్చి చెప్పలేను. లేకపోయినప్పటికీ అది అచ్చంగా అటువంటిదే. లోపల ఉన్నదాన్ని వస్తుమాత్రంగా తెర మీద దృశ్యమానం చేసినట్లే. ఆ తెర చాలా తెల్లగా, నునుపుగా ముడుతలతో దృశ్యాన్ని చెడపకుండా ఉండేటట్లు చూడాలి.

ప్రతి రోజూ ఐదు నిమిషాలు చొప్పున ఈ విధంగా నిన్ను నీవు చూసుకోవడం మొదలుపెట్టు. నీలో ఏం జరుగుతోందో చూడు.

29-7-1953

3

తనలోని దివ్యకేంద్రం చుట్టూ తనను తాను ఏకీకృతం చేసుకోవడమే వ్యక్తికి, అన్నిటిలోకి ముఖ్యమైన విషయము, ఆ విధంగా అతను అసలైన వ్యక్తిగా తనకూ తన భవితవ్యానికీ కర్త కాగలడు. అలా కాని పక్షంలో అతను వివిధ శక్తులకూ ఆట బొమ్మగా ఆడుతూ ఒక ప్రవాహంలో పడేసిన బెండుముక్కలాగా అయిపోతాడు. వెళ్ళకూడదనుకునే చోటికే వెళ్ళటం, ఒద్దనుకున్న పనులే చేయవలసి రావడం, చివరకు లేవటానికి ఏమాత్రం శక్తి లేకుండా గోతిలో కూరుకొనిపోతాడు. కానీ నీవు చైతన్యవంతంగా వ్యవస్థీకృతుడవై, నీలోని దివ్యకేంద్రం చుట్టూ ఏకీకృతుడవై దాని పాలనలో, దర్శకత్వంలో గనక ఉన్నావంటే, నీ అదృష్టం నీ చేతిలోనే ఉంటుంది. ప్రయత్నించిచితే తగిన ఫలితం ఉంటుంది. ఏది ఏమైనప్పటికీ బానిసగా ఉండటం కంటే యజమానిగా ఉండటమే మేలని నేననుకుంటాను. నీ కిష్టమున్నా లేకపోయినా తోలుబొమ్మలాగా ఆడుతూ పనులు చేయడం చాలా చికాకు కలిగిస్తుంది. అదంతా అప్రస్తుతమే అయినప్పటికీ చెపుతున్నాను. నీకు తెలియకుండా ఎవరో నీకు దారాలు కట్టి లాగుతుంటే నీవు కదలాడుతూండటం — అది చాలా విసుగు కలిగిస్తుంది. మిగిలినవారి సంగతి ఎట్లున్నా, నాకు మాత్రం చిన్నప్పుడు ఆ విషయంలో చాలా కోపంగా ఉండేది. ఐదేళ్ళు వచ్చినప్పుడదింక భరింపరానిదవటం వల్ల ఎవరూ

నన్ను కోప్పడకుండా ఉండే ఇంకో విధానాన్ని కనుక్కోవాలనుకున్నాను. ఎందుకంటే ఈ విషయం చెప్పడానికి ఇపుడు మీకున్నట్లుగా నాకెవ్వరూ లేకపోయారు. “నీవు చేయవలసింది ఇదీ” అని చెప్పేవారే లేరు. అదంతా నా అంతట నేనే తెలుసుకోవలసి వచ్చింది. చివరికి తెలిసింది. అదంతా అయిదు సంవత్సరాలప్పుడే ప్రారంభించాను.

1-7-1953

4

నా బాల్యం నుంచీ నేనొక విషయం వింటున్నాను. అదేమిటంటే నీవు దేనిలోనైనా విజయం సాధించాలంటే దానిని మాత్రమే చేయాలి. బహుశా మా తాతముత్తాలు అదే విని ఉంటారు, అనాది నుంచీ ఈ బోధ జరుగుతూనే ఉంది. కానీ నేను మాత్రం అనేక రకాల పనులు చేస్తూండటం వల్ల నాకెప్పుడూ తిట్లుపడేవి. ఒక వైపు చదువూ, చిత్రలేఖనం, సంగీతం ఇంకా పలురకాల పనులు కూడా చేసేదాన్ని. నేను సంగీతసాధకురాల్ని కాలేననీ, చిత్రలేఖనం పనికిరాకుండా పోతుందనీ, చదువు అంతంత మాత్రమే అవుతుందనీ కోప్పడేవారు. అది నిజమే కావచ్చు కానీ, ఇలా చేయడంలో కొన్ని సదుపాయాలున్నట్లు గ్రహించాను. నేను మీతో చెప్పినట్లు మనస్సు పరిధిని విస్తృతం చేసుకోవడం, అవగాహన పెరిగేటట్లు మనస్సు సుతిమెత్తనగా మలచడం, మొదలైనవి. ఒకటో రకం సంగీత విద్వాంసురాలినై కచేరీలు చేయాలంటే వారు చెప్పినట్లు చేయడం తప్పనిసరి. చిత్రలేఖనంలో కూడా ఆ కాలపు గొప్ప చిత్రకారుల సరసన నేను నిలబడాలనుకుంటే వారు చెప్పినట్లు చేయడం తప్పనిసరి. అది అర్థం చేసుకోవచ్చు. అయినప్పటికీ అది ఒక రకమైన దృక్పథము. కానీ ఒక గొప్ప విద్వాంసురాలినో, చిత్రకారిణివో కావల్సిన అవసరం నాకు కనిపించలేదు. అదొక స్వాతిశయంగా నాకు అనిపించేది. ఏమైన, ఇది అభిప్రాయానికి చెందిన విషయం.

10-2-1954

5

దురదృష్టం ఏమిటంటే నీ పనులన్నిటితో నీవు పూర్తి వ్యావృతంగా ఉండటము. నీ వయసులో నేను కేవలం నా చదువులోనే మునిగి ఉండేదాన్ని. విషయసంగ్రహణం, నేర్చుకోవడం, తెలుసుకోవడం, అవగాహన చేసుకోవడం మొదలైనవాటిలో. అది కేవలం ఆసక్తే కాక అభిలాష కూడా. మా అమ్మగార్ని నేనన్నా, మా అన్నయ్యన్నా

వెర్రి ప్రేమ ఉండేది. మేము చిటపటలాడుతున్నా, తృప్తిపడకపోయినా, సోమరిగా ఉన్నా ఆమె ఊరుకునేది కాదు. ఎప్పుడైనా ఆమెతో ఏదైనా పితూరీలు చెప్పినా, అసంతృప్తిగా ఉన్నా ఆమె ఒక నవ్వు నవ్వి మమ్మల్ని కోప్పడి ఇలా అనేది. "ఎంత తెలివితక్కువ? నవ్వులాట చేయకండి, వెళ్ళి పనిచేసుకోండి, అంతే కాని మనసు బాగుందా లేదా అని ఆలోచించకండి. అదేమీ బాగుండదు".

అమ్మ సరిగ్గా చెప్పారు. ఆ విధంగా క్రమశిక్షణను, తనను తాను మరచి చేసే పనిపై దృష్టి పెట్టడం నేర్పించినందుకు నేను సదా ఆమెకు కృతజ్ఞురాలినై ఉన్నాను.

నీ కిదంతా ఎందుకు చెపుతున్నానంటే నీవు నీ పనిలో తలమునకలుగా ఉండటం వల్ల నీకు ఆందోళన కలుగుతున్నట్లుండటం వల్లనే. నీవు ఇప్పుడు చేస్తున్న సంగీతం, చిత్రకళపై ఇంకా ఎక్కువ శ్రద్ధ చూపించడం మంచిది. ఇంకా ఎదగని నీ మనస్సును విస్తరింప చేసుకోవాలి. మానవుడు అనాగరికంగా, అజ్ఞానిగా ఉండటానికి ఇష్టపడనప్పుడు అత్యంతావశ్యమైన ప్రాథమిక విజ్ఞాన విషయాలు అభ్యసించడం మొదలైనవి చేయాలి.

నీవు పద్ధతిగా ప్రతి రోజూ ఎనిమిది తొమ్మిది గంటలు పనిచేశావంటే బాగా ఆకలేసి బాగా తిని ప్రశాంతంగా నిద్రపోతావు. అపుడు నీ మనసు బాగుందా, బాగా లేదా అని ఆలోచించే అవకాశమే ఉండదు.

ఇదంతా నీ మీద నాకున్న ప్రేమతో చెపుతున్నాను, అర్థం చేసుకుంటావనే అనుకుంటున్నాను.

నిన్ను ప్రేమించే నీ తల్లి

15-5-1934

6

చిన్నప్పుడు తినే విషయంలోనూ, ఇంకా చిన్న చిన్న విషయాల్లోనూ బాధను అమ్మతో చెప్పుకుంటుంటే అటువంటి చిన్న విషయాలు పట్టించుకోకూడదనీ, చేయవలసిన పని చేస్తూ, చదువుకోవలసినవి చదువుకోమనీ చెప్పేది. "సరదాగా సుఖం కోసమే పుట్టానని అనుకుంటున్నావా" అంటూ, నీ వొక అత్యున్నత ఆదర్శాన్ని అందుకోటానికే పుట్టావు" అని చెప్పి నన్ను పంపించేసేది. అది అక్షరాలా నిజం,

అయితే ఆమె దృష్టిలో ఉన్న అత్యున్నత ఆదర్శము మనం అనుకుంటున్న స్థాయికి చాలా తక్కువ.

1930-31

7

ఇదంతా నాకు మూడూ, ఏడూ ఏళ్ళ వయస్సు మధ్య జరిగిన విషయము. నేను నిజంగా చెపుతున్నాను. ఒకసారి ఫొటో దిగటానికని తయారవుతున్నాను. చక్కగా బట్టలు, తలకు హేట్ ధరించాను, పొటోకి ఎలా తీరుగా ఉండాలో చెప్పే పెద్దవారి వంక చూస్తే "ఇదంతా ఎంత కుఱ్రతనం" అనిపించింది.

మొదటిసారిగా నా తల్లి అబద్ధం చెప్పడం నా చెవిన పడింది. నాకు చాలా చిన్నతనం అనిపించింది. ఆమె వంక చూశాను. అది హాస్యాస్పదమే. ఎందుకంటే ఆమె పనివానితో "నేనిక్కడ లేనని చెప్పు" అన్నారు. అది నాకు అసలు అర్థం కాలేదు. ఆమె అక్కడే ఉన్నారు కదా!

అబద్ధమంటే ఏమిటో నాకెవరూ వివరంగా చెప్పలేదు. కానీ మానసమనేది ఉందిగా. దానికి తెలుసు. ఒకసారి... మా ఇంట్లో ఒక చిన్న గోడపైన ఎత్తుగా అల మార ఉండేది. దానిలో మందులుండేవి. మా అన్న నన్ను పిలిచి అక్కడ ఒక బల్ల పైకెక్కి ఆ అలమారలో నుంచి ఒక పొట్లం తీయమన్నాడు. మా అన్న చెప్పినట్లే చేయడం అలవాటున్న బుద్ధిమంతురాలిని కాబట్టి అలాగే బల్ల నెక్కి ఒక పొట్లం తీసి (ఒక రకమైన మూలికలతో చేసిన తీపిమందు) ఇచ్చాను. అతను "ఎవ్వరితోనూ ఏమీ చెప్పవద్దు" అన్నాడు. నేను అతని వైపు చూశాను. నాకు గుండెల్లో (శ్రీమాత హృదయాన్ని చూపుతారు) ఒక రకమైన వ్యాకులత కలిగింది. నా తల్లి తిరిగివచ్చి ఆ పేకెట్ ఏమైందని అడిగితో నేనేమీ చెప్పలేదు. నాకు చాలా కాలం దాకా ఆ వ్యాకులత ఉండేది. "అదే కాబోలు — అబద్ధమంటే" అనుకునేదాన్ని.

8

నాకు సుమారు పదమూడు సంవత్సరాలున్నప్పుడు ఒక సంవత్సరం పాటు ప్రతి రాత్రీ నిద్రపోగానే శరీరం నుంచి బయటకు వచ్చేసినట్లుగా ఉండేది. ఆ విధంగా లేచి తిన్నగా ఇంటి పైకీ, ఇంకా బాగా ఎత్తుగా ఊరిపైకి ఎగురుతున్నట్లుండేది. నేను బంగారపురంగులో దేదీప్యమానమైన ఒక పొడుగుపాటి అంగీని ధరించినట్లూ, నేను పైపైకి వెళ్ళినకొద్దీ అది విస్తరించి నా చుట్టూ పరుచుకొని ఆ పట్టణం పై

భాగమంతా ఆక్రమించినట్లు చూసేదాన్ని. అపుడు అన్ని వైపుల నుంచీ మగవారూ, ఆడవారూ, పిల్లలూ, వృద్ధులూ, రోగులూ ఇంకా అనేకమంది బాధితులూ ఆ గుడారం వంటి వస్త్రం కిందకు వచ్చి వారి బాధలనూ, కష్టాలనూ వివరిస్తూ సహాయ మర్థించు తున్నట్లూ కనపడేది. దానిగి సమాధానంగా ఆ వస్త్రం అతి మృదువుగా ప్రాణ మున్నట్లుగా అందరివైపుకీ చాచుకునేది. వారంతా దాన్ని ముట్టుకోగానే ఓదార్పును, నివారణనూ పొంది చాలా సంతోషంగా, బలంగా వారి శరీరాల్లోకి తిరిగి వెళ్ళేవారు. అంతకంటే సుందర దృశ్యం ఇంకొకటి నేను చూడలేదు, ఇంకేదీ నన్ను అంత సంతోషపరచలేదు. దీని ముందు మిగతా రోజువారీ కార్యక్రమాలన్నీ కళావిహీనంగానూ, మందకొడిగానూ, నిర్జీవంగానూ కనిపించేవి. రాత్రి పూట జరిగే ఈ కార్యక్రమమే నిజమైన జీవితంగా ఉండేది. ఈ విధంగా పైకి లేచి వెడుతున్నప్పుడు అప్పుడప్పుడు నా ఎడమ ప్రక్కన నిశ్శబ్దంగా, స్థిరంగా ఒక వృద్ధుడు నిలబడి ఉండటం కనిపించేది. ఆయన వాత్సల్యపూరితంగా తన ఉనికితో నన్ను ప్రోత్సాహపరుస్తున్నట్లు నా వైపు చూసేవాడు. ముదురు ఊదారంగు పొడవైన అంగీ ధరించిన ఈ వ్యక్తి మూర్తీభవించిన శోకాధిపతి అని పిలువబడే వ్యక్తి అని ఆ తర్వాత తెలుసుకున్నాను.

ప్రగాఢమైన ఆ అనుభవాన్ని, అనిర్వచనీయమైన ఆ వాస్తవాన్ని నా ఇతర భావాలు నా మనోఫలకంపై ప్రకటింపజేసిన వైనాన్ని ఇలా వివరించవచ్చు.

చాలాసార్లు రాత్రి, పగలూ కూడా నేను లేక నా చైతన్యమంతా నా హృదయంలో పూర్తిగా కేంద్రీకృతమైనట్లనిపించేది. అప్పుడు హృదయం ఒక అంగంగా ఉండేది కాదు. అది ఒక భావన కూడ కాదు. అది దివ్యమైన ప్రేమ, భావస్వరూపమై, శాశ్వతమైనటువంటి ఆ దివ్యప్రేమగా నేను సృష్టిలోని ప్రతిదానిలో కేంద్రస్థమై యున్న ఒక భావన కలిగేది. అదే సమయంలో అనంతమైన, అతి పెద్దవైన నా బాహువులను అవధిలేని ఆర్ద్రితతో సకల జీవులను చుట్టి పట్టుకొని, దరిచేర్చుకొని, విశ్వానికన్నా విశాలమైన నా అక్కున వారిని సేదతీర్చుతున్న భావన.... ఇవి చెప్పడానికి మాటలు చాలా నిస్సారమైనవి, వికారమైనవి. ఓ దివ్యప్రభూ! మానసికమైన ప్రతీకలు బాల్యచేష్టలుగా ఉంటాయి. కానీ నీ కోసమై నా ఆకాంక్ష నిరంతరమై, నిత్యమై యుంటుంది. నిజం చెప్పాలంటే ఈ శరీరంలో ఉన్నది నీవే, నీవు మాత్రమే ఉంటున్నావు. నిన్ను వ్యక్తం చేసే అపరిపూర్ణ సాధనం ఇది.

నీ తేజోపుంజపు ప్రశాంతతలో జీవులంతా సుఖసంతోషాలు పొందెదరు గాక!

22-2-1914

అనువాదకులు: అమరవాది ప్రభావతి, అమరవాది వేంకటరామ శాస్త్రి

మరిన్ని స్మృతులు

1

పద్దెనిమిది, ఇరవై సంవత్సరాల మధ్య వయస్సులో, దైవసాయుజ్యంతో ఒక సచేతన మరియు సుస్థిర ఏకత్వస్థితిని సాధించాను. ఏ మనిషి సాయమూ, గ్రంథం సాయమూ లేకుండానే ఒంటరిగా దాన్ని సాధించాను, అర్థమైందా! కొద్ది కాలం తరువాత వివేకానందుని 'రాజయోగం' పుస్తకం నా చేతి కొచ్చింది. అలా ఒకటి కన్పించినపుడు నాకు వివరించి చెప్పడానికి ఇక్కడొకటి వున్నదని, అదొక అద్భుత విషయంగా అని పించింది. బహుశా నా అంతట నేను సాధించడానికి సంవత్సరాలు పట్టేదాన్ని కొద్ది నెలలలోనే ఆ పుస్తకం వల్ల సాధించగలిగాను.

నేనో వ్యక్తిని కలుసుకొన్నాను. అప్పుడు నాకు ఇరవై ఒక్క సంవత్సరాలు — ఇరవైగాని, ఇరవై ఒకటి గాని వుంటాయనుకొంటాను. ఆ వయస్సులో ఒక భారతీయుడిని కలుసుకొన్నాను. అతడు ఇక్కడి (భారతదేశం) నుండి వచ్చాడు. గీతను గురించి చెప్పాడు. తర్జుమా అంతగా బాగాలేని ఒక పుస్తకాన్ని నా కిచ్చి చదవమని సలహా యిస్తూ, దాన్నెలా చదవాలో అతనికి తెలిసిన కీలకాన్ని ఇలా చెప్పాడు. "గీతను చదవండి. గీత యొక్క ఈ అనువాదం అంతగా బాగా లేదు, అయినాగాని ఫ్రెంచి భాషలో వున్నది ఇదొక్కటే". ఆ కాలంలో ఏ ఇతర భాషలో వున్న దేన్నీ అర్థం చేసుకోగలిగేదాన్ని కాదు. అదీ గాక ఆంగ్లానువాదాలు ఏమీ బాగుండేవి కావు. పైగా అవేవీ నా దగ్గర లేవు... అప్పటి కింకా శ్రీఅరవిందులు వ్రాయలేదు.

అతడు "గీతను చదవండి. శ్రీకృష్ణుని, అంతర్యామి భగవంతునికి ప్రతీకగా భావించండి", అన్నాడు.ఆయన చెప్పినదంతా కలిపి ఇంతే. "కృష్ణుడు గీతలో అంతర్యామి భగవంతునికి, మీలో నున్న భగవంతునికి ప్రాతినిధ్యం వహిస్తున్నాడు,

అన్న జ్ఞానంతో మీరు గీతను చదవండి” అని చెప్పాడు. అంతే, ఒక్కనెలలో మొత్తం జరిగిపోయింది!

ఇహ ఇప్పుడు మీ విషయం, మీలో కొంతమంది బాల్యం నుంచే ఇక్కడున్నారు. ప్రతిదీ మీకు సవివరంగా అందించబడింది. మొత్తం పని మీ కోసం మాటలతోనే గాక, చైత్యసంబంధమైన సకల సహాయకాలతో, సాధ్యమైన అన్ని పద్ధతుల్లో, నమిలిపెట్టి అందించినట్లుగా మీ ముందు తయారుచేసి పెట్టబడింది. మీ అంతరంగపు ఆవిష్కరణకు దారితీసే మార్గం మీద మిమ్మల్ని నిలబెట్టాను. అయినప్పటికీ ఇంకా మీరు, అదెప్పుడు ప్రాప్తించాలో అప్పుడే ప్రాప్తిస్తుందిలే అన్నట్లు అలా అలా (సంజ్ఞ) జీవితాన్ని గడిపేస్తున్నారు. అసలు దాన్ని గురించి మీరు ఆలోచిస్తున్నారా?...

దాని అవసరాన్ని గురించి, “ఎలా తెలుసుకోవడం” అని తీవ్రంగా మీరు తపన పడడం లేదు అని తెలిసి ఆశ్చర్యపోతున్నాను. ఎందుకనంటే, మీకు చెప్పాం, మళ్ళీ, మళ్ళీ చెప్పాం, మీ చెవులు చిల్లులు పడేటట్లు చెప్పాం. మీకు తెలుసా, ఒక దివ్యచేతన మీలో వుంది, మీరు రాత్రులకు రాత్రులు నిద్రిస్తూ గడిపేస్తున్నారు, రోజులకు రోజులు ఆటలాడుతూ గడిపేస్తున్నారు. మీతో మీరు సంబంధం పెట్టుకోవడానికి, అవును, మీతోనే, ఇక్కడ లోలోపల (అమ్మ తమ యెడద మధ్య చూపిస్తారు) సంబంధం పెట్టుకోడానికి మీరు ఉత్సాహం చూపడం లేదు, తీవ్రంగా సంకల్పించడం లేదు.

ఇదిగో ఇది నిజంగా నాకు అంతు చిక్కకుండా ఉంది!

నేను శోధించి, ఆవిష్కరించుకొనవలసినది నాలోనే ఏదో వున్నదని మొట్టమొదటి సారి నాకు తెలిసినపుడు, అదే నాకు అత్యంత ప్రధాన విషయంగా అయ్యింది. అన్నింటికన్నా ముందు దీన్నే సాధించాలని లక్ష్యంగా పెట్టుకొన్నాను. నేను చెప్పినట్లు కేవలం ఒక చిన్న సూచన ఇవ్వటానికి “ఇదిగో నీవిలా చేస్తే నీ ముందు మార్గం తెరచుకొంటుంది” అని తెలిపేందుకు ఒక గ్రంథాన్నో, ఒక మనిషినో కనుగొన్నపుడు “ఎందికిలా ఆలస్యం” అని తలమునకలయ్యేటట్లు అందులో దూకాను. నన్నేదీ ఆపలేనట్లు, పెనుతుఫానులా దానిపై విరుచుకుపడ్డాను.

మేమేం చేయాలని ఇంతకు ముందు నన్నడిగిందెవరిక్కడ? బిడ్డా! ఇప్పుడు నేను చెప్పినదానినే నీవు చేయాల్సింది, సరేనా!

2

యదార్థంగా స్వేచ్ఛగా వుండాలంటే దైవానికి, ఎట్టి మినహాయింపులు లేకుండా, నీవు సంపూర్ణంగా సమర్పణ గావాలి. ఎందుకనంటే అప్పుడు బంధించేదంతా, గొలుసులతో కట్టిపడవేసేదంతా నీ నుంచి సహజంగానే జారిపోతుంది. దానికెంత మాత్రం ప్రాధాన్యత ఉండదు. ఎవరైనా వచ్చి నిన్ను నిందిస్తే "ఏ అధికారంతో అతడు వచ్చి నన్ను నిందిస్తున్నాడు, అతనికి సర్వోన్నత సంకల్పం యేమిటో తెలుసా?" అని ప్రశ్నించవచ్చు. నిన్ను అభినందించినపుడు గూడా అలాగే చేయాలి. ఇతరుల నుంచి నీకు లభించేదాని నుండి నీవు ప్రయోజనం పొందవద్దని, సలహా యివ్వడానికి కాదు నేనలా చెప్పడం. ఎందుకనంటే ఒక చిన్న బిడ్డ కూడా మనకు పాఠం చెప్పగలదనే విషయాన్ని నా మొత్తం జీవితకాలమంతా చూసి తెలుసుకొన్నాను. నీ కంటె అతడు తక్కువ అజ్ఞాని అని కాదు. నీ వంటే యేమిటో ప్రతిబింబించే అద్దం లాంటి వాడతడు. అతడు యదార్థం కాని విషయాన్ని దేన్నైనా చెప్పవచ్చు, కాని నీకు తెలియనిదాన్ని దేన్నో కూడా నీకు చూపవచ్చు. అవాంఛనీయ ప్రతిచర్య లేకుండా నీవు ఆ పాఠాన్ని స్వీకరిస్తే తద్వారా నీవు ఎంతో లాభం పొందవచ్చు.

నా జీవితంలోని ప్రతి ఘడియలోనూ, దేన్నైనా కొంత నేర్చుకోగలనని తెలుసుకొన్నాను. కాని ఇతరుల అభిప్రాయాలకు నేనెన్నడూ బందీని కాలేదు. దేన్నైనా తెలుసుకోగల ఒకే ఒక సత్యం ప్రపంచంలో వున్నదని నేను భావిస్తాను. అదే సర్వోత్కృష్ట సత్యం. అది గ్రహించిన యెవరైనా స్వేచ్ఛాజీవి అవుతాడు. ఇదిగో ఈ స్వేచ్ఛ — సమస్త సంగత్వం నుండి, అజ్ఞానం నుండి, ప్రతిచర్య నుండి మీరంతా స్వేచ్ఛ పొంది వుండాలని కోరుకొంటున్నాను. దైవానికి సంపూర్ణ సమర్పణ దక్క తక్కిన దానంతటి నుండి మీకు స్వేచ్ఛ వుండాలని నేను కోరుకొంటున్నాను.

3

...ఒకసారి చాలా కాలం క్రితం, నేనింకా పారిస్‌లోనే వున్నపుడు, దాదాపు ప్రతి రోజూ మేడమ్ డేవిడ్ నీల్‌ను కలుసుకొంటూండేదాన్ని. ఆమె పూర్తిగా స్వీయాభిప్రాయానికి కట్టుబడి వుండేది. "ఒక పని గురించి ఆలోచించ వద్దు. ఆలోచిస్తే దానర్థం పని మీద నీకు రాగం యేర్పడిందన్నమాట. ఏదైనా చేయాలనుకొంటున్నావంటే ఈ

ప్రాపంచిక విషయాలకు ఇంకా బద్ధురాలనై వున్నావని అర్థం" అని చెప్పేది. అప్పుడా మెతో నేనిలా అన్నాను. "లేదు, ఏదీ తేలిక కాదు. ఇంతకు ముందు చేసి వున్నదాన్ని. ఇక ముందు చేయబోయేదాన్ని, ఇపుడు సంభవిస్తున్నదానీ్న తలచుకోవడం మాత్రం చెయ్యి. అపుడు నీవు చేసే కర్మ, శాశ్వతత్వంలో ఓ సెకనులా ఈ విధంగా ఒక చిరు కదలిక అని గ్రహిస్తావు. అప్పుడు నీవు దానికి ఏమాత్రం బద్ధుడువు కావు". నేనలా చెప్పేనాటికి నాకు గీతావచనం గురించి తెలియదు. అప్పటికింకా దాన్ని పూర్తిగా చదువలేదు. గమనించావా.... (ఇక్కడ అమ్మ పలికిన కొన్ని మాటలు సరిగా విన్పించలేదు)... నాకు తోచిన రీతిని తర్జుమా చేసిన ఈ శ్లోకాన్ని కాదు "సమస్త కర్మఫలం మీద అపేక్ష లేకుండా విరాగివై కర్మ చెయ్యి". ఆ శ్లోకం ఇలా వుండదు గాని, దానర్థం అదే. ఇది నా కప్పటికి తెలియదు. కాని గీతలో ఏం చెప్పబడిందో అచ్చంగా అదే చెప్పాను.

కాని నీవు చేసే కర్మలో నీకు నమ్మక మున్నందువల్ల కాదు నీవు కర్మ చేస్తూండడం, చేస్తూండడం, నీవు కర్మ చేసేది ఎందుకంటే కర్మను తప్పక చేయాలి గనుక.

30-11-1955

4

అవును, నిజమే, సోమరితనం ఒక రకమైన తమస్సు. కాని సోమరితనంలో ఒక దుస్సంకల్పం వుంది, అది కష్టపడడాని కిష్టపడకపోవడం — కాని తమస్సు అంటే జడత్వ, ఒక పని చేయాలనుకొంటాడు గాని చేయలేడు.

చాలా కాలం క్రిందట, కొంతమంది చిన్నవాళ్ళ మధ్య నేనున్నానని గుర్తుంది. నేను లేవాలనుకొన్నపుడు కూచున్న చోటు నుంచి ఒక్క ఉదుటున, ఏ కష్టమూ లేకుండా లేస్తున్నానని అంటూ వాళ్లు "అలా, యెలా చేయగలుగుతున్నారు, మేం కూచున్న చోటు నుండి లేవాలనుకున్నపుడు సంకల్పించి, ప్రయత్నించి, లేవవలసి వస్తోంది" అన్నారు. వాళ్ల కదెంతో ఆశ్చర్యం కలిగించింది. కాని, నాలా వాళ్ళ విషయంలో జరగడం లేదనేది నాకు ఆశ్చర్యం కలిగించింది. నాలో నేను "అదెలా సంభవం? ఎవరైనా లేవాలని నిశ్చయించుకొంటే, లేస్తారు," కదా అను కొన్నాను. లేదు, దేహం అలా కూచొని వుంది. అందుచేత దాన్ని లేపి, పని కుపక్రమిం

చేందుకు దానిలో సంకల్పాన్ని ప్రవేశపెట్టవలసిన అవసరం వుంది. అది అలా కదలకుండా వుండడమే తమస్సు. తమస్సు పూర్తిగా భౌతిక విషయం. ప్రాణిక లేక మానసిక తమస్సు అనేది చాలా అరుదు (అదీ రావచ్చు, కాని అది అంటువ్యాధిలా వచ్చేదే). అది ప్రాణిక లేక మానసికమైనదాని కన్నా నాడికి లేదా మస్తిష్క సంబంధమైనది. సోమరితనం అనేది సర్వే సర్వత్రా, భౌతికంలో, ప్రాణికంలో, మనస్సులో వున్నది. సర్వసాధారణంగా సోమరిజనం, ఎప్పుడూ సోమరులు కాదు, అన్నింటియెడల సోమరులు కాదు. వారికి సంతోషం కలిగించేదేన్నైనా, ఆనందం కలిగించేదేన్నైనా నీవు ప్రతిపాదించావనుకో, అపుడు వాళ్ళు కష్టించడానికి, చక్కగా సిద్ధమౌతారు. సోమరితనంలో చాలా దుస్సంకల్పం వుంది.

28-4-1951

5

ప్రశ్న: కలలను వ్రాసి పెట్టుకోవడం వల్ల ప్రయోజనం వుంటుందా?

అవును, వుంటుంది. సంవత్సరం పైగా ఈ విధంగా నేను చేసాను. ప్రతిదాన్నీ వ్రాసేదాన్ని — కొద్ది మాటలు, ఒక చిన్న విషయం, ఒక భావముద్ర — ఒకదాని తర్వాత మరొకటిగా గుర్తుకు దెచ్చుకొంటూ వెళ్ళేదాన్ని. మొదట్లో అవి పెద్దగా ఫలితాన్నివ్వలేదు. కాని పదునాలుగు నెలల తర్వాత చివరి నుండి ప్రారంభం వరకూ, అన్ని కదలికలనూ, రాత్రి మొదలైన దగ్గర్నుండీ వచ్చిన కలల నన్నింటినీ అనుసరించగలిగేదాన్ని. అది వ్యక్తిని సచేతనమైన, ఎప్పుడూ యెరుకతో వుండే చేతనాస్థాయిలో వుంచుతుంది. చివరకు నేను అసలు నిద్ర పోకుండా వుండే స్థితికి చేరాను. నా దేహం పరుచుకొని పడుకొని వుండేది, గాఢనిద్రలో పడిపోయేది. కాని చేతనలో విశ్రాంతి వుండేది కాదు. ఫలితం మహాద్భుతం. విభిన్న నిద్రాస్థితుల యెరుక ఉండేది. నిద్రలో జరిగే ప్రతిదీ అతి చిన్న వివరంతో సహా పూర్తిగా యెరుకలో వుండేది. అప్పుడు అదుపులో లేకుండా ఏదీ తప్పించుకోలేదు. కాని పగటిపూట నీవు చేయవలసిన పని యెక్కువగా వుంటుంది. నిజంగా నీకు నిద్ర అవసరమంటే నేను చెప్పినదానికై ప్రయత్నించవద్దని నా సలహా.

ఏదేమైనప్పటికీ పూర్తిగా అనివార్యమైన విషయం ఒకటుంది. నీవు మేలుకొనే టప్పుడు ఎటువంటి చిన్న కదలిక లేకుండా చూసుకొని మేలుకో. ఏమాత్రం కదల

కుండా మేలుకోవడం నేర్చుకో, అలా కాకపోతే ఏదీ గుర్తుండదు.

నిద్ర అనే మాటకు[1] ఉన్న అర్థంలో నేను చాలా కాలం నిద్రపోలేదన్న విషయం నిజమే. అంటే సాధారణ నిద్రకు చిహ్నమైన నిశ్చేతనలో పడిపోవడం ఎప్పుడూ జరుగలేదు. కాని నేను నా దేహానికి అవసరమైన విశ్రాంతి నిచ్చాను. అంటే మానసిక, చైత్యసంబంధ, ప్రాణిక మరియు భౌతికం వరకూ గల మొత్తం అస్తిత్వం విశ్రాంతి తీసుకోగల సంపూర్ణ నిశ్చలతకు సంబంధించిన ఒకానొక స్థితిలో రెండు మూడు గంటల పాటు పడుకోబెట్టి వుంచేదాన్ని. పరిపూర్ణ శాంతి, సంపూర్ణ నిశ్చల నీరవత, పూర్తి నిశ్చలత లోనికి అది ప్రవేశించేది. కాని, అదే సమయంలో చేతన పూర్తిగా మేలుకొని వుండేది. లేని యెడల నేను అస్తిత్వపు ఒకటి రెండు స్థితులలో గుప్తకార్యానికి సంబంధించిన ఆంతరికమైన కార్యకలాపంలోనికి ప్రవేశించేదాన్ని. అదంతా పూర్తి యెరుకతో జరిగేదని చెప్పవలసిన అవసరం లేదు. కాబట్టి ఇరవై నాలుగు గంటల్లో ఎప్పుడూ గూడా నేను చేతనను కోల్పోయేదాన్ని గాదని ప్రమాణం చేసి చెప్తున్నాను. అందుకని అది పరంపరగా సాగే అవిరామ స్థితిని కల్పించింది. అదీ గాక సాధారణంగా చెప్పుకొనే నిద్ర అనుభవం నాకు ఎంత మాత్రం లేదు. అదే సమయంలో నా దేహాని కవసరమైన విశ్రాంతి నిస్తూండేదాన్ని.

3-7-1927

6

ప్రశ్న: భౌతికదేహం, భౌతిక మస్తిష్కం విషయం అటుంచి, మనస్సుకు విశ్రాంతి తీసుకోవలసిన అవసరం వుందా?

అవును, వుంది. ఆ అవసరం తప్పకుండా వుంది. నిశ్చల నీరవతలోనే మనస్సు యదార్థ వెలుగును, పైనుండి స్వీకరిస్తుంది. మానసిక అస్తిత్వం అలసిపోతుందని నేననుకోను. అలసిపోయి నట్లనుభూతి చెందితే యెక్కువగా అది మెదడుకు సంబంధించిన ఒక ప్రతిక్రియ. కేవలం నిశ్చలనీరవతాస్థితిలోనే అది తనను దాటి పైకి లేవగలదు. మనం మాట్లాడుకొంటున్నా నిద్ర, కలలు దృక్కోణం నుండి చూస్తే చెప్పుకోదగ్గ విషయం ఒకటి కన్పిస్తుంది. నేను దాన్ని ప్రయత్నించాను. నీ బుర్రలో

---

[1] అనేక నెలల పాటు దివ్యజనని నిద్ర పోలేదు అని ఒక వార్తాపత్రికలో వ్యాసం ప్రచురించబడినపుడు ఈ సమాధానం ఇచ్చారు.

మాత్రమే నిశ్చల నీరవత గాకుండా, నీ ప్రాణికంలో విశ్రాంతిని పాదుకొల్పగలిగితే, నీ అస్తిత్వపు సకల కార్యకలాపాలను ఆపివేయగలగి, రూపాలకు సంబంధించిన పరగణా నుండి బయటపడి, సచ్చిదానందమని పిలువబడే, సర్వోత్కృష్ట చేతనలో ప్రవేశించితే అప్పుడు యెనిమిది గంటల నిద్రలో లభించే విశ్రాంతిని, ఆ స్థాయిలో మూడు నిముషాల్లోనే పొందగలుగుతావు. అది అంత తేలిక కాదు గదా... అది పూర్తిగా సచేతనమైన చేతన, కాని అది సంపూర్ణమైన, సమృద్ధమైన దివ్యవెలుగులోని, నిశ్చల నీరవతాస్థితి. దాన్ని నీవు పొందితే, నీ లోని ప్రతిదాన్నీ నిశ్చలం చేయగలిగితే, అప్పుడు నీ సమస్త అస్తిత్వం ఈ సర్వోత్కృష్ట చేతనలో పాలు పంచుకొంటుంది. విశ్రాంతి దృష్ట్యా (విశ్రాంతి అంటే దైహిక విశ్రాంతి, కండరాల ఆటవిడుపు అని నా భావం) సాధారణ యెనిమిది గంటల నిద్రకు, ఆ స్థితికి సంబంధించిన మూడు నిముషాలు సమానం.

27-1-1951

8

...ఇంగితజ్ఞానం తక్కువగా వున్న మనుషులు... ఇక్కడికొచ్చి (ఆశ్రమానికి వచ్చి) వెళ్ళినా, ఇక్కడ నివసించినప్పటికీ, ఇతర చోట్ల ఇక్కడున్న వాతావరణం భిన్నంగా వుందని గ్రహించలేరు. ఈ విషయాన్ని అనుభూతి చెంది, సరైన విధంగా నొక్కి వక్కాణించగలిగినవారు మీలో ఎవరున్నారు? మీ హృదయంలో, మీ భావనలో ఆ మాదిరిగా లేదు అని మీరు అనుకోవచ్చు. కాని అది చాలా అస్పష్టంగా వుంటుంది, కాదా? కాని ఈ ఖచ్చితమైన అవగాహన ఉండాలంటే... వినండి, నేను జపాను నుండి వస్తున్నప్పుడు నాకు అన్పించినట్లు మీకు అన్పించిందా? నేను సముద్రంలో నావ మీదున్నాను. దేన్ని కావాలనుకోవడం లేదు. (నేను ఆంతరిక జీవితంతో తీరిక లేకుండా వున్న మాట నిజమే) కాని నావ మీదున్నాను. అపుడు ఆకస్మికంగా, అప్పటి కప్పుడు, పాండిచేరి నుండి రెండు నాటికల్ మైళ్ళ దూరంలో వాతావరణం యొక్క, వీచే గాలియొక్క భౌతిక లక్షణం మారిపోయింది, ఎంతగా మారిపోయిం దంటే మేం శ్రీఅరవిందుల తేజోవలయంలో ప్రవేశిస్తున్నామని తెలిసేంతగా మారి పోయింది. అదొక భౌతికానుభవం, ఎవరైనా సరే, జాగృత చేతన కలిగిన వారెవరైనా సరే, అదే అనుభూతికి లోనవుతారని దృఢంగా చెప్పగలను.

ఇచట చాలా చాలా సంవత్సరాలున్న తరువాత మొట్టమొదటసారి కారులో బయటకు వెళ్ళినపుడు, దీనికి విరుద్ధమైన అనుభవం కలిగింది. సరస్సు కావలగా కొద్ది దూరానికి వెళ్ళినపుడు అకస్మాత్తుగా వాతావరణం మారుతున్నట్లు గ్రహించాను. అక్కడ నిండుదనం, శక్తి, వెలుగు, క్రియాశక్తి అన్నీ క్షీణించాయి, పూర్తిగా క్షీణించి పోయాయి. అప్పుడు... ఇంకేమీ లేదు. నేను మానసిక లేక ప్రాణిక చేతనలో లేను, పూర్తిగా భౌతిక చేతనలో వున్నాను. తమ భౌతిక చేతనలో సున్నిత అవగాహన ఉన్నవాళ్ళు దాన్ని అత్యంత ఘనిష్టంగా సంవేదించితీరక తప్పదు. అందుచేత 'ఆశ్రమం' అని మనం పేరు పెట్టుకొన్న ఈ ప్రదేశంలో ఘనీభవించిన క్రియాశక్తి — అది పట్టణంలో వున్నదాని వంటిదిగాని, అంతకన్న తక్కువగా ఉండే పల్లెప్రాంతపు వంటిదిగాని కాదు — వున్నదని ధృవీకరించి చెప్తున్నాను.

9

దీన్నంతా అలా చూచినపుడు, గతంలో జరిగిన ఒక విషయం గుర్తుకొచ్చింది. అది 1926 అని సరిగానే గుర్తు పెట్టుకొన్నా ననుకొంటున్నాను.

శ్రీఅరవిందులు అతిమానస చేతన యొక్క అభివ్యక్తిని వేగవంతం చేసేందుకు ఏకాగ్రత వహించేందుకు, ఏకాంతం లోనికి ఉపసంహరించుకొనా లనుకొన్నందున బాహ్య కార్యకలాపానికి సంబంధించినంతవరకు బాధ్యతను నా కప్పగించారు. అక్కడున్న కొద్దిమంది ముందు, వారికి సాయం చేయడం, మార్గ నిర్దేశం చేయడం అనే పనిని నా కప్పగించినట్లు, నేను వారితో సహజంగానే సంబంధం కలిగి వుంటాననీ, నా ద్వారా తాము పనిచేస్తుంటామనీ ప్రకటించారు. ఆ వెనువెంటనే, అకస్మాత్తుగా, విషయాలన్నీ ఒక నిర్దిష్ట ఆకారం దాల్చాయి. అత్యంత ప్రజ్ఞాపాటవాల సృష్టి, అసాధారణమైన వివరాలతో అత్యద్భుత అనుభవాలతో, దివ్యజీవులతో సంబంధాలతో మహామహిమోపేతమైన వనబడే సర్వవిధ అభివ్యక్తులతో తయారైంది. ఒకదానిపై మరొకటిగా అనుభవ పరంపర కొనసాగింది. తేజోవంతంగా విషయాలు అత్యంత ఆసక్తి కలిగించే విధంగా బయటపడ్డాయని చెప్పక తప్పదు.

ఒక రోజున ఏం జరుగుతున్నదో, శ్రీఅరవిందులకు వివరించడానికి వారి దగ్గ రకు వెళ్ళాను. నిజంగా చాలా ఆసక్తి కలిగించే దశ దగ్గరకు మేం చేరుకొన్నాం. ఏం జరిగిందో చెప్పే పద్ధతిలో బహుశా నేను కొంచెం ఉత్సాహం చూపించి

ఉంటాను. అప్పుడు శ్రీఅరవిందులు నా వంక చూసి... "అవును, ఇది అధిమనస్సు సృష్టి. చాలా ఆసక్తికరంగా ఉంటుంది. చాలా బాగా జరిగిందది. మొత్తం ప్రపంచంలో నిన్ను అత్యంత ప్రసిద్ధురాలిని చేసే మహిమలను చేయగలుగుతావు. పృథ్విపై సకల సంఘటనలను తలక్రిందులు చేయగలుగుతావు" అని, నవ్వి, "అదొక మహా విజయం అవుతుంది, కాని అది అధిమనస్సు సృష్టి. అదీగాక మనం కోరేదీ విజయాన్ని కాదు, పృథ్విపై అతిమనస్సును ప్రతిష్ఠించాలని కోరుతున్నాం. నూతన ప్రపంచాన్ని సృజించేందుకు, సమగ్ర అతిమానస ప్రపంచాన్ని సృజించేందుకు, వెనువెంటనే లభించే విజయాన్ని త్యజించడం యెలాగో తెలుసుకోవాలి". నా ఆంతరిక చేతనతో వెంటనే అర్థం చేసుకొన్నాను. కొద్దిగంటల తర్వాత ఆ సృష్టి వెళ్ళిపోయింది... ఆ క్షణం నుండీ ఇతర పునాదులపై క్రొత్తగా ప్రారంభించాం

10-7-1957

10

మహిమల కోసం, అద్భుతాల కోసం చూచే మానవ కోరికను నేను సంతృప్తి పరచ లేను. ఒకప్పుడు అలా నేను చేయగలిగాను, చేసి చూపించాను. కాని అందుకోసం తప్పకుండా ప్రాణిక చేతనలో నివసించాలి, ప్రాణిక క్రియాశక్తుల నుపయోగించాలి. అదేమంత మంచి పని కాదు.

23-1-1952

11

అది జరిగిందెప్పుడో నాకు సరిగా గుర్తు లేదు. బహుశా 1920 సంవత్సరంలో ననుకుంటాను. (బహుశా ఇంకా ముందు అంటే 1914-15 లో కావచ్చు, కాని అలా అనుకోవటం లేదు, అది 1920 లో ఎప్పుడో జరిగి వుంటుంది.) ప్రతి రోజూ, నేను శ్రీఅరవిందులతో పాటు ధ్యానం చేస్తూండేదాన్ని. వరండాలో బల్లకొక చివర వారు కూర్చొనేవారు. అదే బల్లపై మరో చివర నేను కూర్చొనేదాన్ని. ఒక రోజు, ఇలా ధ్యానంలో ప్రవేశించాను, (ఎలా చెప్పాలి) ఎంతో ఎత్తుకు వెళ్ళాను, బాగా లోతుకు పోయాను లేదా నాలో నుండి నేను బయటికొచ్చాను. (ఎవరేం చెప్పినా ఎలా చెప్పినా, జరిగినదాన్ని సరిగా చెప్పలేరు. ఇవన్నీ కేవలం చెప్పే పద్ధతులు.)

నేనొక ప్రదేశానికి చేరుకొన్నాను. అచటి నుండి శ్రీఅరవిందులతో యథాలాపంగా, చాలా తేలిగ్గా "భారతదేశం స్వతంత్ర దేశమైంది" అన్నాను. అది 1920 లో. అప్పుడు వారిలా ప్రశ్నించారు "ఎలా?" నా సమాధానం "ఏ విధమైన పోరాటం లేదు, యుద్ధం లేదు, తిరుగుబాటు లేదు. ఆంగ్లేయులు వాళ్ళంతట వాళ్ళే దేశాన్ని విడిచి వెళ్ళిపోతారు, ఎందుకనంటే వెళ్ళిపోవడం కంటే వాళ్ళు మరేం చేయలేని విధంగా ప్రపంచ పరిస్థితి తయారైంది!"

అదే జరిగింది. వారు ప్రశ్నించినపుడు నేను భవిష్యత్తును గురించి మాట్లాడాను, కాని నేను దర్శించిన చోట, భారతం స్వతంత్ర దేశం అని చెప్పాను. అక్కడది ఒక వాస్తవం. అప్పటికి అంటే 1920 నాటి భారతదేశం స్వతంత్రదేశం కాదు. అయినా అది అచట స్వతంత్ర దేశం కావడం జరిగిపోయింది. ఇక్కడ అది 1947 లో జరిగింది. అంటే, భౌతిక దృక్పథం నుండి చూస్తే, నేను దానిని 27 సంవత్సరాలకు ముందే దర్శించానన్న మాట. కాని అది జరిగింది అలాగే.

29-7-1953

ప్రశ్న: మీరు శ్రీఅరవిందులతో "భారతం స్వతంత్ర దేశమైంది" అని చెప్పారు. భారతదేశం మొత్తం ఒకటిగానే వుందా లేక ఇప్పుడున్నట్లు రెండుగా విభజించబడిందా?

ప్రత్యేకించి 1947 లో ఏం జరిగిందో దాన్నే నేను ఉటంకించాను. అంటే పరాయిపాలన తొలగిపోవడం గురించే మాట్లాడాను. ఇంకదేన్నీ కాదు, దాని గురించే. ఆమె నైతిక లేదా ఆధ్యాత్మిక స్వాతంత్ర్యాన్ని గురించి ఏమాత్రం మాట్లాడలేదు. ఆమె పరాయిపాలన నుండ స్వేచ్ఛ పొందింది అని మాత్రమే చెప్పాను.

18-1-1956

12

ఆలోచనా నియంత్రణ గురించిన అభిభాషణ

అదొక విస్తారమైన పరిధికి చెందింది. ఏమాత్రం నియంత్రణలేని స్థాయి. ఈ స్థితికే చాలామంది చేరుకొంటారు. వాళ్ళ ఆలోచనలే వాళ్ళను నియంత్రిస్తాయి గాని, వాళ్ళు తమ ఆలోచనలను నియంత్రించ లేరు. వదలించుకోలేని ఆలోచనలతో జనాభాలో చాలామంది సతమతమౌతుంటారు. అవి వారిని అక్షరాలా తమ వశం

చేసుకొని వుంటాయి. ఈ ఆలోచనలకు తమ సక్రియమైన చేతనకు సంబంధించిన ద్వారాన్ని మూసివేసే శక్తి వారి కుండదు. వారి ఆలోచనలే వారిని పాలిస్తాయి, నియంత్రిస్తాయి. "ఓహ్, ఆ ఆలోచన, ఎప్పుడూ నన్ను వెంటాడుతూనే ఉంది, తిరిగి తిరిగి వేధిస్తూనే ఉంది, దాన్ని వదలించుకోలేక పోతున్నాను." అని ప్రతి రోజూ జనం అనడం నీవు వినే వుంటావు. అంటే ఆరాటం నుండి, దుస్సంకల్పం, భయం వరకూ గల అనేక రకాల ఆలోచనలతో వాళ్ళు ముట్టడికి లోనవుతున్నారన్న మాట. భయోత్పాతం కలిగించే ఆలోచనలు చాలా బాధిస్తాయి. నీవు వాటిని నెట్టి వేయడానికి ప్రయత్నిస్తే అవి సాగదీసి విడిచిన రబ్బరు బాండ్ లా తిరిగి నీ మీదే పడ్తాయి. నియంత్రణ ఎవరికుంది? దానికి సంవత్సరాల తరబడి కృషి కావాలి, అంత సుదీర్ఘమైన అభ్యాసం కావాలి. కాబట్టి, సంపూర్ణమైన నియంత్రణ కాకపోయినా, ఏదో విధమైన దాని దగ్గరకు రావడం అనేది ఎలాగైనా ఒక స్థాయిని తెలియజేస్తుంది. ఇది చేయడానికి నీ బుర్రలో శక్తిసామర్థ్యం వుంటే (అమ్మ తమ నుదుటి మీదుగా చేయి కదిపి చూపిస్తారు) సమస్త కదలికలను లేకుండా చేసే, ప్రకంపనాలను నిలువరించే స్థాయికి చేరుకొంటావు. మానసిక ఉపరితలం మృదువుగా తయారవుతుంది. నీవొక పుస్తకాన్ని తెరచినపుడు ఒక ఖాళీ పేజీ తెరుచుకొంటే వున్నట్లుగా దాదాపు భౌతికంగా, అర్థమైందా,... ఆలోచన లేమీ లేకుండా ఖాళీగా అవుతుంది!

ఇంటి దగ్గరున్నప్పుడు కొంచెం ప్రయత్నించు. చాలా ఆసక్తి కలిగించే విషయం ఇది అని నీకే తెలుస్తుంది.

ఆలోచనలతో యిబ్బంది పడ్తున్నానని ఎవరో చెప్తే శ్రీఅరవిందులు అతని బుర్రలో ఇలా చేస్తుంటే నేను చూసాను. అతని బుర్రలో నల్లగా వుండి తైతక్కలాడు తున్న చిన్న బిందువు దగ్గరకు చేరేటట్లు వారి చేయి సాగి ఇలా చేసింది. (వ్రేళ్ళ కొనలతో సంజ్ఞ చేసి చూపిస్తూ) ఒక క్రిమిని పట్టుకొన్నట్లు దాన్ని పట్టుకొని దూరంగా విసిరేసారు. అంతే, మొత్తం నిశ్చలం, ప్రశాంతం, తేజోమయం....ఇలా అది స్పష్టంగా కన్పించింది తెలుసా, ఏం మాట్లాడకుండా దాన్ని బయటకు తీసిపారేసారు — దాంతో అంతా సద్దుమణిగింది.

విషయాలు చాలా సన్నిహితంగా పరస్పర ఆధారితాలై వుంటాయి. ఎక్కడో తీవ్రమైన బాధతో ఒకరు "ఇక్కడ నొప్పెడుతోంది! అబ్బా! ఇక్కడ బాధ కలుగుతోంది! అబ్బా!" అంటూ వారి దగ్గర కొచ్చిన మరో సంఘటన కూడా నేను చూసాను.

వారేం మాట్లాడలేదు, ప్రశాంతంగా వున్నారు, ఆ వ్యక్తి వంక చూసారు. సూక్ష్మభౌతిక హస్తం లాంటిదేదో, బయటకి వచ్చి ఇటూ అటూ చిందర వందరగా, అస్తవ్యస్తంగా నాట్యం చేస్తున్న చిన్న బిందువును పట్టుకొని, ఇలా తీసి (అదే సంజ్ఞ) అలా పారేసారు. అంతే, దాంతో అంతా నెమ్మదించింది.

"ఆహా, ఆహా నా బాధ పోయింది చూడండి."

8-1-1958

13

శ్రీఅరవిందులతో పాటు యోగసాధనలో, మనస్సు నుండి ప్రాణికంలోనికి దిగడం మొదలుపెట్టినపుడు, మనస్సు నుండి ప్రాణికంలోనికి మా యోగసాధనను నెలలోనే మార్చినపుడు, నా వయస్సు 40 సంవత్సరాలు. నేను అంత వయస్సున్న మనిషిలాగ గాక, చిన్నదానిగా కన్పించాను. అలా కన్పించినప్పటికీ వయస్సు 40 సంవత్సరాలే. ఒక నెల యోగసాధన తర్వాత సరిగ్గా 18 సంవత్సరాల అమ్మాయిలా కన్పించాను. అంతకు ముందు నన్ను చూసివున్న ఒకరు, నాతో పాటు జపానులో నివసించి ఇప్పుడిచటి కొచ్చిన ఒకరు, నన్ను గుర్తు పట్టడానికి యిబ్బంది పడ్డారు. అతడు "నిజంగా మీరేనా?" అని అడిగితే నేను "స్పష్టంగా" అని చెప్పాను.

ప్రాణికంలో నుండి భౌతికంలోనికి దిగినప్పుడు మాత్రమే అది పోయింది. ఎందుకనంటే భౌతికంలో పని చాలా కఠినతరం, పైగా అక్కడ పరివర్తన చేయవలసినవి చాలా చాలా వుండడమే అందుక్కారణం.

25-8-1954

ఎ.బి. పురాణి ఇలా అంటారు

1921 లో నా పర్యటన సందర్భంలో అత్యంత మహనీయమైన ఆశ్చర్యకరమైన విషయం శ్రీఅరవిందుల "దర్శనం". రెండు సంవత్సరాల కాలంలో వారి దేహరూపాం తరీకరణం జరిగింది. దాన్ని మహాద్భుతం అని మాత్రమే వర్ణించగలం. (మోము కాంతివంతంగానూ, చూపు చొచ్చుకుపోయేటట్లు అదివరకే ఉన్నప్పటికీ) 1918 లో వారి దేహం సాధారణ బెంగాలీ దేహఛాయలో ఉండేది, ఎక్కువగా నలుపు.

వారిని దర్శించడానికి మేడ పైకి వెళ్ళినపుడు, వారి చెక్కిళ్ళు యాపిల్

పింక్ రంగుతోనూ, మొత్తం దేహం మృదువైన మీగడ లాంటి తెల్లని వెలుగుతోనూ మెరుస్తూండడం చూసాను. ఆ మార్పు ఎంతో గొప్పగానూ, అనూహ్యంగానూ వుండి, అది చూసి "మీ కేమైంది?" అని ఆశ్చర్యంతో అనకుండా ఉండలేకపోయాను.

...తరువాత మాటల సందర్భంలో ఉన్నతతర దివ్యచేతన, మానసిక స్థాయికి దిగివచ్చిన తర్వాత, ప్రాణికం లోనికి, దానికంటె దిగువకు సైతం దిగివస్తుంది. అప్పుడు నాడీవ్యవస్థలోనూ, భౌతిక అస్తిత్వంలోనూ కూడా రూపాంతరీకరణ జరుగుతుంది అని వివరించారు.

ఈ పర్యటనలో దివ్యమాతను ప్రప్రధమంగా దర్శించాను. మధ్యాహ్న భోజనానంతరం శ్రీఅరవిందులు మేడ పైకి వెళ్తున్నపుడు ఆమె మెట్ల పక్క నిలబడి ఉన్నారు. భూపరిధిలో లేని అటువంటి మహాద్భుత సౌందర్యాన్ని ఇంతకు ముందెన్నడూ చూడలేదు. అప్పటి ఆమె వయస్సు 37 సంవత్సరాలైనా, 20 సంవత్సరాల యువతిలా కన్పించింది.

14

(1958) ఫిబ్రవరి నెల 3 వ తేదీన జరిగిన అతిమానస అనుభవం తర్వాత కొద్ది రోజులకు ఇది జరిగింది. భౌతిక ప్రపంచంలోని సంగతులు ఎంతో దూరంగా పూర్తిగా అసంబద్ధంగా అనిపించే స్థితిలోనే ఇంకా వున్నాను. ఒక పర్యాటక బృందంవారు నా దగ్గరకు రావడానికి అనుమతి తీసుకొన్నారు. వాళ్ళొక రోజు ఆటస్థలంలో నేనుండగా అచటికి వచ్చారు. వాళ్ళు బాగా సంపన్నులు, అంటే వాళ్ళు బ్రతకడానికి కావలసినదాని కంటే చాలా యెక్కువ డబ్బున్నవాళ్లు. వాళ్ళలో చీర కట్టుతో బాగా లావుగా వున్న ఒక స్త్రీ వుంది. ఆమె దేహం కన్పించకుండా వుండేటట్లుగా ఆమె చీర ధరించింది. నా ఆశీస్సులు స్వీకరించడానికి ఆమె వంగినపుడు చీర ఒక ప్రక్కకు తొలగింది. ఆమె దేహపు కొంత భాగం, పొట్ట నగ్నంగా కన్పించింది. అది చాలా పెద్ద పొట్ట. నేను నిజంగా దిగ్భ్రాంతి చెందాను.... అసహ్యంగా కనుపించని స్థూలకాయు లున్నారు. కాని ఈ పొట్ట దాచిపెట్టిన భ్రష్టతను, శోచనీయ స్థితిని అకస్మాత్తుగా చూసాను. పేరాశను, కల్మషబుద్ధిని, భ్రష్టశీలతను, ఏ జంతువూ పొందనటువంటి సంతృప్తి పొందే తుచ్ఛ కోరికను వ్యక్తం చేసే ఒక పెద్ద వ్రణంలాగా వుందది. దుశ్చింతనగల ఒక మనస్సుకు సంబంధించిన కుటిలత్వాన్ని చూసాను.

అపుడు అకస్మాత్తుగా నాలో నుండి ఏదో బయటకు ఎగిరిపడింది, వేదంలా ఒక ప్రార్థన "ఓ ప్రభూ, కనపడకుండా ఉండాల్సింది ఇదే" అని వెలువడింది.

19-3-1958

15

ఈ పై పై విషయాల్లో ఆకట్టు కొనేదేం లేదు. అవి నాకు అధికాధికంగా సబ్బు బుడగల్లా కన్పిస్తున్నాయి. ముఖ్యంగా 1958 ఫిబ్రవరి 3 వ తేదీ నుండి అలా కన్పిస్తున్నాయి.

నిర్వేదంతో, కన్నీళ్ళతో మనోపరిధికి సంబంధించిన బాధతో నా దగ్గరకొచ్చే వాళ్ళున్నారు. ఇలా నేను వారి వంక చూసినపుడు, మిమ్మల్నందర్నీ తనలో నిలిపి వుంచుకొనిన నా చేతన యొక్క ముల్లును కొంచెం ప్రక్కకు జరుపుతాను. వాళ్ళు వెళ్ళే సమయానికి పూర్తి ఓదార్పు పొందుతారు. దిక్సూచిలో వున్న ముల్లు లాంటిదది. చేతనలో ఆ ముల్లును కొంచెం జరిపితే చాలు, అంతా చక్కబడుతుంది. నిజమే, అది అలవాటు మూలంగా వెనక్కు జరుగుతుంది. అవన్నీ సబ్బు బుడగలు తప్ప మరేం కాదు.

బాధ పడడం కూడా నాకు తెలుసు. కాని దాని వెనుకగా, ఎడంగా, ఎలా నిలబడాలో తెలిసిన ఒక భాగం నాలో ఎప్పుడూ వుండనే వుంది.

ప్రపంచంలో భరించలేనిదంటూ ఇప్పుడు నాకు కన్పించే ఒకే ఒక విషయం ఏమంటే భౌతిక దిగజారుడుతనం, బాధ, నైచ్యం ప్రతి జీవిలోనూ ఉన్న సౌందర్యాన్ని వ్యక్తం చేయలేని అసమర్థత. కాని ఏదో ఒక రోజున అది కూడా జయించబడుతుంది. అక్కడ కూడా ఆ ముల్లును కొంచెం జరపడానికి శక్తి తప్పక వస్తుంది. మనం చేయవలసిందల్లా చేతనలో ఉన్నతస్థాయికి ఎదగడమే. పదార్థం లోనికి బాగా లోతుగా వెళ్ళాలనుకొంటే, చేతనలో అతడు బాగా పైకి ఎదగవలసిన అవసరం యెంతైనా ఉంది. అందుకు సమయం పడ్తుంది. దానికి కొన్ని శతాబ్దాలు పడ్తుందని శ్రీఅరవిందులు యదార్థమే చెప్పారు.

19-2-1958

16

మన ప్రపంచానికి, అతిమానస ప్రపంచానికి మధ్య నున్న భేదాన్ని గూర్చి ఇప్పుడు చెప్పవలసి ఉన్నట్లు కన్పిస్తోంది. అందుచేత ఆ విషయాన్నే ఇప్పుడు నొక్కి చెపుతున్నాను. అది కూడా నేను అచటికి సచేతనంగా, ఇక్కడ మామూలుగా కార్యం నిర్వహించే చేతనతో వెళ్ళిన తర్వాత మాత్రమే తెలిసింది. ఈ భేదం ఎంత పెద్దదో, అప్పుడు స్పష్టమైంది. చెప్పాలంటే ఇచట ప్రతిదీ, అంతరంగంలో బాగా లోలోతుల్లో జరిగేదాన్ని మినహాయించి, మిగతాదంతా కృత్రిమమైనదిగా కన్పిస్తోంది. సాధారణ భౌతిక జీవితం యొక్క విలువల్లో ఏదీ కూడా సత్యం మీద ఆధారపడి లేదు. మనల్ని దుస్తులతో కప్పుకొనేందుకు, ఏదైనా బట్ట దెచ్చుకొని, వాటిని దుస్తులుగా కుట్టుకొని అవసరమైనపుడు ధరిస్తాం. అలాగే మనల్ని మనం బ్రతికించుకొనేందుకు ఆహారాన్ని బయటి నుంచి తెచ్చుకొనవలసిన అవసరం ఉంది. పోషణ కోసం దానిని శరీరానికి అందిస్తాం. అలా ప్రతి విషయంలో మన జీవితం కృతకమే....

ఈ కృతకత్వం, కాపట్యం, ఈ అసత్య స్థితి నాకు చాల దిగ్భ్రాంతి కలిగిస్తు న్నాయి... ఇంత అసత్యం వున్న ప్రపంచంలో యదార్థ విలువ లేమైనా తెలుస్తాయా అని ఆశ్చర్యం కలుగుతుందెవరికైనా.

నిన్ను విచారగ్రస్తుడిగా, తిరగబడేవాడిగా, అసంతృప్తుడుగా చేసే బదులు, నేను చివరికి చెపినట్లుగా, ఒక హాస్యాస్పదమైన నవ్వు తెప్పించే భావన ఒకటి కలి గింది. ఏలాగంటే, చాలా రోజుల వరకు మనుషులను, విషయాలను గమనించినపుడు, అవి అసంబద్ధంగా ఉన్నాయని నాకు తప్ప ఇతరులకు అర్థం గాని, వాటిని గమనించి నప్పుడు ఆపుకోలేని నవ్వు వచ్చేది.

19-2-1958

అనువాదం: కె. వి. రావు

అతిమానస అవతరణ

1

25 సెప్టెంబరు 1914

ఓ దివ్యమాతా, ఆరాధ్య దైవమా, నీ సహాయంతో అసంభవం అనేది ఏదైనా ఉంటుందా? సాక్షాత్కార సమయం ఆసన్నమైంది. పరమాత్మ ఇచ్ఛను సమగ్రంగా నిర్వహించ గలందులకై నీవు సహాయం చేస్తావని మాకు అభయం ఇచ్చావు.

ఆలోచించలేని వాస్తవికతలకు, భౌతిక ప్రపంచపు పరస్పర సంబంధాలకు సమర్థులైన మధ్యవర్తులుగా మమ్ములను నీవు అంగీకరించావు. మా మధ్య నీ నిరంతర సన్నిధి నీ క్రియాపూర్వక సహకారానికి సంకేతం.

ప్రభువు సంకల్పించాడు, నీవు నెరవేర్చాలి.
ఒక నూతన దివ్యకాంతి భూమి మీద మెరవాలి.
నూతన ప్రపంచం ఆవిర్భవించాలి,
చేసిన వాగ్దానాలన్నీ ఈడేరాలి.

2

29 ఫిబ్రవరి 1960 సందేశం:

29 ఫిబ్రవరి 1956

బుధవారం సామూహిక ధ్యానసయంలో

ఈ సాయంత్రం దైవసన్నిధి ఎంతో స్పష్టంగా వాస్తవమై, భౌతికంగా మీ మధ్య నున్నది. కొత్త ప్రపంచం జన్మించింది: వాగ్దానం నెరవేరింది.

దైవసన్నిధి ఎంతో స్పష్టంగా వాస్తవమై, భౌతికంగా మీ మధ్య నున్నది. నేను ఒక బంగారు రూపం ధరించి ఉన్నాను. అది ఈ విశ్వం కంటె పెద్దది. ప్రపంచాన్ని, దైవాన్ని వేరుచేస్తున్న ఎంతో దృఢమైన ఒక పెద్ద బంగారు తలుపు ఎదురుగా నేను నిలబడి ఉన్నాను.

నేనా తలుపును చూస్తూనే, విషయం తెలుసుకొని, ఇచ్ఛామాత్రంతో, చైతన్యం

నుంచి వచ్చిన ఒక కదలికతో 'సమయమాసన్నమైంది' అనే తలంపుతో, ఒక అత్యంత శక్తివంతమైన బంగారు సుత్తితో ఆ తలుపు మీద ఒక్క దెబ్బ కొట్టాను. ఆ ఒకే ఒక దెబ్బతో ఆ తలుపు ముక్కలై చెల్లాచెదరైపోయింది. అప్పుడు అతిమానస ప్రకాశం, మహాశక్తి, దివ్యచైతన్యం భూమి మీదకు అడ్డూ ఆపూ లేకుండా వరదలాగా కిందకు తోసుకువచ్చింది.

ఇది 1956 లో వ్రాయబడింది.

3

ఫిబ్రవరి 29,1956 న జరిగిన ఘటన, ఏదో అయినట్లుగా, ఒక దర్శనం లేదా ఒక అనుభవం లాంటింది కాదు. ఆటస్థలంలో సాయంత్రం ధ్యానసమయంలో నేను అతిమానసంలోకి ఆరోహించాను, ఏదో చేయవలసి ఉందనే అవసరాన్ని గుర్తించాను, అదే చేశాను.

అప్పుడు వినబడిన కొన్ని ఆసక్తిదాయకమైన మాటలను ఉటంకిస్తాను — "సమయం ఆసన్నమైంది" — ఆ మాటలు నేను ఏకకాలంలో తెలుసుకుని, ఇచ్చగించి నదానినే వ్యక్తపరచినాయి. ఆ మాటలు ప్రపంచాన్నుంచి వేరుచేసే ఒక దృఢమైన పెద్ద తలుపు ముందు నేను చేరి వున్న తరుణంలో వినబడినవి. అవి ఫ్రెంచి భాషలో కాక ఆంగ్లంలో వినబడినవి. అవి శ్రీఅరవిందులే మాట్లాడినట్లుగా తోచింది.

4

1956

29 ఫిబ్రవరి — 29 మార్చి

ఓ ప్రభూ, నీవు సంకల్పించావు, నేను నెరవేరుస్తాను:
ఒక నూతన కాంతి భూమి మీద మెరిసింది,
నూతన ప్రపంచం ఆవిర్భవించింది.
చేసిన వాగ్దానాలన్నీ ఈడేరినాయి.

5

అద్భుతమైన ఈ పరమాత్మ చైతన్యానికి భూవాతావరణం ఎంతో వ్యతిరేకతను

చూపించి, నిరంతరం దానిని పూర్తిగా మరుగున పడేస్తుంది. కాలక్రమంలో అప్పు డప్పుడు అది స్వయంగా దానిని బయలుపరచి వ్యక్తం చేయగలదు, కాని తిరిగి వెనువెంటనే ఈ అచేతనా వాతావరణం దానిని మరుగుపరుస్తుంది.

అతిమానసిక శక్తి 1956 లో భూమి మీదకు వచ్చినప్పుడు అది ఆ విధంగానే ఉంది. దివ్యకాంతి వరద ప్రవాహంలాగా, అద్భుతమైన వెలుగుతో, మహాశక్తితో, మహదాధిపత్యంతో వస్తుంటే, భూమి నుంచి దట్టమైన నీలకాంతుల అలల అచేతన ఎగసి దానినంతటినీ కబళించివేసింది. కిందికి దిగివస్తున్న మహాశక్తి నంతటినీ మింగి వేయడంతో అచేతనలో నుంచి అది తిరిగి స్వయంగా పనిచేయవలసి ఉంటుంది. అందువలననే విషయాల సత్ఫలితాలకు ఇక్కడ ఇంత సమయం పడుతుంది. భూమి పీల్చుకున్నదానిలో ప్రతిగా బయటకు వచ్చే దానిలో ఎక్కువ భాగం అచైతన్యపు ముసుగులోనే ఉంటుంది. అలా కాని పక్షంలో, దివ్యకాంతి భూమి మీద ప్రవహించి ఇప్పటికి ఎంతో కాలమైంది గనుక ఈపాటికి విషయాలు మార్పు చెంది ఉండాల్సింది.

6

ఇప్పుడు అతిమానసం ఇక్కడ ఉంది కనుక — ఈ భూమి మీద కేవలం నాకు మాత్రమే ఆ విషయం తెలిసి ఉన్నప్పటికీ, సంపూర్ణ విశ్వాసంతో కచ్చితంగా అది ఉన్నదనే విషయాన్ని నేను చెపుతున్నాను — ఈ రూపం నిర్వర్తించవలసినది అయిపోయి దాని స్థానంలో మరొక రూపం పనిని చేపట్టవలెనా? నేను ఈ ప్రశ్నను మిమ్ములను (దైవాన్ని) అడుగుతున్నాను, నాకు సమాధానం కావాలి — ఆ సంకేతాన్ని అనుసరించి ఇది ఇంకా నా పనే అని కచ్చితంగా తెలియాలిసింది. ఎన్నో వ్యతిరేకతలు, ఎన్ని ఖండనలు ఉన్నప్పటికీ నేను దీనిని అవశ్యం కొనసాగించాలని తెలియాలి.

7

29-2-1972

అతిమానసం కేవలం శారీరక మనస్సునందు అవతరిస్తేనే దాని సన్నిధి శాశ్వతంగా ఉండగలదు.

*

...నేను ఇక్కడ ఎందుకు ఉన్నానంటే నా శరీరం మార్పుకు మొదటి ప్రయత్నంగా ఇవ్వబడింది. శ్రీఅరవిందులు అలా చెప్పారు. నేను దానిని నెరవేరుస్తున్నాను.

అనువాదం: త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

శరీరకణాల యోగం

1

కణాలలో ఒక చైతన్యం ఉంది: దానినే మనం "శరీరచైతన్యం" అంటున్నాం. అది పూర్తిగా శరీరంతో పెనవేసుకుని ఉంది. ఈ చైతన్యం మార్పు నొందడానికి చాలా ప్రతిబంధకం ఉంది. ఎందువల్లనంటే అది మార్పును పూర్తిగా వ్యతిరేకించే సమిష్టి సూచనల ప్రభావంలో ఉంది. కనుక ఈ సమిష్టి సూచనలతో ఎవరైనా సంఘర్షించ వలసినదే. కేవలం ప్రస్తుతపు సమిష్టి సూచనలతోనే కాదు, భూచైతన్యం మొత్తానికి సంబంధించిన సమిష్టి సూచనలతో. అవి మొట్టమొదటి మానవుడు రూపుదిద్దుకున్నటు వంటి భూమండలంలోని మానవ చైతన్యానికి సంబంధించినవి. పదార్థం శాశ్వతం అనే సత్యాన్ని కణాలు వాటికవి తెలుసుకోవాలంటే దానికి ముందు ఆ సూచనలను అధిగమించవలసినదే.

2

శరీరం అత్యంత తీవ్రమైన చిత్తశుద్ధితో నిరంతరం జపిస్తున్నది: "నేను ఎవరి నుంచైనా ఏమైనా గట్టిగా ఏమడగగలను? వ్యక్తిగతంగా నేను ఏమీ కాను, నాకేమీ తెలియదు, నేనేమీ చేయలేను. సత్యం నాలో చొచ్చుకుపోయి, నన్ను నిర్దేశిస్తే తప్ప, నేను కనీసం లేశమాత్రపు నిర్ణయమైనా తీసుకోవడంలోనూ, అన్నింటిలోకి శ్రేష్ఠమైన కార్యాచరణ ఏదో తెలుసుకోవడంలోనూ, అత్యల్పమైన పరిస్థితులలో కూడా జీవించటానికి గానూ అసమర్థురాలను. నేను ఏ దివ్యస్థితికి ఎదిగే దశకు మార్పుచెందాలో, ఈ భూమి మీద ఏ దివ్యత్వమైతే అభివ్యక్తం కావాలని కోరుకుంటున్నదో దానిని ఎలా అభివ్యక్తం చేయగలనో, ఆ సమర్థత నాకు ఎప్పటికైనా కలుగుతుందా?" కాని, ఓ ప్రభూ, నా అంతరంగ లోలోతుల నుంచి, మీ నుంచి, ఈ సమాధానం నిర్వివాదమైన

ధృఢవిశ్వాసంతో ఎప్పుడూ ఎందుకు వస్తున్నది: "నీవు చేయలేకపోతే ఈ భూమి మీద మరే శరీరమూ చేయలేదు". కాని చివరకు ఒకటే నిశ్చయం: నా ప్రయత్నాన్ని వదలిపెట్టకుండా ధృఢమైన పట్టుదలతో కొనసాగించాలి, మరణ పర్యంతము లేదా విజయపర్యంతము నేను ధృఢమైన పట్టుదలతో ఉండాలి.

8-9-1954

3

పదార్థంలో ఉన్న పెద్ద ఇబ్బంది ఏమంటే భౌతిక చైతన్యం (దానర్థం, పదార్థలంలోని మనస్సు) ప్రతి బంధకాల ఒత్తిడిలో రూపుదిద్దుకోవటమే — ప్రతిబంధకాలు, ఆటంకాలు, బాధలు, సంఘర్షణలు. ఒక విధంగా అది వాటితో మలచబడి నిరాశ, ఓటిమి, భంగపాటు ముద్రవేయబడి, ఒక గొప్ప ప్రతిబంధకంగా ఏర్పడింది.

దీని గురించే నేను చేస్తున్న పనిలో జాగ్రతతో ఉన్నాను. అత్యంత భౌతిక చైతన్యం, అత్యంత భౌతిక మనస్సు కొరడాదెబ్బల ద్వారా కర్మానుష్ఠానానికీ, కృషి సల్పడానికీ, ముందుకు పోవడానికీ అలవాటు పడింది; అది లేకపోతే అదంతా తమస్సు. తరువాత అది, ఏమని ఊహిస్తుందంటే, ఎప్పుడూ ప్రతిబంధకాలనే, ఎప్పుడూ అడ్డంకులనే లేదా ఎప్పుడూ వ్యతిరేకతనే. దాని వలన గతి తీవ్రంగా మందగిస్తుంది. దాని అన్ని ప్రతిబంధకాల వెనుక దైవానుగ్రహం ఉన్నదనీ, దాని అన్ని వైఫల్యాల వెనుక విజయం ఉన్నదని, దానిఅన్ని బాధలు, కష్టాలు, వైరుధ్యాల వెనుక ఆనందం ఉన్నదనీ దానిని ఒప్పించడానికి చాలా నిర్దుష్టమైన, ఎంతో విస్పష్టమైన, తరచు పునరావృతమయే అనుభవాలు దానికి అవసరమవుతాయి. చేసే ప్రయత్నా లన్నింటిలో దీనినే చాలాసార్లు తిరిగి తిరిగి మననం చేసుకోవాలి. అన్ని ప్రయత్నాల్లోకి, ఈ ప్రయత్నం పదే పదే చేయాల్సి ఉంటుంది. నీలోని నైరాశ్యతను, లేదా ఒక సందేహాన్ని లేదా పూర్తిగా ఓటమితో భంగపాటును కలిగించే ఒక ఊహాజనితమైన తలంపును మారేటట్లు చేయడానికి లేదా పూర్తిగా తొలగించడానికి నిరంతరం ప్రయ త్నించాలి.

నేను అన్నింటిని మినహాయించి ప్రత్యేకించి ఒక్క భౌతికచైతన్యం గురించే మాట్లాడుతున్నాను.

పైనుంచి ఏదైనా కిందికి దిగివస్తే, సహజంగానే, అది ఒక్కసారిగా గుద్దుకుంటూ ఫెళఫెళా పడిపోతుంది (ఈ విధంగా అని శ్రీమాత చేతితో బల్లపరుపుగా సైగ చేసి చూపిస్తారు), దాని తరువాత అంతా నిశ్శబ్దం, అంతా ఆగిపోతుంది, వేచి ఉంటుంది. కాని... సత్యం, ఆ సత్యచైతన్యం నిరంతరంగా ఎందుకు అభివ్యక్తం కాదో నేను అర్థం చేసుకున్నాను. ఎందువల్లనంటే దాని పరమమైన ఆధిపత్యశక్తికి, పదార్థ ఆధిపత్యశక్తికి చాలా తేడా ఉంది. పరమమైన ఆధిపత్యశక్తి ఎంత బలమైనదంటే దాని వలన పదార్థ ఆధిపత్యశక్తి నిర్మూలనం చేయబడుతుంది — కాని అప్పుడది పరివర్తన కాదు, అణచివేయబడి ధ్వంసమయిపోవడం. ప్రాచీనకాలంలో వారు అదే చేసే వారు — భౌతిక చైతన్యాన్నంతా పరమాధిపత్యశక్తి బరువు కింద ఇంక ఏదీ సంఘర్షించకుండా, ఏదీ వ్యతిరేకించకుండా అణచివేసేవారు. అప్పుడు ఒక అభిప్రాయం వ్యక్తం అయేది: "మొత్తానికి నేను చేయగలిగాను!" కాని అది అవలేదు, ఏమాత్రం కాలేదు! ఎందువల్లనంటే, మిగిలి ఉన్నది, కింద అడుగున, ఎప్పటిలాగే ఉంది, ఏమాత్రమూ మార్పు చెందకుండా.

ఇప్పుడు దానికి పూర్తిగా మారడానికి ఆవకాశం ఇవ్వబడింది; అందుకు నీవు దాని పూర్తి ఖేలనకు అవకాశం ఇవ్వాలి, అణచివేసే పరమాధిపత్యశక్తితో అవరోధం కలిగించకూడదు — ఇది నేను పూర్తిగా అర్థం చేసుకున్నాను. కాని ఈ చైతన్యానికి బుద్ధిహీనతతో కూడిన మొండితనం ఉంది. ఇది ఎన్నోమార్లు బాధ కలిగినప్పుడు అనుభవంలోకి వచ్చేది. ఉదాహరణకు, ఒక తీవ్రమైన బాధకు లోనయినప్పుడు, అది ఎటువంటిదంటే, ఆ వ్యక్తికి ఇంక భరించలేని పరిస్థితిగా తోచినప్పుడు, దివ్యసంకేత కర్తవ్య సందేశం వల్ల జనించిన కదలిక (కణాలలో) ఏర్పడి — కణాలు అత్యవసర రక్షణ వర్తమానాన్ని చేరవేస్తాయి — అంతా ఆగిపోతుంది, బాధ అదృశ్యమైపోతుంది, తరచుగా (ఇప్పుడు ఎక్కువెక్కువగా) దాని స్థానంలో పరమానందభరితమైన అస్తిత్వ స్వాంతనానుభూతి ప్రతిష్టించబడుతుంది; కాని దానికి భౌతికచైతన్యం నుంచి వచ్చే ఈ బుద్ధిహీనమైన మొదటి ప్రతిక్రియ, "ఆహా, ఇది ఎంతకాలం ఉంటుందో చూస్తాం". సహజంగానే, ఈ స్పందన సమస్తాన్ని కూలదోస్తుంది — మళ్ళీ మొదటి నుంచి మొదలుపెట్ట వలసే వస్తుంది.

దాని ఫలితం ఎప్పటికీ ఉండాలంటే — ఏదో కనులు మిరుమిట్లు గొలుపుతూ వచ్చిపోయే అద్భుతం కాకూడదు — అది పరివర్తన వలన ఒనగూడిన ఫలితం

అయి ఉండాలని నేను గట్టిగా నమ్ముతున్నాను. తప్పకుండా చాలా, చాలా ఓర్పును కలిగి ఉండాలి — మనం వ్యవహరించే చైతన్యం చాలా నెమ్మదైనది, చాలా బరువైనది, చాలా పెడసరమైనది, మొండిది, శీఘ్రంగా ముందుకు పోలేనటువంటిది, తాను పొందినదానికి, తాను సత్యం అని అనుకున్నదానికి పట్టుకుని వేలాడేది; అది కేవలం లేశమాత్రమైన సత్యం అయినప్పటికీ దానినే పట్టుకుని వేలాడుతూ కదలడానికి ఇష్టపడదు. అప్పుడు దానిని బాగుచేయాలంటే, ఒకరికి తప్పకుండా ఎంతో ఓర్పు కావాలి — చాలా ఓర్పు కావాలి.

7-10-1964

4

పరిపూర్ణమైన నిశ్చేతన తరువాత వచ్చేది అంతరంగ ఆకాంక్ష (నేనెప్పుడూ కణాల ఆకాంక్షను ప్రస్తావిస్తాను — సరైన పదం లేక నేను ఆ పదాలనే వాడుతుంటాను; కాని దానిని వ్యక్తం చేయడానికి వేరే దారి లేదు) సమర్పణ, అది ఎటువంటిదంటే, పరమాత్మ ఇచ్ఛకు (అది తెలియబడనిది) తనంతతానుగా తటాలున స్పందించేది మరియు సంపూర్ణామోదం.

...ప్రతి క్షణమూ కణాలన్నీ తప్పకుండా (ఊర్ధ్వముఖంగా కదలికలేని నివేదనా పూర్వకమైన సైగ) ఒక ఆరాధనా భావముతో, ఒక ఆకాంక్షలో — ఒక ఆరాధన, ఒక ఆకాంక్ష, ఒక ఆరాధన... మరేదీ లేదు. అప్పుడు కొంత సమయం తరువాత అక్కడ ఆహ్లాదం కూడా చోటు చేసుకుంటుంది. తరువాత అదంతా పరమానందభరిత ప్రగాఢ విశ్వాసంలో ముగిసిపోతుంది. ఈ ప్రగాఢ విశ్వాసం కుదిరినప్పుడు అంతా సవ్యంగా ఉండిపోతుంది. కాని... చెప్పటం తేలిక, చేయడం చాలా కష్టం. కాని ప్రస్తుతానికి ఇదే సరైన పద్ధతి అని నేను గట్టిగా నమ్ముతున్నాను, మరొకటి లేదు.

24-3-1965

5

14 మార్చి 1973

నేను నా పాతమంత్రాన్ని మీకు చెప్పబోతున్నాను; ఇది బాహ్య అస్తిత్వాన్ని ప్రశాంతపరుస్తుంది:

ఓమ్ నమో భగవతే.

ఈ మూడు మాటలు. నాకు, వాటి అర్థం ఇది:

ఓమ్ — నేను పరమేశ్వరుని ప్రార్థిస్తున్నాను.

నమో — ఆయనకు వినమ్రతతో నమస్కరిస్తున్నాను.

భగవతే — నన్ను దివ్యం చేయి.

దీని అనువాదం ఇది. నాకు, అది ప్రతిదానినీ శాంతింపజేసే శక్తి కలిగినటువంటిది.

6

30 డిశంబరు 1972

విషయాలన్నీ ఒక కట్ట కడపటి దశకు చేరుకున్నాయి. ఉన్నదున్నట్లుగా, వాతావరణం వైభవం దిశగా ఉద్ధరించబడుతున్నది.... ఇంచుమించు అనూహ్యం. అదే సమయంలో ఒక అనుభూతి ఏ క్షణంలోనైనా... మరణించవచ్చు... "మృత్యువు" కాదు, కాని శరీరం బహుశా కరిగిపోవచ్చు, కనుక అవి రెండూ ఒకే సమయంలో ఒక చైతన్యాన్ని సంతరించుకుంటాయి (శ్రీమాత తల ఊపుతుంది) ...పాత విషయాలన్నీ అల్పంగా, కుర్రచేష్టలుగా, తెలివిమాలినవిగా అనిపిస్తున్నాయి — అక్కడ అందులో... అది అద్భుతం, ఆశ్చర్యజనకం.

కనుక శరీరానిది, ఈ శరీరానిది ఒక ప్రార్థన — అది ఎప్పుడూ ఒకే ప్రార్థనను చేస్తుంది:

నిన్ను తెలుసుకోవటానికి నాకు యోగ్యతను కలుగజేయి, నీ సేవ చేయటానికి నాకు యోగ్యతను కలుగజేయి, నీ అస్తిత్వంగా నాకు యోగ్యతను కలుగజేయి.

వృద్ధి నొందుతున్న శక్తిగా నాలో నాకు అనుభూతి కలుగుతున్నది.... కాని అది కొత్త లక్షణం కలిగినది. ...నిశ్శబ్దతలో, ధ్యానంలో.

10 మార్చి 1973

నేను ఎప్పుడూ పునశ్చరణ చేస్తుంటాను: "నీ ఇచ్ఛయే, నీ ఇచ్ఛయే, నీ ఇచ్ఛయే... నీ ఇచ్ఛయే జరుగును గాక, నీ ఇచ్ఛనే నన్ను ఆచరించనీ, నీ ఇచ్ఛనే నన్ను తెలుసుకోగలగనీ."

అంతేకాక: "నీవు లేనిది మరణం; నీ తోటిదే జీవితం". "మరణం" అంటే నేను భౌతికమైన మరణం అనే అర్థంలో చెప్పడం లేదు — అదీ కావచ్చు; అది ఎటువంటిదంటే నీ తోటి అనుసంధానం కోల్పోతే, అది ముగింపవుతుంది, కాని అది అసంభవం! నాకు అనుభవం కలుగుతున్నది... నేను పరం తత్ నని — ప్రస్తుత చైతన్యపు అడ్డంకులన్నీ ఉన్నప్పటికీ, అది అంతే. నేను ఎవరినైనా చూసినా (శ్రీమాత ఆ వ్యక్తిని పరంజ్యోతికి నివేదిస్తున్నట్లుగా చేతులను పరచి చూపిస్తారు.) అతడెవరైనా కాని: అది ఆ విధంగానే (తిరిగి అదే విధంగా చేతులు పరచి చూపించారు.)

(నిశ్శబ్దం)

సర్వవేళలా (ఎంతో ఆశ్చర్యం), సర్వవేళలా నాకు ఒకటే అనుభూతి. ఎద కౌగిలిలోని పసికూనను — ఎదకౌగిలిలో (దానినేమని పలుకను?) అది దివ్యచైతన్యం... సమస్తాన్ని ఇముడ్చుకునేది.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

Rs. 15

6/5/2012

ధ్యానము:
ఏకాగ్రత మరియు జపము

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

మే 2012

ధ్యానం — శిష్యులకు మార్గనిర్దేశం

విషయసూచిక

ప్రథమ భాగం — శ్రీమాత వ్యాఖ్యలు

ద్వితీయ భాగం — శ్రీఅరవిందుల వ్యాఖ్యలు

మొదట తెలుసుకోవలసిన విషయం: ధ్యానం ఎందుకు చేస్తాం

(ధ్యానం ఒక పద్ధతే కాని దానితోటే లక్ష్యం నెరవేరదు)

సాధారణంగా జనులు క్రియాశీలమైన ధ్యానం చేయరు. వారు ధ్యానంలో ప్రవేశించగానే — లేక వారు ధ్యానం చేస్తున్నామనుకుంటూ చేసే దానిలో — వారు ఒక విధమైనటు వంటి యే కదలికా లేని స్థాణువు స్థితికి చేరుకుంటారు. వారు ఏ విధంగా లోపలికి వెళ్ళారో కచ్చితంగా అదే విధంగా అస్తిత్వంలో కానీ లేక వారి చైతన్యంలో కానీ ఏ మార్పూ లేకుండా బయటకు వస్తారు. ఎంతగా చలనరహితస్థితిని పొందుతారో, అంతగా సంతోషాన్ని పొందుతారు. వారు ఈ విధంగా శాశ్వతత్వంగా ధ్యానం చేస్తూనే ఉండగలుగుతారు. అది విశ్వంలో కానీ, వారిలో కానీ ఏ మార్పునూ కలిగించదు.

ధ్యానం చేయటం ఎందుకో తెలుసుకోవటం ఎవరికైనా అత్యంత ముఖ్యమైన విషయం అని నేను అనుకుంటాను; దాని మూలంగా ధ్యానం ఒక విశిష్టతను పొంది, దానికి ఏదో ఒక క్రమపద్ధతిని కలిగిస్తుంది.

దివ్యశక్తికి నీ ఉన్మీలనకై ధ్యానం చేయవచ్చు, నీ సాధారణ చైతన్యాన్ని తోసి వేయడానికీ నీవు ధ్యానం చేయవచ్చు, నీ అస్తిత్వపు అగాధాలలో ప్రవేశించడానికీ ధ్యానం చేయవచ్చు, నిన్ను నీవు సమగ్రంగా ఎలా సమర్పించుకోవాలో తెలుసుకోవ డానికి ధ్యానం చేయవచ్చు. అన్ని విధములైనవాటి కోసమూ నీవు ధ్యానం చేయవచ్చు. నీవు శాంతి, నిర్మలత్వం, నిశ్శబ్దంలో ప్రవేశించడానికీ ధ్యానం చేయవచ్చు — సాధారణంగా జనులు చేసేది దీనినే. కానీ ఎక్కువ సత్ఫలితం పొందరు. కానీ నీలో మార్పును కలిగించే శక్తి కోసం కూడా ధ్యానం చేయవచ్చు, ఏవేవీ నీలో మార్పుచేయబడాలో వాటిని తెలుసుకోవటానికీ, నీలో ఎంత పురోభివృద్ధి జరిగిందీ తెలుసుకోటానికీ కూడా ధ్యానం చేయవచ్చు. తరువాత నీవు పూర్తిగా ఆచరాణాత్మక మైన కారణాలతోనూ ధ్యానం చేయవచ్చు: ఏదైనా కష్టాన్ని తొలగించటానికీ, ఏ సమస్యకైనా సమాధానం కోసమూ, ఏదైనా పనికి సంబంధించి సహాయాన్ని అర్థిస్తూ కానీ లేక మరేదైనా కానీ, అటువంటి వాటన్నింటి కోసం ధ్యానం చేయవచ్చు.

*

... మన అన్వేషణ తనకు తాను కట్టుబడిపోయిన నియమావళి కోసం మాత్రం కాదు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

ధ్యానం యొక్క నిజమైన ఉద్దేశం

ప్రశ్న: ధ్యానం కోసం ఎక్కువ ప్రయత్నం చేయవలసిన అవసరం లేదా? ఎన్ని గంటలు ఎక్కువ ధ్యానం చేస్తే అంతగా పురోభివృద్ధి జరుగుతుందనేది వాస్తవం కాదా?

ధ్యానంలో ఎన్ని గంటలు గడిపామనేది ఆధ్యాత్మిక పురోభివృద్ధికి నిదర్శనం కాదు. ధ్యానానికి నీవు ఏ ప్రయత్నమూ చేయనవసరం లేనప్పుడు అది పురోభివృద్ధికి నిదర్శనం. అప్పుడు నీవు ధ్యానం ఆపివేయడానికి కష్టమవుతుంది; దైవచింతనను ఆపివేయడం కష్టమవుతుంది, సాధారణ చైతన్యానికి దిగిరావడం కష్టమవుతుంది. అది నిజమైన పురోభివృద్ధి పొందినదానికి ఋజువు. దైవం మీద ఏకాగ్రత నీ జీవితానికి అత్యవసరమైనప్పుడు, అది లేకుండా నీవు ఏమీ చేయలేకపోతే, ఉదయం నుంచీ రాత్రి వరకూ నీవు ఏమి చేస్తున్నా అది సహజంగా నిరంతరం ఉంటే, అప్పుడు నీవు నిజమైన పురోభివృద్ధిని పొందినట్లు. నీవు ధ్యానానికి కూర్చున్నా లేక నీ పనులను నీవు చేసుకుంటూ ఉన్నా, నీ నుంచి ఆశించేది చైతన్యంలో ఉండటం; అదే అసలైన అవసరం — నిరంతరం దైవం గురించి ఎరుకను కలిగి ఉండటం.

ప్రశ్న: కాని, ధ్యానం చేయడానికి ఒక చోట స్థిరంగా కూర్చోవడమనేది అత్యావశ్యకమైన నియమం కాదా, అటువంటప్పుడు అది దైవంతో ఎక్కువ తీవ్రతతో, ఏకాగ్రతతో కూడిన కలయిక నివ్వదా?

అవచ్చు. కాని, మన అన్వేషణ తనకు తాను కట్టుబడిపోయి ఉండే నియమావళి కోసం మాత్రమే కాదు. మనం దేనిని అన్వేషిస్తున్నామంటే మనంచేసే ప్రతిదానిలోనూ దైవం మీద ఏకాగ్రత వహించి చేయడం, అన్ని కాలాలలోనూ సందర్భాలలోనూ, అన్ని పనులలోనూ, ప్రతి గమనంలోనూ దానినే కలిగి ఉండడం. ఇక్కడ

కొంతమందిని ధ్యానం చేయమని చెప్పడం జరిగింది; మరి కొంతమందిని అసలే ధ్యానమూ చేయమని చెప్పడం చేయమని కోరడం జరగలేదు. కానీ వారు పురోభివృద్ధిని పొందటం లేదని తలచరాదు. వారూ ఒక నియమావళిని అనుసరిస్తారు, కానీ అది మరొక విధమైనది. పనిచేయడం, అది ఆరాధనతోనూ, అంతరంగ సమర్పణతోనూ చేయడం కూడా ఆధ్యాత్మిక నియమమే. మన అంతిమ ధ్యేయం, దైవంతో నిరంతర సంయోగంలో ఉండాలి, ఒక ధ్యానంలో మాత్రమే కాదు, అన్ని సందర్భాలలోనూ, క్రియాత్మకమైన జీవితం అంతటిలోనూ అలా ఉండాలి.

కొంతమంది ఉన్నారు, వారు ధ్యానంలో కూర్చున్నప్పుడు ఒక విధమైన స్థితిలోనికి వెళ్ళిపోతారు. అది వారికి ఎంతో చక్కగా, అద్భుతంగా ఉంటుంది. వారు అందులో ఆత్మ-సంతృప్తులై, ప్రపంచాన్ని మరచిపోతారు; కాని ఆ సమయంలో వారి ధ్యానానికి భంగం కలిగితే చాలా కోపంతో, చిరాకుతో బయటకు వస్తారు, ఎందువల్లనంటే వారి ధ్యానం మధ్యలో అడ్డగించబడింది. ఇది ఆధ్యాత్మిక పురోభివృద్ధిని గాని, లేక శిక్షణను గాని సూచించే ఒక గుర్తు కాదు. మరి కొంతమంది ఉన్నారు. వారు ధ్యానం అనగానే అది తాము భగవంతునికి తీర్చుకోవలసిన అప్పుగా తలచి చేస్తుంటారు; వారు ఎటువంటివారంటే వారానికొకసారి చర్చికి పోయి, భగవంతునికి ఋణపడి ఉన్నదానిని చెల్లించేసామని అనుకునేవారు.

నీకు ప్రయత్నించి ధ్యానం చేయవలసిన అగత్యం ఉన్నదంటే, నీవు ఆధ్యాత్మిక జీవితం అందుకోగలగటానికి ఇంకా చాలా దూరంలో ఉన్నట్లు. దానిలో నుంచి బయటకు రావటానికి శ్రమ పడవలసివస్తే, యదార్థంగా నీ ధ్యానం నీవు ఆధ్యాత్మిక జీవనంలో ఉన్నావనటానికి గుర్తు కాగలదు.

*

(క్రింది వాటిలో, పైన ఇవ్వబడినవి శ్రీమాత పలుకులు, అవి ఏప్రియల్ 21, 1929 నాటివి, వాటిలో కొన్ని పంక్తులకు 'శ్రీమాత తరగతులు' లో ఫిబ్రవరి 17, 1951 నాడు శ్రీమాత వివరణ ఇచ్చారు.)

"ధ్యానంలో ఎన్ని గంటలు గడిపామనేది ఆధ్యాత్మిక పురోభివృద్ధికి నిదర్శనం కాదు. ధ్యానానికి నీవు ఏ ప్రయత్నమూ చేయనక్కరలేని పరిస్థితి కలిగినప్పుడు అది పురోభివృద్ధికి నిదర్శనం."

అది, ఆందోళనలేని స్థితికి మారుగా, అంతరంగ యంత్రాన్ని నిశ్శబ్దపరచటానికి

చేసే బ్రహ్మాండమైన ప్రయత్నానికి మారుగా, నీవు ఏమి కోరుకుంటున్నావో దాని మీద నీ ఆలోచనను ఏకాగ్రపరచగలిగినప్పుడు; నీవు దానిని ఎంతో తేలికగా, సహజంగా, ఏ శ్రమా లేకుండా, దానంతటదే వచ్చేటటువంటిదై, ఏదో కారణాన గానీ, మరో విధంగానైనా కానీ, నీవు ధ్యానం చేయాలని తలంచి, నీవు చూడదలచినదీ, నేర్చుకోదలచినదీ లేక తెలుసుకోదలచుకున్నదీ మాత్రమే చైతన్యంలో ఉండి మిగతాదంతా ఒక అద్భుతంగా అదృశ్యమైపోయినప్పుడు; నీలో ప్రతిదీ ప్రశాంతస్థితిని పొందుతుంది, నీ అస్తిత్వం అంతా నిశ్శబ్దం అయిపోతుంది, నీ నరాలన్నీ సంపూర్తిగా ఉపశమింప చేయబడతాయి. నీ చైతన్యం పూర్తిగా ఏకాగ్రతను పొందుతుంది — సహజంగానే, తనంత తానుగా, ఆ విధంగా జరుగుతుండగా, నీవు తీవ్రమైన ఆనందస్థాయితో మరింత తీవ్ర ధ్యానస్థితి లోనికి ప్రవేశిస్తావు. ఇది నీ ధ్యానం ఫలించినదనటానికి గుర్తు; లేని పక్షంలో అది జరగనిది.

*

"అప్పుడు నీవు ధ్యానం ఆపివేయడానికి ప్రయత్నించువలసి ఉంటుంది: ధ్యానం ఆపివేయడం కష్టమవుతుంది, దైవంచింతనను ఆపివేయవలసి రావటం కష్టమవుతుంది, సాధారణ చైతన్యానికి దిగిరావటం కష్టమవుతుంది."

ఇది ప్రతివారి విషయంలో నిజమైతే ఎంత బాగుంటుందో కదా!

నీవు ఒక అత్యంత క్రియాత్మకమైన పనిలో నిమగ్నపోయావనుకుందాం. ఉదాహరణకు, అది బాస్కెట్ బాల్ ఆట అయినప్పుడు, దానికి ఎంతో చురుకైన కదలిక అవసరం అవుతుంది, అయినప్పటికీ దైవం మీద అంతరంగ ధ్యానం, ఏకాగ్రతలను వదలని వైఖరి కలిగి ఉండాలి. అది నీ సొంతం అయినప్పుడు, నీవు చేసే ప్రతిదాని లక్షణం మారిపోవడాన్ని గమనిస్తావు; నీవు చాలా బాగా ఆడగలగటమే కాకుండా దానిని ఏమాత్రం ఊహించలేనంత బలంతో చేస్తావు. అదే సమయంలో నీ చైతన్యాన్ని ఎంత ఉన్నతస్థితిలోనూ, పవిత్రంగానూ ఉంచగలుగుతావంటే నిన్ను ఏదీ స్పృశించలేనంతగా. గ్రహించవలసిన ముఖ్యవిషయం, ఇది ఎంత బలిష్టంగా ఉంటుందంటే ఏదైనా ప్రమాదం జరిగినా, అది నిన్ను బాధించదు. సహజంగానే, ఇది ఒక అత్యున్నత శిఖరాగ్రం, కానీ అటువంటి అత్యున్నత శిఖరాగ్రాన్నే ఎవరైనా ఆకాంక్షించగలగాలి.

అందరూ సర్వసాధారణంగా చేసే పొరపాటునే నీవూ చేయవద్దు, ధ్యానం చేయటానికి ఎవరూ రాని ఒక మూల కూర్చుని, అక్కడ నీవు పద్మాసనంలో చాలా

మటుకు పూర్తి నిశ్చలతతో ధ్యానం చేయగలవనుకోవటం — అది సరైనది కాదు. చేయవలసినదేమంటే అన్ని పరిస్థితులలోనూ ధ్యానాన్ని విజయవంతంగా కొనసాగించటం; నేను "ధ్యానం" అనేది నీ తలలో ఏ ఆలోచనా లేకుండా ఖాళీ చేయటం కాదు. దానికి బదులుగా దైవచింతనలో నిన్ను నీవు ఏకాగ్రం చేయడం; ఈ చింతనను నీలో ఉంచుకుంటే, నీవు చేసే పని లక్షణం మారిపోతుంది — దాని రూపంలో కాదు, అది బాహ్యంలో ఎప్పటి వలెనే ఉంటుంది, కానీ లక్షణంలోనే మారిపోతుంది. జీవిత లక్షణమూ మారిపోతుంది, దానితోపాటు నీవూనూ, నీవు ఇదివరకటి కంటె కొంత భిన్నంగా, ప్రశాంతతతో, ఒక దృఢవిశ్వాసంతో, ఒక అంతరంగ నిశ్చలతలో, ఒకానొక విధమైనటువంటి ఎప్పుడూ వదలిపోని మార్పులేని శక్తితో ఉన్నట్లు అనుభూతి పొందుతావు.

*

సాధారణంగా ధ్యానం అనే పదాన్ని ఊర్ధ్వోన్మీలనం అనే అర్థంలో అనుకుంటూ వాడటం జరుగుతుంది. అది ఒక విధమైన ఉదాసీనతతో కూడిన ఊర్ధ్వ ఉన్మీలనత. అది పూర్తిగా ఉదాసీనమైన ఆకాంక్ష. ఒకరు ఈ గమనాన్ని ఉన్మీలనంగా, ఆకాంక్షలో ఉన్మీలనం అవుతున్నట్లుగా చేస్తారు; కాని చింతనం ఉండవలసినంత సంపూర్ణంగా ఉంటే, అది ఏకాగ్రత అవుతుంది. అయినప్పటికీ అది ఏకాగ్రత అనలేము.

ప్రశ్న: .... పరిమితమైన ఏకాగ్రతా లేక మరి...

ఏకాగ్రత తప్పనిసరిగా ఒక పరిమితికి లోబడినదే. ఒక వ్యక్తి ఒకేసారి అనేక విషయాల మీద ఏకాగ్రత చేయలేడు, అలా చేస్తే అది ఏకాగ్రత కాదు.

*

ధ్యానం ధ్వారా పొందిన ప్రశాంత మనస్సు యదార్థానికి స్వల్పకాలమే నిలుస్తుంది. నీవు ధ్యానం నుంచి బయటకు వచ్చిన వెంటనే దానితోపాటే ప్రశాంత మనస్సు నుంచీ బయటకు రావటం జరుగుతుంది. దైవానికి సంపూర్ణ సమర్పణలోనే ఎల్లకాలం ఉండే నిజమైన ప్రశాంత మనస్సు ప్రాణిక, భౌతికాలతో పాటు మనస్సులో కూడా వస్తుంది; ఎందువల్లనంటే అప్పుడు నీవు దేనినీ, నిన్ను కూడా నీది అని అనలేవు. సమస్తమూ, నీ శరీరం, స్పందనలు, అనుభూతులు, ఆలోచనలు అన్నీ కూడా

దైవానికే చెందినపుడు, దైవమే అన్నింటికీ బాధ్యత వహిస్తాడు, నీకు ఇంక దేని గురించీ చింతించవలసిన అగత్యం ఉండదు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

ఎలా ధ్యానించాలి?

ప్రశ్న: ధ్యానం వలన ప్రయోజనం చేకూరాలంటే ఎలా ధ్యానించాలి; దేన్ని ధ్యానించాలి?

పద్ధతి అంతా ఒకటే. బయట ప్రపంచంలో నీవు ఉపయోగించగల శక్తిని నీలోనే ఉంచుకొని, కేంద్రీకృతం చేసి బయట ప్రపంచపు ఆందోళనలను దూరంగా వుంచాలి. హృదయము, మనసు ప్రశాంతంగా ఉంచుకోవాలి. నీ ఆకాంక్షను రూపొందించుకొని, పై నుంచి వచ్చే దివ్యశక్తిని ఆహ్వానించటానికి సిద్ధంగా వుండాలి.

ప్రశ్న: నిజమైన ధ్యానం ఎలా వుంటుంది?

దివ్యత్వపు ఉనికిపై మనసును కేంద్రీకరించి, ఆ ఉత్కృష్ట సత్యాన్నే మననం చేస్తూ వుంటే అది నిజమైన ధ్యానం అవుతుంది.

*

ధ్యానంలో కూర్చున్నప్పుడు నీవొక శిశువు వలె నిర్భయంగా, తదేకంగా, మనసును అన్యథా మళ్ళించకుండా, మరి దేనినీ ఆకాంక్షించకుండా నిశ్చలంగా వుండాలి. దీని ప్రాతిపదికగానే నీ ఆకాంక్ష నెరవేరుతుంది. నీకు దివ్యత్వం ఇక అందుబాటులోనికి వచ్చినట్లే.

*

ధ్యానం ప్రతిసారీ క్రొత్త విషయాలను ఆవిష్కరిస్తుంది. ఏదో కొంత నూతనత్వం కనబడుతూ వుంటుంది.

*

ధ్యాన ఫలితం నీకు పైకి కనిపించకపోయినా, పట్టు సడలకుండా కొనసాగించటమే ఉత్తమ మార్గం. నిమ్న ప్రకృతి ఎప్పుడూ అవరోధాలు కల్పిస్తూనే వుంటుంది.

దైవానికే చెందినపుడు, దైవమే అన్నింటికీ బాధ్యత వహిస్తాడు, నీకు ఇంక దేని గురించీ చింతించవలసిన అగత్యం ఉండదు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

ఎలా ధ్యానించాలి?

ప్రశ్న: ధ్యానం వలన ప్రయోజనం చేకూరాలంటే ఎలా ధ్యానించాలి; దేన్ని ధ్యానించాలి?

పద్ధతి అంతా ఒకటే. బయట ప్రపంచంలో నీవు ఉపయోగించగల శక్తిని నీలోనే ఉంచుకొని, కేంద్రీకృతం చేసి బయట ప్రపంచపు ఆందోళనలను దూరంగా వుంచాలి. హృదయము, మనసు ప్రశాంతంగా ఉంచుకోవాలి. నీ ఆకాంక్షను రూపొందించుకొని, పై నుంచి వచ్చే దివ్యశక్తిని ఆహ్వానించటానికి సిద్ధంగా వుండాలి.

ప్రశ్న: నిజమైన ధ్యానం ఎలా వుంటుంది?

దివ్యత్వపు ఉనికిపై మనసును కేంద్రీకరించి, ఆ ఉత్కృష్ట సత్యాన్నే మననం చేస్తూ వుంటే అది నిజమైన ధ్యానం అవుతుంది.

*

ధ్యానంలో కూర్చున్నప్పుడు నీవొక శిశువు వలె నిర్భయంగా, తదేకంగా, మనసును అన్యథా మళ్ళించకుండా, మరి దేనినీ ఆకాంక్షించకుండా నిశ్చలంగా వుండాలి. దీని ప్రాతిపదికగానే నీ ఆకాంక్ష నెరవేరుతుంది. నీకు దివ్యత్వం ఇక అందుబాటులోనికి వచ్చినట్లే.

*

ధ్యానం ప్రతిసారీ క్రొత్త విషయాలను ఆవిష్కరిస్తుంది. ఏదో కొంత నూతనత్వం కనబడుతూ వుంటుంది.

*

ధ్యాన ఫలితం నీకు పైకి కనిపించకపోయినా, పట్టు సడలకుండా కొనసాగించటమే ఉత్తమ మార్గం. నిమ్న ప్రకృతి ఎప్పుడూ అవరోధాలు కల్పిస్తూనే వుంటుంది.

చాలి. దీనికే మూడు వంతులు కాలం వెచ్చించాల్సి వస్తుంది. కాని ఒకసారి ఆ స్థితిని సాధిస్తే క్రమేణా కొన్ని క్షణాలలోనే దాన్ని పొందవచ్చు. ఆ స్థితిలో గ్రహిస్తున్న దాని ఫలితం అంతా పొందవచ్చు.

ఇంతకన్నా ఉత్కృష్టమైన, ఉదాత్తమైన స్థితులు కూడా వుంటాయి. క్రమేణా వాటిని పొందవచ్చు. కాని ఇంతవరకూ సాధించినదాని వల్ల కూడా పూర్తి ఫలితం లభిస్తుంది.

మరో తేలిక పద్ధతి

వీలయినంత ప్రశాంతంగా వుంటూ ఆలోచనలను నివారించకుండా ఉండే మరో విధానం వుంది. ఆలోచనలు వాటంతట అవి యాంత్రికంగా వచ్చిపోతుంటాయి. వీటిని నివారించాలంటే చాలా సమయం వెచ్చించాల్సి వుంటుంది. ఫలితం ఆశించినంతగా వుంటుందని చెప్పలేము. అందువలన వాటిని ఆపే ప్రయత్నం చేయటం కంటే చేతనను కూడ గట్టుకొని వీలయినంత ప్రశాంతంగా వుండటానికి ప్రయత్నించాలి. బయట శక్తుల ప్రభావానికి లోను కూకుండా ధ్యానం కొనసాగించాలి. అప్పుడు అంతర్గతమైన ఆకాంక్ష జ్వాలలా ప్రజ్వలించి ఉవ్వెత్తున ఎగిసిపడుతుంది. దానిలో తాదాత్మ్యం చెందితే ఆకాంక్షలో ఉన్నత శిఖరాలను చేరుకుంటావు. ఆ స్థితిలో నీకు ఆనందం తప్ప మరొకటి గోచరించదు. అలా సంభవించటమే ధ్యానానికి పరాకాష్ఠ అని నేను నొక్కి వక్కాణిస్తాను. దీన్ని సాధించినాడు నీ సర్వశక్తులూ ధ్యానంలో ఉపయోగపడ్డట్టే. వ్యక్తులను బట్టి ఈ స్థితులు మారుతూ ఉండవచ్చు. కాని ఇది మాత్రం తథ్యం: ప్రశాంతంగా వుండాలనే నీ ప్రయత్నమూ, ప్రచ్ఛన్నంగా వుండాలనే నీ తపన, సమస్యల పరిష్కారానికి నీవు చేసే ప్రార్థన వాటి కోసం పడే తహతహ మాయం అవటం మాత్రం ఖాయం. ధ్యానజనిత అగ్నికీలలలో అవి ఆవిరైపోతాయి. ఎగిసిపడుతున్న జ్వాల వంటి ఆకాంక్ష యొక్క కాంతిపుంజంలో నీవు ఉండగలిగిననాడు కాలక్రమేణా నీవనుకున్నది సంభవిస్తుంది.

*

ప్రశ్న: దీర్ఘంగా నేను ధ్యానం చేసినా, ఆ ప్రయత్నం చేసినా నాకు అలసట వచ్చి, విశ్రాంతి తీసుకోవాలనిపిస్తుంది. ఎందువలన? దీనికి నివృత్తి ఉన్నదా?

జ: ప్రయత్నపూర్వకంగా జరిగే సాధన అసలు సాధనే కాదు. దాన్ని కొనసాగించడం

వలన పెద్ద ప్రయోజనం ఉండదు. ప్రశాంతంగా వుండాలంటే, విశ్రాంతి అవసరం. శక్తితరంగాలపై నిశ్చలంగా, నిరామయంగా, నీళ్ళపై కొయ్యచెక్కలా తేలిపోవాలనే ప్రయత్నం ఎన్నటికీ వృథా కాదు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కె. ఆర్. ఎల్. నరసింహారావు

ఆంతర్య చింతన

సరియైన ధ్యానం: మనం సాధించవలసిన లక్ష్యం పైన, అంతరాంతర సత్యం పైన, వస్తువుల సారాంశం పైన, అహంకార రహితమైన ఆలోచన కేంద్రీకరించడమే సరియైన ధ్యానం.

చాలా తరచుగా జీవితగమనంలో ఒక రకమైన శూన్యత యేర్పడుతూ వుంటుంది. ఏమీ తోచని సమయం, అది కొద్ది నిముషాలు కావచ్చు, ఒక్కొక్కసారి అంతకంటె ఎక్కువగా కూడా కావచ్చు. అప్పుడేం చేస్తారు మీరు? వెంటనే ఆ పరిస్థితి నించి తప్పించుకోడానికి ప్రయత్నిస్తారు. ఏదో ఒక తెలివితక్కువ పని లేదా మరొకటి కాలక్షేపానికి కనిపెడతారు. అది సర్వసాధారణంగా జరిగే విషయం. పిన్నవయస్కులు మొదలు వృద్ధుల వరకు అందరూ విసుగుచెందకుండా వుండడానికే తమ జీవిత కాలంలో ఎక్కువ భాగం వెచ్చిస్తారు. వారికి అన్నిటి కంటె అసహ్యమైనది విసుగే. ఆ విసుగుని తప్పించుకోడానికే తెలివితక్కువ పన్లు చేస్తూ వుంటారు.

సరే! కాలం గడవడానికి అంతకంటె మంచి మార్గం వుంది — జ్ఞాపకం పెట్టుకోవడం.

మీరు కాస్త సమయం చిక్కినప్పుడు — అది ఒక గంటయినా కావచ్చు, కొద్ది నిముషాలయినా కావచ్చు. మీకు మీరు చెప్పుకోండి. “ఎలాగైతేనేం. నాకు ధ్యానానికి, నన్ను నేను కూడదీసుకోడానికి, నా జీవిత ప్రయోజనాన్ని తిరిగి సమీక్షించుకోడానికి, దివ్యసత్యానికి, శాశ్వతత్వానికి నన్ను నేను సమర్పించుకోడానికి కొంత సమయం దొరికింది,” అని. ప్రతిసారీ ఇలా మీరు జాగ్రత్తపడినట్లయితే బాహ్యపరిస్థితులేవీ మిమ్మల్ని వెంటాడి వేధించవు. మీరు మీ మార్గంలో చాలా తొందరగా ప్రగతి

సాధించగలిగారన్నది మీకే తెలుస్తుంది. వ్యర్థప్రసంగాలతో కాలాన్ని వృధా చేయడం కంటె, పనికిమాలిన పనులు చేయడం కంటె, మీ చైతన్యాన్ని దిగజార్చే పుస్తకాలు చదవడం కంటె, ఒక మంచి విషయాన్ని ఎంచుకొని చెయ్యడానికి ప్రయత్నించండి.

అత్యంత ప్రమాదకరమైన ఇతర బలహీనతల గురించి నేను మాట్లాడటం లేదు. ఉన్న సమయమే తక్కువ. దానిని మిమ్మల్ని మీరు మభ్యపెట్టుకొని గుడ్డిగా ప్రవర్తిస్తే, అది మీరు గుర్తించేసరికి జీవిత చరమదశ వస్తుంది. అప్పుడిక సమయం చాలా తక్కువైపోతుంది. అంటే జీవితంలో మూడొంతుల సమయం మీకున్న అవకాశాన్ని మీరు కోల్పోయినవాళ్ళవుతారు. అప్పుడు మిగిలినదానికి రెట్టింపు కాలం వెచ్చించినా సరిపోదు. అందుచేత మితంగా, సమతూకంగా, ఓర్పుగా మరియు ప్రశాంతంగా వుండడం మంచిది. మీకిచ్చిన కాలాన్ని ఎప్పుడూ వృధా చేయకండి. చెప్పొచ్చేదేమంటే, ఏ పనీ లేని ఖాళీ సమయం మీ ముందున్నట్లయితే నిజమైన ప్రయోజానికి వాడుకోండి.

మీరు చేయడానికి ఏమీ లేనప్పుడు, విశ్రాంతి లేని అస్థిరత్వంతో ఏమీ తోచక చిరాకుగా వుంటారు. ఎక్కడికో పరుగులు తీస్తారు. స్నేహితుల్ని కలుస్తారు. చేయకూడని పనుల గురించి ప్రస్తావించడానికి బదులు విశాలమైన ఆకాశం కింద ప్రశాంతంగా కూర్చొని, సముద్రం ఎదుట లేక చెట్ల క్రింద, ఎక్కడ వీలైతే అక్కడ (ఇవన్నీ మీకు అందుబాటులో ఉండేవే) కూర్చొని వీటిలో ఏదో ఒకదానిని గుర్తించడానికి ప్రయత్నించండి — మీరెందుకు జీవిస్తున్నారో, ఎలా జీవించాలో, ఏమి చేయాలనుకుంటున్నారో, చేయవలసిందేమిటో, వాటిని గుంచి ఆలోచించండి. మీరు ఏ బాధలలో, అజ్ఞానంలో, అసత్యంలో జీవిస్తున్నారో దాని నుంచి తప్పుకోడానికి. ఏది ఉత్తమమైన మార్గమో అర్థం చేసుకోడానికి ప్రయత్నించండి.

ఒంటరిగా తినడం, నిద్రించడం, అడవిలో ఏకాంతంగా జీవించడం ఆత్మవిముక్తికి చాలదు.

అడవులలో నివసించేవారిలో ఎక్కువమంది వారి చుట్టూ వుండే జంతువులతో, మొక్కలతో స్నేహంగా వుండడం చూస్తాం. కేవలం ఏకాంతంగా వుండడం ఒక్కటే మీకు ఆంతర్య చింతనలో ప్రవేశించడానికి కావలసిన శక్తి నివ్వలేదు. అత్యున్నత సత్యంతో తాదాత్మ్యం చెంది జీవించడం సాధ్యపడదు. పరిస్థితుల ప్రభావం వలన ఏమీ చేయకుండా ఉండాల్సి వచ్చినప్పుడు, అది సులభం కావచ్చు. కాని నేను

దానిని ఒప్పుకోను. మనిషెప్పుడూ వృత్తులను కనిపెడుతూ ఉంటాడు. నా జీవితాను భవాన్ని బట్టి నా కనిపించేదేమంటే, ఎవరైనా తమ కష్టాల నడుమ తమ స్వభావాన్ని తమ అధీనంలో వుంచుకోడంలో సఫలీకృతులవ గలిగితే, ఎవరైనా తన ఆంతర్యంలో శాశ్వతుని సమక్షంలో పూర్తిగా ఒంటరిగా వుండగలిగితే, మనకి భగవంతుడు ప్రసాదించిన పరిసరాలు ఏవైతే వున్నాయో అవి నిలుపుకోగలిగితే, ఆ సమయంలో సిద్ధించిన అనుభూతి అనంతం, అన్నిటి కంటె సత్యము, అన్నిటి కంటె దృఢము, అన్నిటి కంటె శాశ్వతము.

కష్టాలను జయించడానికి బదులు వాటి నుంచి తప్పించుకుపోవడం పరిష్కారం కాదు. అలా తప్పించుకుపోవడం ఎంతో ఆకర్షణీయంగా ఉంటుంది. ఆధ్యాత్మిక జీవితం కోరుకున్నవారికి చెప్పే దొకటుంది. "ధ్యానంలో స్థిరంగా వుండడానికి ఏకాంతంగా చెట్టు క్రింద కూర్చో. మాట్లాడటానికి గాని, ఏదైనా చేయడానికి గాని ఆకర్షించబడకుండా వుండు. అది ఎంత బాగుంటుంది!" అని. అది ఎందుకంత బాగుంటుంటంటే ఆ సూచనలో చాలా బలం వుంది. కాని అది భ్రాంతిపూరితమైనది.

ఉత్తమమైన ధ్యానాలేవైతే వున్నాయో అవి సాధకుడు అకస్మాత్తుగా పొందుతాడు. ఎందుచేతనంటే అవి తప్పనిసరిగా అత్యావసరంగా మిమ్మల్ని స్వంతం చేసుకుంటాయి. మీకు ఏకాగ్రతతో దృష్టి కేంద్రీకరించడం, ధ్యానించడం దృశ్యమానమైన వస్తువులను అధిగమించి చూడడం తప్ప వేరే దారి లేదు. అవి మిమ్మల్ని అడవి మధ్య ఏకాంతంగా వున్నప్పుడు మీలో ప్రవేశించే అవపరం లేదు. మీలో ఏదో సంసిద్ధమైనప్పుడు, ఆ సమయం వచ్చినప్పుడు, అక్కడ నిజమైన అవసరం ఏర్పడినప్పుడు, నీతో దైవకృప వున్నప్పుడు, అది మిమ్మల్ని గట్టిగా పట్టుకుని వదలదు.

ఏ పరిస్థితుల మధ్యనైనా శాశ్వతునితో మరియు అనంతునితో ఏకాంతంగా ఎలా జీవించాలో మీరు తెలుసుకోవాలి. పరమాత్మతో మీ సహచరుడితో లాగ, అన్ని అనుభవాల నడుమ ఎలా స్వేచ్ఛగా ఉండాలో తెలుసుకోవాలి. అదే అసలైన నిజమైన విజయం

*

ఒక్కసారి సుడిలా చుట్టుబెడుతున్న వత్తిడుల వలన నిశ్శబ్ద ప్రాంతాల్లోకి వెనకడుగు వేసినట్లయితే, భ్రమ అన్నది ఎంత గొప్పదో చూడగలుగుతారు. మానవాళి వాళ్ళేం చేస్తున్నారో, ఎటు పోతున్నారో తెలుసుకోలేని గుడ్డిజీవాల మూకలా కనిపిస్తుంది.

కేవలం ఒకరినొకరు గుద్దుకుంటూ, తొట్రుపడుతూ కనిపిస్తారు. దీన్నే వాళ్ళు జీవితం, జీవిత కార్యాచరణ అనుకుంటారు. అది జీవిత కార్యాచరణ కాదు. నిజమైన జీవితం కాదు. ఒక శూన్య సంక్షోభం.

నేను చెప్పే నిశ్శబ్దం ఆంతర్యాన్ని ప్రశాంతపరచడం. ఎవరైతే వారు చేసే చర్యలతో మమేకం కాకుండా వారి స్వీయగమనాల చప్పుళ్ళకు బధిరులు కాకుండా, రూపురేఖలకు కళ్ళు మూసుకోకుండా కార్యాచరణ గావించగలరో, వారిని గురించి నేను ప్రస్తావించేది. మీరు మీ సాధన నుండి విడివడి, ఈ ప్రాపంచిక చేతనల కతీతంగా విశాల దృష్టిలోకి ఎదగండి. శాశ్వత దివ్యచైతన్యంలో ప్రవేశించండి.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: నడిమింటి విజయలక్ష్మి

కపట ధ్యానము, యదార్థ ధ్యానము, నిజమైన నమ్రత

"ధ్యానంలో కూర్చున్నప్పుడు, ఒక దశను చేరుకొని దానిని ఒక దివ్యమైన ఆనందదాయకమైన స్థితి అనుకునే వారుంటారు."

(*ప్రశ్నలు, సమాధానాలు, 1929-1931, 2 ఏప్రిల్ 1929*)

ప్రశ్న: ఈ స్థితి ఏమిటి?

అది ఏదైనా కావచ్చు. అది ఆనందదాయకమైనది, అసాధారణమైనది అని వారనుకుంటారు. వారిని గురించి వారికి అతి గొప్ప అభిప్రాయం ఉంటుంది. కదలకుండా కూర్చోగలిగినందు వలన తాము అసాధారణ ప్రజ్ఞగల మనుషులమని వారి నమ్మిక. ఇతరత్రా దేనిని గురించి ఆలోచించకుండా ఉండగలిగితే, అది విశేషం. మామూలుగా, రంగురంగుల చిత్రదర్శిని లాంటిది వారి మస్తిష్కంబులో మెదులుతుంటుంది; దానిని వారు గమనించి కూడ ఉండరు. అయినా కూడ ఎవరైతే క్షణంపాటు కదలకుండ, మాట్లాడకుండ, ఆలోచించకుండ ఉండగలరో, వారు తమను గురించి తప్పక ఒక గొప్ప అభిప్రాయం కలిగి ఉంటారు. ఒక వేళ ఆ ధ్యానానికి భంగం కలిగినట్లయిన, — ఎవరో మీ కోసం వేచి ఉన్నారని తలుపు తట్టి చెప్పినా లేక

అమ్మా, మీ బిడ్డ ఏడుస్తున్నాడని చెప్పినా — వెంటనే వారు కోపోద్రిక్తులై “నా ధ్యానం భంగమైంది! పూర్తిగా భంగమైంది” అని మండిపడతారు. నేను స్వయంగా నా కళ్లతో చూచిన విషయాలను మీకు చెప్తున్నాను. ధ్యానంలో మునిగి ఉన్నప్పుడు కోపోద్రిక్తులు కాకుండ, భంగపాటును భరించలేకపోతే అది ఆధ్యాత్మిక పురోగతికి సంకేతం కాదు. వారు అందరిపైన విరుచుకు పడటానికి కారణం వారికి ఆనందదాయక మైన ధ్యానం నుండి మరల్చబడ్డారు కాబట్టి.

ధ్యానం చేసేవారిలో కొందరు ధ్యానం ఎలా చేయాలో తెలిసిన వారుంటారు. వారు ఒక భావనపై కేంద్రీకరించరు. వారి ధ్యానం నిశ్శబ్దంగా, అంతర్ముఖంగా కొనసాగుతుంది. అటువంటి ధ్యానావస్థలో దైవంతో ఐక్యత కూడ సాధ్యమౌతుందని వారి అభిప్రాయం. అది మంచిదే. కొద్దిమంది ఒక భావనను అతి సన్నిహితంగా అనుసరించి దానిని అర్థం చేసుకొనేందుకు ప్రయత్నిస్తారు. అది కూడ మంచిదే. చాలా వరకు ఏకాగ్రత పాటిస్తూ ఒక విధమైన సగం నిద్రలోకి, అత్యంత తామసిక స్థితిలోకి జారిపోయే వారుంటారు. వారు ఒక రకమైన జడపదార్థంలా తయారవుతారు. మనసు మూగబోతుంది, భావన అచేతనమౌతుంది. దేహం కదలికలను కోల్పోతుంది. ఆ స్థితిలో వారు గంటల తరబడి ఉండగలరు. కారణం జడత్వాన్ని మించి మన్నేది మరొకటి లేదు కనుక. ఇప్పుడు నేను మీకు చెప్పేదంతా నేను కలిసిన మనుషుల అనుభవాలే. వీరంతా ధ్యానావస్థ నుండి తేరుకోగానే ఒక మహనీయమైనదేదో సాధించా మని మనఃస్ఫూర్తిగ నమ్ముతారు. కాని నిజానికి వారంతా ఒక జడత్వ స్థితిలోకి, ఒక అచేతన స్థితి లోకి జారుకున్నవారు. ధ్యానం ఎలా చేయాలో తెలిసినవారు కొద్దిమంది మాత్రమే. ఎంతో నియమనిష్ఠలతో ఏండ్ల తరబడి కృషి సల్పి ధ్యానం ద్వారా దైవసాన్నిధ్యంలో చేతనాపూర్వక సంయోగం సాధించటంలో సఫలీకృతుడ వైనావని అంగీకరిస్తే (వాస్తవానికి ఇదొక ఫలితమే) అది నీ స్వభావం పైన, జీవితం పైన, తప్పక ప్రభావం చూపాలి. కాని వ్యక్తుల తీరును బట్టి ఈ ప్రభావం వేర్వేరుగ ఉంటుంది. కొన్ని సందర్భాలలో వ్యక్తి ఎంత సమూలంగ రెండుగ విభజింపబడతాడంటే, ధ్యానావస్థలో నిమగ్నుడై ఉన్నప్పుడు దైవంతో సంబంధం ఏర్పరచుకొని, సర్వో త్కృష్టమైన దివ్యానందదాయకమగు తాదాత్మ్యతను పొందుతాడు. కాని ధ్యానం నుండి బయటపడి సాధారణ జీవితం లోకి ప్రవేశించినప్పుడు, అతని జీవనశైలిగాని, చర్యలుగాని అతిసామాన్య మానవునిలా ఉండుటయే గాక ఒక్కోసారి అసభ్యకరంగా

ఉంటాయి. నిజానికి పూర్తిగా అతి సామాన్య మానవులుగా మారిన కొందరిని నేనెరుగుదును. వారు చేయకూడని పనులన్నీ చేస్తూ ఉంటారు. ఉదాహరణకు, ఇతరుల గురించి ఉబుసుపోని కబుర్లు చెప్తూ కాలం గడపటం, తమను గురించి మాత్రమే ఆలోచించటం, అన్నింటా స్వార్థపూరితంగా ప్రతిస్పందించటం, అల్పమై స్వలాభాపేక్షతో వారి జీవనశైలి మలచటం లాంటివి. ఇతరుల గురించి ఏ మాత్రం ఆలోచించరు, ఎప్పుడూ ఎవరి కోసం ఏమీ చేయరు, విశాల భావం అనేదే ఉండదు. అయినప్పటికివారి ధ్యానావస్థలో దైవ సంయోగాన్ని అనుభవించారు. ఆ కారణంగానే శరీరంతో పాటు అబ్బిన అల్పమైన బాహ్య ప్రకృతిని మార్చడం, తమ స్వీయ ప్రకృతిని అధిగమించడం, తమ కదలికలలో చర్యలలో మార్పులు తేవడం ఎంతో కష్టతరమని ఎవరు గ్రహించగలిగారో, వారు అనుకుంటారు. "ఇది సాధ్యం కాదు. ప్రయత్నించి లాభం లేదు. ఈ లోకంలోకి రావడంలో నీవొక ధూళిధూసరిత దేహాన్ని ధరించావు, దానిని నిన్ను వదలి పడిపోనిచ్చి, ఈ లోకాన్ని దాని మానాన దాన్ని వదలి వెళ్ళిపోవడానికి సంసిద్ధుడవు కావాలి. చేయగలిగిందల్లా ఒక్కటే. వీలయినంత వేగంగా పలాయనం చిత్తగించాలి. అందరూ అలా వెళ్లిపోతే ఆ పైన లోకమంటూ ఇక ఉండదు. తత్కారణంగా దుఃఖమనేది ఉండదు. అట్టి భావన తార్కికమే. ఒక వేళ వారిని ఇలా ప్రశ్నించామనుకోండి "అందరినీ వారి అగచాట్లకు వారిని వదిలేసి వెళ్లిపోవాలనుకోవడం, బహుశ, స్వార్థపరత్వం అవుతుందేమో!" — సమాధానం "నేను చేసిందేదో అదే వారూ చేస్తే సరిపోతుంది. అందరూ నా వలెనే ఆచరిస్తే దీని నుండి బయటపడవచ్చు. ఆ పైన లోకమే ఉండదు, దుఃఖమే ఉండదు". ఇది ఎలా ఉందంటే, ఎవరైతే ఈ ప్రపంచ నిర్మాణంలో పాత్ర పంచుకోలేదో అలాంటి వారి ఇష్టాయిష్టాలపై ఆధారపడినట్లుగ ఉంది కదూ! దానిని ఆపగలమని వారు ఎలా ఆశించగలరు? కనీసం నిర్మాణం వారు చేసి ఉన్నట్లయితే అది ఎలా చేయబడిందో వారికి తెలిసి ఉండేది. కనుక దాని విచ్ఛిన్నం కూడ వారికి తెలిసి ఉండేది. (చేసినదానిని చెడగొట్టటం అంత తేలికేమీ కాదు). కాని వారు దానిని నిర్మించలేదు, అది ఎలా నిర్మించబడిందో వారికి తెలియదు. ఐనప్పటికి దానిని విచ్ఛిన్నపరచే ఉద్దేశం వారికుంది. అందుకు కారణం వారు స్వయంగా దాని నుండి పారిపోవాలనే ఉద్దేశ్యంతో ఉన్నాడు గనుక.... అది సాధ్యపడుతుందని నేననుకోను. ఎంత ప్రయత్నించినా కూడా ఎవరూ పారిపోలేరు. అది వేరే విషయం అనుకోండి. ఏది ఏమైనా, నా మటుకు నా అనుభవంతో

(కావలసినంత అనుభవం నాకుంది. గత 53 ఏండ్లుగా నేను మనుషులతోను, వారి యోగాభ్యాసంతోను, వారి అంతరంగ కృషితోను వ్యవహరిస్తున్నాను. ప్రపంచంలో ఏదో ఒక చోట ఎంతో కొంత చూచాను.) ధ్యానం ద్వారా నిన్ను నీవు పరివర్తన గావించుకోగలవని నేను నమ్మను. అందుకు వ్యతిరిక్తమైనదానిని గట్టిగా నమ్ముతాను.

నీవు చేయవలసింది చేస్తున్నప్పుడు — అది ఏమైనా, ఏదైనా సరే — దైవాన్ని మరువకుండా, నీవు చేస్తున్నది ఆతనికి అర్పించి, నిన్ను నీవు ఆతనికి అర్పించుకున్నట్లయితే నీ ప్రతిచర్య లన్నింటిని ఆతడు మార్చగలడు — స్వార్థపూరితము, అల్పము, తెలివిమాలినవి, అజ్ఞానంతో కూడుకున్నవాటికి బదులు తేజోవంతము, ఉదాత్తమైనవిగా మార్చగలడు. ఆ విధంగా నీవు పురోగతిని సాధించగలవు. నీకు నీవు పురోగతిని సాధించుటయే గాక సమిష్టి అభ్యున్నతికి కూడ తోడ్పడినవాడవౌతావు. అన్నింటిని పరిత్యజించి, శూన్యమనస్కులై ధ్యానానికి ఉద్యమించేవారిని నేను చూడలేదు. అలాంటివారు సాధించిన ఏ అభ్యున్నతిని చూడలేదు; ఒక వేళ సాధించినా అది స్వల్పమే. కేవలం నటించటానికనో, లేక బడాయికనో కాకుండ చిత్తశుద్ధితో యోగసాధన చేస్తూ పృథ్వీపరివర్తన మరియు భగవదవరోహణ లాంటి దివ్య భావావేశంతో నిండిన ఉత్సాహభరిత హృదయాలతో వారిని వారు సంపూర్ణంగ సమర్పించుకొని ఎలాంటి దాపరికము, వ్యక్తిగత మోక్షమనే స్వార్థచింతన లేకుండ వారికి చేతనైనా పనిని నిర్వర్తించినవారిని చూచాను. అలాంటివాడు అత్యున్నత అభ్యున్నతిని సాధించటం చూచాను — నిజంగా అది ఒక దివ్యమైన అభ్యున్నతి, అత్యద్భుతమైనది. సన్యాసులను చూచాను, మఠాలలో, ఆశ్రమాలలో ఉండేవారిని చూచాను. యోగులుగా చెలామణి అయ్యేవారిని చూచాను. ఇలాంటివారు పది మందైనా పై కోవకు చెందిన ఒక్కరికి సరితూగరు. (ఇహలోక పరివర్తన, విశ్వాభ్యున్నతి దృష్ట్యా, అనగా మేము చేయగోరే పని యొక్క దృక్కోణంలో — ఈ లోకం ప్రస్తుత స్థితిలో కొనసాగుటకు బదులు, దివ్యచైతన్యంతో విరాజిల్లుతూ, దివ్యసంకల్ప సిద్ధికి ఉపకరణంగా మార్చే మా ప్రయత్నం యొక్క నేపథ్యంలో అని నా భావన.) ప్రపంచం నుండి దూరంగా పారిపోవటం ద్వారా దానిని మార్చలేదు. ఈ ప్రపంచంలోనే ఉంటూ, అణకువతో, వినమ్రతతో మెలుగుతూ, హోమాగ్నిలో వేసే ఆహుతి ఎలా

ప్రజ్వరిల్లుతుందో ఆ మాదిరి తేజస్సుతో నిండిన హృదయంతో పనిచేసి మార్పు కోసం కృషి సల్పాలి. అదీ విషయం.

ప్ర: అయితే ధ్యానానికి ప్రయోజనం లేదా?

అలా అని కాదు. ఎంత వరకు అవసరమౌతుందో అంత మేరకు అది స్వయంగా అప్రయత్నంగా ఉపకరిస్తుంది. అకస్మాత్తుగా నిన్ను స్తబ్ధుడిగా చేసే విషయం ఒకటి నిన్ను ఆవహించి ఒక ఆలోచనపై లేక ఒక మానసిక స్థితిపై నీ దృష్టి కేంద్రీకృత మగునట్లు చేస్తుంది, నిన్ను ఒక బందీని చేస్తుంది. అయితే నీవు అడ్డు పడకూడదు.. అప్పుడే నీవు అవసరమైన అభ్యున్నతిని పొందగలవవు. ఆ క్షణంలో నీకొకటి అవగత మౌతుంది. మరుక్షణం అలా అవగాహనకు వచ్చినదానితో తిరిగి పనిని ప్రారంభిస్తావు. కాని ఇప్పుడు అందులో నటన కాని, డాంబికము గాని ఉండదు. కాని, నేనెక్కువగా భయపడేదంతా, తాము ధ్యానంలో కూర్చున్నందువలన తమను తాము అసాధారణ వ్యక్తులుగా పరిగణించుకునే వ్యక్తుల గురించి. అన్నింటిలోకి ఇదే చాలా అపాయకరం. ఎందుకనగా వారు ఎంత అహంకారంతో, ఎంత ఆత్మ సంతృప్తితో నిండిపోతారంటే పురోగమన బాటల నన్నింటిని వారికి వారే మూసివేసుకుంటారు. సర్వదా చెప్పబడేది, అపార్థం చేసుకోబడేది ఒకటుంది. అదే వినమ్రత యొక్క ఆవశ్యకత. అది తప్పుడు సంకేతంగ తీసుకోబడుతుంది, అపార్థం చేసుకోబడుతుంది. తప్పుడు మార్గంలో ఉపయోగించబడుతుంది. సవ్యమార్గంలో వినయంగ ఉండగలిగితే అలా ఉండు. అన్నింటిని మించి తప్పుడు మార్గంలో వినయం ప్రదర్శించకు. ఎందుకంటే అది నిన్ను ఏ దరిని చేర్చదు. కాని, ఒక్క విషయం: నీవు నీలో నుండి ఈ అహంకారమనే కలుపు మొక్క పెరికివేయ గలిగితే అప్పుడు నీవు నిజంగా కొంత సాధించినట్లే. అది ఎంత కష్టమో నీకు తెలుసా! ఏదీ సక్రమంగా చేయలేవు, సున్నితమైన భావన కలుగదు, సరైన కదలిక ఉండదు, స్వాతిశయంతో లోలోన పొంగిపోకుండా చిన్న అభివృద్ధిని కూడ సాధించలేవు. (అది నీలో ఉన్నదని నీకు తెలియకపోయినా కూడా) అహంకారభరితమైన స్వయంతృప్తితో పొంగిపోతుంటావు. దానిని ఛేదించాలంటే సమ్మెటపోట్లు తప్పనిసరి. అయినా కొన్ని విరిగిన ముక్కలు ఉండిపోయి మొలకెత్తుట ప్రారంభిస్తాయి. శ్రమించి మళ్ళీ మళ్ళీ మొలకెత్తే ఈ కలుపు మొక్కలను వేళ్లతో సహా పెరికివేయుటను మరువకూడదు. అయినా దాని పునః చిగురింపు ఎంత నిగూఢంగ, ఎంత మోసపూరితంగ ఉంటుందంటే దానిని నీవు అసలు గమనించలేవు.

సమూలంగా పెరికి వేయబడిందనే నమ్మకంతో అతి వినమ్రంగా ఇలా అనుకుంటావు "ఇది సాధించింది నేను కాదు, కేవలం భగవంతుని పనియే. అతడు లేకపోతే నా పని ఖాళీయే!" కాని, విచిత్రం, మరుక్షణం అలాంటి భావన కలిగినందుకే నీవెంతో స్వయంతృప్తిని పొందుతావు!

ప్రశ్న: నమ్రతతో ఉండటానికి సరైన మార్గమేది, తప్పు మార్గమేది?

ఇది చాలా సాధారణమైన విషయం. ఎవరికైనా 'వినయంగ ఉండు' అని చెప్పితే వారికి వెంటనే అర్థమయ్యేది 'ఇతరుల ఎదుట వినయంగ ఉండాలి' అని. అలాంటి వినయం తప్పు. నిజమైన వినయం భగవంతుని ఎదుట వినయంగ మెలుగుట. అనగా ఒక ఖచ్చితమైన, సరియైన, దైవం వినా తానేమీ కాననే సజీవ భావన కలిగి యుండుట, తనకు తానుగా ఏమీ చేయలేనని, ఏమీ అర్థం చేసుకోలేనని, అసాధారణ ప్రజ్ఞాపాటవాలున్నప్పటికి, దివ్య చైతన్యం ఎదుట వాటికి ఏమాత్రం విలువ ఉండదనే భావన కలిగి యుండుట. వ్యక్తి ఈ స్ఫూర్తిని సదా కలిగి యుండాలి. ఎందుకనగా అప్పుడే అతనికి వాస్తవంగా గ్రహించే వైఖరి సర్వదా ఉంటుంది — దైవాన్ని విస్మరించి, వ్యక్తిగత డాంబికానికి ప్రాధాన్యత నివ్వని నమ్రతతో కూడిన గ్రహణశక్తి.

నీ సర్వస్వాన్ని, నీవు చేసే ప్రతి పనిని హృదయపూర్వకంగా భగవదర్పితం గావించుట సాధనకు ధ్యానం కన్న అత్యంత ఉపయుక్తము.

*

కఠోర తపస్సు కన్నా యథార్థమైన ప్రేమ, సమర్పణలు భగవంతుని దరికి త్వరితగతిని కొనిపోతాయి.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

సమాధి: పారవశ్యత

ప్రశ్న: "సమాధిలో గాని, పారవశ్యతలోగాని, సమాధిలో గాని అనుకూలంగా లేనిది ఏమిటంటె. పారవశ్య స్థితి తప్పనిసరి అయినపుడు ఆ స్థితిలో జాగృత చైతన్యం యొక్క సమస్య పరిష్కరింపబడదు. అందువల్ల అది అసంపూర్ణం. జాగృత చైతన్యం యొక్క సమస్య పరిష్కరింపబడదు" ఇది నా కర్థం కాలేదు.

అది సహజమే. ఎందుకంటే నీవు ధ్యానం చేయాలని కాని, నీ అంతరంగ ప్రపంచంతో సంబంధం కలిగి ఉండాలని కాని అనుకున్నప్పుడు నీవు సమాధిలోకి వెళ్ళడానికి ఒప్పుకుంటావు. అప్పుడు నీ జాగృత చైతన్యంలో మాత్రం ఏ మార్పు లేకుండా యధాతథంగా ఉంటుంది. చాలా గాఢమైన ధ్యానంలో మాత్రమే మనుషులకు ఉన్నత చైతన్యం ఉంటుందన్న భావననే మరో మాటల్లో చెప్పాను. వారు ఆ ధ్యానస్థితి నుంచి బయటకు రాగానే, వారిలో ఏ మార్పు ఉండదు. అంతకు ముందు ఎలా ఉన్నారో అదే విధంగా ఉంటారు. జాగృత చైతన్యంలోకి రాగానే వాళ్ళలోని లోపాలన్నీ తిరిగి బయటపడతాయి, వాళ్ళెప్పటికీ అభివృద్ధి చెందరు. వారి అంతరంగ చైతన్యం వారి బాహ్య అస్తిత్వంతో సంబంధం కలిగి ఉండకపోవడం దానికి కారణం. వారు వారి బాహ్య అస్తిత్వాన్ని పైన ధరించిన చొక్కా లాగ తీసి ఓ మూల పెడతారు: "ఇప్పుడు నన్ను విసిగించకు, నిశ్శబ్దంగా ఉండు, నువ్వొక పనికిమాలిన దానివి" అని చెప్పి వాళ్ళు ఏకాగ్రతతో వారి ధ్యానంలోకి గాఢమైన అనుభూతిలోకి వెళ్తారు. ఆ తరువాత బాహ్యంలోకి వచ్చి మళ్లీ ఆ చొక్కా తొడుక్కుంటారు. అందులో ఏ మార్పు ఉండదు కదా, బహుశా ముందు కంటె మరింత మురికిగా ఉండి ఉంటుంది — ఏ ధ్యానము చేయనివారి వలె అంతకు ముందున్న విధంగానే వారు ఉండిపోతారు.

బాహ్య అస్తిత్వం మార్పు చెందాలనుకుంటే, ఇతర అనుభవాలను పొందినపుడు, బాహ్య చైతన్యం యొక్క స్పృహ కలిగి ఉండాలి. నీ బాహ్య చైతన్యం నీ అనుభవం ద్వారా లబ్ధి పొందాలంటే, నీవు నీ సామాన్య బాహ్య చైతన్యంతో సంబంధం కోల్పోకూడదు. నేను చూసిన చాలామంది గంటల కొద్ది ధ్యానం చేస్తారు, వారి సమయమంతా ధ్యానంలోనె గడుపుతారు, ఒకవేళ పొరపాటున ఎవరైనా వారి

ధ్యానసమయంలో ఆటంకం కలిగిస్తే, మరో పని చేయాల్సివస్తే, మారు కోపోద్రేకంతో ఊగిపోతారు, అందరిని తిట్టిపోస్తారు. ఏ ధ్యానమూ చేయని సామాన్య వ్యక్తుల కంటె కూడా అసహనంగా ప్రవర్తిస్తారు. ఇలా జరగడానికి కారణం వారు వారి బాహ్య అస్తిత్వాన్ని, వారి అంతరంగ జీవితంలో భాగం కానివ్వకపోవడమే. వారిని వారు రెండుగా విభజించుకుంటారు. లోపల ఒక భాగం అభివృద్ధి చెందుతూ ఉంటుంది, బాహ్యంలో ఉన్న భాగం నిర్లక్ష్యం చేయడం వల్ల మరింత చెడుగా తయారవుతుంది.

*

ప్రశ్న: ఈ సమాధి లేక పారవశ్య స్థితి అభివృద్ధిని సూచిస్తుందా?

ప్రాచీన కాలంలో దీనిని గొప్ప ఉన్నతస్థితిగా భావించేవారు. అది ఓ గొప్ప సాక్షాత్కారానికి గుర్తుగా భావించబడేది. యోగం కాని, సాధన కాని చేసేవారు ఈ స్థితిలోకి వెళ్ళాలని అభిలషించేవారు. ఈ స్థితి గురించి అనేకమైన అద్భుత విషయాలు చెప్పబడ్డాయి.... నీవు దాని గురించి నీకు నచ్చినదంతా చెప్పవచ్చు, ఎందుకంటె నీకు అసలేమీ జ్ఞాపకం ఉండదు కనుక. అందులోకి ప్రవేశించినవాళ్ళు వారికేం జరిగిందో ఎలాగు ఏమీ చెప్పలేరు కనుక, ఎవరిష్టానుసారం వాళ్ళు చెప్పవచ్చు.

సందర్భానుసారంగా ఆధ్యాత్మిక సాహిత్యం అని పిలవబడె దాంట్లోంచి నేను చెప్పగలిగే విషయం, ఈ సమాధి లేదా పారవశ్య స్థితి గురించి అనేక అద్భుత విషయాలు చదివాను. అయితె నేను మాత్రం ఎన్నడు ఆ అనుభూతిని పొందలేదు. నాలోని లోపానికి ఇది గుర్తేమో నాకు తెలియదు. నేనిక్కడికి వచ్చినపుడు మొట్టమొదట శ్రీఅరవిందుల్ని అడిగిన ప్రశ్న: "సమాధి గురించి మీరేమంటారు, విస్మృతి లోకి వెళ్ళే ఆ ట్రాన్స్ గురించి?... ఎంతో పరమానందంగా ఉండె ఆ స్థితిలోకి వెళ్తారు, అయితె దాన్నించి బయట కొచ్చినపుడు వాళ్ళకు జరిగినదేమీ గుర్తుండదు?" వారు నా వైపు చూసి, నేనడగదల్చుకున్నది తెల్సుకుని అప్పుడు చెప్పారు, 'అది చైతన్యరహిత స్థితి' అని. నేను వివరించమని అడిగాను, వారు చెప్పారు "సమాధిలోకి వెళ్ళడమంటె, నీ చైతన్యంతమైన అస్తిత్వం నుంచి, పూర్తి చైతన్యరహితమైన భాగంలోకి ప్రవేశించడం, లేదా నీ చైతన్యస్థితులను దాటి నీకు ఎరుక లేని ప్రదేశం లోకి ప్రవేశించడం. నీ వొక చైతన్యరహిత స్థితిలో ఉండడం. దాని అర్థం నీవు అచేతనగా ఉండే స్థితిలో ఉండడమని, అందుకే సహజంగా నీ కేదీ గుర్తుండదు, ఎందుకంటె

నువ్వు దేనిని గురించి ఎరుక కలిగి ఉండవు కాబట్టి." ఈ వివరణ నాకు మరింత హామీ ఇచ్చింది. నేనన్నాను "నా కావిధంగా ఎప్పుడూ జరగలేదు" అని, వారన్నారు "నాకూ సంభవించలేదు" అని... (నవ్వారు శ్రీమాత)

అప్పటి నుంచి సమాధి గురించి ఎవరు అడిగినా, చెప్పినా వారికి ఇలా చెప్తాను, "మీ అంతరంగ వ్యక్తిత్వాన్ని అభివృద్ధి చేసుకుందుకు ప్రయత్నించండి, అప్పుడు మీరు ఈ స్థితిల్లోకి సంపూర్ణ చైతన్యంతో ప్రవేశించగల్గుతారు. అప్పుడు మీకు ఆ ఉన్నత స్థితులను సంప్రదించిన ఆనందం కలుగుతుంది. మీరు మీ చైతన్యాన్ని కోల్పోరు. ఆ స్థితి నించి శూన్యంగా తిరిగి రాకుండా. ఒక అనుభూతిని పొంది వస్తారు."

సమాధి అభివృద్ధికి సూచనా! అని అడిగిన వ్యక్తికి అదె నా సమాధానం. అక్కడ ఇంక ఏ విధమైన చైతన్యరాహిత్యం లేకుండా, సమాధి లోకి వెళ్ళకుండానే, అవే ఉన్నత స్థితులలోకి వెళ్ళగలగడం, అదే అభివృద్ధికి సూచన.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

[1] *1962 లో ఈ భాషణ తొలిసారి ప్రచురించినప్పుడు, శ్రీమాత ఈ వ్యాఖ్యానాన్ని జోడించారు:*

"చైతన్యం కోల్పోకుండా ఉండగలిగే స్థితిని పొందే వారుంటారు. అయితే, ఈ చైతన్య స్థితికి జాగృతావస్థలో వారికి మామూలుగా ఉండే స్థితికి మధ్య కొంత దూరముంటుంది. వారు జాగృత స్థితి నుండి సమాధి స్థితికి చేరుకునే మధ్యకాలంలో వారికి వ్యక్తిత్వం ఉండదు. అందువలన ఈ గమనంలో వారు మరిచిపోతారు. ఈ రెంటి మధ్యన ఉన్న దూరం కారణంగా. జాగృతస్థితిలో నున్న చైతన్యాన్ని, తిరిగి సమాధి స్థితిలో పొందలేరు. జ్ఞాపకం తెచ్చుకొనుటకు గాను మధ్యంతర మాధ్యమం ఏర్పరచుకునే శిక్షణా కార్యక్రమం మార్మిక విద్యలో ఉన్నది".

... అలాంటి చిత్రాలు అవశ్యంగా హాస్యాస్పదంగా ఉండవు. అవి భావ చిత్రాలు. అవి నీకు ఫలితాన్ని ఇవ్వగలిగితె అవి సరైనవిగా చెప్పవచ్చు. అవి నీకు అనుభవాన్ని ఇచ్చినపుడు ఖచ్చితంగా సరైన భావచిత్రం అని అర్థం.

ఉదాహరణకి నేను మీ లోలోపల లోతుల్లోకి చూడమన్నపుడు, మీలో కొందరు ఒక సంవేదన మీద ఏకాగ్రత నిలుపుతారు. మరి కొందరు ఒక లోతైన నూతిలోకి మెట్లు దిగుతున్నట్లుగా భావిస్తారు, మరింత స్పష్టంగా ఆ చీకటిలో ఉన్న ఆ లోతైన నూతిలోకి, మరింత లోతుల్లోకి వెళ్తారు, ఒక్కసారి వారు ఓ తలుపు దగ్గరకు చేరతారు.చేరి ఆ తలుపు దగ్గర కూర్చుని దానిలోకి ప్రవేశించాలన్న సంకల్పంతో ఉంటారు. కొన్నిసార్లు ఆ తలుపు తెరవబడుతుంది. అక్కడ నించి వాళ్ళు లోపలికి వెళ్ళి ఒక హాలుని కాని, ఒక గదిని కాని ఒక గుహను కాని చూస్తారు. అక్కడ నించి వాళ్ళు మరింత లోపలికి వెళ్తె మరొక తలుపు కనిపిస్తుంది, అక్కడ మళ్ళీ ఆగి, కొంత ప్రయత్నంతో ఆ తలుపు తెరుచుకుంటె వాళ్ళింకా ముందుగు వెడతారు. కొంచెం పట్టుదలతో ప్రయత్నిస్తె ఈ అనుభవాన్ని ఇంకా పొడిగించవచ్చు. అప్పుడు ఒక సమయంలో ఒక తలుపు ముందుకు చేరినట్టు కనుగొనగలడు, అది నిజానికి... ఒక ప్రత్యేకమైన తరహాకి చెందినది. అది ప్రమాణంలో స్థూలమైనది లేదా గంభీరమైనది... అప్పుడు ఏకాగ్రతతో గొప్ప ప్రయత్నం చేసినపుడు, ఆ ద్వారం తెరవబడి హఠాత్తుగా అస్పష్టమైన ప్రకాశవంతమైన హాల్లోకి ప్రవేశిస్తాడు. అది మన ఆత్మతో మనకి సంబంధం కల్గించె అనుభవం... అందుకె భావనాశక్తిలో నేను ఏ చెడును చూడను.

ప్రశ్న: కాని, అది కేవలం ఊహే కదా, శ్రీమాత?

ఊహించడం! ఊహించడం అంటె ఏమిటి? ఈ విశ్వంలో లేనిది ఏదీ మీ ఉహాశక్తికి అందదు. ఎక్కడో అక్కడ దాని ఉనికి లేనప్పుడు, దానిని ఊహించడం అసంభవం. సాధారణంగా జరిగేదేమిటంటే వారు ఊహించినదానికి సరైన భావనాశక్తితో రూపకల్పన చేయలేకపోవడం. దానికి లేని గుణాలని, లక్షణాలని అపాదించడం, లేదా సరైన వివ రణ ఇవ్వలేకపోవడం. ఎవరు ఏది భావించినా, అది ఎక్కడో అక్కడ ఉండే ఉంటుంది. అది ఎక్కడుందో తెల్సుకుని దానికి యుక్తమైన స్థానంలో ఉంచాలి.

నువ్వు తెరవబడుతున్న తలుపు మందు ఉన్నావని భావించినపుడు, అది నీ

శరీరం లోపల వాస్తవంగా ఉన్న ఒక భౌతిక ద్వారం అనుకున్నావనుకో! అది పొరపాటు. నువ్వు దానిని నీ ఏకాగ్రత వలన ఒక భావనలోని ఆకృతిగా గుర్తించగలగినప్పుడు అది సరైనది. నువ్వు మానసిక ప్రపంచంలో సంచరిస్తూ ఉంటె అలాంటి ఆకృతుల్ని చూడవచ్చు. వాటికి భౌతికమైన వాస్తవం ఉండదు, అయితె మనో ప్రపంచంలో వాటి ఉనికి నిజంగా ఉంటుంది.

నీ ఆలోచనలు ఒక స్పష్టమైన ఆకృతిని పొందనపుడు నీవు దేని గురించి శక్తి వంతంగా ఆలోచించలేవు. నువు చూస్తున్న ఆకృతి భౌతికమైనదిగా భావించావంటే అది పొరపాటు. కాని అది ఖచ్చితంగా మనోప్రపంచంలో ఉండి తీరుతుంది.

భావించడం అంటె ఆకృతి నివ్వగల శక్తి. భావనాశక్తి లోపించినవారు మానసిక కోణం లోంచి చూసినపుడు రూపకల్పన చేయలేరు. వారి ఆలోచనకు ఒక స్పష్టమైన, ఘనమైన శక్తి నివ్వలేరు. ఉదాహరణకి నీకెక్కడో ఒక చోట నొప్పి ఉండి, ఆ నొప్పిని నీవు తొలగించుకున్నట్టు, తీసివేసినట్టు, లేదా దాన్ని పూర్తిగా నిర్మూలించినట్టు — ఇలా అన్ని రకాలుగా భావించినట్లయితె — సరే, నీవు పూర్తిగా విజయం పొందుతావు.

ఒక అమ్మాయి గురించిన ఒక కథ ఉంది. ఆమెకు చాలా ఎక్కువగా జుట్టు ఊడిపోతోంది. ఎంత ఎక్కువగా అంటె కొద్ది వారాల్లోనె ఆమెకు బట్టతల వచ్చేంత అధికంగా ఊడిపోతోంది. 'నువ్వు తల దువ్వుకునేటప్పుడు జుట్టు బాగా పెరుగు తోందని, చాలా తొందరగా పెరుగుతోందని ఊహించుకోమని' ఆమెకు ఒకరు సలహా ఇచ్చారు. ...అది నిజంగా అలాగే పెరిగింది. అయితె మనం సామాన్యంగా చేసే పని ఏమిటంటె, "అయ్యో! నా జుట్టంతా ఊడిపోతోంది, నా తల బట్టతల అయిపోతుంది, తప్పదు అది జరిగి తీరుతుంది" అనుకుంటారు.

అవును, అదీ జరిగి తీరుతుంది.

*

ధ్యానంలో ఏకాగ్రతతో ఒక బరువైన కంచు ద్వారం ముందు కూర్చున్న భావంతో — అది తెరుచుకుంటుందన్న సంకల్పంతో — ఆ ద్వారం దాటి అటు వైపు వెళ్ళా లన్న భావంతో, సంపూర్ణ ఏకాగ్రతతో, మొత్తం ఆకాంక్ష నంతటిని కూడగట్టుకుని, ఒక కిరణం వలె దాన్ని ముందుకు నెట్టి, మరింతగా ఆ తలుపును తోయడానికి ప్రయత్నించినపుడు, మరింత శక్తితో నెట్టినపుడు ఒక్కసారిగా, ఆ తలుపు తటాలున తెరుచుకుంటుంది, మనం ఆ ద్వారంలోకి ప్రవేశించగలుగుతాం. అది ఒక శక్తివంతమైన

భావం. మనం ఒక కాంతి వలయంలోకి ఒక్కసారి దూకిన అనుభూతి కలిగి, పరిపూర్ణ ఆనందానుభూతితో ఒక్కసారిగా చైతన్యంలో విప్లవాత్మకమైన మార్పు వస్తుంది. ఆ వెలుగు వెల్లువ మన్ని సంపూర్ణంగా చుట్టుముడుతుంది. మనం మరొక వ్యక్తిగా మారిపోయిన అనుభూతి కలుగుతుంది. మన చైత్యపురుషతో సంబంధం ఏర్పడడానికి ఇది చాలా స్పష్టమైన శక్తివంతమైన మార్గం.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

ఒక వాక్యంపై ధ్యానించుట

ప్రశ్న: మాతా, మీరు తరచుగా, శుక్రవారం క్లాసుల్లో, ఒక వాక్యం చదివేవారు. దానిపై ధ్యానించమని అడిగేవారు, మమ్మల్ని. కాని మేము ఆ వాక్యంపై ధ్యానం ఎలా చేయాలి?

జ: వాక్య మప్పటికే ఉన్నది, ఒక బుద్ధి రూపంగా; బౌద్ధికంగా ఈ రూపం తయారు చేయబడింది; ఈ రూపం యొక్క అభివ్యక్తమే ఆ వాక్యం. అందుచే, ఒక వాక్యంపై ధ్యానించేటప్పుడు రెండు పద్ధతులున్నాయి: మొదటిది క్రియాశీల పద్దతి; ఇది సాధారణమైన బాహ్య పద్ధతి: ఇందులో పదాల అర్థమేమిటని ఆలోచించడం; అర్థం చేసుకుందుకు ప్రయత్నించడం; వాక్యార్థమేమిటని — కచ్చితంగా ఏమిటని — బుద్ధితో అర్థం చేసుకోడం ఉంటుంది. ఇది క్రియాశీల ధ్యానం. ఈ కొద్ది పదాలపై కేంద్రీకరించి, అవి వ్యక్తపరచే భావనను తార్కికంగా విశ్లేషించి అర్థం చేసుకునేందుకు ప్రయత్నించడం.

రెండవది అంత కంటె ఎక్కువ లోతైనది, సూటి అయినది. ఇందులో బుద్ధి రూపాన్ని, పదాల కూర్పును, అది తెలిపే ఆలోచనను తీసుకుని, దానిపై, నీ శక్తి నంతా పోగుచేసి కేంద్రీకరించడం. ఉదాహరణకు, భౌతికంగా, నీవు చూసే ఏదో ఒకదానిపై, నీ శక్తులన్నిటిని కేంద్రీకరించే బదులు, నీ బుద్ధిలో ఉండే ఈ ఆలోచనను తీసుకుని, దానిపై నీ శక్తు లన్నిటిని కేంద్రీకరించాలి.

ఇలా నీవు నీ శక్తులను, ఈ ఆలోచనపై తగినంతగా కేంద్రీకరించగలిగి దాని

చాంచల్యాలను ఆపగలిగితే, అప్పుడు స్వాభావికంగా, ఈ పదాలచే అభివ్యక్తమైన ఆలోచన నుండి, దాని వెనుక ఉన్న భావం వైపు దృష్టి మరల్చగలవు. ఈ భావాన్ని ఇతర పదాల్లో, ఇతర రూపాల్లో, అభివ్యక్తం చేయవచ్చు. భావం యొక్క ముఖ్య లక్షణం, అనేక ఇతర ఆలోచనలతో,తనని తాను అలంకరించుకునే దాని శక్తే. దీనిని సాధించేసరికి, నీ వప్పుడే కేవలం పదాలను మాత్రమే అర్థం చేసుకోడం కంటె ఎంతో లోతుగా పురోగమించి ఉంటావు.

ఇలా భావంపై దృష్టి కేంద్రీకరిస్తూ పోతే, అదెలా చేయాలో తెల్సుకుంటే, ఆ భావం వెనుక ఉన్న తేజోవంతమైన శక్తిని సహజంగానే చేరుకుంటావు. అప్పుడు ఇంకా లోతైన, విశాలమైన ప్రాంగణంలోకి ప్రవేశిస్తావు. కాని దీనికి అవసరం కొంత శిక్షణ; ఐనా, అదే ముఖ్యసూత్రం, ధ్యానించటానికి.

ఇంకా తగినంత లోతుకు వెళ్ళగల్గితే, అక్కడ కనుగొంటావు ఆ భావం వెనుక శక్తిని, సూత్రాన్ని. అది ఇస్తుంది – అనుభూతిని పొందగల శక్తిని. ఎవరైతే ఆధ్యాత్మిక అభివృద్ధికి ఒక సాధనంగా ధ్యానాన్ని తీసుకుంటారో, వారీ విధంగా వస్తువుల వెనుక ఉన్న ఈ సూత్రంతో ఐక్యమై – ఆ వస్తువులపై, చర్య తీసుకునే శక్తిని పొందుతారు. కాని ఇందులో ఎంతో కఠినమైన క్రమశిక్షణ, దీర్ఘకాల అలవాటు ఇమిడి ఉన్నాయి. అందుచే, అంతవరకు పోకుండా, సులభంగా ఆలోచన నుండి దాని వెనుక నున్న భావానికి చేరగలవు. అది ఇస్తుంది కాంతిని, బుద్ధిలో అవగాహనను. ఫలితంగా, నీవా భావాన్ని ఏ రూపంలోనైనా అభివ్యక్తం చేయగలవు.

నేను నీ కొక ఆలోచన ఇస్తే, దానిపై దృష్టి కేంద్రీకరించడంలో, నీకు నేను సహాయపడేందుకే.

ఒక్కొక్కపుడు, ఈ వాక్యాలలో ఒకటి ఎంతో లోతైన సత్యాన్ని వ్యక్తం చేస్తుంది. అటువంటిది సంతోషకర వాక్యాలలో చాలా భావగర్భితమైనది. అది సాయపడ్తుంది, దాని వెనుక ఉన్న సత్యాన్ని నీవు కనుగొనేందుకు.

*

ధ్యానించడం చాలా కష్టం. ధ్యానంలో అనేక రకాలున్నాయి. నీ వొక భావాన్ని తీసుకుని, దాని ననుసరిస్తూ, ఒక నిర్దేశిత లక్ష్యాన్ని చేరగలవు. ఇది క్రియాశీల ధ్యానం. ఏదైన సమస్యను పరిష్కరించాలనుకునేవారు, ఏదైనా రాయాలనుకునేవారు, ధ్యానిస్తున్నామని తెలియకుండానే ఈ విధంగా ధ్యానిస్తారు. ఇతరులు కూర్చుని

ఏ భావాన్ని అనుసరించకుండానే, ఏదో ఒక దానిపై, ఏదో ఒక బిందువుపై దృష్టి కేంద్రీకరిస్తారు, వారి ఏకాగ్రతా శక్తిని పెంచుకుందుకు. ఇలా ఒక బిందువుపై దృష్టి కేంద్రీకరించినపుడు సాధారణంగా ఏది జరుగుతుందో అదే జరుగుతుంది. ఇలా నీవొక బిందువుపై భౌతిక, మానసిక, ఆధ్యాత్మిక బిందువుపై — నీ కేంద్రీకరణ సామర్థ్యాన్ని తగినంతగా ప్రోగుచేసుకోవడంలో ఉత్తీర్ణుడవైతే, ఆ క్షణంలో ప్రవేశిస్తావు నీవు వేరొక చైతన్యంలోకి. ఇతరులు, ఇంకా వారి మస్తిష్కం నుండి, అన్ని చాంచల్యాలను, భావాలను, ప్రతిభావాలను, ప్రతిచర్యలను తరిమికొట్టి ఒక సత్యమైన, నిశ్శబ్ద ప్రశాంతతను చేరుకుందుకు ప్రయత్నిస్తుంటారు. ఇది మిక్కిలి కష్టమైనది; ఇందులో 25 సంవత్సరాలుగా ప్రయత్నించి, ఇంకా ఉత్తీర్ణులు కానివారున్నారు. ఎందుకంటె, ఇది ఒక ఆంబోతును దాని కొమ్ములు పట్టుకొని వశపర్చుకోవడంలా ఉంటుంది.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: యస్. వై. సోమయాజులు

సామూహిక ధ్యానం

అన్ని యుగాలలోనూ సామూహిక ధ్యాన సాధన వివిధ కారణాలతో, విభిన్నమయిన పద్ధతులలో, వేర్వేరు ఉద్దేశాలతో చేయబడింది.

కొంతమంది కలసి ఒక ముఖ్యోద్దేశంతో ఒక బృందంగా ఏర్పడి చేసేదే సమైక్య లేదా సామూహిక ధ్యానం. ఉదాహరణకు అన్ని యుగాలలోను ప్రార్థన కోసం ఒక చోట సమావేశం కావటం జరుగుతుండేది. క్రైస్తవాలయాలలో యిలా కలసి ధ్యానం చేయటం సర్వ సాధారణ విషయం. చర్చి బయట కూడా కొందరు ఒక బృందంగా ప్రార్థించటం కోసం సామూహిక ధ్యానాన్ని నిర్వహించేవారు.

మానవ చరిత్ర ప్రారంభం నుండి కొన్ని వర్గాలకు చెందిన జనులు ఒక చోట చేరి వారి ఆత్మయొక్క ఏకతా స్థితిని వ్యక్తీకరించేవారు. కొందరు దైవసంకీర్తనలు గానం చేసేవారు, స్తోత్రాలు, ధన్యవాదాలు, ఆరాధన, కృతజ్ఞత, సమర్పణ లేదా కీర్తన, ప్రస్తుతి చేసేవారు. ఇందుకు చారిత్రాత్మక ఆధారాలున్నాయి. ఒక సర్వజనీన ప్రార్థన కోసం కొందరు ఒక ప్రదేశంలో సమావేశమయేవారు. ఉదాహరణకి

ఒక విషయమై భగవంతుని అర్థించటం కోసం, అందరూ కలిసికట్టుగా సమకూడేవారు, అలా చేయటం వలన ఆ ప్రార్థనకు ఎక్కువ బలం చేకూరుతుందని ఆశించేవారు. ఇటువంటివి ఎన్నో ప్రసిద్ధికెక్కిన సంఘటన లున్నాయి. క్రీ. శ. 1000 వ సంవత్సరంలో జరిగిన ఒక ప్రాచీనమైన ఘటన. కొంతమంది ప్రవక్తలు విశ్వం అంతమైపోతుందని ప్రకటించినపుడు, అన్ని చోట్ల ప్రజలు సమూహాలుగా ఏర్పడి ప్రపంచం అంతం కాకూడదని, రక్షించమని ప్రార్థనలు చేసారు. ఇటీవలి కాలంలో ఆధునికి యుగంలో ఇంగ్లాండు దేశానికి చెందిన కింగ్ జార్జి న్యుమోనియాతో మరణశయ్యపై ఉన్నపుడు ఆ దేశప్రజలంతా కలసి, కేవలం చర్చిలలోనే కాకుండా రాజప్రసాదం ఎదుట వీధులలో బారులు తీరి ఆయనకు త్వరగా నయం కావాలని భగవంతుని ప్రార్థించటం, ఆ రాజు కోలుకోవటం జరిగింది. ప్రజలు అది తమ ప్రార్థన ఫలితంగా భావించారు. ఇది చాలా బాహ్యమయిన పద్ధతి. చాలా ప్రాపంచికమయిన సామూహిక ధ్యానం అనవచ్చు.

ప్రాచీన కాలంలో ఆశ్రమాలలో, దీక్షారామాలలో ఆరంభదశ బృందాలు సామూహిక ధ్యానం ఎపుడూ సాధన చేస్తుండేవారు. కాకపోతే వారి ఉద్దేశం బిన్నమయినది. వారంతా సామూహిక ప్రగతి కోసం ఒక శక్తికి, ఒక తేజస్సుకు, ఒక ప్రభావానికి తెరుచుకోవటం కోసం సమైక్య ధ్యానం చేసేవారు. మనం రమారమి యిదే ప్రయత్నాన్ని చెయ్యబోతున్నాం.

ఇందుకు రెండు పద్ధతులున్నాయి. నేను మీకది వివరించబోతున్నాను. రెండు విధానాలలోను మీరు వ్యక్తిగత ధ్యానంలో సాధన చేసినట్టుగానే మీకు సౌకర్యవంతమయిన ఆసనంలో కూర్చుని, ఏ ఆసనంలో అయితే ఎక్కువ సేపు ఉండగలుగుతారో, ఏ ఆసనంలో అయితే సౌకర్యవంతంగా ఉన్నా నిద్రలోకి జారిపోరో ఆ విధంగా ఆసీనులై నేను చెప్పిన విధంగా చెయ్యండి. ధ్యానానికి సిద్ధం కండి. నిశ్చలంగా, నిశ్శబ్దంగా ఉండటానికి ప్రయత్నించండి. బాహ్యంగా మాటలాడటం ఆపివేయడమే కాక, మీ మనసును నిశ్శబ్దపరచి, పరధ్యానంతో, ఆలోచనలతో చెల్లాచెదురుగా ఉన్న మీ చేతనను ప్రోగు చేసుకొని, వీలయినంత సంపూర్ణంగా వెనక్కు తెచ్చుకొని, మీ హృదయ స్థానంలో సూర్యనాడి ఉండే ప్రదేశంలో ఏకాగ్రపరచండి. దీని వలన మీ శిరస్సులో కార్యశీల శక్తులు, మీ మెదడును పరిగెత్తించే ఆలోచనలన్నీ వెనుకకు మళ్లి హృదయస్థానంలో ఏకాగ్రం అవుతాయి. దీనిని కొన్ని క్షణాలలో చేయవచ్చు,

లేదా కొన్ని నిముషాలలో చెయ్యవచ్చు. అది వ్యక్తిపై ఆధారపడి ఉంటుంది. ఇది సంసిద్ధమయే విధానం. ఒకసారి యిది సాధించిన తర్వాత, మీరు ఎంత బాగా చేయగలరో, చేసిన తర్వాత మీరు రెండు విధాలయిన వైఖరుల నవలంబించవచ్చు. ఒకటి చైతన్యవంతమయిన వైఖరి, మరొకటి ఉదాసీన వైఖరి.

చైతన్యవంతమయిన పద్ధతిలో మీరు మీ ఏకాగ్రతని, మీ ధ్యానానికి ఎవరైతే మార్గదర్శకత వహిస్తున్నారో ఆ గురువుపై నిలిపి, సంకల్పంతో తెరుచుకొని, ఆయన మీ కివ్వదలచుకున్నదానిని స్వీకరించి లేదా ఆ గురువు మిమల్ని ఏ శక్తితో అనుసంధానంపరచ దలచుకున్నారో ఆ శక్తితో అనుసంధానం కండి. ఇది చైతన్యవంత మయిన పద్ధతి, ఎందుకంటే యిక్కడ ఒక సంకల్పం పని చేస్తుంది. మీ ఏకాగ్రత శక్తివంతంగా మిమ్మల్ని ఆ వ్యక్తికి తెరుచుకోవటానికి లేదా ఆ వ్యక్తిపై కేంద్రీకరించ టానికి చురుకుగా పనిచేస్తుంది.

రెండువ ఉదాసీన మార్గంలో నేను ముందు చెప్పినట్లుగా మనసును ఏకాగ్రపరచి, ఒక తలుపు తెరిచినట్లుగా మిమ్మల్ని మీరు తెరిచి ఉంచండి. ఇక్కడొక ద్వారం ఉంది (శ్రీమాత హృదయస్థానం వైపు చూపిస్తారు) ఒకసారి ఏకాగ్రత కుదిరాక మీరా ద్వారాన్ని తెరిచి అలానే ఉంచండి (శ్రీమాత నిశ్చల ముద్ర చూపిస్తారు) లేదా మరొక విధంగా భావన చెయ్యవచ్చు. అక్కడొక పుస్తకాన్ని ఊహించుకొని, మీరు పుస్తకాన్ని పూర్తిగా తెరిచిపెట్టినట్లు, అందులో పుటలన్నీ తెల్లగా ఖాళీగా ఉన్నట్లుగా, అంటే మనసు ఎంతో నిశ్శబ్దంగా ఉన్నట్లు భావించుకొని — సంభవించే దానికై వేచి ఉండండి.

ఇవి ఈ రెండు విధానాలు. మీరు మీ అభిరుచి ననుసరించి, మీకు ఏది ఉప యోగిస్తుందనుకుంటే, సమయం, సందర్భానుసారం దేనినైనా అవలంభించవచ్చు. రెండు పద్ధతులూ శక్తివంతమయినవే. సమానమైన సత్ఫలితాల నివ్వగలవు.

మన ప్రత్యేకమయిన విషయంలో నేనేం చెయ్యటానికి ప్రయత్నిస్తున్నానో చెపుతాను. ఒక బుధవారం నాడు అతిమానసశక్తి అవతరించి ఒక సంవత్సరం కానుంది. అప్పటి నుండి ఆ శక్తి చాలా చురుకుగా పని చేస్తుంది. ఈ విషయం చాలా కొద్దిమందికే తెలుసు. కానీ యిప్పుడు సమయం ఆసన్నమయింది. మనం స్వీకరణ శక్తిని పెంపొందించుకోవటానికి ప్రయత్నించటం ద్వారా ఆ శక్తి కార్యానికి మనం కూడా కొంత సహాయాన్నందిద్దాం.

మీ అందరికీ ఎంతో కొంత జరిగినది తెలుసు. వ్యక్తిగతంగా అందరూ తమ అత్యుత్తమ సాధనను చేస్తున్నారు. ఈ శక్తి వలన ప్రయోజనాన్ని పొందటానికి కృషి జరుగుతుంది. కానీ అందరూ కలిసి సమిష్టిగా కృషి చేసి, ఒక ఫలవంతమయిన క్షేత్రాన్ని ఏర్పరచి, సమైక్యంగా అత్యధికమైన స్వీకరణ శక్తిని పెంపొందిచుకుంటే మన సమయం, శక్తి వృధా కాకుండా వుంటాయి.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డా. సరోజా ప్రసాధ్

ధ్యాన సమయమందు పనిచేసే శక్తులు

ప్ర: మౌనధ్యానంలో పనిచేసే శక్తులు ఏవి?

అది ధ్యానం చేసే వ్యక్తిపై ఆధారపడి ఉంటుంది.

ప్రశ్న: మౌనధ్యానంలో వ్యక్తి సంపూర్ణ శూన్యస్థితి నొందుతాడు గదా? అలాంటప్పుడు ఏదైనా అతనిపై ఎలా ఆధారపడగలదు?

నీవు సంపూర్ణ శూన్యస్థితిని చేరుకున్నప్పటికి, అది నీ ఆకాంక్ష యొక్క స్వభావాన్ని మార్చలేదు, లేక దాని ప్రభావ పరిధిని కూడ మార్చలేదు. కొందరిలో ఆకాంక్ష మానసిక స్తరంలోనో లేక ప్రాణిక క్షేత్రంలోనో కదులుతుంటుంది; మరి కొందరిలో ఆధ్యాత్మికపరంగా ఉంటుంది. ఆకాంక్ష యొక్క లక్షణంపై దానికి అనుగుణమైన శక్తి, అది నిర్వర్తించవలసిన కార్యము ఆధారపడి ఉంటాయి. ధ్యానంలో నిన్ను నీవు శూన్యపరచుకున్నందు వలన ఆంతరిక మౌనము ఏర్పడుతుంది. ఆ మాత్రాన నీవు ఎందుకూ కొరగానివాడవైనావని గాని లేక ఒక నిర్జీవమైన, జడమైన మాంసపు ముద్దవైనావని గాని కాదు. నిన్ను నీవు ఒక ఖాళీపాత్రగ మలచుకొని దానిలో నింపా లనుకున్నదానిని నీవు ఆహ్వానిస్తావన్న మాట. అనగా నీ అంతఃచేతన యొక్క ఒత్తి డిని అనుభవసిద్ధి దిశగా విడుదల చేస్తున్నావని. నీ చేతనా స్వభావము, దాని ఒత్తిడి యొక్క పరిమాణము. నీవు అనువర్తించబోయే శక్తులను, అవి ఉపయుక్తమై ఫలప్రదం చేయగలుగుతాయా లేక ఓటమి పాలవుతాయా, లేక హానికరంగా మారి ఆటంకపరు స్తాయా అన్న విషయాన్ని నిర్ధారిస్తాయి.

నీవు ధ్యానం చేయడానికి ఎన్నో విభిన్న పరిస్థితులున్నాయి. అవన్నీ పనిచేసే శక్తులను వాటి కార్యాచరణను ప్రభావితం చేస్తాయి. నీవు ఒంటరిగ ఉన్నట్లయితే నీ స్వీయ ఆంతరిక మరియు బాహ్యపరిస్థితి ప్రధానమౌతుంది. ఇతరులతో కలసి ఉన్నప్పుడు, అక్కడ మామూలుగ ఉండే స్థితిగతులు ప్రధానమౌతాయి. కాని ఏ సందర్భంలోనైన పరిస్థితులు ఎల్లప్పుడూ మారుతూనే వుంటాయి. అనువర్తించే శక్తులు కూడ అన్ని వేళల ఒకే మాదిరిగ నుండవు. సరైన రీతిలో అందరూ కలసి చేసే కేంద్రీకరణ ఒక గొప్ప శక్తిగా పరిణమిస్తుంది. పాత నానుడి ఒకటుంది. పది మంది కలసి వారి సంకల్పాన్ని, ఆకాంక్షను ఏకం చేసి దైవాన్ని ఆహ్వానిస్తే, దైవ సాక్షాత్కారం తప్పక జరుగుతుంది. అయితే ఆ సంకల్పం ఏకోన్ముఖమైనదిగాను, ఆకాంక్ష చిత్తశుద్ధితో కూడినదై ఉండాలి. ఎందుకంటే, ఈ ప్రయత్నం చేసేవారంతా అచేతనాస్థితిలో ఏకం కావచ్చు. లేదా తప్పుడు లేక వక్రపు కోరికలతో ఏకం కావచ్చు. అలాంటప్పుడు ఫలితం విపత్కారంగా నుండే అవకాశం ఉంది. ప్రప్రథమంగా నీ చైతన్యమంతటా ఒక సంపూర్ణ నిశ్చితమైన మనఃపూర్వకస్థితి నెలకొనుట తప్పనిసరి. దీనితో పాటు మరో ఆవశ్యకత, నిన్ను నీవు మోసపుచ్చుకోకుండా, ఇతరులను మోసపుచ్చకుండా, ఇతరులతో మోసగించబడకుండా ఉండాలి. చాలా వరకు వ్యక్తులు వాంఛాలోలురవడం పరిపాటి. అది ఒక మానసిక అభిలాష కావచ్చు. లేక ప్రాణికమైన కోరిక కావచ్చు. అది వారికొక ప్రత్యేకానుభవం కావాలని, లేదా వారి ఆలోచనలకు, కోరికలకు, ఇష్టాయిష్టాలకు అనుగుణంగా పరిణమించాలని అభిలషిస్తారు. వారిని వారు శూన్యంగా, నిష్పాక్షికంగా ఉంచుకోరు. కాని మామూలుగా జరిగేదేమిటో గమనిస్తూంటారు. జరిగేది నచ్చకపోతే వారిని వారు మభ్యపరచుకొనుట సులభం. గమనించినది నచ్చకపోతే, దానికొక మెలికవేసి, నచ్చే విధంగా మార్చుకుంటారు. లేదా అతి సాధారణంగా సాఫీగా సాగిపోతున్నది నచ్చకపోతే, దానిని వక్రీకరిస్తారు లేదా ఒక అసాధారణ అనుభవంగా హెచ్చు చేస్తారు. ధ్యానం చేస్తున్నప్పుడు పసిబాలుని వలె అమాయకంగా అతి సామాన్యంగా ఉండాలి. బాహ్యమనసు యొక్క జోక్యం ఉండకూడదు. దేనిని ఆశించకుండ దాని గురించి పట్టు పట్టకుండా ఉండాలి. ఒక్కసారి ఈ స్థితి స్థిరపడితే మిగిలినదంతా నీ అంతరాల లోతుల్లోని ఆకాంక్షపై ఆధారపడుతుంది. నీ అంతరాంతరాలలో శాంతిని కాంక్షిస్తే, అది లభ్యమౌతుంది. సత్తువను గాని, శక్తిని గాని, జ్ఞానాన్ని గాని కాంక్షిస్తే అవి

కూడ లభ్యమౌతాయి. కాని లభించేది మాత్రం నీ స్వీకరణశక్తి కొలది ఉంటుంది. అలాగే, నీవు దైవాన్ని పిలిస్తే, అప్పుడు కూడ — దైవం అన్ని వేళలా నీ పిలుపును అందుకొనుటకు ఉన్మీలుడై ఉన్నాడని, అనగా నీ పిలుపు అతనిని చేరుకోగలంత పవిత్రతను, శక్తిని కలిగి ఉన్నదని అంగీకరిస్తే — నీకు సమాధానం అందుతుంది.

*

ప్రశ్న: మధుర మాతా! ఎవరైనా వారి మనసును ఏ ఆలోచనా లేకుండ ఎలా ఖాళీ చేయగలరు? ధ్యానం చేస్తున్నప్పుడు అందుకు ప్రయత్నించినా కూడ, దేనిని గురించి ఆలోచించికూడదనే ఆలోచన కొనసాగుతూనే ఉంటుందింకదా?

ఎలా మౌనంగా ఉండాలో నేర్చుకోవడం ధ్యానం చేసే సమయంలో కాదు. కారణం అట్టి ప్రయత్నమే అలజడిని కలిగిస్తుంది.

వ్యక్తి తన శక్తులను హృదయంలో కేంద్రీకరించుట నేర్చుకోవాలి. అప్పుడు, అందులో సాఫల్యం సిద్ధిస్తే మౌనం దానంతట అదే సిద్ధిస్తుంది.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

ముఖ్య నియమం

నిరాశాపూర్వకమైన విషాదం నిన్ను క్రుంగదీయకుండా జాగర్త పడడం యోగసాధనలో ముఖ్యనియమం. విషాదం నుండి విడవడి దానికి కారణమేమిటో కనుగొని దానిని తొలగించు. కారణమెప్పుడూ నీలోనే వుంటుంది. ఏ క్షుద్రమైన కోరికో ఒక్కొక్కప్పుడు దానిని తీర్చడంవల్లగాని, వేరొకప్పుడు దానిని తీర్చకపోవడంవలన గాని కలిగిన నిస్పృహ మూలంగా ఈ విషాదం సంభవించవచ్చును.

శ్రీఅరవిందులు

ధ్యానంలో గడపవలసిన సమయం

దివ్యచైతన్యాన్ని అందుకొనుటకు తమను తాను సన్నద్ధమౌతున్నవారు వేసిన ప్రశ్న ఇది. ఈ సన్నాహంలో, మిగతావాటితో పాటు ప్రార్థన, ధ్యానం కూడ చోటు చేసుకుంటాయి. ఆ తరుణంలో ధైర్యంతో ఏ కొద్దిమందికి మాత్రమే ఇలాంటి విమర్శనాత్మక భావన ఉదయిస్తుంది.

"నేను అమితోత్సాహంగ మనఃస్ఫూర్తిగ ధ్యానాన్ని, ప్రార్థనను ప్రారంభిస్తాను. నా ఆకాంక్ష తీవ్రంగా ఉంటుంది. నా ప్రార్థన భక్తిశ్రద్ధలతో కూడి ఉంటుంది. అలా కొంతసమయం గడిపిన పిమ్మట — ఒక్కోసారి కొద్దిసేపటి వరకు, ఒక్కోసారి కొంత ఎక్కువసేపటి వరకు — ఆకాంక్ష యాంత్రికమౌతుంది, ప్రార్థన పదాలకే పరిమితమౌతుంది. నేనేం చేయాలి?"

ఇలాంటి అనుభవం ఏ ఒక్కరికో ఎదురయ్యేది కాదు. సాధారణంగ చాలామందికి కలిగే అనుభవమే ఇది. ఎన్నోసార్లు ఇదివరలో వేరే సందర్భాలలో చెప్పినట్లు, ప్రతి దినం గంటల తరబడి ధ్యానంలో గడుపుతామని, దినమంతా ప్రార్థనలో గడుపుతామని చెప్పేవారంతా మూడొంతుల సమయం పూర్తిగా యాంత్రికంగానే గడుపుతారని నా కనిపిస్తుంది. అనగా ఆ ప్రార్థన గాని, ధ్యానం గాని వాటి నిర్వ్యాజతను పూర్తిగా కోల్పోయాయని అనవచ్చు. మానవ ప్రకృతి ధ్యానాన్ని గాని, ప్రార్థనను గాని భక్తి తత్పరలతో అవిచ్ఛన్నంగా కొనసాగించుటకు అనువైనది కాదు. మానవ మనస్తత్వం అందుకు అనుగుణంగా మలచబడ లేదు.

ఏకాగ్రత పాటించుటకు, ధ్యానం సల్పుటకు వ్యక్తి ఒక అభ్యాసం చేయవలసి ఉంటుంది. దానిని నేను ఏకాగ్రత నిమిత్తం అనుసరించే కండరాల మానసికపరమైన నిర్మాణ ప్రక్రియ అని అంటాను. ఏకాగ్రత మనఃపూరకమైనది , పరిశుద్ధమైనదిగా నుండాలంటే నిజమైన ప్రయత్నం అవసరం — కండరాల సహాయంతో చేసే ప్రయత్నం లాంటిది, ఉదాహరణకు బరువు లెత్తడం లాంటిది.

ప్రార్థన సలపాలనే ప్రేరణకు కూడ అలాంటి అభ్యాసమే అవసరం. తటాలను ఒక జ్యోతి వెలుగుతుంది. ఒక ఆవేశభరిత భావన స్ఫురిస్తుంది, ఒక తీవ్ర ఉత్సాహం కలుగుతుంది. ఈ అనుభవం యొక్క వాస్తవికతను మాటలలో వ్యక్తపరచుట అప్రయత్నంగ సంభవించాలి. అది హృదయం నుండి సూటిగ, తీక్షణంగ, మస్తిష్కము

యొక్క ప్రమేయము ఏమాత్రము లేకుండ వెలువడాలి. కేవలం మాటలుగ బుర్రలో ఉబుకుతే అది ప్రార్థన కాదు. ఒక అగ్నిజ్వాలకు ఆజ్యం పోయకుంటే కొంత సమయం తర్వాత ఆరిపోతుంది. అలాగే నీ కండరాల బిగువును సడలించుటకు సమయమివ్వక పోతే, వాటి కదలికల తీవ్రతను తగ్గించకపోతే, అవి శ్రమించే శక్తిని కోల్పోతాయి. ఆ కారణంగా, కొంత సమయం గడిచిన తర్వాత కదలికల తీవ్రత తగ్గడం సహజమే కాదు, అనివార్యం కూడ. బరువు లెత్తడానికి అలవాటు లేనివాడికన్నా, ఎత్తడాని కల వాటుపడ్డవాడు ఆ పనిని ఎక్కువ కాలం చేయగలగడం సహజం. అదే విధంగా ఏకాగ్రతకు అలవాటుపడ్డవాడు, ఆ అలవాటు పడనివాడికన్న ఎక్కువ కాలం ఏకాగ్రతను వహించగలడు. అయినా, ప్రతివారి విషయంలో దానిని కొంతసేపు ఆపి, విరామమిచ్చి, పునః ప్రారంభించవలసి ఉంటుంది. అందువలన వెంటనే గాని, లేక కొన్ని నిమిషాలో, కొన్ని గంటలో గడిచాక సాధన యాంత్రికమైందనే అనుభూతి కలిగిందంటే, నీవు విరామస్థితిలోకి జారుకున్నావన్న మాట. ధ్యానం కొనసాగిస్తున్నట్లు నటించనవసరం లేదు. అంతకన్నా ఉపయోగకరమైన పని చేపట్టడం మేలు.

మానసిక ఒత్తిడి ప్రభావాన్ని ఉపశమింపచేయుటకు కొద్దిపాటి శారీరక శ్రమ చేయుట వీలు గాకపోతే ఏదో ఒకటి చదువుటకో, లేక నీ అనుభవాన్ని వ్రాయుటకో లేక వ్యక్తపరచుటకో ప్రయత్నించు. అది అవసరమైన విశ్రాంతిని సమకూరుస్తుంది.. ధ్యానసమయం యొక్క ప్రాముఖ్యత సాపేక్షం మాత్రమే. అది నీ వెంత మేరకు ధ్యానించుటకు అలవాటుపడ్డావని మాత్రమే సూచిస్తుంది.

ధ్యానసమయాన్ని పెంచవచ్చు. అయితే ఎప్పుడూ ఒక హద్దును పాటించాలి. ఆ హద్దును చేరుకోగానే ఆపివేయాలి, అంతే. అది కావాలని ఆపివేయడమో లేక వంచించుటయో కాదు, ఒక అశక్తత మాత్రమే. కావాలని చేసే వంచన ఎప్పుడవుతుం దంటే, ధ్యానం చేయకుండానే, కేవలం చేస్తున్నట్లుగా నటిస్తేనో లేక దేవాలయాలకో, చర్చిలకో వెళ్లి అర్చనాదులు సల్పి, పాఠం అప్పచెప్పినట్లుగా ప్రార్థనలు వల్లె వేస్తేనో — అప్పుడు అది ధ్యానమూ కాదు, ప్రార్థనా కాదు. కేవలం ఒక వృత్తి లేక వ్యాపారం అవుతుంది. అలాంటి వాటిపై ఆసక్తి చూపకూడదు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

ధ్యానం — దాని ఆవశ్యక పరిపూరకం

మన దైనందిన దీర్ఘధ్యానాల, గాఢచింతనల అగత్యమైన పరిపూరకం కాదా మన బాహ్యజీవితం? చింతనకు, ధ్యానానికి ఇచ్చిన వ్యవధి ధ్యాన ప్రారంభాల సాఫల్యాల మధ్య వెచ్చించిన ప్రయత్నానికి సహజ ప్రతిరూపం కాదా? ధ్యానావస్థ, చిత్ చింతనల లక్ష్యం దైవంతో ఐక్యం. కాని మన అనుదిన క్రియాకలాపం సర్వం నిరంతర సమ్మెట పోట్లకు గురి అవుతుంది. మన భౌమ్య జీవనంలోని ఏ ఒక్క మౌలిక క్రియాంశమూఆ సుత్తిదెబ్బలకు అతీతం కాదు. ధ్యానాదులు ప్రసాదించే ఆత్మప్రకాశం కొరకు ఆ అంశాలన్నీ సంభవ పునః సంభవ అనుభవాల ఒత్తిళ్ళను భరించాల్సిందే. బాహ్యక్రియ పూర్ణప్రగతికి అనావశ్యకం అయ్యేదాకా ఆ మూల అంశాలన్నీ ఒక్కొక్కటిగా ఆ కొలిమి లోంచి గడచిపోవాలసిందే. ఆ ప్రఘాత ప్రకాశాల ఉభయక్రియ దైవాన్ని ఆవిష్కరింపజేసి నీలోని ఇతర చైతన్య కేంద్రాలను జాగృతం చేస్తుంది. కాని అహంకృతి, వ్యక్తిగత తృప్తి అందుకు అతి చెడ్డ అవరోధాలు. అందుకే మనకు అందుబాటులో ఉన్న సూక్ష్మాతిసూక్ష్మమైన అవకాశాలనన్నింటినీ వినియోగించుకొని, అనుదిన క్రియాంశాలలో కొన్నింటినైనా మృదులీకరించుకొని, పవిత్రీకరించుకొని, నిర్వ్యక్తీకరించుకోవాలి. నిర్మలమైన సాధుజీవనం కొరకు, ఆత్మ పరిపక్వత కొరకు మన దైనందిన క్రియాదులకు జీవన అనాసక్తతను, భక్తిని, కరుణను, ఆత్మవిస్మృతిని బోధించాలి. ఎప్పుడైతే వాటికి ఆ వైఖరులన్నీ సహజరీతిలో అలవడుతాయో అప్పుడు అవి నీతో మమేకమై దైవచింతనలో పాల్గొంటాయి. తమను తాను దైవంతో ఏకీభవించుకొని ఉత్కృష్టమైన దైవంపై ఏకాగ్రత వహించడంలో భాగస్వాములౌతాయి. అందుకే ఎంతటివారికైనా నిర్వహించే ప్రతి కార్యం దీర్ఘంగానూ, నిదానంగానూ ఉండాలని నా కనిపిస్తుంటుంది. తక్షణ మార్పులు సమగ్ర ఫలదాయకాలు కావు. అప్పుడు అవి మన అస్తిత్వానికి నిజ దిశానిర్దేశం చేసి మనలను రుజుమార్గంలో నిలబెట్టుతాయి కచ్చితంగా. ఐతే అంతిమ లక్ష్యాన్ని ఆకాంక్షించే వారెవ్వరైనా జీవన అనంత వైవిధ్య అనుభవపరంపర నుండి తప్పించుకోలేరు. నిష్క్రియతో ఏ అనుభవమూ సాధ్యపడదు. నిజానికి జీవితం మొత్తం ఒక అనుభవ క్షేత్రం. నీ ప్రతి ఆలోచన, నీవు వేసే ప్రతి ముందడుగు, నీవు చేసే ప్రతి పని ఒక అనుభవం కావచ్చు, కావాలి కూడా. సహజంగా, ప్రతి కార్యం ఒక అనుభవ

క్షేత్రమే. మనం సాధించిన ప్రగతినంతా కార్యాచరణగా ప్రయోగించుకొని దాన్ని అంతర్ముఖంగా మలచుకోవాలి.

నీవు పనిని మాని ధ్యానంలోగాని, గాఢచింతనలోగాని పూర్తిగా నిమగ్న మైపోతే నీ పురోగమన పూర్వాపరాలను నీవు గుర్తించలేవు. నీవేదే ప్రగతి సాధించానన్న భ్రాంతిలో పడిపోతావు. నీవు క్రియాశీలివైన తరుణంలో నీ పరిసర పరిస్థితులు, నీ మానవ సంబంధాలు, నీ భౌతిక వ్యాపారాలు నీ అనుభవసీమగా మారి నీవు ఇప్పటిదాకా సాధించినదే కాక మునుముందు సాధించాల్సినది ఎంత ఉందో నీ అవగాహనలోకి వస్తుంది. కార్యశూన్యుడవై నీలో నీవు మునిగిపోతే వైయక్తిక మనోగత విషయ భ్రాంతికి లోనౌతావు. నీ కార్యకలాపాలను బాహ్యీకరించుకొని బాహ్యసంబంధాలలోకి, పరిసరాలలోకి, పరిస్థితుల లోకి, జీవనోద్దేశాలలోకి ప్రవేశించిననాడు నీవు వస్తుగత విషయక స్పృహలో జీవిస్తావు. కార్యోన్ముఖుడవైనప్పుడు నీవు నిజంగా సాధించావో లేదో, నీలోని ప్రశాంతత, నిజస్పృహ, సత్త్వత, నిస్వార్థత ఇనుమిడించిందో లేదో, నీ కోర్కెలు, బలహీనతలు, అవిశ్వాసాలు, ప్రాధాన్యతలు నశించాయో లేదో నీకు తెలిసి వస్తుంది. కాని నీవు కేవలం వ్యక్తిగతమైన ధ్యానంలో సంపూర్ణంగా నిమగ్న మైతే పూర్ణభ్రాంతిలో చిక్కుకొని ఎన్నటికీ బయట పడలేవు. అతీతమైన అసామాన్యమైనదేదో సాధించానన్న విశ్వాస అభాసలో కొట్టుమిట్టాడుతుంటావు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: నాగరాజు రామస్వామి

విషాదం నిన్ను దుర్బలుని చేస్తుంది ఆత్మవిశుద్ధి కోసం. అంతః పరివర్తన కోసం కొనసాగించే పనిలో లోటుపాటులు, అపజయాలు ఎప్పుడూ వస్తూనే ఉంటాయి. కాని వాటి మూలమున తల క్రిందైపోయి పరితాప నిమగ్నుడవు కావడం హానికరం. క్రుంగదీసే విషాద పరిస్థితికది దారితీసి, మనస్సుకు తెరగప్పి నిన్ను దుర్బ లుని చేస్తుంది. కనుక. వాటిని ప్రశాంతంగా తిలకిస్తూ అంతరం గికంగా సరిదిద్దుకొన యత్నించడమే కర్తవ్యం.

శ్రీఅరవిందులు

అసలు ధ్యానమంటే ఏమిటి?

'ధ్యానం' అనే భారతీయ పదానికి రెండు ఆంగ్లపదాలు ఉన్నాయి. అవి Meditation, Contemplation. ఒకే అంశంపై ఒకే భావప్రసారంపై మనసును కేంద్రీకరించడం Meditation అంటారు. ఒక వస్తువు, భావం, పదచిత్రం గూర్చి కేంద్రీకరణ లేక ఏకాగ్రత ద్వారా వాటి గూర్చి మనసులో జ్ఞానం పొందడానికి వాటిని గూర్చి మానసికంగా ఆలోచించడం Contemplation అవుతుంది. ఈ రెండూ కూడా ధ్యానం రూపాలే. ఆలోచన అయినా, జ్ఞానమైనా, దర్శనమైనా మనస్సును ఏకాగ్రం చేయడమే ధ్యానం వెనుక అసలు సూత్రం.

ధ్యానానికి ఇంకా ఇతర రూపాలున్నాయి. ఆలోచనల నుండి దూరంగా నిలచి, మనసులో వచ్చే ఆలోచనలను పరిశీలించి, అవి ఏమిటో వీక్షించాలి అని స్వామి వివేకానందులు అనేవారు. స్వీయ వీక్షణంలో ఏకాగ్రత అంటే ఇదే.

ఈ రూపం మరో రూపానికి దారి తీస్తుంది. మనసులో నుండి ఆలోచనలను ఖాళీ చేయాలి. మనసును స్వచ్ఛమైన ఎరుకతో ఉన్న ఖాళీగా వదలివేయడం. అప్పుడు అతీత దివ్యజ్ఞానం ప్రభవించి అక్కడ ముద్రితమవుతుంది. సాధారణ మనస్సులోని నిమ్న ఆలోచనలు ఏమాత్రం అలజడి సృష్టించలేవు. బ్లాక్ బోర్డుపై తెల్లని సుద్దముక్కతో రాసినంత స్పష్టంగా ఆ జ్ఞానం ముద్రించబడుతుంది. ఈ మానస ఆలోచనలను పూర్తిగా నివారించడం యోగప్రక్రియలలో ఒకటి అని గీత ప్రబోధిస్తుంది. ఈ పద్ధతి మంచిదని గీత దానికి ప్రాధాన్యత ఇచ్చింది. దీనినే విముక్తి ధ్యానం అంటారు. ఆలోచన అనే యాంత్రిక విధానానికి బానిసగా మారిన మనస్సును విముక్తం చేస్తుంది. ఒక విషయం గూర్చి ఆలోచించాలి, ఆలోచించ కూడదు. తనకు ఇష్టమైనప్పుడు, తన ఇష్టమొచ్చినట్లు ప్రవర్తించే స్వేచ్ఛ అది. తన ఆలోచనలను నిర్ణయించుకోవడం లేదా ఆలోచనను అధిగమించి మహాసత్యం గూర్చి ఒక వినిర్మల వీక్షణం (అదే విజ్ఞానం) పొందడం — వీటికి స్వేచ్ఛ లభిస్తుంది. 'విజ్ఞానం' అంటే వేద, తత్వశాస్త్రి విహితమైనది.

ధ్యానం చేయడం చాలా తేలిక. అయితే ఫలితాల విషయంలో మాత్రం అది అతి సంకుచితం. చింతన (Contemplation) మరీ కష్టం. కాని దానికన్న గొప్పది. ఆలోచన సంకెళ్ళ నుండి విడిపోవడం, స్వీయవీక్షణం అన్నింటికన్నా అమిత కష్టం.

కాని ఫలితం విషయంలో మాత్రం అది అతి విస్తృతమైనది, ఘనమైనది. ఎవరికి వారు తమ శక్తి, ఇష్టం, అభిరుచి బట్టి దేనినైనా ఎంచుకోవచ్చు.

ప్రక్రియ లన్నింటిని వాటి వాటి స్థానంలో, వాటి లక్ష్యం మేరకు అనుసరించడం ఉత్తమమైన, పూర్ణమైన పద్ధతి. దీనికి సుస్థిరమైన శ్రద్ధ, అచంచల సహనం, యోగపద్ధతిని అనుసరించడానికి అవసరం. అంతే గాదు, అమితమైన సంకల్పబలం కావాలి.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం; యజ్ఞన్న

ధ్యానం లక్ష్యం ఏమిటి?

నీ స్వభావానికి అనుగుణమైనది, అత్యున్నత ఆకాంక్షలకు సంబంధించిన లక్ష్యం ఏదైనా మంచిదే. ఒక విస్పష్ట సమాధానం కావాలంటే — ధ్యానానికి బ్రహ్మమే అత్యుత్తమ లక్ష్యం. అందరిలోనూ ఉన్న దైవం, అందరినీ దైవంలో చూడడం, సృష్టి సర్వస్వాన్ని దైవంగా భావించడం — ఈ భావనపై,ఈ చింతనపై మనస్సును సుస్థిరం చేయాలి. వ్యక్తిగత దైవం కావచ్చు, లేదా వ్యక్తిగతం కాని విశ్వాతీత, కాలాతీత దైవం కావచ్చు. అంతర్ముఖంలో ఒకే పరమాత్మ కావచ్చు. ఫరవాలేదు. కాని ఈ భావన అత్యుత్తమం అని నేను కనుగొన్నాను. అది మహోన్నతం. ఇతర అన్ని సత్యాలను తనలోకి స్వీకరిస్తుంది అది. ఈ ప్రపంచానికి లేదా ఇతర ప్రపంచాలకు చెందిన సత్యాలు కానీ, ఈ దృశ్యమాన సృష్టికి, అస్తిత్వానికి అతీతమైన సత్యాలుగానీ అన్నింటినీ అది తన పరిష్వంగంలోకి చేర్చుకొంటుంది. 'సర్వం ఖల్విదం బ్రహ్మ'. (ఈశావాస్యోపనిషత్తుపై శ్రీఅరవిందుల విశ్లేషణ రెండవ భాగంలో ఈ 'అఖిల' సాక్షాత్కారాన్ని గూర్చి వర్ణించారు.)

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: యజ్ఞన్న

ధ్యానానికి అతిముఖ్య నిబంధనలు

ధ్యానానికి బాహ్యమైన అతిముఖ్య నిబంధనలు లేవు. కాని ధ్యానం చేసే సమయంలో నిశ్శబ్దం, ఏకాంతం అవసరం. శరీరం కదలకుండా నిశ్చలస్థితిలో ఉండాలి. అది ధ్యానానికి సహాయకారి అవుతుంది. సాధకులకు తొలి దశలలో ఇవి చాలా అవసరం. కాని బాహ్య నిబంధనలకు కట్టుబడి వుండకూడదు. ధ్యానం అలవాటు చేసుకొనగానే, అన్ని పరిస్థితులలోను అది సంభవం కావాలి. కూర్చొన్నప్పుడు, పడుకొన్నప్పుడు, నడుస్తున్నప్పుడు, ఒంటరిగా వున్నప్పుడు, గుంపులో వున్నప్పుడు నిశ్శబ్దంగా వున్న వేళ, శబ్దాల మధ్య ధ్యానం చేయవలసి వుంటుంది.

ధ్యానానికి అడ్డుపడే ఆటంకాలకు వ్యతిరేకంగా సంకల్పాన్ని ఏకాగ్రచిత్తంతో కేంద్రీకరించడం తొలి ఆంతరంగిక నిబంధన. అది అవసరం. ఉదాహరణకు మనస్సు యథేచ్ఛగా విహరించడం, మరపు, నిద్ర, భౌతికమైన, నరాలకు సంబంధించిన అసహనం, అశాంతి.

అంతరంగ చైతన్యం (చిత్తం) ప్రశాంతంగా, పవిత్రంగా నిర్మలంగా ఉండాలి. అవన్నీ పెరుగుతుండాలి. వాటి నుండే ఆలోచన, ఉద్వేగం పుడుతుంటాయి. కాబట్టి ఇది రెండవ నిబంధన. ఉదాహరణకు, ప్రపంచ సంఘటనల పట్ల ఆందోళన, నైరాశ్యం, కోపం, దుఃఖం వంటి కలవరపెట్టే ప్రతిక్రియల నుండి స్వేచ్ఛ అవసరం.

*

ధ్యానానికి కూర్చొని నిశ్చలంగా ఉండడం సహజమైన విధానం. నడవడం, నిలబడి ఉండడం క్రియాత్మక నిబంధనలు. చైతన్యంలో స్థిరమైన విశ్రాంతి, నిష్క్రియాత్మకతను సాధించినప్పుడు, నడుస్తున్నపుడు గానీ, మరే పని చేస్తున్నప్పుడు గాని ఏకాగ్రత సాధించి, ధ్యానఫలితాన్ని పొందడం తేలికవుతుంది. చైతన్యంలో మౌలికమైన నిష్క్రియాత్మక నిబంధనను సాధించడం, ఏకాగ్రతకు సరియైన సమతుల్యస్థితి. శరీరంలో సమీకృత అనిశ్చలత్వం ఉత్తమస్థాయి అవుతుంది. పడుకొని వున్నప్పుడు కూడా దానిని సాధించవచ్చును. కాని ఆ స్థాయి మరీ నిష్క్రియాత్మంగా వుంటుంది. అది జడంగా వుంటుంది కాని సమీకృత స్థాయి కానేరదు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

సామాన్యంగా ధ్యానంలో యెదురయ్యే రెండు యిబ్బందులు

మనస్సెపుడూ పని చేస్తూనే ఉంటుంది. కాని అది యేం చేస్తున్నదో మనం యెప్పుడూ పూర్తిగా చూడం. సదా సాగిపోయే ఆలోచనా ప్రవాహంలో పడి కొట్టుకుపోయేందుకు మనకు మనమే అంగీకరిస్తాం. మనం ఏకాగ్రత సాధించాలని ప్రయత్నించినపుడు, స్వయంకృతమైన ఈ యాంత్రిక ఆలోచనా ప్రవాహం మన పరిశీలనకు ప్రముఖంగా కన్పిస్తుంది. యోగసాధన కిది ప్రప్రథమ మామూలు అవరోధం. (మరొకటి ధ్యానసమయంలో నిద్రలోనికి జారిపోవడం).

ఈ ఆలోచనా ప్రవాహం నేను కాదు అని గ్రహించడం ఉత్తమమైన విషయం. నిజానికి ఆలోచించేది నేను కాదు, కాని అది మనస్సులో జరిగిపోతున్నది. తన ఆలోచనా శక్తితో నీలో ఆలోచనా పరిభ్రమణాన్ని కలిగించి, దానిని పురుషునిపై మోపేది విశ్వప్రకృతి. దానితో నిన్ను నీవు మమేకం చేసుకొనకుండా, నీవు పురుషునిలా వెనుక నిలబడి, సాక్షిగా, దాని చర్యను తిలకిస్తూ వుండాలి. తరువాత ఆలోచనలను నియంత్రిస్తూ తిరస్కరించాలి. వాటి నుండి విడివడి వెనుక నిలబడే చర్య ద్వారానే ఆలోచనా — అలవాటు తప్పిపోతుంది. లేదా ధ్యానసమయంలో ఆ అలవాటు క్షీణించిపోవడం కూడా కొన్ని సమయాల్లో జరుగుతుంది, తగినంత నిశ్చల నీరవత చోటు చేసుకొంటుంది. లేదా వచ్చే ఆలోచనలను తిరస్కరించి ధ్యాన విషయం మీద స్థిరంగా మనస్సు నిలుపడం తేలికయ్యేటట్లు చేసే ప్రశాంతతైనా చోటు చేసుకొంటుంది. బాహ్యం నుండి అంటే విశ్వప్రకృతి నుండి ఆలోచనలు వస్తున్నట్లు యెరుగ గలిగినపుడు అవి మనస్సును చేరుకొనకముందే వాటిని బయటపకు నెట్టివేయ గలుగుతాడు. ఆ విధంగా చేస్తే చివరకు మనస్సు నిశ్చల నీరవమైపోతుంది. వీటిలో ఏ ఒక్కటి సంభవించకపోయినా ఆలోచనలను తిరస్కరించడాన్ని పట్టుదలతో సాధన చేయడం అవసరమౌతుంది. ఆలోచనలతో పెనగులాడడం లేదా కుస్తీ పట్టడం అస్సలు చేయగూడదు. కాని చడీ చప్పుడూ లేకుండా నీకై నీవే విడివడడం, తిరస్కరించడం జరగాలి. మొదట్లో గెలుపు దక్కదు. కాని ఆలోచలనలకు అనుమతిని సదా నిరాకరించడం ద్వారా యాంత్రిక ఆలోచనా పరిభ్రమణం కాలక్రమేణా ఆగిపోవడం, చివరకు నశించిపోవడం మొదలవుతుంది. అప్పుడు తన యిచ్ఛానుసారం

ఒక ఆంతరిక ప్రశాంతతను లేదా నిశ్చల నీరవతను అతడు పొందగలుగుతాడు.

యౌగిక ప్రక్రియ ఫలితం, అరుదైన సందర్భాల్లో తప్పించి వెన్వెంటనే లభించదనేది గుర్తుంచుకోవాలి. అంతేగాక బాహ్యస్వభావంలో నిరోధం అధికంగా వున్నపుడు, కొన్ని సందర్భాల్లో ఫలితం కన్పించడానికి యెక్కువ కాలం పడ్తుంది. అందుచేత అవి ఫలించేంతవరకూ, సంకల్పశక్తిగల ఓర్పును ప్రయోగిస్తూ వుండాలి.

*

పరమ నిశ్చల నీరవత లోనికి పోగలగడం అంత తేలిక కాదు. మానసిక ప్రాణిక కార్యకలాపాల నన్నింటినీ బయటకు నెట్టివేయడం ద్వారా మాత్రమే అది సాధ్యపడు తుంది. నీలోనికి పరమ నిశ్చల నీరవతను దిగిరానివ్వడమే తేలిక. అంటే నీవు అందుకోసమై నిన్ను నీవు తెరచిపెట్టుకొని దానిని దిగి రానివ్వాలి. ఇలా చేసే విధానం ఉన్నత శక్తులను క్రిందికి ఆవాహన చేసే విధానం రెండూ ఒకటే. ధ్యానించే సమయంలో ప్రశాంతంగా వుండడానికి అంటే మనస్సుతో సంఘర్షించకుండా ఉండాలి లేదా పరమ నిశ్చల నీరవతాశక్తిని క్రిందికి లాగడానకి మానసిక ప్రయత్నం చేయకుండా ఉండాలి. కాని వాటి కోసం ఒక మౌనసంకల్పాన్ని, ఆకాంక్షను నిలిపి ఉంచుకోవాలి. మనస్సు చురుకుగా వుంటే,, దానికి అలవాటైన లేదా యాంత్రికమైన, కార్యకలాపాలు లోనుండి ఎటువంటి అండ దానికి లభించక ప్రశాంతమైపోవడం మొదలయ్యేంత వరకు మనస్సు నుండి వెనుకకు తగ్గి దానిని చూస్తూ వుండడం, ఆంతరంలో నుండి దాని కెటువంటి అనుమతినీ యివ్వకపోవడం నేర్చుకోవాలి. అదింకా కొనసాగు తుంటే ఏమాత్రం ఒత్తిడి లేదా ఘర్షణ లేకుండా స్థిరంగా తిరస్కరిస్తూ వుండడం ఒకటే చేయవలసి వుంటుంది.

*

ధ్యానించడానికి ప్రయత్నించినపుడు జాగృత చేతనను కోల్పోయి అంతరంగపు లోతైన ఆంతరిక చేతనలో మేలుకొని వుండేటట్లు, లోపలికి పోవ వత్తిడి వుంటుంది. కాని మనస్సుకు అలవాటైన నిద్రే దానికి తెలిసిన ఆంతరిక చేతన గనుక, నిద్ర లోనికి వెళ్ళే వత్తిడిగా అది మొదట్లో దానిని స్వీకరిస్తుంది. అందుచేతే ధ్యానయోగంలో మొట్టమొదట తరచుగా కలిగే యిబ్బంది నిద్ర — కాని పట్టు విడువకుండా కొనసాగించి

నపుడు క్రమంగా నిద్ర ఆంతరిక చేతనాస్థితిగా మార్పు చెందుతుంది.

మూలం: శ్రీ అరవిందులు
అనువాదం: కె. వి. రావు

శిష్యులకు మార్గనిర్దేశం

జ్ఞానం ద్వారా జ్ఞానం వైపుకు తీసుకుపోయే ఒక ప్రక్రియ ధ్యానం. అది శిరస్సుకు సంబంధించనదే గాని హృదయానికి సంబంధించింది కాదు. అందుకని నీవు ధ్యానం చేయాలనుకొంటే నీకు జ్ఞానం యెడల విముఖత ఉండకూడదు. హృదయంలో కేంద్రీకరించడం ధ్యానం కాదు. అక్కడ అది దైవం కోసం, దివ్యప్రియుని కోసం పిలుపు అవుతుంది. ఈ యోగం కూడా జ్ఞానయోగం ఒక్కటి మాత్రమే కాదు, జ్ఞానం దాని సాధనోపాయాల్లో ఒకటి. కాని ఈ యోగమూలం ఆత్మార్పణ, సమర్పణ, భక్తి. అది హృదయంలో కుదురుకొని వుంది. అందుచేత ఈ ఆధారం లేకుండా కాలక్రమంలో ఏమీ సాధ్యపడదు. జపం చేసినవాళ్ళు, భక్తిని ఆధారంగా చేసుకొన్న వాళ్ళు ఇక్కడ చాలామంది వున్నారు. 'శిరస్సు' ధ్యానం చేసినవాళ్ళు, వీళ్ళతో పోలిస్తే, చాలా తక్కువమందే వున్నారు. మామూలుగా వీళ్ళకు ప్రేమ, భక్తి, మరియు కర్మలు ఆధారం. జ్ఞానం ద్వారా ఎంతమంది ముందుకు సాగగలరు? చాలా కొద్దిమంది మాత్రమే.

*

దైవాన్ని చేరడానికి ధ్యానం ఒక ఆలంబన, ఒక గొప్ప మార్గం. కాని అది దగ్గర దారి అని అనలేము. చాలా ఉన్నతమైన ఆరోహణైనప్పటికీ చాలామంది కదొక సుదీర్ఘమైన, అత్యంత కష్టమైన మార్గం. అది ఒక అవరోహణను సాధించలేకపోతే, ఏ విధంగా చూచినా, దగ్గరి దారి అన్పించుకోదు. అప్పుడు కూడా అది త్వరితంగా వేయబడిన ఒక పునాది మాత్రమే అవుతుంది. ఆ తర్వాత ఆ పునాదిపై ధ్యానం ఒక బృహత్తర నిర్మాణం చేయవలసి వుంటుంది. అది అనివార్యం, కాని ఆ విషయంలో దగ్గరి దారంటూ లేదు.

దైవాన్ని ప్రక్కన బెట్టి, అతని మనస్సు కర్మ చేయడానికే కట్టువడిపోకుండా

వుంటే కర్మ అంతకన్నా చాలా సరళతర మార్గం. దాని లక్ష్యం దైవమే అయ్యుండాలి. కర్మ ఒక సాధనోపాయం మాత్రమే. వ్యక్తి యొక్క ఆంతర అస్తిత్వంతో సంపర్కం కలిగించి ఉంచడం, కవిత్వం వగైరాల వల్ల కలిగే ప్రయోజనం. అతని అంతరాంతరంతో సదా సంపర్కం పొందడానికది తోడ్పడుతుంది. కాని దానితో ఆగిపోకుండా యదార్థ వస్తువు దగ్గరకు పోయి తీరాలి. ఒక సాహితీవేత్తగా గాని, లేదా ఒక కవిగా లేదా చిత్రకారునిగా కావాలనుకొంటే — వాటి కున్న విలువ కోసం మాత్రమే అయితే — దానిని యోగికస్థితి అని అనలేము. అందుకనే నేను కొన్ని సందర్భాల్లో కేవలం కవులు, చిత్రకారులు వగైరా కావడం కాదు, మనం యోగులం అవ్వాలి అని చెప్పాను.

ప్రేమ, భక్తి, సమర్పణ, చైత్య ఉన్మీలనం ఇవి మాత్రమే దైవానికి దగ్గర దారులు — లేదా దగ్గర దారులు కాగలిగినవి. ఎందుకనంటే ప్రేమ, భక్తి, బాగా ప్రాణికానికి సంబంధించినవి అయితే, అపుడు భక్తి పారవశ్యతకు, విరహం, అభిమానం, నిర్వేదం వగైరాలకు మధ్య 'నువ్వా, నేనా' అన్నట్లు ఒక విధమైన ఆట చోటు చేసు కొనే అవకాశముంటుంది. ఇది అడ్డదారి కాదు, పైగా ఒక చుట్టు దారి, వంకరటింకర దారి — తిన్నగా ఎగిరిపోవడం కూడా కాదు — దైవం వైపు పరుగు పెట్టడానికి బదులు తన అహం చుట్టూ పరిభ్రమించడం అవుతుంది.

*

దేనిని మీరు ధ్యానం అంటారు? కళ్ళు మూసుకుని సావధానం కావడమా? యదార్థ చేతనను ఆవాహన చేయడాని కదొక పద్ధతి మాత్రమే. యదార్థ చేతనను కలవడం లేదా దాని అవరోహణను అనుభూతి చెందడం మాత్రమే మనకు ప్రధానం. పురాతన పద్ధతిలో గాకుండా అది దిగివస్తే — నా విషయంలో ఎప్పుడూ అలాగే జరిగింది — చాలా మంచిది. ధ్యానం అనేది ఒక ఉపాయం, లేదా సాధనా ఆలంబనం మాత్రమే. నడుస్తున్నప్పుడు, పనిచేస్తున్నప్పుడు లేదా మాట్లాడుతున్నప్పుడు కూడా సాధనలో ఉండడం అనేది యదార్థమైన ధ్యానం అవుతుంది.

*

కర్మ మరియు సృజనాత్మక కార్యాన్ని చేయడానికి నీవిచ్చే సమయం విషయంలో కలవరం చెందవలసిన పనిలేదు. విస్తరించుకోగల, సృజనశీల ప్రాణికం లేదా, కర్మ కోసమే తయారైన ప్రాణికం కలవారు, ఆ ప్రాణికానికి గల సహజ చలనాన్ని వెనక్కు

లాగి పట్టినపుడే మామూలుగా వారు అత్యుత్తమస్థితిలో వుంటారు. అంతర్ముఖమైన ధ్యానం ద్వారా కంటే వేగంగా అభివృద్ధి చెందగలుగుతారు. కావలసిందల్లా ఏమి టంటే కర్మను దైవానికి అంకితం చేయాలి. అందువల్ల వారు దైవశక్తి తమను నడిపి స్తున్నపుడు, దాని ననుభూతి చెందడానికి, దాని ననుసరించడానికి సన్నద్ధం కావడం ద్వారా అధికాధికంగా యెదగవచ్చు. ఎల్లప్పుడూ అంతర్ముఖ ధ్యానంలో నివసించడం అనేది అన్ని విధాలా ఉత్తమం అనీ లేదా యోగం యొక్క ఏకైక మార్గమనీ అనుకోవడం పొరపాటు.

*

దైవంతో సంపర్కం కలిగి వుండాలంటే సమాధిలోనే ఉండాలి అనేది అవశ్యకం కాదు.

*

తద్విరుద్ధంగా, జీవిత సత్యంగా మారి జీవితాన్ని ప్రభావితం చేయడానికి జాగ్రదవస్థలోనే ఈ సాక్షాత్కారం ప్రాప్తించాలి, నిలిచిపోవాలి. సమాధిస్థితిలో అనుభవం కలిగితే అది అస్తిత్వంలో ఏదో ఒక భాగానికే యదార్థం అయిన అతీత చేతనాస్థాయి అవు తుంది, మొత్తం చేతనకు సత్యంగా అనుభూతం కాదు. అస్తిత్వాన్ని ఉన్మీలనం చేసి దానిని సన్నద్ధం చేయడానికి, సమాధిలోని అనుభవాలు ఉపయోగపడ్తాయి. జాగ్రతవస్థలో గూడా ఆ సాక్షాత్కారం, సదా నిలిచినప్పుడే దానిని యదార్థంగా వశం చేసుకొన్నట్లవుతుంది. కాబట్టి జాగ్రదవస్థలోని సాక్షాత్కారం, మరియు అనుభవా లకే ఈ యోగంలో అత్యధిక విలువ యివ్వబడింది.

ప్రశాంతమైన సదా విస్తరించే చేతనలో పనిచేయడం, ఏకకాలంలో సాధన, సిద్ధి కూడా.

*

మొదట, కర్మలో బయటకు చూసే ధోరణి తగ్గడానికి, తరువాత కర్మలో కూడా ఫలితాల నివ్వగల విధంగా, స్వీకరించే వైఖరిని అభివృద్ధి చేయడానికి చేతనకు సహాయపడే కేంద్రీకరించే అలవాటును చేతనలో ప్రవేశపెట్టడానికి మాత్రమే అయితే, రోజులో ఒక అరగంట ధ్యానం చేయడం తప్పనిసరిగా సాధ్యమయ్యేటట్లు చేసుకోవాలి.

*

ఏకాగ్రత చాలా సహాయపడుతుంది, అవసరం కూడా. (దేహాన్ని వత్తిడి పెట్టకుండా

లాగి పట్టినపుడే మామూలుగా వారు అత్యుత్తమస్థితిలో వుంటారు. అంతర్ముఖమైన ధ్యానం ద్వారా కంటే వేగంగా అభివృద్ధి చెందగలుగుతారు. కావలసిందల్లా ఏమి టంటే కర్మను దైవానికి అంకితం చేయాలి. అందువల్ల వారు దైవశక్తి తమను నడిపి స్తున్నపుడు, దాని ననుభూతి చెందడానికి, దాని ననుసరించడానికి సన్నద్ధం కావడం ద్వారా అధికాధికంగా యెదగవచ్చు. ఎల్లప్పుడూ అంతర్ముఖ ధ్యానంలో నివసించడం అనేది అన్ని విధాలా ఉత్తమం అనీ లేదా యోగం యొక్క ఏకైక మార్గమనీ అనుకోవడం పొరపాటు.

*

దైవంతో సంపర్కం కలిగి వుండాలంటే సమాధిలోనే ఉండాలి అనేది అవశ్యకం కాదు.

*

తద్విరుద్ధంగా, జీవిత సత్యంగా మారి జీవితాన్ని ప్రభావితం చేయడానికి జాగ్రదవస్థలోనే ఈ సాక్షాత్కారం ప్రాప్తించాలి, నిలిచిపోవాలి. సమాధిస్థితిలో అనుభవం కలిగితే అది అస్తిత్వంలో ఏదో ఒక భాగానికే యదార్థం అయిన అతీత చేతనాస్థాయి అవు తుంది, మొత్తం చేతనకు సత్యంగా అనుభూతం కాదు. అస్తిత్వాన్ని ఉన్మీలనం చేసి దానిని సన్నద్ధం చేయడానికి, సమాధిలోని అనుభవాలు ఉపయోగపడ్తాయి. జాగ్రతవస్థలో గూడా ఆ సాక్షాత్కారం, సదా నిలిచినప్పుడే దానిని యదార్థంగా వశం చేసుకొన్నట్లవుతుంది. కాబట్టి జాగ్రదవస్థలోని సాక్షాత్కారం, మరియు అనుభవా లకే ఈ యోగంలో అత్యధిక విలువ యివ్వబడింది.

ప్రశాంతమైన సదా విస్తరించే చేతనలో పనిచేయడం, ఏకకాలంలో సాధన, సిద్ధి కూడా.

*

మొదట, కర్మలో బయటకు చూసే ధోరణి తగ్గడానికి, తరువాత కర్మలో కూడా ఫలితాల నివ్వగల విధంగా, స్వీకరించే వైఖరిని అభివృద్ధి చేయడానికి చేతనకు సహాయపడే కేంద్రీకరించే అలవాటును చేతనలో ప్రవేశపెట్టడానికి మాత్రమే అయితే, రోజులో ఒక అరగంట ధ్యానం చేయడం తప్పనిసరిగా సాధ్యమయ్యేటట్లు చేసుకోవాలి.

*

ఏకాగ్రత చాలా సహాయపడుతుంది, అవసరం కూడా. (దేహాన్ని వత్తిడి పెట్టకుండా

ధ్యానానంతరం కొంతసేపు నిశ్శబ్దంగా, కదలకుండా, కూడదీసుకొని వుండడం తప్పకుండా చేయాలి. అది చాలా మంచిది. ధ్యానాన్ని తేలికగా తీసుకోవడం పొరపాటు — అలా చేసినందువల్ల పైనుంచి వచ్చేదాన్ని స్వీకరించడంలో విఫలం కావడం, లేదా స్వీకరించినదాన్ని చాలా వరకు ఒలకపోసుకోవడం జరుగుతుంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. వి. రావు

ఇది అంతమా?

అంతమౌతుందా మనం ఉన్నదంతా?
మనం శ్రమించిన, స్వప్నించినదంతా?
ఒక మరచిన అభిదానంగా, ఒక సమసిన రూపంగా
ఇది అంతమా?
శిలాఫలకాల క్రింద కుళ్లుతున్న దేహం
అగ్నికి ఆహుతై భస్మమైన కాయం
విస్మృత చింతన విగళితమైన మస్తిష్కం
ఇది అంతమా?
అంతరించింది మన క్షణిక అస్తిత్వం
అపహసిస్తున్నది అలనాటి మన రాగోన్నత్యాలను
ఈ స్తబ్ద మరుభూమి, ఈ ప్రశాంత సూర్యరశ్మి
ఇది అంతమా?
వంచించబడింది మన పరంపరాగత
దైవోన్ముఖ మానవ ఆరోహణేచ్ఛ
పృథ్వీకేసి మృత్యునరకాల అవహాసం
ఇది అంతమా?
నేలరాలిన ఛిద్రుకలై చెదరిన
మూగబోయిన ఈ తంత్రీవాద్యం

గతించాడా ఆ అదృశ్య వాదకుడు?
పక్షి పాడిన వృక్షం పడిపోతే
అణగారిపోవలసిందేనా ఆ పాట?

మనఃపూర్వకంగా పృథివీ గతిని భావించి, కాంక్షించి
పునఃరూపకల్పన యోజించే మనిషి
హృదయ దఘ్నంగా ఊహించి, ప్రేమించి
పరితపించే మనిషి సైతం
అంతమొందాల్సిందేనా?

అంతమొందేవానిలోన అంతమొందని ఆత్మ అతడు
నిరంతరంగా తనను తాను దైవాకృతిగా
శిల్పించుకుంటున్న దైవత్వ కళాకారుడు
అంతరించిపోయేందుకు అభ్యంతరం చెబుతున్నాడు.
లేదు తుది —

నక్షత్రాల వినిర్మాణ మహోద్దేశం ఫలించేదాకా.
హృదయం దేవుని ఆవిష్కరించుకునే దాకా,
ఆత్మ తన్ను తాను తెలుసుకునేంత దాకా,
అంతే కాదు — ఎన్నటికీ లేదు అంతం.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు (Collected Poems, p. 108)'*Is this the end*'
అనువాదం: నాగరాజు రామస్వామి

సవరణ

మార్చి 2012 అఖిల పుట 29 (పేరా 3), పంక్తి 16)
ఆ మార్గానికి సంబంధించిన వన్నింటినీ
అనే దానిని
ఆ మార్గానికి సంబంధించని వన్నింటినీ
అని మార్చి చదువుకోవలెను

మన నిజ ఆత్మావిష్కరణ

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

జూన్ 2012

ధ్యానం — శిష్యులకు మార్గనిర్దేశం

శ్రీమాతారవిందుల ప్రవచనములు

ప్రథమ భాగం

ద్వితీయ భాగం

తృతీయ భాగం

చతుర్థ భాగం

పంచమ భాగం

శ్రీమాత

మొదట తెలుసుకోవలసిన విషయం

ఎప్పుడైతే దైవాన్ని అన్వేషించే మనిషి ఆ దుర్గమమైన, చేరలేనిదాని దిశగా అంచె లంచెలుగా తిరిగి ఆరోహించేందుకు ప్రయత్నం చేస్తాడో, అప్పుడతడు, అతనికున్న సమస్త జ్ఞానమూ, అతడికున్న మొత్తం అంతఃస్ఫూర్తీ ఈ అనంతంలో ఒక్క అడుగు కూడా ముందుకు తీసుకువెళ్ళలేవనే విషయాన్ని గురించి పట్టించుకోడు; అంతేకాక అతడు దేనిని అందుకోవాలనుకుంటున్నాడో, ఏదైతే తనకు చాలా దూరాన ఉందని విశ్వసిస్తున్నాడో, అది అతనిలోనే ఉందనే సంగతి కూడా అతనికి తెలియదు.

ఎందువల్లనంటే, అతడు ఆద్యమైనదానిని ఎంతైనా తెలుసుకోవాలంటే, తనలో ఈ ఆద్యమైనదాని ఎరుక లేకుండా ఏ విధంగా తెలుసుకోగలుగుతాడు?

తనను తాను అర్థం చేసుకుంటూ, తనను తాను తెలుసుకోవటం నేర్చుకుంటూ, అతడు ఆ పరమోత్కృష్టమైనదానిని దర్శించగలుగుతాడు, అప్పుడతడు బైబిలులోని పితరునిలాగా ఆశ్చర్యపూర్వకంగా "దేవుని గృహం ఇక్కడనే ఉంది, అయినా అది నాకు తెలియలేదు" అని ఎలుగెత్తి అరుస్తాడు.

అందువలననే మనం అవశ్యం ఆ దివ్యమైన తలంపును, భౌతికప్రపంచ సృష్టి కర్త్రిణిని "నేను సర్వవస్తువులందూ సర్వప్రాణులందూ ఉన్నాను" అనే వాక్కుతో వ్యక్తపరుస్తూ, స్వర్గమునూ, భూమినీ నింపేస్తూ అందరికీ తెలియపరచాలి. ఫలించునని చేసిన వాగ్దానం నెరవేరే రోజు వస్తుంది. పదార్థంలోని ప్రతి అణువులోను దైవం వసిస్తున్నాడన్న తలంపును మనుషులు గుర్తించిననాడు, జీవించే ప్రతి ప్రాణిలోను వారు దైవవ్యక్తీకరణకు సంబంధించిన ఏదో ఒక సంజ్ఞను అందుకున్ననాడు, ప్రతిమనిషి తన సోదరునిలో దైవాన్ని చూసినప్పుడు, అప్పుడు ఉషఃకాంతి ప్రసరించి, సమస్త విశ్వప్రకృతికి భారమైనటువంటి అంధకారాన్ని, అసత్యాన్ని, అజ్ఞానాన్ని, దోషాలను, బాధలను పటాపంచలు చేస్తుంది. కారణం, "మహాప్రకృతి సమస్తం, కష్టాలను భరిస్తూ, దుఃఖిస్తూ దైవపుత్రుల దివ్యజ్ఞానోపదేశానికై నిరీక్షిస్తూ ఉంటుంది."

ఇదే వాస్తవానికి, అన్నింటికీ తలమానికమైన అత్యంత ప్రధానమైన తలంపు. ఈ తలపే జీవనాన్నంతా తేజోమయం చేస్తున్న సూర్యునిలా మన జ్ఞాపకాలలో శాశ్వతంగా ఉండిపోవాలి.

అందువలననే దీనిని నేను ఈ రోజు గుర్తు చేస్తున్నాను. ఎందువల్లనంటే దీనిని

అత్యంత అరుదైన రత్నంలాగా, గొప్ప విలువైన పెన్నిధిలాగా, ఈ ఆలోచనను మన హృదయంలో ఉంచుకుంటూ మనం సాధనా మార్గంలో పయనిస్తే, మనలోనే మనల్ని ప్రకాశవంతం చేయడం, రూపమార్పిడి చేయడం అనే తన కార్యాన్ని తాను కొనసాగించడానికి మనం అవకాశం ఇస్తే, సమస్త ప్రాణుల హృదయమందూ, సమస్త వస్తుసముదాయము నందూ అది నివసిస్తున్నదని తెలుసుకొనడమే కాక, అందులోనే అద్భుతమైన ఏకత్వానుభూతినీ మనం పొందగలుగుతాం.

అప్పుడు మనం మన స్వాతిశయపు, క్రూరతనపు చేష్టల నిస్సారమైన సంతృప్తులనూ, మన అవివేకపూరిత పోట్లాటలనూ, మన అల్పమైన తీవ్రోద్వేగాలనూ, మన గుడ్డి దుర్మార్గపు ప్రవర్తనలనూ అర్థం చేసుకోగలుగుతాము. మన చిన్న చిన్న తప్పిదాలన్నీ కరిగిపోవటాన్నీ, మన పరిమిత వ్యక్తిత్వంతో, మన తెలివితక్కువ అహంభావంతో చివరిదాకా పేర్చుకుంటూ పోయిన సిద్ధాంతాలూ, వైఖరులూ అన్నీ ఛిన్నాభిన్నమైపోవడాన్ని మనం చూస్తాము. ఈ నిజమైన ఆధ్యాత్మిక ప్రవాహంలో కొట్టుకుపోయి, మనం మన సంకుచిత పరిమితుల నుంచీ, హద్దుల నుంచీ బయటపడిన అనుభూతిని అది మనకు కలిగిస్తుంది.

వ్యక్తిగత-ఆత్మ, విశ్వ-ఆత్మ ఒకటే; ప్రతి లోకంలోనూ, ప్రతి అస్తిత్వంలోనూ, ప్రతి వస్తుసంచయంలోనూ, ప్రతి అణువులోనూ దైవసన్నిధి ఉంది. దానిని అభివ్యక్తం చేయడమే మనిషి నిర్వహించవలసిన మహాకార్యం.

దానిని నెరవేర్చాలంటే, ఈ దైవసన్నిధి ఎరుకను అతడు కలిగి ఉండాలి. కొంత మంది వ్యక్తులకు దానిని అందుకోవటానికి తప్పనిసరిగా శిక్షణ అవసరమవుతుంది: వారు అహంకారంతో నిండిపోయిన అస్తిత్వంలో పూర్తిగా లీనమై వుంటారు, వారు రాజీపడని కాఠిన్యంతో ఆచారపరాయణులై ఉండటం మూలంగా దానికి వ్యతిరేకంగా వారి సంఘర్షణలు బాధామయమై చాలా కాలం కొనసాగుతాయి. ఎవరైతే తద్విరుద్ధంగా ఎక్కువగా వ్యక్తిత్వస్పృహ రహితులై, ఎక్కువ మృదుత్వం కలిగి, ఎక్కువ ఆధ్యాత్మికతను సంతరించుకుని ఉండి ఉంటారో వారు చాలా తేలికగా వారి అస్తిత్వంలోని తరుగులేని దైవాధార స్పర్శను పొందగలుగుతారు. కానీ మరచిపోగూడని విషయం ఒకటుంది. వారు కూడా నిత్యం, నిరంతరం దానిని ప్రయత్నపూర్వకమైన ఒక పద్ధతికి అనుగుణంగా మలుచుకుంటూ, పరివర్తనం చేసుకుంటూ తమను

తాము అంకితం చేసుకోవాలి, దాని ఫలితంగా వారిలోని మరి ఏదీ ఆ విశుద్ధ ప్రకాశజ్యోతిని కొడిగట్టించ లేదు.

కానీ ఒకసారి ఈ ప్రగాఢ చేతన స్థాయి కెదిగినపుడు ఎంత గొప్పగా మన దృక్పథం మారిపోతుందో, ఎంతగా అవగాహన విస్తృతమవుతుందో, ఎంతగా దయార్ద్రిత ఇనుమడిస్తుందో!

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

దివ్యత్వపు పురోగమనాత్మక అభివ్యక్తి

విశ్వంలో కనిపించేవాటన్నింటి వెనక ఒక సత్ కూ, చిత్ కూ చెందిన అభివ్యక్త పరమ సత్యం, సర్వవస్తువులలో శాశ్వతము, ఏకము అయిన ఆత్మ ఉందనే సనాతన ఋషుల దార్శనికత నుండి శ్రీఅరవిందుల తత్త్వదర్శనం ప్రారంభమౌతుంది. జీవులన్నీ ఆత్మలో ఏకమైనా, అవి ఒక ప్రత్యేకతా చైతన్యం వలన విభజన పొంది మనో, జీవ, శరీరాలలో అజ్ఞానంచేత వాటి అసలైన ఆత్మనూ, యథార్థాన్ని తెలుసుకో లేవు. ఒక నిర్దుష్టమైన మనస్తత్వశిక్షణ వలన ఈ ప్రత్యేకతా చైతన్యమనే తెరను తొలగించి, అసలైన ఆత్మను, మనందరిలోనూ, అన్నింటిలోను ఉన్న దివ్యత్వాన్ని గురించిన ఎరుకను (awareness) పొందే అవకాశముంది.

ఏకైకం అయిన సత్, చిత్ భూమి మీద పదార్థంలో ముకుళించుకున్నాయని శ్రీఅరవిందులు దర్శించి చెప్పారు. ఇది భూమి మీద పదార్థంలో ముకుళించుకొని ఉన్నదనిశ్రీఅరవిందులు దర్శించి చెప్పారు. ఇది పరిణామమనే పద్ధతి ద్వారా బయటకి వస్తుంది. అచేతనగా కనపడేదాని నుంచీ చైతన్యం వెలువడుతుంది. ఒకసారి బయటకు వచ్చాక స్వయం ప్రేరణతో ఉన్నతాల వైపుగా వృద్ధిచెందుతూ, అదే సమయంలో విస్తరిస్తూ మహనీయమైన పరిపూర్ణత వైపుగా సాగుతుంది. పదార్థం నించీ చైతన్యం వెలువడడానికి జీవం మొదటి మెట్టు. మనసు రెండవ మెట్టు. కాని మనసుతో పరిణామం పూర్తి కాదు. అది మనసు కంటె మహనీయమైన ఆధ్యాత్మిక మరియు అత్యున్నత అతిమానసిక చైతన్యంగా పరిణమించడానికి ఎదురుచూస్తోంది.

చైతన్యజీవిలో దివ్యచైతన్యం (Supermind), ఆత్మలు ప్రబలమైన శక్తిగా పనిచేసే దిశగా పురోగమించడం పరిణామం వేసే రెండవ అడుగు. ఇది జరిగినప్పుడే పదార్థంలో ముకుళించుకున్న దివ్యత్వం అన్నింటిలో తనని సంపూర్ణంగా వెలువరించుకో గలుగుతుంది. అప్పుడే జీవనానికి (Life) పరిపూర్ణతని అభివ్యక్తం చెయ్యడానికి సాధ్యపడుతుంది.

పరిణామపు తొలి అడుగులు మొక్కలో, జంతువులో ప్రకృతి చైతన్యపూర్వకమైన ఇచ్ఛతో జరగలేదు. ఉపకరణమైన మానవుడిలో ప్రకృతి చైతన్యపూర్వక ఇచ్ఛతో సమర్థవంతంగా పరిణామం చెందగలిగింది. అయితే పరిణామమంతా మానవుడిలో మానసిక ఇచ్ఛతో మాత్రమే జరగదు. ఎందుకంటే మనసు ఒక నిర్దిష్టమైన స్థితి వరకు మాత్రమే వెళ్ళగలదు. ఆ తరువాత అది వలయంలో మాత్రమే తిరుగుతుంది. మనసు దానికంటే ఉన్నత సూత్రంలోకి మారాలంటే అందులో ఒక సమూలమైన మార్పు, చైతన్యంలో మార్పు జరగాలి. ఈ పద్ధతి సనాతన మనస్తత్వ శిక్షణలో, యోగాభ్యాసంలో కనపడుతుంది. గతంలో ప్రపంచం నుండి ఉపసంహరించుకొని అత్యున్నతమైన ఆత్మలో లీనం కావడానికి ప్రయత్నం జరిగింది. ఆ ఉన్నతసూత్రం కిందికి దిగిరావడం సాధ్యపడుతుందనీ, ఆధ్యాత్మిక ఆత్మను ప్రపంచం నుండి విముక్తం చేయడమే కాక, దానిని ప్రపంచంలోనే ముక్తం చేస్తుందనీ, మనసుకున్న అజ్ఞానం లేదా పరిమితజ్ఞానం స్థానంలో అతిమానస సత్య-చైతన్యాన్ని (Truth-Consciousness) స్థాపిస్తుందనీ, అది అంతరంగ ఆత్మకి తగిన ఉపకరణంగా ఉంటుందనీ, మానవుడు తనను తాను క్రియాశీలంగానూ, (dynamic) అంతరంగం లోను తెలుసుకొని, తనలో ఇంకా ఉన్న జంతుమానవత్వం (animal humanity) నుంచి పైకెదిగి దివ్యజాతిగా (divine race) వృద్ధి చెందుతాడని శ్రీఅరవిందులు దర్శించి ప్రపంచానికి చాటారు.

మానవుడనే ప్రాణి జీవితం అతిసాధారణమైంది. అపరిపూర్ణ ఆలోచనల ఆధిపత్యం, ప్రేరణలు, సంవేదనలు (sensations), ఉద్వేగాలు, కోరికలు, ఆనందాలు, చేసే పనులన్నీ చాలావరకు అలవాటుగా చేసేవి, చేసినవే తిరిగి చేసేవిగా ఉంటూ సగం స్థిరమైనవై సగం అస్థిరమైనవై ఉంటాయి. కొంత భాగం కేవలం క్రియాశీలం, స్వయం సమృద్ధంగా ఉన్నా కూడా, అన్నీ ఉపరితల అహంను కేంద్రంగా చేసుకొంటాయి. ఈ కర్మల గమనమంతా అంతరంగ అభివృద్ధికి దోవ తీస్తుంది. ఈ అభివృద్ధి

కొంత ఈ జీవితంలో కనపడుతుంది. కార్యాచరణగా కూడా ఉంటుంది. ఈ అంతరంగ అభివృద్ధిలో కొంత రాబోయే జన్మలకి విత్తనమవుతుంది. చైతన్యజీవికి చెందిన ఈ అభివృద్ధి, విస్తారము, ఆత్మాభివ్యక్తి పెరుగుదల, వివిధ భాగాలలో అధికాధికమయ్యే సామరస్యతలే మానవ అస్తిత్వానికిగల పరిపూర్ణ అర్థము, సారము (pith). ఆలోచన, సంకల్పము, భావోద్వేగము, కోరిక, కర్మ, అనుభవాలు, చివరకు, ఒక సర్వోత్కృష్ట దివ్య ఆత్మావిష్కారానికి దారితీసే అర్థవంతమైన చైతన్య అభివృద్ధి కోసమే మానసిక జీవి అయిన ఒక మానవుడు భౌతిక శరీరాన్ని పొందాడు. మిగిలినదంతా అతని పరిణామానికి సహాయకం, విధేయం లేదా అనుకోకుండా వచ్చేది, అవసరం లేనిది. ఏదైతే అతని స్వభావం పరిణమించడాన్ని, పెంపొందడాన్ని పోషిస్తూ సహాయపడుతుందో ఇంకా చెప్పాలంటే, అతని ఆత్మ మరియు ఆత్మశక్తి పురోగమనాత్మక వికసనానికీ, అవి అధికాధికంగా బహిర్గతం కావడానికీ సహాయం చేస్తుందో దానినే మనం ప్రధాన విషయంగా పరిగణించాలి.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డా. తెన్నేటి రాగరంజని

మొదట చేయవలసింది

మనిషి చాలామటుకు బాహ్యమనస్సులో, జీవితంలో, శరీరంలో జీవిస్తుంటాడు. కాని అతని లోపల ఇంకా గొప్ప సంభావ్యతను కలిగిన ఒక అంతరంగ అస్తిత్వం ఉంది, దానికి అతడు మేల్కొనాలి — కారణం, అతడు ప్రస్తుతం దాని నుంచి పరిమితమైన ప్రభావాన్నే పొందుతున్నాడు. అదే అతనిని అధికతరమైన సౌందర్యానికీ, సామరస్యతకూ, శక్తికీ, జ్ఞానానికీ నిరంతరం ముందుకు నెడుతూన్నది. కనుక యోగం యొక్క ప్రథమ ప్రక్రియ ఈ అంతరంగ అస్తిత్వపు శ్రేణులను జాగృతపరచడం, అంతరంగజ్యోతి, శక్తితో బాహ్యజీవితాన్ని శాసిస్తూ అచటి నుంచి బాహ్యజీవితాన్ని జీవించడం. ఆ విధంగా చేయడం వలన తన నిజాంతరాత్మను అతడు తెలుసుకుంటాడు, అది ఎటువంటిదంటే ఇప్పుడు బాహ్యంలో మానసికం, ప్రాణికం, భౌతికాంశాల బాహ్య మిశ్రణం లాంటిది కాదు, కాని వాటి వెనుకగాగల మహాసత్యానికి

సంబంధించినదేదో ఒకటి, దైవాగ్ని నుంచి వెలువడిన ఒక నిప్పురవ్వ, విస్ఫులింగం. అతడు తన అంతరాత్మలో జీవించడం నేర్చుకోవాలి, తక్కిన తన ప్రకృతినంతా పరమ సత్యం దిశగా నడుపుతూ శుద్ధి చేయాలి, అది స్థిరంగా అటువైపే నడిచేటట్లు చేయాలి. దాని తరువాత, ఊర్ధ్వం వైపు ఒక ఉన్మీలనం, పరమ పురుషుని అవరోహణ, దాన్ననుసరించి జరుగుతాయి.

అతని (శ్రీఅరవిందుల) ఉద్దేశం ఏదో ఒక మతాన్ని అభివృద్ధి చేయడం కాదు లేక మరీ పాతమతాలన్నింటినీ కలపడమూ కాదు లేక ఏదైనా కొత్తమతాన్ని స్థాపించడమూ కాదు, ఎందువల్లనంటే వీటిలో ఏదైనా అది అతని ప్రధాన ఉద్దేశం నుంచి దూరంగా తీసుకుపోయేదే. అతని యోగం యొక్క ఏకైక లక్ష్యం అంతరంగ ఆత్మ-పురోభివృద్ధి, ఫలితంగా దానిని అనుసరించిన ప్రతి వ్యక్తి కాలగమనంలో అందరిలోని పరమాత్మను కనిపెట్టగలుగుతాడు, అతడు మనస్సు కంటె అధికోన్నతమైన చైతన్యాన్ని వికసింపజేసుకుంటాడు, అది మానవ ప్రకృతిని మార్పునొనరించి, దివ్యం చేయగల ఆధ్యాత్మిక, అతిమానసిక చైతన్యం.

చేయవలసిన పని మనం మనంగా తయారుగావడం. కాని నిజమైన మనం మనలోనే ఉన్నది, ఆ ఉన్నత అస్తిత్వం, మన నిజమైన దివ్య అస్తిత్వం. అది తనను తాను బహిరంగపరచుకుని, క్రియాశీలం అవ్వాలంటే దానిని పొందటానికి దైహిక, ప్రాణిక, మానసిక, ఆత్మను అధిగమించడం ముందుగా జరగాలి. కేవలం అంతరంగం లోనికి వృద్ధి పొందుతూ, అంతరంగంలో జీవిస్తూంటేనే దానిని చూడగలుగుతాం; అది ఒకసారి జరిగిన తరువాత అక్కడి నుండి ఆధ్యాత్మిక లేక దివ్య, మనస్సును, జీవితాన్ని, శరీరాన్ని సృష్టించుకొనడానికి, ఈ పరికరాలతో దివ్యజీవనానికి కావలసిన నిజమైన పరిసరాలతో కూడిన లోకాన్ని సృష్టించుకోగలిగిన స్థాయికి చేరడం — దీనినే మనకు అంతిమ లక్ష్యంగా పరాప్రకృతి యొక్క క్రియాశక్తి మన ముందుంచింది. అయినప్పుడు ఇదే మన మొట్టమొదటి అత్యావశ్యకమైన విషయం, ఒక్క వ్యక్తే కాకుండా, ప్రతి వ్యక్తీ తనలోని ఆత్మనూ, దివ్యసత్యాన్నీ కనుగొనాలి. దానిని తన మొత్తం అస్తిత్వంలో, జీవితంలో వ్యక్తం చేయాలి. దివ్యజీవనం అంటే మొదటగా అన్నింటి కంటె ముందుగా అది ఆంతరిక జీవనం అయ్యి తీరాలి. ఎందువల్లనంటే తప్పనిసరిగా లోపల ఉన్నదాని వ్యక్తీకరణమే బాహ్యజీవితం. అంతరంగ అస్తిత్వం దివ్యం కాకపోతే బాహ్యజీవితంలో దివ్యత్వం ఉండబోదు. మనిషిలో దైవత్వం

అతని ఆధ్యాత్మిక కేంద్రంలో తెర మరుగై నివసిస్తున్నది; అతనిలో శాశ్వతమైన ఆత్మ, ఆత్మశక్తి వాస్తవంగా లేకపోతే మనిషి తనను తాను అధిగమించడం అనే ప్రసక్తే లేదు లేక అతని ఉనికికి అధికతరమైన నిష్కృతి ఏదీ ఉండబోదు.

*

కేవలం అంతరంగవృద్ధితోను, గమనంతోను, కర్మతోను మాత్రమే ఒక వ్యక్తి తన వ్యక్తిత్వానికి సార్వజనీనతనూ, అతీతత్వస్థితినీ స్వేచ్ఛగా, సమర్థంగా సాధించగలుగుతాడు. దివ్యజీవనానికి తప్పనిసరిగా కేంద్రమార్పిడీ, తక్షణం క్రియాశీల సామర్థ్యాన్నందించగల అంతరంగంలోని అస్తిత్వ మూలస్థానానికి బాహ్యం నుంచి మార్పిడి జరగాలి. ఎందువల్లనంటే, అక్కడ అంతరాత్మ ప్రతిష్ఠితమై ఉన్నది, కానీ అది తెర మరుగై లేదా సగం తెరమరుగై ఉంది, మనకు తక్షణం అందుబాటులో ఉన్న, మన కర్మకు మూలమైన అస్తిత్వం మాత్రం ప్రస్తుతం ఉపరితలంలో ఉన్నది. ఉపనిషత్తులో చెప్పబడినట్లు, మనుషులలో స్వయంభూః అయినవాడు చేతనా ద్వారాలను బాహ్యం వైపు తొలిచాడు. కాని కొంతమంది మాత్రం వారి చూపును అంతరంగం వైపుకు త్రిప్పుతారు. వారే పరమాత్మ శక్తిని దర్శించి, తెలుసుకొని, ఆధ్యాత్మిక అస్తిత్వాన్ని అభివృద్ధి చేసుకోగలుగుతారు. కనుక, మన లోపలికి దృష్టి సారించి, చూసి, మన లోపలికి ప్రవేశించి, మన లోపల జీవించడం అనేది రూపాంతరీకరణకూ, దివ్యజీనవానికీ మొట్టమొదటి ఆవశ్యకత.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

మన నిజమైన ఆత్మ

మనం అని మనం చెప్పుకొనే ఈ చిన్ని మనస్సు, ప్రాణికం, దేహం కేవలం ఉపరి తలం మీది ఒక కదలికయే గాని మన నిజమైన 'ఆత్మ' యెంత మాత్రం కాదు. అజ్ఞానక్రీడ, స్వల్పకాలిక జీవితం కోసం ముందుకు తీసుకురాబడిన ఒక స్వల్పాంశ మాత్రమే. సత్యశకలాలకై తడబడుతూ అన్వేషించు ఒక అజ్ఞాన మనస్సు, క్షణిక సంతసాలకై పరుగులు పెట్టే అజ్ఞాన ప్రాణికం, బాహ్య సంపర్కాల ఆటుపోట్ల ఫలితమైన బాధ, సంతోషాలను తన అధీనం చేసుకొనడానికి బదులు వాటికి తలయొగ్గే అస్పష్టమైన ఉపచేతన, భౌతికాలను ఎక్కువగా కలిగినదే ఆ స్వల్పాంశం కూడా. మనస్సు తన ప్రస్తుత స్థితిని ఏవగించుకొని, తన, ఇతర వస్తువుల పరమసత్యం కోసం చూడడం ప్రారంభించేంతవరకు, ప్రాణికం తనను తాను ఏవగించుకొని నిజమైన ఆనందం అంటూ అసలేదైనా ఉన్నదా అని ఆశ్చర్యంగా వెదుకులాడడం మొదలు పెట్టేంతవరకూ, భౌతికం అలసి సొలసి, తాను, తన బాధలు, అల్ప ఆనందాల నుండి ముక్తం కావాలని కోరుకొనేంతవరకు అది దాన్నంతా ఆమోదించడమే జరుగుతుంది. అప్పుడే మనం అని చెప్పుకొనే మూర్తిత్వపు అల్పమైన అజ్ఞాన అంశానికి తన నిజమైన మహితాత్మ స్థాయికి చేరుకొనడం సాధ్యపడుతుంది — దానితోపాటు అవి కూడా ఆ మహోన్నతమైన స్థాయిలకు చేరడం సాధ్యమౌతుంది — లేదా తనను తాను లేకుండా చేసుకొనడం, నిర్వాణానికి చేరడం సంభవిస్తుంది.

నిజమైన మహితాత్మ ఉపరితలంలో యెక్కడా లేదు, కాని అంతరంగపు లోలోతునా, అస్తిత్వపు ఊర్ధ్వంలోనూ ఉంది. అచట విశ్వజనీనమైన వైశాల్యతను దానితోపాటు మన మిప్పుడు అర్థించినవి — తన చుట్టూ ఉన్న వాటి అసలు సత్యంతో సంపర్కం, విశ్వజనీన ఆనందపు రుచి, స్థూల భౌతిక దేహపు అల్పత్వం, దుఃఖానుభూతుల నుండి విడుదల — లభిస్తాయి. ఆంతర మనస్సును, ఆంతర ప్రాణికాన్ని, ఆంతర భౌతికాన్ని, ఈ ఉపరితల మూర్తిత్వం వెనుక మరేదో ఉన్నదనే విషయాన్ని, యూరపు దేశాలు సైతం చాలా తరచుగా అంగీకరిస్తున్నాయి. కాని అలా ఉన్నదాని యొక్క స్వభావం విషయంలో అవి పొరపడుతున్నాయి. దానిని అవి ఉపచేతన లేదా ఉపప్రజ్ఞగా చెప్తున్నాయి. నిజానికది తనదైన రీతిలో తాను చాలా యెరుకను కలిగి వుంది. అది ప్రజ్ఞకు వెనుక లేదు, కేవలం ఒక తెర వెనుక

మాత్రమే ఉంది. మన యోగసాధన వల్ల యెరుక పొందగల కొన్ని చేతనా కేంద్రముల ద్వారా బాహ్య అల్పమూర్తిత్వంతో అది కలుపబడి వున్నదని మన మనోవిజ్ఞాన శాస్త్రం చెబుతోంది. బాహ్య జీవితంలోనికి ఈ కేంద్రాల ద్వారా కొంచెంగా మాత్రమే మన అంతర అస్తిత్వం బహిర్గతమౌతోంది. ఆ కొంచెమే మన యొక్క అత్యుత్తమ అంశంగా భాసిస్తోంది. అదే కళలు, కవిత్వం, దర్శనశాస్త్రం, ఆదర్శాలు, మతపరమైన ఆకాంక్షలకు మూలం, జ్ఞానం కోసం, పరిపూర్ణత కోసం చేసే ప్రయత్నాలకు మూలం. కాని, ఆంతర కేంద్రాలు చాలా వరకు మూసుకుపోయి లేదా సుషుప్తిలో పడి వుంటాయి. వాటిని తెరవడం, మేలుకొలిపి చురుకుగా వుండేటట్లు చేయడం అనేది యోగం యొక్క ఒక లక్ష్యం. అది తెరుచుకొన్నపుడు, ఆంతర అస్తిత్వపు శక్తులు, సంభవతలు కూడా మనలో పెల్లుబుక్కుంటూ బయటకొస్తాయి. మొదట ఒక విశాల చేతనకు, తదుపరి ఒక విశ్వచేతనకు మనం మేలుకొంటాం. పరిమితమైన జీవితాలతో బ్రతికే అల్పమైన ప్రత్యేక మూర్తిత్వాలుగా ఇంక నెంత మాత్రం మిగిలిపోం. కాని విశ్వజనీన కర్మకు కేంద్రాలుగా విశ్వక్రియాశక్తులతో ప్రత్యక్ష సంబంధం కలిగి వుంటాము. పైగా ఉపరితలంలో మాత్రమే జీవించే వ్యక్తిలా విశ్వశక్తులకు యిష్టం లేని ఆటవస్తువులం కాదనే గాక, ప్రకృతి యొక్క క్రీడను గూడా కొంతవరకు తెలుసుకోగలుగుతాం, దానిని శాసించగలుగుతాం. ఇదెంత దూరం వరకూ పోతుందనేది, ఆంతర అస్తిత్వపు అభివృద్ధి ...., ఉన్నతతర ఆధ్యాత్మిక స్థాయిలకు దాని ఉన్మీలనా పరిధి మీద ఆధారపడి ఉంటుంది. అదే సమయంలో హృదయకేంద్రం తెరచుకొని మన అంతరంగంలోని దైవం యొక్క మనకు ఊర్ధ్వంలో నున్న ఉన్నతతర పరమ సత్యం యొక్క యెరుకను పొందగలిగే వైపు తీసుకుపోయే చైత్యపురుషుని విడుదల జరుగుతుంది.

ఎందుకనంటే అత్యున్నత ఆధ్యాత్మిక పరమాత్మ, మన మూర్తిత్వం వెనుక, దైహిక ఉనికి వెనుక సైతం లేదు, కాని దాని ఊర్ధ్వాన, పూర్తిగా దాని నధిగమించి వున్నది. అత్యంత లోతున ఉన్న హృదయకేంద్రంలాగానే ఆంతరంలో అత్యంత ఉన్నతమైన కేంద్రం శిరస్సులో వుంది. కాని పరమాత్మకై సరాసరి తెరచుకొనే కేంద్రం శిరస్సుకు పైగా, పూర్తిగా భౌతికదేహానికి బయట సూక్ష్మశరీరమని చెప్పబడే దానిలో వుంది. ఈ పరమాత్మకు రెండు పార్శ్వము లున్నాయి. దాని సంసిద్ధి ఫలితాలు ఈ రెండు పార్శ్వాలకు సంబంధించినవై ఉంటాయి. ఒకటి నిష్క్రియం,

విస్తృతమైన శాంతి, స్వేచ్ఛ, నిశ్చలనీరవతలకు సంబంధించిన స్థితి. నిశ్చల నీరవ పరమాత్మ ఎట్టి కర్మచేతగాని, లేదా అనుభవంచేత గాని ప్రభావితం కాదు. అది వాటికి ఒక నిష్పాక్షిక ఆధారం. కాని వాటికి తాను ఏమాత్రమూ మూలం కానట్లు కన్పిస్తుంది. అంతేకాక వాటికి ఉదాసీనదై వుంటుంది. విశ్వసంబంధ కర్మకు, ఈ లోకపు కర్మకు మరి ఇతర లోకాలకూ జగత్తు యొక్క భౌతికసీమల లాగానే, అతి భౌతికసీమలకు ఆధారమై యుండడమే గాక, ఉత్పత్తిస్థానమై, భరించునదై నిలిచే విశ్వ ఆత్మగా అనుభవమయ్యే సక్రియ పార్శ్వం రెండోది. భౌతికమైన మన కర్మకు సంబంధించినదే గాక, భౌతికమైన ఇతర లోకాల సమస్త కర్మ వెనుక నున్నదంతా కూడా అదే. పైగా పరమాత్మను సమస్తమందలి ఏకైకంగా సంవేదిస్తాం. అన్నింటికీ పైనున్నదానిగా, సమస్త వ్యక్తిగత జన్మలను లేదా విశ్వం యొక్క సమస్త ఉనికిని అతిశయించి వున్నదిగా సంవేదిస్తాం. సమస్త మందలి ఏకైకమైన విశ్వ ఆత్మను అహం నుండి ముక్తం చేయాలి. అపుడు చేతనలో ఒక చిన్న పరికరమైన స్థితిగా అహం తయారవుతుంది, లేదా మన చేతన నుండి పూర్తిగా అంతర్ధానమౌతుంది. అదే అహం యొక్క నశింపు లేక నిర్వాణం. సమస్తానికీ ఊర్ధ్వాన ఉన్న విశ్వాతీత ఆత్మలోనికి చేరేటందుకు చేసే ప్రయత్నం మనలను విశ్వచేతనకు కర్మకు, సైతం అతీతులం కాగల శక్తివంతులుగా చేస్తుంది. ప్రపంచ — ఉనికి నుండి సంపూర్ణంగా ముక్తం గావడానికది మార్గం అవుతుంది. దానినే లయం, మోక్షం, నిర్వాణం అంటారు.

ఏదేమైనా ఊర్ధ్వం వైపు ఉన్మీలనం అవశ్యం. శాంతి, నిశ్చల నీరవత, నిర్వాణానికి మాత్రమే కాదు దారితీసేవి అనే విషయం మనం గుర్తుపెట్టుకోవాలి. సాధకుడు, కాలక్రమంలో ఒక గొప్ప అనంత శాంతిని, నిశ్చల నీరవతను, మనపై నున్న వైశాల్యతను — అంటే శిరస్సు పైన ఉండే వైశాల్యతను — సమస్త భౌతిక, అతి భౌతిక స్థలం లోనికి విస్తరించుకొన్న యెరుకను పొందడం మాత్రమే గాక, ఇతరమైన సమస్త శక్తీ గల, ఒక బృహత్తర క్రియాశక్తి, సమస్త జ్ఞానమూగల ఒక బృహత్తర వెలుగు, సమస్త ప్రహర్షమూగల ఒక బృహత్తర ఆనందంల యెరుక లభిస్తుంది. ప్రప్రథమంలో అవి మౌలికమైనవి, అనిర్దేశ్యం, నిరపేక్షం,కేవలంగా కన్పిస్తాయి. వీటిలో దేనియందైనా నిర్వాణం పొందడం సాధ్యమే ననిపిస్తుంది. ఈ బృహత్తర క్రియాశక్తిలో సమస్త శక్తులూ ఉన్నాయనీ, ఈ బృహత్తర వెలుగులో సమస్త వెలుగులూ ఉన్నాయనీ, ఈ బృహత్తర ఆనందంలో సమస్త సంతసానందాలు సంభవమేననీ

మనం చూడగలిగిన స్థితికి కూడా చేరుకొంటాం. ఈ సమస్తం మన లోనికి దిగివస్తాయి కూడా.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. వి. రావు

బాహ్య సత్త —అంతర్గత సత్త

పూర్తిగా మన సత్త అంతటిలో, అన్ని స్థాయిలలో బాహ్యచైతన్యమూ, అంతర చైతన్యమూ కూడా ఉంటాయి. సగటు మనిషికి తన బాహ్యవ్యక్తిత్వ ఎరుక మాత్రమే ఉంటుంది కానీ లోపల మరుగులో నున్నదేమిటో అసలు తెలియదు. అయినా బయట ఉన్నదేమిటో, అదే మనము అని దేన్నైతే అనుకుంటున్నామో, మనని గురించి అంతా తెలుసు అని దేనిని గురించి అనుకుంటున్నామో; అది మన పూర్తి సత్తలో (వ్యక్తిలో) లేశభాగం మాత్రమే. మిగిలినదే చాలా ఎక్కువ; అదంతా చాటున మరుగుబడి ఉంటుంది. ఇంకా ఖచ్చితంగా చెప్పాలంటే ఉపరితల చైతన్యానికి వెనుక రహస్యంగా దాగి ఉంటుంది, రహస్య జ్ఞానం ద్వారా దాన్ని తెలుసుకోవచ్చు. ఆధునికమైన మనోవిజ్ఞానశాస్త్రము, మనస్తత్వ శాస్త్రములు ఈ విషయాన్ని ఇప్పు డిప్పుడే కొద్ది కొద్దిగా గ్రహిస్తున్నాయి. భౌతికపరమైన మనోవిజ్ఞాన శాస్త్రము మరుగున ఉన్న ఈ భాగాన్ని, నిజానికి అది బాహ్యచైతన్యసత్త కంటే, అధికతరమనీ, శక్తివం తమైనదనీ, ప్రగాఢమనీ అంగీకరించినప్పటికీ దానిని నిశ్చేతన అంటుంది. అంటే ఉపనిషత్తులు ఏ విధంగానైతే మన ఊర్ధ్వస్థచేతనను నిద్రాణ ఆత్మగా వ్యవహరించినప్ప టికీ ఆ నిద్రాణ ఆత్మే అవధుల్లేని మేధస్సు, సర్వజ్ఞత, సర్వశక్తి, ప్రజ్ఞగల ఈశ్వరశక్తిగా పరిగణిస్తాయో ఆ విధంగానే మానసిక విజ్ఞానశాస్త్రం కూడా ఈ గుప్తచైతన్యాన్ని ఉపప్రజ్ఞాత్మగా వ్యవహరిస్తుంది. ఇదే అత్యంత శక్తివంతమూ, జ్ఞానమయమూ, అయి బాహ్యంగా ఉన్న చిరువ్యక్తి కంటే స్వేచ్ఛగా చరించే అవకాశము కలది. కానీ నిజానికి వెనుక మరుగున ఉన్న చైతన్యం ఒక మహాసముద్రమైతే, మన జాగృతచైతన్యం కేవలం దాని ఒక అల లేదా అలల పరంపర వంటిది. దానిని ఏ ఒక్క మాటతోనూ వివరించలేము. అది ఒక సంకీర్ణత. దానిలో కొంత భాగమే

జాగృతచైతన్యం అడుగున ఉన్న అధోచేతన, లేదా ఉపచేతన. కొంతభాగం దానికి సమానస్థాయిలో ఉంటుంది కాని వెనుక నున్నది దానికంటే చాలా పెద్దగా ఉంటుంది, పైన ఉండే భాగం మన ఊర్ధ్వచేతన. మనం మనస్సు అనుకునేది బాహ్యంగా ఉండే మనస్సు, అదొక ఉపరితల మానసిక చర్య మాత్రమే; లోపల ఉండే విశాల మనస్సు యొక్క పాక్షిక వ్యక్తీకరణకు ఇది ఉపకరణం మాత్రమే. మనలోకి లోతుగా పరికించుకుంటే తప్ప సాధారణంగా దానిని తెలుసుకోలేము. ఆ విధంగానే మనం ప్రాణికం అనుకునేది కూడా బాహ్యమైనదే. అదే విధంగా మన దైహిక సత్త కూడా అదృశ్యంగా ఉండే ఘనమైన సూక్ష్మభౌతిక చైతన్యానికి బాహ్యంగా కనబడే విక్షేపణ మాత్రమే. ఆ సూక్ష్మభౌతికం చాలా సంకీర్ణమైనది, పరిజ్ఞానం కలది. విస్తృతంగా గ్రహించగలది, వికాసం కలది, నమ్యమైనది, స్వతంత్రమైనది.

ఈ నిజాన్ని అర్థం చేసుకొని అనుభవంలోకి తెచ్చుకోగలిగతే అంతర్గతమైన మనస్సు, అంతర్గత ప్రాణికము, అంతర్గతమైన భౌతిక చైతన్యములంటే ఏమిటో గ్రహించగలుగుతావు. అయితే ఈ అంతర్గతమనే మాట రెండు సందర్భాల్లో వాడటం జరుగుతుంది. ఒక్కొక్కసారి అది బాహ్యసత్త లోపలి మానసిక, ప్రాణికాల వెనక నుండే చైతన్యాన్ని సూచిస్తుంది. ఇది సార్వత్రిక మనస్సు, సార్వత్రిక ప్రాణశక్తులతో, సార్వత్రిక భౌతికశక్తులతో సరాసరి, అనుసంధానమై యుంటుంది. కొన్నిచోట్ల ఇంకా లోపలగా ఉండే మనస్సు, ప్రాణికము, భౌతికాలకు వర్తిస్తుంది. వాటినే అసలైన మనస్సు, అసలైన ప్రాణికం, ఆసలైన భౌతికచైతన్యంగా చెప్పుకోవచ్చు. అది ఆత్మకు సమీపంలో ఉండి దివ్యకాంతినీ, దివ్యశక్తినీ తేలికగా గ్రహిస్తుంది. ఈ బాహ్య వ్యవహారం నుంచీ, అంతరంగంలోకి వెళ్ళి అంతర్గత సత్త, అంతర్గత ప్రకృతి ఎరుక పొందితే తప్ప యోగము సాధ్యము కాదు, పూర్ణయోగం అసలే సాధ్యం కాదు. ఆలా పొందగలిగినప్పుడు మాత్రమే బాహ్యంగా వచ్చే తాకిడులను మాత్రం చైతన్యాత్మకంగా గ్రహించగల్గుతూ మిగతా విషయాలను బాహ్యమనస్సు, ఇంద్రియాల ద్వారా పరోక్షంగా తెలుసుకుంటున్న బాహ్యసత్త అవధులను ఛేదించగలుగుతాము; అప్పుడిక మన ద్వారానూ, మన చుట్టు ప్రక్కలా పనిచేసే సార్వత్రిక చైతన్యం, సార్వత్రికశక్తులను నేరుగా పొందగలుగుతాము. ఇంకా అప్పుడు మాత్రమే మనలోని దైవాన్ని తెలుసుకోగలిగి దివ్యకాంతి, దివ్యశక్తులను నేరుగా స్పృశించగలుగుతా మనుకోవచ్చు. అలా కానప్పుడు కేవలం బాహ్యసంకేతాల ద్వారా, బాహ్యసిద్ధుల

ద్వారా మాత్రమే భగవంతుని భావన పొందవలసి ఉంటుంది. అయితే అది కష్టసాధ్యము, సంశయాత్మకము అయిన పద్ధతి. ఇంకా అది అరుదుగా సాధ్యమవుతుంది. పైగా అస్థిరమయిన పద్ధతి. దాని వలన కేవలం నమ్మకమైతే కలుగుతుంది గానీ జ్ఞానానికి దారి చూపదు, అంతే కాక సూటైన చైతన్యానికీ, ఆ సర్వవ్యాపి సాక్షాత్కారానికీ దారితీయదు.

*

అంతర్గత చైతన్యమంటే అంతర్గతంగా ఉన్న మనస్సు, అంతర్గత ప్రాణికము, అంతర్గత దైహికము ఆ తర్వాత వాటి వెనకగా అంతరాంతరాళంలో ఉన్న చైత్య పురుషుడు. అదే అంతర్గతసత్త. అంతర్గతసత్త మనస్సే ఉన్నత మనస్సు కాదు; అది ఎక్కువగా సార్వత్రిక శక్తుల సంస్పర్శ బాగా ఉన్నటువంటిది, ఎక్కువ ఉన్నత చైతన్యాన్ని బాగా గ్రహించగలదీ, బాహ్యంగా ఉన్న ఉపరితల మనస్సు కంటే గాఢమైన, సువిశాలమైన పరిధిలో పనిచేయగల సామర్థ్యం కలదీ అయినప్పటికీ దాని మూలతత్వం బాహ్యమనస్సు వంటిదే. ఇక ఉన్నత చైతన్యం సాధారణ మనస్సుకు ఊర్ధ్వంగా ఉండి, పనిచేయటంలో దానికి భిన్నంగా ఉంటుంది. ఉన్నత మనస్సుకు పైన దీప్తివంత మనస్సు, దానిపైన స్ఫురణాత్మక మనస్సు, ఆ పైన అధిమనస్సు దాకా శ్రేణి కొనసాగుతుంది. అది అతిమానసపు అంచుల దాకా కొనసాగుతుంది.

*

నీవు బాహ్య చైతన్యాన్నే అసలైన వ్యక్తి లేక సత్తగా అనుకుంటూ అది కానప్పుడు ఇంకొకటేదైనా సిద్ధిని పొంది నిలకడగా ఉంటుందేమో ననుకుంటే జాగృత చైతన్యం తప్ప వేరొకటేదీ లేదు. ఈ తప్పిదం వల్లనే అజ్ఞానం ఆవహించి వదిలించుకోవడం కష్టమవుతుంది. ఈ అజ్ఞానం వదిలించుకోవాలంటే నిజాన్ని ఒప్పుకోవాలి; అదేమిటంటే ఈ బాహ్య చైతన్యమనేది ఆత్మా కాదు, తన వ్యక్తిత్వం కాదు, అసలు తానంటే అది కానే కాదు, అది కేవలం బాహ్య కార్యకలాపాల కోసం ఏర్పాటైన తాత్కాలిక కల్పన మాత్రమే. అంతరాత్మ, లోని పురుషుడు బయటకు ఉండదు. బాహ్యమూర్తి

త్వమే మనిషి అనేది (Personality) ఆ పదానికి మూలం లాటిన్ భాషలోని (persona) పర్సొనా; అంటే ముఖానికి తొడుగు అనే అర్థము.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అమరవాది ప్రభావతి, అమరవాది వేంకటరామ శాస్త్రి

అంతరాంతరాలలో అస్తిత్వ దీప్తి: చైత్యపురుషుడు

(దివ్య సంభవతలు గర్భితమైయున్న ఒక దివ్య కేంద్రము)

బాహ్యమైన మనస్సు కన్నా, బాహ్యమైన ప్రాణికంకన్నా, బాహ్యమైన భౌతికంకన్నా తెలియనిది ఎంతో ఉంది. అది అంతా అంతరంగ పురుషునికి, అంతర్గత మనస్సుకు, అంతర్గత, సూక్ష్మభౌతికానికి తెలుసు. మన లోపలి అస్తిత్వం ప్రకృతిలోని రహస్య శక్తులతో నేరుగా సంబంధం కలిగి ఉంటుంది. అందువల్ల పూర్ణజ్ఞానంతో అది భాసిస్తుంటుంది. అన్నింటికీ లోపల వున్నది చైత్యపురుషుడు. చైతన్యంలోని ప్రగాఢతత్వంలో సహజంగా వున్న సత్యం చైత్యపురుషునికి తెలుసు. సత్యం, శివం, సుందరం, దైవం — ఇవన్నీ దాని అధికార ప్రాభవ క్షేత్రంలోనివే.

*

మనలోని చైత్యపురుషుడు భగవంతుని నుండి నేరుగా ప్రభవిస్తుంది. భగవంతునితో సంబంధం కలిగి వుంటుంది. నిమ్న త్రిపుటి — జీవన, మనశ్శరీరాలకు ఆధారమై దివ్యసంభావ్యతలతో తేజరిల్లే కేంద్రబిందువు అది. అది ప్రారంభ దశ. జీవులందరిలోనూ ఈ దివ్యతత్వం ప్రదీపిస్తుంటుంది. కాని, సాధారణ చైతన్యపు పొరల వెనుక అది దాగి ఉంటుంది. అది మొదట అభివృద్ధి చెందదు. ఒకవేళ అభివృద్ధి చెందినా ఎల్లప్పుడూ, లేదా తరుచూ అది ప్రముఖంగా అభివ్యక్తం కాదు. మనశ్శరీరాల వంటి ఉపకరణాల అపరిపూర్ణత్వం అనుమతించిన మేరకు, వాటి ద్వారా, వాటి పరిమితులలో అది తనకు తాను వ్యక్తపరచుకొంటుంది. భగవదభిముఖమైన అనుభవం ద్వారా చైతన్యపరంగా అది వికాసం చెందుతుంది. మనలో ఉన్నతోన్నతమైన చైతన్యచలనం సంభవించి నప్పుడల్లా అది బలం పుంజుకొంటుంది. చివరికి ఉన్నతమైన ప్రగాఢమైన చైతన్య చలనాలన్నీ పోగుబడినప్పుడు, ఒక చైత్య వ్యక్తిత్వం రూపుదాల్చుతుంది.

దానినే మనం చైత్యపురుషుడని అంటాము. మనిషి ఆధ్యాత్మిక జీవనం వైపు తిరిగడానికి అసలు రహస్యకారణం అదే. అతనికి ఆధ్యాత్మిక జీవితంలో ఎక్కువగా సహాయపడేది అదే. అందువల్ల యోగాభ్యాసం ద్వారా దీనిని తన రహస్య అరల నుండి అగ్రభాగానికి తేవలసిన అవసరం ఉంది.

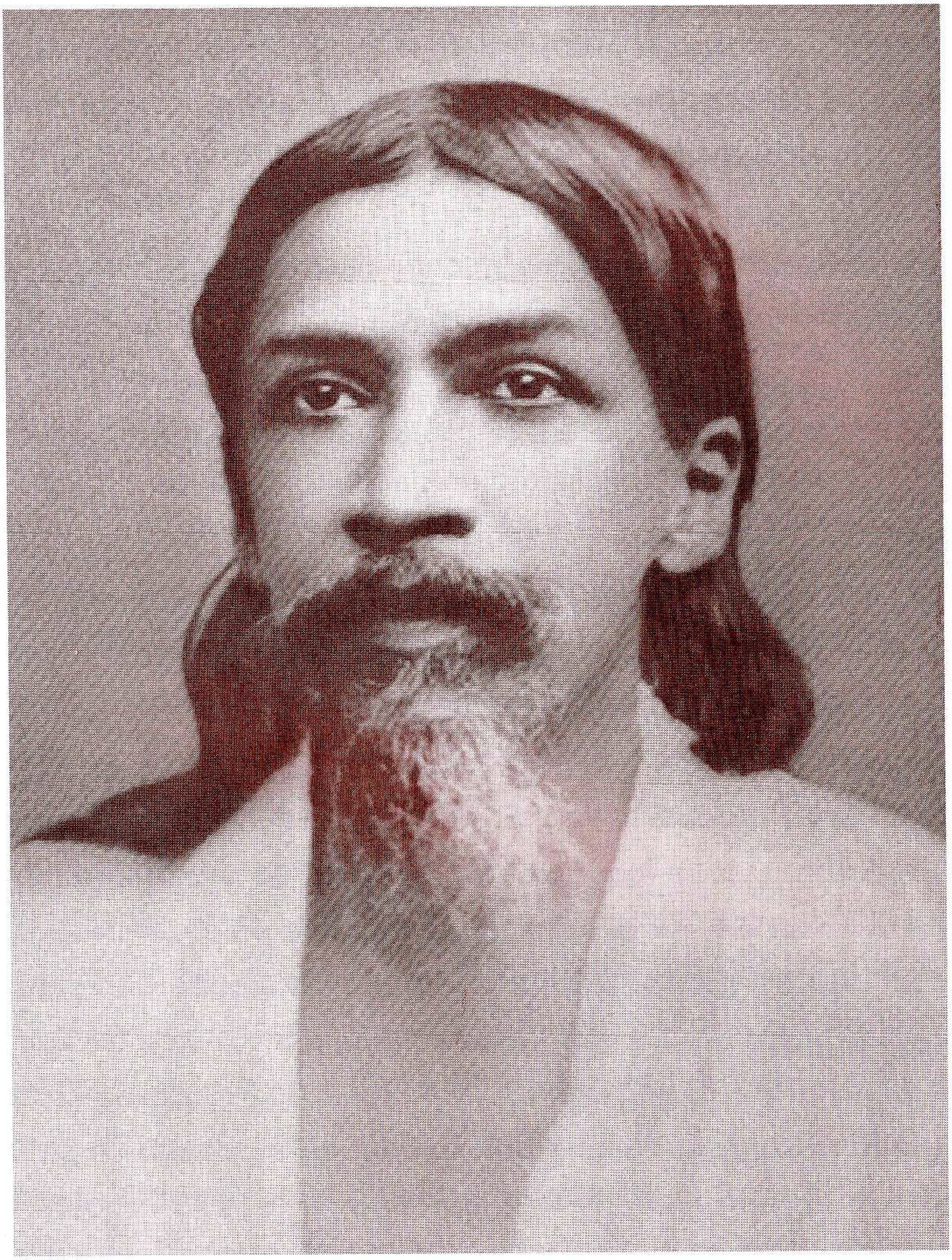
*

చైత్యపురుషుడే అంతరాత్మ, లేదా భగవదగ్నిశిఖ నుండి ప్రజ్వరిల్లిన విస్ఫులింగం, భూమిపై వ్యక్తి పరిణామానికి ఆధారంగా వుంటుంది. చైత్యపురుషుడంటే తనకు తాను వృద్ధిచెందుతున్న అంతరాత్మ — చేతన. భగవంతునితో సాయుజ్యం చెందడానికి సమస్తం సన్నద్ధం అయ్యేవరకు ప్రాణిక, మనశ్శరీరాలు తన ఉపకరణాలుగా జన్మజన్మలలో అది అభివ్యక్తమవుతుంది.

*

ఉన్నతమైన, లోపలి, పూర్ణ వినిర్మల ఆత్మకు (Pure self) జననం లేదు. జననమరణాల మార్గంలో అది ప్రయాణించదు. జననానికి, మనశ్శరీరాలకు, జీవనానికి, ఈ అభివ్యక్త ప్రకృతికి దూరంగా స్వేచ్ఛగా వెలిగే జ్యోతిస్సు అది. వాటి చేత అది బంధింపబడదు. పరిమితం కాదు. ఆ రూపాలను పైన వేసుకొన్నా, వాటికి ఆధారమైనప్పటికీ దానికి ఎటువంటి విఘాతం కలగదు. దీనికి విరుద్ధంగా అంతరాత్మ జన్మ ఎత్తుతుంది. మృత్యుద్వారంలో నుండి నడిచి వెళ్తుంది. అది అమృత స్వరూపం. అది చనిపోనప్పటికీ, ఒక భూమిక నుండి మరో భూమిక లోనికి, ఒక దశ నుండి మరో దశలోనికి, ఈ పృథ్వి భూమిక నుండి ఇతర భూమికలకు, తిరిగి భువన అస్తిత్వం వైపు ప్రయాణిస్తుంది. జీవదశలలో పరిణామాల ద్వారా అది పురోగమిస్తూ ఉంటుంది. ఈ పరిణామ పురోగతి దానిని మానవదశ వరకు నడుపుతుంది. పరిణామానికి ఆధారమైన చైత్యపురషుని రూపం పరిణమిస్తుంది. ప్రపంచ అనుభవాలను చవిచూపే తన ఉపకరణాలుగా భౌతిక, ప్రాణిక, మానస చైతన్యాన్ని అభివృద్ధి చేస్తుంది.

దాని స్వీయ వ్యక్తీకరణ అపరిపూర్ణమైనట్లు, మారువేషం దాల్చినట్లు కనిపిస్తుంది. కాని అది లోపల వికాసం చెందుతుంటుంది. ఉపకరణాల అపరిపూర్ణత్వం అనుమతించే మేరకు మాత్రమే అది యవనిక వెనుక నుండి తన దివ్యాత్మ ప్రాభవాన్ని ప్రదర్శిస్తుంటుంది. అది యనవిక వెనుక నుండి బయటపడగల ఒక సమయం వస్తుంది. అన్ని ఉపకరణాలతో కూడిన మానవ ప్రకృతికి దివ్యసాఫల్యతను చేకూర్చుతుంది; నిజమైన

శ్రీఅరవిందులు

ఆధ్యాత్మిక జీవనానికి ఇది ప్రారంభదశ. మానవ చైతన్యదశను దాటి మరింత ఉన్నత చైతన్యదశను చేరడానికి అంతరాత్మ ఇప్పుడు సన్నద్ధం అవుతుంది. ఆధ్యాత్మిక శ్రేణుల ద్వారా అతిమానస దశకు చేరుకొంటుంది. అంతవరకు జననం పొందకుండా ఆగడానికి తగిన హేతువు కనిపించదు. నిజానికి జననం పొందకుండా ఉండలేదు. ఆధ్యాత్మిక శిఖరం చేరిన తరువాత పృథ్వీతలం నుండి తప్పుకోవాలని సంకల్పించి నట్లైతే అలాగే జరుగవచ్చు. కాని అజ్ఞానంలో కాకుండా జ్ఞానంలో ఉన్నత అభివ్యక్తీకరణ కూడా అప్పుడు సాధ్యపడుతుంది (జ్ఞానం — విద్య, అజ్ఞానం — అవిద్య).

*

ఉద్వేగమయ పురుషుని కేంద్రం వెనుక చైత్యపురుష కేంద్రం ఉంటుంది.

ఉద్వేగ అస్తిత్వం చైత్యపురుషునికి క్రియాత్మకంగా అతి సమీపంలో వుంటుంది. ఈ ఉద్వేగ కేంద్రం ద్వారా చైత్యపురుషుని తేలికగా చేరుకోవచ్చును. చైత్యీకరణ చెందిన ఉద్వేగం ద్వారా దానిని తేలికగా వ్యక్తం చేయవచ్చును. చాలామంది రెండింటిని సరిగా అర్థం చేసుకోలేరు. వాటి విషయంలో పొరపాటు పడతారు. రెండింటికి చాలా భేదం ఉంది. ఉద్వేగాలు స్వాభావికంగా ప్రాణికపరమైనవి. అవి చైత్యపురుష ప్రకృతిలో భాగం కాదు.

*

చైత్యపురుషునికి, దైవసాన్నిధ్యానికి తేడా వుంది. చైత్యపురుషుడు ఒక వ్యక్తిగత అంతరాత్మ — అస్తిత్వం. అది దైవం నుండి వచ్చినా అది దైవం కాదు. అది దైవం వైపు వికాసం చెందుతుంది.

*

మానస, ప్రాణిక భూమికల నుండి తన చేతనను ఇంకా ఉన్నతంగా సముద్ధరించి, పైనుండి ఆనందం, శక్తి, శాంతి, జ్ఞానాన్ని గైకొని రావచ్చు. ఇది చాలా కష్టం. ఫలి తాలు అనిశ్చితంగా వుంటాయి. మానవ అస్తిత్వం సన్నద్ధంగా లేకపోయినా, నిర్మ లంగా లేకపోయినా ఆ ప్రయత్నంలో ప్రమాదాలు సంభవించవచ్చు. చైత్యతత్త్వంతో ఉన్నత దిశగా అధిరోహించడమే ఉత్తమమైన పద్ధతి.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

ఈ నూతనమార్గ ఆవిష్కరణ వ్యక్తిగతమైన సంగతి. గొప్ప నిర్ణయం, గొప్ప సంకల్పబలం, సడలని పట్టుదలతో సాధన చేయటం, ఆ లక్ష్యాన్ని చేరడానికి ఉండి తీరవలసిన ముఖ్య లక్షణాలు. ప్రతి వ్యక్తి తన యిబ్బందుల అనుభవాలలో నుండే మార్గాన్ని వెతుక్కుంటూ సాగాలి.

ఆ గమ్యం గురించి కొంతవరకు తెలుసు. ఎందుకనంటే ఆ గమ్యాన్ని చేరినవాళ్లు చాలామంది ఇప్పటికే ఆ మార్గాన్ని చాలావరకు స్పష్టంగా వర్ణించారు. ఐతే ఈ ఆవిష్కరణలోని అత్యంత ఉన్నతమైన విలువ మానసిక నియమనిబంధనలకు అందని సహజత్వంలోను, నిష్కపటత్వంలోను ఉంటుంది. అందుకే ఎవరైనా ఈ సాహసం చేయడాన్ని కోరుకుంటే, అంతకు ముందు ఆ మార్గంలో విజయవంతంగా సాగినవారి కోసం, తను ఈ మార్గంలో నిలదొక్కుకుని, కావలసిన జ్ఞానాన్ని పొందడానికి సహాయపడే మార్గదర్శకుని కోసం అన్వేషిస్తాడు. అయినా కొందరు ఒంటరి ప్రయాణీకులు ఉంటారు, వారికి ఈ సామాన్య సూచనలు ఉపయోగపడవచ్చు.

దీన్ని ప్రారంభించడానికి కావలసిన మొదటి విషయం: నీ కివ్వబడిన శరీరం, నీ జీవనపరిస్థితులు, నీ భాష, నీ అలవాట్లు, నీవు జీవిస్తున్న వాతావరణంలోని ఆచారవ్యవహారాలు, నీవు పుట్టిన దేశం, లేదా నీవున్న కాలం నుండి రూపొందిన మానసిక రూపకల్పన మీద కాక వీటి మీద ఆధారపడని దాని కోసం అన్వేషణ. నీ అస్తిత్వ గాఢలోతుల్లో ఓ విశ్వజనీనత, ఓ అపరిమిత విస్తృతత్వం, నిరవధికంగా సాగే ఓ సత్యం యొక్క ఉనికిని, నీవు కనుక్కోవాలి. అప్పుడు నీవు, అని నీవనుకొంటున్న ఆ కేంద్రంలోంచి బయటపడి విస్తరించి, వ్యాపించగలవు, అన్ని విషయాల్లోను, అన్ని జీవుల్లోను జీవించగలవు. వ్యక్తుల్ని విభజించే అడ్డుగోడలు కూలిపోతాయి. వారి ఆలోచనలు నీవు గ్రహించగలవు, వారి సంవేదనలు నీలో ప్రకంపిస్తాయి. వారి మనోభావాలు నీకు విదితమౌతాయి. నీ జీవితంలో అందరి జీవితం ప్రతిఫలిస్తుంది. అంత దాకా జడంగా కనిపించిన ప్రతీదానిలో జీవం తొణికిసలాడుతుంది, రాళ్ళు స్పందిస్తాయి, చెట్లు అనుభూతి చెందుతాయి, సంకల్పిస్తాయి, బాధపడతాయి. జంతువులు పూర్తిగా మాట్లాడలేకపోయినా, వాటి భాషలో అవి మాట్లాడతాయి — అంతటా ఓ జాగృత సజీవ చైతన్యాన్ని దర్శించగలవు. ఇది కాలము, పరిమితిలేని చైత్యపురుష సాక్షాత్కా

రంలోని ఒక అంశం మాత్రమే. ఇంకా చాలా చాలా ఉన్నాయి. ఇవన్నీ నీవు నీ అహం గోడల్ని కూల్చి ఎదగడానికి, ఆ ఉన్నత తీరాలు చేరడానికి, నీ వ్యక్తిత్వపు బాహ్యపరిధుల్ని కూల్చడానికి, నీ ప్రతిక్రియలలోని నిర్వీర్యత్వాన్ని, నీ సంకల్పంలోని అసమర్థతని దాటి వెళ్ళడానికి సహకరిస్తాయి.

నేనింతకు ముందే చెప్పినట్టు ఆ సాక్షాత్కారానికి చేర్చే మార్గం సుదీర్ఘమైనది, కఠినమైనది, సమస్యలతో, ప్రమాదాలతో నిండి ఉంటుంది. ఆ మార్గంలో సాగడానికి దృఢనిశ్చయం అవసరం. అది ఒక నూతన ప్రదేశాన్ని కనుక్కొందుకు ఓ నిర్జనారణ్యం లోంచి పరమావిష్కారం కోసం చేసే సాహసయాత్ర లాంటిది. ఈ చైత్యపురుషను కనుక్కోడం కూడా అలాంటి గొప్ప సాహసమే. దానికి కూడా నూతన ఖండాలను కనుక్కొనే వారి కుండాల్సిన దూరదృష్టి, సహనం ఉండాలి. ఆ మార్గంలో వెళ్ళాలని నిర్ణయించుకున్నవారికి ఈ చిన్న సలహా ఉపయోగకరం కావచ్చు.

ఇందులో మొదటిది, బహుశ అత్యంత ప్రధానమైన విషయం ఏమిటంటే మనసుకు ఆధ్యాత్మిక విషయాలను విచారణ చేసే సమర్థత లేదు అని తెలుసుకోడం. ఈ విషయం గురించి వ్రాసిన వాళ్ళందరు అదే మాట చెప్పారు. అయితే దీనిని ఆచ రణలో పెట్టినవాళ్లు అతి తక్కువమంది. అయినా ఆ మార్గంలో కొనసాగాలంటే, మానసికమైన ఉద్దేశ్యాల నించి, ప్రతిచర్యల నించి పూర్తిగా విడిపడి ఉండడం తప్పక అనివార్యమౌతుంది.

వ్యక్తిగతమైన సుఖం, తృప్తి, సరదాలు సంతోషాల కోసం ప్రాకులాడకుండా వాటిని త్యజించాలి. అభివృద్ధిని కోరే ప్రజ్వలించే జ్వాలవి కావాలి. మార్గంలో ఏ పరిస్థితి ఎదురైనా, దాన్ని నీ అభివృద్ధికి సహాయపడే అవకాశంగా తీసుకో. దాన్ని వెంటనే ఈ అభివృద్ధికి సాధనంగా చేసుకో. నీవు చేసే ప్రతి పనిలో సుఖానుభూతిని పొందు, కాని సుఖానుభూతి కోసం మాత్రం ఎన్నడూ పనిచేయకు.

ఎన్నడూ ఉద్వేగానికి లోనుకాకు, నీరసపడకు లేదా కలత చెందకు. అన్ని పరి స్థితులలోను సంపూర్ణమైన నిశ్చలత్వంతో ఉండు. అప్పుడు కూడా ఇంకా నీవు పొందాల్సిన అభివృద్ధిని గురించి తెల్సుకుందుకు సిద్ధంగా ఉండు. దాన్ని సాధించ డంలో కాలహరణం చేయకు.

భౌతికంగా జరిగే విషయాలని వాటి పైపై స్వరూపాన్ని బట్టి అంచనా వేయకు.అవి ఎల్లప్పుడూ మరొక విషయాన్ని బహిర్గతం చేయడానికి చేసే వికృత ప్రయత్నం.

వాస్తవం ఎప్పుడూ పై పైన మాత్రమే అర్థం చేసుకోగలిగే మన దృష్టికి అందదు. లోతుగా చూడలేని మన అజ్ఞానం నించి వాస్తవం తప్పించుకుంటుంది.

ఎవరి ప్రవర్తన గురించీ ఫిర్యాదు చేయకు. అతడు అలా ప్రవర్తిస్తున్నందుకు అతడి స్వభావంలో ఉన్న కారణం తెల్సుకుని, నీలో అది మార్చగలిగే శక్తి ఉంటే అతడిని మార్చడానికి ప్రయత్నించు. నీవు ఏ పనిచేస్తున్నా, ఎల్లవేళలా నీ లక్ష్యాన్ని మాత్రం జ్ఞాపకం ఉంచుకో. ఈ గొప్ప నూతనావిష్కరణా యాత్రలో ఒక్కసారి బయలుదేరాక చిన్న, పెద్ద, అన్న విషయం లేదు, అన్ని విషయాలు ఒకే రకమైన ప్రాముఖ్యతను కల్గి ఉంటాయి. అది ఏదైనా మనం విజయాన్ని సాధించడంలో — ఆలస్యం జరిగేటట్లు చేయగలదు, లేదా శీఘ్రంగా సాధించబడేటట్లు చేయగలదు. ఆ విధంగా నీవు ఆహారం తీసుకునే ముందు కొన్ని సెకన్లు ఏకాగ్రతతో, ఆ ఆహారం నీ శరీరానికి శక్తి నిచ్చి, నీ ఈ గొప్ప సాహసయాత్రలో నీ కృషికి కావల్సిన ధృడత్వాన్ని, సహనాన్ని ఇవ్వాలని ఆకాంక్షించాలి.

నిద్రపోయే ముందు కొన్ని సెకన్లు ఆ నిద్ర నీ అలసిన నరాలను ఉపశమింపచేయాలని, నీ మెదడుకు నెమ్మదిని, ప్రశాంతతని సమకూర్చాలని, నీవు మళ్ళీ కొత్తశక్తిని పుంజుకుని ఉత్తేజంతో ఈ నూతన పథంలో సాగాలని ఆకాంక్షపై నీ ఏకాగ్రత నిలిపి ఉంచు.

నీవు ఏ పనినైనా ప్రారంభించడానికి ముందు, ఆ పని నీకు సహాయపడాలని, నీ ఈ నూతన మార్గంలో అన్ని అవరోధాలను తొలగించాలని ఏకాగ్రతతో ఉండు.

నీవు మాట్లాడేటప్పుడు, నీ నోటితో ఆ మాటలు ఉచ్ఛరించడానికి ముందు ఒక్కసారి వాటిని గమనించి, పూర్తిగా అవసరమైనవాటినే పలికే విధంగా కొంచెం సేపు ఏకాగ్రతతో ఉండు. నీ ఈ గొప్ప నూతన ఆవిష్కరణ మార్గంలో ఏ విధమైన హాని కల్గించనివి మాత్రమే పలకాలి.

మొత్తం క్రోడీకరిస్తే నీ జీవితలక్ష్యాన్నీ, ప్రయోజనాన్నీ ఏనాడూ మరువకు. ఈ గొప్ప ఆవిష్కరణకు అత్యంత ఉన్నతమైన సంకల్పం ఉండాలి. అది నిన్ను మించినదై ఉండాలి అంటే నీవెవరైనా, ఏం చేస్తున్నా వాటికి పైగా విహరించే ఓ విశాల కాంతివిహంగం వలె నీ అస్థిత్వపు కదలికల్ని గమనిస్తూ ప్రభావితం చేయగల స్థితిలో ఉండాలి.

శ్రీమాత

ప్రశ్న: మనం లోపలి దైవాన్ని ఎలా కనుక్కోగలం?

మొట్టమొదట అతనికై నీవు అన్వేషణ ప్రారంభించాలి. ఆ తరువాత అదే నీ జీవితంలో అత్యంత ముఖ్యమైన విషయం కావాలి. నిరంతరం అదే సంకల్పంతో ఉండాలి, ఆకాంక్ష ఎల్లవేళలా నిలవాలి, ఆ ఒక్క వ్యాపకమే నీ జీవితధ్యేయం కావాలి. అదే నీ నిజమైన కోరిక కావాలి. అప్పుడు నీవు అతడిని కనుగొనగలవు.

కాని ఎవరైనా వారి జీవితంలోనే ఓ అయిదు నిముషాల పాటు దాని గురించి ఆలోచించి, ఆ తరువాత ముప్పావుగంట మిగిలిన విషయాలతో తీరిక లేకుండా ఉన్నపుడు విజయానికి ఎక్కువ అవకాశం లేదు. అప్పుడు ఎలాగూ అనేక జన్మలు పడుతుంది. అది ఏదో కాలక్షేపం కోసం సాగించే వ్యాపకంగా ఉండకూడదు. అది వారి అస్తిత్వం యొక్క మరే మినహాయింపులేని వ్యాపకం కావాలి. అదే వారి అస్తిత్వ కారణం కావాలి.

*

మొట్టమొదటి ఆవశ్యకత — దైవం కోసం ఆకాంక్ష

తరువాత చేయాల్సిన విషయం దాన్ని పెంచడం, ఎల్లప్పుడు అప్రమత్తతతో, జాగృతంగా, సజీవంగా ఉండేలా దాన్ని పోషించడం. దానికి కావలసినది ఏకాగ్రత — ఆ దైవం పైన మాత్రమే దృష్టి నిలపడం. ఆ దైవసంకల్పం, ప్రయోజనం సిద్ధించాలన్న ఉద్దేశ్యంతో సమగ్రమైన, సంపూర్ణమైన శక్తులన్నీ ముడుపుగట్టి దానిపై దృష్టి నిలపడం.

హృదంయపై ఏకాగ్రత నిలుపు. దాని లోతుల్లోకి వెళ్ళు, మరింత లోతుల్లోకి వెళ్ళు, లోపలి గూఢ లోతుల్లోకి.... సుదూరంగా, వెళ్ళగలిగినంత దూరం వెళ్ళు. చెదిరిన నీ చైతన్యం యొక్క తంత్రులన్నీ పోగుచేసుకుని, వాటిని కూడగట్టి, అందులోకి దూకి, బాగా లోతుల్లో మునకలు వేయి.

ఆ గూఢ నిశ్శబ్ద హృదయంలో ఓ జ్వాల రగులుతోంది. అదే నీలోని దైవత్వం — నీ నిజమైన అస్తిత్వం. ఆ వాణిని విను. ఆ ఆజ్ఞను పాలించు.

శ్రీమాత

స్వీయచైతన్యపు ఎరుక కలిగి ఉండడం, దానిని చైత్యపురుషతో ఐక్యం చేయడం

ప్రశ్న: మధుమయి మాతా! 'హృదయంలో ఏకాగ్రత' అని మీరు చెప్పినపుడు దాని అర్థం మనసుతో ఏకాగ్రత అనేనా?

చైతన్యం, మనస్సు కాదు, చైతన్యం!

నేను హృదయంలో ఆలోచించమని చెప్పలేదు. నేను ఏకాగ్రత వహించు అని చెప్పాను. శక్తిని ఏకాగ్రం చేయడం, చైతన్యాన్ని ఏకాగ్రం చేయడం, సంకల్పాన్ని ఏకాగ్రం చేయడం. ఒకే చోటికి కేంద్రీకరించడం. ఒక్క ఆలోచన కూడా లేని గాఢ మైన ఏకాగ్రత ఎవరైనా పొందవచ్చు. సాధారణంగా అది మనలో ఆలోచనలు లేనపుడు మరింతగా గాఢంగా ఉంటుంది. (నిశ్శబ్దం) స్వీయ-నియంత్రణని, తగుమాత్రం జ్ఞానాన్ని సాధించాలంటే కూడా ఈ ఏకాగ్రత తప్పనిసరి. చైతన్యాన్ని మొత్తం ఒక చోట నిలిపి, దాన్ని తన అస్తిత్వంలో మిగిలిన భాగాల్లోకి పంపగలిగితే, అంటే అతని చైతన్యానికి, అతని ఆలోచనకు సంవేదనకు, ప్రేరణలకు మధ్య ఉన్న భేదాన్ని తెలుసుకోగలిగే విధంగా పంపగలిగితే, అప్పుడు అసలు చైతన్యం స్వతఃగా ఏమిటో దాని యొక్క ఎరుక కలుగుతుంది. ఆ విధంగా చైతన్యాన్ని ఒక చోటి నుండి మరో చోటికి ఎలా పంపవచ్చో నేర్చుకోగలడు. అతడు చైతన్యాన్ని శరీరంలో, ప్రాణికంలో, చైత్యపురుషలో (అది ఉండవల్సిన ఉత్తమ స్థానం) పెట్టగలడు. మనసులో పెట్టవచ్చు, దానిని మనసు పైకి కూడా ఉద్ధరించవచ్చు. తన చైతన్యంతో అతడు విశ్వంలోని అన్ని ప్రదేశాలకు వెళ్ళవచ్చు.

దీనికి ప్రథమంగా ఎవరైనా వారి చైతన్యం ఏమిటో తెల్సుకోవాలి. అంటే అతని చైతన్యాన్ని గురించిన ఎరుక అతనికి ఉండాలి. దాన్ని ఒక్క చోట నిలిపి ఉంచాలి. దానికి అనేక రకాల శిక్షణ పొందవచ్చు. వాటిల్లో ఒక్కటి మాత్రం అందరికి తెలిసినదే. అది, తనను తాను పరిశీలించుకోడం, తన జీవిత విధానాన్ని గమనిస్తూ ఉండడం. అప్పుడు అస్తిత్వం యొక్క చైతన్యం నిజంగా ఈ శరీరమేనా అని పరి కించాలి, అది దేహం ఎంతమాత్రం కాదు, దేహం వ్యక్తం చేసేది మరిదేన్నో అనేది గ్రహించినపుడు అతడు తన ప్రేరణల్లో ఉద్వేగాల్లో ఉన్నదేనా 'నేను' అంటే అని వెతకాలి — అది కూడా కాదని తెలుసుకుంటాడు. ఆ తరువాత తన ఆలోచనల్లో

స్వీయచైతన్యపు ఎరుక కలిగి ఉండడం, దానిని చైత్యపురుషతో ఐక్యం చేయడం

ప్రశ్న: మధుమయి మాతా! 'హృదయంలో ఏకాగ్రత' అని మీరు చెప్పినపుడు దాని అర్థం మనసుతో ఏకాగ్రత అనేనా?

చైతన్యం, మనస్సు కాదు, చైతన్యం!

నేను హృదయంలో ఆలోచించమని చెప్పలేదు. నేను ఏకాగ్రత వహించు అని చెప్పాను. శక్తిని ఏకాగ్రం చేయడం, చైతన్యాన్ని ఏకాగ్రం చేయడం, సంకల్పాన్ని ఏకాగ్రం చేయడం. ఒకే చోటికి కేంద్రీకరించడం. ఒక్క ఆలోచన కూడా లేని గాఢ మైన ఏకాగ్రత ఎవరైనా పొందవచ్చు. సాధారణంగా అది మనలో ఆలోచనలు లేనపుడు మరింతగా గాఢంగా ఉంటుంది. (నిశ్శబ్దం) స్వీయ-నియంత్రణని, తగుమాత్రం జ్ఞానాన్ని సాధించాలంటే కూడా ఈ ఏకాగ్రత తప్పనిసరి. చైతన్యాన్ని మొత్తం ఒక చోట నిలిపి, దాన్ని తన అస్తిత్వంలో మిగిలిన భాగాల్లోకి పంపగలిగితే, అంటే అతని చైతన్యానికి, అతని ఆలోచనకు సంవేదనకు, ప్రేరణలకు మధ్య ఉన్న భేదాన్ని తెలుసుకోగలిగే విధంగా పంపగలిగితే, అప్పుడు అసలు చైతన్యం స్వతఃగా ఏమిటో దాని యొక్క ఎరుక కలుగుతుంది. ఆ విధంగా చైతన్యాన్ని ఒక చోటి నుండి మరో చోటికి ఎలా పంపవచ్చో నేర్చుకోగలడు. అతడు చైతన్యాన్ని శరీరంలో, ప్రాణికంలో, చైత్యపురుషలో (అది ఉండవల్సిన ఉత్తమ స్థానం) పెట్టగలడు. మనసులో పెట్టవచ్చు, దానిని మనసు పైకి కూడా ఉద్ధరించవచ్చు. తన చైతన్యంతో అతడు విశ్వంలోని అన్ని ప్రదేశాలకు వెళ్ళవచ్చు.

దీనికి ప్రథమంగా ఎవరైనా వారి చైతన్యం ఏమిటో తెల్సుకోవాలి. అంటే అతని చైతన్యాన్ని గురించిన ఎరుక అతనికి ఉండాలి. దాన్ని ఒక్క చోట నిలిపి ఉంచాలి. దానికి అనేక రకాల శిక్షణ పొందవచ్చు. వాటిల్లో ఒక్కటి మాత్రం అందరికి తెలిసినదే. అది, తనను తాను పరిశీలించుకోడం, తన జీవిత విధానాన్ని గమనిస్తూ ఉండడం. అప్పుడు అస్తిత్వం యొక్క చైతన్యం నిజంగా ఈ శరీరమేనా అని పరి కించాలి, అది దేహం ఎంతమాత్రం కాదు, దేహం వ్యక్తం చేసేది మరిదేన్నో అనేది గ్రహించినపుడు అతడు తన ప్రేరణల్లో ఉద్వేగాల్లో ఉన్నదేనా 'నేను' అంటే అని వెతకాలి — అది కూడా కాదని తెలుసుకుంటాడు. ఆ తరువాత తన ఆలోచనల్లో

కలిసిపోయి, గజిబిజిగా ఉండకూడదు. అది వాటినే చైతన్యంగా భావించకూడదు. ఆలా మోసపోకూడదు.

ఎవరైనా తన గురించి ఆలోచించినపుడు (తప్పనిసరిగా లక్షలాది మానవుల్లో పదవ వంతు మాత్రం మరొక రకంగా ఉంటారు) అతడి ఆలోచనలో "నేనంటె... నా శరీరం, ఇలా ఉన్న నా శరీరాన్ని నేనంటాను, నేనిలా ఉన్నాను, నా పక్కింటతను అలా ఉంటాడు అని ఆ శరీరానికి అపాదించి మాట్లాడుతారు. నేనింకో మనిషి గురించి మాట్లాడితే, నేను అతని శరీరం గురించే మాట్లాడతాను". ఆ విధంగా ఈ స్థితిలో ఉన్నంత కాలం అతడు స్వయంనిగ్రహం లేక అన్నిరకాల కదలికల ఆటవస్తువుగా అయిపోతాడు.

శరీరం నిజానికి చివరి సాధనం, దానినే ప్రతి ఒక్కడూ అంతర్విచారణ ప్రారంభించేంత వరకూ 'నేను' గా ప్రతిపాదిస్తోనే వుంటాడు ఎంతో కాలం దాకా.

మూలం:శ్రీమాత

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

చైత్యపురుష సత్తలో ప్రవేశానికి మనోచిత్రాల ఉపయోగము

సాధన ప్రారంభదశలో చైత్యపురుష సత్త ఒక గట్టి చిప్పలో మూయబడినట్టి లేక జైలుగోడల మధ్య బందీగ నున్నట్టి అనుభూతి కలుగుతుంది. అందువలన అది బాహ్యంలో ప్రకటితమగుటకు, బాహ్యాచైతన్యంతో నిరవధిక చేతనాయుత సంబంధం నెలకొల్పుటకు ఇదే ఆటంకమౌతున్నట్టి అనుభూతి కలుగుతుంది. అది ఒక పెట్టెలో మూయబడి ఉన్నందున లేక జైలులో బంధించబడి ఉన్నందున దానిని చేరుటకు పెట్టెమూతను బలవంతంగ తెరవాలనే లేక జైలుగోడలను కూలగొట్టాలనే భావన కలుగుతుంది. గోడలు కూలద్రోసి, ద్వారం తెరువగలిగితే బందీగ ఉన్న చైత్యపురుష సత్తకు విమోచన కలిగించి దానికి బాహ్యంగ ప్రకటితమయ్యే వీలు కలిగించవచ్చు. ఇదంతా భావచిత్రీకరణ. అయితే ప్రతి మనిషి ఆతని స్వీయభావానుగుణంగా,

తనదైన పద్ధతిని, కొద్దిపాటి మార్పులు చేర్పులతో తన వ్యక్తిగత దైవరూపకల్పన గావించుకోవచ్చు.

ఆలాంటి అనుభవానికి లోనైన వారందరికి ఇట్టి భావచిత్రాలు కొన్ని ఒకే విధంగా ఉంటాయి. ఉదాహరణకు, ఒక వ్యక్తి సరిగ్గా తన చేతన అట్టడుగునగల చైత్యపురుష సత్తను కనుగొనుటకు తన అస్తిత్వపు లోతుల్లోనికి పోయినపుడు ఒక లోతైన నూతి లోనికి దిగుతున్న రూపం అనుభూతమౌతుంది. లోతుల్లో యధార్థంగా మునిగిపోతు న్నట్టి చిత్తరువు మనోఫలకంపై రూపొందుతుంది.

సహజంగా ఇవన్నీ సాదృశ్యాలు. అయితే అనుభవాలకు దృఢమైన వాస్తవికతను, శక్తిని సమకూర్చే అనుభూతులతో సన్నిహిత సాంగత్యము కలిగినవి.

వ్యక్తికి తన అంతరంగ అస్తిత్వము యొక్క, వివిధ భాగాల అన్వేషణలో, లోనికి పోయినపుడు అతనికి తరచు తాను ఒక విశాల ప్రాంగణంలోకి లేక గదిలోకి ప్రవేశిస్తున్న అనుభూతి కలుగుతుంది. అచటి రంగు, వాతావరణం, అచట నున్న వస్తువులు మొదలగువాటిని బట్టి, తన అస్తిత్వంలోని ఏ భాగంలో పర్యటిస్తున్నాడో స్పష్టమైన అవగాహన కలుగుతుంది. అప్పుడు తలుపులను తెరుచుకుంటూ ఒక గది నుండి మరొక గదిలోకి, ఆ పైన లోలోపలి గదుల లోనికి ప్రవేశించి వాటిలోని ప్రత్యేకతలను గమనించవచ్చు. ఇది తరచుగా రాత్రులందు సంభవము. ఆ పైన ఒక దృఢమైన దృశ్యం, ఒక కల లాంటిది, రూపొందుతుంది. తాను ఒక ఇంటిలోకి ప్రవేశిస్తున్నట్లు. అది తనకు సుపరిచితమైనట్లు అనుభూతి కలుగుతుంది. సమయ సందర్భాల ననుసరించి, ఇంటి లోపలి పరిస్థితి మారవచ్చు. కొన్నిసార్లు అంతా చిందరవందరగ, పగిలిన వస్తువులతో అస్తవ్యస్తంగా ఉండవచ్చు. కొన్ని సమయాల్లో ఇల్లంతా చక్కగా తీర్చిదిద్దబడి వస్తువులన్నీ తగు స్థానాల్లో అమర్చబడి పరిశుభ్రంగా ఉండవచ్చు. ఈ రెండు సమయాల్లో కూడా ప్రవేశించిన గృహం ఒకటే. ఈ ఇల్లు నీ అంతరంగ అస్తిత్వాన్ని ప్రతిబింబిస్తుంది. అక్కడ నీవు గమనించిన దానిని బట్టి, నీవు చేసినదానిని బట్టి, నీ మానసిక ప్రవృత్తి యొక్క సంకేతాత్మక చిత్రం రూపొందు తుంది. పరిస్థితిని స్పష్టపరచుటకు అది చాలా ఉపయుక్తం. అయితే అది మనుషులను బట్టి ఉంటుంది.

కొందరు కేవలం మేధావులు మాత్రమే. వారికి విషయాలన్నీ భావనారూపంగానే ప్రకటితమౌతాయి. కాని చిత్తరువులుగా కాదు. కాని వారు వాస్తవిక వస్తుప్రపంచంలోకి

అడుగిడినా కూడ విషయాల యదార్థస్థితిని పరిగణనలోకి తీసుకొనక ఊహా ప్రపంచంలోనే విహరిస్తూ మనోసీమలలోనే నిరవధికంగా ఉండిపోతారు. అభివృద్ధి చెందుతున్నామని అనుకుంటారు. కానిఅలా అని దాన్ని పూర్తిగా నిర్ధారించలేకపోయినా మనస్సుకు సంబంధించినంతవరకు అది జరిగింది.

మనస్సు పురోగతిని సాధించుటకు వేలసంవత్సరాలు పట్టవచ్చు. ఎందుకనగా అది నిరంతరం క్రొత్తదనాన్ని సంతరించుకునే అనిశ్చితమైన విస్తృత క్షేత్రం. అయితే ప్రాణిక, భౌతిక, స్తరాలలో అభివృద్ధి సాధించాలనుకుంటే, నిర్దిష్ట కార్యక్రమాన్ని రూపొందించుటకు మనోరూపకల్పన చాలా ఉపయోగపడుతుంది. సహజంగానే సంకల్ప మాత్రాన అది నెరవేరదు. అది వ్యక్తి యొక్క స్వభావంపై ఆధారపడుతుంది. కాని ఎవరైతే చిత్తరువుల ద్వారా కేంద్రీకరించగల శక్తిని కలిగి ఉంటారో, అట్టివారి కిది మరింత ఎక్కువగా ఉపయోగపడుతుంది.

మూయబడిన ద్వారం ముందు — కంచుతో తయారుచేయబడిన దృఢమైన ద్వారం ముందు — ధ్యానానికి కూర్చొని, అది తెరచుకోవాలని, ఆవలకు వెళ్ళగలగాలని సంకల్పించాలి. అందువలన పూర్తి ఏకాగ్రత, పూర్తి ఆకాంక్ష రెండూ కలసి ఒక దృఢమైన ఆకాంక్షా కిరణంగా రూపొంది ద్విగుణీకృతమైన బలంతో ఆ ద్వారాన్ని నెట్టి, నెట్టి, నెట్టి, చివరకు ఆ ద్వారం భళ్ళున తెరచుకొనేటట్లు బలం పెంచుకుంటూ నెట్టాలి. అప్పుడతడు అందులోకి ప్రవేశిస్తాడు. అది ఒక అత్యంత శక్తివంతమైన ముద్ర వేస్తుంది. వ్యక్తికి తాను ఒక వెలుగు సంద్రంలో మునిగినట్టి అనుభూతి కలుగుతుంది. ఒక్క ఉదుటున సమూలంగా మార్పుచెందిన చేతన యొక్క భోగానుభవం సిద్ధిస్తుంది. జ్వాజ్వల్యమానమైన కాంతిపుంజాలు అతనిని కమ్ముకుంటాయి. తాను మరొక మనిషిగా మారుతున్న భావన ఏర్పడుతుంది. వ్యక్తికి తన చైత్యపురుష సత్తాతో సంపర్క మేర్పరచుకొనుటకు ఇదొక ఘనిష్టమైన శక్తివంతమైన మార్గము.

(CWM Vol. 2, pp. 270-72)

మూలం శ్రీమాత

అనువాదం అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

అంతరంగ సాక్షీభూత చేతనా వైఖరి

నీలో మానసిక, ప్రాణికాలు సక్రియంగా పనిచేస్తూ, నీవెప్పుడూ వాటి కార్యకలాపాలతో ఒకటిగా కలిసిపోయి ఉంటూ వుంటే క్రమ్మివున్న పొర కూడా ఎప్పటికీ అలాగే ఉంటుంది. కానీ నిన్ను నీవు వాటి చేష్టల నుండి వేరు చేసుకుని, అవి నీకు చెందినవే కావని, ప్రకృతిలో జరిగే యాంత్రిక కార్యకలాపంగా వాటిని అనాసక్తంగా, సాక్షీమాత్రంగా ఉండి పరిశీలించడం కూడా సాధ్యమే. అప్పుడు వేరుగా, నిర్మలంగా, ప్రకృతిలో ఏమాత్రం జోక్యం చేసుకోకుండా లోలోపలే వున్న ఆంతరవ్యక్తిని గుర్తించవచ్చు. కానీ అది చైత్యపురుషుడు కాకపోవచ్చు. అయితే అంతర్గత మనోమయ పురుషుడు లేదా ప్రాణమయ పురుషుడో అవ్వొచ్చు. కానీ ఆంతరిక మనోమయ పురుషుడి లేదా ప్రాణమయ పురుషుడి చేతనను పొందడం అసలు చైత్యపురుషుడ్ని ప్రత్యక్షపర్చుకోవడానికి చేసే ప్రయత్నంలో ఒక మెట్టు ఎక్కడం లాంటిది. అంతరంగ సాక్షీభూత చేతన — (సాధనలో బాహ్యమైన ఏకాంత జీవనం అవసరమని నేననుకోను. కావాలనుకుంటే అలా కూడా వుండవచ్చు.) — పురోగతిలో అత్యావశ్యకమైన దశ అవుతుంది. ఇది నిమ్నప్రకృతి నుండి విడివడడానికి, మామూలు స్వభావంలోని కదలికలతో కలిసిపోకుండా వుండడానికి సహకరిస్తుంది. అంతర్గతంగా శాంతిని, సంపూర్ణమైన నిశ్చలతను నెలకొల్పుకోవడానికి దోహదపడుతుంది. ఎందు చేతనంటే అక్కడి అంతర్గత వ్యక్తిత్వంలోని ఒక అంశం దేనికీ అంటుకొనకుండా, ఉపరితలం నుండీ ఏర్పడే అలజడికి చలించకుండా వుండి అంతటినీ చూస్తూ వుంటుంది. అది ఉన్నత చేతనలోకి పురోగమించడానికి, ఆ ఉన్నత చేతన క్రిందిగి దిగిరావడానికి సహాయపడుతుంది. ఎందుకనంటే ఈ విధమైన నిశ్చలత, బంధరహితమైన, స్వేచ్ఛా యుతమైన ఆంతర వ్యక్తిత్వం ద్వారా ఆరోహణ, అవరోహణలు చాలా తేలికగా జరుగుతాయి. ఇదే మాదిరి సాక్షీమాత్రమైన దృష్టితో ఇతరులలో జరిగే ప్రకృతి క్రియాకలాపాన్ని చూస్తూ, అర్థం చేసుకొంటూ వుంటూ కూడా, ఏమాత్రం వాటికి చలించకుండా ఉండటమన్నదే... ఆంతరవ్యక్తి, స్వాతంత్ర్యానికి, విశ్వాత్మానుభవానికి ఒక గొప్ప దోహదకారి అవుతుంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: హర్షవర్ధన్

చైత్య రూపాంతరీకరణము

"మానసికాన్వేషణ సజీవ ఆధ్యాత్మికానుభవంలోకి పరివర్తన చెందడానికి అనుసరిం చవలసిన శిక్షణావిధానం ఏమిటి?" అని మీరు నన్ను అడిగారు. మొట్టమొదట మీ చైతన్యం మీలోనే ఏకాగ్రతని సాధించేటట్టు సాధన చెయ్యడం అవసరం. సామాన్య మానవుడి మనస్సు తన పుపరితల కార్యకలాపం మీదే పనిచేస్తూ నిజమైన ఆత్మని ముసుగులో కప్పేస్తుంది. కాని ఇంకొకటుంది. అది ఉపరితలం వెనుకనే చాటుగా దానిలోనే దాగివున్న చైతన్యం. అందులోనే మనం నిజమైన ఆత్మని తెలుసుకోగలం. ప్రకృతి యొక్క విశాలమైన, గంభీరమైన సత్యమదే అని తెలుసుకోగలం. అందులోనే మనం ఆత్మను నిజం చేసుకొంటాం. దానిని ప్రకృతి నుండి ముక్తం చేసి స్వభావాన్ని పరివర్తన చెందించగలం. ఉపరితల మనస్సుని నిశ్శబ్దం చేయడం, అంతరంగంలో నివసించ నారంభించడం ఈ ఏకాగ్రతా లక్ష్యం. ఈ ఉపరితల చైతన్యం కంటె వేరైన యధార్థమైన చైతన్యం యొక్క ప్రధాన కేంద్రాలు రెండున్నాయి. ఒకటి హృదయంలో (అది భౌతిక అవయవమైన గుండె కాదు. వక్షోమధ్యంలో గల హృదయకేంద్రం). ఇంకొకటి శిరస్సులో వుంటాయి. హృదయంలో ఏకాగ్రత, లోనికి తెరుచుకొంటుంది. లోపలి వైపుకు తెరుచుకున్న యీ దారి ననుసరించి యింకా లోలోపలికి పోతే అంతరాత్మని లేక చైత్యపురుషుని తెలుసుకోగలుగుతాం. అదే మనిషిలోని దివ్యాంశ. ముసుగు తొలగించబడిన యీ దివ్యాంశ మనిషి స్వభావాన్ని శాసించడానికి దానిని, దానికి సంబంధించిన సమస్తాన్నీ పరమ సత్యం వైపు, దైవం వైపు మళ్ళించి నడుపడానికి, ఊర్ధ్వంలో ఉన్న సమస్తాన్నీ దానిలోనికి ఆవాహన చేయడానికి ముందుకు రావడం మొదలుపెడ్తుంది. దైవసన్నిధి యొక్క చైతన్యాన్ని తీసుకొస్తుంది. అత్యున్నతమైనదానికి అస్తిత్వం మొత్తం అంకితమయ్యేలా చేస్తుంది. ఉన్నత స్తరాలలో మన కోసం వేచివున్న మహత్తర క్రియాశక్తి, చైతన్యం మన ప్రకృ తిలోకి దిగివచ్చేటట్టు ఆహ్వానిస్తుంది. హృదయకేంద్రంలో ఏకాగ్రత సాధించడానికి దైవానికి ఆత్మసమర్పణతో, ఆంతర్యం లోనికి తెరుచుకోవాలనే ఆకాంక్షతో హృద యంలో దివ్యసమక్షం కోసం హృదయకేంద్రంలో ఏకాగ్రం కావడం మొదట జరగాలి. అది జరిగినట్టయితే అదే సహజమైన ప్రారంభం అవుతుంది. ఎందుచేతనంటే, ఒక్కసారి దాని ఫలితాన్ని పొందగలిగితే అది ఆధ్యాత్మిక మార్గాన్ని మరో విధంగా

ఆరంభించినదాని కన్న చాలా చాలా తేలిక మరియు సురక్షితం చేస్తుంది.

*

హృదయకేంద్రంలో ఏకాగ్రత యొక్క శక్తి ఆ కేంద్రం తెరచుకొనేటట్లు చేస్తుంది, ఆకాంక్ష, ప్రేమ, భక్తి, సమర్పణ యొక్క శక్తిచే అంతరాత్మని దాచి వుంచిన ముసుగును తొలగించి అంతరాత్మను లేదా చైత్యపురుషుని ముందుకు తీసుకు వస్తుంది. మనస్సుని, ప్రాణికాన్ని, శరీరాన్ని శాసించి వాటిని దైవం వైపు మళ్ళించి, పూర్తిగా ఉన్మీలనం చేసి, అటువంటి మళ్ళింపును, ఉన్మీలనాన్ని అడ్డగించే సమస్తాన్ని తొలగిస్తూ ముందుకు తీసుకువస్తుంది. ఈ యోగంలో దీనిని చైత్యరూపాంతరీకరణ అంటాము.

ఆంతర్య ఏకాగ్రతలో ఇమిడి వున్న అంశాలు:

1. చైతన్యం హృదయంలో స్థిరపరచబడడం. దివ్యమాత యొక్క భావన రూప లేక నామాల్లో ఏది మనకి సులభంగా అనిపిస్తే దాని మీద కేంద్రీకరించడం.
2. హృదయంలో ఏకాగ్రత ద్వారా క్రమక్రమంగా మనస్సుని ప్రశాంతపరచడంలో ప్రగతి సాధించడం.
3. హృదయంలో దివ్యమాత దర్శనం కోసం తీవ్ర ఆకాంక్ష మరియు ఆమెచే మనస్సు, జీవితం, చేసే పనులు శాసించబడడం.

కాని మనస్సుని నిశ్శబ్దం చేయడానికి కావలసిన ఆధ్యాత్మిక అనుభవం పొందడానికి మొట్టమొదట మన స్వభావాన్ని నిర్మలం చేసి సిద్ధం చేసుకోవడం అవసరం. ఇది కొన్ని సమయాల్లో సంవత్సరాలు పట్టవచ్చు. సరియైన దృక్పథంతో వోపికగా పని చేయడమే అత్యంత సులభమైన మార్గం. అంటే ఎటువంటి కోరికా అహం లేకుండా కర్మ చెయ్యాలి. ఇవి ఒక వేళ తలెత్తినా వాటిని ఆమెకు నైవేద్యంగా అర్పించాలి. ఆంతర నిశ్చల నీరవతలోనే గాక కర్మ క్షేత్రమైన బాహ్యంలో కూడా ఆమె సాన్నిధ్యాన్ని ఆమె కర్మ చేయడాన్ని అనుభూతి చెందగలిగేటట్లు ఆమె స్మరణతో, కర్మను చేపట్టడానికి ఆమె క్రియాశక్తిని అభివ్యక్తం చేయమని ఆమెను ప్రార్థించాలి.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: నడిమింటి విజయలక్ష్మి

అంతరంగంలోనికి సాగే పయనం యొక్క ప్రథమ ఫలితం

ఆంతరంగంలోనికి పయనించడం అనేక భిన్నమార్గాల ద్వారా జరుగుతుంది. పూర్తి నిమజ్జనపు సమస్త చిహ్నాలు కలగలిసిన ఒక సంక్లిష్టమైన అనుభవం కూడా కొన్ని సమయాల్లో ప్రాప్తిస్తుంది. లోనికి పోతున్నట్లు లేదా లోలోతునకు క్రిందికి పోతున్న భావన, ఆంతరిక లోతుల వైపుకు దిగుతున్న సంవేదన కలుగుతాయి. ఒక నిశ్చలత, స్పర్శ నెరుగని సుఖస్థితి, అవయవాలు బిగుసుకుపోయినట్లు కూడా తరచుగా అనుభూతి కలుగుతుంది. ఊర్ధ్వం నుండి ఒక క్రియాశక్తి కలిగించే వత్తిడి వల్ల దేహం నుండి, అంతరంగం వైపుకు ఉపసంహరించుకొంటున్న చేతనకు చిహ్నం ఇది. అంటే ఆంతరిక జీవితానికీ ఒక చలనరహితమైన ఆధారంగా, ఒక విధంగా బలీయమైన నిశ్చలమైన ఆసనంగా, చలించని ఆధారంగా ఆ వత్తిడి దేహాన్ని అప్పటి కప్పుడు సుస్థిరం చేస్తోందన్న మాట. బాహ్య అచేతనను ఆంతరిక జాగృతిని కొని తెస్తున్న అలలు శిరసును చేర పైకెగసి వస్తున్న అనుభూతి కూడా కలుగుతుంది. ఊర్ధ్వంలోని ఉన్నతతర చేతనను చేరుకొనడానికి ఆధారంలోని నిమ్నచేతన ఆరోహణ అది.

*

ఆంతరిక అస్తిత్వం మేలుకొనడం మొదలయ్యే దశ ఒకటుంది. అందులో తరచుగా ఈ క్రింద తెలిపిన అంశాలతో తయారైన తొలి ఫలితం వుంటుంది.

1. జరుగుతున్నవాటిని ఆంతర చేతన చూస్తూ వుండే, పరిశీలిస్తూ వుండే, కాని వాటి యందే మాత్రం ఆసక్తి చూపని లేదా ఆనందాన్ననుభవించని ఒక ప్రేక్షకునిగా, లేదా పరిశీలకునిగా ఉండే ఒక రకమైన సాక్షిత్వ వైఖరి వుంటుంది.
2. కేవలం ప్రశాంతస్థితే తప్ప విచారానందాలు లేని తటస్థ సమతా స్థితి వుంటుంది.
3. జరుగుతున్న దానంతటి నుండి విడవడిపోయి దానిలో భాగస్వామి గాకుండా దానిని పరిశీలిస్తున్న భావన ఉంటుంది.
4. వస్తువులు, జనం, లేదా సంఘటనలతో ఎట్టి రాగబంధం లేని స్థితి వుంటుంది.

ఇటువంటి పరిస్థితి నీలో చోటుచేసుకొన ప్రయత్నిస్తున్నట్లు కన్పిస్తోంది. కాని అదింకా అపరిపూర్ణస్థితే. ఉదా: ఈ స్థితిలో 1. మనుష్యులు మాట్లాడుతున్నపుడు

ఏవగింపు, లేదా అసహనం, లేదా కోపం ఉండవు. ఉండేవల్లా ఉదాసీనత, ఆంతరిక శాంతి, నిశ్చల నీరవత మాత్రమే. ఇంకా 2. కేవలం తటస్థ ప్రశాంతత, ఉదాసీనత మాత్రమే గాక, సద్భావాత్మకమైన స్థిరత, నిస్సంగత్వం, శాంతి ఉంటాయి. పైగా 3. ఏం జరుగుతున్నదో లేదా నీవేం చేస్తున్నావో నీకు తెలియనివిధంగా దేహం నుండి బయటకు వెళ్ళడం వుండదు. దేహాన్ని కాదనీ, మరిదేన్నో అనే స్పృహ ఉండవచ్చు — అది మంచిదే. నీలో లేదా నీ చుట్టూ జరుగుతున్న దానంతటినీ గురించి ఒక పరిపూర్ణమైన యెరుక తప్పక వుండాలి.

పైగా ఇది పరిపూర్ణ స్థితైనప్పటికీ అది కూడా మారిపోయే స్థితే — కాని ఒకానొక స్థితికి సంబంధించిన స్వేచ్ఛను, ముక్తిని తీసుకురావడానికి ఉద్దేశించబడింది. అటువంటి శాంతిలో దైవసన్నిధి యొక్క అనుభూతి, దివ్యజనని శక్తి నీ మీద పనిచేస్తున్న స్పృహ, సంతోషం లేదా పరమానందం స్పృహ లభించాలి.

శిరస్సులో లాగానే హృదయంలో కూడా నీవు ఏకాగ్రతను నిలుపుకోగలిగితే, అప్పుడు ఇవి అనాయాసంగా ప్రాప్తిస్తాయి.

*

సమస్త చలనాలు, పైపైన జరుగుతున్నట్లుగా, విలువ లేనివిగా, అంతరాత్మతో ఎట్టి సంబంధం లేనివిగా కన్పించే స్థితి, ఉపరితల చేతన నుండి ఆంతరిక చేతనకు జరిగే ఉపసంహరణా ప్రక్రియలో ఒక దశ. ఆంతరిక చేతన లోనికి పోయినపుడు, శాశ్వతమైన ప్రశాంతతగల, చలనరహితమైన, బాహ్య ప్రకృతి నుండి విడివడినదై ఎట్టి కదలికలు లేని సుస్థిర, శుద్ధసత్ గా అది అనుభవాని కొస్తుంది. చలనాల నుండి విడివడిపోయినందువల్ల, వాటి నుండి వెనుదగ్గి నిలబడినందువల్ల ఈ అనుభవం ప్రాప్తిస్తుంది. ఇది సాధనలో చాలా ముఖ్యమైన ఘట్టం. దీని తొలి ఫలితం సంపూర్ణ ప్రశాంతత, కాని తర్వాత ఆ ప్రశాంతత (ప్రశాంతత లుప్తం గాకుండానే) బాహ్య జీవితం, స్వభావాల వెనుక యధార్థమైన ఆంతరిక మరియు ఆధ్యాత్మిక జీవితాన్ని సృజించు చైత్య మరియు తదితర ఆంతరిక చలనాలతో నిండిపోవడం మొదలౌతుంది. అప్పుడు బాహ్యజీవితాన్ని, స్వభావాన్ని నియంత్రించడం, పరివర్తన చెందించడం తేలికౌతుంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. వి. రావు

అంతరంగం వైపు తిరగడానికి సంబంధించిన సందేహ నివృత్తి

అంతరంగంలోనికి పయనించడమంటే అంధకారంలోనికి, శూన్యంలోనికి ప్రవేశించడమా?

భౌతికవాది తన దృష్టిని అంతరంగం లోనికి మళ్లించలేడు. అంతర్ముఖుడు కాలేడు. పైగా అతడు అంతర్ముఖుల బహిర్ముఖుల మధ్య అడ్డుగోడలు నిలుపుతుంటాడు. బాహ్యజీవనుల వైఖరి మాత్రమే సురక్షితమైనదని సమర్థిస్తుంటాడు. అంతరంగంలోనికి వెళ్లడం అంటే అంధకారంలోకి వెళ్లడం లేదా శూన్యంలోకి వెళ్లడం లేక సచేతనలోని సమతుల్యాన్ని కోల్పోయి అస్వస్థత పాలవడం అంటాడు. కాని బాహ్య జీవనం సహాయ సహకారాలతోనే ఆంతరిక జీవననిర్మాణం జరుగుతుంది. బయటి ప్రపంచపు నిర్దిష్ట ఆరోగ్యప్రదమైన పోషకమూలాల పైనే దాని స్వస్థత ఆధారపడి ఉంటుంది. నిజానికి వ్యక్తిగతమైన మనిషిలోని మానసికతకూ అతని జీవనానికీ మధ్య ఉండే సమతులనం భద్రంగా ఉండేది ఒక సుస్థిర బాహ్య, జీవన, వాస్తవికత ఆధారం పైనే. ఎందుకంటే భౌతిక ప్రపంచం మాత్రమే ఏకైక ప్రాథమిక అభివ్యక్త సత్యం కనుక. ఇది భౌతిక మానవుని పట్ల బాహ్యజీవితాన్నే జీవించేవాని పట్ల సత్యమే. అతడు బాహ్యప్రకృతికి సంబంధించిన ఒక జీవి ననుకుంటాడు. ఆమెతో తయారు చేయబడి ఆమెపై ఆధారపడినవాడి ననుకుంటాడు. అతనికి ఒక ఆంతర జీవితం గాని, ఆంతరిక అస్తిత్వంగాని లేనందున అతడు తన అంతరంగం వైపు పయనిస్తే తనను తాను కోల్పోతాడు. అయితే ఈ ప్రత్యేక దృష్టితో చూస్తే అంతర్ముఖుడైన మనిషికి కూడా ఆంతరిక జీవితం లేదు. నిజమైన ఆంతర ఆత్మను చూచిన, ఆంతరిక విషయాలను దర్శించిన ద్రష్ట కాదతడు. అల్ప మానసిక మానవుడు తన లోని, దాన్ని పైనే చూస్తాడు. అతడు తన జీవన అహాన్ని, మానసిక అహాన్నే చూస్తాడు గాని, తన అధ్యాత్మిక ఆత్మను కాదు. అందుకే అతను క్షుద్ర, దయనీయ స్థితిలోని జీవి యొక్క అనారోగ్య చలనాలతో నిండినవానిలా తయారౌతాడు. వాస్తవిక ఆంతర జీవితం లేనందున, సదా ఉపరితలంలోనే జీవించిన మనస్తత్వం ఆంతరంగం వైపు చూస్తున్నపుడు దాని ప్రథమ ప్రతిస్పందన, ఆంతరిక అంధకారాన్ని చూచిన భావనగా లేక అనుభవంగా ఉంటుంది. తన మనుగడ కోసం బాహ్య ప్రపంచపు

వస్తుతలిపై ఆధారపడే మనస్తత్వానికి దక్కేది స్వయంనిర్మిత ఆంతరిక అనుభవమే, కనుక అతనికి కూడా అంతరంగ జీవనమనేది ఉండదు.

కాని ఎవరి వైయక్తిక అస్తిత్వంలోకి గాఢమైన అంతరంగ నిజజీవన చైతన్యం ప్రవేశిస్తుందో, ఎవరు అందులో నిజంగా అధికంగా జీవిస్తుంటారో వారికి లోపల అంధకారం, లోని జడశూన్యత దర్శనమీయవు. వారికి ఒక జీవన వైశాల్యత, ఒక నవజీవన అనుభవ ఉధృతి, ఒక గొప్ప దృష్టి, ఒక బృహత్తర సమర్థత అనుభవం లోకి వస్తాయి. సాధారణ భౌతిక మానవత తనకు తానుగా తయారుచేసుకొన్న జీవనాన్ని మించిన అనంతంగా అధికమైన మరింత నిజజీవన కాలం పొడిగించబడు తుంది. పైపై జీవిస్తున్న మానసికజీవి గాని లేక ప్రాణికజీవిగాని తమ సక్రియ ప్రాణి కశక్తి మరియు కార్యకలాపం వల్ల లేదా మానసిక జీవితం యొక్క సూక్ష్మగ్రాహ్యత, విస్తారత వల్ల, బాహ్యప్రాణికంలో లేదా ఉపరితలంలో నివసించే మానసిక మనిషి పొందగలిగిన ఆనందం, అదెట్టిదైనా, దానిని మించిన విశాలమైన, సమృద్ధమైన ఆనందాన్ని, జీవిస్తున్నందువల్ల ఆనందాన్ని, వారు పొందుతారు.

ఒక నిశ్చల నీరవత, ఒక విశాలమైన, సమృద్ధమైన, అనంతమైన శూన్యం లోకి ప్రవేశం కూడా మన అంతరంగ ఆధ్యాత్మిక అనుభవంలోని ఒక భాగమే. ఈ శూన్యానికి ఈ మౌనానికి భౌతికమానసం ఒకింత జంకుతుంది. అల్పమైన, ఉపరితలంలో చురుకుగా ఉండే, చింతనశీలియైన లేదా ప్రాణిక మనస్సు దాని నుండి ముడుచుకు పోతుంది, లేదా దానిని ఇష్టపడదు. ఎందుకనంటే అది నిశ్చల నీరవతను, మానసిక ప్రాణిక అసమర్థతగా అనుకొంటుంది. శూన్యాన్ని నశించిపోవండగా, ఉనికిని కోల్పో డంగా అపార్థం చేసుకొంటుంది. ఈ నిశ్చల నీరవత గొప్ప జ్ఞానానికీ, శక్తికీ, ఆనందానికీ అవసరమైన నిశ్చల నీరవత. ఈ రిక్తత మన సహజ అస్తిత్వపు కలశాన్ని ఖాళీ చేసే రిక్తత. భగవంతుని మధువు నింపేందుకు మన జీవన పాత్రలోని మాలిన్యాల నుండి, సహజ అస్తిత్వాన్ని ముక్తం చేయడం. ఒక మహత్తర ఉనికిలోకి సాగిపోయే మార్గం ఇది.

అంతరంగంలోనికి తిరగడం వల్ల వైయక్తిక ఆత్మలో చిక్కుకుపోతామా? నిజానికి ఈ విధంగా లోనికి తిరగడం, ఈ అంతర్ముఖ గమనం వైయక్తిక ఆత్మలో చిక్కుకు పోవడం కాదు.

ఇది నిజమైన విశ్వజనీనత వైపుకు వేసే మొదటి అడుగు. ఇది మన బాహ్య,

ఆంతరిక మనుగడకు గల సత్యాన్ని మన కందిస్తుంది. ఎందుచేతనంటే, ఈ ఆంతరిక జీవనం తనను తాను విస్తరింపజేసుకొని విశ్వజీవనాన్ని ఆలింగనం చేసుకొనగలదు. మన ఉపరితల చేతనకు ఏవిధంగానూ సాధ్యం కాని, దానిని మించి ఎంతో మహనీయమైన సత్యం మరియు సక్రియాశక్తితో అది సమస్తం యొక్క జీవనంతో సంబంధం పెట్టుకొంటుంది, అందులోనికి చొచ్చుకుపోతుంది. పైకి ఎంతో గొప్పగా కన్పించే వైశ్వీకరణ అంతా ఒక ఆశించిన ఫలితాన్నివ్వని కుంటినడక లాంటి ప్రయాస. అదొక సంరచన వాస్తవమని నమ్మించే ఆభాసే. వాస్తవ విషయం కాదు. ఎందుచేతనంటే ఈ ఉపరితల చేతనలో మనం ఇతరుల నుండి మనలను విడగొట్టుకొని అహం అనే సంకెళ్లు తగిలించుకొన్నాం, ఆ స్థితిలో మనం మన నిస్వార్థత అనుకొన్నదే తరుచుగానే కాదు చాలా యెక్కువగానే మన స్వార్థపరత యొక్క సూక్ష్మరూపమౌతుంది. లేదా మన అహం మరింత గొప్పగా తనను ధృవీకరించుకోవడంగా మారుతుంది. పరహితం కోసం పనిచేస్తున్నామని చూపుకొంటూ పరహితార్థమైన పనిచేయడంతో సంతృప్తిచెంది మన అహాన్ని విస్తరింపజేసుకోవలసిన అవసరార్థం, విస్తృతం చేసిన మన పరిధిలోనికి మనం స్వీకరించిన ఇతరులపై మన వ్యక్తిగత తత్వాన్ని, మన భావాలను, మన మానసిక, ప్రాణిక మూర్తిత్వాలను విధించేందుకు అదొక తెర అని మనం చూడలేకపోతున్నాం. విజయులమైనాం గనుక ప్రేమ, సానుభూతిగల ఆధ్యాత్మికశక్తితోనే ఇంతవరకూ కూడా ఇది సాధ్యమయింది. కాని మనలోని ఈ శక్తి సార్థక్యతకు సంబంధించిన శక్తిక్షేత్రం, దానిని ప్రేరేపించే చైత్య ఉద్యమం అసంపూర్ణమైనవి. దాని చర్య అజ్ఞానమయమైనది. కారణం దానికి మన మనసుతోనూ హృదయంతోను సంపర్కం వుంది. కాని (సత్తు) మన అస్తిత్వం ఇతరుల అస్తిత్వాన్ని తనదిగా చేసుకోలేదు. ఇతరులతో బాహ్య ఐక్యత ఎప్పుడూ బాహ్యసంబంధమైన కలయిక, బాహ్యజీవితాల సాహచర్యమే వాటివల్ల ఆంతర ఫలితం చాలా తక్కువ. బాహ్యజీవితంలో మనం కలుసుకునే సామాన్య జీవనం మరియు జీవులకు మనస్సు, హృదయం తమ చలనాలను ముడి పెడ్తాయి. కాని సర్వసామాన్య బాహ్యజీవనం పునాదిగా వుండిపోతుంది. మానవుల పరస్పర అజ్ఞానం, వైషమ్యపూరిత అహంకారాలు, మనసులలో సంఘర్షణ, హృదయాలలో సంఘర్షణ, ప్రాణిక ప్రవృత్తుల సంఘర్షణ, స్వప్రయోజనాల సంఘర్షణలు ఎన్ని ఉన్నప్పటికీ ఆంతరికం వైపు సాగే ఏకత్వ నిర్మాణం లేదా అట్టి ఏకత్వానికి సంబంధించినది ఎంతైనా అది ఒక పాక్షిక,

అభద్ర, పై పై నిర్మాణమే. అప్పుడు ఆధ్యాత్మిక చేతన ఆధ్యాత్మిక జీవనం ఈ నిర్మాణ సూత్రాన్ని వెనక్కి మళ్ళిస్తుంది. ఒక ఆంతరికానుభవాన్ని , తన అస్తిత్వంలో ఇతరులను కూడా చేర్చుకొనడం ద్వారా ఏకత్వపు ఆంతరికార్థం మరియు వాస్తవికతను ఆధ్యాత్మిక జీవితం తన కర్మకు ఆధారంగా చేసుకొంటుంది. ఆధ్యాత్మిక వ్యక్తి ఆ ఏకత్వ భావన నాధారం చేసుకొని కర్మ చేస్తుంటాడు. ఇతర ఆత్మ పై తన ఆత్మకుగల అభ్యర్ధనకు సంబంధించిన జీవనావసరానికి సంబంధించిన, శుభానికి సంబంధించిన, ప్రేమసానుభూతులతో యదార్థంగా చేయవలసిన పనిని గురించిన తక్షణ మరియు ప్రత్యక్ష అవగాహన దాని వల్ల అతనికి లభిస్తుంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: ఎన్. రామస్వామి

చేయవలసింది ఇంకా చాలా ఉంది

(భూరి కర్త్వం : ఋగ్వేదం 1.10.2)

మన నిజ ఆత్మ వ్యక్తిగత మానసిక సత్త కాదు, అది కేవలం ఒక మనోచిత్రం, ఒక ఆకారం. నిజ ఆత్మ విశ్వవ్యాప్తము, అనంతము, సమస్త సృష్టితో ఒకటి అయినది. అన్ని స్థితులలోను తన ఉనికిని చాటునది. మన మనోప్రాణదేహాల వెనుకనుండే ఆత్మ, మన సహజీవుల మనోప్రాణదేహాల వెనుక నుండే ఆత్మయూ ఒక్కటే. ఆ ఆత్మను మన స్వాధీనంలో నుంచుకొని సహజీవుల నందరిని మరోసారి చూచినప్పుడు, మన చేతన యొక్క సమిష్టి ఆధారంలో వారితో ఏకమగుటకు మొగ్గుచూపుతాము. మనసు అలాంటి తాదాత్మ్యతను వ్యతిరేకిస్తుందనుట సత్యము. దాని పాత అలవాట్లను కార్యకలాపాలను కొనసాగించుటను మనం అంగీకరిస్తే, మన నూతన అనుభవం పైన మన ఆత్మ పైన తన అసంగత పరదాను ఆచ్ఛాదింప ప్రయత్నిస్తుంది తప్ప, తనకు తానుగ విషయాలను సత్యమైన, నిత్యమైన భవిష్యదృష్టితో గమనించుటకు ఇచ్ఛగించదు. కాని, మొదట్లోనే మనం యోగమార్గంలో సక్రమంగా కొనసాగి ఉంటే, పవిత్రీకరించబడిన మనసు, హృదయం ద్వారా పరమాత్మను పొందగలిగెవాళ్ళం. పవిత్రీకరింపబడిన మనసు తప్పక సాత్త్వికంగా జ్ఞానానికి ఉన్మీలనమై

ఉంటుంది. రెండో విధంగా మనసుకు కూడా పరిమితికి, విభజనకు లోనయ్యే లక్షణ మున్నా, అందువలన సంభవించే అస్తవ్యస్త ఆలోచనా విధానానికి బదులు దానికి ఏకత్వానికి దారితీసే పరమసత్య సామంజస్యతను గురించి ఆలోచించడం అలవరచ వచ్చు. అందువలన ధ్యానము, ఏకాగ్రతల ద్వారా వస్తువులను, జీవులను వేటికవి ప్రత్యేకత కలిగి ఉన్నవిగ పరిగణించుట మాని, సర్వత్రా ఉన్న ఆ దైవాన్ని గురించి మాత్రమే యోచించుటను సర్వమూ ఆ దైవమేనని తలచుటను మనసుకు అలవాటు చేయాలి. ఇదివరలో జ్ఞానసముపార్జనకు మొదటి ఆవశ్యకత జీవుడు అంతర్ముఖుడగుట అని, దానినే లక్ష్యంగా అనుసరించాలని చెప్పుకున్నా, సమగ్రయోగ సాధకుడు ఈ రెండు గమనాలను జతగా పాటించడం మంచిది. ఒకదానితో అతడు తనలోని ఆత్మను దర్శించగలుగుతాడు. రెండవదానితో ప్రస్తుతం మనకు బాహ్యంగా నున్నట్లు కనుపించే ఆత్మ, అందరిలోను ఉన్నదని గ్రహించగలుగుతాడు.

(SABCL 20: p. 354)

*

ఈ దృష్టితో పరిశీలిస్తే స్వచ్ఛమైన, ప్రశాంతమైన ఆత్మను దేనినైతే మనోప్రాణదేహాల బంధము నుండి విడివడి పొందగలిగామో, ఆ సముపార్జన కేవలం మనకొక మహోన్నత సాక్షాత్కారానికి ఆధారాన్ని సమకూర్చుకొనుట అవుతుంది. అందువలన ఆ ప్రక్రియ మన యోగానికి సరిపోదు. మరింతగా సమాలింగకమైన మరేదో దృఢమైన ప్రయత్నం అవసరం అవుతుంది. మన ఆత్మ నుండి విడివడి స్వయాస్థితము, స్వయం చేతనమైన బ్రహ్మము లోనికి ప్రవేశించి నందున, మన మనోప్రాణ దేహాలను బ్రహ్మము యొక్క విశ్వవ్యాప్తమైన స్వయంస్థితి, స్వయంచేతన, ఆత్మానందాలతో సహా తిరిగి పొందాలి. విశ్వఖేలనతో ముడివడని స్వచ్ఛమైన స్వయం స్థితిని పొందుటయే గాక సృష్టినంతా మనదానిగా వశపరచుకోవాలి. దేశకాల స్థితుల మార్పులకు అతీతమైన, ఒక అనంత నిరహంకార చైతన్యానికి చెందినవారముగ తెలుసుకొనుటయే గాక దేశకాలాలలోని చైతన్యపు వెల్లువతోను, దాని సృజనాత్మకశక్తితోను ఏకం కావాలి. ఒక అంతులేని శాంతిని, నిశ్చల నీరవతలను అనుభవించుటయే గాక విశ్వగత విషయాలలో స్వేచ్ఛా యుత అనంత ఆనందాన్ని కూడ అనుభవించగలగాలి. ఎందుచేతనంటే ఆ స్వచ్ఛమైన ప్రశాంతతయే సచ్చిదానందము. అదియే బ్రహ్మము.

(SABCL 19 : p. 891)

*

ఒక సర్వోత్కృష్ట అభివ్యక్త సత్యానికై ఆతనిని జాగృతం చేయడం, తన నుండి, లేదా శాశ్వతుని మహాశక్తిగా తనకు తాను మారువేషం వేసుకొన్న అవిద్య నుండి, జీవి యొక్క మరెక్కడో ఉన్న ఒక ఉన్నత స్థితిలోనికి అతనిని నిష్క్రమింపజేయడం ద్వారా, విడుదల కలిగించడమో గనుక, ఆధ్యాత్మిక మానవ పరిణామంలో విశ్వప్రకృతి ఏకైక చరమ లక్ష్యం అయినట్లైతే, ఈ పరిణామంలోని ఈ అడుగు ఒక ముగింపు, ఒక నిష్క్రమణ అయినట్లైతే, మొత్తం మీద సారతః ఆమె కార్యం నిర్వహించబడినట్లే, ఇంక ఆమె చేయవలసిందేమీ లేనట్లే. మార్గాలు ఏర్పాటు చేయబడ్డాయి, వాటిని అనుసరించగలిగే శక్తిసామర్థ్యాలు సమకూర్చబడ్డాయి, అంతిమ గమ్యం లేక సృష్టి యొక్క అంతిమ శిఖరాగ్రం ప్రకటితమయ్యింది. మిగిలిందల్లా ప్రతి ఒక అంతరాత్మ వ్యక్తిగతంగా తన పురోభివృద్ధిలో సరైన స్థాయిని లేక మలుపును చేరి, ఆధ్యాత్మిక మార్గాలలోకి ప్రవేశించి, స్వయంగా ఎంచుకున్న మార్గం ద్వారా ఈ నిమ్నస్థితిని అధిగమించుటయే. కాని అంతకంటె ఎంతో దూరాన ఉన్న లక్ష్యాన్ని మరి మనం అదివరకే ప్రతిపాదించుకొన్నాం. అది కేవలం ఆత్మ ఆవిష్కారమే కాదు, ప్రకృతి యొక్క సమూలమైన సమగ్ర పరివర్తన. ఆత్మ యొక్క వాస్తవమైన సజీవాకృతిని సాక్షాత్కరింపజేయగల సంకల్పం ప్రకృతికి ఉన్నది. అవిద్య నుండి విద్యలోనికి పయనించటం ద్వారా ఆమె ప్రారంభించినదాన్ని ఫలవంతం చేయాలనే ఇచ్ఛ ఆమెకున్నది. ముసుగును తొలగించి తనలో శాశ్వత సత్ మరియు విశ్వజనీన ఆనందాలు కలిగివున్న ప్రకాశమయ చిత్ శక్తిగా తనను తాను వ్యక్తపరచుకొనగల సంకల్పం ఆమెకున్నది. దాని వలన ఇంకా నెరవేర్చబడనిది ఏదో ఉన్నదనే విషయం తేటతెల్లమౌతుంది. ఇంకా ఎంతో చేయవలసి ఉన్నదేదో అది స్పష్టమౌతుంది — 'భూరి అస్పష్ట కర్తవ్యం'. అధిరోహించవలసిన ఒక ఉన్నతస్థితి ఇంకా ఒకటి ఉంది. దృష్టి సారించవలసిన, సంకల్పం తన రెక్కలను విస్తరించవలసిన విస్తృత పరిధి ఒకటుంది. పదార్థ జగత్తులో ఆత్మ తనను ధృవీకరించుకొనవలసిన విస్తృత పరిధి ఇంకా ఎంతో ఉంది.

(SABCL 19 : pp. 889-90)

*

ఇదివరలో మనం చూచాయగ చర్చించిన త్రివిధ రూపాంతరీకరణ ద్వారా మాత్రమే ఇది సాధ్యపడుతుంది. మొట్టమొదట చైత్యపరివర్తన జరగాలి. మన ప్రస్తుత స్వభావ

మంతా అంతరాత్మ యొక్క సాధనా పరికరంగ మారాలి. దాని పిదప లేక దానితోపాటు ఆధ్యాత్మిక మార్పు చోటుచేసుకోవాలి. అస్తిత్వం అంతటా ఒక ఉన్నత దివ్యకాంతి, దివ్యజ్ఞానం, దివ్యశక్తి, దివ్యక్రియాశక్తి, దివ్యానందం, దివ్య పరిశుద్ధత దిగి రావాలి. ప్రాణ శరీరాల అట్టడుగు లోతుల్లోకి, ఉపచేతన యొక్క చీకటి క్షేత్రాల్లోకి కూడ ఇవి చొచ్చుకపోవాలి. చివరిగ, అతిమానసిక ఉత్పరివర్తన సంభవించాలి. దీనికి మకుటాయమానంగా అతిమనస్సు లోనికి అధిరోహణ, మన అస్తిత్వమంతటి లోనికి, మన ప్రకృతి అంతటి లోనికి అతిమనస్సు యొక్క రూపాంతరీకరించు అవరోహణ జరగాలి.

(SABCL 19 : p. 891)

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

ఇదే మన నిజమైన ఆత్మ

దివ్యసూర్యుని వైపు కనులెత్తి చూడు. అతడున్నాడక్కడే జీవశక్తి, జ్ఞానకాంతుల వైభవోపేత అద్భుత హృదయంలో. అపరిమేయ నిశ్చలనీరవతలో శాశ్వతుని పవిత్రమైన బహు నెగళ్ళుగా మిరుమిట్లుగొలుపుచున్న అసంఖ్యాక నక్షత్రరాశులను నిశీధిలో పరికించు. అది శూన్యం కాదు, మహాద్భుత సృష్టి స్పందనలతో నిండివున్నదది. అక్కడే చూడు ఓరియన్‌ను పట్కా కత్తులతో ప్రకాశిస్తున్న ఓరియన్‌ను; పదివేల సంవత్సరాలకు ముందు — ఆర్య శకారంభంలో — ఆర్యుల తండ్రులకు ప్రకాశిస్తున్నట్లే ప్రకాశిస్తున్న, ఓరియన్‌నుచూడు; అలాగే చూడు వైభవంతో అలరారుతున్న ఓరియన్‌ని. అలాగే — ఆకాశ సముద్రంలో — కోటానుకోట్ల మైళ్ళు దూరాన, తేలియాడుతూ సాగుతున్న లైరాని చూడు; జ్ఞాపకముంచుకో — ఈ అసంఖ్యాక ప్రపంచాలు — (వీనిలో చాలా ప్రపంచాలు మన ప్రపంచం కన్న ప్రచండ బల సంపన్నమైనవి) వర్ణించలేనంత వేగంతో పరిభ్రమిస్తున్నవి — పురాణ పురుషుని కనుసైగతో; కాని, ఎచటికో ఎవ్వరికో తెలియదు — ఆతనికి తప్ప. అయినను అవి నీ హిమాలయముల కన్న శతసహస్ర కాలాల పురాతనమైనవి; మీ కొండల పునాదుల కన్న ఎంతో

సుస్థిరమైనవి; అవి అలానే ఉంటాయి — ఆతడు తన ఇచ్ఛతో వాటిని విదిలించు కునేవరకు. నిరంతంరం ఉండే విశ్వవృక్షం — తన కృశించిన ఆకులను విదిలించు కున్నట్లు భావన చెయ్యి, గ్రహించు కాలం యొక్క అంతంలేనితనాన్ని; గ్రహించు — ఆకాశం యొక్క హద్దులు లేనితనాన్ని. ఈ ప్రపంచాలు లేనప్పుడు, ఆతడు ఉండెను; అదే ఆతడు ఇప్పటి వలె, ఈ ప్రపంచాలు లేనప్పుడు కూడా 'ఆతడు' ఉంటాడు. అదే 'ఆతడు' ఇంకా ఇప్పటి వలెనే, 'లైరా' కావల ఉన్నాడు, అని గ్రహించు. ఆకాశంలో దూరంగా — దక్షిణ క్రాస్ గా పిలువబడే నక్షత్రరాశి కనబడని చోట, ఇంకా ఆవల కూడ — 'ఆతడు' న్నాడని గ్రహించు. అక్కడి నుండి భూమికి తిరిగివచ్చి — ఈ 'ఆతడు' ఎవరో నిజం చేసుకో. అతను నీకు అత్యంత సమీపాన ఉన్నాడు. అల్లంత దూరాన వున్న వృద్ధుని చూడు; తన చేతికర్ర ఊతంతో వంగి నీ ప్రక్క నుండి పోతున్న వృద్ధుని చూడు. అలా పోతున్నది భగవంతుడే అనే నిజాన్ని గ్రహించావా? అక్కడ ఎండలో, నవ్వుతూ, పరుగిడుతున్న బాలుని చూడు; ఆ నవ్వు ఆతడిదిగా వినగలిగావా? కాదు, ఆతనింకా అంతకంటె దగ్గరగా ఉన్నాడు నీకు; ఆతడున్నాడు, నీలో; అతడే నీవు. అక్కడ, శతసహస్ర మైళ్ళ దూరంలో, అనంతాకాశ సీమల్లో, ప్రజ్వలిస్తున్నది నీవే. ఎగసిపడ్తూ సాగే (కెరటాల) ఘోషతో కూడిన, అనంతాకాశ సముద్రంపై, నిబ్బరంగా అడుగులేస్తూ నడుస్తున్నది నీవె; నక్షత్రాలను ఆయా స్థానాలలో ఉంచినది, నీవె; నీ యోగంతో — ఆ నిశ్చల నీరవ, నిర్వ్యక్తిక, నిష్క్రియ, ఇచ్ఛాశక్తితో; అదే నిన్నీ రోజు — నాలో నిన్ను (విశ్వాత్మను: అను) నీవే (జీవాత్మ — నీ శరీరానికి పరిమితమైన జీవాత్మ: అను) వింటూ ఉండేటట్లు సుస్థిరం చేసింది. సనాతనయోగ సంతానమా నీ విం కెంత మాత్రం వణికిపోయేవాడి విగా సందేహించేవాడివిగా ఉండవద్దు; భయపడకు, సందేహించకు, దుఃఖించకు. ఎందుకంటే — బాహ్యంగా కనబడే — నీ శరీరంలో ఉన్న ఏకైకుడు ఒక్క శ్వాసతో ఈ ప్రపంచాలను సృష్టించగలడు, లయం చేయగలడు.

అవును ఈ సమస్తమందు, పరిమితులులేని ఒక ఆధ్యాత్మికశక్తి సముద్రంలా ఉన్నాడు ఆతడు. ఎందుకంటే, ఆతడే లేకపోతే బాహ్యంగా కనబడే 'నీవు' కాని 'నేను' కాని, ఈ సూర్యుడు కాని, ఈ సమస్త లోకాలు కాని — కనురెప్ప మూతపడేం దుకు పట్టే కాలంలో శతసహస్రాంశ కాలమైనా — నిలిచి ఉండలేవు. కాని, వీని కావల కూడ ఆతడున్నాడు. తన అభివ్యక్తిలో దాని నధిగమించి ఉన్నాడనే అర్థంలో

ఉన్నాడు. అతని అనభివ్యక్త స్థితిలో కూడ అతడు, సంపూర్ణంగా, దాని బయటే ఉన్నాడు. మరోదాని కన్నా ఈ సత్యాన్ని గ్రహించడం, ఇంకా ఎక్కువ కష్టం. కాని దీనిని గ్రహించడం అవసరం. ఈశ్వర సర్వగతత్వవాద మొకటున్నది. అది ఈ జగత్తును భగవంతుడుగా చూస్తుంది. కాని భగవంతుని జగత్తుగా చూడదు. జగత్తే భగవంతుడైతే, భగవంతుడొక పదార్థం మాత్రమే. అతడు విభజించబడ గలడు; మార్పు చెందగలడు — ఒక వస్తువు మరో వస్తువులా, మరల అది మొదటి వస్తువుగా, ఇలా అనేక రకాల మార్పులు చెందగలదు గదా అంటుంది ఆ వాదం. కాని ఇవి మాత్రమే స్వతః భగవంతుడు కాదు. అవి ఛాయలలో ఉన్న భగవంతుడు ఆభాసలు. దీనినే అలంకారికంగా చెప్పాలంటే — ఇవన్నీ — షేక్సుపియర్ (కవి, నాటక రచయిత) మనసుకు సంబంధించిన ఛాయలు, కల్పనలు. షేక్సుపియర్ — తన నాటక ప్రపంచమంతటి కంటె విశాలమైనవాడు మాత్రమే కాదు; అతడు తన నాటక ప్రపంచం లోపల, వెలుపల, వాటికి దూరంగా — అవేవీ కాకుండా కూడ ఉన్నాడు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: యస్. వై. సోమయాజులు

5. అది కదులును, అది కదలదు. అది దూరంగా ఉన్నది, అదే దగ్గరగా నున్నది.అది సమస్తమందూ ఉన్నది, సమస్తానికీ బయటా ఉన్నది.
6. ఎవరైతే పరమాత్మను అంతటా, ఉన్న ఈ అన్నింటిలోనూ — అన్నిటినీ పరమాత్మలోనూ చూస్తారో. అతడు ఆ తరువాత కుంగిపోడు — దైనివల్లనైనా

Figment: నిజంలా కనపడే, నిజం కాని భావం, ఆలోచన.
Tumbling Billows పడిలేచే (సముద్ర) కెరటాల ధ్వని ఘోష

జీవితము – యోగము

అఖిల

అఖిల
భారత
పత్రిక
జూలై 2012

18/7/2012

జీవితము — యోగము

అత్యంత గొప్ప రహస్యం

యోగం, కర్మలలో నైపుణ్యం

శ్రీమాత మూడు నాటకాలను 'సెంటర్ ఆఫ్ ఎడ్యుకేషన్' లోని విద్యార్థులు, ఉపాధ్యాయులు, డిశంబరు 1 వార్షికోత్స వంలో ప్రదర్శించడానికి వ్రాశారు. 'భవిష్య దృష్టి' 1949 లోనూ 'గొప్ప రహస్యం' 1954 లోనూ, 'సత్యానికి ఆరోహణ' 1957 లోనూ, ప్రదర్శించబడినవి. ఫిబ్రవరి 2011 అఖిలలో 'భవిష్యదృష్టి' ముద్రించబడింది; ఏప్రియలు 2011 లో 'సత్యానికి ఆరోహణ' వేయబడింది. ఈ సంచిక అఖిలలలో 'గొప్పరహస్యం' ముద్రిస్తున్నాము.

గొప్ప రహస్యం

స్వగతాలు చెప్పే ఆరు భూమికలు మరియు ముగింపు

సంకలనం: శ్రీమాత

సహకారం: నళిని (రచయిత),

పవిత్ర (శాస్త్రవేత్త),

ఆంద్రే (పారిశ్రామికవేత్త),

ప్రణబ్ (వ్యాయామ క్రీడాకారుడు)

గొప్ప రహస్యం గురించి శ్రీమాత వ్రాసిన లేఖ

ప్రియమైన ఆంద్రే

నీవు చాలా పని ఒత్తిడితో సతమతమవుతూ ఉండే మనిషివని నాకు తెలుసు, దాని మూలంగా నీవు నాకు ఎక్కువ సమయాన్ని కేటాయించలేవు. అయినప్పటికీ, నా కోసం ఒక పని చేయమని నిన్ను అడుగుతున్నాను, నీకు అది సాధ్యమవుతుందనే ఆశాభావంతో ఉన్నాను.

ప్రస్తుత విషయం ఇది.

డిశంబరు ఒకటవ తారీకు నుంచి నేను ఏ నాటక విభాగానికీ చెందనటువంటిదానొకటి తయారుచేస్తున్నాను. దానిని కచ్చితంగా నాటకం అనలేం. కాని అదేదైనప్పటికీ, దానిని రంగస్థలం మీద నటింపజేయాలి, అది ఆసక్తిని కలిగించకుండా ఉండబోదనే నేను అనుకుంటున్నాను. విభిన్నమైన జీవితాలు, వృత్తులుకల మనుషుల ద్వారా నేను చెప్పదలచుకున్నది చెప్పించాలనుకుంటున్నాను, సహజంగానే వారందరూ ఒకే భాష మాట్లాడకుండా ఉంటే మంచిది. వారి హావభావశైలిలో తేడా ఉండాలనేదే నా భావన. నేను చాలామందిని, ఏదో ఒక పాత్రలో ఒదిగిపోయి, వారి దృక్పథం ప్రకారం ఆ పాత్ర ఏం చెబుతుందనే విషయాన్ని నా కోసం వ్రాయమని అడిగాను. ఆ తరువాత దానికి ఏమయినా మెరుగులు దిద్దవలసివస్తే, అది నేను చేస్తాను.

నేను ఉపోద్ఘాతాన్ని, దీనితో పాటు పంపిస్తున్నాను. తెర తీసేముందు దానిని చదువుతారు; అది నీకు నేను ఏమి చేయాలనుకుంటున్నాను అనే దాని మీద ఒక

నేను ముఖ్యమైన విషయమేదీ వదిలిపెట్టలేదనే అనుకుంటున్నాను. కానీ నీకు ఏవైనా వివరాలు కావలసివస్తే, వాటిని నేను పంపగలను.

జూలై 7, 1954

గొప్ప రహస్యం

ఆరు భూమికలు — ముగింపు

ప్రపంచంలోని ఆరుగురు గొప్ప వ్యక్తులు మానవపురోభివృద్ధికి సంబంధించిన ప్రపంచ మహాసభలకు వెడుతుండగా, పూర్తిగా యాదృచ్ఛికంగా, వారు ప్రయాణిస్తున్న పడవ సముద్రం నడిమధ్యలో మునిగిన కారణంగా, వారందరూ, ఒక రక్షణనౌకలో ఆశ్రయం పొందారు.

ఆ నౌకలో ఏడవ వ్యక్తి కూడా ఉన్నాడు. అతడు చాలా యువకునిలా లేక మరొక విధంగా చెప్పాలంటే, నిత్యయవ్వనుడిలా ఉన్నాడు. అతని వేషధారణను బట్టి అతడు ఏ దేశానికీ, కాలానికీ చెందినవాడిలాగా అనిపించడం లేదు. అతడు చుక్కాని వద్ద కూర్చున్నాడు కదలకుండా. నిశ్శబ్దంగా ఉన్నా, తక్కినవారు చెప్పే దానిని శ్రద్ధగా ఆలకిస్తున్నాడు. వారు అతనిని ఒక మనిషిగా చూడకుండా, అతని గురించి ఏమీ పట్టించుకోవడం లేదు.

వ్యక్తులు:

రాజనీతి కోవిదుడు, రచయిత, శాస్త్రవేత్త, కళాకారుడు, పారిశ్రామికవేత్త, వ్యాయామ క్రీడాకారుడు, అజ్ఞాతవ్యక్తి

త్రాగునీరు అయిపోతున్నది, సరుకులు నిండుకుంటున్నాయి. భౌతికంగా వారి బాధ భరించశక్యం కాకుండా ఉంది. కనుచూపు మేరలో ఎటువంటి ఆశా కాన రావడం లేదు. మృత్యువు సమీపిస్తున్నది. వారు వారి మనస్సులను ఈ దీనావస్థ నుంచి తప్పించటానికి, ప్రతి ఒక్కరు తమ వంతు వచ్చినప్పుడు తమ జీవితగాథను చెపుతున్నారు.

(తెర పైకి లేస్తుంది)

రాజనీతి కోవిదుడు

మీరు అడిగారు కనుక, ముందుగా నేను నా జీవితం ఎటువంటిదో వివరిస్తాను.

ఒక రాజకీయవేత్త కొడుకుగా, నాకు చిన్నతనం నుంచి ప్రభుత్వ వ్యవహారాలు, రాజకీయసమస్యలతో పరిచయముంది. నా తల్లిదండ్రులు తమ స్నేహితులకు ఇచ్చే విందుభోజనాల సమయాలలో అవన్నీ స్వేచ్ఛగా చర్చించేవారు. నా 12 వ ఏట నుంచి నేనూ వాటికి హాజరయేవాణ్ణి. వివిధ రాజకీయ పార్టీల అభిప్రాయాలు నాకేమంత ఆశ్చర్యం కలిగించేవి కావు. అత్యుత్సాహంతో ఉరకలేసే నా యువ మనస్సు ప్రతి క్లిష్టవిషయానికీ సులువైన పరిష్కారాన్ని కనిపెట్టూ ఉండేది.

సహజంగానే, నా చదువుసంధ్యలు ఆ దారిలోనే వెళ్ళాయి. ఆ విధంగానే నేను రాజకీయశాస్త్రంలో ప్రజ్ఞావంతుడైన విద్యార్థిగా తయారయ్యాను.

ఆ తరువాత చదివినదాన్ని ఆచరించే సమయం వచ్చింది. నేను మొట్టమొదటి తీవ్రమైన యిబ్బందులను ఎదుర్కొనవలసి వచ్చింది; దానితో నాకు వాస్తవికంగా ఒక వ్యక్తి తన భావాలను ఆచరణలో పెట్టడం ఎంత అసాధ్యమో తెలియడం మొదలైంది. నేను వాటితో రాజీ పడవలసి వచ్చింది. క్రమక్రమంగా నేను పెట్టుకున్న గొప్ప ఆదర్శం ఛిన్నాభిన్నమైపోయింది.

జీవితంలో గెలుపుకూ, వ్యక్తి తాహతుకు పొంతన లేదనీ, దాని కంటే పరిస్థితుల కనుగుణంగా ఒక వ్యక్తి తనను తాను మలుచుకునే సామర్థ్యం మీదనూ, తనకు తాను సానుకూలదృక్పథం అలవరచుకోవడంలోనూ మాత్రమే విజయావకాశం ఉందనే విషయం నాకు అవగతమైంది. దానికి అతడు జనుల అపరిపూర్ణతలను సరిదిద్దటానికి బదులుగా వారి బలహీనతలను తప్పనిసరిగా పొగుడుతూ ఉండాలి.

నేను ఎంత ఉజ్వలంగా నా వృత్తిలో పైకిపోయి రాణించానో, ఆ విషయం మీ కందరికీ తెలుసుననే దానిలో నాకు ఎటువంటి సందేహమూ లేదు. అందువల్ల నేను దానిని ప్రస్తావించదలచుకోలేదు. కానీ ఒక విషయం చెప్పాలనుకుంటున్నాను. నేను ప్రధానమంత్రి అయిన వెంటనే, నా పదవి నాకు ఒక విధంగా నిజమైన అధికారాన్నిచ్చింది, నేను నా యవ్వనంలోని మానవతాదర్శాలను గుర్తు చేసుకున్నాను. వాటి ద్వారా మార్గదర్శకత్వం పొందుతూ వచ్చాను, నేను 'పార్టీ వ్యక్తిని' కాకూడదనే ప్రయత్నమే చేశాను. ప్రపంచాన్ని క్షోభపెట్టే వివిధ రాజకీయ, సామాజిక ప్రవృత్తుల

మితిమీరిన పరస్పర వైరుధ్యాల మధ్య పరిష్కారాన్ని కనుగొనాలని నేను అనుకున్నాను. ఏమైనప్పటికీ, నా ఉద్దేశంలో, వాటన్నింటికీ వేటికుండే ఉపయోగాలు వాటికున్నాయి. ఏదీ సమగ్రంగా మంచిది కాదు, పూర్తిగా చెడ్డదీ కాదు, ప్రతిదానిలోనూ ఉండే మంచిని తీసుకుని తగినవిధంగా మలుచుకుంటూ సామరస్యతాపూర్వకమైన రూపాన్ని కల్పిస్తూ, మొత్తానికి ఒక ఆచరణాత్మక యోగ్యమైన మార్గాన్ని కనుగొనవలసిన అగత్యం ఉంది. కానీ నేను ఈ వైరుధ్యాలను సమన్వయపరచగల ఆ సంయోజక సూత్రాన్ని కనిపెట్టలేకపోయాను. ఇక దానిని ఆచరణలోకి తీసుకురావడమనేదాని గురించి చెప్పేదేముంది.

ఆ విధంగా నేను శాంతినీ, సంధినీ, దేశాల మధ్య సుహృద్భావాన్నీ, అందరి మంచికోసం సహకారాన్నీ కోరుకున్నాను. కానీ నా శక్తి కంటే అధికమైనదాని బలవంతపు ఒత్తిడి వలన యుద్ధం చేయవలసివచ్చింది. అన్యాయమైన పద్ధతుల ద్వారా, కఠినమైన నిర్ణయాల ద్వారా గెలుపును అందుకున్నాను.

కాని నన్ను అందరూ రాజనీతికోవిదుడుగా అనుకుంటారు, వారి గౌరవమర్యాదలు, పొగడ్తలలో నేను తలమున్కలైపోయాను. జనులు నన్ను 'మానవజాతికి స్నేహితుడు' గా పిలుస్తారు. నా చిన్నతనంలోని అందమైన ఆశయాలను సఫలీకృతం చేసుకోవటానికి కావలసిన నిజమైన జ్ఞానమూ, ఆధిపత్యశక్తీ నాకు లేవనే సంగతి నాకు తెలుసు.

ఇక ఇప్పుడు అంతిమ ఘడియ సమీపిస్తున్నది . నేను చేసింది చాలా తక్కువ అనీ, చెప్పాలంటే అదీ చాలా తప్పుల తడక అనీ, నేను అనుకుంటున్నాను. ఇప్పుడు చాలా విచారంతో, భ్రాంతులు తొలగిపోయి, మృత్యుకుహరంలో ప్రవేశిస్తున్నాను.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

రచయిత

భావగర్భితములైన పదాలతో మన మృత్యుగ్రస్త జీవితంలోని సౌందర్యం, స్తయం ప్రహర్ష స్పందనలను పట్టి బంధించ కాంక్షించాను. మన కళ్ళ ఎదుట, క్షణ క్షణం మారుతూ సాక్షాత్కారించే సృష్టి అందాలు — మనుష్యులు, అల్పజీవులు, వస్తువులు, జీవులు, దృశ్యాలు, సంఘటనలు, ఇంకా ఇతరములు — వాటితో సమానంగా, మన అనుభూతుల్లో, అవగాహనల్లో సాక్షాత్కారించేవి; ఇవన్నీ కలిసి మన చైతన్యంలో, ఒక విచిత్రమైన, నిగూఢమైన అల్లిక — ఒక సాలెగూడు — తికమకపెట్టే ఒక సంక్లిష్ట సంపుటం అవుతుంది. అవి వేశాయి నాపై ఒక గంభీరముద్ర; అవి పిలుస్తున్న, గొంతు విన్నా — వాటిని తెల్సుకోమని — అర్థం చేసుకోమని, పట్టుకోమని పిలిచే వాటి గొంతు — ఏజియన్ శంఖారావం కన్న ఎక్కువ తీయని, ఎక్కువ బలంగా బలాత్కరించే — వాటి గొంతు పిలుపు విన్నా; ఆ గొంతు ధ్వనిని, నా పదాల కందించే ప్రయత్నం చేశా.

గురిపెట్టాను నేను — ఈ వస్తువుల రహస్యాన్ని ఉచ్చరిద్దామని, 'స్ఫినిక్స్' చే మాట్లాడిద్దామని. ఏది దాగి వుందో, ఏది పూర్తిగా మూసి ఉంచబడిందో, ఏది సూర్యులను, నక్షత్రాలను, హృదయాలను, తన రహస్యస్థితి నుండి కదలిస్తుందో — ఆ రహస్యానికి తెర లేపి — పట్టపగటి కాంతిలో, బట్టబయలు చేయడానికి ప్రయత్నించా. జీవుల శ్రమ భూమిపై జీవితానికి సంబంధించినా పైలోకాలకు సంబంధించినా, అది ఒక మూగ, అంతేకాదు, అయోమయానికి గురిచేసే మూకాభినయానికి వాక్సుద్ధిని, చేతనను అందజేశా. పదాలు కనబడ్డాయి నాకు — ఒక అద్భుతమైన పనిముట్టుగా — సర్వోన్నతమైన నిపుణతగల పనిముట్టుగా, దానికున్నది తగిన నిబద్ధత, రూపమివ్వడానికి, ప్రకటించడానికి, అవి పూర్తిగా ద్రవంగా స్పష్టమైన రూపం లేనివీ కాదు లేదా పూర్తిగా అపారదర్శకంగానూ ఉండవు. పదం ఒకేమారు రెండు ప్రపంచాలకు చెందుతుంది. అది ద్రవ్యప్రపంచానికి చెందినది కావున, ద్రవ్యరూపాన్ని ఇస్తుంది. అది కావల్సినంతగా ద్రవ్యరహితం కావున సూక్ష్మవస్తువులు, శక్తులు, కంపనాలు, సూత్రాలు, భావాలతో సంబంధం కల్గి ఉంటుంది. అది ద్రవ్యంకాని వాటిని ద్రవ్యంగా, దేహం లేనిదానిని, దేహంతో వున్నదిగా చేయగలదు. అన్నిటి

కంటె ముఖ్యంగా అది వస్తువుల అర్థాన్ని, రూపంలో ఇమిడివున్న కచ్చితభావాన్ని ఇవ్వగలదు.

నా కవితలలో వెలికితీసే ప్రయత్నం చేసా — మనిషిలో, ప్రకృతిలో, వాని హృదయవేదన, ఆక్రందన, వాని కన్నీళ్లు, ఏడుపు, దేనికొరకో, ఇంకా విస్తృత ప్రణాళికలో — పురాణగాథలు, నీతికథలు ద్వారా — వివిధ జీవిత క్రియారూపాలు, ఉద్వేగాలు; అరుదైన వివేకం, సామాన్య తెలివితక్కువతనాన్ని చిత్రించా. మనిషి మరియు ప్రకృతి ఎరుకకు సంబంధించి — చారిత్రక సంఘటనలకు — స్పందనతో కూడిన ప్రాముఖ్యాన్ని, అర్థవంతమైన స్పష్టతను — ఇచ్చా; సుఖాంత మరి దుఃఖాంత జీవితాలను నాటకరూపంలో కూడ మలిచా; ఆధునిక మనస్తత్వం యొక్క కోరికలను, అవసరాలను — ఈ పురాతన రూపాలు ఎంత గొప్పగా తీర్చగల్గాయో, వాటికి మీరెంత ఆనందించారో చెప్పడం నా వంతు కాదు. నేను మలిచాను వాటిలో — జీవిస్తూ వున్న శక్తుల పాత్రలలో — మరువలేని వ్యక్తిత్వాలు, రూపాలు.

ఒక విస్తృతమైన, ఇంకా ఎక్కువ సూటి అయిన పనిముట్టు, నవల. ఈనాటి శాస్త్రపరిశోధనా మనస్తత్వానికి, బహుశా, ఇది అనుగుణంగా ఉంటుంది — సోదాహరణంగాను, వివరణాత్మకంగాను ఉంటుంది. వీటిలో వ్యక్తులు, సాంఘిక గణాలు — వాని జీవితచరిత్రను మీ కందించాను. మొత్తం మీద మానవజాతి బృహత్తర సమాజం యొక్క వలయాకార భ్రమణాలు, ముడుచుకుపోవడాలు, ఆరోహణాత్మక ఉద్యమాల జీవిత చరిత్రకు సంబంధించిన దేన్నైనా కొంత మీకందించాలనీ ప్రయత్నించాను. నాకు తెల్సు, నేననుభూతి చెందా — కేవల వ్యాప్తి, విశాలత్వం, విస్తృత సర్వసామాన్యత, మానవాత్మకు సరిపోవు. దాని అవసరం — అభ్యుదయం, గొప్ప శైలి. అందుకే ఇచ్చా నీకు నా మహాకావ్యాన్ని. అది నిజంగా ఒక జీవితకాల శ్రమ. మీలో చాలమందికి అర్థం కాదు, అర్థం చేసుకోలేరు. ఎక్కువమంది ఎక్కువగా సంభ్రమాశ్చర్యాలకు లోనయ్యారు. కాని అందరూ అనుభూతి చెందారు, దాని మాంత్రిక కంపనాలను. అవును. అది నా ప్రయత్నం — తెరను చించివేయాలనే ప్రయత్నం; పూర్తిగా తెగించి చేసిన నా ప్రయత్నం.

ఇతివృత్తాన్ని మార్చా, పద్ధతి మార్చా. పదాలతో ప్రయోగాలు చేశా — నిపుణతగల శాస్త్రజ్ఞుని వలె. నాకు తెల్సు వాటి అమరికను ఎలా మార్చాలో, వాటి నెలా పరివర్తన చేయాలో. కొత్త భావాన్ని, స్వరాన్ని, విలువను, అవి మోసుకుపోయే

టట్లు చేయడం ఎలాగో నాకు తెలుసు. సిసిరో సాహసం, మిల్టన్ విస్తృతపరిధి, రెసిన్ — సామరస్యతను ప్రయోగించగలను, ఇచ్ఛానుసారంగా. వర్డ్సువర్తు నిరాడంబరతను ప్రకటించలేనివానిని కాదు. నాకు ఏమీ తెలియని షేక్సుపియరు ఇంద్రజాలాన్ని ప్రకటించలేని అసమర్థుడిని కాదు. వాల్మీకి ఔద్ధత్వం, వ్యాసుని మహోదాత్త శిఖరాలు — మరీ ఎత్తైనవి కావు, నేనధిరోహించుటకు.

అయినా నేనేమీ సాధించలేదు; సంతృప్తి చెందలేదు. నేను సుఖంగా లేను. ఇంతా చేస్తే — ఇవన్నీ, నే సృష్టించిన కలలు మాత్రమే — 'గాలిలోకి వెదజల్లిన నా కలలు, జీవుల అంతరాత్మ సౌందర్యాన్ని గాని, వాటి వెనుకగల యదార్థ సత్యాన్ని కాని, నే తాకనైనా తాకలేదు. వాని ఉపరితలాన్ని మాత్రమే స్పృశించగలిగానని నా కన్పిస్తోంది. నేను ముద్దాడా — ప్రకృతి ధరించిన బాహ్యవస్త్రాన్ని మాత్రమే. కాని ఆమె స్వీయ ఆత్మ అసలైన శరీరం, తప్పించుకున్నవి, నా నుండి. నేను అల్లా ఒక సాలెగూడును మాత్రమే — సృష్టి అంగాల చుట్టూ; ఎంత సత్యంగా కన్పిస్తుందో తెలియదు. ఆనందదాయకంగా అన్పిస్తుందో తెలియదు. ఈ సాధనం — ఈ పనిముట్టు — ఒకప్పుడు నేనెంత లోపం లేనిది, పరిపూర్ణము — బాగా లోనికి చొచ్చుకుపోయి, ఎరుకపర్చి, ప్రకటించి రూపునివ్వగలదని, తలంచినప్పటికీ — చివరకు నే కనుగొన్నా — అది నా నమ్మకాన్ని వమ్ము చేసినట్లు. చిట్టచివర నేనాలోచించా — వస్తువుల హృదయాలకు దగ్గరగా ఉంచేది — ఒక గొప్ప నిశ్చల నీరవత కేవల మౌనం, అని.'

ఈ నిరంతర చలనంలో, ఈ అసంఖ్యాకంగా మారిపోతున్న స్థితుల్లో, నా నిస్సహాయ చేతులు చాచి — అరుస్తా — ఫాసస్ వలె — "ఎక్కడ, ఎక్కడ, నిన్ను పట్టుకోను — ఓ అనంత ప్రకృతీ." ఇంకో గొప్ప కవి, ఒకప్పుడిలా పోల్చారు — "ఒక నిష్ప్రయోజక దేవత, తన కాంతివంతమైన రెక్కలను — ఏ ఫలితం లేకుండా — శూన్యంలో టపటప లాడిస్తోంది". మన జాతి యావత్తు అంతకంటె గొప్పగా ఏమీ లేదు.

నా జీవితపు చివరి అంచున — నేనడుగుతా, ఒక అజ్ఞాన బాలుని వలె —దీనంతటికి అర్థమేమిటి? అని. ఏ దేవుని ముందు మేము మోకరిల్లి నివేదించుకోవాలి? షెకీనా దర్శించినది ఎలా ఉంది? ఎందుకు జీవించాం, ఎందుకు చావాలి? ఈ భూమిపై కొంత కాలం కనబడి, కనుమరుగవడంలో అర్థం ఏమిటి? ఈ ప్రయత్నాలు, పోరాటాలు,

గెలుపు — దానితో సరితూచబడ్డ అధిక బాధలు — వీని అర్థం ఏమిటి? గొప్ప ఆశలు, ఉరకలు వేసే ఉత్సాహం — ఇదంతా దారి తీసేది — అజ్ఞానపు అగాధం లోనికేనా — ఎరుకలేని, ఏదీ నింపలేని, అజ్ఞానపు అగాధంలోకేనా? తర్వాత తప్పని సరిగా వచ్చే చివరి ఘట్టం — అదృశ్యమవడం, క్షయం కావడం, ఇది కనబడడం కన్న ఎక్కువ నిగూఢమైనది. ఇది అసంబద్ధం, చెడు హాస్యం, భయంకరం, జుగుప్సా కరం, నిరుపయోగం అనే భావన కల్గిస్తోంది.

మూలం: నళిని

అనువాదం: యస్. వై. సోమయాజులు

ది సైంటిస్ట్

మీలో కొందరివలె నేను నా తోటి మానవుల పరిస్థితులను మెరుగుపర్చాలన్న ఉద్దేశ్యంతో నా జీవితాన్ని ప్రారంభించలేదు. కార్యాచరణ కన్న జ్ఞానమె నన్నెక్కువ ఆకర్షించిన విషయం — జ్ఞానమె ఆధునిక వేషంలో శాస్త్రిజ్ఞానంగా పిలవబడుతోంది. అదృశ్యంగా ఉన్న ప్రకృతి యొక్క రహస్యాల తెరలను తొలగించి, దాగిన ఆ మూలాలను తెల్సుకోగగలగడమంత అద్భుతమైన విషయం మరొకటి లేదు. బహుశ నాకు తేలికుండానే జ్ఞానం పెరిగితే దాని ఫలితంగా శక్తి పెరుగుతుందన్న సిద్ధాంతాన్ని ఊహించుకున్నాను. ఆ విధంగా ప్రకృతి మీద మనం నూతనంగా సాధించిన ఆధిపత్యం ఇప్పుడో, ఇక ముందో మనిషి యొక్క నైతిక, భౌతిక పరిస్థితిని అభివృద్ధి చేసి, అతని సౌఖ్యానికి దోహదం చేస్తుందని నా ఆలోచన. విజ్ఞానశాస్త్రి పునాదులు వేసిన గత శతాబ్దానికి చెందిన యోచనాపరులతో బాటు, నాకు కూడా అజ్ఞానం ప్రధాన ఏకైక శత్రువు. ఈ అజ్ఞానం వల్లనె మానవునిలో పరిపూర్ణత వైపు సాగే ఉత్సాహం మరీ వెనక్కి తగ్గింది. ఏ చర్చలు లేకుండానే మానవజాతి నిరంతర పరిపూర్ణత్వం సాధించాల్సిన ఆవశ్యకతని అంగీకరించాం. వారు సాధించే ప్రగతి శీఘ్రంగా ఉన్నా, నెమ్మదిగా ఉన్నా ప్రగతి వైపు సాగుతున్నారన్నది మాత్రం నిజం. ఇంతదాకా వచ్చాం కాబట్టి ఇంతకన్నా ముందుకు పోగలం అన్న ధీమా ఉంది. ఎక్కువ జ్ఞానం అంటే మన అర్థం మరింత ఎక్కువగా విషయాన్ని అర్థం

చేసుకోవడం, మరింత వివేకవంతులుం కావడం, మరింత న్యాయబద్ధంగా జీవించడం – క్లుప్తంగా చెప్పాలంటే మరింత మంచివ్యక్తులుగా తయారవడం.

మేం ధృడంగా విశ్వసించిన మరో సిద్ధాంతం ఉంది: అది ఈ విశ్వాన్ని ఉన్నది ఉన్నట్లుగా తెల్సుకోవడం, ఆ నియమాల్ని యధాతథంగా గ్రహించడం. ఇది మనకెంత నిజంగా కనిపిస్తుందంటే దాని ఉనికిని గురించి ఎన్నడూ ప్రశ్నించం. నాకు, ఈ విశ్వానికి రెంటికీ అస్తిత్వం ఉంది. ఇందులో ఒకరు చేయవలసిన పని ఆ రెండవదాన్ని అర్థంచేసుకోవడమే. నిస్సందేహంగా నేను ఈ విశ్వంలో ఒక భాగాన్నే, అయితే ఆ విశ్వాన్ని తెలుసుకునె క్రమంలో, నేను దాన్నించి విడిపడి ఉన్నది ఉన్నట్టుగా చూస్తాను. నేను ప్రకృతి నియమాలని పిలుస్తున్నవాటికి, నా నుంచి, నా మనుసు నుంచి భిన్నమైన స్వతంత్రమైన ఉనికి ఉంటుందని అంగీకరిస్తాను. అవి స్వీయ అస్తిత్వం కలిగినవై మరే గ్రహించగల మనస్సుకైనా ఒక్కలాగే ఉంటాయి.

నేను నా పనిని ఈ శుద్ధజ్ఞానం అన్న ఆదర్శ ప్రేరణతో ప్రారంభించాను.నేను భౌతిక శాస్త్రజ్ఞానాన్ని ప్రత్యేకించి అణువు గురించి అధ్యయనంలో రేడియోధార్మికశక్తిని ఎన్నుకున్నాను. ఈ విభాగంలో అప్పటికె బెక్వెరెల్ (Becorwerel) మరియు క్యూరిలు (Curies) ఒక రాజమార్గం తయారుచేశారు. ఆ సమయంలోనె కృతకంగా తయారైన రేడియోధార్మిక శక్తి, సహజ రేడియోధార్మికశక్తిని మించిపోయింది. అప్పుడే పరుసవేదుల కలలు నిజమయ్యాయి. యురేనియం విచ్ఛేదాన్ని కనిపెట్టిన గొప్ప భౌతిక విజ్ఞాన శాస్త్రజ్ఞునితో పనిచేశాను. ఆ విధంగా అణుబాంబు పుట్టుక చూశాను. అది ఏళ్ళ తరబడి చేసె కఠినమైన, మొండిదైన, ఏకాగ్రతతో చేసె శ్రమ. ఈ సమయంలోనే నాలో ఒక ఆలోచనకు రూపకల్పన జరిగింది. అదే నా మొదటి ఆవిష్కరణకు దారి తీసింది. దాని వల్లనే మనం ఈ రోజు అణుశక్తితో విద్యుచ్ఛక్తిని తయారుచేయ గలిగినది. మి అందరికీ తెలిసినట్టుగానే ఈ ఆవిష్కరణ ఫలితంగా మొత్తం ప్రపంచం యొక్క ఆర్థిక పరిస్థితిలో విప్లవాత్మకమైన మార్పు వచ్చింది. దాని వల్లనే తక్కువ ధరతో విద్యుచ్ఛక్తి అందరికి అందుబాటులోకి వచ్చింది. ఇది మానవుడికి చెమటోడ్చి తన ఆహారాన్ని సంపాదించుకునే అవసరాన్నించి, మానవుడిపై మోపబడిన శ్రమ అనే శాపాన్నించి అతనికి స్వేచ్ఛ నిచ్చింది. అందువల్లే ఆ ఆవిష్కరణ చాలా సంచలనం కల్గించింది.

ఆ విధంగా నేను యువకుడిగా ఉన్నప్పటి నా కలను నిజం చేసుకున్నాను. ఓ

గొప్ప ఆవిష్కరణతో పాటు, మానవులకు అది ఎంత ముఖ్యమో కూడా చూశాను. ఆ విధంగానే నేను ప్రయత్నపూర్వకంగా కాకపోయినా ఓ గొప్ప కానుకను మానవాళికి అందించాను.

ఇది నేను పూర్తిగా తృప్తిపడగల కారణమే, కాని ఆ తృప్తి ఎంతో కాలం నిలువలేదు. నేను ఇప్పుడే ఇదంతా చెప్పగలను — ఎందుకంటె మనం ఇప్పుడు మృత్యువుకి చాలా సన్నిహితంగా ఉన్నాం. నా రహస్యం నాతోనే పూడ్చబడుతుంది, అందుకే చెప్తున్నాను. దీని తరువాత, నేను స్వేచ్ఛగా అణుశక్తిని యురేనియం, థోరియంతో పాటు మరికొన్ని అరుదైన లోహాలతో పాటు సామాన్య లోహాలైన రాగి, అల్యూమినియంల నుండి కూడా విడుదల చేయవచ్చని కనుక్కున్నాను. కాని అప్పుడు నా మీద విరుచుకుపడిన ఓ విస్మయం కల్గించె సమస్యను ఎదుర్కొన్నాను. అది నేను నా ఆవిష్కరణని బహిరంగపరచవచ్చా అన్నది? కాని ఈ రోజు వరకు ఈ రహస్యం నాకు తప్ప ఎవరికి తేలీదు.

మీ అందరికి అణుబాంబు కథ తెలుసు. అది మరెన్నో రెట్లు విధ్వంసకరమైన హైడ్రోజను బాంబుకి దారితీసిందని మీకు తెలుసు. ఈ నూతన ఆవిష్కరణలు మానవజాతి చేతుల్లో అసమానమైన విధ్వంసకశక్తిని పెట్టాయని, వాటి ప్రభావం క్రింద మానవులు తడబడుతూ నడుస్తున్నారని నాకు తెల్సినట్లే మీకూ తెలుసు. కాని నేనిప్పుడు నా నూతన ఆవిష్కరణా రహస్యాన్ని బయటపెడితే, నేను ఈ ప్రమాదకరమైన శక్తిని ఎవరో ఒకరి చేతుల్లో పెట్టినట్లే. అప్పుడు ఏ అడ్డూ అదుపూ లేకుండా ప్రభుత్వాలు యురేనియం, థోరియముమలపై గుత్తాధిపత్యాన్ని స్థాపించుకొంటాయి. మొదటి కారణం, అవి చాలా అరుదుగా లభిస్తాయి. కాని ఇంకా చెప్పాలంటే వాటి రేడియోధార్మికశక్తిని అధికంగా విడుదలచేసేట్లు చేయడం, ఉపయోగించడంలో ఉన్న కష్టం కారణం. ఒక అణ్వాయుధం చేస్తే — ఓ పారిస్‌నో, లండన్నో, న్యూయార్క్‌నో నామరూపాలు లేకుండా విధ్వంసం చేయగల సామర్థ్యమున్న ఆయుధాన్ని తయారుచేస్తే అది మానవజాతినే మట్టుపెట్టే దెబ్బ కదా? అందువల్ల నా ఆవిష్కరణ భారం కింద నేనూ నలిగిపోయాను. చాలా కాలం సంధిగ్ధంగానే గడిపాను. నా హేతుబుద్ధికి, హృదయానికి సంతృప్తి కలిగించే నిర్ణయం ఇంకా తీసుకోలేకపోయాను.

ఆ విధంగా ఒక యువసైంటిస్ట్‌గా ప్రకృతి రహస్యాలు కనిపెట్టే పరిశోధనలోని

నా మొదటి సిద్ధాంతం ముక్కలైంది. జ్ఞానం పెరిగితే దానితో కొంత శక్తి పొందవచ్చు, అంతేకాని అది మానవజాతిని మంచిమార్గాన నడిపించడంలో సహాయపడదు. దాని పర్యవసానం మానవులను మరింత సన్మార్గం వైపు తిప్పడానికి మార్గం చూపదు. శాస్త్రవిజ్ఞానంలో అభివృద్ధి సాధిస్తే దాని అర్థం తప్పనిసరిగా నైతికాభివృద్ధిని సాధించామని కాదు. శాస్త్రీయమైన, మేధోపరమైన జ్ఞానానికి మానవ స్వభావాన్ని మార్చగల శక్తి లేదు. అయినా ఇప్పుడు మానవస్వభావంలో మార్పు యొక్క అవసరం, వారి మీద వత్తిడి కలిగిస్తోంది. మానవులకు దురాశ, తీవ్ర ఇచ్ఛ ఇప్పటికీ రాతియుగం నాటి మానవునిలో ఉన్నంత తీవ్రంగానే ఉన్నాయంటే, దాని అర్థం మానవజాతి శాపగ్రస్తమైందని. మనం ఇప్పుడు ఒక కీలకమైన మలుపు దగ్గర ఉన్నాం, ఒక శీఘ్రమైన, విప్లవాత్మకమైన, నైతిక పరివర్తన చెందకపోతే, మానవులు తమ చేతుల్లో ఉన్న శక్తితో స్వయంగా తమని తాము నాశనం చేసుకుంటారు.

నా యువదశలోని రెండవ సిద్ధాంతాని కేమైంది? నాకు కనీసం శుద్ధజ్ఞానం దొరికిన ఆనందమైనా ఉందా! నేను ప్రకృతి యొక్క యంత్రాంగంలోని రహస్యాలను కొంతైనా పట్టుకోగలిగానన్న (నిశ్చింత) స్పష్టత నాకుందా? ప్రకృతిని పాలించే వాస్తవమైన నియమాల గురించి అర్థం చేసుకున్నానన్న ఆశతో ఆనందించగలనా? అయ్యో! ఇక్కడ కూడా నా ఆదర్శం విఫలమైందని నా భయం. ఒక సిద్ధాంతం, సత్యం లేక అసత్యం అని చెప్పే భావాన్ని శాస్త్రవేత్తలమైన మేము ఎప్పుడో పక్కన పెట్టాం. ఇప్పటి వాస్తవాలను బట్టి చూస్తే ఆ సిద్ధాంతం చక్కగా వర్తిస్తుంది. వాస్తవాలకు ఆచరణాత్మంగా వివరణ యిస్తుంది అని మాత్రం చెపితే ఏ యిబ్బందీ వుండదు. కాని అది సత్యమో కాదో తెలుసుకోడానికి అంటే వాస్తవానికి అనుగుణంగా ఉన్నదా లేదా అన్నది మరో విషయం. బహుశ ఆ ప్రశ్నే అర్థం లేనిది. నిస్సందేహంగా నేను చెప్పేదేమిటంటే మరో కోణం నుంచి చూసిన సిద్ధాంతాలున్నాయి. అవి కూడా తప్పనిసరిగా అవే వాస్తవాలను అంతే సమర్థనీయంగా వివరించాయి, అందుచేత అవి కూడా సరి అయినవే అని చెప్తాను. అసలు ఏమిటీ సిద్ధాంతాలు? అవి కేవలం ప్రతీకలు మాత్రమె. అవి మనకు పరిశోధనలో, ఆవిష్కరణలో ముందుగా సూచన లిచ్చి సహాయం చేస్తాయి కనుక తప్పనిసరిగా ఉపయోగకరమైనవే. అయితే అవి విషయాలు ఎలా సంభవించగలవో చెప్పవచ్చు కాని, ఎందుకు, ఎందు నిమిత్తం అన్నది చెప్పలేవు. అని మన్ని నేరుగా వాస్తవం దగ్గరకు చేర్చలేవు. ఆ క్రమం

చూస్తున్నపుడు మనకి ఆ సత్యాన్ని, ఆ వాస్తవాన్ని చేరడానికి, దాని చుట్టూ తిరుగుతూ, అనేక భిన్నకోణాల నించి, భిన్న దృక్పథాలనించి దాన్ని చేరడానికి ప్రయత్నిస్తూ ఉండి, ఎన్నటికీ ఆ వాస్తవాన్ని కనిపెట్టడం కాని, గ్రహించడం కాని చేయలేరన్న భావం కల్గుతుంది, లేదా అది కూడా బయటకొచ్చి తనను తాను వెల్లడించుకోదు.

మరో వైపు మనం కల్పించుకుని, మనం వేసిన లెఖ్ఖలతో ఆ దృశ్యప్రపంచం గురించి మనకి అవి వివరించాలని ఆశపడతాం. నిజానికి మనం లెఖ్ఖలు కట్టే ఆ ప్రయత్నంతోనే దాన్ని అత్యంత స్వల్పంగానైనా చెదరగొడతాం. ఆ బాహ్య సంతులనాన్ని చెడగొట్టి దానివల్ల ప్రపంచంలోని ఒక అంశాన్ని మారుస్తాం. అందువల్ల ఈ గణాంకాలన్నీ మనకిచ్చేది ఖచ్చితమైన జ్ఞానం కాదు. వాటి నుంచి మనం రాబట్టగలిగేది సుమారుగా అంచనా వేయడం మాత్రమే, స్పష్టంగా చెప్పడం కుదరదు. ఈ సిద్ధాంతపరంగా మనం కొలిచినపుడు మనం స్వయంగా వేసే లెఖ్ఖల్లో ఈ నిశ్చయంగా చెప్పలేనిది స్వల్పమే, కాని అత్యంత సూక్ష్మమైన అణువుల ప్రపంచంలో అది ఆ విధంగా ఉండదు. ఇక్కడ మనలోని ముఖ్యమైన అసమర్థత ఒక అవరోధం, దాన్ని అధిగమించగలం అని ఎప్పుడూ ఆశపడలేం. అది విషయాల యొక్క స్వభావంవల్ల తప్ప మన పరిశోధనా పద్ధతుల్లోని అసంపూర్ణత్వం వల్ల కాదు, మనం మన రంగు కళ్ళద్దాలను తీసి విశ్వాన్ని అధ్యయనం చేయడంలో ఎన్నటికీ విజయవంతం కాలేం. నా లేఖలు, నా సిద్ధాంతాలు నా మానవ మనస్సులో ఉన్నవే, అవి ఎంత విశ్వాసాన్ని చూడగలవో అంతే భాగాన్ని పొంది ఉంటాయి. అవి వ్యక్తిగతమైనవి బాహ్యంలో దర్శించేవి, నిజానికి అవి బహుశ మన మనస్సులో మాత్రమే ఉన్నాయేమో.

అనంతం యొక్క తీరాలలో నేనొక పాదముద్ర చూశాను. ఆ ఇసుక మీద ముద్రను వదిలిన అతడి రూపాన్ని తిరిగి నిర్మించాలనుకున్నాను. అది నేనే అని కనుక్కోడంలో చిట్టచివరికి విజయం సాధించాను. ఇక్కడే నేను నిలబడినది — మనం అంతా నిలబడి ఉన్నది — నాకు మరో దారి కానరాదు.... ఈ ప్రపంచం గురించి నాకేమీ ధృఢవిశ్వాసాలు లేవు, ఉన్నవి సంభావ్యతలు మాత్రమే. అదే ఒక ఆశాకిరణాన్ని చూపిస్తోంది. అదే మానవాళి భవిష్యత్తుపై పూర్తిగా ముగింపు సీలువేయ లేదన్నది.

మూలం: పవిత్ర

అనువాదం: శ్రీమతి డి. సత్యవాణి

కళాకారుడు

కళను బ్రతుకు తెరువు కోసం కాక, ఒక వినోదకలాపంగా తీసుకొంటారనీ, కళాకారులంటే వేశ్యాలోలురని, ధనాన్ని ఏమాత్రం లక్ష్యపెట్టరని, వారసలు నమ్మదగినవారు కాదని గట్టిగా భావించే పరువుమర్యాదలు కల మధ్యతరగతి కుటుంబంలో పుట్టినా... కళా కారుడిని అవ్వడానికి ఒక బలీయమైన అవసరం నాలో కల్గింది. నా పూర్తి చేతన నంతా నా కళ్ళల్లో కేంద్రీకరించి మాటలతో కంటే కూడా తేలిగ్గా నన్ను నేను నా చిత్రాల ద్వారా వ్యక్తపరచుకోగల్గాను. పుస్తకాలు చదవడం ద్వారా కంటే బొమ్మల్ని చూస్తూ వుండటం ద్వారానే ఎక్కువ నేర్చుకొన్నాను. నేనొక్కసారి చూచిన, దృగ్గోచర విశాలసీమల్ని, మనుషుల ముఖాలను, రేఖాచిత్రాలను నేనెప్పటికీ మరిచిపోను.

నాకు పదమూడేళ్ళ వయస్సులో ఎంతగానో ప్రయత్నించి, చిత్రలేఖనంలోని మెళకువల్నీ, జలవర్ణ, తైలవర్ణ, రంగు కణికెలతో చిత్రాలను వేయడంలో పట్టునూ సాధించాను. అప్పుడు నా స్నేహితుల కోసం, మా తల్లిదండ్రులకు తెలిసినవారి కోసం కొన్ని బొమ్మలు వేసే అవకాశం నా కొచ్చింది. కొంచెం కొంచెంగా డబ్బు సంపాదించుకోవడంతో మా తల్లిదండ్రులు కూడా దీనిపై మరింత శ్రద్ధ పెట్టడానికి ప్రోత్సహించడం మొదలుపెట్టారు. దీనిని ఆసరాగా తీసుకొని నా చదువును, చదవగలిగినంతదాకా కొనసాగించాను. చేరేందుకు తగిన వయస్సు వచ్చేవరకు ఆగి ఫైన్ ఆర్ట్స్ స్కూల్లో చేరాను. వెంటవెంటనే చిత్రలేఖన పోటీల్లో కూడా పాల్గొ న్నాను. చిత్రలేఖనంలో ఎంతో ప్రతిభావంతుల కిచ్చే ప్రి-ద-రోమ్ అనే బహుమతి గెలుచుకొన్న, అతి చిన్న చిత్రకారుడిని నేనే. ఇది నేను బాగా లోతుగా ఇటాలియన్ చిత్రకళను అధ్యయనం చేయడానికి బాగా దోహదపడింది. తరువాత విదేశాల్లో పర్యటించి అధ్యయనం చేయడానికి లభించిన ఉపకార వేతనాలు స్పెయిన్, బెల్జియం, హాలండ్, ఇంగ్లాండు, ఇంకా ఇతర దేశాలు సందర్శించడానికి నాకు అవకాశాన్ని కల్పించాయి. నేనొక చిత్రలేఖనా విధానానికి, ఒక పరిమిత కాలానికి చెందినవానిగా ఉండాలని నేనెన్నడూ అనుకోలేదు. అన్ని దేశాలవారి చిత్రకళను, అన్ని శైలీరూపాల్లో ప్రాక్పశ్చిమ దేశాల చిత్రకళలను నేను అధ్యయనం చేశాను. అదే సమయంలో నాదయిన శైలిలో నా చిత్రసృజనలో తారస్థాయికి చేరుకొన్నాను, ఒక నూత్న శైలిని కనుగొనడానికి ప్రయత్నించాను. కీర్తి, కార్యసిద్ధులు చేకూరాయి. చిత్ర

ప్రదర్శనల్లో ప్రథమ బహుమతులను గెలుచుకొన్నాను. సభల్లో పాల్గొన్నాను. ప్రపంచవ్యాప్తంగా ప్రసిద్ధిచెందిన చిత్రప్రదర్శనశాలల్లో నా చిత్రాలను ప్రదర్శించారు. ఆయా చిత్రవ్యాపారులు వాటిని చకచకా కొనుక్కుపోయేవారు కూడా. అవి నాకు సంపదను, ఖ్యాతిని, ఆదరణను తెచ్చిపెట్టాయి. 'ప్రతిభాశాలి' అని పిలిపించుకొన్నాను. కానీ... నేను సంతృప్తి చెందలేదు. నేను అనుకొనే 'ప్రతిభ' కు అర్థం పూర్తిగా భిన్నమైనది. మనం క్రొత్త రూపాలను సృష్టించాలి. క్రొత్త పద్ధతులను, క్రొంగొత్త విధానాలలో, ఉన్నతమైన, విశుద్ధమైన, నిజమైన బహు ఉదాత్తమైన నూత్న సౌందర్యాన్ని అభివ్యక్తం చేసే నిమిత్తం మనం నవీన రూపాలను సృజించాలి. ఈ పాశవిక మానవీయతకు బద్ధుడినై వున్నట్లు (అదిప్పుడు కూడా) భావిస్తున్నంత కాలం నన్ను నేను పూర్తిగా ప్రాకృతిక పదార్థ రూపాల నుండి విడగొట్టుకోలేను. ఆకాంక్ష అయితే ఉండేది కానీ, దానిని సాధించడానికి తగిన జ్ఞానం, అంతర్దృష్టి లోపించాయి.

ఇప్పుడు చూస్తే మనం చావడానికి సిద్దంగా ఉన్నాం. నేను దేనిని రూపొందించాలని వాంఛించానో దానితో పోలిస్తే నే చేసింది ఏమీ లేదు. నేను దేనిని సృష్టించాలని కోరుకొన్నానో దానితో పోలిస్తే నే సృష్టించింది శూన్యం. ఇంతగా పేరుప్రఖ్యాతులు కుప్పలు తెప్పలుగా వచ్చిపడినా ఇప్పుడు 'నేనొక వైఫల్యాన్ని' అని నా కనిపిస్తోంది.

మూలం: శ్రీమాత
అనువాదం: హర్షవర్ధన్

పారిశ్రామిక వేత్త

మనం మన హృదయాలు విప్పిచెప్పుకొంటున్నాం గనుక, అంతకంటె నేనేం చెప్పాలనుకుంటున్నానో దాన్ని నా పోటీదారులు లేదా — నా విజయం అని చెప్పుకొనే — నా విజయాన్ని అంగీకరించని వారుపయోగించుకోలేరు గనుక, నా జీవిత కథను మీకు చెప్తాను. యథాతథంగా ఎటువంటి మార్పులూ చేర్పులూ లేకుండా తరచుగా వివరించబడినట్లు గాకుండా నేను చూసింది చూసినట్లు చెప్తాను.

యధార్థ సంఘటలనే చెప్తాను. మా తండ్రి ఒక చిన్న పట్టణంలో కమ్మరి. అతని వారసత్వం వల్ల నాకు కూడా కమ్మరి పని ఇష్టంగా ఉండేది. అతడే నాకు చక్కగా పనిచెయ్యడంలో వుండే ఆనందం తెలిసేటట్లు చేసేడు. చక్కగా పనిచెయ్యడంలో ఆనందమే కాదు ఒక కష్టమైన పనిలో పూర్తిగా లీనమై చేసి ఆ తరువాత దాని వంక తానే చూసుకుంటే కలిగే తృప్తిని కూడా అనుభవించగలగడం నేర్పాడు. నిరంతరం అంతకు ముందు కంటె బాగా చెయ్యాలనే కోరికని కూడా నాలో బలంగా నాటుకునేలా చేసేడు. అంతేకాదు — ఇతరుల కంటె బాగా చెయ్యాలనేది కూడా నేర్పించాడు. లాభాపేక్ష అతడికి ప్రధానం కాదు. మిగిలిన వారందరి కంటె తాను తన వృత్తిలోను, పనితనంలోను ముందున్నానని గర్వపడే విషయాన్ని అతడెప్పుడూ కాదనలేదు. తన పనితనాన్ని చూసి తోటి పట్టణ కార్మికులు ప్రశంసిస్తే త్రికరణశుద్ధిగా పొంగిపోయేవాడు.

ఆ శతాబ్ద ప్రారంభంలో అంతర్దహన ప్రక్రియ వలన పనిచేసే యంత్రం (ఆయిల్ ఇంజను) తయారైంది. దాని మొదటి రూపం కనిపించినప్పుడు అది ఎన్ని సంభవతలకు దారితీస్తుందో గ్రహించి కుర్రవాళ్లమైన మేము ఆశ్చర్యంతో కేరింతలు కొట్టాం. గుర్రం లేకుండా నడిచే బండి అని మొదట్లో చెప్పుకొన్న మోటారుకారును తయారు చేయడం, ఎంతో మహత్తరంగా శ్రమించి సార్ధకం చేసుకోవలసిన లక్ష్యంగా మా ముందు నిలిచింది. అప్పటికే తయారై వున్న కొన్ని రకాలేవీ అంత సమగ్రమయినవి కావు.

అక్కడా యిక్కడా సేకరించిన భాగాలతో — అవి ఈ పని కుద్దేశించినవి కాకపోయినా — ఒక కారును తయారుచేశాను. నిస్సందేహంగా అది నాకు నా జీవితమంతటికీ సరిపడిన అత్యంతానందాన్ని యిచ్చింది. పక్షి సున్నితంగా వాలి కూర్చొ

న్నట్లు అసౌకర్యమైన సీటు మీద జాగ్రత్తగా కూర్చుని మా తండ్రి కర్మాగారం నుంచి టౌనుహాలు వరకు వున్న కొన్ని వందల గజాల దూరం ఆ కారుని నడిపించాను. ఆ సమయంలో విలక్షణమైన ఆ వింత యంత్రం కంటె అందమైనదేదీ యీ ప్రపంచంలో నాకు కనిపించలేదు. అది పోతున్నంత దూరం పెద్ద శబ్దం చేస్తూ, గుప్పు గుప్పున పొగ వదుల్తూ వుంటే ఆ దారిలో నడుస్తున్నవాళ్ళంతా భయంతో అటూ యిటూ పరుగులు పెట్టారు. కుక్కలు దీనిని చూసి మొరగసాగాయి. గుర్రాలు మోరెత్తి చూస్తూ నిలిచాయి.

ఆ తరువాత గడిచిన సంవత్సరాల గురించీ "బళ్లు లాగడానికి, బరువులు మోయడానికి భగవంతుడు గుర్రాల్ని సృష్టించేడు. రైళ్ళు తయారు చెయ్యడమే దైవం పట్ల అపచారం. అంతకంటె అరిష్టం పట్నంలో రోడ్ల మీద ఈ దారుణమైన యంత్రవాహనాలు తిరగడం" అంటూ ఆవాకులు చవాకులు మాట్లాడే ఛాందసుల అభిప్రాయాల గురించీ కాని నేను చెప్పను. అధిక సంఖ్యాకులు ఈ వింత వాహనానికి భవిష్యత్తు లేదనేవారు. ఇది కేవలం నిపుణులైనవాళ్లు తప్ప సామాన్యులు నడపలేరని అనేవారు. అయితే చాలా కొద్దిమంది సాహసవంతులు నేనొక చిన్న కర్మాగారాన్ని నెలకొల్పుకోడానికి, కొద్దిమంది పనివాళ్ళని పెట్టుకోడానికి, కొంత ముడిసరుకు (స్టీలు) కొనుక్కోడానికి మొదటి పెట్టుబడిగా కొంత ధనసహాయం చేసేరు. ఇదంతా ఎలా కనిపించిందంటే మొట్టమొదట బంగారాన్ని అన్వేషించిన అన్వేషకులు ఏ అంధవిశ్వాసంతో అదృష్ట భ్రాంతితో, తీవ్రవ్యతిరేకత, నిరుత్సాహపరిచే దేశప్రజల మనోభావాల్ని తట్టుకుంటూ ఎలా పోరాడి, ఏకాగ్రతతో పనిచేసేరో అలాగే కనిపించింది. అదే విధంగా నా ప్రయత్నాలు మొదలుపెట్టేను.

నా వరకు చెప్పాలంటే ఎప్పుడూ అదృష్టాన్ని వెతుక్కుంటూ పోలేదు. ఒక మోటారు కారుని తయారు చెయ్యగలిగాననే తృప్తి కోసం మాత్రమే పనిచేసేను. అది అప్పటికి వాడుకలో వున్న వాటన్నిటి కంటె చవకగా, సులభంగా నడపగలిగేది కావాలనుకున్నాను. ఈ రకమైన ప్రయాణసాధనం ఎంతో తక్కువ ఖర్చుతో వుండాలని అనుకున్నాను. ఎందుకంటే అది పనిచేస్తున్నప్పుడు కేవలం దాని చోదకశక్తికి మాత్రమే ఇంధనం ఖర్చు కావాలి. కొనుగోలు ధర కూడ తగినంత తక్కువగా వుండేటట్టు చెయ్యగలగాలి. అందువలన చాలామంది దానిని కొని వుపయోగించుకో గలుగుతారు. ఒక గుర్రాల గుంపుకయ్యే శాశ్వత పోషణ ఖర్చు కంటె యిది బాగా తక్కువగా

వుండి ఆ ఖర్చు ఈ ఖర్చు ముందు సిగ్గుపడేలా వుండాలి.

ఇప్పటికీ నేను అధిక మొత్తంలో ఉత్పత్తి చేసిన మొదటి నమూనా అందరికీ గుర్తుండే వుంటుంది. అది దాని చక్రాల మీద ఎత్తుగా వుండడం వలన కచ్చా రోడ్ల మీద కూడా పోగలిగేది. చాలా దృఢంగా ఎంత మోటుగా వాడినా తట్టుకోగలిగేటట్టు చెయ్యబడింది. అయినా, ఇప్పటికీ కొంతమంది అంటూ వుంటారు, అది ధనవంతులు వాడుకోగలిగేది తప్ప సామాన్యుల కందుబాటులో వుండదని. దాదాపు ఏమీ శ్రమ లేకుండా ఇప్పటికీ ఈ నమూనా కారును నడపడం సులభమే. బొత్తిగా అనుభవం లేని డ్రైవర్లు సయితం కారు నడిపే కాలం ముందు రాబోతున్నదని ఈ నమూనా కారు తెలిపినట్లైంది.

మొదటి ప్రపంచ యుద్ధం జరిగేదాకా గుర్రం మీద మోటారు కారు విజయం సాధించలేకపోయింది. అంబులెన్సులకు, యుద్ధసామగ్రి రవాణా అత్యంత శీఘ్రంగా జరగడానికి యిలా ప్రతి అత్యవసరమయిన పనికి, అసాధారణమైన బరువులు చేరవేయవలసిన ప్రతిదానికీ అమర్చడం జరిగింది. నా కర్మాగారం బ్రహ్మాండమైన వేగాన్నందుకుంది. కుప్పలు తెప్పలుగా ఆర్డర్లివ్వడమే కాక సైన్యం నా కర్మాగారాన్ని అభివృద్ధి చేసుకోడానికి తగిన వనరుల్ని సమకూర్చడమే కాక, సరికొత్త పద్ధతులతో సరుకు తయారీకి అవసరమయిన ధనసహాయం చేయసాగింది.

యుద్ధం ముగిసే సమయానికి నేను యే వడిదుడుకులు లేని సాఫీగా పనిచేస్తున్న కర్మాగారంతో వున్నాను. పౌర అవసరాలకు మించి ఉత్పత్తి చేసే స్థాయిలో వున్నట్లు కనిపించింది. నా సహాయకులు భయపడ్డారు. ఉత్పత్తి రేటు తగ్గించమని, కొంతమంది సిబ్బందిని తొలగించమని తమకు కావలసిన వాటిని సరఫరా చేయమని మేము యిచ్చిన ఆర్డర్లు కొన్ని రద్దు చెయ్యమని, అసలైన అవసరం ఎంత ఉందో కనిపెట్టడానికి కొంతకాలం వేచి చూడమని రకరకాల సలహాలు నాకు చెప్పారు. ఇది తెలివైన పనే. సందేహం లేదు. అయితే ఇప్పుడు ప్రపంచంలో అతి చవుకగా దొరికే కారు తయారుచేసే అరుదైన ఒకానొక అవకాశం దొరికింది. ఉత్పత్తిని తగ్గిస్తున్నామంటే అర్థం ఖరీదుని పెంచుతున్నామని. అందుచేత జనాలు మా వద్ద ఏమి కొనడానికి యిష్టపడతారో దానిని ఉత్పత్తి చేయడం కంటె మేము ఉత్పత్తి చేసినదానిని అమ్మడంలోనే అసలు సమస్య వున్నదని నిర్ణయానికొచ్చాను. ఆరునెలల్లో

బ్రహ్మాండమైన ప్రజ్ఞతో కూడిన వ్యాపార ప్రచారంతో నేను చెప్పింది యధార్థమని నిరూపించుకున్నాను.

అప్పటినించీ నా కర్మాగారం దాదాపు దానంతటదే ముందుకు పోసాగింది. ప్రధాన నిర్ణయాలు నేను నా క్రింది సహాయకులకే అధికాధికంగా వదిలిపెట్టవలసి వచ్చింది. నేను కేవలం మార్గదర్శక సూత్రాలు నిర్ణయించడం వరకే పరిమితమయ్యాను. ఇవన్నీ సిబ్బంది వేతనాలు తగ్గించకుండా, సరకు వాసి (నాణ్యత) తగ్గకుండా అవి తక్కువ ధరకి వుత్పత్తి చేయడానికి అవలంబించిన మార్గాలు. నిజానికి ప్రపంచంలో అందరి కంటె అత్యధిక వేతనాలు పొందుతున్నది మా కార్మికులే, అవ్వాలి. ఎల్లపుడూ కొత్త మార్కెట్టులకి చేరుతూ వుండడానికి, తక్కువ ధరకి అమ్మడం జరగాలి. కంపెనీ పరిస్థితి తారుమారు కాకుండా కారుచౌకగా అమ్మడానికి లాభాల పరిమితి వీలైనంత తగ్గించడమే కాకుండా ఉత్పత్తి వ్యయం విపరీతంగా పెరగకుండా అవసరమయిన టర్నోవరు సాధించేలా వ్యాపారప్రకటనల్ని తయారు చెయ్యాలి. చివరిగా సాధారణ సరఫరాదారులు మరీ ఎక్కువ లాభం కోరినట్టయితే, నిస్సంకోచంగా మనకి కావలసిన విడి భాగాలు, సగం తయారయి ఆగిపోయిన ఉత్పత్తులు, ఆఖరికి ముడిపదార్థాలు సమకూర్చుకోడం కూడా మనమే చెయ్యాలి.

ఈ నిర్ణయాలతో నా వ్యాపారం ఒక జీవి ఎదిగినట్టు ఎదగసాగింది. నేను పట్టిందల్లా బంగారమయింది. దీనితో దాదాపు నేనొక చారిత్రక పురుషుణ్ణయిపోయాను. కొత్త జీవనవిధానాన్ని సృష్టించగలిగే దైవాంశ సంభూతుడిగా మారిపోయాను. ఇతరులు నన్ననుసరించవలసిన ఆదర్శపురుషుడి నయిపోయాను. నా మాట వేదంగా, నేను చేసినది అదెంత అల్పమైనదైనా గొప్పగా కీర్తించబడింది. నేనేది చెప్పినా అది గొప్ప సిద్ధాంతంగా, ఒక కొత్త సువార్తగా జనాల్లో ప్రచారం చెయ్యబడింది.

ఇందులో వాస్తవం వుందా? ఇందులో అసలు నిజమేమైనా వుందా? నా వ్యాపారం అంతకు ముందు కంటె అభివృద్ధి చెందడం వల్ల బాగా నిలదొక్కుకుంది. దాని యెదుగుదల మీద ఏ రకమైన అదుపు పెట్టాలనుకున్నా ప్రాణాంతక మవుతుంది. సాధారణ ఖర్చులు పెరుగుతున్న ఉత్పత్తి కన్న వెనకబడి ఎంతో దూరాన లేవు. ఆ ఖర్చు లాభపరిమితిని మింగేస్తుంది. మొత్తం టర్నోవరుతో పోలిస్తే అది చాలా స్వల్పం. వ్యాపారం మాత్రం విపరీత వేగంతో యెదిగిపోతున్నది, ఎంతలా ఎదుగుతున్నదంటే ప్రాణమున్న సంపూర్ణ వికాసం వైపు సామరస్యంతో స్థిరంగా ఎదుగుతున్న

శరీరం కంటె వేగంగా యెదుగుతూ, బాగా గాలి కొట్టిన బెలూన్ లాగ తయారైంది. ఉదాహరణకి, కొన్ని విభాగాలు మిగతావాటితో పాటుండడానికి అందులోని కార్మికుల్ని కట్టుబానిసల్లా చూస్తున్నాయి. అవసరమైన యంత్రాలను ఏర్పాటు చేయడం ద్వారా వీలైనంత త్వరగా ఒక చోట సమస్యను పరిష్కరిస్తే మరొక చోట మళ్ళీ అదే సమస్య తలెత్తుతోంది. ఈ పరిస్థితిలో నేను నిస్సహాయుణ్ణయి పోయాను. ఎందుకంటే ఉత్పత్తిలో ఏ చిన్న విఘాతం కలిగినా దాని ఫలితం కేవలం కార్మికుల కష్టాలు యింకా పెరగడానికే దారితీసింది.

మానవాళికి నేను యిచ్చిందేమిటి? మనుషులు ఇంతకు ముందు కంటె సులభంగా ప్రయాణం చేస్తున్నారు. అయితే వాళ్ళు యింతకు ముందు కంటె బాగా ఒకళ్ళ నొకళ్ళు అర్థం చేసుకుంటున్నారా? నా ఆదర్శాన్ని అనుసరిస్తున్నారా? శ్రమని తగ్గించే అనేక రకాల సాధనాలు అత్యధిక సంఖ్యలో ఉత్పత్తయి అత్యధిక కొనుగోలు దారుల కుపయోగపడుతున్నాయి. కొత్త అవసరాలు పుట్టుకొస్తున్నాయి. లాభాల మీద ఆశ యింకా పెరిగిపోతున్నది. అంతకంటె ఎక్కువగా యిది చేస్తున్నదేమైనా వుందా? నా కార్మికులకు ఇతర కర్మాగారాలలో పనివారి కంటె వేతనాలు ఎక్కువగానే ముడుతున్నాయి. అందువల్ల వారిలో ఇంకా ఎక్కువ సంపాదించాలనే కోరిక పెంచడంలో మాత్రమే నేను విజయవంతమయ్యాను. వారు అసంతృప్తితో వున్నట్లు, సుఖంగా లేనట్టే నా క్కనిపిస్తున్నది. వారి జీవన ప్రమాణాలు పెంచడం ద్వారా, వారికి భద్రత కల్పించడం ద్వారా వారిలో మానవతా దృక్పథం, వ్యక్తిగత ఔన్నత్యం పెరుగుతాయని నేనాశించాను. కాని నేననుకున్నదానికి పూర్తి విరుద్ధంగా జరుగు తున్నది. నిజానికి అత్యధిక మానవుల కష్టాలలో మార్పు రాలేదు. అదివరకు ఎలా వుందో యిప్పుడూ అలాగే వుంది. నేననుసరించిన పద్ధతుల వల్ల అవి చక్కబడ లేదు. నా చర్యలు విఫలం కావడానికి ప్రాథమికంగా ఏదో తప్పు జరిగింది. అది అర్థం చేసుకోడంలో నేను విఫలమయ్యాను. ఆ రహస్యమేదో యిప్పటికీ కనిపెట్టవలసి వుందనే నా భావన. దాన్ని కనిపెట్టకుండా మనం ఎన్ని ప్రయత్నాలు చేసినా వ్యర్థమే.

మూలం: ఆంద్రే

అనువాదం: నడిమింటి విజయలక్ష్మి

క్రీడాకారుడు

ఒక క్రీడాకారుల కుటుంబంలో నేను పుట్టాను. నా తల్లిదండ్రు లిద్దరూ అన్ని రకాల క్రీడలలో, ఆటలలో, శారీరక విన్యాసాలలో మంచి ప్రావీణ్యత గడించినవారు. మా తల్లిగారు ప్రత్యేకించి ఈతకొట్టడంలో, నీటిలో తలక్రిందులుగా చొచ్చుకొనిపోవటంలో విలువిద్య, కత్తిసాము, నాట్యవిద్యలలో మిక్కిలి ప్రవీణురాలు. ఈ శాఖలలో ఆమె ప్రఖ్యాతి పొందటమే కాక పలుచోట్ల ప్రధాన క్రీడాకారిణిగా ఉండేవారు.

నా తండ్రి ఒక అద్భుతమైన వ్యక్తి. ఆయన పట్టిందల్లా బంగారమే. చదువుకునే రోజుల్లో ఆయన పేరొందిన ఆటగాడు. ఫుట్-బాలు, బాస్కెటు బాలు, టెన్నీసులలో ప్రవీణుడు. ముష్టియుద్ధం (Boxing) లో పరుగు పందేలలో మా జిల్లాలోనే శ్రేష్టుడు. ఆ తర్వాత ఆయన సర్కసు కంపెనీలో చేరి ఊయల విన్యాసాలు, గుర్రపు స్వారీలు అద్భుతంగా ప్రదర్శించేవాడు. కానీ ఆయన విశిష్ఠత మాత్రం దేహదారుఢ్య ప్రదర్శన, కుస్తీపట్లు; వీటిలో ఆయన ప్రఖ్యాతి గడించాడు.

దృఢంగా, ఆరోగ్యంగా, సమర్థవంతమైన దైహిక పుష్టిని పొందటానికి అనువైన పరిస్థితిలో నేను జన్మించాను. మా పితరులు పట్టుదలతో అభ్యసించిన పలు రకాల శారీరక సాధనలన్నీ నాకు తేలికగా లభించాయి. అంతేకాక మా తల్లిదండ్రులు వారి కలలన్నీ నాలో తీరాలనీ, నన్నొక గొప్ప క్రీడాకారునిగా తయారుచేయాలనీ చాలా జాగ్రత్తగా పెంచారు. మంచి ఆరోగ్యం, దృఢత్వం, బలం, ప్రాణశక్తి పెంపొం దటానికి ఏమేమి చేయాలో వారి జ్ఞానం, వారు సంపాదించిన అనుభవం రంగరించి నన్ను పెంచడం ప్రారంభించారు. ఇలా సాధించడంలో ఉపయోగపడే ఏ ఒక్కదాన్నీ వాళ్ళు ఉపేక్షించలేదు. పుట్టినప్పట్నించీ నాకు మంచి ఆరోగ్యాన్నీ, దాని పరిరక్షణకు కావలసినవాటన్నిటినీ ఏర్పరిచారు. అంటే మంచి ఆహారం, బట్టలు, నిద్ర, పరిశుభ్రత, మంచి అలవాట్లు నేర్పటం మొదలైనవాటిని సమకూర్చేవారు. ఆ తర్వాత పద్ధతి ప్రకారంగా దైహికశిక్షణ యిచ్చి (చేయించి) నా శరీరానికి మంచి పొందిక, అవయవ సౌష్టవం, సౌమ్యత, లయబద్ధత, సమత వచ్చేటట్లు చేశారు. ఇవి కాక చలాకితనం, సాహసము, మెళకువ, సమన్వయము నేర్పించి చివరకు శరీరానికి దృఢత్వం, సహనం (తాలిమి) రావటానికి కావలసిన శిక్షణ నిచ్చారు.

నన్నొక బోర్డింగు స్కూలులో చేర్పించారు. సహజంగా అక్కడి దైహిక విద్య

నన్నాకర్షించింది. అందులో నా ఆసక్తి క్రమంగా వృద్ధిపొంది కొద్ది సంవత్సరాల్లోనే ఆ స్కూల్లోని ముఖ్య క్రీడాకారులు, క్రీడాయోధుల సరసన చేరిపోయాను. ఆ తర్వాత వివిధ పాఠశాలల మధ్య జరిగే ముష్టియుద్ధపు పోటీలలో నేను విజేతగా నిలిచాను. వారి కలలు సాకారమయ్యే మార్గంలో నేనుంటం చూసి మా తల్లిదండ్రులు ఎంత సంతోషించారో కదా! ఈ విజయం ఇచ్చిన ప్రోత్సాహంతో అప్పట్నించీ నేను నా ఉత్సాహాన్నీ, పట్టుదలనీ, శ్రద్ధనీ, శ్రమనీ అన్నిటినీ దైహిక విద్యలోని అన్ని విభాగాలలలో మెళకువలనూ, నేర్పరితనాన్నీ పొందటానికే వినియోగించాను. వివిధ క్రీడారంగాలలో పాల్గొనడం ద్వారా దేహం యొక్క అన్ని సమర్థతలనూ పెంపొందించు కోవడం నేర్చుకున్నాను. ఆ విధంగా సమగ్ర దైహిక శిక్షణ ద్వారా అత్యధిక సాఫల్యతను పొంది ఒకటికి మించిన కార్యక్రమాలలో ప్రవీణుడను కావచ్చనేది నా నమ్మకము. అందువల్లనే అవకాశమున్నంత వరకూ అన్ని క్రీడాపోటీలలోనూ పాల్గొనేవాడిని. ఆ తర్వాత ప్రతి సంవత్సరం జరిగే అన్ని పోటీలలో నేనే గెలిచేవాడిని.: కుస్తీలు, ముష్టియుద్ధం, బరువు లెత్తడం, అంగసౌష్టవం, ఈత, పరుగుపందేలు, టెన్నిసు, సాముగరిడీలు, తదితర పోటీలలో నేనే విజేతను.

నా కప్పుడు పద్దెనిమిది సంవత్సరాలు నిండాయి జాతీయ క్రీడాపోటీలలో పాల్గొనాలని నా కోరిక. సర్వవిధాల సాకల్యాభివృద్ధి పొందాలనుకొనేవాడిని కాబట్టి దశాంగ విన్యాస క్రీడ (Decathlon) లో పోటీ చేయాలని నిశ్చయించుకున్నాను. అది అన్నిటిలోకీ అధిక కఠినమైనది — వేగము, బలము, తాలిమి, సమతుల్యత మొదలైన లక్షణాలన్నిటిలో అత్యంత శిక్షణ కావలసిన పోటీ అది. నేను ఆ శిక్షణ తీసుకొని ఆరు నెలల్లో పోటీలో పాల్గొని నా పోటీదారుని బాగా వెనక్కు నెట్టి నేను చాలా ముందుకు పోయి విజేతనయ్యాను.

ఈ విజయంతో జాతీయ దైహికవిద్యా కార్యకర్తలు నన్ను ఒలింపిక్ పోటీలకు పంపాలని నిశ్చయించారు. రెండు వంవత్సరాల తర్వాత జరగబోయే ప్రపంచ ఒలింపిక్ పోటీలలో డెకాత్లాన్ పోటీలలో నా దేశం తరఫున పాల్గొనే అవకాశం నాకు కలిగింది. ప్రపంచంలోనే ఉత్తమశ్రేణి యోధులు కలిసి పాల్గొనే క్రీడలలో పోటీ చేయ టమంటే మాటలు కాదు కదా! నాకు వెచ్చించటానికి ఎక్కువ సమయం కూడాలేదు.

వెంటనే మా తల్లిగారి పోషణలో, నా తండ్రి వద్ద శిక్షణ ప్రారంభించాను. చాలా ఎక్కువగానే కష్టపడవలసి వచ్చింది. ఒక్కొక్కసారి కష్టపడలేక ఇంక ముందుకు

పోవడం అసాధ్యమనిపించేది. ఎలాగో అలాగ అతికష్టం మీద రోజులు, నెలలు గడిచాయి. చివరకి ప్రపంచ ఒలింపిక్ క్రీడాదినం దగ్గరకు చేరుకున్నాను.

గొప్పలు చెప్పుకోడం కాదు గానీ, ఒలింపిక్స్‌లో నేననుకున్నదాని కంటే చాలా బాగా ఆడాను. డెకాత్లాన్‌లో నేనెన్ని ఎక్కువ గణాంశాలు (points) సంపాదించానంటే అవి ఇంతవరకూ ఎవరూ సాధించనివీ, ఇక మీద సాధించబోనివీ. అవి సాధించవచ్చని ఎవరూ ఊహించనన్ని సాధించాను. కానీ అది జరిగింది, అలా నా ఆకాంక్ష, నా తల్లిదండ్రుల ఆకాంక్ష నెరవేరింది.

కానీ నాలో ఏదో విపరీతం జరిగింది. నేననుకున్న విజయము, కీర్తి పరాకాష్టకు చేరుకున్నా ఏదో ఒక రకమైన విషాదము, శూన్యము మెల్ల మెల్లగా నాలో ఆవరిస్తున్నట్లనిపించసాగింది. నాలో ఏదో వెలితి కనిపిస్తున్నదని, దేనినో ప్రతిష్ఠించుకోవాలనీ యెవరో చెపుతున్నట్లు అనిపించసాగింది. నా దైహిక పాటవం, సామర్థ్యం, శక్తులతో మరింత బాగా సాధించవలసింది ఏదో ఉందని చెపుతున్నట్లు తోచింది. అయితే అది ఏమై యుంటుందనేది నా ఊహకి అందట్లేదు. ఈ భావం ఎక్కువ కాలం వేధించలేదు. ఆ తర్వాత చాలా ప్రముఖమైన పోటీలలో పాల్గొని అన్నింటిలో బాగా రాణించాను. అయితే ప్రతి విజయం తర్వాతా ఈ భావం నాలో తలెత్తుతూనే ఉంది.

నా పరపతి నలుదిశలా వ్యాపించడంతో చాలామంది యువకులు నా చుట్టూ చేరి వివిధ రకాల దైహిక శిక్షణల్లో వారికి సహాయంగా ఉండమని అడిగారు. అలా వారికి శిక్షణ నివ్వడం మొదలుపెట్టాను. ఈ విధంగా నాకెంతో ఇష్టమైన ఆటల్లో, దైహిక వ్యాయామాల్లో ఇతరులకు సాయపడటంలో ఎంతో ఆనందాన్ని పొందాను. ఆ విధంగా క్రీడాశిక్షకునిగా కూడా నేను బాగా పనిచేశాను. నా శిష్యులు చాలా మంది అనేక క్రీడారంగాలలో మంచి ఫలితాలు సాధించారు. ఇలా దైహిక విద్యా గురువుగా మంచి ఫలితాలు కనబడడం కారణం గానూ, నాకు క్రీడారంగంపై ఉన్న మక్కువ వల్ల వాటితో అనుబంధం వదులుకోడం ఇష్టం లేకనూ, ఈ దైహిక శిక్షణావృత్తినే జీవనభృతికి ఎంచుకోవాలనుకున్నాను. దానికి తయారవటంలో భాగంగా దాన్ని శాస్త్రోక్తంగా అభ్యసించాలని దైహిక విద్యా కళాశాలలో విద్యార్థిగా చేరాను.; నాలుగు సంవత్సరాలలో పట్టభద్రుణ్ణయాను.

అభ్యాసంలోనూ, శాస్త్రంలోనూ కూడా దైహిక విద్యాప్రవీణుడనైనాను కాబట్టి

నేను ఆ రంగంలోనే పనిచేయడం మొదలుపెట్టాను. నేను క్రీడాయోధునిగా ఉన్నంత కాలం మంచి ఆరోగ్యం, బలం, నేర్పు, దేహసౌష్టవం పెంపొందించుకుంటూ శారీరక పరిపూర్ణత సాధించటం పైనే దృష్టి పెట్టేవాడిని. ఇప్పుడు మిగతావారు కూడా నా మాదిరే అవ్వాలనే ఉద్దేశ్యంతో వారికి సహాయపడటం మొదలుపెట్టాను. దేశమంతటా ఉపాధ్యాయ శిక్షణా కేంద్రాలను ఏర్పరచి దైహికవిద్యలో అత్యుత్తమ శిక్షకులనూ, సంచాలకులనూ తయారుచేశాను. వారి సహకారంతో దేశం నలుమూలలా అనేకానేక దైహిక విద్యాకేంద్రాలను తెరిపించాను. ఈ కేంద్రాల ప్రధానోద్దేశం సాధారణ ప్రజానీకానికి ఆరోగ్యాన్ని గురించీ, దైహిక విద్య, ఉల్లాస కార్యకలాపాలు మొదలైనవాటిని గురించీ, వాటిని సమకూర్చుకొనే శాస్త్రీయ విధానాన్ని గురించీ అవగాహన కలిగించాలనేది. ఆ నా ఉద్దేశం నెరవేరి కొన్ని సంవత్సరాలకు నా దేశప్రజల ఆరోగ్యం చాలా బాగా మెరుగుపడింది. ఇంకా వారు స్వదేశంలోనూ, విదేశాల్లోనూ గూడా ఆటల పోటీల్లో మంచి ఫలితాలు చూపించారు. అనతి కాలానికే క్రీడాప్రపంచంలో నా దేశం అంతర్జాతీయంగా గొప్ప ఖ్యాతి గడించింది. నా దేశం నాకు ప్రత్యేక సహకారాన్ని అందిస్తూ దైహిక విద్యామంత్రిగా నియమించటం వల్లనే నేనింత చేయగలిగానని ఒప్పుకోక తప్పదు.

ఆ తర్వాత ప్రపంచం నలుమూలలా గొప్ప దైహిక విద్యావేత్తగా, సంస్థాపకునిగా నా పేరు మారుమోగింది. అందులో అంతర్జాతీయ నిపుణునిగా నాకు గుర్తింపు వచ్చింది. అయా అధికారుల దగ్గర్నుండి వారి వారి దేశాల్లో నా దైహిక విద్యావిధానాల గురించి మాట్లాడమనీ, దాన్నక్కడ ప్రవేశపెట్టమనీ నాకు ఆహ్వానాలు అంద నారంభించాయి. భూమ్మీద అన్ని మూలల నుంచి నా సలహా సంప్రదింపుల కోసమని గుట్టలు గుట్టలుగా ఉత్తరాలు అందుతుండేవి.

ఇంత వ్యవహారం నడుస్తున్నప్పటికీ నా మనసులో నిరంతరమైన ఆలోచన ఒకటి తలెత్తుతూనే వుంది; నా శక్తియుక్తులు, దేశమంతా విస్తరించిన నా సంస్థ ద్వారా పెరుగుతున్న ప్రభావం, అంతర్జాతీయంగా నాకున్న గొప్ప పరపతి వీటన్నిటినీ పరమోదాత్తమైన ఘన ప్రయోజనాలకై ఉపయోగిస్తే బాగుంటుది కదా! అప్పుడే నేను చేసినదానికి పరమార్థం కదా అనిపించసాగింది. కానీ ఏం చేయాలో అనేది ఇప్పటిదాకా తెలియలేదు.

ఒక్కొక్కసారి నన్ను 'సూపర్ మేన్' అని కూడా అనేవారు. కానీ నేను సూపర్

మేన్‌ని కాదు. నేను ప్రకృతికి బానిసనే, మనిషికుండే అజ్ఞానం, పరిమితులు, అసమర్థతలు నాకున్నాయి. ఇంకా ప్రమాదాలు, అస్వస్థతలు, శక్తినంతా ఓడ్చివేసే ఉద్రేకాలు మొదలైన వాటికన్నిటికీ తలొగ్గవలసిందే. నేను వీటికి వేటికీ అతీతుడను కానని, ఇంకా నేర్చుకోవలసిందీ, సాధించవలసిందీ ఏదో ఉందనేది నిజము.

ప్రస్తుతం మృత్యుముఖంలో ఉన్న నేను చావటానికి ఏమాత్రం భయపడటం లేదు. అమిత బాధ, ఆకలి, దప్పికలను గురించి ఆలోచన వచ్చినా అది నన్నేమీ చేయలేదు. కానీ జీవితంలో నన్ను వేధించే సమస్యలను పరిష్కరించుకోలేకపోయాననే నా బాధ. జీవితంలో ఎంతో విజయాన్నీ, ప్రఖ్యాతినీ, గౌరవప్రపత్తులను, ధనాన్నీ, ఇంతెందుకు మానవుడు కోరుకునేవన్నీ కూడా సంపాదించాను. కానీ ఇవేవీ నాకు సంతృప్తి నివ్వలేదు, నా ప్రశ్నలకు సమాధానం దొరకలేదు.

ఇవన్నీ ఉండగా నాకు లభించనిది ఏమిటి? నా శరీర పరిపూర్ణత్వానికీ, నా సామర్థ్యానికీ ఉత్తమమైన ప్రయోజన మేమిటి? దేశవ్యాప్తమైన నా వ్యవస్థకూ, అంతర్జాతీయ పరపతికీ సరైన ప్రయోజనం ఏమి కాగలదు?

మూలం: ప్రణబ్

అనువాదం: అమరవాది ప్రభావతి, అమరవాది వేంకటరామశాస్త్రి

ఈ భువిపై రూపుదాల్చే సమయం ఆసన్నమైంది. అందువల్లే మీరంతా అసంతృప్తితో ఉన్నారు. జీవితంలో ఆశించినదాన్ని అందుకోలేకపోతున్నామని చింతిస్తున్నారు. ఈ ప్రపంచపు అస్పష్టత నుండి, దురవస్థ నుండి విముక్తిపొందే అవకాశాన్ని ఈ ఒక్క మౌలికమైన చైతన్య పరివర్తన మాత్రమే అందివ్వగలుగుతుంది. ఈ చైతన్య పరివర్తనం, ఈ ఔన్నత్య సత్యావిష్కరణ కేవలం ఒక అవకాశ సిద్ధి మాత్రమే కాదు. అది తప్పక జరిగితీరనున్న వాస్తవం. నిజానికి ఇదే మన అస్తిత్వధ్యేయం. పృథివి పైనున్న సర్వమానవ జీవనోద్దేశం. తొలుత ప్రస్తుత చైతన్యం పరివర్తన చెందడం, పిదప జీవితం, తర్వాత రూపం పరిణామగతంగా వికసించడం — ఇదీ కొత్త సృష్టిక్రమం. ఈ కొత్త సృష్టి తప్పక జరిగితీరుతుంది. మూలకణాలు మొదలుకొని ఈ సువిశాల విశ్వందాకా, క్రియాశీలమైన ప్రకృతి చైతన్యం యావత్తు క్రమానుగతంగా ఆ మహత్తర సత్యచైతన్యంలోకి తిరిగి చేరుకుంటుంది. ఇదే విశ్వం యొక్క మూలం, లక్ష్యం కూడా. స్వాభావికంగా మనం ఏమిటో దాన్ని మనం పొందాలి. మన అంతరంగం లోతుల్లో దాగి ఉన్న సత్యసౌందర్యాలతో, శక్తిపరిపూర్ణతలతో కలిసి సంపూర్ణంగా జీవించాలి. అప్పుడు మన జీవితం ఒక మహత్తర అనంత దైవీయ ఆనందంగా ప్రకటితమౌతుంది.

(అక్కడ — ఆ ఆరుగురు నిశ్శబ్ద దృక్కులతో అంగీకార సూచకంగా మౌనంగా ఉండిపోతారు.)

రచయిత:

నీ వాక్కులలో ఏదో కట్టిపడేసే బలం ఉంది. ఏదో సర్వవ్యాపకశక్తి నిండి ఉంది. అవును, ఒక కొత్త ద్వారం మా ముందు తెరచుకున్నది. ఒక కొత్త ఆశ మా హృదయాలలో ఉద్భవించింది. కాని, దీన్ని సాధించడానికి చాలా వ్యవధి పట్టవచ్చు. ఇప్పుడేమో మా కోసం మృత్యువు వేచి ఉన్నది. అంతిమ ఘడియలు ఆసన్నమైనవి. అయ్యో! కాలాతీతమైపోయింది!

అజ్ఞాత మానవుడు:

కాదు కాదు. కాలాతీతం ఎంతమాత్రం కాలేదు. ఎన్నటికీ కాదు.

ఒక మహోన్నత ఆకాంక్షతో మనమంతా మన సంకల్పాన్ని ఏకం చేద్దాం. దైవానుగ్రహం దోహదంకై ప్రార్థిద్దాం. అద్భుతాలు ఎప్పుడూ సాధ్యమయ్యేవే. ఈ విశ్వాసానికి పరమ శ్రేష్ఠమైన శక్తి ఉంది. ఈ దివ్యపరిణామ మహదావకాశంలో భాగ

స్వాముల మౌదాం. అప్పుడు దేవుడు జోక్యం చేసుకొని దిగివచ్చి మన జీవితాలను వృద్ధిపరుస్తాడు. విజ్ఞుల వినయంతో, పసిపాపల నిష్కళంక స్వచ్ఛతతో ఆరాధిద్దాం. ఈ నవచైతన్యాన్ని, ఈ కొత్త శక్తిని, సత్యాన్ని, సౌందర్యాన్ని ఆర్తి పూరిస్తూ ఆహ్వానిద్దాం. అప్పుడివన్నీ ఏకంగా వ్యక్తీకరింపబడి తీరుతాయి. ఈ లోకం పరివర్తనం చెంది ఈ భౌతిక ప్రపంచంలో అతిమానస దివ్యజీవనం అవతరిస్తుంది.

(వాళ్లందరూ ఏకాగ్రతతో మౌనంగా ఉంటారు. అజ్ఞాత మానవుడు కొనసాగిస్తుంటాడు ఇలా:)

"ఓ సర్వోత్కృష్ట సత్యమా! నీవు విప్పిన ఈ మహాద్భుత రహస్యంతో మమేకమై మేమందరం పరిపూర్ణంగా జీవించేలా దీవించు తండ్రీ!"

(వాళ్లు అందరూ మంద్రస్థాయిలో ఆ మంత్రాన్ని మౌనంగా ఏకాగ్రతతో జపిస్తుంటారు. అంతలోనే కళాకారుని అరుపు)

చూడండీ! చూడండీ!

(దిగంతరేఖ మీద బిందువు ప్రమాణంలో ఒక నావ కనిపిస్తుంది. మెల్లమెల్లగా పడవ దరికి చేరుతుంది. కేకలు! అప్పుడు అజ్ఞాత మానవుడు అంటారు:)

మన ప్రార్థన ఫలించింది!

(నావ చేరువై స్పష్టంగా కనిపించాక క్రీడాకారుడు పడవ అంచుల పైకి గెంతి జేబులోని తెల్లని రుమాలును దులిపి ఊపుతాడు. నావ తీరం చేరుతుంది. శాస్త్రజ్ఞుడు కేకలేస్తాడు)

వాళ్లు మనలను చూశారు. వస్తున్నారు వాళ్లు.

(అజ్ఞాత మానవుడు అంటాడిలా మెల్లమెల్లగా మంద్రస్వరంతో)

ఇదిగో, ఇక్కడే ఉంది విమోచనం!

ఇక్కడే ఉంది కొత్త జీవనం!

(తెర పడుతుంది)

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: నాగరాజు రామస్వామి

యోగం: కర్మలలో నైపుణ్యం

యోగం అంటే కర్మలలో నైపుణ్యం (గీత): అంటే అర్థం ఏమిటి?
యోగం అంటే కర్మలలో నైపుణ్యం అని గీత చెబుతుంది. మనస్సు, అంతస్థిత చైతన్యపు పరివర్తనకే యోగం అని పేరు పెట్టింది గీత. దీనివల్ల ఒక పరిపూర్ణమైన అంతర్గత సమన్వయ స్థితి లభిస్తుంది. విత్తు నుండి చెట్టు వలె కర్మకు సంబంధించి సమ్యక్ సూత్రం, సమ్యక్ ఆధ్యాత్మిక, దివ్య కర్మ పర్యవసానం సహజసిద్ధంగా ప్రభవిస్తుంది. మరింత తెలివైన సైన్యాధికారి, రాజకీయవేత్త, న్యాయవాది, చెప్పులు కుట్టేవాడు యోగులని అనడం అర్థరహితం.!!!!!

కర్మలలో ఏ రకం నైపుణ్యమైనా యోగం అని అర్థం కాదు. యోగం అంటే విశ్వజనీన సమానత్వపు ఆధ్యాత్మిక ప్రాభవాన్ని, భగవత్ సాయుజ్యాన్ని యోగం అని అనాలి. ఇంద్రియ-మనస్సుకు సంబంధించిన అహంకారం, ఇంద్రియాల సంకెళ్ళ నుండి విముక్తిచెందిన మానవ ప్రకృతిలో దివ్య, విశ్వజనీన పరమాత్మ లయలకు ఆత్మ, దాని ఉపకరణాలు పరిపూర్ణంగా ఇమిడిపోవాలి.

యోగం, ఉపయోగం —

వర్తమాన అస్తిత్వ జీవనవిధానాలను దాటిపోయి, మరింత ఉన్నతమైన, నవ్యమైన, విస్తృతమైన సాధారణ మృగప్రాయమైన, బుద్ధిజీవి అయిన మనిషికి వర్తించని చైతన్యస్థితికి చేరే విధానానికి యోగం అని అంటారు. అహంకారబద్ధమైన చైతన్యానికి బదులు విశ్వజనీనమైన లేదా విశ్వచేతనను పొందడం యోగం అంటారు. అంతేకాదు. విశ్వాతీతమైన, నామరహితం తత్వం వైపు చైతన్యం ఎదగడం యోగం అవుతుంది. ఆ నామరహిత మహత్వం సర్వసృష్టికి మూలం, ఆధారభూతం. మనిషి ఏ భగవద్దివ్య చైతన్యశిఖరాల నుండి దిగి వచ్చాడో అటువైపు, అలోచించే మానవ మృగతత్వం ప్రయాణించడం యోగంగా పరిగణించాలి. ఈ అధిరోహణలో ఎన్నెన్నో దశలు, స్థాయిలు, ఎన్నో పర్వత ఔన్నత్యాలు దాటాలి. వాటి శిఖరాగ్రంపై సర్వసృష్టికి కారణభూతమైన మహాసత్యం భాసిస్తుంటుంది. ప్రతి దశలోనూ గీత ప్రవచనం ఆ దశకు మరింత ఉన్నతతత్వాలను ఆవిష్కరిస్తుంది. ఈ ప్రపంచంలోకి ఆత్మ దిగిరావడం వల్ల ఎదురయ్యే ప్రమాదాల నుండి ఈ కొత్త సూత్రం ఏ కొంచెమైనా రక్షిస్తుంది.

జ్ఞానవికాసం లేని బుద్ధి ఎంత సునిశితమైనా, ఎంత వివేకం ఉన్నదైనా అజ్ఞానంతో బంధితమవుతుంది, పరిమితమవుతుంది. అటువంటి అజ్ఞానం వల్ల జనించే ప్రమాదాల నుండి ఈ సూత్రం రక్షిస్తుంది. కల్మషం నిండిన హృదయం ఎంతటి సుసంపన్నమైన ఆకాంక్షను, భావాలను కలిగియున్నా అనుభవించే బాధలు, పాపాల నుండి ఈ సూత్రం రక్షిస్తుంది. ఎంతటి శక్తివంతమైనా, ఎంతటి విజయవంతమైనా మానవుని దివ్యీకృతం కాని సంకల్పం కర్మలకు శాశ్వతంగా కట్టుబడి వుంటుంది. అటువంటి నిరుపయుక్త కర్మల నుండి ఈ సూత్రం కాపాడుతుంది. మన సాధారణ మానవ జీవన విషవలయం నుండి మనం తప్పించుకోడానికి ఒక మార్గాన్ని ఈ యోగం చూపిస్తుంది.

మామూలు మనిషి, యోగి పనితీరులు

గీత దృష్టిలో కర్మల భావన చాలా విస్తృతమైనది మనిషిలోని ప్రకృతి చేసే సర్వకర్మలు — అంతర్గతమైన, బాహ్యమైన, మనసులోనివైనా, దేహాని నడిపేవైనా, గొప్పవైనా, అల్పమైనవైనా — అన్నీ ఈ భావన గొడుగు క్రిందికి వస్తాయి. ఒక అధినాయకుని పరిశ్రమ అయినా, ఒక చెప్పులు కుట్టేవాని పనైనా, ఒక ఋషి తపస్సైనా, భోజనం చేసే ప్రక్రియ అయినా అన్నీ ఈ జాబితాలోకి వస్తాయి. ఆలోచన ద్వారా పరమాత్మ అన్వేషణ, హృదయోద్వేగాలతో మహోన్నత దైవాన్ని ఆరాధించడం, సాధన ఉప కరణాల, శక్తులు అన్నింటినీ భగవంతుని, మానవుని సేవకు ఉపయోగించడం — అన్నీ ఇచట సమానమే.

తన చీకటి గుహలో మౌనంగా, నిశ్చలంగా ఆశీనుడైన ముని, బోధివృక్షం నీడలో కూర్చొని నిత్యసత్య జ్యోతిర్వలయాన్ని సొంతం చేసుకొన్న బుద్ధుడు, భారతదేశం అంతటా తుఫానులా చెలరేగి, నిష్కర్మ-వైభవాన్ని గూర్చి అత్యంత చైతన్యస్ఫోరకంగా అందరితో చర్చించి, అందరినీ ఓడించిన అద్వైత తేజోమూర్తి శంకరుడు ఈ దృష్టితో చూస్తే మహనీయమైన, శక్తిప్రదమైన కర్మ చేసినట్లే. బాహ్యమైన కర్మ పైకి ఒకేలాగా కనిపిస్తుంది. సామాన్యమైన మనిషి పనికి, యోగి చేసే పనికి మధ్య అంతరంగికమైన విభేదం చాలా ఉంది. చైతన్యస్థాయిలో, ఆత్మశక్తిలో, సంకల్పంలో స్వభావంలో విభేదం ఉంది.

దివ్య అస్తిత్వం అపరిమితం

మనం ఎవరమో, ఏమిటో అక్కడ నుండి మనం చేసే పనులు రూపుదిద్దుకుంటాయి. సత్ పురుషుడు తనకు తానెవరో బాగా ఎరుక కలిగి వుంటాడు. చైతన్యమే జ్ఞాన, శక్తులుగా మారుతుంది. ఈ రెండు రకాల కోణాల శక్తి క్రియగా మారిన ఫలితమే కర్మసంచయం. అస్తిత్వశక్తి రూపాలే మనస్సు, శరీరం, జీవితం. అందులో ఉన్నదాని నుండే అవి పనిచేస్తుంటాయి. తమ స్వభావం ప్రకారం జీవులంతా పనిచేస్తుంటారని అన్నప్పుడు ఆ అర్థం తీసుకోవాలి. తన సమస్తాన్నీ తన అధీనంలో వుంచుకొన్న అపరిమిత దివ్య అస్తిత్వం నిర్మలం, పవిత్రం. అదే సత్. తన స్వీయ ఎరుక యొక్క అపరిమిత నిర్మలత్వంలో, దేనిని పూజిస్తుందో అది దాని యొక్క సత్యామే — సత్యం. దివ్యజ్ఞానం పరమ సత్యజ్ఞానమే. దివ్యసంకల్పం పరమ సత్యశక్తియే. దివ్య కర్తృత్వాలు సత్యం నుండి ప్రవహించే మాటలు, భావసముదాయాలు. సహస్ర రూపాలుగా సహస్ర దశలలో అనంత బంధాలలో అవి తమను తాను తెలుసుకొంటాయి. కాని భగవంతుడు ఏ ఒక్క కర్తృత్వానికి గానీ, ఏ కాల క్షణానికి కానీ, ఏ ప్రదేశానికి గానీ, ఏ సంబంధ సూత్రానికి గానీ పరిమితుడై ఉండడు. ఎందుకంటే ఆయన విశ్వజనీనుడు అనంతుడు. ఈ విశ్వానికి కూడా పరిమితం కాడు. ఆయన అనంత తత్వం విశ్వసదృశం కాదు, విశ్వాతీతం.

వ్యక్తి కర్మలు పరిమితం

కాని వ్యక్తి పరిమితుడు. కాలానికి బంధితుడు. ఆ విధంగానే అతని కర్మలుంటాయి. అస్తిత్వం పనిచేసే తీరు, తాను వున్నానన్న భావన, దేశకాలాదులకు లోబడి పని చేయడం, పనిచేసే విధానంలో వున్న పరిస్థితులు, ఆ క్షణం, ఆ ప్రదేశం — ఇవన్నీ స్వయం — వ్యక్త సత్యాలుగా, సంఘటనల వెనుక నిలిచిన సత్యంగా అతడు పరిగణించడం జరుగుతుంది.

వ్యక్తి, వ్యక్తి జ్ఞానం, శక్తి, సంకల్పం, ప్రపంచంతోనూ, తోటిమానవులతో అతని సంబంధాలు, ప్రపంచంలో అతని అవసరం, వారి నుండి అతడు కోరుకొనేది — ఇవన్నీ చాలినంత సత్యంగా, వాస్తవంగా అతను పరిగణిస్తాడు. అతని కర్మలు ప్రారంభమయ్యే బిందువును కేంద్రీయ వాస్తవికతకను విశ్వసూత్రంగా పరిగణిస్తాడు.

అహంకారపూర్ణమైన ఈ తప్పిదం నుండి సమస్తాన్ని విషేధించే అసత్యం బయలుదేరుతుంది. విశ్వజనీనతనూ, సర్వ-అస్తిత్వాన్నీ, సర్వ-జ్ఞానాన్నీ, సర్వ-సంకల్పాన్నీ సవ్యంగా ప్రతిబింబిస్తూ తనకు తానుగా దానితో బాంధవ్యాన్నే ర్పరచుకొంటూ, తనలోనే ఉన్న మహదానందం వైపు, ఆత్మోపలబ్ధి వైపు సదా సాగిపోతుంటే తప్ప, వ్యక్తిగా తయారైన, ప్రత్యేకత సంతరించుకొన్న దానికి స్వీయ అస్తిత్వంగాని, యదార్థతగాని, పటిష్టశక్తి గాని వుండవు. అందువల్ల తనను తాను విశ్వజనీనం చేసుకోడంలోనే వ్యక్తికి మోక్షసిద్ధి కలుగుతుంది. (దానిని salvation అని శ్రీఅరవిందులు అన్నారు.) జీవితం ఈ పాఠాన్ని ఎప్పుడూ అతనికి బోధిస్తుంటుంది. కాని మార్పు కంగీకరించని అహంకారం తెలుసుకోడానికి ఇష్టపడదు. విశ్వజనీనత అంటే ఒక వర్గం కాదు. విస్తృతించిన అహం కాదు. కుటుంబం కాదు. సమాజం కాదు. జాతి కాదు. సమస్త మానవాళి కూడా కాదు. కాని, ఈ అల్పత్వాలన్నింటినీ దాటి ఉన్న 'అనంతం'.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

జగన్నియమాతిక్రమణ

వ్యక్తిని నిజజీవితంలో మరింత స్వేచ్ఛాజీవిగా చేసినా, అతని అస్తిత్వంలోని యధార్థ స్వేచ్ఛకు సన్నిహితంగా తీసుకుపోయినా, విశ్వజనీనత అతనిని ముక్తుని చేయజాలదు. విశ్వజనీనమైనదానితో సమశ్రుతి నుండడం అనేది మొదటి అడుగు. కాని విశ్వజనీనత కావల, దానిని నడుపుతున్న, నిర్దేశిస్తున్న జగదతీత అనంతత్వం ఒకటున్నది. కనుక సమస్తాన్నీ అతిశయించి ఉన్న దివ్యపురుషుని ప్రజ్ఞానాన్ని, పరమేచ్ఛను, మహాశక్తిని, అతని మహదానందాన్ని వ్యక్తం చేయడం మినహా విశ్వానికి కూడా స్వీయ అస్తిత్వం సత్యం, లేదా ప్రామాణికత లేదు. విశ్వాన్ని అతిశయించి వున్న ఆతనిని గురించి ఆలంకారికంగా చెప్పాలంటే అతని అస్తిత్వంలోని ఒక అల్పాంశంతో, ఆతని చేతన యొక్క ఏకైక కిరణంతో ఈ సమస్త లోకాలను అతడు సృజించాడు. అందుచేత విశ్వజనీనత సంతరించుకొన్న తన జగచ్చేతన

నుండి జగదతీతమై వున్నదాని వైపు తలెత్తి దృష్టి సారించాలి. ఆ అనుభవంతో తన అస్తిత్వానికి గల సంపూర్ణ అర్థాన్ని, కర్మల గతిని గ్రహించాలి. ఈ ప్రాథమిక సత్యం నుండి యౌగిక చేతన ప్రారంభమౌతుంది. అది వ్యక్తిని తనను తాను విశ్వ జనీనునిగా తయారుచేసుకొనడానికి, ఆ పిదప జగన్నియమాన్ని అతిశయించి పోవడా నికి సాయపడుతుంది. ఈ రూపాంతరీకరణ అతని అస్తిత్వపు స్థితి మీద మాత్రమే గాక కర్మలలో పనిచేసే చేతన మీద కూడా పనిచేస్తుంది.*

---

*(CWM Vol 3, pp 168-69 *లో ప్రచురించబడిన) ఇచట 1930-31 కి సంబంధించిన దివ్యజనని సంభాషణలో నుండి ఒక పాఠ్యాంశాన్ని పాఠకులకు అందించాలని అభిలషిస్తున్నాం.*

...యోగులకు ఎంతో ప్రియమైన విశ్వజనీన చేతన, దైవం కాదు అనే విషయాన్ని మనస్సులో ఉంచుకోక తప్పదు. నీవు కావాలనుకొంటే నీ చుట్టూ వున్న పరిమితులను సమాంతరంగా భగ్నం చేసుకోవచ్చు. అప్పుడు అనుభవానికొచ్చే వైశాల్యతను, జగత్తుకు సంబంధించిన నానాత్వం యొక్క భావనను, దైవం అనుకొంటే నీవు చాలా పొరపడినట్లే. విశ్వజనీనతాభావ కదలిక కేవలం సత్యాసత్యాల మిశ్రమం మాత్రమే. అందుచేత అచట ఆగిపోవడం అంటే అపరిపూర్ణత దగ్గరే ఆగిపోవడం అవుతుంది. జగదతీత పరమ సత్యాన్ని ఎప్పుడూ పొందకుండా జగచ్చేతనలో నిరభ్యంతరంగా పాలు పంచుకోవచ్చు. ఆలా గాక, దైవం వద్దకు పోవడం అంటే విశ్వజనీనతా ఉప లబ్ధిని కూడా పొందినప్పటికీ అనృతం నుండి స్వేచ్ఛ కలిగి వుండడం అవుతుంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. వి. రావు

సమత అసలైన అర్థం

అంతరాత్మ మరియు మనస్సుల సమత్వమే యోగం అని గీత చెప్తోంది. ఈ సమత్వమే బ్రాహ్మీస్థితికి, యోగి ఆకాంక్షించే ఆ వున్నత అనంత చేతనకు పునాది అని కూడా గీత చెప్తోంది. మనస్సు యొక్క సమత అంటే విశ్వజనీనత. ఎందుచేత నంటే అంతరాత్మకు సంబంధించిన విశ్వజనీనత లేకుండా, ఉదాసీనతా స్థితి వుండవచ్చు లేదా ఒక నిష్పాక్షిక ఆత్మ-నియంత్రణ, లేదా చిత్తవృత్తికి సంబంధించిన, చక్కగా అదుపుచేయబడిన సమత ఉండవచ్చు, కాని దాని అర్థం ఇవేవీ కాదు. మనం చెప్పుకొనే సమత అంటే ఉదాసీనత లేక నిష్పాక్షికత, లేక హెచ్చుతగ్గులు లేకపోవడం కాదు. సమస్తమూ ఆ ఏకైకమే అని గ్రహించిన కారణం చేత సర్వుల యెడల, సమస్త వస్తువులు, సంభవతల యెడల ప్రాథమిక ఏకత్వ వైఖరితో వుండడమే. అటువంటి సమత్వంతో కర్మకు పొత్తు కుదరదని, తప్పుగా భావించారు. అదెంత మాత్రం కాదు: ఇది హేతుబుద్ధికి సంబంధించిన భ్రాంతివల్ల, అతని ఆశలు, భయాలు, రాగాల వల్ల లేదా భావోద్వేగానికి సంబంధించిన స్వసంకల్పిత యిష్టాయిష్టాల వల్ల హేతుసంబంధ భ్రాంతి వల్ల తనను తాను సమర్థించుకొనే బుద్ధి వల్ల మాత్రమే తప్ప మరి దేనివల్లా కర్మ చేయడం సాధ్యపడదు అని భావించే జాంతవిక మరియు బౌద్ధిక మానవుని తప్పు యిది. వ్యక్తి నిజమైన నటుడై వుండి, కేవలం ఉపకరణం లేదా అప్రధాన ఏజంటు కాకపోయినట్లైతే అదే వాస్తవం అవుతుంది. మన వ్యక్తిత్వాన్ని ఆధారం చేసుకొని, దాని ద్వారా పనిచేసే విశ్వవ్యాపకమైనది పరాశక్తి అని మనకు బాగా తెలుసు. ఎందుకనంటే విజ్ఞానశాస్త్రం, దర్శనశాస్త్రం అదే సత్యాన్ని ధృవీ కరిస్తున్నాయి. వ్యక్తిగత మనస్సు ఒక మహనీయ, అజ్ఞానంతో తనకు తాను ఎంచు కొన్నట్లు నాటకమాడుతూ విశ్వవ్యాపకమైన దానిని పరిగణించకుండా, అనృతపు ఆధారంపై, జ్ఞానంలో, పరమ సత్య సంకల్పంతో గాకుండా తప్పిదాన్ని ఆసరాగానే చేసుకొంటూ పనిచేస్తున్నదనేది స్పష్టం. కర్మలలో ఏ విధమైన వాస్తవ కౌశలాన్ని అది అందుకోలేదు. ఎందుకనంటే, మనం వెంట వెంటనే మార్చుకోవలసివచ్చే, చేసినంతసేపూ ఏడుస్తూ, పెనగులాడుతూ, బాధపడుతూ విరామం తీసుకొనేందుకు భద్రమైన చోటు లేకుండా, ఒక అసత్యం లేక అర్థ-సత్యం దగ్గరకు చేర్చే, కర్మలను కౌశలం గల కర్మలు అని చెప్పలేం. కాని విశ్వవ్యాపకమైనది సమస్తంలోనూ సమంగా

ఉంటుంది. అందుచేత దాని నిర్దేశాలు, స్వ-సంకల్పిత మక్కువలచే గాక, పరిమిత రహితమైన, అసమర్థతకు, తప్పిదానికి లోనుగాని దివ్యసంకల్పపు సత్య, జ్ఞానాలచే నిర్దేశించబడతాయి.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. వి. రావు

జీవి అస్తిత్వంలో పురోగమనాత్మక పరివర్తనను సాధించేది యోగం

తన దేహపు లేక వ్యక్తిగత చిత్తవృత్తికి, లేదా పరిమితీకరించబడిన మనస్సుకు సంబంధించిన గోడల మధ్య గాక, సమస్తంలోని ఏకైక అస్తిత్వపు సమస్తాన్నీ, ఆలింగనం చేసుకొను అస్తిత్వపు చేతనకు గల పరిపూర్ణ సమతా పునాది నుండి ఉద్ధరించబడి ఆ ఉన్నత చేతనలో నివసించువాడు యోగి. ఆ స్థితే అతనిని సాధారణ మానవునికన్న భిన్న మైనవానిగా చేస్తుంది. తన అస్తిత్వంలో ప్రభవించి పరివర్తన చెందే చాలా అల్ప మైనవిగా అతనికి మనః ప్రాణ దేహాలు కన్పిస్తాయి. అంతమాత్రమే కాదు, అతడు అల్పమైన అహంలో లేదా మనస్సులో నివసించువాడు మాత్రమే గాదు తానిప్పుడు సదా బృహత్తర అనంత ఆత్మతో అభిన్నుడైనవాడు. అట్టి తనలోనే సమస్త విశ్వం ప్రవర్తిల్లుతున్నట్లాతడు దర్శిస్తాడు. దివ్యమైన పరమ సత్యం, పరమ జ్ఞానం, పరమేచ్ఛ, పరమ శక్తి యొక్క వత్తిడి వల్ల ఈ అస్తిత్వం నుండి ఈ దివ్యమైన 'సత్ ' నుండి, విశ్వంలోని సమస్త కర్మ పర్యవసిస్తోందని దర్శిస్తాడు. విశ్వకార్యంలో పాలు పంచుకొని, దివ్య సత్యం వెలుగులో, దాని పాలనలో సమస్తాన్నీ చూడనారంభిస్తాడు. స్వయంగా, తన కర్మలు ఇతరులు చేసే కర్మలవలె గాక, మరో క్రమంలో జరుగుతున్నట్లు చూస్తాడు. తన స్వీకీయ ఆవేగాలు, ఇష్టాయిష్టాలు, తడుముడులాటలు, అన్వేషణలు, తిరుగుబాట్లచే తాను బంధించబడడు లేదా తక్కిన సమస్తానికీ సంబంధించిన సత్యానికి మూసుకొనిపోడు. అలా అభివృద్ధి చెందే దృష్టి వైశాల్యతకు అర్థం, జ్ఞానాభివృద్ధి అనేది సుస్పష్టం. జ్ఞానం అంటే శక్తి అన్న మాట నిజమైతే అది కర్మలు చేయడానికై పెరుగుతున్న క్రియాశక్తి కూడా అనే అర్థం తప్పక వస్తుంది.

కాని తన వ్యక్తిగత హేతుబుద్ధి, ఊహ, ఇచ్ఛలకు గల అల్ప ప్రకాశంలోనే యోగి కర్మ చేస్తుంటే ఆ అర్థం వర్తించదు. ఎందుచేతనంటే బుద్ధి మరి దానికి సంబంధించిన దానంతటి పైన ఆధారపడేదంతా కఠినమైన పరిమితులకు, పూర్తిగా బుద్ధి ఆదేశాల కనుగుణంగా పనిచేస్తాయి. తదనుగుణంగానే అప్రకాశ బుద్ధి, దాని సేవకులు కొనసాగించే కార్యకలాపం ఈ విశాల అస్తిత్వం నుండి పెల్లుబికే నూతన చేతనాస్థితితో విభేదిస్తుంది. అవి చురుకుగా ఉన్నంత కాలం నూతన చేతనా స్థితి పరిపూర్ణం కాలేదు, లేదా సురక్షితం అని చెప్పలేం. ఎందుకనంటే, వాటి సంకుచిత కార్యాలకుగల హక్కును ప్రకటించే అహం-అలవాటు యొక్క నిమ్న క్షేత్రం వైపుకు ఆ నూతన చేతన సదా లాగబడుతూంటుంది. తన బౌద్ధిక లేదా, భావావేశపూరితమైన ప్రకృతి కోరినదానిని బట్టి యోగి పనిచేయడం మానివేయడం అధికాధికంగా జరుగుతూంటుంది. గతానికి సంబంధించిన మానవ-మృగ మిశ్రమంలో మరో వెలుగు ప్రసరిస్తుంది, మరో శక్తి మరియు సన్నిధి జోక్యం చేసుకొంటాయి, ఇతర నిగూఢ శక్తిసామర్థ్యాలు మేలుకొంటాయి.

అప్పుడు ఇచ్ఛ, చిత్తవృత్తుల సంస్కరణ జరుగుతుంది:

అస్తిత్వపు పరివర్తన జరిగినపుడు, ఇచ్ఛ, చిత్తవృత్తులు తప్పనిసరిగా సంస్కరణకు లోనవుతాయి. ప్రాథమిక దశ నుండి కూడా యోగి తన స్వీయ ఇచ్ఛను లోబరచుకొన నారంభిస్తాడు. లేదా అది సహజంగానే తనను ఉన్నత స్థితి వైపు ఆకర్షించు పరమోన్నత దివ్య సంకల్ప భావనకు తానుగా లోబడిపోతుంది. తన గత వ్యక్తిపరమైన జీవనంలోనికి, తన గత వ్యక్తిపరమైన కర్మలోనికి అనేక వెనకడుగులతో, పతనాలతో, అజ్ఞానంగా, అపరిపూర్ణంగా దోషభూయిష్టంగా దైవేచ్ఛ ప్రారంభంలో నడక సాగిస్తుంది. కాని కాలం జరిగిన కొద్దీ అది తన దివ్యమూలంతో సమశ్రుతిని సంతరించుకొంటుంది. కాలక్రమంలో వ్యక్తిగత సంకల్పం ఊర్ధ్వంలో కరగిపోతుంది. సమస్త మార్గాలు, సార్వత్రికతలో, అనంతంలో లీనమై విశ్వాతీతమైనదానికి అర్థతః విధేయమౌతాయి. బుద్ధిగత జాతి ఊహించినట్లుగా ఈ పరివర్తనం, ఈ ఆరోహణ, వ్యాకోచించడం అనే వాటి అర్థం, వ్యక్తిలో పనిచేస్తున్న ఇచ్ఛాశక్తి యొక్క ఎట్టి విధమైన నశింపు కాదు. పైపెచ్చు అది దానిని, అమిత శక్తివంతమైన స్థాయికి పెంచుతుంది. అదే సమయంలో దానికి అనంత స్థిరత్వాన్ని, శాశ్వత శాంతిని అందజేస్తుంది. చిత్తవృత్తి

కూడా సమస్త ప్రయాస, కోరికల పట్టు నుండి గాఢావేశ ప్రేరణ, కోరి తెచ్చుకొన్న ఆత్మ-భ్రాంతి వల్ల కలిగే బాధల నుండి విడుదల పొందుతుంది. కోరిక, ఎంత మంచిదైనా, అది పరిమితి వైపుకే, అనుమానాస్పద స్థితికే, తదితరాన్నంతట్ని కాదని ఏదో ఒకదాన్నే ప్రత్యేకించి ఎన్నుకొనే వేగిరపాటుకు, వత్తిడికి, విడచివేయదగని దానిని విడిచిపుచ్చాలనే ఒక రకమైన వత్తిడికి, దైవ తిరస్కారాలకు, కోరినదివ్వకుండా దైవం పట్టి వుంచడాలకు, వ్యతిరేకంగా తిరుగుబాటు చేయడానికి దారి తీస్తుంది. అది కోపాన్ని, విచారాన్ని, ఆవేశాన్ని, కాఠిన్యతను పుట్టిస్తుంది. ఇవి అంతరాత్మ తన దైవత్వపు స్మృతిని లేదా తనను గురించిన స్థిరచేతనను, స్వీయ-జ్ఞానాన్ని వస్తువుల సత్యం యెడల దానికిగల సమతాదృష్టిని కోల్పోయేటట్లు చేస్తాయి. కాబట్టి కోరికకు, దాని పటాలానికి కర్మలందు కౌశలంతో పొత్తు కుదరదు. ఇంకా అవి కొన సాగుతున్నాయంటే అది యోగం యొక్క అపరిపూర్ణతకు గుర్తు.

నూతన శక్తిసామర్థ్యాలు పై కొస్తాయి

విషయాలకు సంబంధించిన సంకల్పంలో, ప్రాథమిక జ్ఞాన-దృష్టిలో మార్పు మాత్రమే గాక, గతశక్తిసామర్థ్యాల స్థానంలో నూతన శక్తుల కూటమి చోటు చేసుకొంటుంది. ఎందుచేతనంటే కేవల బుద్ధి మాత్రమే మన మానసిక కార్యాన్నంతా మన కోసం చేయకుండా ఉండాలంటే, దాని అప్రకాశ స్థితిలో అసలేమీ జరగకుండా ఉండాలంటే, కోరికలు, అభిలాషలు, బౌద్ధిక అభిమానాలు మన కర్మను నిర్దేశించకుండా, వత్తిడి చేయకుండా ఉండాలంటే, అప్పుడు ఇతర జ్ఞానశక్తులు, ఇచ్ఛాశక్తులు తప్పక మేలుకొని బుద్ధిని, మానసిక అభిమానాన్ని తొలగించి వాటి స్థానాన్నాక్రమించడం జరగాలనేది స్పష్టమే. లేదా అవి జ్ఞానాన్ని ప్రకాశవంతం చేసి, దారి చూపడం, సంకల్పాన్ని రూపాంతరం చెందించి దానిని లోబరచుకోవడం జరగాలి. అలా గాకపోతే అతని నిష్క్రియ సత్తా ఆనందకరంగా విశాలమైనప్పటికీ, కర్మలు లుప్తం గావడమో, కర్మప్రేరణలు యాంత్రికం, అస్తవ్యస్తం గావడమో జరుగుతుంది. ఎందు చేతనంటే కర్మలు విశ్వజనీనమైనదాని నుండే పెల్లుబుకుతూ వస్తాయిగాని, వ్యక్తి గతమైనదాని నుండి గాదు. హృదయం, మనస్సుల పొరపాటు చర్యలకు అనుమతి నిచ్చు విశ్వజనీనమైనదాని యొక్క నిమ్నసూత్రాన్నుండి అవి పైకి వస్తాయి. అటువంట ప్పుడు పొంతనలేని కర్మప్రేరణలపై, కొంత వెలుగును, క్రమబద్ధతను విధించడానికి,

గతానికి సంబంధించిన వ్యక్తిగత సంకల్పం, హేతుబుద్ధి అతనిలో వుండవు. అటువంటి శక్తులు, నూతన శక్తుల కూటములు, పైకి రాగలవు, వస్తాయి. అవి పరమ సత్యంతో సరాసరి సంపర్కం కలిగి వుండే, ప్రకాశాలు, మరియు శక్తులు. కనుక అవి వెలువడి, తమ తమ వ్యాపారాలను నిర్వహించడంలో ఎంతగా పట్టు సాధిస్తే, అందుకు తగిన నిష్పత్తిలో యోగి యొక్క కర్మకౌశలం, సూక్ష్మత, పరిపూర్ణత పెరుగుతుంది.

అత్యున్నత యోగసామర్థ్యం

యౌగిక కర్మలలోని కౌశలం, జంతు మానవునికి ఒక పెద్ద అసంబద్ధ విషయంగా కన్పిస్తుంది. ఎంతో కష్టపడి ఇలా సాధించినదంతా, సంతసపరచే దేనిలోనికి తీసుకు పోయినా, మనం చివరకు మన వ్యక్తిగత జీవితాన్ని కోల్పోతాం. మనకు సంబంధించిన వ్యక్తిగతమైన వాటిని త్యజిస్తాం. మన వ్యక్తిగత సంకల్పాన్ని, ఆనందాన్ని లేకుండా చేసుకొంటాం. ఇవి లేని జీవితం, అసలు జీవించడానికే తగదు అని అతడు అంటాడు. సమస్త కౌశల కర్మల యొక్క లక్ష్యం, మన, ఇతరుల, లేదా అందరి యొక్క సుస్థిర సంక్షేమం అనేది స్పష్టం. క్షణికమైన, ఎప్పుడూ మారిపోతుండే లక్ష్యాన్ని సాధించుకోవడమే శ్రేయోదాయకం అని అతడనుకొంటాడు. దాని కోసం ఎంతో విచారం, బాధ, బాధాకరమైన శ్రమల ఊబిలో నుండి నడుచుకొంటూ పోవడం, మరో నూతన లక్ష్యాన్వేషణలో అదే సంక్షోభ స్థితిలో పడిపోవడమే శ్రేయోదాయకమని అతను భావిస్తాడు. మనస్సు చేసే ఈ మోసాన్ని, దాని కోరికలను, ద్వంద్వ వైఖరులను కనిపెట్టడం, తానొక్కడు అనుభవించడమే గాక ఇతరులకు కూడా పంచగల శాశ్వత శాంతి, విశ్వజనీన ఆనందం, సర్వాలింగక సంతృప్తిని కనుగొనడం యోగం యొక్క గొప్ప విలువైన సామర్థ్యం. అది కూడా మన అస్తిత్వం యొక్క పరివర్తన మూలంగా ఉద్భవిస్తుంది. ఎందుచేతనంటే సృష్టి యొక్క పరిశుద్ధ సత్యం తనలో సృష్ట్యానందాన్ని కూడా కలిగే వుంటుంది. అవి అనంతుని అస్తిత్వంలో అవిభాజ్యాలు. వేదద్రష్టలు చిత్రించిన రూపాల్లో చెప్పాలంటే యోగం వల్ల మనలో 'వరుణుడు' ఉద్భవిస్తాడు. వరుణ అంటే ఆధ్యాత్మిక జీవనం యొక్క ఒక విశాలాకాశం, విశాల అస్తిత్వమూ అనంత సత్యమూనైన దైవం. ఆ వైశాల్యతలో 'మిత్ర' లేచి వస్తాడు.

అతడే దివ్యవెలుగు, దివ్య[ప్రేమకు ప్రభువు. ఆలోచన సంవేదన సంకల్పాలకు సంబంధించిన మన సమస్త కార్యకలాపాలను తాను స్వీకరించి వాటినొక దివ్య సామరస్యతగా పూరిస్తాడు, మన కదలికకు సారథ్యం వహిస్తాడు, మన కర్మలను నిర్దేశిస్తాడు. ఈ వైశాల్యత, ఈ సామరస్యతలు ఆవాహన చేయగా 'ఆర్యమన్' మనలో ప్రత్యక్షమౌతాడు. ప్రకాశమయ శక్తిగల దైవం, ఉద్ధరించబడిన అస్తిత్వపు శక్తి, సమస్తంయొక్క సత్యాన్ని అంచనా వేయగల ప్రభావవంతమైన సంకల్పం అతడు. ఈ ముప్వురు వల్ల అంతర్యామి 'భగ' అరుదెంచుతుతాడు. అతడు మన ఖేదపూరితమైన విభక్తమైన అస్తిత్వపు పీడకలను చెదరగొట్టి 'ఆర్యమన్' శక్తి యొక్క ఏకత్వంలో సమస్తాన్నీ తన అధీనం చేసుకొనే దైవం. ఈ దివ్యజన్మ మన కర్మలకు పుట్టిన బిడ్డ. దీనిని మనలో సృజించుకొనడం కన్న మరో మహోన్నత నైపుణ్యమేదైనా ఉండగలదా లేదా మరింత ఆచరణయోగ్యమైన సర్వోత్కృష్ట సామర్థ్యమేదైనా ఉన్నదా?

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. వి. రావు

తెలుగులో చిన్న పుస్తకాల ప్రచురణ

శ్రీఅరవింద సొసైటీ ప్రస్తుతానికి 18 పుస్తకాలను తెలుగులో ప్రచురించింది. ఆ జాబితాను క్రింద ఇస్తున్నాం. ఇవి ఇంతకు ముందు శ్రీఅరవింద సొసైటీ ఆంగ్ల ప్రచురణలకు తెలుగు అనువాదాలు.

ఈ చిన్ని పుస్తకాలలో శ్రీమాత, శ్రీఅరవిందుల ప్రవచనాలున్నాయి. ఆకాంక్షించువారికి విషయాన్ని పరిచయం చేయడానికివి చాలా బాగా ఉపయోగపడ్తాయి.

శ్రీఅరవింద సొసైటీకి సంబంధించిన ప్రతి శాఖ, కేంద్రం కొన్ని ప్రతులను కేంద్ర కార్యాలయం నుండి కొనుగోలుచేసి తమ వద్ద అందుబాటులో వుంచుకోవాలి. అందరికీ అందుబాటు ధరనే అంటే ప్రతి పుస్తకం రూ. 2.50 లకే పోస్టేజితో సహా అందించడం జరుగుతుంది.

అఖిల
అఖిల భారత పత్రిక
ఆగస్టు 2012
Rs. 15

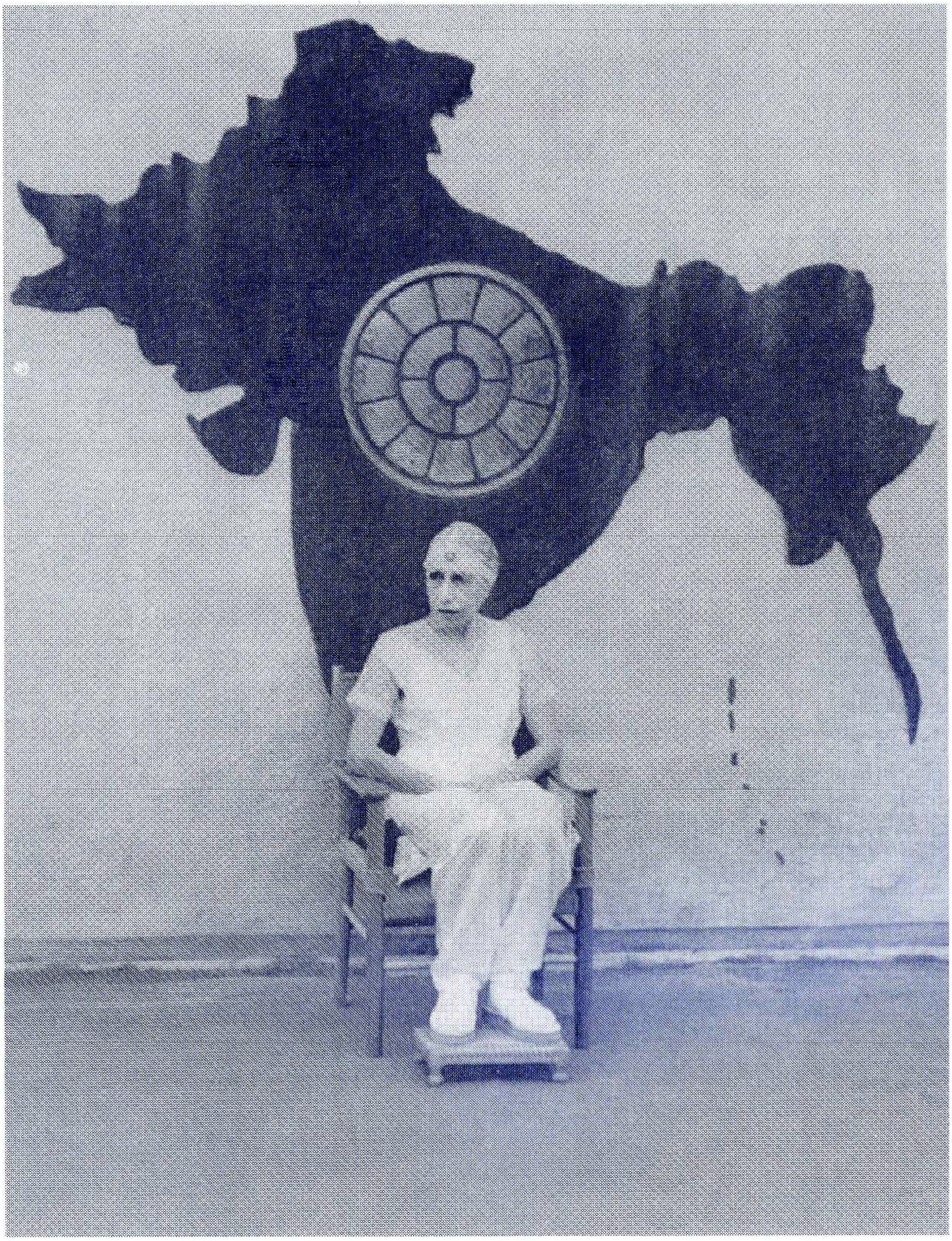
9/8/2012.

విషయసూచిక

నిజమైన హిందూత్వమంటే
(భారతీయ సంస్కృతి: మతం)

భారతీయ మతం

జాతి కొక పిలుపు

విభజన (పాకిస్తాను, భారతం) తర్వాత ఈ పటం తయారుచేయబడింది. కాలంతో పాటు కదలిపోయే ఆకారాలెలా వున్నప్పటికీ ఇది యథార్థమైన భారతదేశ పటం. దీన్ని గురించి ప్రజలెలా భావించినప్పటికీ అది యథార్థమైన భారతదేశ పటంగా శాశ్వతంగా నిలిచిపోతుంది.

శ్రీమాత

భారతదేశ ఆధ్యాత్మిక సంస్కృతి
జీవితానికి ఆధ్యాత్మికానువర్తనం

మొదట మనం ఆ ఆదర్శం అంటే ఏది కాదని అర్థం చేసుకున్నామో దాని గురించి చెప్పుకుందాం. స్పష్టంగా అది ఈ భూజీవితం ఐహిక మాయాకల్పిత జీవితమనే అర్థాన్నివ్వదు. అందరమూ ఎంత త్వరగా వీలైతే అంత త్వరగా కఠోర నియమాలతో, మఠాలలో నివసించే సన్యాసులమై పోవడమనే అర్థాన్నీ ఇవ్వదు. మఠాలలో లేదా కొండగుహలలో లేదా గిరిశిఖరాల మీదా నివసించ సన్నద్ధం చేసే సాంఘిక జీవన చట్రమూ కాదు. లేదా పురోభివృద్ధికి సంబంధించిన ఎటువంటి గొప్ప ఆదర్శాలు లేని ఎదుగూ బొదుగూ లేని జీవితమూ కాదు. కాని అది భూమికీ లేదా మానవజాతి సాముదాయక పురోభివృద్ధికీ ఏమాత్రం సంబంధం లేని ఏదో ఒక లక్ష్యాన్ని మాత్రమే సూచిస్తుంది. అది కొంత కాలం భారతజాతి మానసిక పోకడై ఉండి ఉండవచ్చును. కాని అదే పూర్తిగా దాని అభిమతం కాదు. అంతే కాకుండా ఆధ్యాత్మికత అంటే మొత్తం జాతి అస్తిత్వాన్నంతటినీ కొన్ని పరిమిత మతసిద్ధాంతాలకూ, రూపాలకూ, మూఢాచారాలకూ తగినట్లు తయారుచేయటం కాదు. ఒక వ్యక్తి బోధనల ననుసరించే ఒక ప్రత్యేక మూసలో తీర్చిదిద్దాలని అనుకోవటమూ కాదు. ఆ పద్ధతిలోనే ప్రాచీన సమాజాలు తమ శాయశక్తులా తరచూ ప్రయత్నిస్తూ వచ్చాయి. అదే భావన పురాతన మానసిక అలవాట్ల ప్రాబల్యంతో ఇంకా చాలామంది మనస్సుకు అంటి పెట్టుకుని ఉంది; అది చాలా మెచ్చదగిన ఆలోచనైనప్పటికీ పూర్తిగా అత్యంత వైవిధ్యభరిత మత అభిప్రాయాలకూ, మూడు సుస్పష్టమైన సర్వసాధారణ రూపాలైన హిందూ, ఇస్లాం, క్రైస్తవ మతాలకూ, ఈ మతాలు జన్మ నిచ్చిన చెప్పనక్కర లేన టువంటి ఎన్నో ప్రత్యేక రూపాలకూ ఆశ్రయమిచ్చిన దేశంలో అటువంటి ప్రయత్నం అసాధ్యమనేది సుస్పష్టం. ఆధ్యాత్మికత ఏ ఒక్క ప్రత్యేక మతానికన్నా చాలా విస్తృతమైనది....

మహత్తరమైన మానవజీవిత ధ్యేయాలనుగానీ, మన ఆధునిక ప్రపంచపు ప్రధాన సమస్యలను వేటినైనాగానీ, ఏ విధమైన మానవ కార్యాచరణను గానీ, సర్వసాధారణ మైన లేదా అంతర్గత ప్రేరణ లేదా పురోభివృద్ధికీ, విస్తరణకూ, జీవశక్తినీ, ఆనందాన్నీ, వెలుగునూ, శక్తినీ, పరిపూర్ణతనూ మరింతగా పెంచి వృద్ధిచేసే వేటినైనా గానీ

మేము మా పరిధిలో నుంచి బహిష్కరించడమన్నదీ ఆధ్యాత్మికత యొక్క అర్థం కాదు.

కానీ, అప్పటికీ, సృష్టికి సంబంధించి ఆధ్యాత్మికమైన దృక్పథానికీ, పూర్తిగా భౌతికమైన, మానసికమైన దృక్పథానికీ మధ్య వ్యత్యాసం చాలా ఉంది. ఆధ్యాత్మిక దృక్పథం మనస్సునూ, ప్రాణిక జీవితాన్నీ, శరీరాన్నీ మనిషికి సాధనాలుగా చూస్తుంది, అవే ధ్యేయం అనుకోదు, అప్పుడు కూడా, కేవలం అవే అతడి అంతిమ, మహోత్కృష్ట సాధనాలుగా అనుకోదు. అది వాటన్నింటినీ అతని బాహ్య సాధనాపర ఆత్మగా చూస్తుంది. అవే అతని సమస్త అస్తిత్వంగా చూడదు. అది సొంత వస్తువుల వెనుకగల అనంతాన్ని చూస్తుంది, ఏవైతే దోషభూయిష్టమై, వక్రీకరణలతో రూపాంతరం చెంది, తమ నిజస్వరూపాన్ని పొందటానికై వ్యక్తీకరణ దిశగా ఎల్లప్పుడూ ప్రయత్నిస్తూ ఉంటాయో, అటువంటి పరిమితమైనవాటి ప్రాముఖ్యతను మహోత్కృష్టమైన అనంతానికి చెందిన ప్రాముఖ్యతను బట్టి నిర్ణయిస్తుంది. అది మహోత్కృష్టమైన యథార్థతకై మనిషికీ, ప్రపంచానికీ వెనుక మాత్రమే చూడటం కాకుండా మనిషిలోపలా, ప్రపంచం లోపలా కూడా చూస్తుంది. ఆధ్యాత్మికత మనిషిలోని అత్యున్నతమై ప్రాముఖ్యమైన ఈ అంతరాత్మనూ, ఈ ఆత్మనూ, ఈ దివ్యత్వాన్నీ అతనిలోని ప్రతి ఒక్క ఇతర భాగమూ ఏ రీతిలోనైనా బహిర్గతం చేయడానికీ, వ్యక్తపరచడానికీ తప్పక ప్రయత్నించె 'టట్లుగా చూస్తుంది. ఈ ఆధ్యాత్మికత మానవుడు దేనినైతే తనకు దృగ్గోచరమవుతున్న వాటన్నింటి యందు ఎల్లప్పుడూ, చూసి, గుర్తించటానికి తపనపడుతూ, ప్రయత్నిస్తున్నాడో అటువంటి ఈ అంతరాత్మతో, ఈ ఆత్మతో, ఈ ప్రపంచంలోని దివ్యత్వంతో అతని ఆలోచనా, జీవితమూ ఐక్యం అయ్యేటట్లు, తద్వారా దానిలో తన తోటివారితో ఐక్యతను పొందేటట్లు చేస్తుంది. ఇది అన్నింటి యందున్న మన సర్వ సాధారణ దృష్టిని తప్పనిసరిగా మార్చివేస్తుంది. మానవ జీవితంలోని ధ్యేయాలన్నింటినీ పట్టి ఉంచుతూ కూడా, వాటన్నింటికీ అది వేరే అర్థాన్నీ, దశనూ నిర్దేశిస్తుంది.

శరీర ఆరోగ్యానికీ, జీవదారుఢ్యానికీ మనం లక్ష్యపెడతాం; కానీ ఏ ఉద్దేశంతో? అది దాని కోసమే, ఎందువల్లనంటే దానిని పొందటం లాభదాయకం; కాదంటే మనం చాలా కాలం జీవించగలుగుతాం, మన మేథస్సుకూ, ప్రాణికానికీ, మానసికోద్వేగాల సంతృప్తికీ అది చక్కటి ఆధారం అవుతుంది అనేది సాధారణంగా వచ్చే సమాధానం. అవును, ఒక విధంగా, అది దాని కోసమే. కానీ ఈ భావనలో భౌతికం కూడా ఆత్మ

వ్యక్తీకరణయేననీ, దానికది పరిపూర్ణతను కలిగి ఉండటం శ్రేష్టదాయకమనీ, పరిపూర్ణ జీవనధర్మంలో అదీ అంతర్భాగమే అనే విషయం విదితమవుతున్నది. కానీ అంతకు మించి, దివ్యాత్మను మనిషిలో దర్శించి, వ్యక్తపరచే ఆ మహోన్నత కార్యాచరణకు అది ఆధారం అవుతున్నది. శరీరం ఖలు ధర్మసాధనం అనేది ప్రాచీన సంస్కృత ఆర్యోక్తి. శరీరం కూడా ధర్మాన్ని సఫలీకృతం చేయడానికి సాధనమే, దైవం వైపు నడిపే మన అస్తిత్వ ధర్మం అయి ఉంది. మనలోని మానసికమైన, భావోద్వేగభరితమైన, సౌందర్యాత్మక విభాగాలను అభివృద్ధిపరచాలి అనేది సాధారణ దృక్పథం. దాని వలన అధికతరమైన సంతృప్తి పొందడం కోసం, అది మనిషి సున్నిత స్వభావమే గనుక, ఆ స్వభావం వల్ల తాను మరింత ఇంకా మరింత నిండుగా జీవిస్తున్నట్లు, ధన్యుడనయ్యానని అనుకొన గలుగుతాడు గనుక వాటి నభివృద్ధి చేయాలి అనేది సాధారణ దృక్పథం. ఇది, కేవలం ఇది మాత్రమే కాదు. ఎందువల్లనంటే ఇవి కూడా ఆత్మకు వ్యక్తీకరణాలే, అవన్నీ అతనిలో తమ దివ్యత్వం కోసం తరచి వెతుకుతుండేవే, వాటి వృద్ధితోనూ, అతి సూక్ష్మగ్రాహ్యతతోనూ, ఏ విధంగానైనా మలచబడగలిగే మృదుత్వంతోనూ శక్తీతీవ్రతలతో అతడు ప్రపంచంలో దివ్యసత్యానికి సమీపంగా రాగలుగుతాడు, దానిని పలు విధాలుగా తన వశం చేసుకోనేందుకు, దానితో కాలక్రమంలో తన జీవిత సర్వస్వాన్ని సమశ్రుతిని ఏకం చేసి సుస్థిరం చేయడానికీ అతడు దివ్యసత్యానికి చేరువగా రాగలుగుతాడు. సంఘాన్ని కొనసాగేటట్లు చేసే, మరింత శ్రేయోదాయకంగా, మరింత సహేతుకతతో, మరింత ఆత్మసంయమనంతో, మరింత సానుభూతి చూపగల విధంగా మరింత ఆత్మనిగ్రహంతో తోటివారితో వ్యవహరించగలిగేటట్లు చేసే మంచినియమాలు గల వ్యక్తిగత, సాంఘిక ప్రవర్తనయే నైతికత అని సామాన్య దృక్పథం. కానీ, నైతికత, ఆధ్యాత్మికత దృక్కోణంలో ఇంకా చాలా విశిష్టమైనది. అది మన కర్మల్లో ఇంకా ముఖ్యంగా మన అస్తిత్వ సహజ లక్షణాలలో దివ్యాత్మను అభివృద్ధి చేసే సాధనోపాయం. దైవపరమైన ప్రకృతికి మనం ఎదగడానికి అది ఒక మెట్టవుతుంది.

కనుక, మన లక్ష్యాలు, చేతలు అన్నింటితో ఆధ్యాత్మికత ఆ విధంగా ముడివడి ఉంది; ఆధ్యాత్మికత వాటన్నింటిని తీసుకుని, వాటికి ఇంకా ఎక్కువ మహత్వాన్నీ, ఇంకా ఎక్కువ దివ్యత్వాన్నీ, ఇంకా ఎక్కువ సన్నిహితం అనే స్పృహనూ కలిగిస్తుంది. వేదాంతం పాశ్చాత్యపద్ధతిలో హేతుబుద్ధి ప్రకాశంతో, నిష్పాక్షికంగా ఉనికికి సంబం

ధించిన ప్రథమ సత్యాలను విచారిస్తుంది; వాటిని విజ్ఞానశాస్త్రం (సైన్సు) మన ముందుంచిన యథార్థ విషయాలను, ఘటనలను పరిశీలించడంతోనూ, లేదా ఎంతో జాగ్రత్తగా తార్కిక న్యాయంతో నిశితంగా, హేతువు ప్రతిపాదించిన వాటిని పరిశీలించడంతోనూ లేదా ఆ రెండు పద్ధతులనూ కలగలిపిన విధానంతోనూ మనం తెలుసుకోగలుగుతాం. కానీ ఉనికికి సంబంధించిన సత్యాన్ని కేవలం హేతువుతోనూ, విజ్ఞాన శాస్త్ర పరిశీలనతోనూ మాత్రమే కాకుండా అంతర్బుద్ధి ద్వారా గానీ, అంతరంగం అనుభవ ప్రమాణంతో గానీ తెలుసుకోవాలనేది ఆధ్యాత్మిక దృక్కోణం అభిమతం; వేదాంతం పనిచేసే విధానం వివిధ జ్ఞానమార్గాలు అందించిన విషయ సముదాయాన్ని దేనినీ పరిత్యజించకుండా వాటన్నింటినీ సంయోజనపరచి ఏకైక మహాసత్యమూ, ఆ ఒక్కటే అయిన పరమాత్మా, ఆ సార్వజనీన యథార్థతతో కృతక సంబంధాన్ని కలిగిస్తుంది. అంతిమంగా, దాని నిజమైన యోగ్యత ఆధ్యాత్మిక సంసిద్ధికీ, మానవ అస్తిత్వం తన దివ్యాత్మలో, దివ్యప్రకృతిలో పురోభివృద్ధి చెందడానికీ ఒక ఆధారాన్ని తయారుచేయడంలో ఉంది. విజ్ఞానశాస్త్రం కూడా కేవలం ప్రపంచ జ్ఞానానికి సంబంధించినదే అయి ఉంది. అది మరింత వెలుగును విశ్వదైవాత్మ మీదా, విషయాలలో ఆయన విధానాల మీదా ప్రసరింపజేస్తుంది. అది భౌతిక విజ్ఞానానికీ, దాని ఆచరణాత్మక ఫలితాలకీ లేక జీవితానికీ, మనిషికీ, మనస్సుకూ పదార్థమే ఆధారమనే సిద్ధాంతంతో జ్ఞానం అందించే ఆలోచనకూ లేక భౌతికశక్తే మన ఆవిర్భావానికి మూలం అనే భావానికీ పరిమితం కాదు; ఆధ్యాత్మికమయమైన సంస్కృతి తన అన్వేషణలో కొత్తపుంతలకూ, కొత్తవీ, పాతవీ అయిన మనోవిజ్ఞాన శాస్త్రాలకూ, ఫలితాలకూ దారితీయగా, వాటన్నింటికీ ఆత్మ ప్రథమ సత్యమనీ, దాని నుంచీ మొదలుపెట్టి, మనోశక్తితో, మనస్సుకు మించిన మహోన్నతమైనదానితో జీవితం మీదా, పదార్థం మీదా పనిచేస్తుంది. అత్యంత ప్రాచీన కాలానికి చెందిన కళా, కవిత్వమూ మనిషికీ, ప్రకృతికీ అద్దం పడుతూ సౌందర్యాత్మక బుద్ధికీ, కళాత్మక రూప నిబద్ధతకూ మేధస్సు జీవితాన్ని చూపించే భావాలతో, ఊహల ప్రతిస్పందనలతో సంతృప్తి కలిగే విధంగా ప్రతి రూపాలను సృష్టించడమే లక్ష్యంగా ఉన్నది; కానీ ఆధ్యాత్మిక సంస్కృతిలో అవన్నీ మనిషిలోనూ, మహాప్రకృతిలోనూ దాగివున్న మహత్తర విషయాలనూ, వాటి అత్యంత ప్రగాఢమైన ఆధ్యాత్మిక, సార్వత్రిక సౌందర్యాన్నీ బహిర్గతం చేసే లక్ష్యాన్ని కలిగి ఉంటాయి. రాజకీయం, సమాజం, ఆర్థికవ్యవస్థ అనేవి మానవజీవితం మొదటి

దశలో కేవలం మనుషులు సమిష్టిగా జీవించడానికీ, ఉత్పత్తీ, కోరికలను సంతృప్తి పరచుకోవడానికీ, భోగించడానికీ, శారీరకంగా, ప్రాణికంగా, మానసికంగా వృద్ధిపరచు కునే అమరికకు మాత్రమే పనిచేసినై. కానీ, ఆధ్యాత్మిక లక్ష్యం వీటన్నింటికీ మించి వారిని తయారుచేస్తుంది. ముందుగా, ఒక జీవన చట్రాన్ని తయారుచేసి దాని ద్వారా మనిషి తన నిజాత్మనూ, దివ్యత్వమునూ అన్వేషించగలిగి, ఎదగడానికి దోహదం చేస్తుంది. తరువాత, జీవితంలో దివ్యధర్మాన్ని కలిగిన అస్తిత్వరూపధారణకూ, ఆ పిదప, మానవజాతి పరిణామ ప్రక్రియలో పొందాలని ప్రయత్నిస్తున్న ప్రకాశమూ, శక్తీ, శాంతీ, ఏకత్వమూ, సామరస్యతల దివ్యప్రకృతి దిశగా సమిష్టిగా అందరూ పురోగమించడానికీ దోహదం చేస్తుంది.. ఇలా ఇంతకంటె ఎక్కువా తక్కువా కాకుండా జాతి తన సంపూర్ణ అంతర్నిహిత శక్తులతో కొనసాగడాన్ని మనం ఆధ్యాత్మిక సంస్కృతిగా అర్థం చెప్పుకొంటాం. ఆధ్యాత్మికతను జీవితానికి అనువర్తించుకోవటం అనీ అంటున్నాము.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

భారతీయ సంస్కృతి మొదటి విశిష్ట లక్షణం

శతాబ్దాల పాటు సాగించిన శిక్షణ వల్ల సృష్టిలో దాగివున్న అంతర్నిహిత పరమ సత్యాలకు అతి సన్నిహితంగా భారతీయులు అజ్ఞాన జనబాహుళ్యం సైతం జీవిస్తున్నారు. అయితే ఒక విశ్వజనీనమైన మరీ అంత దట్టంగా లేని తెరల వల్ల వాటి నుండి వారు దూరమయ్యారు. భగవంతుని, పరాత్పరుని, శాశ్వత త్వపు విస్పష్ట సాక్షాత్కారాల వైపు ఇతర దేశస్థుల కన్నా, సంస్కృతి పొందిన కొద్దిమంది మేధావుల కన్న తేలికగా ప్రయాణించగలరు. ఇది భారతీయుల, వారిలో అజ్ఞానమయ సామాన్య భారతీయుల వైశిష్ట్యంగా పేర్కొనవచ్చును.... బలీయమైన ఈ ఆధ్యాత్మిక మలుపు, పారమార్థిక సన్నిహితత్వం, మహోన్నత సత్యం వైపు భారతజాతి మనస్సు తిరగడానికి సన్నద్ధం కావడం, మహోత్కృష్ట ఆధ్యాత్మిక సంస్కృతీ ప్రాభవానికి చిహ్నంగా భావించాలి.

మనస్సు, జీవితంకన్నా, మహనీయమైన సత్యాన్ని గుర్తించడమే ఇప్పటివరకు ఆధ్యాత్మికత అని అర్థం చెబుతూ వచ్చారు. అంతే కాదు మన సామాన్య మానస, ప్రాణిక కోశాలకు అతీతంగా మెరిసే వినిర్మల, దివ్య, ఘనాతిఘనమైన చైతన్యం కోసం ఆకాంక్ష, మన నిమ్నభాగాల అల్పత్వం, వాటితోగల బంధాల నుండి మన ఆత్మ బయటపడి మనిషిలో రహస్యంగా వున్న ఉన్నత సత్యం వైపు అధిరోహించడం ఆధ్యాత్మికతగా భావించారు.

భారతీయుల ఆలోచనాధారలో అది ముఖ్యభావన, అనుభవ దర్శనం, అదే భారతీయుల ఆలోచనల మహత్వసారం.

*

ఆధ్యాత్మిక ఆకాంక్ష భారతీయ సంస్కృతిని పరిపోషించే ప్రధానశక్తి. అదే దాని ఆలోచనాసారం. అదే దాని సార్వభౌమ కాంక్ష. ఆధ్యాత్మికతను మహోన్నత లక్ష్యంగా చేయడమే కాకుండా, ప్రాచీనకాల పరిస్థితులలో చేయదగినంతగా, మొత్తం మానవజీవితాన్ని ఆధ్యాత్మికత వైపు ఈ సంస్కృతి మళ్లించింది. మతం, మనస్సులో నుండి పుట్టిన అభిమతం. ఆధ్యాత్మిక ఉద్వేగానికి అపరిపూర్ణ రూపం మతం.

ఆధ్యాత్మిక భావన ప్రధానంగా ప్రభావితం చేయడంలో, జీవితాన్ని తన గుప్పెట్లోకి తీసుకొనే యత్నంలో ఆలోచనలను, కార్యాచరణను మతపరమైన మూసలోనే బిగించవలసిన అవసరం ఏర్పడింది. జీవితంలోని ప్రతి పరిస్థితిలోను మతపరమైన పరమార్థాన్ని నిక్షిప్తం చేయవలసి వచ్చింది. సర్వవ్యాప్తమైన మత-తాత్విక సంస్కృతి అవసరమని గుర్తించింది. దానిని గట్టిగా పట్టుపట్టింది.

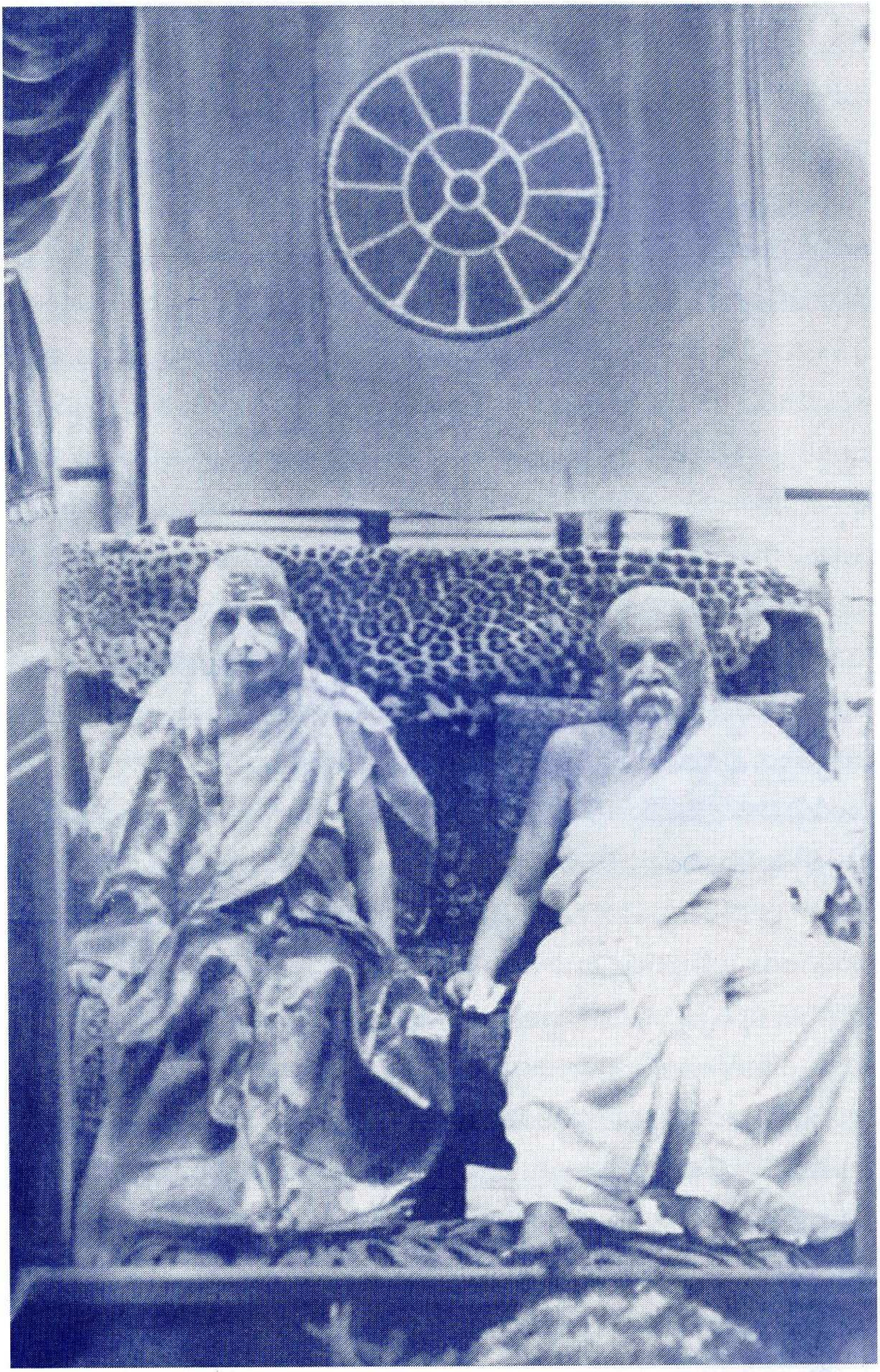
*

ఆధ్యాత్మికత భారతీయమేధస్సుకి అత్యంత కీలకమైనది. సత్యం అనంతం అన్న భావన ఆ జాతికి వెన్నతో పెట్టిన విద్య. హేతువు పాలించిన యుగాలలో, అజ్ఞానం ఆవరించిన యుగాలలో సైతం తన అంతర్దృష్టిని కోల్పోలేదు. బాహ్యమైన వెలుగులో, జీవితాన్ని సక్రమంగా దర్శించలే మని, బాహ్యామైన శక్తివిన్యాసాలలో జీవితాన్ని పరిపూర్ణంగా జీవించలేమని భారతదేశం సృష్ట్యాదిలోనే వీక్షించింది. భౌతికనియమాలు, శక్తుల మహ నీయత ఏమిటో భారతజాతికి తెలుసు. భౌతిక విజ్ఞానశాస్త్రాల ప్రాధాన్యమేమిటో భారతదేశం గ్రహించింది. సామాన్య జీవన కళారూపాలను ఏ విధంగా వ్యవస్థీకరించాలో ఆమెకు తెలుసు. భౌతికానికి అతీతంగా వున్నదానికి సంబంధించి,

సరియైన శ్రేణిలో నిలబడకపోతే, భౌతికానికి పూర్ణ పరమార్థం ఉండబోదని ఆమెకు తెలుసు. ఈ ప్రపంచం ఒక ప్రహేళిక. మనస్సుకు అందని ఎన్నో దుర్గ్రాహ్య విషయాలు ఉన్నాయి. మనిషి బాహ్యదృష్టికి అందని ఎన్నో ముడులు, రహస్యాలున్నాయి. ఈ విశ్వం యవనిక వెనుక ఎన్నో ఇతరేతర శక్తులున్నాయి. మనిషి లోపలే అనేక శక్తులున్నాయి. వాటి గూర్చి అతనికి అసలు తెలియదు. తన గూర్చి బహు కొద్దిగానే అతనికి తెలుసు. దృశ్య మానమైనవాటి చుట్టూ అదృశ్య మైనదేదో ఆవరించి వుంటుందని, అతీంద్రియమైనది ఏదో ఇంద్రియాలను ఆవరించి వుంటుందని, అనంతం ఎప్పుడూ సాంతాన్ని అల్లుకొని వుంటుందని భారతజాతికి తెలుసు. తనను తాను అతిక్రమించే శక్తి మనిషికి ఉంది. తాను ఉన్న స్థితికి మించి మరింత పూర్ణ ప్రగాఢ వ్యక్తిత్వంగా మారవచ్చును అని భారతజాతికి తెలుసు. మనిషికి అతీతంగా త్రింశత్కోటి దేవతలను చూసింది. దేవతలకు అతీతంగా భగవంతుడెవరో తెలుసు. భగవంతుని సాక్షాత్కారం పొంది, మనిషి యొక్క అవర్ణనీయ చిరంతనత్వం తెలుసుకోగలిగింది. ఈ జీవితానికి అతీతంగా ఉన్నత జీవిత శ్రేణులు, భూమికలు చూసింది. ప్రస్తుత మనస్సుకు అతీతంగా ఎన్నో దివ్యభూమికల్ని చూసింది. వాటికి ఇంకా అతీతంగా ఆత్మ వెదజల్లే దివ్య కాంతిపుంజాలు చూసింది. ఆమె అంతః స్ఫూర్తి అల్పత్వం, భయం ఎరుగదు. ఆధ్యాత్మిక, బౌద్ధిక, నైతిక, ప్రాణిక ధైర్యసాహసాల నుండి ఏ నాడూ వెనుకంజ వేయలేదు. మనిషి తన సంకల్పాన్ని అభివృద్ధి చేసుకొంటే, వాటిలో మనిషి సాధించలేనిది లేదు. మనిషి ఈ దివ్య భూమికల్ని జయించగలడు. ఆత్మగా రూపాంతరం చెందగలడు. దేవతగా మారగలడు. భగవంతునితో సాయుజ్యం చెందగలడు. బ్రహ్మతత్వమై భాసించగలడు. తర్కబద్ధమైన ఆచరణ, శాస్త్రబద్ధమైన ఆలోచన, వ్యవస్థీకృత విధానం ఇవి ఆమె మనస్తత్వ విశిష్టత్వానికి మచ్చుతునకలు. మార్గం కనుగొనడానికి ఆమె సిద్ధమైంది. ఎన్నో యుగాల ఆత్మదృష్టి, ఆచరణ కారణంగా ఆధ్యాత్మికత, శక్తివంతమైన చైత్యవికాసం, అనంతాన్ని అందుకొని, సాంతం చేసుకోవాలనే ఆకాంక్ష, చెక్కుచెదరని మతదృక్పథం, యోగవిధానం, కళలు తత్వశాస్త్రం ఆమెలో నాటుకు పోయినాయి.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

కాని... ఆధ్యాత్మికత శూన్యంలో వికాసం చెందలేదు. మబ్బులలో నుండి స్వప్న సమ్మోహన దృశ్యంలాగ ఆధారం లేకుండా పర్వతశిఖరాలు పెరగలేవు. భారతదేశ గతంలోకి చూస్తే, భారతజాతి బ్రహ్మాండమైన ప్రాణశక్తి, ఎప్పటికీ తరగని జీవనశక్తి, జీవన ఆనందం, ఊహకు అందని ఆమె అతివిస్తార సృజనవైభవం — ఇవన్నీ మనల్ని ఆశ్చర్యచకితుల్ని చేస్తాయి. కనీసం మూడువేల సంవత్సరాల నుండి నిజానికి — ఇంకా ముందు నుంచి — నిరవధికంగా, పుష్కలంగా, తరగని బహురూప ప్రాభవంతో రాజ్యాలు, సామ్రాజ్యాలు, ప్రజాప్రభుత్వాలను, తత్వశాస్త్రాలను, విశ్వ శాస్త్రాలు, విజ్ఞానశాస్త్రాలు, మతశాఖలు, కళలు, కవితలు, రాజప్రాసాదాలు, ఆల యాలు, ప్రజానిర్మాణాలు, సమాజాలు, మత వ్యవస్థలు, శాసనాలు, చట్టాలు, యజ్ఞ యాగాది క్రతువులు, భౌతిక, ఆధ్యా త్మిక శాస్త్రాలు, యోగవిధానాలు, రాజకీయ, పరిపాలన వ్యవస్థలు, ఆధ్యాత్మిక కళలు, ప్రాపంచిక కళలు, వ్యాపారాలు, పరిశ్రమలు, హస్త కళలు, భారతజాతి సృష్టిస్తోంది. ఈ జాబితా అంతులేనిది. ప్రతి శాఖలోనూ అధిక చక్కని కార్యశీలత కనిపిస్తుంది. ఆమె సృష్టిస్తుంది, సృష్టిస్తుంది. సంతృప్తిచెంద లేదు. విసుగు చెందలేదు. దీనికి అంతులేదు. విశ్రాంతికి స్థలం వెతకదు. జడమయంగా నిలబడే తీరిక లేదు. మెట్టభూమిగా మారే అవకాశం లేదు. సరిహద్దులు దాటి ఆమె ప్రాభవం విస్తరించింది. ఆమె నౌకలు సముద్రాలు దాటి, ఆమె మితిమీరిన సంపద వెల్లువగా జుడియా, ఈజిప్టు, రోమ్ దేశాలను ముంచెత్తింది. చుట్టూ వున్న దీవులలో ఆమె తన కళలను, మతవిశ్వాసాలను, కార్యాలను వెదజల్లింది. మెసొపొటా మియా ఇసుకతీరాలలో ఆమె జాడలు కనిపించాయి. ఆమె మతాలు చైనా, జపాన్‌లను జయించాయి. పాలస్తీనా, అలెగ్జాండ్రియా వరకు వ్యాపించాయి. ఉపనిషత్ మంత్రాలు, బౌద్ధప్రవచనాలు క్రైస్తు పెదవులపై ప్రతిధ్వనించాయి. ఆమె నేలపై, ఆమె నిర్మాణా లతో పుష్కలమైన జీవన శక్తి తాండవించింది.

ఆమె ప్రాచీన శిల్పకళావైభవం,కళలలో మౌనరాగాలు లేవు. ఖాళీ ప్రదేశాలు లేవు. సుసంపన్నత ఉపసంహరించలేదు. ప్రతి పగులులోనూ ఖనిజాలతో నింపింది. ప్రతి అంగుళాన్ని సంపన్నం చేసింది అని యూరోపియన్ విమర్శకులు ఫిర్యాదు చేశారు. ఓహో! అది లోపమో, మరి కాదో! ఆమె జీవన వైవిధ్యం, బ్రహ్మాండమైన

శక్తి సంపద అది. ఆమెలోని అనంతత్వపు ప్రతిస్పందన అది. ఆమె అనంతం. ఆమె అనంత సంపదలను వెదజల్లింది. రోదసీ అంతా అణువణువూ అనంతం ఆక్రమించినట్లు, ఆమె జీవితం, శక్తులు సమస్తాన్ని ముంచెత్తాయి. ఆమె అనంత సువర్ణ భారతం!

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

భారతీయ సంస్కృతి — మూడవ విశిష్ట లక్షణం

కాని ఈ మహోన్నత ఆధ్యాత్మికత, ఈ జీవన ఆనందహేల, శక్తి సమృద్ధి, సృష్టి — ఇవి గతంలో భారతాత్మకు మూలస్తంభాలు కావు. వినిర్మల వినీల ఆనంతస్వర్గాల క్రింద పంటల పసిడి వెలుగుల గందరగోళం కాదు. అటువంటి అపారసంపదను తిలకించలేని నేత్రాలకు జీవన సుసడున్న రూపాల సమూహాలలో గందరగోళం కని పిస్తుంది. మితమీరిన సంపదల విలాసవంతమైన క్రమభంగం కనిపిస్తుంది. సమతుల్యం, నమూనా, కొలతలు లేనట్లు కనిపిస్తుంది. భారతీయ సంస్కృతి తృతీయశక్తి పటిష్టమైన మేధాసంపత్తి. అది సుసంపన్నం, పరమ నిష్ఠాగరిష్టం, పుష్టి గలది, అతి సూక్ష్మ వివేచన గలది, శక్తిప్రదమైనది, సున్నితమైనది, సూత్రరీత్యా బహువిశాలమైనది. వివరాలలో ఉత్సుకతను రేకెత్తించేది. అందులో ఒక క్రమపద్ధతి, చక్కని ఏర్పాటు కనిపిస్తాయి. అంతర్గత నియమావళి అన్వేషించడం పైన, సత్యం పైన, ఆధారపడిన క్రమపద్ధతి, జాగ్రత్త వహించిన ఆచరణ మనకు కనిపిస్తుంది. భారతదేశం ప్రధానంగా ధర్మభూమి* అంతా శాస్త్రం ఆధారంగా నడుస్తుంది. ప్రతి మానవుని లేక విశ్వ కార్యసరళిలోని అంతర్గతసత్యాన్ని, నియతిని అన్వేషించింది. భారతీయధర్మం ఏమిటో తనకు తాను నిర్దేశించుతుంది. ఆ ధర్మాన్ని జీవననియమాలలో, యదాతథ జీవనవిధానంలో వర్తింపచేస్తూ, మరింత విస్తృతరూపంలో సవివరాత్మక నియమాలలో నిక్షిప్తం చేసింది. పరమాత్మ ఆవిష్కరణతో ఆమె తొలి యుగాలు కాంతివంతమ య్యాయి. తరువాతి కాలం ధర్మావిష్కరణతో పరిపూర్తి అయింది. శాస్త్రబద్ధ

* *ధర్మం అంటే సమస్తాన్ని పట్టి ఉంచేది అని, నియమం, ప్రమాణం, స్వభావనియతి, కార్యాచరణ, జీవితం అని అర్థం.*

జీవితం వివరాలను అనంతరయుగాలలో విస్తృతం చేసింది. ఏ ఒక్కదానికి అగ్ర ప్రాధాన్యం ఇవ్వకుండా మూడూ ఎల్లప్పుడూ కలిసి ఉంటాయి.

జీవితాన్ని శాస్త్రం, కళ పరిధిలో ఆసక్తికరంగా విస్తరింపచేసి అసాధారణ స్థాయికి తీసుకొని వెళ్లింది. అశోకుని నుండి మహమ్మదీయుల పాలన వరకు మేధాసంపదతో చేసిన నిర్మాణాలు బ్రహ్మాండమైనవి. ఇటీవల దీనిపై పరిశోధించిన పండితుల వివరాలు ఆశ్చర్యజనకమైనవి. ఎంతో సాధించినదానిలో భిన్నరాశి అది. గతంలో రాసింది, తెలియబడినదానిలో కొంచెమే మనకు అందింది. ప్రచురణ సౌకర్యం లేని సమయంలో చేసిన పరిశ్రమకు, కార్యాచరణకు చరిత్రలో పోలికే లేదు. ఈ సౌకర్యాలు లేని సమయంలో అంతటి పరిశోధన, ఉత్పత్తి, వివరాలు భారతజాతి సాధించింది. కేవలం స్మృతి ద్వారా, తాళపత్రాల ద్వారా వాటిని కాపాడగలిగారు. అంతకు మించిన సాధనాలు లేవు.

ఈ సువిశాలమైన వాఙ్మయం తత్త్వశాస్త్రానికి, పురాణాలకు, దివ్య జ్ఞాన సంపదకు, మతం,యోగ, తర్క, వ్యాకరణ, భాషాసంపదకు, కవిత్వం, నాటకాలు, వైద్యం, భూగోళవిజ్ఞానం, ఇతర శాస్త్రాలకు మాత్రమే పరి మితం కాలేదు. జీవనసర్వస్వాన్ని, రాజకీయాలను, సమాజాన్ని తైలవర్ణ చిత్రాల నుండి నాట్యం వరకు అన్ని చతుష్షష్టి కళలను తన పరిధిలోకి తీసుకొంది. జీవితానికి ఉపయోగకరమైనవాటిని, మనస్సుకు ఆసక్తికరమైన వాటిని, గుర్రాలకు, ఏనుగులకు శిక్షణ ఇచ్చే శాస్త్రాలను సైతం తన పరిధిలోకి తీసుకొంది. ప్రతి శాస్త్రానికి తగిన కళ, సాంకేతిక సూత్రాలకు సంబంధించిన సాధనాలు, సాహిత్యం ఉన్నాయి. అతి పెద్ద అంశాలనుండి, అత్యల్ప అంశాల వరకు సుసంపన్న మైన, అతిసూక్ష్మ మైన, సర్వాన్ని ఇముడ్చుకోగల మేధాసంపద భారతీయుల స్వంతం. ఒక వైపు సంతృప్తి చెందని ఆసక్తి, జీవితాన్ని సంపూర్ణంగా అర్థం చేసుకోవాలన్న కాంక్ష, మరో వైపు వ్యవస్థీకృతం చేయగల స్ఫూర్తి, జాగరూకతతో కూడిన సక్రమ పద్ధతి కనిపిస్తాయి. సామరస్యంతో కూడిన జ్ఞానంతో, చక్కని లయతో నడవాలన్న మనస్సు, ఆకాంక్ష కనిపిస్తుంది. అంతటినీ ప్రభావితం చేసే ఆధ్యాత్మికత, అంతులేని ప్రాణిక సృజనాత్మక ప్రాభవం, జీవిత ప్రచండ వీచిక, వాటి మధ్య మధ్యవర్తిత్వం నెరపే శక్తివంతమైన, అతి సునిశితమైన ప్రజ్ఞ, అత్యున్నత ఉద్వేగభరితమైన కార్యాచరణతో కూడిన సహేతుక, నైతిక, రసాత్మక మనస్సు — ఇవి ప్రాచీన భారతీయ సంస్కృతి సామరస్య వైభవాన్ని సృష్టించాయి.

తన ఆధ్యాత్మిక ధోరణులతో ఎంతగానో సాధించినదాన్ని, సమృద్ధమైన ఈ ప్రాణికశక్తి, మేధస్సు లేకుండా భారతదేశం ఎన్నటికీ సాధించగలిగి వుండేదీ గాదు. సగం హరించబడన జీవశక్తితో, నిరుత్సాహపరుచబడిన, కించపరచబడిన మేధస్సుతో పేదరికం తాండవించే దేశంలో ఆధ్యాత్మికత బాగా విరాజిల్లుతుందని భావించడం పెద్ద తప్పు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

భారతీయమతము

హిందూమతము అన్న పేరుతో నేడు ప్రచారంలోకి వచ్చిన ధార్మిక సంస్కృతికి ఒక పేరంటూ లేదు. ఎందుకనగా అది వర్గపరమైన పరిమితు లను విధించుకోలేదు. తాను విశ్వవ్యాప్తమైన మతమని కూడా చాటుకో లేదు. తిరుగులేని ఏకైక సిద్ధాంతాన్ని కూడా అది ధృవీకరించలేదు. ముక్తికి ఒక సంకుచితమైన మార్గాన్ని లేక ద్వారాన్ని అది ఏర్పరచలేదు. దైవాభిముఖంగా సాగు మానవ ఆధ్యాత్మిక ప్రయత్నంలో నిర్విరామంగా విస్తరించే సంప్రదాయంగా అది రాణించిందేగాని ఒక నిబద్ధమైన విశ్వాసంగా కాని, పద్ధతిగా కాని కాదు. అది ఆధ్యాత్మికమైన ఆత్మోన్నతికి, ఆత్మాన్వేషణకు వివిధ దశలతో కూడిన బహుముఖ ప్రణాళిక, తనకు తెలిసిన సనాతన ధర్మము అన్న ఒకే ఒక పేరుతో వ్యక్తమగుటకు దానికి కొంత అధికార మున్నది.

ఏష ధర్మః సనాతనః

(ఇది శాశ్వత ధర్మము)

ఏష ధర్మః సనాతనః హిందూధర్మం ఒక మతం గాని లేక ఒక అహేతుక విశ్వాసంగాని కాదు. కొన్ని సూత్రాల సముచ్చయం కాదు. సాంఘిక నియమాల నిబంధనము కాదు. అది ఒక శక్తిమంతమైన, శాశ్వతమైన, విశ్వజనీనమైన సత్యము. అనంతమగు భగవంతుని అస్తిత్వముతో మానవుని ఆత్మను ఏకముచేయు విధానంలోని రహస్యాన్ని గ్రహించిన ధర్మమిది.

(14 మార్చి 2908)

అయితే హిందూధర్మమంటే ఏమి? సనాతనము అని మనం వ్యవహరించే ఈ ధర్మస్వరూపం ఎలాంటిది? హిందూజాతి దీనిని పరిరక్షించినందువలన, హిమాలయాలు, సముద్రంచే పరివృతమై వేరుచేయబడిన ఈ ద్వీప కల్పంలో ఇది పెరిగినందువలన, ఈ పవిత్రమైన ప్రాచీనభూమిలో, దీనిని యుగాల పర్యంతం కాపాడే బాధ్యత ఆర్యజాతికి అప్పగించబడడం వలన ఇది హిందూధర్మంగా గణనకెక్కింది. అంతేగాని, ఒక్క దేశానికిది పరిమితం కాదు. విశేషించి భూవలయంలోని ఒక భాగానికి శాశ్వతంగా సంబంధించినది కాదు. మనం హిందూధర్మమని వ్యవహరించునది నిజంగా సనాతన ధర్మం. ఎందుకనగా ఇతరులు అందరికీగూడా అన్వయించే విశ్వ జనీన ధర్మమిది. విశ్వజనీనంకాని ధర్మం శాశ్వతం కాజాలదు. ఒక సంకుచితమైన ధర్మం, ఒక వర్గానికి ముడిపడిన ధర్మం. ఒక ప్రత్యేకమైన ధర్మం, కొంత పరిమిత సమయం వరకే, పరిమిత ప్రయోజనాన్ని సాధించటానికి మాత్రమే జీవించగలదు. ఇటు విజ్ఞానశాస్త్రిము యొక్క ఆవిష్కరణలను, అటు తాత్వికశాస్త్రి చింతనలను తనతో సమన్వయించుకొని భౌతిక వాదంపై విజయం సాధించగలిగినది హిందూధర్మం మాత్రమే. జీవునితో దేవునికిగల సాన్నిహిత్యాన్ని గూర్చి మానవజాతిని ప్రభావితం చేయగలిగినది, మానవుడు దేవుని చేరుకొనుటకు అవసరమైన మార్గాల నన్నింటిని తనలో విలీనం చేసుకోగలిగినది ఈ ధర్మమొక్కటే. పరమాత్మ అందరిలోనూ, అన్నింటిలోనూ ఉన్నాడని, ఆయనలోనే మనం మన అస్తిత్వాన్ని కలిగియున్నామని, సకలమతాలు అంగీకరించిన సత్యాన్ని అనుక్షణము నొక్కి వక్కాణించేది ఈ ధర్మమొక్కటే. ఈ సత్యాన్ని అవగతం చేసుకొని విశ్వసించడమేగాక, మన ఉనికిలో అడుగడుగున దానిని సాక్షాత్కరించుకొనే శక్తిని ప్రసాదించునది కూడా ఈ ధర్మమే. జగత్తు యొక్క నిజస్వరూపమేమిటో, అది వాసుదేవుని లీల అని ప్రపంచా నికి నిరూపించగలిగినది ఈ ధర్మం మాత్రమే. మరియు ఆ లీలలో మనం మన పాత్రను ఎలా అత్యుత్తమంగా పోషించాలి, సూక్ష్మ మైన అందలి నియమాలను, గంభీరమైన అందలి నిబంధనలను ఎలా అనువర్తించాలి అని చూపగలిగినది ఈ ధర్మం మాత్రమే. ధర్మమునుండి కించిత్తు కూడా జీవితాన్ని వేరుపరచనిది, అమృతత్వమనగా ఏమిటో గ్రహించినది, మృత్యువు యొక్క వాస్తవికతను పూర్తిగా మన నుండి దూరం చేసినది ఈ ధర్మమొక్కటే.

(30 మే 909)

మతము యొక్క యథార్థ ప్రయోజనం మరియు హిందూమతం యొక్క సార్వజనీనత

అంతరాత్మను వికసింపజేయడానికై ప్రకృతి తన ప్రయత్నంలో అనుసరించిన ప్రధాన విధానాలు నాలుగు 1. మతము 2. గుప్తశక్తి 3. ఆధ్యాత్మికచింతన 4. ఆత్మసాక్షాత్కారము మరియు తదనుభవము. ఇందులో మొదటివి మూడూ మార్గాలు కాగా చివరిది నిశ్చితమైన ప్రవేశ ప్రాంగణము. ఈ నాలుగుశక్తులు ఇంచుమించుగా ఒకదానితో నొకటి సంబంధపడి, ఏకకాలిక చర్యతో, కొన్ని సమయాల్లో మార్పుతోకూడిన సహకారంతోను, మరికొన్ని వేళలలో పరస్పర వివాదంతోను, మరికొన్ని సందర్భాలలో ప్రత్యేక స్వేచ్ఛతోను కృషిసల్పాయి. తన కర్మకాండ లోను, శుభాశుభకార్యాలలోను, సంస్కారాలలోను మతము ఒక గుప్త మూలవిధానాన్ని అంగీకరించింది. కొన్ని సందర్భాలలో ఒక సిద్ధాంతాన్ని లేక ఒక విశ్వాసాన్ని మరికొన్ని సందర్భాలలో తనకు అవలంబాన్నిచ్చే ఆధ్యాత్మిక తాత్త్వికతను దాని నుండి పొందుతూ అది ఆధ్యాత్మిక భావనపై ఆధారపడి నిల్చింది. ఇందులో మొదటిది సాధారణంగా పాశ్చాత్యపద్ధతి. రెండవది ప్రాచ్యపద్ధతి. కాని మతానికి ఆధ్యాత్మిక అనుభవమే చివరి లక్ష్యం. అదే దాని శిఖరాగ్ర స్థితి.

మానవుని ధార్మిక అన్వేషణలోని యథార్థమైన ఆశయాన్ని కాపాడుతూ, విస్తృతమగు అవకాశాన్ని కల్పించిన విశాల పరిణామ ప్రకృతి మార్గాన్ని భారత దేశంలోని ధార్మిక వికాసక్రమంలో గుర్తించవచ్చు. అందులో ఎన్నో మతసూత్రీకరణలు, విశ్వాసాలు, విధానాలు అనుమతింప బడ్డాయి. ఒకదాని ప్రక్కన ఒకటివుండి పెంపొంద డానికి తగిన ప్రోత్సాహం కూడా లభించింది. ప్రతి మనిషి తన భావనకూ, పక్రృతికీ, ఉద్దేశానికీ అనుకూలమైన విధానాన్ని ఎంచుకొనే స్వాతంత్ర్యాన్ని కలిగి యుండి నాడు. ప్రయోగదశకు చెందిన పరిణామానికి తగిన ఈ సరళత్వము సరియైనది మరియు యుక్తియుక్తమైది. ఎందుకనగా మతము యొక్క నిజమైన పని మానవుని మనస్సును, జీవితాన్ని, శారీరక అస్తిత్వాన్ని ఆధ్యాత్మిక చైతన్యం గ్రహించుటకు అనువుగా సిద్ధపరచడమే. మతము ఆంతరంగిక ఆధ్యాత్మిక ప్రకాశమును పూర్తిగా వెలుగొందే స్థితికి వ్యక్తిని తీసుకొనిపోవలసి యున్నది. ఇక్కడే మతము తన విధేయతను ప్రకటించుటను నేర్చుకోవాలి. తన బాహ్య లక్షణాలకై బలవంతం చేయక, ఆంతరంగిక

ఆత్మ తన యథార్థతను, సత్యాన్ని సంపూర్ణంగా వృద్ధిపరచుకోవడానికై దానికి పూర్తి అవకాశాన్ని కలిగించాలి. ఈలోగా అది మానవుని మానసికతను, ప్రాణికతను, శారీరకతను సాధ్యమైనంత ఎక్కువగా గ్రహించి, అతని సర్వకార్యాలను ఆధ్యాత్మికత దిశగా తిరుగునట్లు చేయాలి. వాటిలో ఆధ్యాత్మిక పరమార్థం వ్యక్తమగుటను, ఆధ్యాత్మిక పవిత్రతాముద్రను, ఆధ్యాత్మిక శీల ప్రారంభాన్ని కలిగించాలి.

*

విజ్ఞానశాస్త్రాన్ని, విశ్వాసాన్ని, ఆస్తికత్వాన్ని, క్రైస్తవాన్ని, మహమ్మదీయమతాన్ని, బౌద్ధాన్ని తనలో సమన్వయించుకొని కూడా, వాటిలో ఏదీకాకుండా ఉండగలిగిన మతము వైపే విశ్వాత్మ పయనిస్తున్నది. అన్నింటిలోను, అతిశంకితము, అతివిశ్వాసాత్మకము — అన్నింటిని ప్రశ్నించి ప్రయోగించినందువల్ల అతిశంకితము, అగాధమగు అనుభవము, విభిన్నమార్గాలతో కూడిన నిశ్చిత ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానము కలిగి యుండుటచే అతివిశ్వాసాత్మకము — అయిన ఏ విశాలమగు హిందూమతం కలదో, ఏది ఒక సిద్ధాంతము లేక కొన్ని సిద్ధాంతాల కూడలి కాదో, ఏది ఒక జీవనవిధానమో, ఏది ఒక సామాజిక చట్రములో బిగించబడక, గడచిన, రానున్న సమాజ పరిణామానికి చెందిన తత్వమో, ఏది దేనినిగాని నిరసిం చక, ప్రతిదానిని పరీక్షించి అనుభవంలోనికి తెచ్చుకోవాలని నొక్కి చెబుతుందో, అలా పరిక్షించి అనుభవించినప్పుడు ఆత్మ యొక్క ప్రయోజనానికే దానిని వినియోగించుకొంటుందో అట్టి హిందూమతములోనే భావి విశ్వమతానికి కావలసిన ఆధారాన్ని మనం చూస్తున్నాము. ఈ సనాతన ధర్మములో వేదాలు, వేదాంతము, గీత, ఉపనిషత్తులు, దర్శ నాలు, పురాణాలు, తంత్రము ఇత్యాది అనేక శాస్త్రగ్రంధాలున్నాయి. అది బైబిలును మరియు ఖురానును కూడా నిరసించదు. కాని దాని యథార్థమైన అధికారికమైన గ్రంథము శాశ్వత సత్యానికి నివాసమైన హృదయంలోనే వున్నది. ప్రపంచ మతగ్రంథాలు, జ్ఞానము, ప్రేమ, శీలములకు సంబంధించిన న్యాయసూత్రము వీటికి చెందిన మూలమును, ప్రమాణమును, మన అంతరంగ ఆధ్యాత్మికానుభవములలోనే మనము దర్శిం చగలము.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: సముద్రాల లక్ష్మణయ్య

భారతీయమత కేంద్రీయ సత్యం

భగవంతుడు నాకు యెత్తిచూపిన తదుపరి విషయం — హిందూమతంయొక్క ప్రధాన సత్యం. దానిని సాక్షాత్కరింప జేసుకొ నేటట్లు నన్ను అతడు తయారుచేసాడు. జైలు అధికారుల హృదయాల్లో నాపై సౌమ్యభావాన్ని నింపాడు. వాళ్లు తమ ఆంగ్లేయ అధికారితో నా గురించి "ఏకాంతంగా చిన్న గదికి పరిమితం చేయడంవల్ల అతను బాధ పడుతున్నాడు. ఉదయసాయంకాలాల్లో కనీసం ఒక అరగంట జైలు ఆవరణలో పచార్లు చేయడాని కనుమతిద్దాం" అని చెప్పారు. ఆ యేర్పాటు జరి గింది. అలా నడుస్తున్న సమయంలో భగవంతుని బలం తిరిగి నాలో ప్రవేశించింది. నన్ను మనుషుల నుండి వేరుచేసిన జైలుగది వైపు చూశాను. నన్ను బంధించేది ఇక నెంతమాత్రం దాని ఎత్తైన గోడలు కాదు, వాసుదేవుడే నా చుట్టూ ఉన్నాడు. నా జైలుగది బయట వున్న చెట్టుక్రింద నడిచాను. కాని అది చెట్టు కాదు, వాసుదేవుడే, శ్రీకృష్ణుడే అచట నిలబడి నాకు తన నీడనిస్తున్నాడు. నా జైలు గది కటకటాల వంక చూసాను. తలుపుగా వున్న ఆ కటకటాల ఇనుపచట్రం వాసుదేవునిగా నాకు దర్శన మిచ్చింది. నారాయణుడే నాకు కాపలా వుండి రక్షిస్తున్నాడు. లేదా నా కిచ్చిన ముతక దుప్పటిపై పడుకున్నప్పుడు, శ్రీకృష్ణుని, నా సఖుని, నా ప్రియుని బాహు బంధాలలో ఉన్న అనుభూతి చెందాను. అతడు నాకు ప్రసాదించిన లోతైన అంతర్దృష్టి వల్ల కలిగిన ప్రయోజనమిది. దొంగలు, హంతకులు, మోసగాళ్లు అయిన, కారాగారం లోని ఇతర ఖైదీలను చూసాను. వాళ్లనలా చూస్తున్నపుడు వాసుదేవుడే కన్పించాడు. మసకబార్చబడిన అంతరాత్మలు, దుర్వినియోగం చేయబడిన దేహాలుగల వీళ్లలో నారాయణుడే కన్పించాడు. ఈ దొంగలు, దోపిడిదొంగల మధ్యలో చాలామంది తమలోని సానుభూతితో, నేను తలదించుకొనేలా చేసారు. అటువంటి విరుద్ధ పరిస్థితు లను దయాగుణాల్తో గూడా జయించి మానవత నిలబడింది.

*

క్రింది కోర్టులో మా కేసు విచారణ ప్రారంభ సందర్భంలో మేజిస్ట్రేటు దగ్గరకు మమ్మల్ని తీసుకొచ్చినపుడు ఇదే అంతర్దృష్టి నాలో నన్ను అనుసరించి ఉంది. భగవంతుడు "నిన్ను జైల్లో పెట్టినపుడు నీ హృదయం భగ్నం కాలేదా, నీ రక్షణ ఎక్కడ అని నీవు నన్ను ఉద్దేశించి ఆక్రందించలేదా? ఇపుడు మేజిస్ట్రేటు వంక

చూడు, ప్రాసిక్యూషనువారి వంక చూడు" అన్నాడు. నేను చూసాను, నాకు కనిపించి నది మేజిస్ట్రేటు కాదు, వాసుదేవుడు, నారాయణుడు, న్యాయపీఠం మీద కూర్చుని ఉన్నాడు. ప్రాసిక్యూషను వంక చూసాను. అచట కన్పించింది ప్రభుత్వ న్యాయవాది కాదు, అచట కూర్చుని ఉన్నది శ్రీకృష్ణుడు, నా సఖుడు, నా ప్రియుడు అచట కూర్చుని చిరునవ్వు చిందిస్తూ "ఇంకా భయపడు తున్నావా?" అని ప్రశ్నించి, "నేను మానవులందరిలో ఉన్నాను, వారి మాటలను,చేష్టలను ప్రక్కకు నెట్టి వారిని నియంత్రిస్తాను. నా రక్షణ నీ కింకా వుంది, భయపడకు. నీకు వ్యతిరేకంగా మోపబడిన నేరారోపణను నా కొదిలెయ్యి, అది నీ కోసం ఆరోపింపబడలేదు. నిన్నిక్కడకు తీసుకొచ్చింది మరో పనికిగాని నేరవిచారణకు గాదు. ఈ నేరారోపణ గూడా నా కార్యనిర్వహణావిధానంలో భాగం మాత్రమే. అంతకు మించి మరేం కాదు."

*

భగవంతుడు నా నుండి యేమి ఆశిస్తున్నాడో అంతా నాకు తెలుసు. ఎందుకనంటే, పదే పదే నేను దాన్ని విన్నాను. ఎప్పుడూ నాలో ఒక వాణిని వింటూనే వున్నాను. "నేను దారి చూపుతున్నాను కనుక భయపడకు. ఏ కార్యం కోసం నిన్ను జైలుకు తీసుకొచ్చానో, నీవు విడుదలైన తర్వాత, ఆ నీ కార్యాన్ని నిర్వహించ పూనుకో. గుర్తుంచుకో, భయపడకు, సంశయించకు. ఇదంతా చేస్తున్నది నేనని, నువ్వుగాని, మరెవ్వరుగాని కాదని గుర్తుంచుకో. కాబట్టి ఏ మబ్బులు క్రమ్మినా, ఎన్ని ప్రమాదాలూ, బాధలూ, ఏ యిక్కట్లూ, అసా ధ్యాలూ ఎదురైనా, ఏదీ అసాధ్యం కాదు, ఏదీ కష్టం కాదు. నేను జాతిలో ఉన్నాను, దాని పునరుత్థానంలో వున్నాను, నేను వాసుదేవుడిని, నేను నారాయణుడిని, నేనేమని సంకల్పిస్తే అదే జరుగుతుంది. ఇతరులు సంకల్పిం చింది కాదు. నేనేది సాధించాలని నిర్ణయిస్తానో, దాన్నే మానవశక్తీ ఆపలేదు."

*

హఠాత్తుగా ఏదో జరిగింది. వెంటనే నన్ను తిరిగి ఒక్కరే ఉండే జైలుగదిలో ఏకాంతం లోనికి పంపించారు. ఆ కాలంలో నా అనుభవాలను చెప్పాలనిపించడం లేదు. కాని రోజు రోజుకు, భగవం తుడు నాకు తన అద్భుతాలు చూపించాడు, హిందూ మతం యొక్క అసలు సత్యాన్ని నేను గ్రహించేట్లు చేసాడు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. వి. రావు

హిందూమతములోని సంయోజితాంశములు

అన్వేషణలో క్రింది మెట్టుకు చెందిన మతరూపాలు, మతసిద్ధాంతాలకన్నా ఎంతో పైగా స్వతంత్రము, విశాలము అయిన వాతావరణంలో ఉన్నతోన్నతమైన ఆధ్యాత్మికత పురోగమిస్తుంది. అది మతసిద్ధాంత పరిమితులను సహించదు. వాటిని అనుమతించినప్పుడు కూడా, వాటిని అతిక్రమిస్తుంది. సాధారణమైన మతవిశ్వాసపరుని మనస్సుకు అర్థంకాని ఒక అనుభవంలో అది జీవిస్తుంది. కాని మానవుడు అంత త్వరగా ఆ మహోన్నత ఆంతరంగిక ఊర్ధ్వస్థాయిని అందుకోలేడు. ఒకవేళ వెంటనే దానిని అతని నుండి కోరిన పక్షంలో, అతడెన్నటికి ఆ స్థితిని చేరుకోలేడు. మొదట అతనికి క్రింది ఆధారాలు, ఆరోహణ సోపానాలు అవసరము. తన అంతరంగంలో దైవ మందిరాన్ని నిర్మించునప్పుడు అతడు తాను నిలబడుటకు ఆలంబనమగు సిద్ధాంతము, పూజ, ప్రతిమ, గుర్తు, రూపం, చిహ్నం, పాక్షికంగా సహజ మగు మిశ్రమభావాన్ని తన ఇష్టప్రకారం వుంచుకొనుటకై అనుమతిని కోరుతాడు. ఆలయ నిర్మాణము పూర్తి అయినప్పుడే ఆధారాలను తీసి వేయవచ్చును. ఆలంబనం అదృశ్యమౌతుంది. ఇప్పుడు హిందూమత మన్న పేరుతో కొనసాగుతున్న మతసంస్కృతి ఈ ప్రయోజనాన్ని సాధించడమేగాక, కొన్ని అచల మతాలు గ్రహించలేని, తన ప్రయోజనాన్ని గుర్తెరిగి యుండినది.

భారతీయమతము మానవజీవితం ముందు నాలుగు అవసరాలను వుంచినది. మొదట ఆది ఒక మహోన్నత చేతనపై లేదా విశ్వానికి చెందిన, విశ్వాతీతమైన ఉనికియందు విశ్వాసాన్ని మనస్సుపై విధించింది. దేని నుండి సర్వము ఉద్భవిస్తుందో, దేనిని తెలియకనే దానిలో జీవిస్తూ, చరిస్తుందో; అనంతము, సంపూర్ణము, శాశ్వతము అయిన దేనివైపు తిరిగి ఒకనాటికి దేనిని గూర్చిన ఎరుకను పొంది తీరవలెనో దానిని గూర్చిన విశ్వాసాన్ని మనస్సుపై విధించింది. ఈ మహత్తరమైన ఉనికికి సంబంధించిన సత్యము లోనికి సచేతనంగా పెరగడానికి అవసరమైన ప్రయత్నాన్ని చేపట్టుటకై మానవుడు సిద్ధమయ్యేంతవరకు, అభివృద్ధి ద్వారాను మరియు అనుభవం ద్వారాను స్వప్రయత్నావశ్యకతను వ్యక్తిగత జీవితంపై నిలి పింది. మూడవదిగా అది సుస్థిరమైన, బాగుగా పరిశోధింపబడిన, బహు శాఖలుగా విస్తరించే, సదా అభివృద్ధిచెందే జ్ఞానమార్గాన్ని, ఆధ్యాత్మిక లేక ధార్మిక క్రమశిక్షణా మార్గాన్ని దానికి

కలిగించింది. చివరగా ఈ ఉన్నత దశలను అందుకోవడానికి సంసిద్ధం కానివారికి ఒక వ్యక్తిగత మరియు సామూహిక జీవనవ్యవస్థను ఏర్పాటు చేసింది. దాని చట్రంలో వ్యక్తిగతమైన మరియు సామాజికమైన క్రమశిక్షణ, ప్రవర్తన, మానసిక, నైతిక, ప్రాణిక అభివృద్ధి వున్నది. ఆ అభివృద్ధి ద్వారా వారిలో ప్రతి ఒక్కరు తనదైన పరిమితిలో, తన స్వభావానికి అనుగుణంగా ఇంకా ఉన్నతమగు అస్తిత్వాన్ని అందుకొనుటకు తుదకు సంసిద్ధులగుటకు వీలున్నది. అది జీవితంలో ఏ భాగాన్నికాని, లౌకికమైనదని; ధార్మిక, ఆధ్యాత్మిక జీవితానికి బాహ్యదూరమైనదని కాని వదలివేయలేదు. అజ్ఞాని యగు విమర్శకుడు వ్యర్థంగా ఊహించునట్లు ఇప్పటికిని భారతీయ మతసంప్రదాయం ధార్మిక — సమాజిక విధాన రూపం మాత్రం కాదు. ఒక సాంఘిక పరివర్తన సమయంలో అది ఎంత గొప్పగా పరిగణింపబడి నను, నిశ్చయింపబడిన లేక విపరీతమైన మార్పుల నన్నింటిని సాంప్రదా యక, ధార్మిక చిత్తము ఎంత గట్టిగా ఎదిరించినను, హిందూ మతము యొక్క మూలతత్వము ఆధ్యాత్మిక విధానమే కాని సామాజిక విధానం కాదు. హిందూమతాన్ని నిర్మించే ఈ నాలుగు మూలాంశాలలోను, హిందు వులలోనే వేరువేరు విభాగముల, జాతుల, కూటముల, వర్గాల మధ్య పెద్దా చిన్న విభేదాలు న్నాయి. అయినా వాటన్నింటిలోను ఒక మౌలిక విధము, రూపము, ఆధ్యాత్మిక స్వభావముగల సర్వసామాన్య దైవిక ఏకత్వమున్నది. అది ఈ విశాల సరళతలో ఒక అపార సంధానశక్తిని, సుదృఢమైన ఏకత్వసూత్రాన్ని సృష్టిస్తున్నది.

భారతీయమత సారము

భారతీయ మతానికంతటికీ చెందిన మౌలికమైన ఆశయము ప్రతిచోట ఉన్నతోన్నతమైన మానవుల ఆలోచనకు అనుగుణంగా ఉండునదే. దాని సర్వోత్కృష్టమగు సత్యము ఒక శాశ్వతసత్త లేక మనము ఇక్కడ దర్శించు మానసిక, భౌతిక రూపాలకు అతీతమగు ఒక అస్తిత్వము మనస్సుకు, జీవితానికి, శరీరానికి ఆవల ఒక అతీత దైవశక్తి యున్నది. అది అంతముకల, అంతములేని, అన్నిటిని తనలో కలిగి యున్నది. సాపేక్షికమైన ప్రతిదానినీ అది అతిక్రమించి యున్నది. అది మహోత్కృష్టమగు పరమము. మా ర్పుకు లోనగు ప్రతిదీ దాని నుండి పుడుతున్నది. దాని మీదనే ఆధారపడి యున్నది. అది శాశ్వతమైనది. అది భావాతీతము, మూలభూతము, విశ్వాత్మకము, ఆద్యంత

రహితము, దివ్యత్వము లేక దివ్యతత్వము, చేతన, శక్తి మరియు ఆనందము. సమస్త వస్తువులకు మూలముగాను, నిలయముగాను వున్నది. ఆత్మ, ప్రకృతి, జీవితము శాశ్వతమైన, స్వయంప్రజ్ఞతో కూడిన ఆ చైతన్యపు అభివ్యక్తులు లేక పాక్షిక దృగ్విషయములు మాత్రమే. కాని భారతీయ చిత్తము ఈ అస్తిత్వ సత్యాన్ని ఒక తాత్త్విక భావనగా, ఒక మత సిద్ధాంతంగా, ప్రజ్ఞతో ఊహింపబడిన ఒక అవ్యక్త తత్త్వంగా మాత్రమే గ్రహించలేదు. ఇది ఒక ఆలోచనా పరుడు తన అధ్యయనంలో తన అభీష్టం మేరకు భావించినదియు, జీవితంలో మరే విధంగాను ఉపయోగపడనిదీ అయిన శూన్యతత్త్వమూ కాదు. ఇది మానవుడు ప్రకృతితోను, ప్రపంచంతోను తనకుగల సంబంధా లలో ఉపేక్షింపదగిన నిగూఢ అతీతతత్త్వం కాదు. మానవులందరు వారి వారి శక్తికి తగినట్లు ఈ జీవితంలోను, ఆ తరువాత వేయివిధాలుగా అభిలషించ దగిన ఒక సజీవ ఆధ్యాత్మిక సత్యము, తత్త్వము, శక్తియే ఇది. మరి అది వందల కొలది ఆకృతులను ధరించినదన్నచో అందుకు కారణం ఖచ్చితంగా దాని సజీవత్వమే. ఒక అనంతమైనది మాత్రమే అంతముగల దాని ఉనికిని నిరూపించగలదు. అంతేగాని అంతముగలది పూర్తిగా స్వతంత్రమగు ఉనికినిగాని, వేరైన ఒక విలువనుగాని కలి గియుండజాలదు. జీవితం ఒక భ్రమ కానప్పుడు, అది భగవల్లీలయే. ఆ అనంతత్త్వపు వైభవ అభివ్యక్తియే. అసంఖ్యాక రూపాలతోను, జీవితములలోను ప్రకృతిలో పెరుగు చున్న ఆత్మ ప్రేమ, జ్ఞానము, విశ్వాసం, పూజల ద్వారా దానిని సమీపించి, స్పృశించి, భావించి, సర్వకార్యాలలో ఈ అనంత అస్తిత్వంతో, ఈ సర్వాతీతశక్తితో భగవంతుని వైపుకు పయనించు ఇచ్ఛతో దానితో సమన్వయం చెందగల సాధనమే అది. ఈ ఆత్మ లేక స్వీయ అస్తిత్వ తత్త్వమే ఏకైక మహోన్నత సత్యము. తక్కినవన్నీ పైకి కనిపించు స్వరూపాలు మాత్రమే. లేదా ఆ తత్త్వంపై ఆధారపడియున్నందున నిజమైనవి. దీని వలన తెలునదేమనగా సజీవుడైన, ఆలోచనాపరుడైన మానవుని ప్రధాన కర్తవ్యము ఆత్మసాక్షాత్కారము. భగవత్ సాక్షాత్కారమును సాధించుటకు మనము పొందు పురోగతిలో మన జీవితాలు, భావనలు అన్నీ ఉపకరణాలు మాత్రమే.

భారతీయ మతము మహోన్నత సత్యానికి సంబంధించిన బౌద్ధిక లేక మతపరమైన భావనలు చాలా ముఖ్యమైనవని ఎప్పుడూ భావించలేదు. ఏ రూపంలో నైనా, ఏ భావనతోనైనా ఆ సత్యాన్ని అన్వేషించుట, అంతరంగ అనుభవంతో దానిని పొందుట, చైతన్యంతో దానితో జీవించుట అత్యవసరమైన ఏకైక కార్యంగా

అది భావించింది. ఒక శాఖ లేక ఒక వర్గము జీవాత్మ విశ్వాత్మనుండి లేదా సర్వోత్కృష్ట దైవం నుండి విడ దీయరానిదని భావించవచ్చు. మరొక శాఖ మానవుణ్ణి తత్త్వతః దైవంతో అభిన్ననిగాను, స్వరూప ప్రకృతిని బట్టి భిన్నంగాను భావించవచ్చును. మూడవ శాఖ దైవము, ప్రకృతి, జీవాత్మ ఈ మూడూ శాశ్వతంగా విభి న్నములగు శక్తులని భావించవచ్చును. కాని పై అందరిచేత ఆత్మయొక్క సత్యతత్త్వము సమానమగు పట్టుదలతో అంగీకరింపబడినది. భారతీయ ద్వైతవాదికి కూడా భగవంతుడే పరమాత్మ. అతడే పరమ సత్యము. అతని వలననే అతనిలోనే ప్రకృతి. మానవుడు జీవిస్తున్నారు. కదులుతున్నారు. తమ ఉనికిని కలిగియున్నారు. ఈ దృష్టి నుండి భగవంతుని తొలగించినచో ప్రకృతి మరియు మానవుడు తమ విలువను ప్రయో జనాన్ని పోగొట్టుకొన్నవారే అవుతారు. పరమాత్మ, విశ్వప్రకృతి (మాయ, ప్రకృతి, శక్తి అనబడునది) జీవాత్మ అను ఈ మూడు సత్యములే భారత దేశములో పరస్పరం వివాదించుకొను అనేక మతాలు, మతసిద్ధాంతాలు అంగీకరించిన సత్యాలు. మానవుని లోని అంతరంగ ఆధ్యాత్మిక పురుషుడు — అతనిలోని దైవాత్మ, ఆ ఆంతరంగ ఆత్మ — దైవము లేక పరమోత్కృష్ట తత్త్వము లేక శాశ్వత బ్రహ్మముతో ఒక విధమగు సజీవ సమైక్య సంబంధాన్ని లేక సంపూర్ణ ఐక్యతను కలిగియుండుట ఆధ్యాత్మిక పరిపూర్ణతకు ముఖ్యనిబంధన యనుట కూడా విశ్వజనీనము. ఆ భగవత్ తత్త్వాన్ని అనంతమైన అవ్యక్త తత్త్వంగా ఊహించడం, అనుభవించడం లేక భావాతీత మైన విశ్వాత్మక ఆద్యంతరహిత పురుషుడుగా భావించి గ్రహించుట మన అభీష్టానికి వదిలివేయబడింది. కాని ఆయనను చేరు మన మార్గమేదైనా, ఆధ్యాత్మిక అనుభవం యొక్క ఏకైక ముఖ్యాంశమేమ నగా ఆయన సర్వాస్తిత్వపు హృదయంలోను, కేంద్రస్థానంలోను వున్నాడు మరియు అస్తిత్వం సర్వం ఆయనలో వున్నది. ఆయనను దర్శించుటే మహోన్నత ఆత్మసాక్షాత్కారం. భారతీయ చిత్తానికి సైద్ధాంతిక విశ్వా సాలలోని విభేదాలు అందరిలోను ఒకే దైవాన్ని సందర్శించు విభిన్నమార్గాల కన్నా వేరు కాదు. ఆత్మసాక్షాత్కారమే అత్యావశ్యకమైన కర్తవ్యము. అంతరాత్మకు అభిముఖం కావడం, అనంతంలో జీవించడం, శాశ్వత స్వరూపాన్ని అన్వేషించి కనుగొనడం, భగవంతునిలో ఐక్యం కావడం అనునదే మతంయొక్క సర్వసమ్మతమగు భావము, లక్ష్యము, సాఫల్యాన్ని చేకూర్చి ముక్తిని ప్రసాదించగల సత్యమదే. భారతీయ మతము యొక్క ఏకీకరణ బంధం ఈ అత్యున్నత ఆధ్యాత్మిక సత్యము

మరియు అత్యున్నత ఆధ్యాత్మిక లక్ష్యములను క్రియాత్మకంగా అనుసరించుటయే. దాని వేయిరూపాల వెనుకనున్న ఏకైక సర్వసమ్మతమగు సారమిదే

ఈ సువిశాలమైన మహత్తర ఆధ్యాత్మిక సత్యం, అతి విశాలమగు ధీరహృదయంతో చూడబడటం, భావించబడటం, అద్వితీయ తీవ్రతతో ప్రవచించబడటం, అన్ని దిశల నుండి అనుసరించబడటమే గాక అది జీవితం యొక్క పరమోన్నతకారకమైన భావనగా, తలపులన్నింటికి సారంగా, మతానికంతకూ ఆధారంగా, మానవాళి ఉనికికి పరమ లక్ష్యంగా, పరమ నిగూఢంగా నిర్ధారింపబడింది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: సముద్రాల లక్ష్మణయ్య

భారతీయ వైశ్విక దార్శనికత

మానవ స్వభావాల, బౌద్ధికవివేకాల వైవిధ్యం అపారం. అందుకే అనంతత్వం దిశగా సాగుతున్న ప్రతి వ్యక్తికి సంపూర్ణ భావస్వాతంత్ర్యాన్ని, పూజా సాంప్రదాయ స్వేచ్ఛను అనుమతించాలని భారతీయ మతం సర్వదా భావిస్తూ వచ్చింది. భారతదేశంలోని నాస్తికులు, అజ్ఞేయవాదులు ఎలాంటి మతద్వేష పరమైన చిత్రహింసకు గురి కాలేదు. బౌద్ధ జైనమతాలు అనాచార నాస్తిక మతాలుగా నిరసించబడినా, అవి తోటి సనాతన సదాచార సాంప్రదాయ తాత్త్విక మతాల సరసన నిలచి జీవించే అవకాశాన్ని కోల్పోలేదు. సత్యపిపాసియైన భారతదేశం ఆ అన్ని మతాల మనుగడకు పరిపూర్ణ అవకాశాన్ని ఇచ్చింది. వాటి తాత్త్విక విలువలను పరిశీలిస్తూ వచ్చింది. ఆయా మతాల సత్యతలను, సతతం విశాలమయ్యే తన ఆధాత్మిక అనుభవం లోనికి అధికంగా జీర్ణించుకొన్నది. అవిచ్ఛిన్నమైన ఆ అనాది అవిచ్ఛిన్నతను పదిల పరచుకుంటూనే పలు దిశల నుండి ప్రసరిస్తున్న అన్ని వివేక విజ్ఞాన ప్రకాశాలను ఆదరించింది. తదనంతర కాలంలో, హిందూ మహ్మదీయ మతబోధల మధ్య ఏకత్వాన్ని దర్శించిన కొందరిని వాళ్లు మహ్మదీయులుగా జన్మించినా మహ్మదీయ దృక్పథం నుండి ప్రారంభమైనా కూడా, భారతీయ మతాచార్యులుగా అంగీకరించింది. నవీన యోగమార్గానికి చెందిన యోగుల, కొత్త మతవ్యవస్థలను స్థాపించిన మతాచార్యుల ఆధ్యాత్మిక అస్తిత్వ బహుముఖ సత్యప్రతిపాదితములైన చింతనుల స్వీయమత

ప్రచారాలకు ఎలాంటి ప్రతిబంధకం కాలేదు. మార్పులను సహజంగా వ్యతిరేకించే పండితుల పూజారుల నుండి కొంత ప్రతికూలత తలయెత్తినా కాని స్వేచ్ఛా విన మ్రతలతో వర్ధిల్లే విశాల జాతీయ మత వ్యవస్థలో చేర్చబడిన మరో కొత్త అంశం ముందు ఆ ప్రాతికూల్యత తలవంచేది.

బహుముఖంగా నమనీయమైన భారతీయ ఆధ్యాత్మిక తాత్త్విక అనుభవంలోని ఈ సహనశీల వైశాల్యత నిజానికి దాని సత్యానికి, దాని సజీవ వాస్తవికతకు అన్వేషణ ఆవిష్కరణల యందు దానికి గల నిర్నిబద్ధ చిత్తశుద్ధికి గుర్తు. కాని ఈ నమ్యత యూరోపియనులకు సంకటంగా ఉండేది. వాళ్ళ మతచింతన కఠినమైన విధివిధానా లకు, కఠోర నిర్ణయాలకు, దయాహీన బహిష్కరణలకు, బాహిరమైన నిరంతర భౌతిక భావాలకు, కచ్చితమైన శైలీ నిర్మాణ వ్యవస్థలకు అలవాటు పడినది. పాశ్చాత్యుల మతం కఠిన స్వభావులైన తార్కిక పండితుల మతవిశ్వాసం. అనాచార విచారం గావించి స్వీయనిర్ణయాలతో నిర్దయతో బహిష్కరణలను విధించే మతగురువుల సామూహిక వ్యవస్థ. వారిది నిర్దిష్టమైన నైతిక సూత్రాల ఆధారంగా రూపొందిన దయారహితమైన కఠోర ప్రవర్తనా నియమావళి. ఇన్ని కఠినమైన కట్టుబాట్లతో ఆత్మను బంధించి భద్రపరచినప్పటికీ వాళ్లకుగల భావోద్వేగాన్ని గుహ్యాన్వేషణను కొన్ని సహేతుక పరిమితులలో సహించవచ్చు. కాని ఇటువంటి ఘాటైన మసాలా దినుసులు లేకపోవడమే బహుశా క్షేమమనుకొంటాను. ఇలాంటి భావజాలంతో తరిఫీదు పొందిన యూరపుదేశ విమర్శకుడు భారతదేశానికి వచ్చినప్పుడు అధిక సంఖ్యాకులైన బహు దేవతారాధ్యులను చూచి, వివిధ విశ్వాసాలకు శిఖరాయమానమైన ఒకే అనంతుని యందు గల నమ్మకాన్ని వారు అంగీకరించడం లోని క్లిష్టతకు ఆశ్చర్యపడిపోతాడు. ఐనా, ఇది తమ స్వంత విశ్వాసమేనని, తమ శుష్క బౌద్ధిక సమస్త దేవతారాధన లాంటిదే అని అపార్థం చేసుకుంటాడు. తన స్వీయభావ మూర్ఖ నిర్ణయాలను, న్యాయదూరమైన తమ అసత్యపు విలువలను భారతీయ తాత్విక చింతనల భావపరం పర లోనికి విద్యాధికుల మనస్సు లోనికి కూడా, దిగుమతి చేస్తాడు. అతని నికరమైన స్వీయ ప్రమాణాలను తప్పించుకోగలిగినా కూడా తన అసత్య అపార్థ ప్రకటనల ద్వారా అహంకారపూరితంగా నిందారోపణ చేస్తాడు. ఇందుకు భారతీయ మేధ పూర్తిగా విముఖం. ఒక గొప్ప అంతఃస్ఫూర్తి, ఒక ఆంతరిక అనుభవశక్తి మనకు విశ్వచైతన్యాన్ని వైశ్విక దార్శనికతను ప్రసాదించింది. ఈ అనాది విభవం దరిదాపులకు

ఇప్పుడిప్పుడే పాశ్చాత్య మేధ తడబడుతూ జేరే ప్రయత్నం చేస్తున్నది భారతీయ మేధస్సు అవిభాజ్యమైన ఏకత్వాన్ని దర్శించుకుంటూనే ఆత్మప్రకృతుల ద్వంద్వ త్వాన్ని అంగీకరిస్తుంది. త్రైక్యాలనే కాక లక్షలాది ఇతర తత్వాల అస్తిత్వాలకు ఆస్కారం కల్పిస్తుంది. సీమితమైన ఏకైక దైవత్వ భావంపై ఏకాగ్రత చూపుతూనే తన నిజ సహజాతమైన చైతన్యం వెనుక నానాత్వాన్ని గురించిన స్పృహ, ఏకైకపు భావన కలిగి ఉంటుంది. వివిధ వస్తుతతిపై భక్తిభావాన్ని పరుస్తూనే తానారాధించే వాటి ద్వారా వీక్షిస్తూ, బహు అధిష్ఠాన దేవతలలో పరాత్పరుని ఏకత్వాన్ని దర్శిస్తుంది. ఈ సంయోగాత్మక మలుపు వేదాల మీద వేదాంతం మీద వర్ధిల్లే రహస్యవేదులకు, తత్వచింతనులకు లేదా అల్ప సంఖ్యాకులైన అక్షరాస్యులకు మాత్రమే పరిమితమైనది కాదు. అది సామాన్యుల జనరంజక భావాల మీద, వాటి ప్రతిరూపాల మీద, పురాణాల మీద, తంత్రశాస్త్రాల మీద, సాంస్కృతిక సంకేతాల మీద, సాంప్రదాయాల మీద ప్రసరించి విస్తరిస్తుంది. ఎందుచేతనంటే ఇవి కేవలం పవిత్ర వేదాలకు సంబంధించిన సంయోగాత్మక అద్వైతవాదం యొక్క ఘనిష్ట వ్యక్తీకరణలు, లేక సజీవ రూపాలు. బహు పార్శ్వముల ఏకతావాదం, సువిశాల జగత్తుకు సంబంధించిన సార్వత్రికవాదన కనుక.

హిందూమతం కాలాతీత నామరూపరహిత పరాత్పరుడు కలడనే అవగాహనపై ప్రతిష్ఠింపబడింది. అది ఏ ఇతర అజ్ఞానమయమైన సంకుచితమైన కేవల ఏక దేవతా విశ్వాసంగల శైశవజాతి మతాల వలె నిత్యుడు, అనంతుడు వరకూ గల నామరూప శక్తులు గల వ్యక్తిత్వాలను నిరాకరించలేదు, నిషేధించలేదు. అది కళావిహీనమైన ఏకత్వవాదం కాదు. విశ్వాతీత అస్తిత్వవాదం దాని ప్రారంభ, మాధ్యమిక, అంతిమ దశ కాదు. ఏకైక భగవత్తత్వం 'సర్వం' గా పూజించబడింది. ఎందుకనంటే జగత్తులో నున్నదంతా ఆతడే, లేదా ఆతని అస్తిత్వం నుండే తయారైంది, లేదా ఆతని స్వభావం నుండే తయారైంది. అలా అని, భారతీయ మతం బహు దేవతావాదం కాదు. ఎందుకనంటే ఈ సార్వజనీనత కావల అతీతుడైన నిత్యుని అది కనుగొన్నది. ప్రాచీన యూరపులో ప్రాచుర్యం పొందిన బహుదేవతావాదం లాంటిది గాదు భారతీయ బహుదేవతా వాదం. ఎందుకనంటే ఇచట అతని సమస్త దైవతాలు ఆ ఏకైకుని రూపాలు, నామాలు, మూర్తిత్వాలు అని బహుదేవతల నారాధించినప్పటికీ అతనికి తెలుసు. ఇచట బహుదేవతారాధకునకు అందరు దేవుళ్ళు ఒకే ఒక పూర్ణపురుషుని

వివిధ రూపాలు, వివిధ నామాలు, వివిధ వ్యక్తిత్వాలు, వివిధ శక్తులని తెలుసు. అతని అందరు దేవతలు ఒకే ఒక్క దైవక్రియాశక్తి యొక్క ఊర్జాలని తెలుసు. భగవదస్తిత్వ వాదులైన హిందూమతస్థుల విధానాలు, ప్రాచుర్యం పొందిన ఆస్తిక వాదాన్ని పోలి వున్నప్పటికీ, అవి వాటిని మించి ఇంకా ఎంతో ఉన్నతమైనవి. అందుకే వారు భగవంతుని బహుపార్శ్వాలను అంగీకరిస్తారు. హిందువుల విగ్రహారాధన కేవలం ప్రతిమాస్వరూపాలకు పరిమితమైన అనాగరిక భావం కాదు. హిందూమతంలోని ఎంతటి మూర్ఖునకైనా తెలిసిన విషయం — విగ్రహం ఒక సంకేతం. అవసరం తీరినాక విడువ వీలున్న ఒక ప్రతీక. నానక్ చిర ప్రార్థనా విధానమైన 'అకాల' ఏకైకుడు లాంటి ఇస్లామిక్ ప్రభావిత అర్వాచీన మతాలు, పాశ్చాత్య ప్రభావానికి లోనైన నాటి సంస్కరణవాద మతాలు ఇప్పుడు పాశ్చాత్య మత సంకుచితత్వం నుండి దూరమౌతున్నవి. వారి ఆదిమ ఏకత్వ అస్తిత్వ భావజాలం నుండి, ఆ పాశ్చాత్య ప్రాగ్జాతుల మతధార నుండి జారుకుంటున్నవి. వాళ్లందరూ ఈ శైశవ అవగాహనలను దాటి అగాధ సదృశమైన వేదాంతం కేసి మొగ్గు చూపుతున్నారు. అత్యంత సక్రియ, సత్యస్వరూపంగా దేవుని మూర్తిత్వాన్ని, ఆతని మానవ సంబంధాలను వైష్ణవ, శైవ మతాలు గట్టిగా ప్రతిపాదించినవి. ఈ మతాల మొత్తం సారం ఇది మాత్రమే కాదు, ఈ భగవద్వ్యక్తత్వం అన్నది పాశ్చాత్యులు పరిమితీకరించి భూతద్దంలో చూపే మానవ వ్యక్తిగత దేవుడు కాదు. భారతీయ మతాన్ని నిర్వచించడానికి ఏ పాశ్చాత్య పరిజ్ఞానం పనికి రాదు.

మొత్తంపైఅది అన్ని అధ్యాత్మారాధనల అనుభవాల ఉదాత్త సమ్మేళనం. ఒకే సత్యాన్ని పలు పార్శ్వాల నుండి దర్శించడం, దేన్నీ నిషేధించకపోవడం విశేషం. ఇది ఏ ఒక్క పేరుతో ప్రత్యేకించబడదు. పరిమితీకరించు విశేషణానికీ బద్ధం కాదు. వివిధ మతశాఖలకు సముచిత ఉదాత్త సంజ్ఞాత్మక అభిదానాలను ప్రదానం చేస్తూనే, తాను మాత్రం నామరూపరహితంగా, విశ్వవ్యాపియై, అనంతమైనదిగా నిలచింది. అనాదిగా అన్వేషిస్తున్న బ్రహ్మపదార్థంలాగా హిందూమతం కొనసాగుతున్నది.

ప్రతి మతం మానవాళికి సహాయకారిగా నిలిచింది. ఇతరమైన ప్రతి మతతత్వం మానవునిలో సౌందర్య తేజాన్ని, జీవన ఔన్నత్యాన్ని, వైశాల్యాన్ని, వైవిధ్యమైన పరిపూర్ణ మహోద్దేశాన్ని పెంచింది. క్రైస్తవ మతం దివ్యప్రేమను, దాతృత్వాన్ని ఇచ్చింది. బౌద్ధమతం వివేకాన్ని, సాధుత్వాన్ని, పవిత్రతను పొందే వివేకమార్గాన్ని

సూచించింది. ఇస్లాం యూదుమతాలు క్రియాశీలమైన మతవిశ్వాసాన్ని, దృఢమైన భగవద్భక్తిని అందించాయి. హైందవమతం సువిశాలమైన, అగాధ సదృశమైన గంభీర ఆధ్యాత్మిక అనంత అవకాశాలను ప్రసాదించింది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: ఎన్. రామస్వామి

హిందూమతంలోని మూడు మూలసూత్రాలు

"హిందూమతం అంటే ఏమి? అది ఏమి బోధిస్తుంది? దాని అనుష్ఠానం ఎలాంటిది? అందులోని సాధారణ సూత్రాలేవి?" అని ఎవరైనా మనలను ప్రశ్నిస్తే అందుకు మనం హిందూతమం మూడు మూలభావాల మీద లేక అత్యున్నతము, సువిశాలము అయిన ఆధ్యాత్మిక అనుభవానికి చెందిన మూడు ప్రాథమిక అంశాల మీద ఆధారపడిన దని సమాధానం చెప్పవచ్చు. మొదట వచ్చునది ఋషులు వివిధ నామములతో పేర్కొను వేదమందలి ఏకైక అస్తిత్వ భావము. ఉపనిషత్తులు తెలుపు అద్వితీయ ఏకైక తత్త్వము. అది అభివ్యక్తమైయున్న ఈ సర్వము, ఆ సర్వానికి అతీతము. బౌద్ధుల శాశ్వత్ తత్త్వము, మాయావాదుల పరమము, ఆస్తికుల భావనలో ఆత్మను, ప్రకృతిని తన అధీనమందుంచుకొను పరమోత్కృష్ట దైవము లేక పురుషుడు. ఒక్క మాటలో చెప్పవలెనన్న శాశ్వత అనంత తత్త్వము. అదియే మొదట సాధారణ ఆధారము. కాని మానవమేధ దానిని అనంత విధాలైన సూత్రాలలో ప్రకటించగలదు, ప్రకటిస్తున్నది. శాశ్వతము, అనంతము, సనాతనము అయిన ఈ తత్త్వాన్ని కనుగొని, దానిని అతి సన్నిహితంగా సమీపించి, అందులో ఎలాంటి మార్గంలేక ప్రమాణంలోనైనా ఐక్యం కావడమే ఆధ్యాత్మిక అనుభవానికి పరాకాష్ఠ. భారతీయ ధార్మికచింతనలో అదే మొదటి విశ్వజనీన విశ్వాసము.

ఈ ఆధారాన్ని ఏ సూత్రం ద్వారానైనా అంగీకరించు. భారతదేశములో గుర్తించబడిన సహస్రాధిక మార్గాలలో ఏ ఒక్క మార్గంలోనైనా లేక వాటినుండి విస్తరించు ఏ నూతన మార్గంలోనైనా ఈ గొప్ప ఆధ్యాత్మిక లక్ష్యాన్ని అనుసరించు — అప్పుడు నీవు ఆ మతము యొక్క హృదయాన్ని చేరినట్లే. ఎందుకనగా దాని రెండవ మూలభావము శాశ్వతమూ, అనంతమూ అయిన ఆ తత్త్వాన్ని చేరుటకు

మానవుని బహువిధాత్మక మార్గము. ఈ అనంతం అనేక అనంతాల కలయిక. ఆ అనంతాలలో ప్రతి ఒక్కటీ ఆ శాశ్వతత్త్వమే. ఈ విశ్వానికి చెందిన పరిమితులలో భగవంతుడు తన్ను అనేక మార్గాలలో వ్యక్తీకరించుకొంటాడు. ప్రపంచంలో పరిపూర్ణుడై భాసిస్తాడు. అందులో ప్రతిమార్గము సనాతన తత్త్వానికి చెందిన మార్గమే. ఎందుకనగా ప్రతి నిర్దేశకతలోను అనంతాన్ని కనుగొనవచ్చును. ఆ దేవుని అన్ని రూపాలలోను, సంకేతాలలోను మనం అనంతాన్ని చేరవచ్చును. విశ్వశక్తులన్నీ దాని వ్యక్తీకరణలే. శక్తులన్నీ ఆ ఒక్క తత్త్వానికి చెందినవే. ప్రకృతి కార్యాల వెనుకనున్న దేవతలు ఏకైక దైవతత్త్వము యొక్క శక్తులు, పేర్లు, వ్యక్తీకరణలుగా గ్రహించి ఆరాధింపదగి వున్నాయి. మనకు మంచివిగానో లేక చెడ్డవిగానో, అంగీకరింపదగినవిగానో లేక తగనివిగానో, అదృష్టకరములుగానో లేక దురదృష్ట కరములుగానో తోచు సకల సంఘటనల వెనుక ఒక అనంత చైతన్యశక్తి, కార్యనిర్వాహకశక్తి, ఇచ్ఛ లేక ధర్మం, మాయ, ప్రకృతి, శక్తి లేక కర్మ అనునది వున్నది. ఆ అనంతత్త్వమే సృష్టికార్యంలో బ్రహ్మగా, పోషణలో విష్ణువుగా, సంహారం లేక తనలో విలీనం చేసుకొనుటలో రుద్రుడు లేక శివుడుగా భాసిస్తాడు. సృష్టికి ఆధారంగా, రక్షణగా క్షేమాన్ని కలిగించు ఆ మహోన్నత శక్తి వున్నది లేక అది లోకమాతయగు లక్ష్మి లేక దుర్గగా రూపొందు తున్నది. సంహారమను ముసుగులో వుండి కూడా ప్రయోజనకారిగా వుండునది శ్యామలమాతయగు చండి లేక కాళి. ఆ ఏకైక దైవం తన గుణాల కనుగుణంగా వివిధ నామాలతో, వివిధ దేవతలుగా అభివ్యక్తమగుచున్నాడు. వైష్ణవుల దివ్యప్రేమ నిధానదైవం, శాక్తేయులల దివ్యశక్తి నిధానమైన దైవం రెండు విభిన్న దైవాలుగా కనిపిస్తారు. కాని నిజానికి వారు విభిన్న రూపాలలో[1] నుండు ఏకైక అనంతత్త్వమే. జ్ఞానంతోగాని, అజ్ఞానంతోగాని ఒకడు ఈ వివిధ నామాలు, ఆకృతులలో దేని ద్వారా నైనా పరతత్త్వాన్ని చేరవచ్చును. ఎందుకనగా వాటి ద్వారానే, వాటికావల కడకు పరమ అధ్యాత్మిక అనుభవం వైపు పయనించవచ్చును.

అయితే ఇక్కడ మనం ఒక్క విషయం గమనించాలి. చాలామంది ఆధునిక భారతీయ మతప్రబోధకులు ఆధునిక భౌతిక హేతువాదాలతో బౌద్ధికమగు రాజీ

[1] *పాశ్చాత్య కువిమర్శలను త్రిప్పికొట్టడానికి, భారతీయ బహుదేవతా వాదాని కిచ్చిన ఈ వివరణ ఆధునిక సృజన కాదు. గీత యందు ఇది సవివరంగా చెప్పబడింది. దానికంటె ఇంకా చాలా ముందటి ఉపనిషత్తుల అర్థం కూడా ఇదే. పురాతనకాల ఆరంభం నాటి 'ఆదిమ' వేదకవుల (నిజానికి వారు గంభీర మార్మికవాదులు) చే అనేక వాక్కులలో స్పష్టంగా చెప్పబడింది.*

మార్గంలో వీటిని కేవలం సంకేతాలుగా వివరించడానికి ప్రయత్నించగా, ప్రాచీన భారతీయ మనస్తత్వం వాటిని సంకేతాలుగా మాత్రమేగాక ప్రాపంచిక సత్యాలుగా, మాయాప్రపంచానికి చెందిన ప్రాతి భాసిక సత్యాలుగా దర్శించింది. ఎందుకనగా ఊహాతీత సమున్నతమగు ఉనికికి, భౌతికస్థితికి మధ్య భారతీయ ఆధ్యాత్మిక, చైత్యవిజ్ఞానం సంబంధం లేని విరుద్ధాంశాల మధ్యలాగ ఈ రెండింటి మధ్య ఒక అగాధాన్ని సృష్టించ లేదు. చేతనకు, అనుభవానికి చెందిన ఇతర మానసికతలాలు గూడా దానికి తెలుసు. ఈ అతిభౌతిక తలాలకు చెందిన సత్యాలు, భౌతికప్రపంచానికి చెందిన బాహ్యసత్యాల కంటే దాని దృష్టిలో తక్కువ యథార్థాలు కావు. మానవుడు మొదట తన మానసిక ప్రకృతికీ, లోతగు అనుభవశక్తికీ, స్వభావానికీ, అధికారానికీ తగిన రీతిలో భగవంతుణ్ణి సమీపిస్తాడు. అతుడు చేరుకోగలిగిన సత్యతలము, చైతన్యతలము అతని ఆంతరంగిక పరిణామ దశచేత నిర్ణయింపబడుతున్నది. అటు తరువాత మతసంప్రదాయానికి చెందిన వైవిధ్యం వస్తుంది. అయితే దానికి సంబంధించిన వివరాలు కేవలం ఊహాజనితాలు కావు. కవుల, పురోహితుల కల్పనలు కావు. అవి భౌతిక ప్రపంచానికి చెందిన చేతనకూ, పరతత్త్వానికి చెందిన వర్ణనాతీత అతిచేతనకూ మధ్యవున్న అతిభౌతిక అస్తిత్వానికి చెందిన సత్యాలు. భారతీయమత ఆధారంలో వున్న దృఢతమ పర్యవసానం ఆంతరంగిక ఆధ్యాత్మిక జీవితానికి అత్యంత క్రియాశీలమైనది. ఒక విశ్వజనీనచైతన్యం ద్వారా మరియు అంతర బాహ్య ప్రకృతిని చొచ్చుకొనిపోవుట ద్వారా పరతత్త్వం లేక దైవాన్ని చేరవచ్చును. ప్రతి జీవాత్మ తనలోను, తన ఆధ్యాత్మిక భాగంలోను ఆ పరతత్త్వం లేక దైవాన్ని కలియవచ్చును. ఎందుకనగా అందులో ఏదో ఉన్నది. అది సన్నిహితంగా ఒకటి లేక కనీసం ఒక దైవాస్తిత్వంతో సన్నిహిత సంబంధాన్ని కలిగినది. భారతీయ మతంయొక్క సారాంశం మనం ఆ విధంగా పెరుగుటకు, మరియు జీవించుటకు, మన మనోజీవితాలను కప్పియుండు అజ్ఞానం నుండి బయటపడి మనలోని దివ్యత్వాన్ని గూర్చిన ఎరుకను పొందుటకు ఉద్దేశించుటయే. ఈ మూడు అంశాల ఏకీకరణమే హిందూమతం యొక్క సర్వస్వం, దాని ఆవశ్యకమగు భావము. ఏదైనా విశ్వాసం అవసరమైనచో, అది దాని విశ్వాసమే.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: సముద్రాల లక్ష్మణయ్య

ఈ జాతి కొక పిలుపు

ప్రపంచం కళ్ళ ముందు అందరూ స్పష్టంగా చూడగల ప్రక్రియతో, ఎంతో వేగంగా ఒక జాతి నిర్మాణం జరుగుతోంది. సానుభూతి కలవారూ అంతఃస్ఫూర్తి కలవారూ, ఏ శక్తులు ఈ కార్యాన్ని నిర్వహిస్తున్నాయో, ఏ ద్రవ్యాలు ఇందులో ఉపయోగించబడు తున్నాయో, ఏ దివ్యనిర్మాణశైలి ననుసరించి ఆ నిర్మాణం జరుగుతున్నదో గుర్తింపగలుగుతారు. ప్రకృతి కర్మాగారం నుండి అప్పుడే క్రొత్తగా తయారైన, లేదా ఆధునిక పరిస్థితులచే సృజించబడిన అసంస్కృత జాతి కాదు యిది. ఈ భూమిపై నున్న పురాతన జాతులలో అత్యంత పురాతనమైన ఒక జాతి యిది. మహోన్నత నాగరికతలలో ఒకటి. తలవంచని శౌర్యం, విశాల మహనీయత, ప్రగాఢ జీవనం, అద్భుతమైన అంతర్నిహితశక్తిగల జాతి యిది. వ్యాపనశక్తి గల విదేశీ ప్రవృత్తి ప్రభావం నుండి, ఇతర విధాలైన మానవ నాగరికత నుండి, తదితర అసం ఖ్యాక వనరుల నుండి శక్తిని స్వీకరించి ఇప్పుడు వ్యవస్థీకరించబడిన జాతీయైక్యత లోనికి తనను తాను శాశ్వతంగా ఉద్ధరించుకొనాలని కాంక్షిస్తున్నది. ఒకే జీవన విధానం ఒకే సంస్కృతి కలిగినదై దాయాది జాతుల సమాహారంగా గతంలో భారతదేశం వున్నది. అత్యంతావశ్యకతగల, ఏకత, ఐకమత్యం వైపు సదా మొగ్గుచూపే ధర్మంతో అది జీవించింది. ఎప్పుడూ నూతన వైవిధ్యాలు, విభజనలకు తావిచ్చేంత అత్యుదార విశాల స్వభావం యీ జాతిది. అటువంటి జాతిగల దేశాన్ని వ్యవస్థీకరించ డంలో అధిగమించలేనట్లు కన్పించే ఆటంకాలు అనేకం ఉంటాయి. వాటినది యిప్పటి వరకు ఏనాడూ శాశ్వతంగా జయించలేక పోయింది. వాటి నధిగమించు సమయ మిప్పు డాసన్నమైంది. మన జాతికి గల సుదీర్ఘ చరిత్రలో, అది ఏ ప్రయత్నం చేస్తూ వచ్చిందో, దానిని ఇప్పుడు ఈ నూతన పరిస్థితులలో తప్పక విజయవంతంగా సాధిస్తుందని నమ్ముతున్నాం. ఎందుకనంటే స్వేచ్ఛాభారతం, గొప్పదైన భారతం ప్రపంచాని కవసరం... భగవంతుడు మనతోనే ఉన్నాడని విశ్వసిస్తున్నాం. ఆ విశ్వా సంతో మనం తప్పక జయిస్తాం. మానవజాతికి మన అవసరం వున్నదని మనం నమ్ముతున్నాం. మానవాళి, మన దేశం, మన జాతి, మన మతం యెడల గల మన ప్రేమ, మన సేవ ఈ సంఘర్షణలో మన హృదయాన్ని పునీతం చేసి, మన కర్మకు ప్రేరణను కలిగిస్తాయని మనం విశ్వసిస్తున్నాం.

మనం నిర్వహించ నిర్దేశించుకొన్న మహాకార్యం యాంత్రికమైనది కాదు. అది నైతికమైనది, ఆధ్యాత్మికమైనది. మన లక్ష్యం ఒక నూతన జాతి నిర్మాణమేగాని, ఒక ప్రభుత్వ రూపాన్ని మార్చడం గాదు. ఆ కార్యనిర్వహణలో రాజకీయాలు ఒక అంశం, కేవలం ఒక అంశం మాత్రమే. కేవలం రాజకీయాలకో, సాంఘిక సమస్యలకో, లేక వాటి కోసమే వాటిననే దృష్టితో ఒక ధార్మిక సిద్ధాంతానికో, లేదా తాత్త్విక సిద్ధాంతానికో, లేదా సాహిత్యానికో, లేదా విజ్ఞానశాస్త్రానికో మనల్ని మనం అంకితం చేసుకొనకుండా, అన్నింటి కంటే అత్యంత ముఖ్యమైన విషయమని మనం విశ్వసించే, ఏకైకంలో, ధర్మంలో, సార్వజనీనమైనదని కూడా భావించే జాతీయమతంలో, వీటన్నింటినీ సమన్వయం చేసుకోవాలి. ఒక ప్రబలమైన జీవనధర్మం ఉంది. మానవ పరిణామానికి సంబంధించిన ఒక గొప్ప సూత్రం ఉంది. ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానం, ఆధ్యాత్మిక అనుభవాలు గల ఒక పటిష్ట వ్యవస్థ వుంది. దానిని సంరక్షించే బాధ్యత భారతదేశం తన మీద వేసుకోవాలని, ఆ వ్యవస్థ కదొక ఉదాహరణగా నిలవాలని, దానిని అది సర్వవ్యాపకం చేయాలని విధి నిర్దేశించింది. ఇది సనాతన ధర్మం, ధర్మం యొక్క నిర్మాణం పైనే గాక దాని సజీవ సత్యంపై పట్టును, విదేశీ ఆటుపోట్ల వత్తిడి క్రింద అధికంగా కోల్పోయాం. ఎందుకనంటే ఆ సత్యాన్ని జీవించకపోతే భారతీయ మతం ఉనికిని కోల్పోతుంది. దాన్ని జీవితానికి మాత్రమే అనువర్తింప జేయడం గాదు, జీవితానికి సంబంధించిన సమస్తానికీ దాన్ని అనువర్తింపజేయాలి. దాని సారం మన సమాజంలోనికి ప్రవేశించి, దాని రూపాన్ని, మన రాజకీయాలను, మన సాహిత్యాన్ని మన విజ్ఞానశాస్త్రాన్నీ మన వ్యక్తిగత సహజ లక్షణాన్నీ, అభిమానాలను, ఆకాంక్షలనూ నూతన రూపంలో తీర్చిదిద్దాలి.

ఈ ధర్మం యొక్క హృదయాన్ని అర్థం చేసుకొనడం ఒక పరమ సత్యంగా దాన్నర్థం చేసుకొనడం, అది ఏ ఉన్నత భావోద్వేగాల లోనికి ఎగయగలదో, వాటిని సంవేదించడం, వాటిని జీవితంలో వ్యక్తపరచి ఆచరించడాన్నే కర్మయోగంగా మనం అర్థం చేసుకోవాలి. యోగం మానవ జీవితాదర్శం కావాలి. అలా చేయడానికే ఈ రోజు భారతదేశ పునరుద్ధరణ జరుగుతున్నదని మనం విశ్వసిస్తున్నాం. తన స్వేచ్ఛను, ఐకమత్యాన్ని, గొప్పతనాన్ని వాస్తవం చేసుకొనడానికి అది యోగం ద్వారా శక్తిని పొందుతుంది. యోగం ద్వారానే వాటినది నిలబెట్టుకొనే శక్తిని కూడా పొందుతుందని మనం విశ్వసిస్తున్నాం.

మన దూరదృష్టికి ఒక ఆధ్యాత్మిక విప్లవం కన్పిస్తోంది, భౌతిక విప్లవం కేవలం దాని యొక్క ఛాయ, అసంకల్పిత ప్రతిక్రియ మాత్రమే. యంత్రాల ద్వారా గొప్పగా సంపదను కూడబెట్టడం ఐరోపియుడు తన లక్ష్యంగా పెట్టుకొంటాడు. మానవజాతిని సామాజిక పథకాల ద్వారా, ప్రభుత్వ విధానాల ద్వారా పునరుద్ధరించాలని కాంక్షిస్తాడు. పార్లమెంటులో చేసే చట్టాల ద్వారా అతడు సుపరిపాలన తీసుకురావాలని ఆశిస్తాడు. యంత్రాలకు గొప్ప ప్రాముఖ్యత వుంది. కాని అవి మనిషి లోపలి ప్రతిభ, మనిషి వెనుక నున్న అసలు శక్తి పనిచేయడాని కుపయోగపడే సాధనాలు మాత్రమే. పంధొమ్మిదవ శతాబ్ద భారతదేశం, రాజకీయ, పరాధీనత నుండి విమోచన కోసం, సాంఘిక పునరుజ్జీవనం కోసం ఆకాంక్షించింది. కాని అది విఫలమైంది. ఎందుకనంటే అది అప్పుడు పశ్చిమ దేశాల ఉద్దేశ్యాలను, విధానాలను అవలంబించింది. ఆత్మశక్తిని, గతచరిత్రను, మన జాతి భవిష్యత్తును విస్మరించింది. యూరపు విద్యా విధానాన్నీ, యూరపు యంత్రాలనూ, యూరపు పాలనా వ్యవస్థనూ, వస్తువాహనాలనూ స్వీకరించి, మనం, ఇక్కడే, మనలో యూరపు సిరిసంపదలనూ, శక్తినీ, అభివృద్ధినీ సాధించాలని యత్నించింది. ఇరవయ్యో శతాబ్దిలో వున్న మనం, ఆ లక్ష్యాలను, ఆదర్శాలను ఆంగ్లీకరించబడిన పద్ధతులను ఖచ్చితంగా తిరస్కరించాలి. ఎందుకనంటే వాటి అనుభవాన్ని మనం యిప్పటికే పొందాం. వర్తమానాన్నొక ఆరాధనీయ శిలాప్రతిమలా చేయడాని కంగీకరించగూడదు. మన దృష్టిని భూత, భవిష్యత్తుల వైపు సారించాలి. మన వెనుక నున్న మన జాతి యొక్క ఘనచరిత్రను చూడాలి. ఆ చరిత్ర ఏ మహాద్భుత భవిష్యత్తుకై మనలను సిద్ధం చేసిందో దాని కోసం, ఆ భవిష్యత్తు లోనికి మన దృష్టి సారించాలి.

అగ్రగామిగా నిలబడి, యూరపు పరిష్కరించలేక విఫలమైన, రాజకీయ, సాంఘిక, ఆర్థిక, నైతిక సమస్యలను పరిష్కరించడానికి భారతదేశం తనకే స్వంతమైన ఒక స్వతంత్ర జీవన విధానాన్ని, నాగరికతను రూపొందించుకోవాలి. యూరపు ఆ సమస్యలను పరిష్కరించలేక పోయినప్పటికీ, వారి పరిష్కార సాధనలో, ఒక ప్రయోగం నుండి మరో ప్రయోగానికీ, ఒక ఓటమి నుండి మరో ఓటమికి దారితీసిన ఉద్రిక్తభరిత పయనాన్ని అది తన అభివృద్ధిగా చెప్పుకొంటోంది. మనం సాధించే చరమ లక్ష్యం ఎంత గొప్పదో, దాన్ని సాధించడాని కుపయోగించే సాధనోపాయాలు కూడా అంత గొప్పవై ఉండాలి. మనలోనే ఆ ప్రచండ బలానికి సంబంధించిన శాశ్వత మూలం

కోసం అన్వేషించడం ద్వారా మాత్రమే కనుగొనబడినదైతేనే అది చరమ లక్ష్యం అవుతుంది. కేవలం యంత్రాలను మార్చి, యూరపును అనుకరించే సమాజంగా మన సమాజాన్ని తయారుచేస్తూ, సాంఘిక పునర్నిర్మాణం సాధించగలమని మనం భావించలేం. విధవావివాహాలు, కులం స్థానంలో వర్గాన్ని పెట్టడం, వివిధ కులాల సహపంక్తి భోజనాలు, సంఘసంస్కర్తకు సంబంధించిన అలాంటి చిట్కాలు కేవలం భౌతికమైన మార్పులు మాత్రమే. వాటి మేళ్ళు, కీళ్లు ఏవైనప్పటికీ అవి స్వతహాగా జాతి అంతరాత్మను రక్షించలేవు, లేదా జాతిభ్రష్టతను, జాతిపతనాన్ని అరికట్టలేవు. ఆత్మశక్తి మాత్రమే జాతిని రక్షించగలదు. హృదయంలో గొప్పగా, స్వేచ్ఛగా తయారుగావడం ద్వారానే మనం సాంఘికంగా, రాజకీయంగా గొప్పవారం, స్వేచ్ఛాజీవులం కాగలుగుతాం. పశ్చిమదేశాల నుండి దిగుమతి చేసుకొన్న, పరిమితమూ, సంకుచితమూ అయినటువంటి, హీన మతభావాలతో నూతన తెగలను పెంచుకుంటూ పోవడం ద్వారా, హిందూత్వపు విలువలను బాహ్యాకృతిని మాత్రమే కలకాలం నిలబెట్టుకోవడానికి సంస్థలను సృజించుకొంటూ పోవడం ద్వారా, మన ఆధ్యాత్మిక ఆరోగ్యాన్నీ, శక్తినీ, గొప్పతనాన్నీ సాధించగలమని మనం విశ్వసించలేం.

కాబట్టి మానవాళి కోసం, భారతదేశ పునర్నిర్మాణంలో సాయం చేయడం, మన లక్ష్యం కావాలి — మనం ప్రవచిస్తున్న, అనుసరిస్తున్న జాతీయత యొక్క ఆత్మ యిది. "మానవాళి ఏ ఉన్నత, ప్రగాఢ, విస్తృతతర జీవనం వైపు కదులుతున్నదో అందులోనికి నీవు ఒక గొప్ప అడుగు వేయడానికి సమయం ఆసన్నమైంది.అంతరంగంలోనూ, బాహ్యజీవితంలోనూ మనిషి యొక్క స్వేచ్ఛను సుస్థిరం చేసుకొనడం ద్వారా, బాహ్యప్రకృతిని అంతరంగం నుండి జయించడం ద్వారా, మానవాళిని యిబ్బంది పెడుతున్న సమస్యలు పరిష్కారమౌతాయి గాని, సౌఖ్యాలకు, విలాసాలకు దాస్యం చేయడానికి ప్రకృతి శక్తులను అధీనంచేసుకొనడం ద్వారా కాదు. ఆ కార్యం నిమిత్తమే, ఆసియా పునరుత్థానం ఆవశ్యకమౌతుంది. అందుకోసమే అది పునరుత్థానమౌతున్నది" అని మానవాళికి చెప్తాం.

"యూరపు లాగా కాకుండా మనం మనంగా ఉండడం భగవంతుని సంకల్పం. మన ధర్మాన్ని గాక పరధర్మాన్ననుసరిస్తూ మనం జీవితాన్ని తిరిగి సాధించాలనుకొన్నాం. మనం వెనుదిరిగి మనలోనే ఉన్న జీవనమూలాలను, శక్తిని శోధించి కనుగొనాలి. మనం మన గతాన్ని తెలుసుకోవాలి. మన భవిష్యత్తు కోసం దాన్ని తిరిగి

సాధించుకోవాలి. మొదట మనల్ని మనం తెలుసుకోవాలి. భారతదేశపు సనాతన జీవన విధానానికి సంబంధించిన స్వభావం యొక్క ధర్మానికనుగుణంగా సమస్తాన్నీ రూపొందించుకోవాలి" అని కూడా మనం మానవాళికి చెప్తాం.

అంతరంగ సామ్రాజ్యాన్ని జయించడం ద్వారా, మేధోపరమైన, ఆత్మగతమైన శక్తులను వశం చేసుకొనడం ద్వారా, బాహ్యప్రకృతిని, అంతరంగంలో నుండి జయించడం ద్వారా మానవాళిని యిబ్బంది పెడ్తున్న సమస్యలు పరిష్కారమౌతాయి గాని, సౌఖ్యాలకు, విలాసాలకు దాస్యం చేయడానికి ప్రకృతి శక్తులను అధీనం చేసుకొనడం ద్వారా గాదు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. వి. రావు

తగిన నివారణోపాయం

భారతదేశం తన స్వరూపంలో తాను నిలబడి తన ప్రకృతి కనుగుణమైన విధానాన్ని అనుసరించడం ద్వారానే తన అభివృద్ధిని చక్కగా సాధించి ఇతర మానవాళికి కూడా సేవ చేయగలదు. కొంతమంది సంకుచితంగా, గ్రుడ్డిగా భావించునట్లు కాలప్రవాహంలో మనకు సంప్రాప్తించు క్రొత్తదైన ప్రతిదానినీ, లేక పాశ్చాత్యదేశాలలో ప్రథమంగా, సమర్థంగా వ్యక్తం చేయబడి మనకు సంప్రాప్తమైన ప్రతిదానినీ తిరస్కరించడం కాదిది. అట్టి అభిప్రాయం బౌద్ధికంగా అసంగతం, భౌతికంగా అసాధ్యం మరియు అన్నింటిని మించి, ఆధ్యాత్మికతకు విరుద్ధం. నిజమైన ఆధ్యాత్మికత క్రొత్త వెలుగును తిరస్కరించదు. మానవుల ఆత్మోన్నతికి అవసరమగు వస్తువులను, పరికరాలను కాదనదు. మన కేంద్రంలో మన ముండి, మన ఉనికిని, మన సహజ ప్రకృతిని రక్షించుకొంటూ, వెలుపలి నుండి మనం పొందే ప్రతిదానిని దానితో సమన్వయించుకొని మనం చేయు, సృష్టించు సర్వాన్ని దాని నుండి ఉద్భవం చేసుకొనుటయే దాని అర్థము. భారతీయ హృదయ కేంద్రబిందువు సనాతన ధర్మమే. అతిగా అనుసరింప బడిన ఈ ధర్మంవల్లే భారతదేశం నాశనమైనదని కొందరు చెప్పారు. ఎందుకంటే మనం జీవితాన్నంతా మతమయం చేశాము. లేదా మతాన్ని పూర్తి జీవితంగా మార్చాము. అందువల్ల జీవితంలో అపజయంపాలై పతనమయ్యా

మని వారి అభిప్రాయం. స్వల్పంగా వేరైన మరొక సందర్భంలో ఒక కవి ఉపయోగించిన భాషను అనుసరిస్తూ, మన పతనమొక ముఖ్యవిషయం కాదని, భారతావని దేనిలో విశ్రమిస్తున్నదో ఆ ధూళి పరమ పవిత్రమని నేను చెప్పను. ఆ పతనము, ఆ వైఫల్యం గమనింప దగినవి. మరియు ధూళిలో పడివుండుట మానవునికిగాని, జాతికిగాని దృఢమగు స్థితి కాదు. అయితే అందుకు ఇవ్వబడిన కారణం మాత్రం నిజమైనది కాదు. నిజానికి భారతీయులలో అత్యధిక సంఖ్యాకులు వారి సమగ్ర జీవితాలను అక్షరతః ధర్మబద్ధం చేసివుంటే, మనం ఈనాడు ఈ దశలో వుండేవారం కాదు. ఈ పతనానికి కారణం వారి బాహ్యజీవితం పూర్తిగా మతవిరుద్ధమై, అహంకారమయమై, స్వార్థపూరితమై, భౌతికపరం కావడమే. ఒక ప్రక్క మనం మోతాదుకు మించిన మతాచారణములో పడ్డాము. అనగా కర్మకాండయొక్క ఎక్కువ బాహ్యప్రకటనకు, నియమితాచరణకు, యాంత్రికమైన పూజలకు ప్రాముఖ్యం ఇచ్చాము. మరొకవైపు అధికంగా ప్రపంచాన్ని తిరస్కరించే సన్న్యాసజీవితానికి ప్రాధాన్యమిచ్చాము. ఆ జీవితం ఆధ్యాత్మిక అవలంబనంగా, కాంతిమయంగా ప్రసాదించేవారుగా నిలిచిన ప్రాచీన ఋషులవలెగాక, ఆధునిక మేధావులను సమజానికి ఉపయోగపడనీకుండా దూరం చేసింది. దానికి మూల కారణం ఏమనగా, తన సార్వజనీనతలోను, విశాలత్వంలోను, ఆధ్యాత్మికప్రేరణ క్షీణించుట... మేధాసంపన్న మైన కార్యాచరణ, స్వేచ్ఛ దిగజారుట, ఉదాత్తములగు ఆశయాలు మృగ్యమగుట, జీవనప్రభంజనం నష్టమగుటయే.

బహుశః ఒక భావనలో మతం అత్యధికంగా వుండినది. 'రెలిజియన్' అను ఆంగ్లపదం తెగలు, ఆచారకాండ, బాహ్యపవిత్రత మున్నగు బాహ్య ములైన వాటిని చుంబిస్తుంది. దానికి సరియైన పదం భారతీయ భాషలలో లేదు. అయితే ఆ పదానికి ఆధ్యాత్మిక ప్రేరణను సంపూర్ణంగా అనుసరించుట అను భావాన్ని చేర్చి, ఆధ్యాత్మికత అనగా ఉన్నతోన్నతమగు ఆత్మను, దైవాన్ని, సర్వాన్ని కలుపుకొను ఏకత్వాన్ని తెలుసుకొని దానిలో జీవించు ప్రయత్నము, మరియు జీవితాన్ని అన్ని భాగాలతో సాధ్యమైనన్ని దివ్యతమ విలువలతో సమున్నతం గావించుట అని నిర్వచించినచో, అప్పుడు మతం అత్యధికంగా వుండలేదని, బహుస్వల్పంగా మాత్రమే వుండినదని, ఆ వుండినదానిలో, చాలవరకు ఏకపక్షమైనదగుటచే, తగినంతగా లేనప్పటికి, ఎక్కువైన వైఖరి మాత్రం వుండినదని విశదమవుతున్నది. ఇందుకు సరి

మైన నివారణ సనాతన భారతీయ ఆదర్శాన్ని ఇంకా చిన్నచూపు చూడకుండా, ప్రాచీన సమగ్రతవైపు మరల్చి, విశాలమైన పరిధిని కల్పించి, జాతి జీవితమంతా ఈ సమున్నత ఆధ్యాత్మిక భావనతో కూడిన మతమని ఋజువు చేయడమే. పాశ్చాత్య దేశాలకు చెందిన తత్త్వశాస్త్రము, కవిత్వము, కళ ఇంచుమించుగా, కొంత అస్పష్టంగానైనా, ఎక్కువగుచున్న ప్రకాశంతో దారి మరల్చుటకు ప్రారంభిస్తు న్నాయి. అస్పష్టమైన సత్యానికి చెందిన కొన్ని మెరుపులు కూడా రాజకీయ, సాంఘిక ఆదర్శాల మీద ఇప్పుడు పడుటకు ప్రారంభిస్తున్నాయి. ఈ జ్ఞానానికి, ఆదర్శాన్ని సచేతనంగా ప్రయోగించుటకు కావలసిన తాళంచెవి భారతదేశం వద్ద వున్నది. దాన్ని ప్రయోగించడంలో అంతకు ముందు అంధకారమయంగా వుండిన పరిస్థితిని కొంగ్రొత్త వెలుగుతో ఇప్పుడు ఆమె ప్రకాశింప జేయగలదు. ప్రాచీన పద్ధతులలో దొరలిన దోషాలను, వంకరలను ఇప్పుడు సరిచేసుకోగలదు. ఆధ్యాత్మిక ఆదర్శం యొక్క బాహ్యాభివృద్ధిని రక్షించుటకై భారతదేశం సృష్టించిన కంచెలు, తరువాత దాని వ్యాప్తికి, అనంతర ఆచరణకు ఆటంకాలుగా పరిణమించాయి. ఇప్పుడా ఆటంకాలను ఛేదించి భారతమాత తన ఆత్మకు స్వేచ్ఛా క్షేత్రాన్ని, విశాల విజృంభణను కలిగించవచ్చును. ఆమె అనుకొంటే నేటి మానవాళి ఎదుర్కొం టున్న సమస్త సమస్యలకు ఒక క్రొత్త నిశ్చయా త్మక పరిష్కారం ఇవ్వగలదు. ఎందుకనగా వాటి పరిష్కారాలకు సంబంధించిన కీలకం ఆమె ప్రాచీన విజ్ఞానంలో వున్నది. ఆమెకు సంప్రాప్తమౌతున్న పునరుజ్జీవనంలో లభించు అవకాశ సమున్నత స్థితికి ఆమె ఉద్గమించగలదో లేదో అన్నది ఆమె భవితవ్యానికి చెందిన ప్రశ్న.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: సముద్రాల లక్ష్మణయ్య

(భారతదేశ ప్రతి పౌరునికీ)

నీ చిన్ని అహంకారిక వ్యక్తిత్వాన్ని మించి ఎదిగి మన భరతమాత కర్హ మైన బిడ్డగా తయారుగావాలి. నిజాయితీతో ముక్కుకు సూటిగా నీ విధులను నిర్వహించు. దైవకటాక్ష మందు సుస్థిరమైన నమ్మకంతో సదా ఉల్లాసంగా, ధైర్యంగా ఉండు.

ఫిబ్రవరి 3, 1963

భారతదేశ కర్తవ్యం

స్వేచ్ఛ, సమత, సౌభ్రాతృత్వాల యథార్థ మూలం వైపు మానవాళిని నడిపించడమే భారతదేశ కర్తవ్యం. మనిషి తనకు తాను స్వేచ్ఛాత్ముడై వుంటే ఇతరమైన స్వేచ్ఛ అతని అడుపాజ్ఞల్లో వుంటుంది. సర్వేశ్వరుడే స్వేచ్ఛ, అతడు బంధరహితుడు. భ్రాంతి నుండి మనిషి ముక్తుడైనప్పుడు ప్రేమ, న్యాయం ద్వారా తనను సఫలం చేసుకోగల ప్రపంచపు దివ్యసమతను అతడు దర్శిస్తాడు. ఈ సమత తనంతదా ప్రభుత్వ పాలనాధర్మం లోనికి, సాంఘిక ధర్మం లోనికి మారిపోతుంది. ఈ దివ్యసమ తను అతడు దర్శించినపుడు, అతడు ప్రపంచ మంతటికీ సోదరుడౌతాడు. అతనికే అధికార స్థానమప్పగించినా, ప్రేమ, న్యాయం, ధర్మం ఆధారంగా ప్రజలందరినీ తన తోడబుట్టినవారిగా సేవిస్తాడు. ఈ దర్శనం మతానికి, తాత్త్విక చింతనకు, సాంఘికచింతనకు, రాజకీయ ఆకాంక్షకు పునాదియైనట్లయితే, అపుడు స్వేచ్ఛ, సమత, సౌభాతృత్వం, సంఘనిర్మాణంలో తమకు యుక్తమైన స్థానాన్నాక్రమిస్తాయి. సత్యయుగం తిరిగి వస్తుంది. ప్రజాస్వామ్యాన్ని గురించిన ఆసియా ప్రజల భావన ఇదే.

అంతరంగంలో స్వేచ్ఛామయుడై యుండడం, బాహ్యవత్తిడి వల్ల గాక ప్రేమతో సేవ జెయ్యడం, ప్రతి మనిషి ధర్మం. తత్త్వతః సమతను కలిగి యుండి ఇతరులకు ప్రీతి కలిగించు స్వార్థపరతను బట్టి గాక సంఘాన్ని సేవించడంలో అతనికి గల సామర్థ్యాన్ని బట్టి తన కర్హమైన స్థానాన్ని అతడు తెలుసుకోవాలి. తన సహోదరులైన మనుష్యులతో సామరస్యపూర్వక సంబంధాలను కలిగి వుండాలి. దాస్యశృంఖలాలతో గాకుండా దోచుకొనబడువాడు, దోచుకొనువాని మధ్య ఉండే సంబంధాలతో గాక, తినువాడు, తినబడుదానికి మధ్య వుండే సంబంధాలతో గాక పరస్పర ప్రేమ, సేవాభావాల బాంధవ్యం ఉండాలి. ప్రజాస్వామ్యం, మానవహక్కుల నాధారం చేసు కొని వుంటుందన్నారు. దానికి ప్రత్యుత్తరంగా అది మనిషి నిర్వహించవలసిన విధుల మీద ఆధారపడాలని అన్నారు. కాని హక్కులు, విధులు, రెండూ కూడా యూరపుకు సంబంధించిన భావాలే. కాని భారతీయ దర్శనమైన ధర్మంలో, స్వార్థాన్ని కర్మకు మూలంగా చేసే ప్రపంచ దృష్టిచే హక్కులు, విధులకు మధ్య సృజించబడిన కృత్రిమ వ్యతిరేకత సమసిపోతుంది. అంతేగాక వాటి మధ్య నుండే ప్రగాఢమైన,

శాశ్వతమైన ఐక్యతను అవి తిరిగి పొందుతాయి. ధర్మం, ప్రజాస్వామ్యానికి పట్టుగొమ్మ

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. వి. రావు

దివ్యజనని సందేశాలు

ఓ భారతమా! నీవు వెలుగు, ఆధ్యాత్మికజ్ఞాన సంపన్నురాలివి. ప్రపంచంలో నీ విద్యుక్త ధర్మాన్ని నిర్వహించడానికి మేలుకో, ఐకమత్యానికీ, సామరస్యతకు దారి చూపించి మమ్ము నడిపించు.

సెప్టెంబరు 23, 1967

ఆధునిక మానవజాతికి సంబంధించిన ఒక ఉన్నతమైన, యధార్థతను జీవితంలోనికి పునరుద్ధరించే దేశం అవుతుంది.

(భారతదేశ ప్రధానమంత్రికి)

ఉజ్వల భవిష్యత్తుకై భారతదేశం కృషి చేయాలి. ఆ భవిష్యత్తుకది ఉదాహరణగా నిలవాలి. ఆ విధంగా ఆమె తయారైతేనే ప్రపంచంలో తన యధార్థ స్థానాన్ని కైవసం చేసుకోగలుగుతుంది.

విభజన, వైరుధ్యాలను కల్పించి పాలించడం అనేది అనాది నుండి ఉన్న అలవాటు.

ఐకమత్యం, పరస్పర అవగాహన, సహకారంతో పాలించు సమయం ఆసన్నమైంది.

ఒక వ్యక్తి ఏ పార్టీకి చెందినవాడు అని చూడకుండా, ఆ వ్యక్తికున్న విలువకు ప్రాధాన్యత నిచ్చి ఆతనిని తనకు సహకారిగా తీసుకోవాలి.

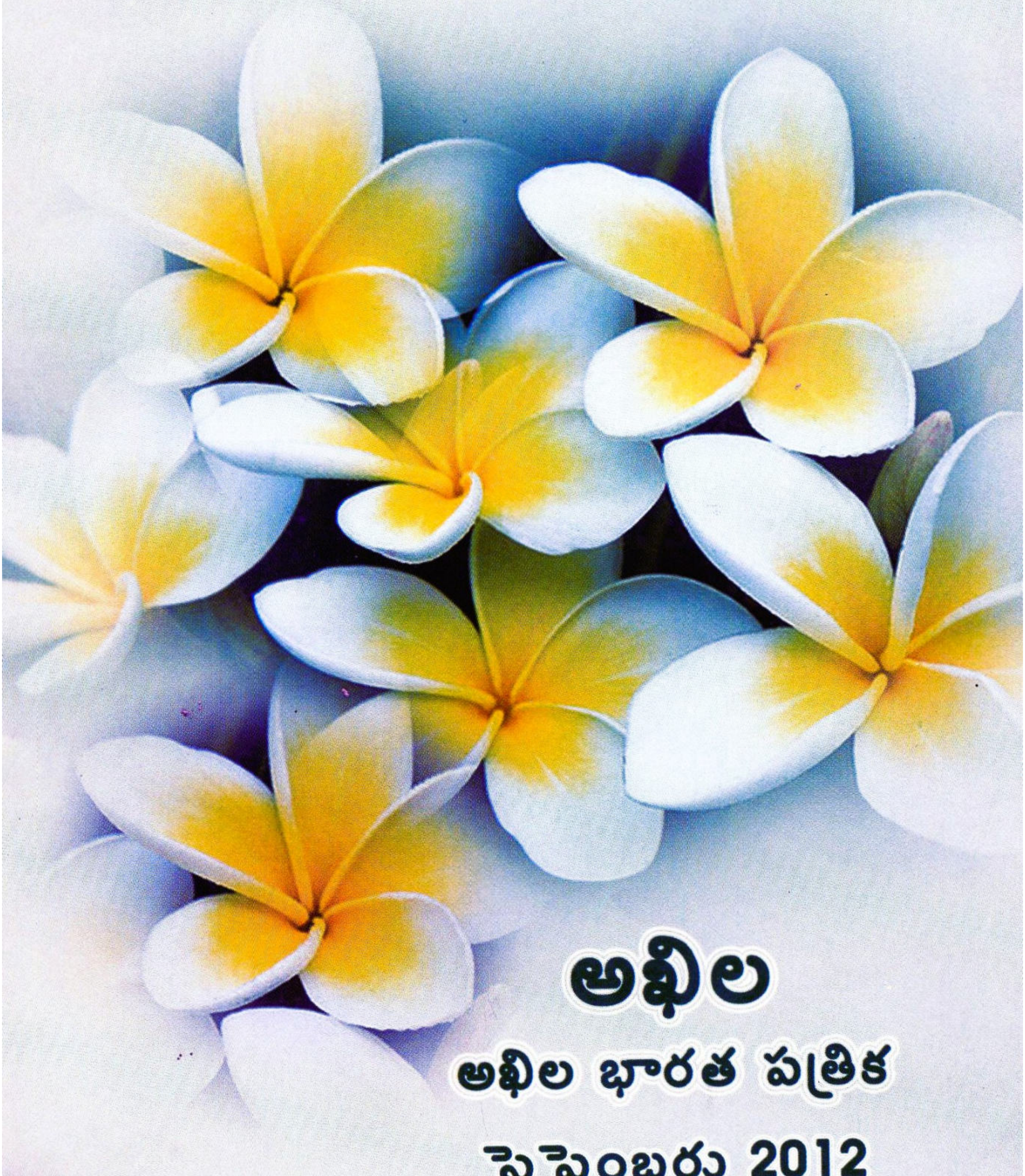
ఒకే పార్టీ విజయం మీద గాక, పార్టీ లన్నింటి ఐకమత్యం మీద ఒక దేశపు గొప్పతనం ఆధారపడి వుంటుంది.

అక్టోబరు 6, 1969

అనువాదం; కె. వి. రావు

10/9/2012.

సాధన — మౌలిక అంశాలు

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

సెప్టెంబరు 2012

సాధన — మౌలిక అష్టాంశాలు

10/9/2012

శ్రీమాతారవింద ప్రవచనములు

విషయసూచిక

సాధనకు అవసరమయిన మూడు ప్రాథమికాంశాలు

సాధనకు అవసరమయిన ఐదు అంతర్గుణాలు

శ్రీమాత

సాధన ప్రాథమికాంశాలు

నిన్ను నీవు భగవంతునికి ఎంత గాఢంగా సమర్పించుకుంటే అంత గాఢంగా ఆయన నీ అనుభవంలోకి వస్తాడు. అది ఊరికే మనస్సుకి అనిపించటమో లేక స్ఫురించటమో కాదు. అది చాలా ప్రత్యక్షమైన సాక్షాదానుభూతి. నిన్ను నీవు ఎంత ఎక్కువగా ఇచ్చుకుంటే అంత ఎక్కువగా ఆయన నీతోటి వుంటాడు. అన్ని సమయములలోను నీతోటే ఉంటాడు. నీ పనులన్నింటిలోను, నీ జీవితంలో ఎటుపక్క చూసినా ఆయనే. నీ మనసులో ఆయన నిత్యం కదులుతూనే ఉంటాడు. అందుకని నీ ప్రశ్నలన్నింటికీ వెంటనే జవాబు వస్తుంది. దేవుడు నిర్విరామంగా నీతోటే ఉంటాడు. నువ్వు నడుస్తే ఆయన నీతోట నడుస్తాడు. నువ్వు నిద్రపోతే ఆయన కూడా నీతోటి నిద్రపోతాడు. నువ్వు అన్నం తింటే ఆయన కూడా నీతో అన్నం తింటాడు. నువ్వు ఆలోచించే విషయాల్ని గురించి ఆయన కూడా ఆలోచిస్తాడు. నువ్వు ప్రేమించినట్లయితే ఆయన కూడా ప్రేమిస్తాడు. కాని ఆ స్థాయికి చేరేందుకు చాలా సాధన చేయాలి. నిన్ను నీవు సంపూర్ణంగా సమర్పించుకోవాలి. ఆపాదమస్తకం ఏమాత్రం వెలితిగాని ఏవిధమైన సంకోచముగాని లేకుండా జరగాలి. నీకని దేనిని మిగుల్చుకోరాదు. దాపరికం పనికిరాదు.

ఏ విషయమైనా సరే, ఎంత చిన్న విషయమైనా సరే, దానిని గురించి నిర్లక్ష్యం పనికిరాదు. ఎందుకని? నీకు కావలసింది నూటికి నూరు పాళ్ళు సంతోషం కనుక. నువ్వు దైవానికి సమర్పించిన విషయములన్నీ సంతోషంగా పరిణమిస్తాయి. సమర్పించని విషయములు పరిణమించవు. ఆ మేరకు సంతోషానికి అవకాశాన్ని పోగొట్టుకుంటున్నావన్న మాట. దేవుడు నీకు కలిగించవలసిన సంతోషాన్ని వృధాపరుస్తున్నావన్న మాట. నీకు ఆయన నీ వద్ద వున్నట్లు తోచదు. నీ వాయనకు చెందవు. నీ అల్పమైన కోరికలు, నీకు ప్రియమైన మనుషులు నీ మనస్సులో తారాడుతున్నంత కాలం నీవు దైవానికి చెందే ప్రశ్నే లేదు. నీ ఆలోచనలు, నీ సంవేదనలు, నీ కార్యములు, ఆవేశాలు ఇవన్నీ నిన్ను నీవు దైవానికి ఇచ్చుకోకుండా అడ్డుపడతాయి. ఈ వందలాది విషయాలను అంటిపెట్టుకున్నంత కాలం నీవు దైవసాన్నిధ్యాన్ని పొందలేవు. ఇవన్నీ నీకు దైవానికి మధ్య గోడలు కావా? అటుల గాక నీవాయనకు సర్వాంగీణంగా సమర్పించుకున్నావనుకో. నీ కంటూ దేనినీ అట్టే పెట్టుకోలేదనుకో.

ఇక ఆయన నిన్ను ఒక్క నిముషమైనా వదలడు. నువ్వు ఏం చేసినా, ఏం తలచినా, ఏ అనుభూతి పొందినా నిరంతరం ఆయన నీ వాడే.

మూలం; శ్రీమాత

*

ఈ ప్రపంచంలో జరిగే సర్వకార్యములను వెనుక నుండి దేవుడే తన 'శక్తి' (దేవి) ద్వారా నిర్వహిస్తాడు — కాని యోగమాయచే కప్పబడిన జీవుని యొక్క అహంకార ప్రకృతి ద్వారా నడిపిస్తాడు.

యోగంలో కూడా అంతే. సాధకుడు, సాధన కూడ ఆయనే. ఆయన శక్తి (దేవి) యే సాధకుని మీద తన వెలుగును, శక్తిని, జ్ఞానాన్ని, చేతనానందములను వర్షింపచేయగా సాధన కొనసాగుతుంది. అయితే అపర ప్రకృతి రాణిస్తున్నంతవరకు మానవ ప్రయత్నం తప్పనిసరి.

ఈ ప్రయత్నం ఆకాంక్ష, నిరాకరణ, ఆత్మసమర్పణ అనే మూడు విధాలుగా వుంటుంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: రాయప్రోలు లక్ష్మీనరసింహ శాస్త్రి, కె. వేంకటరావు

ఆకాంక్ష

శ్రీఅరవింద వాణి:

మనిషి చాలా అప్రమత్తంగా ఉండి నిరంతరం ఆకాంక్షిస్తూ ఉండవలసిందే. బుద్ధిబలం తోటి, హృదయావేదనతోటి, ప్రాణికపు అనుమతితోటి ఆకాంక్షిస్తూ, ఆఖరికి భౌతిక చైతన్యము సహితము తన స్వభావమును మృదుపేశలము జేసికొని ఊర్ధ్వశక్తులకు ఉన్మీలనము కావలసినదే.

*

ఆకాంక్ష అనగా ఊర్ధ్వశక్తులకు — అనగా దైవానికి, దివ్యచైతన్యమునకు పిలుపు.

*

ఆకాంక్షయొక్క రూపము కోరికవలె ఉండదు. అది అంతరాత్మయొక్క వేదన.

దైవం కోసం నిరంతరం అనుభూతమయ్యే తపన. దైవోన్ముఖంగా పయనము.

*

ఆకాంక్ష అనగా కోరుకొనుట కాదు. స్వార్థబుద్ధితో కాంక్షించటం కోరిక. ఊర్ధ్వచైతన్య మును తనలోకి ఆహ్వానించుకొని తనను ఆక్రమింపించుకొనుటకై జరిగే ప్రక్రియ ఆకాంక్ష. అది ఎంత తీవ్రంగా ఉంటే ఆత్మనివేదన కూడ అంత తీవ్రంగా సంభవిస్తుంది.

*

పశువుకు తన పశుత్వాన్ని గురించిన జ్ఞానముండదు. కాని మనిషి అటుల కాదు. తన అర్భకత్వాన్ని గురించి, పరిమితులను గురించి, వీటిని దాటిపోయి మరొక స్థాయిని అందుకోవాలనే జ్ఞానము తనకున్నది. తదాకాంక్ష మనిషిలో నిక్షిప్తమై వుంటుంది.

జడపదార్థంలో నుంచి జీవము, మనస్సుల ఆవిర్భావము ప్రకృతిపరంగా, అప్రయత్నంగా, అవచేతనాత్మకంగా జరిగిన విషయము. ఉద్దేశపూర్వకంగా జరుగ లేదు. జడపదార్థానికి అట్టి శక్తి లేదు. కాని మనిషి విషయంలో తనకంటె ఉన్నతమైన చేతనాస్థాయిని అందుకోవాలనే ప్రేరణ ఉన్నది. తన మనస్సులోను, జీవితంలోని విభాగములలోను పరిణామ ఆవేదన నిక్షిప్తమై వుండి పైకి పొర్లుతూ ఉంటుంది.

*

మన అహంకార చేతన బాహ్యవిషయముల దగిలి, వాని రూపములకు ముగ్ధమగు చుండును. ఆ మానిసిని సర్వాతీత సర్వగత బ్రహ్మప్రవాహమునకు బాత్రమొనర్చి రూపాంతర మొందించుటయే యోగసాధన. కావున, వెలుపలి మోమిడిన చేతనను అంతర్ముఖమొనర్చుట యందలి ఉద్గాఢతయే యోగసిద్ధికి మూలభూత మనదగును. ప్రబలాభిలాషచే, ఇచ్ఛాశక్తిచే, ధ్యానైకాగ్రతచే, పట్టువదలని పూన్కిచే, ఆ యుద్గాఢత పరిపుష్టము కాగలదు. 'ఈశ్వరుని యందలి ఉత్సాహమునకే నెడయైతి' నని బైబిలులో చెప్పినట్లు సాధకుడు సర్వాత్మనా అట్టి ఈశ్వరోత్సాహమునకు వశుడు గావలెను. ఈశ్వరప్రాప్తికై అతని హృదయము వ్యాకులమందవలెను. ఆ ఉత్సాహవ్యాకులత లాతని అహంకారము నాహరించి, క్షుద్రమూ సంకుచితమూనగు దాని యావరణమును భగ్నమొనర్చి, అందు బ్రహ్మ ప్రవాహమును నిండార నింపుకొనును. ఈ జీవహ్రదము లెంత యగాధములైననూ, ఎంత నింపుకొన్ననూ, సర్వాతిశాయియూ, సర్వాతీత మూనగు ఆ ప్రవాహము తరుగక పొర్లి పోవుచుండును.

శక్తి సంభరితమగు నొక క్రొత్త యాధ్యాత్మిక భావవిస్ఫూర్తియూ, ఊర్ధ్వగతి ప్రవణతయూ, జ్ఞానోదయస్థితియూ సాధకునియందు దీప్తము గావలెను. అతని యంతరమున గలుగు పరివర్తన మాతని యిచ్ఛాశక్తినీ, హృదయాభిలాషనూ ఉద్దీపింప జేయవలెను. యోగము వలన గాంచదగు సంసిద్ధి యంతయూ నీ మహత్తర సంఘటనమందే బీజప్రాయముగ నిమిడి యున్నది.

కేవలము బుద్ధివృత్తితో నన్వేషించు పరతత్వభావన, బుద్ధితత్వమునెంతగా ఆకర్షించగల్గిననూ, ఫలప్రదము కానేరదు. హృదయముచే నభిలషింపదగినదియూ ఇచ్ఛచే సాధింపదగినదియూ అది యొక్కటే యనెడి దీక్ష గుదురవలెను. అప్పుడే యిది ఫలప్రదమగును. ఏలయన, ఆత్మసత్యము బుద్ధియందు చింతన సేయదగినది మాత్రమే కాదు. జీవితము నందనుభవించదగినది. జీవితమునందు దాని ననుభవించ వలెనన్న, సాధకుని సత్త యందంతటనూ సమగ్రమైన యేకాగ్రత గుదురవలెను. ఏకాగ్రతలేని యిచ్ఛతోనూ, సంకోచరహితముకాని బుద్ధితోనూ, అసమగ్రమైన శక్తి తోనూ సాధింపబడునది కాదీ యోగలక్ష్యమగు పరివర్తనము. ఈశ్వరాన్వేషణము సేయువాడు అనన్య భావమున ఈశ్వరునికే తనను దా నివేదించుకొనవలెను.

*

నీలోని చైత్యపురుషుడు నీ నిమ్నప్రకృతిని అనగా మనస్సు, ప్రాణిక, శరీరములను దైవశక్తికి ఉన్మీలనము చేయుట కోసం, దివ్యప్రేమ కోసం, దైవసంపర్కము కోసం, హృదయంలో దైవసాన్నిధ్యము, శక్తుల కోసం, దివ్యచైతన్యాన్ని భౌతిక శరీరంలోకి ఆహ్వానించి మనోప్రాణిక దైహికములను రూపాంతరీకరింపజేయుట కోసం ఆకాంక్షిస్తాడు..

*

కోరిక వేరు, ఆత్మయొక్క తపన వేరు. కోరిక మనోప్రాణికములకు జెందినది. ఆకాంక్ష చైత్యపురుష ధర్మము. చైత్యము కోరికల కోసం ప్రాకులాడదు. దివ్యసంపదల కోసం ఆకాంక్షిస్తుంది; 'నాకు లాభముంటేనే సమర్పించుకుంటా లేకపోతే సమర్పించుకోను' అని అనదు. ఆ ప్రశ్నను పూర్తిగా దైవానికే ఒదిలి వేస్తుంది. గురువును పూర్తిగా నమ్ముతుంది. ప్రకృతికి వెలుగును చూపిస్తుంది. దోషములను *తొలగించి అహంకారము యొక్క పరివేషాలను మూలమూలల నుండి వేటాడి వాటి కదలికలన్నిటినీ దైవానికి చూపించి సమస్తమైన ప్రకృతిని దైవానికి ఒదిగింప*

జేస్తుంది. మనస్సులోను, ప్రాణికములోను, భౌతికచైతన్యములోను కూడ ఇదే విధమైన ప్రక్రియను క్షుణ్ణంగా జరిపించాలి.

*

ప్రశ్న: చిత్తశుద్ధిగల ఆకాంక్ష అంటే సరైన అర్థం యేమిటి?
ఏ విధమైన పక్షపాతానికిగాని, అహంకారానికిగాని సంబంధించిన బేరసారాలు లేని ఆకాంక్ష.

*

మాటల కతీతంగా, చింతన కతీతంగా ఒక తీవ్రమైన ఆకాంక్షాజ్యోతి సతతం స్థిరంగా, ప్రకాశమయంగా జ్వలిస్తూ వుంటుంది.

*

మనం ఆకాంక్షించేది కేవలం ఆధ్యాత్మిక పురోగతినే. మనం ప్రార్థించవలసింది దాని కోసమే.

*

శ్రీమాతృవాణి:
ఆకాంక్ష యొక్క నిజస్వరూపము ఏమిటో అది మనని ఎక్కడికి తీసుకొనిపోతుందో నువ్వు తెలుసుకోవాలి. నువ్వు ఉద్దేశపూర్వకంగా సరైన చిత్తశుద్ధితో ఆకాంక్షించి నప్పుడు నీ చుట్టూ పరిస్థితులు నీ కనుగుణంగా మారుతాయి. నీ ఆకాంక్షను బల పరచి నిన్ను తొందరగా గమ్యానికి చేరుస్తాయి. నీలోని దోషములను ఎత్తి చూపిస్తాయి. ఇంకా ఆశ్చర్యకరమైన విషయాలు సంభవిస్తాయి. నువ్వు తీవ్రంగా ఆకాంక్షించి నప్పుడు నీ చుట్టుప్రక్కల పరిస్థితులన్నీ వాటంతటవే మారిపోయి నువ్వు త్వరగా సిద్ధిని పొందేటట్లు చేస్తాయి. ఏదో ఒక శక్తి నిన్ను ప్రతిక్షణము గమనించి నీకు అను వైన పరిస్థితులను కల్పించి నిరంతరం నీకు సాయపడుతూ ఉంటుంది.

రాబోవు బులెటిన్ సంచికలో నేను ఒక చిన్న సందేశాన్నిన్నాను[1]. నువ్వు దైవానికి సీరియస్‌గా 'నాకు నువ్వే కావాలి' అని చెప్పినట్లయితే ఆయనే సందర్భము లను తగిన విధంగా ఏర్పరుస్తాడు. ఇక నీవు నీ తీర్మానాన్ని పాటించి తీరాలి. తప్పించుకోలేవు. నువ్వే కదా 'నాకు నువ్వే కావాలి' అని చెప్పావు. నీలో ఆకాంక్ష నిజంగానే వెలిగిపోతూ ఉంటుంది. అయినప్పటికి నువ్వు ఏవేవో వంద వస్తువులు కోసం ప్రాకులాడుతూ ఉంటావు — అవునా? అందుకని ఒక్కొక్కసారి ఏదో వేరే

విషయము వచ్చి కలతపరుస్తుంది. దారిలో అడ్డుగా నిలిచి ఈ ఆకాంక్షను ఫలించకుండా చేస్తుంది. కాని దైవము అంతకంటే పెద్ద పన్నాగమే వేస్తాడులే. నీకు తెలియకుండానే రహస్యంగా నీకే మాత్రం అనుమానం కలిగించకుండా రంగంలోకి ప్రవేశించి అన్ని పరిస్థితులను చక్క పెడతాడు. నిన్ను పూర్తిగా దైవానికి మాత్రమే చెందకుండా అటు ఇటు దారి మళ్ళిస్తున్న సందర్భాలన్నిటిని సరిదిద్దుతాడు. ఇక నువ్వు ఏడ్చి గగ్గోలు పెట్టినా సరే ఆయన దగ్గర నుంచి తప్పించుకోవటం నీ తరం కాదు. కాని తరువాత నిన్ను నీవు నిలదీసి పరీక్షించుకున్నట్లయితే "అవున.నేనే గదా దేవుడు మాత్రమే కావాలనుకున్నాను" అనే విషయము గుర్తుకు వస్తుంది. ఇక ఆయన నీకు చాలా దగ్గరవుతాడు. అదైవికమంతా దూరంగా పారిపోతుంది. ఎందుకని అట్లా అవుతుందో తెలుసా — అది దైవానుగ్రహమే అని ఒప్పుకుంటావా లేదా. ఇంతకీ చెప్పవచ్చేది ఏమిటంటే, దైవమే కావాలని నువ్వు మనస్ఫూర్తిగా తీర్మానించుకోవాలి. సమగ్రంగా నీలోని అన్ని విభాగాలతోటి నిశ్చయించుకోవాలి అని నేను చెప్పటం లేదు. ఒక వేళ నిజంగా అటుల తీర్మానించుకున్నట్లయితే ఫరవాలేదు. 'నాకు నువ్వే కావాలి' అని గట్టిగా సంకల్పముంటే చాలు.

*

యోగమనగా నీ పాతభావాల నన్నిటిని తుడిచిపెట్టి నిన్ను నీవు పునర్వ్యవస్థీకరించుకొనుట. నీ మనస్సు చేసిన వ్యూహములను, నీ ప్రాణికపు అలజడులను పూర్తిగా కూల్చివేయాలి. వాటన్నిటిని పూర్తిగా మిగులు లేకుండా నిర్మూలించవలసిందే. ఇక నీ విశ్వాసమే నీకు ఆధారము. నీ గతజీవితాన్ని దాని వ్యామోహాలను, బంధనాలను పూర్తిగా మరిచిపోవాలి. అంతే కాదు. నీ చేతనలో వాటికే మాత్రం స్థానమివ్వరాదు. ప్రతి క్షణము నీ బంధనాల నుండి విముక్తుడవై పునర్జన్మను పొందాలి. 'నేను ఫలానా మనిషిని' అని అనుకునే బదులు నీవు భవిష్యత్తులో ఏది కాదల్చుకున్నావో దానిని గురించి తల్చుకోవాలి. నీ గతచరిత్ర నంతటిని మృతము గావించి తిన్నగా భవిష్యత్తుపై నీ దృష్టిని సారించు. నీ మతము, దేశము, కుటుంబము — ఒకటేమిటి నీ జీవితమంతా అదొక్కటే. ఏదొక్కటే? దైవము. అంతే.

అనువాదము: ఆర్ . ఎల్. ఎన్. శాస్త్రి; కె. వేంకటరావు

---

[3] 'నాకు నువ్వే కావాలి' అని పట్టుపట్టినట్లయితే దేవుడు నీ పరిస్థితులను ఎంత పూర్తిగా మారుస్తాడంటే నువ్వు నీ తీర్మానాన్ని అడుగడుగునా తప్పనిసరిగా పాటింటాల్సి ఉంటుంది.

నిరాకరణ లేక తిరస్కృతి

శ్రీఅరవింద వాణి:

నిమ్నప్రవృత్తిని (అవిద్య) సదా నిరాకరించుట:

* మానసిక భావములను, అభిప్రాయములను, ఏరి కోరుటలను, అలవాట్లను, నిర్మాణములను నిరాకరింపవలెను. అట్లొనర్పబడిన నిశ్చల మానసమునందు సత్యజ్ఞానమునకు స్వేచ్ఛాయుతమగు అవకాశ ముండును.
* ప్రాణస్వభావముల నిరాకరణ అనగా విషయలంపటతలను, ఆశలను, భావములను, ఉద్రేకములను, అహంకారములను, గర్వములను, డంబములను, మోహములను, పేరాసలను, ఓర్పులేమిని, పరశ్రేయో దుర్భరత్వమును, సత్యమునందు వైషమ్యభావమును విడిచిపెట్టవలెను. తద్వారా సత్య శక్త్యానందములు ఊర్ధ్వము నుండి నీ ప్రశాంత విశాల దృఢతర సమర్పిత ప్రాణసత్త లోనికి ప్రవహించ వీలగును.
* భౌతికతత్త్వపు నిరాకరణ — అనగా భౌతికము యొక్క మౌఢ్యమును, సంశ యమును, అపనమ్మకమును, అజ్ఞానమును, మొండితనమును, అల్పబుద్ధిని, సోమరితనమును, మార్పునొందుట కయిష్టమును, తమమును విడనాడవలెను. అట్లుచేయుట వలన తేజశ్శక్త్యానందములు నిజమైన నిలకడ గలిగి, యంతకంతకు దైవికముగా నిరతాభివృద్ధిగాంచు శరీరమందు సుస్థిరత గాంచ వీలగును.

*

నిరాకరణ — ఆకాంక్షకు అనుబంధము

పైనుండి సత్యము దిగివచ్చినపుడు దానిని గ్రహించుటకు మనిషిలో తగినంత పవిత్రత, స్వచ్ఛత ఎంతేని అవసరము. తన ప్రకృతిలోని దోషములను, మాలిన్యములను పరిహరించుకోవాలి. అపరప్రకృతి యొక్క తాడింపులను వేధింపులను ఏమాత్రం లక్ష్యపెట్టకుండా నిరాకరించుకుంటూ పోవాలి. అప్పుడు గాని సత్యము మనలో పనిచేయటం మొదలుపెట్టలేదు. క్రమక్రమంగా మహాసత్యము నీలో వృద్ధిపొందుతున్న కొద్దీ పైనుంచి దిగివచ్చు వెలుగు, స్వచ్ఛత, శక్తులతో సరిసమానంగా నీ ప్రకృతిని

కూడా తీర్చిదిద్దుకుంటూ పోవాలి. దానికి విరుద్ధమైన లక్షణాలను, ధోరణులను పూర్తిగా తిరస్కరించాలి. వాటికి ఏమాత్రము తావీయరాదు.

ఇందుకు నిన్ను నీవు ప్రక్షాళించుకొని సిద్ధం చేసుకోవాలి, తీర్చిదిద్దుకోవాలి. ప్రథమదశలో మానవ ప్రయత్నం చాలా అవసరం. నీ వ్యక్తిత్వమంతా, నీలోని అన్ని విభాగములు నువ్వు ఎవరి కోసం పరితపించిపోతున్నావో ఆయన మీదనే పూర్తిగా కేంద్రీకరించి వుండాలి. దీనికి తోడుగా మరియొక ప్రక్రియ — నిరాకరణ కొనసాగాలి. నీలో దివ్యసత్యమునకు విరోధమైన ప్రతి లక్షణమును నీలో నుంచి బహిష్కరించాలి. ఈ విధమైన ప్రక్రియ నీలో కొనసాగి పరిఢవిల్లినప్పుడు నీ ఆలోచనలు, ఫీలింగ్స్ నువ్వు చేసే పనులు మొత్తమన్నీ దైవానికే ఆహుతి చేయబడతాయి.

*

అయితే ఈ సాధనలో దీనిని వ్యతిరేకించే శక్తులు కొన్ని ఉన్నాయి. దురదృష్టవశాత్తు, ప్రతిరోధముంది. అందునా, ఒక మూర్ఖ అంధకారమయ ప్రతిరోధం. అందుచేత యోగమందు ఒక నిషేధాత్మక అంశం ద్యోతకమవుతోంది — మార్గానికి అడ్డువచ్చే వస్తువుల నిరాకరణరూప నిషేధాత్మకాంశం అంతేకాక మలినము, నిరుపయుక్తము అయిన రూపాలు అంతరించిపోయేందుకు వాటిపై ఒత్తిడి ప్రయోగించవలసి వస్తోంది. ఇక ఏవి ఉపయుక్తముకాని అపరిపూర్ణమో, లేక పథభ్రష్టమో, ఈ రూపాలు తమ సత్యగతిని నిలుపుకునేందుకు, తిరిగిపొందేందుకు వాటిని కూడ నొక్కవలసి వస్తోంది.

అదే సమయమున, యోగాన్ని దాని నిషేధకగతినిబట్టి కాక, దాని విధాయకగతిని నిర్ణయించాలి. కారణం నిషేధకాంశం తాత్కాలికం, సంక్రమణాత్మకం, పైమెట్టుకు సాధనరూపం. అది చివరి కుండదు; ఆదర్శం మరియు భవిష్యత్తు దృష్ట్యా విధాయకం మాత్రమే గణనలోకి వస్తుంది. కాగా నిషేధక పార్శ్వానికీ, సంక్రమణాత్మక గతికీ వర్తించే నిబంధనలను భవిష్యజ్జీవిత ధర్మం గాను, యోగస్వభావ సూచనగాను నీవు తీసుకుంటే, అపుడు నీవొక తీవ్ర అపనిర్ణయమూ, పెద్ద తప్పూ చేసినవాడవవుతావు. ఈ యోగం జీవితాన్ని నిరాకరించదు, లేక భగవంతునికి, సాధకులకు నడుమ సాన్నిహిత్యాన్నీ, సంపర్కాన్నీ నిరాకరించదు. పైగా దాని ఆదర్శం ఇతర భూమికల యందు వలె భౌతికమందు సైతం అత్యంత సాన్నిహిత్య, ఏకతలను, జీవనం యొక్క మహత్తమ దివ్యవిశాలతను, పూర్ణతను, ప్రహర్షాన్ని లక్షించుతోంది.

*

భౌతికమనస్సు, కామనా మనస్సు, అలోచనా మనస్సుల కదలికలను పరిత్యజించుట

భౌతికమనస్సులో చెలరేగే అలజడిని నియమించేందుకు రెండు పద్ధతులున్నాయి (1) దాంతోటి కుస్తీ పట్టి ఆపివేయాలనిగాని, అణచివేయాలనిగాని ప్రయత్నించకూడదు. దానిని గురించి పట్టించుకోకుండా, అంటనట్టుగా ఉండాలి. దాని ఆలోచనల వెంబడిగాని, అది కోరుకునే వస్తువుల వెనకాలగాని పరుగెత్తకుండా నీ మనస్సు లోపలి భాగంలో ధీమాగా నిలబడి ఉండాలి. (2) నిశ్శబ్దంగా, మనస్సును చెదిరిపోనివ్వకుండా సుస్థిరముగా నుండుట. ఈ విధంగా కొంతకాలం నిలదొక్కుకున్న తరువాత భౌతిక మనస్సులోని అలజడి క్షీణించి నిశ్శబ్ద మౌతుంది.

*

అధోప్రాణికపు ముట్టడి నుండి విడుదల

ఈ అధోప్రాణికము చాలా చెడ్డది. నిన్ను పట్టుకొని పీడిస్తూ ఉంటుంది. దీనిని ఒదిలించు కుండేందుకు ఒక్కటే మార్గము. దానిని పూర్తిగా నీ చేతనలో నుంచి బహిష్కరించటమే. దానిని తృప్తిపరచకపోతే అది గొడవచేసి నిన్ను చాలా అల్లరి పెడుతుంది. దాని స్థానములో అంతకంటే గొప్పదైన చైత్యపురుషుని ఆకాంక్షను నిలబెట్టాలి. ప్రాణికమైన కోరికలను తృప్తిపరచకూడదు. అలాగని అడవుల్లోకి పారిపోయి సన్యసించనూ కూడదు. ఎందుకంటే ప్రాణమయ పురుషుడు చాలా బలశాలి. అతన్ని భగవంతుని పరం చేయాలి. పరమసత్యానికి విధేయము చేసినప్పుడు ఇక కోరికలకు, వాంఛలకు అందులో స్థానం ఉండదు. పరమసత్యం యొక్క ధర్మములు జ్యోతిరానందములు. అందు కోరికలకు ప్రవేశముండదు.

*

భౌతికముయొక్క జడత్వముపై విజయము

సాధన ముందుకు సాగుతున్నకొద్దీ ప్రాణికములోకి, భౌతికములోకి కూడ దిగుతుంది. అప్పుడు ఆ భూమికలలోని శత్రువులను ఎదుర్కోవలసి వస్తుంది. వీటన్నిటిలోను భౌతికభూమిక మహామొండిది. జడత్వము, అస్పష్టత, అసమర్థత దాని లక్షణములు.

దీని కొక్కటే మందు. అది మొండిగా ఉంటే నువ్వింకా జగమొండిగా ఉండాలి. ఏ మాత్రం చలనం లేకుండా పాషాణం వలె ఉండే భౌతికము ముందుర నీ నిశ్చయాన్ని, పట్టుదలని ఏమాత్రం సడలించరాదు. నిర్విరామంగా నీ ప్రయత్నాన్ని కొనసాగిస్తూనే ఉండాలి. ఎదురుగా పెద్ద గోడ అడ్డువచ్చినా సరే నీ పట్టుదల వలన దానిని ఛేదించ వలసిందే.

సమర్పణ లేక శరణాగతి

శ్రీఅరవిందుల ప్రవచనాలు:
మనం సమర్పణ అని దేనిని అంటామో, దానిని వ్యక్తపరచడానికి ఆంగ్లభాషలోని 'సరెండర్' అనే మాట సరైనది కాదు.

*

అతిమానస యోగపు ప్రథమ ఆవశ్యకత — సమర్పణ. దాని చివరి ఆవశ్యకత కూడా సమర్పణే. దివ్యచేతనలోని కుద్ధరించబడుటకు, సంసిద్ధికి, రూపాంతరీకరణకు, తనను తాను, నిత్యుడైన దైవానికి అర్పించుకొనడంతో యోగం ప్రారంభమౌతుంది. సంపూర్ణ ఆత్మార్పణ దాని పతాకస్థాయి. ఎందుకనంటే ఎప్పుడైతే ఆత్మార్పణ సంపూర్ణమౌతుందో, అతిమానసదైవం లోనికి సమస్త అస్తిత్వం స్వీకరించబడుతుందో, అస్తిత్వమంతా పరిపూర్ణస్థితికి చేరుకొంటుందో, స్వభావం రూపాంతరీకరణం చెందు తుందో అప్పుడది యోగం యొక్క చరమస్థాయి అవుతుంది.

*

విశ్వాసంతో, దృఢనమ్మకంతో, తనను తాను దైవానికి అర్పించుకొంటే దైవం సమస్తాన్నీ అంటే హృదయాన్ని, స్వభావాన్ని పరిశుద్ధం చేయడం. ఆంతరిక చేతనను మేలుకొలపడం, తెరలను తొలగించడం, అన్నింటిని దైవమే చేయగలుగుతాడు. అలా పూర్తిగా, వెనువెంటనే చేయకపోయినా, నెమ్మదిగా చేసుకుంటూపోతుంటే, అధికాధికంగా ఆంతరిక సహాయం, మార్గదర్శకత లభించి దైవం యొక్క అనుభవం అంతరంగంలో పెరుగుతుంది. సంశయ పీడిత మనస్సు చురుకుదనం తగ్గిపోయి, వినమ్రత, సమర్పణా సంకల్పం పెరిగితే ఇది తప్పక సాధ్యమౌతుంది. అప్పుడు మరే శక్తిగాని, తపస్సుగాని అవుసరం వుండదు. కేవలం ఇదొక్కటే చాలు.

నీ సంకల్పం దైవసంకల్పంతో సహకరించినప్పుడు, దైవం కానిదాని నంతా తిరస్కరించినపుడు, దైవమైన దానినంతా సమ్మతించినపుడు, అది సక్రియ సమర్పణ అవుతుంది. సమస్తాన్నీ పూర్తిగా దైవానికే వదలివేసినపుడు అది నిష్క్రియ సమర్పణ అవుతుంది. కాని అలా కొద్దిమందే చేయగలరు. ఎందుకనంటే దైవానికి సమర్పణ అవుతున్నాననే వంకతో, నీవు నీ నిమ్నస్వభావానికి సమర్పణ గావడంగా అది ఆచరణలో తయారవుతుంది.

*

తామసిక నిష్క్రియతను యధార్థమైన సమర్పణగా పొరపడడం జరుగుతుంది. కాని అటువంటి తామసిక నిష్క్రియత నుండి, యధార్థమైనది, శక్తివంతమైన దేదీ సాధించబడదు. భౌతికప్రకృతి యొక్క తామసిక నిష్క్రియత, దానిని ప్రతి అజ్ఞానమయ లేక అదైవీ ప్రభావం క్రిందపడి వుండేటట్లు చేస్తుంది. దైవ క్రియాశక్తి పనిచేయడానికి ఒక ఆనందదాయక బలీయ, సహాయక సమర్పణ, పరమ సత్యపు వివేకంకల శిష్యుని యొక్క విధేయత, అజ్ఞానానికి అనృతానికి వ్యతిరేకంగా పోరాడే ఆంతరిక యోధుని విధేయత, దైవానికి విశ్వాసపాత్రమైన సేవకుని విధేయత తప్పక రావాలి.

*

నిన్ను, నీ ఉనికినంతా, నీ సర్వస్వమూ, నీ చేతనా భూమిక లన్నింటినీ, నీలో జరిగే ప్రతి కదలికను దైవానికి, ఆయన శక్తికి సమర్పించుకోవాలి.

*

మన సమస్త చైతన్యాన్ని పరిపూర్ణంగా దైవపరం చేసి, ఆయనపై అపారమైన ప్రేమను పెంచుకొని, సకల సంపర్క సంబంధాలను ఆయనతోనే పెనవైచి, 'మహాప్రభో! నన్ను నీవుగా రూపాంతరీకరించుకొమ్ము' అని ప్రార్థించడమే యిక మనం అనుసరించవలసిన మార్గము. ఓ విధంగా ఆలోచిస్తే, మనలో క్షేత్రజ్ఞునిగా నివసిస్తున్న దైవమే సాధన సాగించే సాధకుడు, యోగాధిపతి అవుతాడు. ఆ యోగాధిపతియే నీ నిమ్నవ్యక్తిత్వాన్ని దివ్యరూపాంతరీకరణానికి కేంద్రంగాను, స్వయంసిద్ధికి సాధనంగాను వినియోగించుకుంటాడు. తపస్సు యొక్క ఒత్తిడి వలన, దైవచింతన యొక్క ప్రభావము వలన సర్వజ్ఞుడు, సర్వసమర్థుడు అయిన దైవము నీలోకి దిగివస్తాడు. ఈ అపర ప్రకృతినంతా దివ్యకాంతితో వెలిగింపజేస్తాడు. తన శక్తితో పరి

పుష్టము గావిస్తాడు. ఇక సాధన చేయునది మామూలు మనిషి కాదు. దేవుడే దిగి వచ్చి నీ కార్యమును చేబడతాడు.

ఆచరణలో దీని స్వరూప మీవిధంగా ఉంటుంది. అహంకారం యొక్క సువిశాల సామ్రాజ్యాన్ని — దాని పరివేషాలు. సమస్తమైన సంరంజామాతో సహా — అహంకారానికి ఆవల ఒడ్డున ఉన్న పరతత్త్వానికి క్రమక్రమంగా సమర్పించుకోవాలి. దానియొక్క కార్యశీలత్వము ఇంత అంత అని చెప్పనలవి కాదు. దాని సంవిధానము అగణితము. దాని ప్రక్రియలు అనివార్యములు.

*

సమర్పణ అంతరంగము నుంచి జరగాలి. నీ మనస్సుపై శ్రద్ధ వహించి దృష్టిని కేంద్రీకరించి శ్రీమాతకు దానిలో ప్రవేశార్హతను కల్పించాలి. అటులనే నీ ప్రాణిక భౌతికములను కూడ 'శ్రీమాతా! ఇవి నీకు చెందినవి. నీవు వాటిని పునః సృజించి దైవములోని భాగముగా సేయుడు' అని నివేదించుకోవాలి.

*

సమర్పణ అనగా మనోప్రాణికములను ఆంతరంగికంగా నివేదించుకోవాలని నా ఉద్దేశము. అయితే బాహ్యసమర్పణకు కూడా స్థానమున్నది. సాధనకు సరిపడని విషయాలు ఏవైతే ఉన్నాయో వాటి నన్నిటిని తు.చ తప్పకుండా సమర్పించవలసిందే. తిన్నగా భగవంతునికిగాని, ఒక వేళ నీవా స్థాయిని అందుకోని యెడల గురువుకు గానీ లేదా, నీ చైత్యపురుషుని ఆదేశములను సలహాను విని వాటికి విధేయమైగాని నడచుకోవాలి.

శ్రీమాతృవాణి

సమర్పణా విధానము:

మనిషి బుద్ధి ద్వారా గాని లేక భక్తిద్వారా గాని తనను తాను దైవానికి సమర్పించుకుంటాడు. దైవమే సత్యము అనే గట్టి నమ్మకము కలిగి దైవము వినా జీవితము దుర్భర మనిపించవచ్చు. లేదా హృదయావేశముతో దైవము నందు శరణు జొచ్చుటయే జీవితానికి ఏకైక మార్గము అనిపించవచ్చు. చైత్యావేశముతో 'నేను నాకు చెందను. నా జీవితపు బాధ్యతనంతా దైవానికి అప్పచెప్పుటయే ఏకైక మార్గము' అని భావించవచ్చు. తదుపరి ఆత్మసమర్పణము...

సమర్పణ ఈ విధంగా మొదలవుతుంది. "దైవసేవయే నా పరమార్థము. నా జీవితమంతా దివ్యజీవనాన్ని సిద్ధింపజేసికొనుటకే" అనే తీర్మానము మొదటి మెట్టు. కాని అంతటితో సరిపోదు. నువ్వు తీర్మానించుకొన్నప్పటికీ, నీ జీవితమంతా దైవానికే ధారపోస్తానని నిశ్చయించుకొన్నప్పటికి, అడుగడుగునా నీ జీవితంలోని ప్రత్యంశంలోను దీనిని అమలుపరచవలసిందే. ప్రతి క్షణమూ, ప్రతి కదలికలోను నీవు దైవానికి చెందినవాడివి అని ధృవపరచుకుంటూ పోవాల్సిందే. నువ్వేది ఆలోచించినా సరే — ఆ పని చేయటంలోను దైవానుభూతిని పొందుతూ ఉండాల్సిందే. అనగా దివ్య చైతన్యమే నీ ద్వారా పనిచేస్తుందన్నమాట. ఇక 'నేను, నాది' అనేవేమియు ఉండవు. అన్ని విషయాలు దైవమునుంచే వస్తాయి. కాబట్టి మళ్ళీ వాటిని దైవానికే ఇచ్చివేయాలి. నువ్వా స్థాయికి జేరినప్పుడు చిన్న విషయమూ, పెద్ద విషయమూ అనే తారతమ్యముండదు. మామూలుగా నువ్వు లెక్కచెయ్యని ఎంత అల్పమైన విషయమైనప్పటికీ అది ముఖ్యమే అవుతుంది.. అదీ దైవకార్యమే అన్న మాట. దాని ద్వారా నీకు దైవానుభూతి, దైవసాక్షాత్కారము కలుగవచ్చు కూడాను.

ఈ విధమైన నివేదితా భావముతో సాధనను కొనసాగించాలి. దైవము నీ చెంతనే ఉండి నీ పనులను ఆయనే చూస్తున్నట్లుగా భావించాలి. ఆయనే నీకు శక్తి నిచ్చి నీ ద్వారా ఆయనే పనిచేస్తున్నాడనే సత్యమును మరచిపోకూడదు. నీ కదలికలన్నీ ఆయనకు సమర్పించుకో. నీ ఆలోచన లొక్కటే కాదు. భోజనము చేయటం లాంటి మామూలు విషయాలు కూడా ఆయనకు అర్పించవలసిందే. నువ్వు తింటున్నప్పుడు దైవమే నీ ద్వారా తింటున్నాడని భావించాలి. ఈ విధంగా నీ జీవితాన్నంతా ఏక త్రాటి మీద నిలిపినప్పుడు ఇక నీలో విభజన ఉండదు. ఐక్యమే భాసిస్తుంది. నీలోని ఒక భాగము దైవదత్తము కాగా మిగిలిన భాగములు మామూలు జీవితంలో మునిగిపోయి ఉండవు. నీ జీవితమంతా దైవోన్ముఖమై సాధనా పరిపుష్టమై క్రమక్రమంగా రూపాంతీరకరణము చెందగలదు.

*

ఈ విధంగా ఆత్మనివేదనము సర్వవిధములుగా ఎప్పుడు పరిపూర్ణమౌతుందో అప్పుడు సత్త్వమంతయు పూర్ణాహుతికి సిద్ధమైనట్లే. సాధన ఈ శిఖరస్థాయికి అందుకున్న తర్వాత ఇక నీ సమస్యలన్నీ తీరిపోయినట్లే. అంతా చాలా సాఫీగా గడిచిపోతుంది. అయితే ఈ విధమైన సమగ్ర సమర్పణా స్థాయిని అంత తొందరగా

అందుకోలేవు. ఒకటి రెండు రోజులు తీవ్రమైన అనుభూతి కలిగి నీ కటుల అనిపించ వచ్చును. "ఇక నేను చేయవలసినదేమియు లేదు. సాధన దానంతట అదే సాగి పోతుంది కదా" అని నీవు మాత్రము నిర్లక్ష్యము చేసినా వెంటనే నువ్వు అక్కడే ఆగిపోతావు. దీనికో కారణమున్నది. నీలో సాధన కనుకూలమైన విషయములు కొన్ని అయితే దానికి వ్యతిరేకమైనవి కొన్ని ఉంటాయి. ఈ రెండింటికి ఘర్షణ జరుగుతూ ఉంటుంది. ఒక విభాగము దైవానికి సమర్పితమైనప్పుడు మిగతా విభాగములు తలెత్తి 'మా సంగతేమిటి' అని గొడవ చేస్తాయి. తాము ఉపరితల చేతనలోనికి రావడానికి తగిన మానసిక సమయం ఎప్పుడు వస్తుందా అని చూస్తున్న అరాచక అంశాల నన్నింటినీ యెదుర్కొంటూ, ఎంతో సహనంతో, నీ అస్తిత్వపు మూలమూలలను శోధిస్తూ కలియదిరగాలి.

*

ప్రశ్న: మెదడుతో ఆలోచిస్తూ ఉన్నప్పుడుగాని, ఏ విధమైన పనైనా చేస్తున్నప్పుడు గాని మనం దైవాన్ని మరచిపోతాం ఎందుకని?

నీ చేతనలోని విభిన్న భాగాలన్నీ దైవోన్ముఖము కాలేదు కాబట్టి. నీ మనస్సులో దేవుడు ఇంకా స్థిరపడలేదు కాబట్టి. స్థిరపడినట్లయితే నీవు నీ మనస్సులోగాని, మానసిక వ్యాపారాలలో గాని ఎంత నిమగ్నమైపోయినప్పటికి దైవసాన్నిధ్యమును నీవు పొందుతూనే ఉంటావు. దైవము నీకు తోడుగా ఉండి నీకు సాయపడుతున్నట్లు అనుభూతిని పొందుతూనే ఉంటావు.

నువ్వు మెదడుతో పనిచేస్తున్నా సరే, చేతులతో పనిచేస్తున్నా సరే — ఈ రెండింటికి మంత్రం ఒక్కటే — దైవమును స్మరించుకోవాలి. దైవానికి సమర్పించు కోవాలి. నువ్వే పని చేసినా సరే 'దైవార్పణం' అనుకొని చేయాల్సిందే. ఇది నీకు చక్కటి క్రమశిక్షణ, రక్షణ కూడాను. ఎందుకంటే దైవం పేరు మీద చేసినప్పుడు నీకు చెడ్డపనులుగాని, తప్పులుగాని రావు.

*

మన గమ్యమేమిటి అనే ప్రశ్న ఇక మిగిలి ఉన్నది. అది పరమ చైతన్యము, దైవము లేనిదే నీవు ఏ పనీ చేయలేవు. నీకు చేతులాడవు. దేవుడు లేకపోతే నీకు ఆధారం లేనట్లే. ఆ శక్తి కూడ దైవము దగ్గర నుంచే రావాలి. బావిలో నీళ్ళు లేకపోతే నీకు నీళ్ళు ఎక్కడ నుంచి వస్తాయి. దైవము నీ చెంత లేకపోతే నీకు జ్ఞానము, శక్తి

ఎక్కడి నుంచి వస్తాయి? ఇట్టి పరిపక్వస్థితియే నీ గమ్యము. అంతవరకు నీ జీవితము దాని కోసం సిద్ధము చేసుకొనుట మాత్రమే.

ఈ విధంగా పరాకాష్ఠకు చెరిన సాధకుడు దైవసాన్నిధ్యము లేకుండా ఏ పని చేయలేడు. ఒక వేళ దైవము వినా పనిచేసినప్పుడు నీకేమి తప్పుగా అనిపించకపోతే నీలోని ఆ విభాగము ఇంకను దైవానికి అర్పించబడ లేదన్న మాట. మామూలు మనషుల పరిస్థితి — దేవుడు అక్కర్లేనివాళ్ళ సంగతి అంతే కదా. కాని దైవం కోసం తహతహలాడే మనిషి సంగతి వేరు. నీవు దైవముతో సంపూర్ణంగా, సర్వాంగీణంగా ఐక్యత చెందినప్పుడు ఒక్క క్షణమైనా గూడా దైవం నీతో లేకపోతే నువ్వు చచ్చిపోతావు. ఎందుకంటే ఇక నీ జీవిత సర్వస్వము, నీ ఆధారమంతా దైవమే. ఆయనే నీకు ప్రాణం. ఆయనే లేకపోతే ఇంకేమియు లేనట్లే.

*

ఉదాహరణకు, నీవు నీ జీవితాన్ని దైవానికి అర్పణ చేయడానికి నిశ్చయించావనుకో. నీవు అలా నిర్ణయించుకున్నప్పుడు, ఇంతలో అనుకోకుండా ఏదో ఒక దుస్సంఘటన ఎదురౌతుంది. దాని ఫలితంగా చలించి ప్రతిఘటిస్తావు. అంతకు ముందే కదా, 'నా జీవితం దైవానికి చెందుతుంది' అని అనుకున్నావు. అయినప్పటికీ హఠాత్తుగా ఈ దుస్సంఘటన జరిగితే, నువ్వు ఎదురు తిరుగుతావు. అలా కాకుండా నీ అర్పణకు బద్ధుడవై ఉండాలనుకుంటే, ఈ విషాద సంఘటనను సైతం ఆ దైవం ముందు అర్పించి, "నీ యిచ్ఛయే నెరవేరుగాక; నీవు ఏ విధంగా నిర్ణయిస్తే ఆ విధంగా జరగనీ' అని విధేయతతో చెప్పాలి. ఇది హృదయపూర్వకంగా, అప్రయత్నంగా జరుగవలసినది కనుక చాలా కష్టం. సమర్పణ లక్షణం అలా ఉండదు. స్వల్పవిషయాలలో కూడ నీవనుకున్నది జరుగకుండా, నీ ప్రయత్నం ఫలించకుండా, ఇంకొకటి జరిగినప్పుడు, వెంటనే వ్యతిరేకించి 'అది అలా కాకూడదు' అనే రీతిలో ప్రతిఘటించే బదులు, నీవే గనుక పూర్ణసమర్పణ చేసుకొని ఉన్నట్లయితే, కడు ప్రశాంతంగా, నిశ్చలంగా ఉంటావు. నిన్ను నీవు సమర్పించుకున్నావు కాబట్టి, ఏ పరిస్థితి వచ్చినా ఆ విధంగానే శాంతం వహిస్తావు. అది ఒక రకంగా జరిగితే బాగుండదనే ఉద్దేశ్యం నీకు ఒక వేళ ఉన్నప్పటికీ, అలా కాకుండా ఇంకొక రకంగా జరిగినా అది కూడ బాగానే ఉన్నట్లు నీవు తెలుసుకుంటావు. ఉదాహరణకు, నీ కాలాన్ని, శక్తిని సంకల్పాన్ని వినియోగించి, ఏదో జరుగుతుందని చాలా రోజులు కష్టపడి నీ కోసం కాకుండా

దైవానికే సమర్పించి ఒక పనిని నీవు చేస్తావు. అంత కష్టపడి ఎదురు చూసినది పూర్తిగా వ్యతిరేకంగా అయినప్పటికీ, నీ సమర్పణము నిజమైనదైతే 'బాగుంది, ఫర్వాలేదు; నేను చేయగలిగినదంతా బాగానే చేశాను. ఇక, అది ఎలా జరగాలో నిశ్చయించేది ఆ దైవమే. ఆయన ఏది నిశ్చయిస్తే అదే నాకు ఇష్టం, అని అను కుంటావు. అలా కాకుండా, నీకు ప్రగాఢము, స్వతస్సిద్ధమునైన సమర్పణ భావము లేకపోతే, నీవు 'ఇది ఏమి? నేను నా కోసమని కాకుండా దైవం కోసమని ఎంతో కష్టపడి చేస్తే ఈ విధంగా జరిగిందేమిటి... చేసినదంతా నిష్ప్రయోజనం' అని అనుకుంటావు. వందలో తొంభైతొమ్మిది విషయాలలో నీవు ఇలాగే అనుకుంటావు. నిజమైన ఆత్మసమర్పణ చాలా కష్టం!

*

ప్రాణకోశం సహకరించడానికి ఒప్పుకుంటే (అదే ఘనం), అది తన యావచ్ఛక్తినీ ఉపయోగించి పని చేయదలచుకుంటే, అట్టి సందర్భంలో సైతం, పని సక్రమంగా అవుతుందనీ సానుకూలమవుతుందనీ ఒక ప్రత్యాశ అడుగున ఎక్కడో దాగి ఉంటుంది. అది నీ విధేయతనంతనూ పూర్తిగా ఆవరించివేస్తుంది. ఈ విధమైన ప్రత్యాశ అహం భావంతో కూడిన వ్యక్తిగత విషయం; ఇది విధేయతను మరుగుపరచడం వల్ల నీకు చేసిన తప్పు తెలియదు.

నీవు ఏ పని చేస్తున్నా సరే నీ మనస్సు, నీ ప్రాణిక శక్తులూ, దాని ద్వారా ప్రయోజనాన్ని పొందాలని చూస్తాయి. సంతృప్తి, సంతోషం, నీపై నీకు కలిగే సద భిప్రాయం మొదలైనవన్నీ అవి పొందే ప్రయోజనాలు. మనని మనం మోసగించుకో కుండా ఉండడం కష్టమే!

*

నువ్వు దైవానికి సమర్పించుకున్న విషయాలను గురించి నువ్వే జ్ఞాపకం పెట్టు కున్నట్లయితే వాటిని ఆయన గుర్తు పెట్టుకోవాల్సిన అవసరముండదు! ఒక వేళ వాటిని గురించి నువ్వు ఇతరులతో మాట్లాడినా, వారికి చెప్పినా ఆ సమర్పణ నీ అహంకార రక్కసికి చేసావన్న మాట — దైవానికి కాదు.

*

ప్రశ్న: సమర్పణ అనగా సేవాభావంతో నీ కర్మలను సమర్పించుకోవటమే కదా!

కర్మాచరణ చక్కటి క్రమశిక్షణా మార్గమే. నేను కాదంటల్లేదు. అయితే ఒక సంగతి నువ్వు గుర్తుంచుకోవాలి. యంత్రము వలె భక్తిభావము లేకుండా చేతనారహితంగా పనులు చేయటం యోగం కానేరదు. అది కాదు. కేవలం చేయటం మాత్రమే కాదు.

అన్నిటి కంటె ముఖ్యమైన విషయము నీ ప్రకృతి, నీ ఉనికి, నీ స్వభావము, నీవు సమర్పించువలసినది వీటినే. ఎందుకో తెలుసా? అవి మారాలి. కాబట్టి. నీవు సమర్పించవలసిన ముఖ్యమైన వస్తువు నీ వ్యక్తిత్వమే. నువ్వే. ప్రతి మనిషికి తమ ప్రత్యేక లక్షణాలు — అర్థం చేసుకుండే తీరు, బాహ్యస్పర్శలకు స్పందించే విధానము. ప్రత్యేకమైన ఫీలింగ్స్, అభివృద్ధి పొందే పద్ధతి. జీవితంపట్ల తన దృష్టి జీవితం నుంచి తను కోరే ప్రయోజనాలు — లంపటాల సంపుటినే తప్పనిసరిగా నీవు సమర్పించుకోవాలి. దివ్యజ్యోతిని నీలో కాహ్వానించుకొని నిన్ను పరివర్తింప చేసుకోవాల్నంటే నీ మానసిక జీవితాన్ని, మిగిలిన జీవనవిధానాన్నంతటిని సమర్పించుకోవాలి. ఈ విధంగా చేసినప్పుడు నీ అంతరంగికాన్నంతా దేవునికి విప్పి చూపించినట్లుగా అవుతుంది. దానికి ఎటువంటి చికిత్స చేయాలో ఆయనకు బాగా తెలుసు. నీ లక్షణాలలో మంచివేవో, చెడ్డవేవో, వేటిని మార్చాలో, వేటిని సత్యానుగుణంగా మలిచి దైవప్రకటనకు యోగ్యమైన మాధ్యమంగా తయారుచేయాలో ఆయనకు బాగా తెలుసు. అందుకనే నేను నొక్కి చెపుతున్నాను — నువ్వు చేసే పనులకంటె, నీ వ్యక్తిత్వాన్నంతటినీ సమర్పించుకోవటం చాల ముఖ్యమైన విషయం. నువ్వు చేసే పనుల కంటే (పనులు ముఖ్యమే నేను కాదనటం లేదు) నీ వ్యక్తిత్వమే వెయ్యిరెట్లు ముఖ్యమైనది. మార్గం సుదీర్ఘం. కాని ఆత్మ-సమర్పణ దానిని దగ్గర దారిగా చేస్తుంది. మార్గం చాలా సమస్యాత్మకమైనది. కాని పరిపూర్ణ దృఢనమ్మకం దానిని సుగమం చేస్తుంది.

అనువాదం: అరవిందార్చన; ఎ. వి. ఆర్. శాస్త్రి; ఎ. ప్రభావతి; ఆర్. ఎల్. ఎన్. శాస్త్రి. ఆర్. లక్ష్మీప్రసాదమ్మ

సాధనకు అవసరమైన అయిదు అంతర్గుణాలు

యోగసాధనలో ఆత్మార్పణం అత్యావశ్యకమైన ప్రప్రథమ నిబంధన అంటారు శ్రీఅరవిందులు. అయితే దీనిని యోగసాధనకు కావలసిన పెక్కు లక్షణాలలో ఇది కూడా ఒకటేలే అని భావించకూడదు. ఇది శరణాగతి — యోగసాధనకు అనివార్యమైన తొలిమెట్టు. పరిపూర్ణంగా ఆత్మార్పణం చేసుకునే కృతనిశ్చయం లేకుండా ఎవ్వరూ యోగసాధన ప్రారంభించలేరు. ఆత్మార్పణం పరిపూర్ణం కావాలంటే ఈ క్రింది లక్షణాలు అన్నీ ఉండి తీరాల్సిందే..

మొట్టమొదట 'ఆత్మార్మణ' పూర్ణయోగానికి తప్పనిసరి. "అన్యథా శరణం నాస్తి. త్వమేవ శరణం మమ" – అనే దృఢసంకల్పం కావాలి. మార్గాంతరమే లేదు. మరి ఇదొక్కటే దారి.

తర్వాత మాత్రం తప్పనిసరిగా అయిదు సుగుణాలు, యోగ్యతలను పొందాలి: 1) చిత్తశుద్ధి లేదా పారదర్శకత్వము 2) విశ్వాసం లేదా నమ్మకం (దైవంపై సహజమైన నమ్మకం) 3) భక్తి లేదా కృతజ్ఞతాభావం 4) ధీరత్వం లేదా ఆకాంక్ష లేదా అభీప్స 5) సహనము లేదా నిలకడ.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

చిత్తశుద్ధి

అమ్మ మాటలలో:

యోగసాధనలో అన్నిటి కంటె చిత్తశుద్ధి అతి ప్రధానమైనది. ఎందుకంటారా? చిత్తశుద్ధి లేనిదే అభివృద్ధి ఫథం వైపుగా ఒక్క అడుగు కూడా ముందుకు పడదు. కాబట్టి ప్రప్రథమంగా ఉండవలసినది, ఎప్పుడూ కావలసినదీ కూడా అదే.

ఇక్కడ చిత్తశుద్ధి అనే మాటకు ప్రత్యామ్నాయంగా మరొక మాట అనుకోవచ్చు. అదే పారదర్శకత్వము. దీనిని గురించి కొంచెం వివరిస్తాను.

నా ఎదుట ఒక మనిషి ఉన్నాడనుకోండి. అతనిని చూపిస్తూ ఉంటాను. అతని కళ్ళలోకి చూచినపుడు ఆ వ్యక్తి చిత్తశుద్ధి లేక స్వచ్ఛత కలవాడు అయినప్పుడు

అతని నేత్రద్వారముల ద్వారా లోలోపలకి చొచ్చుకొని వెళ్లగలిగి అతని అంతరంగాన్ని దర్శించగలుగుతాను. సరిగ్గా ఇలాటి అనుభవమే మరొకటి – ఇంకో వ్యక్తిని చూచి నప్పుడు — ఒక మేఘం క్రమ్ముకున్నట్లు కనిపించి ఇంకా అలాగే చూస్తూంటే అడ్డంగా ఒక తెర, దాని తర్వాత ఒక అడ్డుగోడ అగుపించి పిదప నల్లగా ఏదో క్రమ్ముకుని ఉన్నట్లు కనిపిస్తుంది. వీటిని అతిక్రమించి చిన్న చిన్న రంధ్రాలలో నుంచి ఆ వ్యక్తి అంతరంగ దర్శనం చేసే ప్రయత్నం చేసినా — చూడగలిగేదేముం టుంది? నా ఎదురుగా ఒక ఇనుప తెర అడ్డుగా ఉన్నట్లు కనిపించినా ఆశ్చర్యపడనవ సరము ఉండదు. మరి దట్టమైన ఇనుపతెర లాటిది అడ్డుగా ఉన్నప్పుడు అతని అంతరంగం ఎలా కనిపిస్తుంది? ఇంతకీ తేలినదేమిటి? ఆ వ్యక్తి చిత్తశుద్ధి లోపించినవాడు అనే కదా? ఇంకా దీనినే అలంకారికంగా చెప్పాలి అంటే ఆ వ్యక్తి పారదర్శకత లేదా పరిశుద్ధత లేదా స్వచ్ఛత లేనివాడు అనే చెప్పాలి. అదీ! అసలు విషయం.

*

జీవుడు పరమోన్నత చైతన్యస్థితిని సాధించి ఆ స్థాయికి చేరుకోవాలి. తదనుగుణంగా తన కార్యకలాపము లన్నిటినీ — వాటి స్థాయిని పెంపుచేసుకుంటూ తీర్చిదిద్దుకోవాలి. ఇదే చిత్తశుద్ధికి అర్థం — పరమార్థం.

సమైక్య సమరసభావాలతో, చిత్తశుద్ధి వ్యక్తిని బలోపేతం చేస్తుంది. వ్యక్తి శరీర భాగాలలో, కదలికలలో అంతటా ఇవి పరివ్యాప్తమయేలా చేస్తుంది. కేంద్రంగా ఉన్న 'దివ్యచిత్తము' నకు ఇవి లోబడి పరిభ్రమణం చేస్తూండేటట్లుగా కూడ చేస్తుంది.

21 ఫిబ్రవరి, 1930

*

అభివృద్ధి చెయ్యి. — చిత్తశుద్ధిని (దైవం వైపు పయనించడానికి కృతనిశ్చయుడవు కావాలి) తిరస్కరించు — పాత మానవ అలవాట్ల ఆకర్షణను.

*

నీ సాధనలో అత్యంత ప్రధానం చిత్తశుద్ధి. అది గనుక వుంటే తప్పులు సరిదిద్దబడతాయి. అసలవి పట్టించుకొనవలసినంత విషయాలుగానే కన్పించవు. చిత్తశుద్ధి ఏమాత్రం లోపించినా అది సాధనను దిగజార్చుతుంది. సదా చిత్తశుద్ధి కలిగి వుంటున్నామా లేక పతనమైనామా అనేది నీలో నీవు చూడ్డం నేర్చుకోవాలి. దాని కోసమే ఒక తీవ్ర మరియు సుస్థిర సంకల్పం వుంటే చూడగల శక్తి లభిస్తుంది.

చిత్తశుద్ధి పురోగమనశీలమైనది అనే సంగతి ముందు తెలుసుకోవాలి. జీవుని పురోగమన వికాసాలతో పాటు అదే విధంగా విశ్వవికాస పరిణామంతో పాటుగా చిత్తశుద్ధి కూడా నిరంతరాయంగా పరిపూర్ణతను సంతరించుకుంటూనే ఉంటుంది. దీనికి అంతమంటూ లేదు. పురోగమనం ఎప్పుడు నిలిచిపోతుందో అప్పుడు చిత్తశుద్ధిలో మార్పు తప్పని సరి. ఫలితం — నిన్నటి చిత్తశుద్ధి రేపటికి వంచనగా పరిణమిస్తుంది.

పరిపూర్ణమైన చిత్తశుద్ధిని సాధించాలంటే నీలో ఏ కోశంలోను ఉండకూడని లక్ష ణాలు కొన్ని ఉన్నాయి. అవి — వ్యక్తుల పట్ల వస్తువుల పట్ల మొగ్గుచూపడం, కోరి కలు, ఆకర్షణవికర్షణలు, సానుభూతి, ద్వేషము, వ్యామోహము, అసహ్యము మొదలైనవి ఉండకూడదు. వస్తువుల పట్ల సమ్యక్ దృష్టి కలిగి ఉండాలి. అలాటప్పుడు ప్రతిదీ అది ఉండవల్సిన నిర్ణతీస్థానంలోనే ఉంటుంది. అన్ని విషయాల పట్ల సమాన వైఖరి కలుగుతుంది. సత్యదృక్పథం ఏర్పడుతుంది. ఇలాంటి కార్యక్రమాన్ని సాధించడం మానవునికి అంత తేలిక కాదు. తాను దివ్యత్వాన్ని సిద్ధింప చేసుకోవాలని ముందు నిశ్చయించుకోవాలి. అప్పుడే వ్యక్తి తనలోని వైరుధ్యాలనుంచి విముక్తిని పొంద గలుగుతాడు. అంతవవరకు అంటే అంతర్గత వైరుధ్యాలు తనలో చోటు చేసుకొని ఉన్నంత కాలమూ కూడ వ్యక్తి పరిపూర్ణంగా చిత్తశుద్ధిని సాధించలేడు. అంతేకాదు. తన తాలూకు మానసిక, ప్రాణిక, శారీరక క్రియాకలాపాలన్నీ తనకు తెలియకుండానే వక్రిస్తాయి. శారీరక వ్యాపారాలు అని నొక్కి వక్కాణిస్తున్నాను. ఎందుచేతనంటే ఇంద్రియాలు కూడా వక్రిస్తాయి కాబట్టి. దృష్టి, శ్రవణము, రుచి, భావన ఇవన్నీ కూడా ఉన్నవి ఉన్నట్లుగా కాకుండా తమ కామనలకి అనుగుణంగా ప్రవర్తిస్తాయి. నీలో ఇష్టాయిష్టాలు, ఆకర్షణవికర్షణలు ఉన్నంతకాలం విషయాల తాలూకు ప్రతి స్పందనలు రంగుటద్దాలలో నుంచే వ్యక్తులను, వస్తువులను దర్శిస్తావు. ఇంద్రియ ప్రవర్తనలన్నీ సక్రమమార్గంలో సాగవు. వక్రిస్తాయి. మరి అలాగే నీ భావాలు, ఆలోచన లను, అనుభూతులు కూడాను. కామెర్లరోగికి లోకం అంతా పచ్చగానే కనిపిస్తుంది కదా!

*

నీలో తప్పనిసరిగా ఉండవలసినవి — నిర్మోహము, నిర్మమకారము. అప్పుడే నీ దృష్టి, ఆలోచన, అనుభవము భావన సక్రమంగా, సరళంగా ఉంటాయి. ఇది సాధించ గలగడమనేది అంత తేలికైన విషయం కాదు. నీలో సమ్యక్ దృష్టి, సమ్యక్ భావన

లేనంత వరకూ నీ అవగాహన అసమగ్రంగాను, దోషపూరితంగాను ఉంటుంది.

అలాంటప్పుడు చిత్తశుద్ధి లోపించక ఏమౌతుంది?

చిత్తశుద్ధి కలిగి ఉండటమనేది అత్యున్నత దశ. కాగా తెలివితక్కువతనంగా చేసే వంచన లెన్నో! సామాన్యంగా ఇవి అందరికి తెలిసినవే. వాటి ప్రసక్తి అనవసరమే అయినా కొన్నింటిని ప్రస్తావిస్తాను. త్రికరణశుద్ధి లేకపోవడమనేది ప్రత్యేకంగా చెప్పుకోవాలి. మనసులో ఒకటి, మాట వేరొకటి; ఒకటి చేస్తూన్నట్లు నటిస్తూ మరొకటి చేయడం; నిజమైన కోరిక మనసులో దాచుకొని వేరొకటి బహిర్గతం చేయడం వగైరా. అసలు ఏమాత్రము నిజంలేని పచ్చిఅబద్ధాల సంగతి సరే సరి. ఒక ఫలితాన్ని ఆశిస్తూ, ఆ ఆలోచనతో గడుసుగా మరేదో పనిచేస్తూండడం — ఈ మేళవింపులు, కలగాపులగపు మాటలు, చేష్టలు — ఈ పరస్పర వైరుధ్యాలన్నిటికీ నీలో నీవే తావు ఇచ్చినవాడవు అవుతావు. ఇదొక రకమైన ఆత్మవంచన; పచ్చిమోసం చూచేవాళ్లకు, బాహాటంగా పైకి అగుపిస్తూనే ఉంటుంది. దాచుకుందామన్నా దాగే వ్యవహారాలు కావు ఇవి.

కొన్ని మోసాలు, వంచనలు చాలా సున్నితంగా ఉంటాయి. బహిర్గతం కావు. కొంచెం కష్టపడితేనేగాని తెలియవు. నీలోని రాగద్వేషాలు, సహజంగా నీ అవగాహనను నిర్దేశిస్తాయి. నీ బుద్ధి వాటికి లోబడి ప్రవర్తిస్తుంది. నీ ఇష్టాయిష్టాలకు అనుగుణంగానే వ్యక్తుల పట్ల, విషయాల పట్ల అనురక్తి, విరక్తులు నీకు తెలియకుండానే నీలో ఏర్పడుతాయి. అలాటప్పుడు నీలో చిత్తశుద్ధి ఘోరంగా లోపించినట్లే కదా! అంటే నీకు తెలియకుండానే నిన్ను నీవు వంచించుకుంటావు. కలుషితమైన నీ మనస్సు ఈ వంచనాపూరిత వ్యవహారాలతో కుమ్మక్కు అవుతుంది. వ్యక్తి స్థాయిని బట్టి, ఇంద్రియాల ప్రవర్తన బట్టి మోసాలు, వంచనలు రకరకాలుగా మారుతూ ఉంటాయి. స్వార్థము, కామన — ఇవే వంచనలకు మూలం. అహంకారము, దానిలోంచి పుట్టిన వికారాలు, కోర్కెలు, వాటి వైకల్యాలు — వీటి నుంచే వంచనలు, మోసాలు ఉద్భవిస్తాయి.

నిజం చెప్పాలంటే, వ్యక్తి అహంకారపూరితుడై ఉన్నంత కాలం తానెంత గింజుకున్నా చిత్తశుద్ధి సాధించడం తన వశం కాదు. అహాన్ని తప్పనిసరిగా అధిగమించాలి. దివ్యచిత్తానికి తన్ను తాను పరిపూర్ణంగా అర్పణ కావించుకోవాలి. ఇందులో దాపరికాలకు, బేరసారాలకు బేరీజులకు ఏమాత్రం అవకాశం ఉండకూడదు. అంతవరకు పరిపూర్ణంగా చిత్తశుద్ధి సాధించడం అసాధ్యమే!

అలాగని చిత్తశుద్ధి సాధించే ప్రయత్నం విరమించుకోమని కాదు దీని తాత్పర్యం. "సరే! ముందు ఈ 'అహం' నా నుంచి తొలగిపోనీ! తర్వాత ఆలోచిద్దాం!" అని తెలివితక్కువగా అనుకోకూడదు. నిర్ణయాలు తలక్రిందులు చేయకూడదు. చిత్తశుద్ధి సాధన ఇతోధికంగా పురోగమిస్తూనే ఉండాలి. ప్రయత్నం స్వచ్ఛంగా ఉండాలి. అహం అంతర్ధానం కావటానికి చిత్తశుద్ధి ప్రాతిపదిక కావాలి. ప్రయత్నం ఎప్పుడూ మానకూడదు. పరిశుద్ధమైన దివ్యసాధనకు చిత్తశుద్ధి మాధ్యమం; బాట; లక్ష్యము. చిత్తశుద్ధి వినా పొరపాట్లు అనివార్యం. ఆ పొరపాట్లు నీకూ, ఇతరులకూ కూడ హాని కలుగచేస్తాయి. ఇక నిరంతరమూ ఆ చేసిన పొరపాట్లు సరిదిద్దుకుంటూ పోతూండటం తోనే సరిపోతుంది. ఇక మరి సాధనకు సమయం ఎక్కడి నుంచి వస్తుంది?

అదీ గాక చిత్తశుద్ధి కలిగి ఉండటంలో అపరిమితమైన ఆనందం ఉంది. చిత్తశుద్ధితో చేసే ప్రతి కార్యాన్ని అంటిపెట్టుకొని తగిన పురస్కారం ఎప్పుడూ ఉండనే ఉంటుంది. జీవుడు నిష్కళంకుడై, ఉన్నతుడై తేలికగా పైపైకి ఎదుగుతూ ఉన్నట్లు భావిస్తాడు. అమితమైన స్వేచ్ఛను అనుభవిస్తాడు. లేశమాత్రమైనా అసత్యమును కూడా సహించ లేనివాడు అవుతాడు. ఉజ్వలంగా భాసిస్తాడు.

చిత్తశుద్ధే వ్యక్తికి భద్రత, రక్షణ; మార్గదర్శి; చివరికది రూపాంతరీకరణ శక్తి కూడాను. ఇన్ని మాట లెందుకు? దివ్యజీవన సౌధము లోనికి అడుగిడగలిగే పసిడి వాకిలి చిత్తశుద్ధి!

*

ఇది సఫలీకృతం అవటానికి కావల్సినది చైతన్యంలో సమూలమైన పరివర్తన. అతిమానస శక్తులతో జీవితం సన్నిహితమై మమేకము కాగలిగేటంతగా మార్పు రావాలి. ఇది చాలా నిరంతరాయంగా తప్పనిసరిగా కొనసాగుతూనే ఉండాలి. అప్పుడే జీవునికి అంతర్గత ముక్తి, స్వేచ్ఛ సిద్ధిస్తాయి. ప్రతి క్షణము ఈ దివ్యకార్యక్రమములోనే నిమగ్నమై ఉండాలి. బ్రతుకు అంతా, శరీరభాగాలలో ప్రతి అణువు కూడా అతిమానస దివ్యశక్తులతో సమైక్యమై ఉండాలి. తర్వాత రాబోయే పరిణామాల సంగతి ఆలోచించ వలసిన అవసరము రానే రాదు. విశ్వబాహుళ్యశక్తులు, వాటి అభివ్యక్తీకరణలు — వీటి లీలావిశేషాలతో ప్రమేయం పెట్టుకునే అవసరమే జీవునికి కలుగదు. కావలసినదల్లా ఒక్కటే! దివ్య ఆనంద, సత్య, శక్తి, కాంతులతో విడని నిరంతర బంధం, అనుబంధం.

మరోమాటు అంటున్నాను విడని బంధం. ఆ దివ్య సత్య, శక్తి, కాంతుల వలన కలిగే అనిర్వచనీయమైన దివ్యానందం.

అదీ చితశుద్ధి అంటే! మిగిలిన వ్యవహారాలన్నీ అనుకరణలు. ఎవరికి వారు తమ కోసం తాము ఆడుకునే నాటకం. చిత్తశుద్ధి లేనప్పుడు మరి ప్రతీ చర్య నాటకమే కాక, మరే మౌతుంది?

*

శ్రీఅరవిందుల మాటలలో:

సూక్ష్మ ప్రక్రియలు అనగా బహిః గోచరములు కానివి. మానసికంగా ఆచరణ యోగ్యమైన ఆంతరంగిక ప్రక్రియలు, విధానాలు. హృదయంలో దృష్టి కేంద్రీకరణము, ఆత్మసమర్పణ, చిత్తశుద్ధి — ఈ అంతరంగసాధనాల ద్వారానే చైతన్యంలో మార్పు తీసుకొని రావటం సుసాధ్యం. అంతరంగ పరిశుద్ధతకు, పరివర్తనకు బాహ్యప్రవర్తన కూడా సహకరించే విధంగా ఉండాలి. కాని బాహ్యప్రవర్తనలో ఎంత మార్పు వచ్చినా అంతశ్శుద్ధి, చిత్తనైర్మల్యము లేకపోతే అది నిష్ప్రయోజనమే అవుతుంది. ఫలితం దక్కదు. అంతర్వ్యాపారమంతా కూడా పరిశుద్ధ చిత్తప్రవృత్తితో కనుక సాగిస్తే బహిర్వ్యాపారం కూడా పరివర్తన చెంది తగిన రీతిలో సహకరిస్తుంది, అనుకూలిస్తుంది. సంస్కరణ మరింత వేగిరమౌతుంది. హృదయం నైర్మల్యానికి చిత్తశుద్ధి కలిగి ఉండటం అత్యంత ఆవశ్యక లక్షణం. ఆత్మవంచన పనికిరాదు. దైవము దగ్గర, గురువు దగ్గర దాపరికాలు ఉండకూడదు. ఋజువర్తనము కావాలి. సత్యసంధత, ముక్కుకు సూటిగా పోయే చిత్తస్థైర్యము ఉండాలి. ఈ ప్రధాన లక్షణాలు లేకుండా చిత్తశుద్ధి సాధ్యపడదు.

*

చిత్తశుద్ధి అంటే ఋజువర్తనము ఒక్కటే కాదు. అంతకంటె కూడా ఇంకా ఉన్నతమైనది — విశదంగా చెప్పాలంటే — త్రికరణశుద్ధి. నీ మనసు, భావము, మాట నీ దృఢ చిత్తవృత్తికి అధీనమై ఉండి తదనుగుణంగా ప్రవర్తిస్తూ ఉండాలి. సాధకుడు పూర్తిగా దైవానికి అధీనుడై దైవోపకరణంగా మారి దైవత్వంలో మమేకమై ఉన్ననాడు నీ జీవాత్మ దివ్యపరమాత్మకు అధీనమై ఉంటుంది. దివ్యత్వమే ధ్యేయమై తన ఆకాంక్ష దివ్య ఆకాంక్షగా పరిఢవిల్లి, ఫలితంగా దివ్యప్రేరణ మినహా మరి యే ఇతర ప్రేరణలు, ఆలోచనలు దరిచేరవు.

జీవునిలోని అంగాంగము కూడా మహోన్నత దివ్య ఆకాంక్షకు వ్యతిరేకంగా ప్రవర్తించేందుకు నిరాకరించమే చిత్తశుద్ధి యొక్క పరమ లక్షణము.

*

దివ్యసత్యమునే ఆకాంక్షించడం, దివ్యమాతకు నిన్ను నీవు పరిపూర్ణంగా సమర్పణ కావించుకోవడం, వ్యక్తిగత కోర్కెలు, వ్యామోహాలు దరికి చేరనీయక దివ్య ఆకాంక్ష ఒక్కటే కలిగి, నిరహంకారంగా జీవిత కార్యకలాపాలన్నిటినీ దైవార్పణం కావించి చేసే ప్రతి పనీ కూడా దైవ నివేదనంగా అర్పించుకుంటూ ఉండటం — ఈ దివ్యలక్షణాలు నీ చిత్తశుద్ధిని నిరూపిస్తాయి. ఇవే నీకు దివ్యజీవన సోపానాలు.

*

అస్తిత్వపు సమస్త భాగాలలో నిరపేక్ష కేంద్రీయ చిత్తశుద్ధి, తక్కిన సమస్తాన్నీ వదిలించుకోవడానికి తప్పనిసరి. అంటే, పరమ సత్యం పైన, మరిదేని పైనా గాక, పరమ సత్యము పైననే పట్టుపట్టాలి.

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వరులు

విశ్వాసము

శ్రీఅరవిందుల ప్రవచనములు:

సత్యము ఇంతవరకు ఆవిష్కారము కాకపోయినా, సిద్ధి ఇంతవరకు కలుగకపోయినా, మానవచైతన్యంలో అవి ప్రతిబింబిస్తూనే వుంటాయి. తత్ఫలితమే విశ్వాసము.

*

ఆంగ్లములో 'ఫెయిత్' అనే మాట మనము 'శ్రద్ధ' అనే మాటకి సమీపార్థంలో వాడుతున్నప్పటికి దానికి సరిసమానం కాదు. నిజానికి అది పరమాత్మ మన మీదకు ప్రసరించే వెలుగు. అతిమానసభూమిక మన మీదికి, మన నిమ్నప్రకృతి మీదికి ప్రసరించే సందేశము. నిమ్నభూమిక నుండి బయటపడి తనను తాను అధిగమించి ఉన్నత భూమికలకు అధిరోహించుటయే దాని ఉద్దేశము. ఈ సందేశాన్ని, ఈ ప్రభావాన్ని గ్రహించి ప్రభావితులయ్యేదెవరు? నీ మనస్సు కాదు. హృదయము కాదు. ప్రాణికము కాదు. సత్యము నెరిగి తన కర్తవ్యమును భవిష్యత్తును తెలిసిన నీ అంతరాత్మ.

రామకృష్ణ పరమహంసను గ్రుడ్డినమ్మకము మంచిదేనా అని ఎవరో అడిగేరు. అసలైన నమ్మకమంటే అదే. తార్కికజ్ఞానము వలన గాని రుజువులు ద్వారా గాని నిరూపించబడిన దాన్ని విశ్వాసము అనరు. అది మరియొక విషయము.

*

"దేవుడు నిజముగానే ఉన్నాడు. ఆయనను వెతికి కనిపెట్టటమే అభిలషణీయము; జీవితంలో దీనికి సరిసమానమయిన వస్తువుగాని ఇంతకంటె గొప్పవస్తువుగాని ఇంకొకటి లేదు" అనే విశ్వాసమే మన యోగానికి ప్రాతిపదిక. ఎవరికైతే అటువంటి నమ్మకముంటుందో వారు ఆధ్యాత్మిక జీవితానికి పెట్టిపుట్టారన్న మాట. అయితే అట్టివాని బాహ్యస్వరూపము ఇందుకు వ్యతిరేకంగా వుండవచ్చు. అతని ప్రకృతి తీవ్రంగా నిరోధించి మొర్రో మొర్రో అని విలపించవచ్చు. దీర్ఘకాలం తన్నుకోవచ్చు. ఎన్ని వైపరీత్యములు సంభవించినప్పటికి అతనికి ఆధ్యాత్మిక జీవితంలో విజయం తథ్యం.

*

మనిషి ఎంత అజ్ఞాని అయినప్పటికి, అర్భకుడు అయినప్పటికి, పొరపాట్లు చేసినప్పటికి, దుష్టశక్తులు ఎదిరించినప్పటికి, పరాజయమే కలుగుతుందని తోచినప్పటికి, "ఇట్టి పరిస్థితులన్నిటి ద్వారా దేవుడు నన్ను తన మార్గంలోనే నడిపిస్తున్నాడు" అనే గట్టి విశ్వాసముండి తీరాలి. ఆ మనిషి ఏం జరిగినా సరే చెక్కుచెదరడు. నిరుత్సాహపడడు. అతనిలో సమత్వము రాణిస్తుంది. ఏం జరిగినా, ఎట్టి విపత్తు సంభవించినా, ఇవన్నియు మార్గములో అనుభవమయ్యే మామూలు విషయములే కదా అని అనుకుంటాడు. సమతభావము స్థిరపడిన తర్వాత విశ్వాసము మరింత గాఢమై అతిమానసచైతన్య శక్తులను గ్రహించి క్రియాశీలము గావించగలడు. ప్రస్తుత వ్యవహారమును, పరిమితులను అతిక్రమించి విశ్వాతీత దైవము యొక్క నిర్దేశములను పాలించగలడు.

వైశ్వాన్విత దైవము యొక్క శక్తి స్థానిక పరిస్థితుల వలన పరిమితమై ఉంటుంది. విశ్వాతీత దైవమును అందుకున్నప్పుడు ఆ పరిమితులను దాటిపోవచ్చును.

*

శ్రీమాత ఉవాచ:

మానవమాత్రులలో సంపూర్ణ విశ్వాసము సహజముగా భాసించదు. అది భగవంతుని కృపాకటాక్షముల వలన మాత్రమే సాధ్యము. అప్పుడు నీ అంతరంగంలో ఒక

ద్వారము తెరుచుకుంటుంది. అక్కడి నుంచి నువ్వు పరమసత్యమును దర్శించి స్పర్శించగలుగుతావు.

అజ్ఞానాంధకారంలో మునిగివున్న మానవుని పరిస్థితి ఘోరాతి ఘోరము. అట్టి పరిస్థితిలో విశ్వాసము ఎక్కణ్ణుంచి వస్తుంది? అది దైవసాన్నిధ్యము వలననే సాధ్యమవుతుంది. దానిని చీకటిశక్తులతో పోరాడి నిన్ను గెలిపించేందుకై అరుదెంచిన దివ్యశక్తిగా గుర్తించాలి.

*

అసలు విశ్వాసమంటే ఏమిటి? నీలో దైవమున్నాడు అనే గట్టి నమ్మకము నీకున్నప్పుడు ఆ దైవం నీకు కనపడాలి కదా? నమ్మకము నీకున్నప్పుడు ఆ దైవము నీకు కనపడాలి కదా! అనగా విశ్వాసము కేవలం మనసులోనే కాకుండా మనిషినంతా ఆవహించి ఉద్దీపింపజేయాలి. కాని అంతటి గాఢమైన విశ్వాసము నూటికి, కోటికి ఏ ఒక్కరిలోనో కాని భాసించదు ఒక్కొక్కరికి ఒక్కొక్క దానిలో నమ్మకముంటుంది. నీలో దైవసాన్ని ధ్యమున్నదని గట్టి నమ్మకమున్నట్లయితే ఆ విషయము తక్షణం నీ అనుభవంలోనికి రావాలి కదా. ఇది నీకు స్పష్టంగా అర్థమయిందని తలుస్తాను. నీకు నమ్మకమున్నది కాని అనుభూతి లేదు అనగా నీ నమ్మకంలో రంధ్రాలున్నాయన్న మాట. అంతే కదా మరి. ఎప్పుడైతే నువ్వు నమ్మిన విషయాన్ని ప్రత్యక్షపరచలేవో అప్పుడు దానికి కారణాలేమిటో అన్వేషించాలి. 'ఔరా! నా విశ్వాసమెంత బూటకమైనది. నన్ను నేను మోసపర్చుకుంటున్నానన్న మాట' అని నీ ఆత్మను శోధించటం మొదలుపెట్టు. నీ లోపల ఎన్నెన్ని దోషములు దాగి ఉన్నయ్యో ఎన్నెన్ని చిన్న చిన్న కోరికలు నక్కి ఉన్నయ్యో గమనించు. బాహాటంగా కాకుండా ఎక్కడో లోలోపల ఒక చిన్న కోరిక దాగి వుంటుంది. నీకు తెలియకుండానే నిన్నాడిస్తుంది. "ఇటు చూడు నువ్వు చాల గొప్పవాడివి. నన్ను తృప్తిపరిచావంటే ఈ అధికారం పెరిగి గొప్పవాడివవుతావు" అంటుంది.

*

"నేను సంపూర్ణంగా భగవంతుడున్నాడని విశ్వసిస్తున్నా, కనపడడేమి?" అని ఎంత మొరపెట్టుకున్నా కానరాకపోడానికి కారణం విశ్వాసలోపమే.

దీనికి మూడే కారణాలు — మొదటిది దైవశక్తి మీద సంపూర్ణ విశ్వాసం లేకపోవటం.

రెండోది దైవత్వపు మంచితనము మీద. మూడవది నీపై భగవంతుడు ఉంచిన నమ్మకం మీద నమ్మకం లేకపోవడం:

"నేను దైవాన్ని సంపూర్ణంగా విశ్వసిస్తాను. నాకు, నా చుట్టుప్రక్కల జనాలకు, యావత్ప్రపంచానికి, సహాయం చేస్తున్నాడు కదా! ఇదంతా దైవసంకల్పం చేతనే జరుగుతున్నది" అంటూ తమ తర్కం ప్రయోగించి నమ్ముతారు. కాని ప్రపంచంలో, చుట్టుప్రక్కల జరుగుతున్న ఘోరమైన, భయంకరమైన పరిస్థితులను గమనించి, "అసలు దేవుడే ఉంటే ఇలా ఎందుకు జరుగుతుంది? లేదా దేవుడు ఉన్నా అతడు మహాక్రూరుడు, రాక్షసుడై ఉండాలి. లేకపోతే, ఈ రక్తపాతం, అన్యాయాలు ఎలా జరుగుతాయి" అనేది వారి వాదనలో మొదటి అంశం.

"నేను దైవమున్నాడని నమ్మేను — కాని నాకు కనిపిస్తున్న ఈ ప్రపంచంలో ఎక్కడ చూచినా కష్టాలే కనబడుతున్నాయి. ముఖ్యంగా నేను ఏం సుఖపడుతున్నాను. నా పొరుగువారే నా కంటే నయం. నేను భగవంతుణ్ణి నమ్ముకున్నానే. మరి నన్ను ఎందుకు కష్టపెడుతున్నట్లు? దైవం కృపాసాగరం, సర్వసమర్థుడు, మంచికి మారుపేరు అంటారే! అయినా నా బ్రతుకు యిలా నాశమైపోతున్నదేమి? నా కెందుకు మంచి చెయ్యడు? నిజంగా దేవుడు శక్తిహీనుడు", అని వాపోయే లక్షణం — రెండవ కారణం.

ఇక మూడవది — అతివినయం అనుకుని, తమను తామే నిందించుకొనేవారు. "నేను భగవంతుని నమ్మేను. కాని భగవంతుడే నన్ను నమ్మలేదు. నేను చేతకాని వాడినని, అతనికి ఎందుకూ పనికిరానివాడినని నన్ను విడిచిపెట్టేశాడు — కనుక ఇంతటితో దైవం కోసం పెనుగులాట వదిలేసుకోడం ఉత్తమం" ఇదీ వరస —

కనుక దేవుని కృపాకటాక్షముల యందు సంపూర్ణ విశ్వాసము, అర్పణ, చిత్తశుద్ధి ఉంటేనే కాని దైవనిర్ణయం తెలుసుకొనలేము — ఆ బాటలో నడువలేము.

*

పసివాని నిష్కల్మషత్వము, అమాయకత్వం, దైవానుగ్రహానికి సాధనాలు: పసివాని తలపులో, అది జరగదేమో అనే సంకోచం ఉండదు. తన కోరిక నెరవేరుతుందనే నమ్మకం సంపూర్ణంగా ఉంటుంది. దైవానుగ్రహంపై అలాంటి విశ్వాసం ఉండాలి. స్వస్వరూప దర్శనకాంక్ష, లేదా భగవద్దర్శనం పొందాలనే తీవ్రమైన తపన లేక

ఆకాంక్ష ప్రధాన విషయం — కాని ఊగిసలాడే మనస్తత్వం, ప్రవృత్తులు ఆ ఆకాంక్షను పడతోస్తాయి....

పసివారికి, ఏదీ అసంభవం అని తోచదు. వారి అమాయకత్వమే వారికి శ్రీరామ రక్ష — వెరపు లేదు — ఓటమి లేదు — కోర్కె తీరేవరకు వేచి ఉండటమే వారి సహజలక్షణం — కాని పిల్లల మీద పెద్దల నిరాశ, నిస్పృహలు రుద్దజూస్తేనే ఇబ్బంది.

పిల్లల నమ్మకం ఎంత సునిశ్చితం, దృఢం అయినదో తెలుసుకోడానికి ఒక ఉదాహరణ — పిల్లలకి ఓ చిన్న దెబ్బ తగిలితే, చాలా తేలికగా తీసుకుంటారు. "ఇదేం చేస్తుంది అదే మానిపోతుంది", అని మరి ఆ దెబ్బ గూర్చి పట్టించుకోరు. ఆ విశ్వాసమే ఆ గాయాన్ని మాన్చేస్తుంది! అప్రయత్న, సుస్థిర, సంశయరహితమైన దృఢనమ్మకం వుంటే, అది అన్నింటికన్నా ఉత్తమ, అద్భుత ఫలితాలని చూపిస్తుంది. మనస్సు యొక్క వైరుధ్యాలతో, సంశయాలతో అతడు సమస్తాన్నీ చెడగొట్టుకుంటాడు.

*

ప్రతిదీ చెడు నుండి మరింత దుర్దశకు చేరుతున్నట్లు కన్పిస్తున్నపుడు, మనం విశ్వాసము నిండిన ఒక మహాకార్యాన్ని చేయాలి, దైవకృప మనలను అపజయం పాలుచేయదని తెలుసుకోవాలి.

*

దైవకృపయందు ఒక స్థిర విశ్వాసం కలిగి వుండు.

స్వేచ్ఛానువాదం: రంగనాథ ఆత్రేయ; ఆర్. ఎల్. ఎన్. శాస్త్రి

భక్తి లేక కృతజ్ఞత

శ్రీఅరవిందుల ప్రవచనాలు:

* భక్తి అంటే దైవం పట్ల శ్రద్ధ; ఆరాధన, అనంతం కోసం ఆత్మ పొందే వ్యధ
* తనకంటె గొప్పదాన్ని పూజించుట, ఆరాధించుట; తనను దానికి సమర్పించుకొనుట.
* భక్తి యొక్క పరిపక్వత అనగా తాను పూర్తిగా సమర్పించుకొనుటయే.
* భక్తి అనేది మనస్సుతో గుర్తించే విషయము కాదు. అది హృదయ పరిపక్వత, ఆత్మానుభూతి, చైత్యపురుషుడు జాగృతమై ప్రాధాన్యత సంతరించుకున్నప్పుడు కలిగే స్థితే భక్తి.

ప్రశ్న: భక్తిని పరిశుద్ధము, పరిపూర్ణము గావించుట ఎలా?

ముందు మనస్సును శాంతింపజేయి. ఆ ప్రశాంత స్థితి లోంచి నిశ్చలంగా ఆత్మ ద్వారములు తెరచి అమ్మని వేడుకో!

మానసిక ఉద్వేగం నిన్ను వేధించకుండా చూసుకో! అమ్మశక్తి వల్ల నీ హృదయ కమలం వికసించే వరకు ఆలా చేస్తూ ఉండు. అలా చేస్తూ ఉండే నీ హృదయంలో భక్తి వికసిస్తుంది.

*

దైవాన్ని ప్రేమ ద్వారా సమీపించాలంటే ఆ ప్రేమ దివ్యమై ఉండి తీరాలి. మొదట మానవ ప్రేమగాను, భక్తిగాను వివిధ రూపాలు సంతరించుకున్నప్పటికి హృదయపు లోతుల్లోను, ఉన్నతోన్నతాల్లోను అది చైతన్యంగా మార్పులు పొందితే అందులోంచి శాశ్వతమైన ప్రేమ పెరుగుతుంది. అదే జరిగిందా — మానవప్రేమ బాహాటంగానే దివ్యప్రేమగా పరివర్తనమౌతుంది.

అయితే ఈ మానవప్రేమను ప్రదీపితం చేసే శక్తులు మాత్రం రకరకాలు. చైత్యప్రేమ అనేది ఒకటుంది. అది అంతరాంతరాల్లోంచి పుట్టుకొస్తుంది. అంతరాత్మ దివ్యానందంతో సంగమించినప్పుడు మాత్రమే అది ఆవిర్భవిస్తుంది దానిని ఒకసారి అనుభూతి చెందామా — అది అలానే ఉండిపోతుంది. దానంతట అది అలా కొన సాగుతూనే ఉంటుంది. బాహ్యమైన సంతృప్తులపై ఆధారపడకుండా దానికదే స్వతంత్రంగా ఉంటుంది. బాహ్యకారణాలకు తల ఒగ్గదు, తగ్గదు. ఒత్తిళ్ళకు, ఒప్పందా లకు లొంగనే లొంగదు. సద్యస్ఫూర్తితో సునాయాసంగా తనను తాను సమర్పించు

కుంటుంది. అపోహలకుగాని, నిరాశకుగాని, కలహాలకుగాని, కోపతాపాలకుగాని అది చెక్కుచెదరదు.

ఎంతసేపూ ఆంతరంగికాలింగనం కోసం నిదానంగా సదా ఒత్తిడి చేస్తూ ఉంటుంది. కాబట్టి అది సరియైన ఉత్తమమైన ప్రేమ, భక్తి. అలా అని మానవుని ప్రాణికం, భౌతికంతో సహా ఇతర భాగాలు దానిని అభివ్యక్తీకరించడంలో ఉపకరణాలుగా ఉపయోగపడవని అనుకోకూడదు. ప్రేమ గురించిగాని, చివరికి దివ్యప్రేమ గురించి గాని పరమార్థం గ్రహించి అనుభూతి చెందడంలో వాటి పాత్ర లేదని భావించకూడదు. దివ్యప్రేమను సంపూర్ణంగా వ్యక్తీకరించడంలో అవి అత్యుత్తమ పరికరాలే! అందులో సందేహం లేదు. అయితే వాటిని మాత్రం తప్పుడు విధంగా కాకుండా సక్రమమైన పద్ధతిలో మనం ఉపయోగించుకోవాలి.

ప్రాణికంలోనే ప్రేమ రెండు రకాలుగా ఉంటుంది. అందులో ఒకటి ఆనంద మయం. అంతేకాదు విశ్వాసమైనది, సమృద్ధమైనదీ, ఔదార్యం గలదీ కూడాను. పైగా బేరసారాలకి అతీతమైనది, విద్వేషరహితమైనదీను. అది అంతరాత్మతో సారూప్యం. తాదాత్మ్యం కలిగి ఉండి, దివ్యప్రేమను వ్యక్తీకరించే సాధనం అవుతుంది. స్వచ్ఛమైన, సక్రమమైన, అనువైన ఏ లౌకిక అనుభూతినీ ఆత్మప్రేమగాని, దివ్య ప్రేమగాని అలక్ష్యం చేయదు. దానిపై అది అసలు ఆధారపడనే పడదు. అసలు సాధనాలు ఏవీ లేకపోయినా — అది క్షీణించదు — ఎదురు తీరగదు. దానిని విని యోగించుకుంటే ఎంతో ప్రేమతో, ఎంతో విశ్వాసంతో ప్రకటితమౌతుంది. కాబట్టి శారీరక సాధనాలను దివ్యప్రేమతోను, భక్తితోను ఉపయోగించుకోవాలి. అంతేగాని మానవ బలహీనతలకు అనుకూలంగా వాటిని మారనీయకూడదు. సక్రమమైన స్ఫూర్తితో చేసినంత సేపు, వాస్తవమైన ప్రయోజనానికి వినియోగించినంత కాలం ఆ సాధనాలు దివ్యత్వాన్ని సంతరించుకోవడానికి, శాంతిని స్వీకరించి అంతరాత్మతో సామీప్యం పొందడానికి ఉపకరిస్తాయి.

*

నిరపేక్షమైన దివ్యప్రేమకు రాధ ఒక చక్కని తార్కాణం. తన ఉన్నత ఆద్యాత్మిక భూమిక నుండి లౌకికం వరకు సర్వస్వం దివ్యమయం చేసుకొని స్వీయసమర్పణతో పూర్తిగా మంత్రముగ్ధమైన వ్యక్తి ఆమె. దివ్య ఆనందాన్ని ఆమె తన పార్థివ శరీరంలో కూడ వహించి పదార్థానికి ఆనందాన్ని ఆపాదించగలిగింది.

భక్తితో పాటు నిత్యం ఉండవలసిన మరో అంశం ఉంది. అది కృతజ్ఞతా భావం (విశ్వాసం). అద్భుతమైన కృతజ్ఞతా భావం భగవంతుడు నిజంగా ఉన్నాడనే భావాన్ని కలిగించి ఉదాత్తమైన ఆనందాన్ని నీలో నిలుపుతుంది. ఈ ప్రపంచం యొక్క బాహ్యస్వరూపం ఘోరాతిఘోరంగా ఉండొచ్చు. కాని అది భగవంతుని ఆవాసము. భగవంతుడు ఉన్నాడన్న ఉదాత్త సత్యంతో ప్రతిసారీ ప్రత్యక్షంగానో, పరోక్షంగానో నిన్ను అనుసంధానం చేస్తూ ఉంటుంది. నీ హృదయం ఉదాత్తమైన చిక్కని ఆనందంతో నిండిపోతుంది. అటువంటి విశ్వాసం (కృతజ్ఞతా భావం) అన్నిటి కంటె అతిరుచికరమైనది.

విశ్వాసం ఇంకా ఎన్నెన్నో...! ఏదైతేనేం "ఈ ప్రపంచం వెనకాల దివ్యమైనది ఏదో ఒకటి ఉంది. ఈ ప్రపంచంలో నిజంగానే దేవుడున్నాడు", అనే భావం హఠాత్తుగా నీకు కలుగుతుంది. ఈ రకమైన ఆవేశం చాలా లోతైనది. చాలా తీవ్రమైనది.

విశ్వాసం (కృతజ్ఞత) లేని భక్తి ఖచ్చితంగా అసంపూర్ణమని నేను కనుగొన్నాను. భక్తితో పాటు విశ్వాసం ఉండి తీరాలి.

*

అహంకారాన్ని అంతం చేయడానికి, అంధకారాన్ని తరిమికొట్టడానికి కృతజ్ఞతాభావం వలన రగిలే జ్వాల మన హృదయంలో నిత్యం వేడిగా, మధురంగా, ప్రకాశంగా జ్వలిస్తూ ఉండాలి.

సాధకులను వారి వారి గమ్యం వైపు దగ్గిర దారిని నడిపించే ఆ పరమాత్ముని కృపాసాగరానికే ఈ కృతజ్ఞతా జ్వాల. ఆయన కరుణను తెలుసుకోగలిగి దానికి మనం ఎంత ఎక్కువగా విశ్వాసం చూపితే — గమ్యం చేరుకునే మార్గం అంత చేరువ అవుతుంది.

*

ప్రార్థించడానికో, దేవుని నుండి దేనినో యాచించడానికో కాకుండా తనను తాను సంపూర్ణంగా సమర్పించుకోవడానికి కృతజ్ఞతలు తెలుపుకోవడానికి, ఉదాత్తమైనదానిని కోరుకోడానికి, శరణు పొందడానికి — ఇటువంటి నిజమైన భావంతో చర్చికిగాని, ఆలయానికి గాని వెళ్లేవారు — చాలా తక్కువమంది, అతి తక్కువమంది ఉంటారు — వారిని వేళ్ళపై లెక్కపెట్టవచ్చు.

హృదయలోతులలో ఏకాగ్రతను నిలిపి, నిశ్చలనీరవతను నిలిపి ఉంచి సేవాకర్మలలో, విధేయతలో, బయల్పడు భక్తి అరుపులు, శోకాల, ఎట్టి విధమైన భక్తి కన్నను అత్యధిక శక్తివంతము, అత్యంత యథార్థము, అత్యంత దివ్యము.

అనువాదము: పున్నమరాజు నాగేశ్వరరావు

ధీరత్వము లేక అభీప్స (ఆకాంక్ష)

అమ్మ అమృత వాక్కులు:

పూర్ణతా సిద్ధికి అంగాలున్నాయనీ అందులో ఈ ధైర్యమొకటనీ చెప్పినట్లు గుర్తు... కానీ ఈ ధైర్యమంటే ఆత్మప్రస్థానానురక్తి. ఈ ఆత్మప్రస్థానమొక మహాప్రస్థానం — ప్రయాణం — ఒక సాహసవీర యాత్ర, చైత్యయాత్ర. దీని యందభిలాష, అభిరుచి. ఇదే అభీప్స. అభీప్స అంటే నీకు తెలియకుండా సంపూర్ణంగా నిన్నాక్రమంచి నిన్ను లోబరచుకొని నడిపిస్తుంది. ఇక్కడ లెక్కలుండవు. ప్రమాణాలుండవు. వెనకడుగు వేయనీయని ఒక ప్రబల యోగాగ్నికణం. అదొక కరదీపిక. కాగడాగా నిన్నా ఆత్మాధ్వంలో ముందుకు తీసుకొనిపోతుంది. పరమేశ్వర సమ్మేళనమే లక్ష్యముగా గల ఈ చైత్యయాత్రలో అది నీకు మార్గదర్శకమైనది. ఈ ప్రయాణమెక్కడికి? ఈ అడుగు ఎక్కడ పడుతుందన్న చింతన కలుగనీయకుండా సత్యదర్శన పర్యంతం ముందుకు తీసుకొనిపోతుంది. ఎక్కడకు? ఎందుకు? — అన్న ప్రశ్న కలిగిందంటే నీవు ముందుకు సాగిపోలేవన్న మాట. ఉన్నచోటనే ఉంటావు. ఏదో పోతుంది అన్న భయం నుండి ఆ ప్రశ్న లుదయిస్తాయి...

ధీరత్వం లేదా ధైర్యం — విషయాభిలాషల వెంట పరుగెత్తే జీవాత్మ లేదా జీవుడు అధీరుడు. ఏకాగ్రత లేనివాడు. ఆధ్యాత్మానురక్తి లేదా ఆత్మోన్ముఖమైన జీవాత్మ ఏకాగ్రమై బ్రహ్మమే లక్ష్యముగా గలది. ఈ బెదరనితనం పేరు ధీరత్వం. ధీరుడంటే ఆధ్యాత్మయుద్ధ వీరుడు. ఆంతరయుద్ధ వీరుడు. బాహ్యయుద్ధ వీరుడు. సాధారణ నరుడు రాజు. ఆత్మజయమే లక్ష్యముగా గల వ్యక్తి ఋషి యోగి.ఇదే ఆత్మరతి. దివ్యత్వమే లక్ష్యంగాకల తీవ్రతపన. వెనుతిరగనీయని ఆత్మ ప్రయాణాను రక్తి అభీప్స, ధైర్యం.

మనిషిలో అత్యంత అపరిశుద్ధాంశం భయం. ఇది అసురశక్తుల ప్రభావంతో మనిషిని ఆశ్రయించి భౌతికవాతావరణంలో దివ్యత్వానికి వైరుధ్యం కల్పిస్తుంది. కనుక యోగాన్వేషణ కలవారు దీనిని దరిచేరనీయ రాదు. తమ శక్తియుక్తులతో — ఓర్పుతో — దాని నీడను కూడా పడనివ్వరాదు. యోగపథంలో ప్రయాణించే వ్యక్తి ఈ క్షుద్ర-అల్ప-బలహీన-జుగుప్సావహమైన భీతిని జయించాలి. అది నీలో నిన్ను ముడుచుకొనిపోయేటట్లు చేస్తుంది. యోగమార్గంలో ప్రయాణించేవానికి కావలసినదేమంటే శ్రద్ధ. ఆత్మార్పణ, వ్యాపారదృష్టి లేకపోవటం. (భగవంతుని అది కావాలనీ — ఇది కావాలనీ అడగడమే వ్యాపారం) రక్షణ రాదేమోనన్న భీతి — ఋజువులు కోరుకోకపోవటం — ఇలాంటి లక్షణాలుండాలి.

నీవేది చేస్తున్నా నీ లక్ష్యం నుండి క్షణం ఏమరుపాటుండరాదు. ఈ మహాప్రస్థానంలో చిన్నవీ — పెద్దవీ అన్న భేదముండదు. ప్రతిదీ సమానమే. నీ లక్ష్యం చేరుకోవటానికి తోడ్పడేదీ కావచ్చు. జాగు చేసేదీ కావచ్చు. అన్నం తినే ముందు కొన్ని క్షణాలైనా నీ లక్ష్యశుద్ధి — సిద్ధిపై మనస్సును కేంద్రీకరిస్తూ — నీవు తినే అన్నంలో ప్రతి మెతుకూ నీ లక్ష్యానికి కావలసిన శక్తినీ — శ్రద్ధనూ — ఓర్పునూ — ప్రయత్న స్థిరత్వాన్నీ కల్గించాలని ప్రార్థించు. ఆ అన్నం నీకు ప్రయాణంలో కావలసిన ఓర్పునూ — ఓపికనూ కల్గించాలని కోరుకో, ప్రార్థించు. నిద్రించే ముందు అలాగే కొన్ని క్షణాలు నీ ఆత్మాభిరతి రూపమైన అభీప్సపై మనస్సును లగ్నం చేసి ధ్యానించు. నీ అలసిన నరాలకు శక్తి రావాలని, నీ మెదుడుకు శాంతి లభించాలని — నీవు మేల్కొన్నాక నీలో కొత్త జవసత్త్వాలను కలిగేటట్లుగా ధ్యానించు. తిరిగి నీ మహాప్రస్థానం తేజోవంతం కావాలని కోరుకొంటూ ధ్యానించు.

ఒక పని చేసే ముందు అలాగే నీ సంకల్పం మీద మనస్సును లగ్నం చేయి. ఆ ధ్యానబలం నీ మార్గాన్ని సుగమం చేయాలని, నిర్విఘ్నంగా సాగాలనీ సంకల్పించి ధ్యానించు.

నీవు సంభాషించే ముందు — నోటి నుండి మాటలు రాలే ముందు — ఆ శబ్దాలపై ఏకాగ్రంగా మనస్సును నిలుపు. ఏవి అవసరమో వాటిని పెదాల నుండి రాలనివ్వు. నీ మహాప్రస్థానానికి ఉపయోగపడే మాటలే రాలనివ్వు. శబ్దప్రసరణపై బుద్ధి జాగృతం కావాలి. గుర్తుంచుకో.

ఒక్క మాటలో — నీ లక్ష్యాన్ని విస్మరించవద్దు. సత్యాన్వేషణ ఒక మహా

కాంతివిహంగముగా నీ కనుల ముందు ఎగరాలి. నీవు చేయబోయే ప్రతి పనిలో అదే కదలాలి. నీ సర్వచేష్టలను దాని రెక్కలే కప్పాలి.

*

ఈ సంవేదన ఒక మహోత్కంఠ, వాడియైన బాణంలా దూసుకొనిపోవాలి. సునిశ్చిత అవగాహనను సంకల్పించు. జాగృత వివేకంతో సత్యంలో లీనమైపో. ఔను. ఆ ఉత్కంఠతో నీవిది చేయాలి. నీ సత్యసంకల్పం — ఉత్కంఠ — సంవేదన అలా – అలా – పైకి పైపైకి ఎగిరిపోవాలి. త్రివిక్రమునిలా పెరగాలి. క్షణక్షణ ప్రవర్ధమానం కావాలి. అలా పెరిగి పెరిగి ఆ లక్ష్యాన్ని — ఏం చెప్పాలబ్బా – ఆ! అక్కడొక ఆవరణ (మూత [1]) ఇనుపద్వారంలాగా అడ్డుగా వస్తుంది. అది నిన్ను లోపలకు రానివ్వదు. అప్పుడు నీ వనుకోవచ్చు — "ఈ ఉత్కంఠ వల్ల ఏమి ఒరిగింది? దీని వల్ల ఏమి ప్రయోజనం? ఈ ద్వార భేదన మెలాగ? — కుదరదే" అని.

కానీ నీకు తెలుసా? రాతిపై పడ్డ నీటిబొట్టు సంగతి — ఒక చిన్న చప్పుడుతో చెదిరిపోతుంది కానీ అది ఆ రాతిని పైనుండి క్రిందిదాగా ఉలిలాగా దొలిచివేస్తుంది. నీ ఉత్కంఠ ఆలాంటి నీటిబొట్టు. క్రిందపడటానికి బదులుగా పైకి చిమ్ముతుంది. కనుక ఆ కొంచెం పైకి చిమ్మటం వల్ల అది తాడిస్తుంది, కొడుతుంది, లక్ష్యాన్ని ఛేదిస్తుంది — ఒకనాటికి కాకపోయినా మరోనాటికైనా ఆ తొలచిన రంధ్రం నుండి ఒక్కసారిగా పైకుబుకుతుంది. ఆ మూతను ఛేదిస్తుంది. కన్పించిన మహాకాంతిలో

---

[1] *మూత (ఆవరణ) విషయం ఈశావాస్యం లోది.*

హిరణ్మయేన పాత్రేణ సత్యస్యాపి హితం ముఖం

తత్ త్వం పూషన్న పావృణ సత్య ధర్మాయ దృష్టయే(15)

సత్యముఖాన్ని ఒక కాంతిమంతమైన బంగారు మూత మూసింది. నీవు దానిని తొలగించు. ఓయీ! పోషకుడా! ఆ సత్యధర్మ దర్శనం చేస్తావు.

పూషన్న కర్షే! యమ సూర్య ప్రాజాపత్య వ్యూహరశ్మాన్ సమూహ

తే జాయత్ తే రూపం కల్యాణ తమం తత్తే పశ్యామి

యాసా వః సా పురుషః సో అహమస్మి (16)

పోషకుడా! ప్రధాన ఋషీ! నియమించేవాడా! జ్ఞానసూర్యుడా1 సకల జీవులకు తండ్రీ! చెదరిన నీ కిరణాలను ఏక ముఖంగా చేయి. నీ కల్యాణ రూపాన్ని చూస్తాను. అక్కడున్న పురుషుడెవరో అతడే నేను.

ప్రవేశిస్తుంది. అప్పుడంటావు ఓ! నాకు తెలిసిందీ అని. నీ మహాప్రస్థానం ఆ మహోజ్యోతి ర్దర్శనం[1] తో శుభాంతమౌతుంది.

కనుక అన్వేషణకు కావలసింది చెదరని ధైర్యం. దృఢసంకల్పం. భగవత్సమాగ మోత్కంఠ. అది ఊర్ధ్వగామి. అంతేకాని అక్కడని ఇక్కడని వ్యర్థంగా సంచరించదు. వ్యర్థమైన వానిని కోరుకోదు.

ధైర్యమంటే, ఏ రూపంలోనూ, భయం లేకపోవటమే.

*

సమగ్ర ధైర్యం: ప్రాంతమేదైనా, ప్రమాదం యేదైనా ధోరణిలో మార్పుండదు, అదెప్పుడూ స్థిరంగా, అభయం లభించినట్లుగా వుంటుంది.

*

వెలుగుతున్న ఒక క్రొవ్వు వత్తి మరోదాన్ని వెలిగించగలిగనట్లు ధైర్యమున్నవాళ్ళు, ఇతరులకు ధైర్యమివ్వగలరు.

అనువాదం: ఆచార్య తుమ్మపూడి కోటేశ్వరరావు

తితీక్ష లేదా సహనం

అమ్మ అమృత వాక్కులు:

మీరు కష్టాలను ధైర్యంతో ఎదుర్కోకపోతే — పట్టుదలతో ప్రయాణించకపోతే — సమర్థతతో కష్టాలను గుప్పిట బట్టకపోతే — ఎదురుదెబ్బలంటే నీలో లోపాలే కనుక వాటిని పుక్కిటబట్టి చప్పరించకపోతే నీ ప్రయాణం మధ్యలో ఆగిపోకుండా సాగిపోలేవు. ఈ ప్రయాణంలో ఒక మలుపెదురౌతుంది. ఆ మలుపు ఏమంటే నీకు అలవాటైన సాధారణ జీవితం కనుమరుగౌతుందే — అది. అక్కడ నుండి నీవు నీ లక్ష్యం వైపుకు సాగిపోకుంటే గమ్యం చేరుకోలేవు. ఆ మలుపు చాలా ముఖ్యం.

---

[1] *2-3-1958 న అమ్మకు కలిగిన అనుభవంలో ఈ ఇనుపకవాట భేదన విషయం వస్తుంది. అతిమానస దివ్యలోకానికీ — భౌతిక ప్రపంచానికి నడుమ — రెంటినీ వేరు చేసే కవాటమే 'ఈశ' లోని బంగారుమూత. దానిని భేదించాననీ — వెంటనే ఒక దివ్యకాంతి ధారాపాతం లాగా లోకంలోకి కురవటం మొదలైందని తల్లి చెప్పింది.*

చూ. ఏప్రిల్ 1958 బులెటిన్

ఎందుకంటే చాలామంది ఆ మలుపులోనే జారిపోతారు కనుక.

దీని భౌతికరూపం పట్టుదల. అదే విషయం పలుమార్లు ప్రారంభించవలసి వస్తుందని నీవు నిర్ణయించుకోకపోతే — చాలామంది నా దగ్గరకు దుఃఖంతో వచ్చి"నేననుకొన్నాను పరి పూర్తయిందని — కాని మరలా మొదటికొచ్చింది." కానీ వారింకా శతాధికంగా ప్రయత్నించాలని — సహస్ర విధాలుగా ప్రయత్నించాలని చెపుతాను. నీవొక అడుగు వేస్తే రెండడగులు వెనక్కు తీసుకోవలసి రావచ్చు. దారిలో విఘ్నాలనేకం కనుక, సమస్య పరిష్కృతమైనది గదా ఇక ఫర్వాలేదులే అని అనుకొంటారు కానీ సమస్య మరలా తెలెత్తుతుంది. వేరే రూపంలో కావచ్చు కానీ రావటం తప్పదు. కనుక నీవు ప్రతిజ్ఞ చేయాలి. ఎన్నిసార్లయినా, ఎదురు తిరుగనివ్వు. అన్నిసార్లు తిరిగి ప్రయత్నిస్తానని. ఇలా చేయకపోతే యోగమార్గ ప్రయాణం దుర్గమం.

ఒక అందమైన అనుభవం కలిగాక జనం "ఆ ఇదే అది!..." అంటారు. అది స్థిర పడుతుంది, క్రమంగా దాని ప్రభావం తగ్గుతుంది., తెర మరుగైపోతుంది. ఏమాత్రం ఆశించనది, అత్యంత సాధారణ స్థాయికి చెందినది, ఏమాత్రం ఆసక్తి కలిగించనిదిగా కన్పించేది, అకస్మాత్తుగా నీ కెదురుపడి, నీ మార్గాని కడ్డుగా నిలుస్తుంది. అప్పుడు "మళ్ళీ మొదట్నించీ అంతా చేసుకొంటూ రావలసి వస్తే, ఈ సాధించిన పురోభివృద్ధి వల్ల ఏం లాభం? మళ్ళీ యెందుకు చేయాలి? కృషి చేసాను, ఫలితం దక్కింది., ఎంతో కొంత సాధించాను, మళ్ళీ యిప్పుడు అసలు నేనేమీ చేయనట్లైపోయింది. నిజంగా నిరుపయోగమైంది" అంటావు. ఎందుకనంటే నీకు సహనం లేదు గనుక.

ప్రధానంగా కావలసినదేమంటే సహనము, పట్టుదల. దీనిని ఎలా వివరించుకోవాలి? అదొక రకమైన ఆంతర హాస్యము. అది శుభకరమైనది. దాని వల్ల నీలో కలిగే అధై ర్యము, దుఃఖము అణగారిపోతాయి. చిరునవ్వుతో కష్టాలను ఎదుర్కోగల స్థైర్యము లభిస్తుంది. ఇంగ్లీషులో దీనిని వ్యక్తీకరించే అందమైన మాట ఒకటి వున్నది. ఛీర్ ఫుల్‌నెస్. అంటే కష్టాలు, దుఃఖాల నన్నింటిని సంతోషంతో ఆస్వాదించడం. ఈ గుణం నీలో అభివృద్ధి పొందితే, నీవు ఈ యుద్ధంలో విజయాన్ని సాధించగలవు. ఎదురయ్యే అనేక దుష్టశక్తులను జయించి వెలుగుబాటలో నడచిపోగలవు.

ఏది ఏమైనా సరే నేను ముందుకు పోతానన్న స్థైర్యం నీలో పెంపొందించుకోవాలి. దుఃఖాన్ని సహించడమనేది ఒక గొప్ప శక్తి. వ్యతిరేకశక్తు లెన్నున్నా ఈ తీతీక్ష లేదా

సహనం నీకు ఊతకోల కావాలి. ఈ ఊతకర్ర సహాయంతో ఈ ప్రయాణంలో ఎన్ని కష్టాలు ఎదురైనా నీవు ఆ పరమసత్య స్థానాన్ని చేరుకోగలవు. ఇంతకంటే మరొక మార్గం లేదు. మరొకడు నీకు సాయపడడు. అదే విజయసాధనం.

సహనం యొక్క మరొక రూపం విశ్వసనీయత. తన నిర్ణయానికే కట్టువడి వుంటే విశ్వసనీయత — విశ్వాసం కలిగి వుండడం. ఒక నిర్ణయాన్ని తీసుకొన్న పిదప దాని యెడల విశ్వాసంతో వుండాలి. ఇదే సహనం అంటే.

అనువాదం: ఆచార్య తుమ్మపూడి కోటేశ్వరరావు

అంతరంగంలోనూ, దాన్ని ఆధారంగా చేసుకొని బాహ్యంలోనూ గురువుకు అంటే దైవం వైపు క్రమంగా పురోగమిస్తూండే విధంగా తనను సమర్పించుకొనడం, విశాలార్థంలో సాధన అవుతుంది.

తనను చక్కజేసి దివ్యగమ్యం వైపు నడుపవలెననే ఉద్దేశ్యంతో, తనను దైవహస్తాల కర్పించుకొనుటయను ఏకైక లక్ష్యంతో వ్యక్తి కదలికలన్నింటిలో ఆత్మ-సమీకరణానికి ఉపాయాలు, ధ్యానం, ఏకాగ్రత, కర్మ, సేవ.

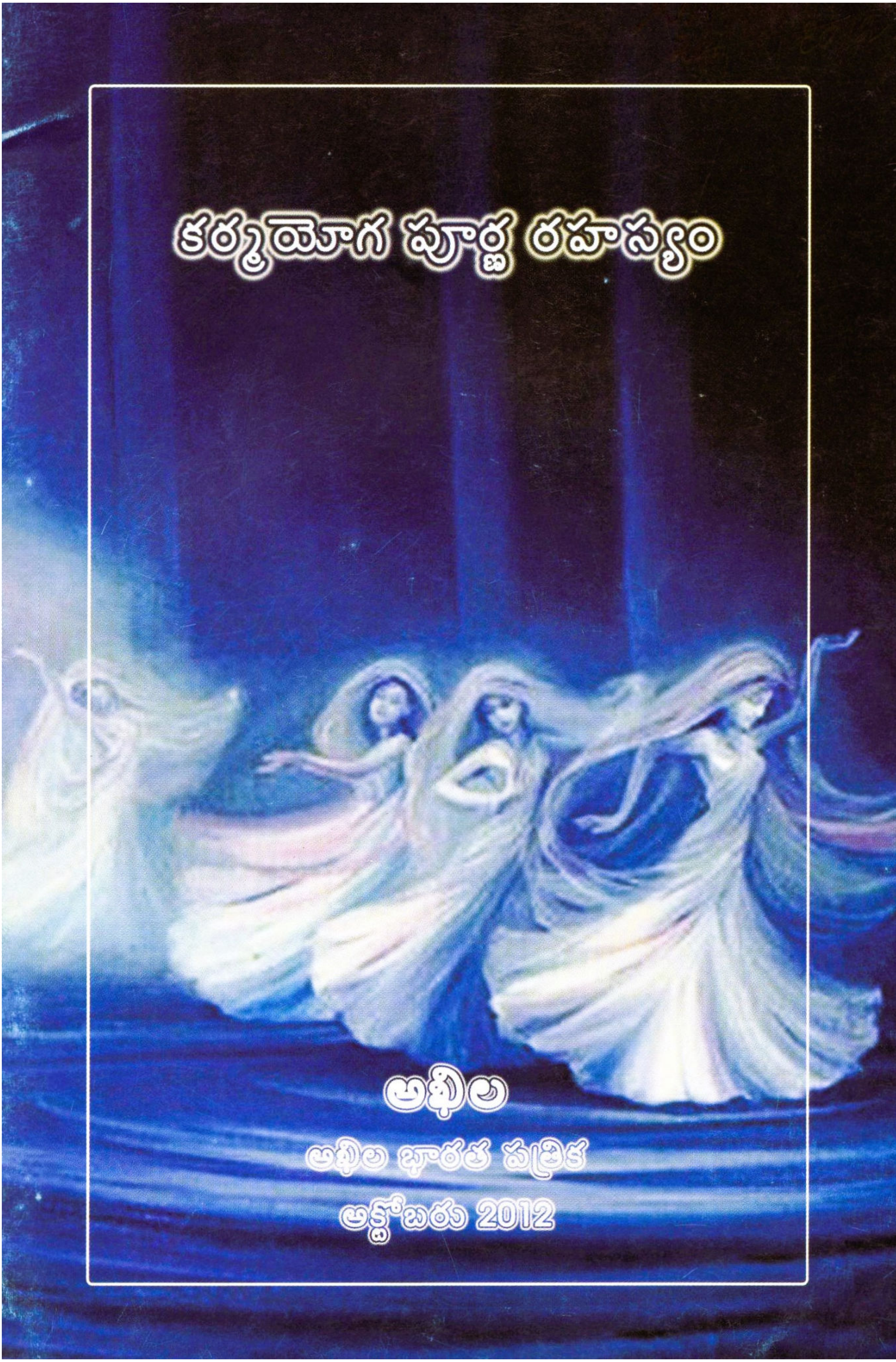
మార్గంలో వుండే కఠినతలను, వత్తిడులను తట్టుకొనగలిగేటట్లు సాధకుని స్వభావానికి, అవసరానికి అనుగుణంగా ఆవశ్యకమైన చోట తాను స్వయంగా తన శక్తితో జోక్యం చేసుకొంటూ దివ్యజనని అతనిని నడుపుతుంది. అతనికి సహాయం చేస్తుంది.

*

సమస్త దివ్యప్రేమ, పరమశాంతి, దివ్యజ్ఞానం, దివ్యచేతనయైన ఆమె సహాయం కోసం ఎదురుచూసే ప్రతి ఆకాంక్షికి స్వయంగా ఆమె అందుబాటులో వుంటుంది. దైవకటాక్షం, దైవశక్తి సమస్తాన్నీ చేస్తాయి, కాని అవి సాధకుని పూర్ణాంగీకారంతోనే.

అట్టి పూర్ణాంగీకారాన్ని తెలియజేయడమేలాగో నేర్చుకోవడమే సాధన అంటే.

కర్మయోగ పూర్ణ రహస్యం

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

అక్టోబరు 2012

సాధన — మౌలిక అష్టాంశాలు

శ్రీమాతారవింద ప్రవచనములు

విషయసూచిక

జీవన విజ్ఞానం

కర్మయోగం

ఓహ్! ఎందుకీ వ్యాకులపాటు

ఓహ్! అన్నీ నీ వనుకున్నట్లే వుండాలని అందుకు భిన్నంగా వుండగూడదని వ్యాకుల పాటుతో అనుకుంటావు ఎందుకని!

మనము అనుకున్నట్లుగానే ఒక విధమైన పరిస్థితులు వుంటే అపుడు మాత్రమే మనము అనుకున్నది సాధించగలమని నిర్ణయించుకొని, వాటిని సాధించడం కోసం, బాధ కలిగించే సంఘర్షణలో తలదూర్చడం ఎందుకు?

అన్ని కష్టముల నుండి అంధకారము నుండి, అహంకారం నుండి ఎల్లపుడు నీ ధర్మమే విజయం పొందుతుందని ఎవరైనా సరే తమ సమస్త శక్తిని అంతరంగిక ప్రశాంతతలో సంకల్పించుట యందే ఏల ఉపయోగించ రాదు!

ఈ వైఖరిని స్వీకరించడం ఎపుడు నేర్చుకొంటామో అపుడు మన దృష్టి పథపు సీమాంతర రేఖావలయము ఎంతగా విస్తరిస్తుందో! స్థిరమైన వెలుగుకు సర్వశక్తిమంత మైన నిస్సంగత్వ స్థితికి ఎంతగా చోటిస్తూ సర్వ విధ ఆరాటమూ సమసిపోతుందో!

సమస్త అనిశ్చితత్వాల నుండి బయటపడటానికి, సమస్త సంకుచితత్వం నుండి తప్పించుకొనడానికి, జీవనశ్వాసను పరిశుద్ధ ఆరోగ్యకర వాయువుతో నింపడానికి, నిరుపయోగ చీకాకును వదలించుకొనడానికి, మోయలేని భారాల నుండి విముక్తు డయ్యేందుకు, చేరుకొని తీరవలసినంత మహిమాన్వితమైన ఏకైక గమ్యం వైపు వేగంగా పరుగుపెట్టగల విధంగా, నీతో సదా సంపర్కంలో వుంటూ జీవించడమే ఓ ప్రభూ! నీవు సంకల్పించినదానినే సంకల్పించడమంటే! నీ దివ్యధర్మం యొక్క విజయం అంటే, అదే!

మూలం; శ్రీమాత

అనువాదం :కవితారెడ్డి

జీవన-విజ్ఞానం

తనను తాను తెల్సుకోవడం కోసం నియంత్రణలో ఉంచుకోవడం కోసం:

లక్ష్యం లేని జీవితం వ్యధాభరిత జీవనం. మీలోని ప్రతి ఒక్కరూ ఒక లక్ష్యాన్ని కలిగి ఉండాలి. కాని నీ జీవితలక్ష్యం యొక్క నాణ్యత మీద నీ జీవితం యొక్క నాణ్యత ఆధారపడి ఉంటుందన్నది మర్చిపోకూడదు

నీ లక్ష్యం ఉన్నతము, విశాలము, ఉదారము, నిష్పక్షపాతమైనదిగా ఉండాలి. అప్పుడు నీ జీవితం నీకూ, ఇతరులకు కూడా విలువైనదిగా అవుతుంది.

కాని నీ ఆదర్శం ఏదైనా, దాన్ని నీలో సిద్ధింపజేసుకొన్నప్పటికీ, నీవు పరిపూర్ణంగా నీలో సమన్వయాన్ని సాధిస్తే తప్ప అది జీవితంలో పరిపూర్ణంగా వాస్తవం కాలేదు.

అస్తిత్వం యొక్క పరిశుద్ధత, ఏకీకరణ

నీలో సమన్వయాన్ని సాధించడానికి నీ మొదటి అడుగు, నీ గురించి, నీ అస్తిత్వంలోని వివిధ భాగాల గురించి, వాటి కార్యకలాపాల గురించి ఎరుక కల్గి ఉండడం. నీవు నీ లోని ఈ భిన్న భాగాలను, విడివిడిగా గమనించడం నేర్చుకోవాలి. అప్పుడే నిన్ను కార్యాచరణకు ప్రోద్బలం చేసే నీలోని ప్రేరణలు, ప్రతిచర్యలు, సంఘర్షణాత్మక సంకల్పాల యొక్క కదలికల మూలాలను స్పష్టంగా తెలుసుకోగలవు. అది చాలా సహనాన్ని, నిజాయితీతో కూడిన కఠినమైన పరిశీలనను కోరుతుంది. మానవ స్వభావం ముఖ్యంగా మనోప్రవృత్తి తన ప్రతి ఆలోచనను, భావాలను సమర్థించుకునే సహజ ప్రవృత్తి కల్గి ఉంటుంది. ఈ కదలికలను చాలా జాగ్రత్తగా పరిశీలించడం, వాటన్నింటిని యథాతథంగా ఆ సర్వోత్కృష్ట ధర్మాసనం ముందు నిలిపి, నిజాయితీతో దాని తీర్పును స్వీకరించగలిగినప్పుడే, మనలో మళ్ళీ ఎప్పుడు అవే పొరపాట్లు చేయని ఒక వివేకం మనలో రాగలదని ఆశించగలం. మనం నిజంగా అభివృద్ధి చెందాలని ఆశిస్తే, మన అస్తిత్వం యొక్క నిజతత్వాన్ని తెల్సుకోగల సమర్థతను పొంది ఉంటే, అంటే మనం ఎందుకు సృష్టించబడ్డాం, ఈ పృథ్వి మీద మనం సాధించవలసిన కార్యం ఏమిటన్నది తెల్సుకోడానికి ప్రయత్నం చేయగలం. అప్పుడు మనం క్రమం తప్పకుండా, ఎల్లవేళలా అప్రమత్తతతో మనలోని ఆ సత్యాన్ని వ్యతిరేకించే లక్షణాలని, తిరస్కరించడం కాని, తొలగించడం కాని చేయాలి. క్రమంగా

అన్ని భాగాలను, అస్తిత్వంలోని అన్ని స్థితులను క్రమబద్ధం చేసి, మన చైత్య కేంద్రం చుట్టూ సజాతీయమైన మొత్తంగా వ్యవస్థీకరించవచ్చు. ఈ సమన్వయాన్ని కొంత వరకైనా సాధించాలంటే చాలాకాలం పడుతుంది. అందుకని దానిని సాధించడానికి మనం ఓర్పును, సహనాన్ని ఆయుధాలుగా ధరించి, మన కృషితో విజయం సాధించడానికి, ఆ లక్ష్యాన్ని చేరడానికి అవసరం ఉన్నంతవరకు ఈ జీవితాన్ని పొడిగించాలన్న నిశ్చయంతో ఉండాలి.

బాహ్య అస్తిత్వపు పరిపూర్ణత

ఈ పరిశుద్ధతను, ఏకీకరణను సాధించడం కోసం పడే శ్రమతోపాటు, నీ అస్తిత్వంలో భాగమైన బాహ్య అస్తిత్వాన్ని కూడా జాగ్రత్తగా, పరిపూర్ణత కోసం సరిదిద్దుకోవాలి. ఉన్నత సత్యం అభివ్యక్తమౌతున్నపుడు తనను తాను వ్యక్తం చేసుకోవాలని కాంక్షిస్తున్న భావానికి గల క్రియాశక్తిని స్పష్టతను పదిలపరచే ఒక ఆలోచనా రూపాన్నివ్వగల మృదువైన, సమృద్ధమైన మనస్సునది నీలో కనుగొనాలి. ఈ ఆలోచనను మళ్ళీ మాటలలోకి పొందుపరచడానికి ఎదురుచూస్తున్నపుడు, ఆ మాటల అభివ్యక్తిలో నీ ఆలోచనను వక్రీకరించకుండా, ప్రకటించగల శక్తి నీలో ఉందా అని చూస్తుంది. ఆ సత్యాన్ని రూపొందించి సూత్రబద్ధం చేసిన ఆ మాటలు, నీ సంవేదనలలో, నీవు సంకల్పించిన క్రియాచరణలో, నీ చర్యల్లో, నీ అస్తిత్వ కదలికల్లో అభివ్యక్తం కావాలి. చివరికి నిరంతర కృషితో ఆ కదిలకలన్నీ స్వయంగా ఒక ఉన్నతమైన పరిపూర్ణతను పొందాలి.

ఇదంతా, నాలుగు విధాలుగా రూపొందించిన ఒక క్రమశిక్షణ ద్వారా సాధించవచ్చు. దానికి సంబంధించిన సామాన్య, సూత్రాలను ఇక్కడ వివరించాం. ఈ క్రమశిక్షణలో నాలుగంశాలు దేనికవి విడివిడిగా ఉండవు. అన్నీ ఒకేసారి అనుస రించవచ్చు. నిజానికిలాగే చేయాలి..

చైత్య-ను ఆవిష్కరించడం

ఇందులో మొదటి అంశం, చైత్యను క్రమబద్ధం చేయడంగా చెప్పవచ్చు. మనం 'చైత్య' అన్న పేరుతో పిలుస్తున్నది, మన అస్తిత్వపు, అంతరాత్మ ప్రభావిత కేంద్రం. అది మన అస్తిత్వపు ఉన్నత సత్యానికి మనలోగల పీఠం. అది ఆ సత్యాన్ని

తెల్సుకుని దాన్ని క్రియోన్ముఖం చేస్తుంది. అందువల్ల మనలో దాని ఉనికి ఎరుకను పొందడం, అది మనకు ఒక సజీవ వాస్తవంగా మారి, మనం దానితో తాదాత్మ్యం చెందగలిగే వరకు, ఈ సన్నిధి పై ఏకాగ్రత నిలుపడం మనకు అత్యంత ప్రధాన విషయం.

భిన్న కాలాల్లో, ప్రదేశాల్లో ఈ గ్రాహ్యతను సిద్ధింపచేసుకుని, చివరికి దానితో తాదాత్మ్యం సాధించడానికి అనేక పద్ధతులు చెప్పబడ్డాయి. కొన్ని పద్ధతులు మనస్తత్వానికి సంబంధించినవి, కొన్ని మతపరమైనవి, కొన్ని యాంత్రికమైనవి. నిజానికి ప్రతి ఒక్కరు వారి కనుగుణమైనదానిని వారు స్వీకరించాలి. గాఢమైన చెదరని ఆకాంక్ష, చైతన్యవంతమైన స్థిరసంకల్పం — బాహ్యంగా పఠనం, అధ్యయనం ద్వారా, అంతరంగంలో ఏకాగ్రత, ధ్యానం, వివేకోదయం, అనుభవం ద్వారా — ఆ లక్ష్యం చేరడానికి అవసరమైన ఏదో ఒక సహాయం అతను పొందగలుగుతాడు. అయితే ఒక్కటి మాత్రం ఉండి తీరాల్సిన విషయం, దాన్ని కనుక్కోవాలన్న సంకల్పం. ఈ కనుక్కోడం, సాక్షాత్కరింపచేసుకోడంలోనే మన అస్తిత్వం ప్రధానంగా నిమగ్నమై ఉండాలి. అమూల్యమైన ఆ గొప్ప ముత్యాన్ని మనం ఎలాగైనా దక్కించుకోవాలి. నీవేం చేస్తున్నా, నీ వృత్తి, వ్యాపకాలు ఎలాంటివైనా, నీ అస్తిత్వం యొక్క సత్యాన్ని కనుక్కొని దానితో ఐక్యత పొందాలన్న సంకల్పం ఎల్లప్పుడూ సజీవంగా, నీ ఆచరణలు, నీ స్పందనలు, నీ ఆలోచనల వెనకాల ఉండాలి.

మనస్సు — అభివృద్ధి (మానసిక పురోగతి)

అంతరంగపు ఈ ఆవిష్కరణోద్యమానికి దోహదం చేయడానికి, మనోవికాసాన్ని నిర్లక్ష్యం చేయకపోవడం మంచిది. ఎందుకంటే మనస్సనే పనిముట్టు గొప్ప సహాయకారి లేదా గొప్ప అవరోధం కాగలదు. దాని సహజస్థితిలో మానవమనస్సు ఎల్లప్పుడు పరిమితమైన దృష్టి కలిగి ఉంటుంది. అర్థం చేసుకోడంలో సంకుచితమై, భావాల్లో మొండివైఖరితో ఉంటుంది. అందుకే దానిని మరింత విశాలమైన మృదువైన, నిశితమైన సాధనంగా చేయాలంటే నిరంతరం కృషి చేయాలి. అందువల్ల కుదిరినంత వరకు ప్రతి విషయాన్ని అనేక కోణాల్లోంచి చూడవలసిన అవసరం ఉంది. దీన్ని సాధించడానికి ఆలోచనకు గొప్ప మృదుత్వాన్ని, ఉన్నతిని కలుగజేసే ఒక శిక్షణా విధానం ఉంది. అది ఈ క్రింది విధంగా ఉంటుంది. ఒక స్పష్టమైన సిద్ధాంతాన్ని తయారుచేసి,

దాని కెదురుగా దాన్ని వ్యతిరేకించే సిద్ధాంతాన్ని అంతే కచ్చితత్వంతో రూపొందించడం. ఆ తరువాత ఆ రెండింటిని గురించి జాగ్రత్తగా చింతన చేసి, ఆ సమస్యకు సమ న్వయం కుదిరేవరకు విస్తృతపరచాలి, లేదా అధిగమించాలి. ఆ సమన్వయం ఆ రెండు విరుద్ధతలను ఐక్యం చేయగల విస్తృత, ఉన్నత, మరియు సర్వతోముఖమైన భావన నిస్తుంది.

ఇదే రకమైన అనేక శిక్షణ లున్నాయి. వాటితోను సాధన చేయవచ్చు. కొన్ని మన స్వభావం మీద కూడా ప్రయోజనకరమైన ప్రభావాన్ని చూపుతాయి. అందువల్ల వాటికి రెండు రకాలుగా ప్రయోజనం ఉంది. అంటే మన మనసుకు శిక్షణ నిచ్చి, తద్వారా మన సంవేదనలపై, పర్యవసానంపైన నియంత్రణను విధించగల స్థితిని పొందడం. ఉదాహరణకు మనుషుల గురించి, విషయాల గురించి నీ మనసు తీర్పు ఇవ్వడాన్ని ఎన్నడూ ఒప్పుకోకూడదు, ఎందుకంటే మనసు జ్ఞానంతో కూడిన పరికరం కాదు. జ్ఞానాన్ని తెల్సుకోగల సమర్థత దానికి లేదు. అందుకే అది జ్ఞానం వల్ల నడపబడాలి. జ్ఞానం మానవుల మానసికస్థితి కన్న చాలా ఉన్నత స్థాయికి చెందినది. శుద్ధ యోచనాసీమలకు పైన ఉంటుంది. ఆ పైనించి వచ్చే జ్ఞానాన్ని అందుకోవాలన్నా, దాన్ని అభివ్యక్తం చేయాలన్నా ఆ మనసు నిశ్శబ్దంగా ఉండాలి. అది రూపకల్పన, వ్యవస్థీకరణ, మరియు క్రియాచరణ చేసే సాధనం. ఈ కార్యాచరణ లోనే దాని పూర్తి విలువను, నిజప్రయోజనాన్ని సిద్ధింపచేసుకుంటుంది.

మరో రకమైన అభ్యాసం ఉంది. అది చైతన్యం యొక్క అభివృద్ధికి చాలా సహాయపడుతుంది. ఏ విషయంలోనైనా అంగీకారం కుదరనప్పుడు, అంటే ఒక నిర్ణయం తీసుకోవడానికో, లేదా ఒక పనిచేయడానికో, మనం మరెవ్వరి ఉద్దేశ్యాలను గ్రహించకుండా గుడ్డిగా, మనకే తెలుసునన్న భావంలో మూసుకుపోయి ఉండకూడదు. దానికి బదులుగా మనం ఎదుటివారి ఉద్దేశ్యం తెలుసుకుందుకు కృషి చేయాలి, మనం ఎదుటి వ్యక్తి స్థానంలో ఉండి ఆలోచించాలి. అప్పుడు వాదులాటలు, కొట్లాటలు లేకుండా ఇరువర్గాల వారికి, సాధ్యమైనంతవరకు ఆమోదయోగ్యమైన పరిష్కారం దొరుకుతుంది. మంచిసంకల్పం ఉన్నవారికి ఏదో ఒక పరిష్కారం ఎప్పుడూ ఉంటుంది.

ప్రాణికశిక్షణ (ప్రాణికశక్తి)

ఇక్కడ మనం ప్రాణికం యొక్క శిక్షణ గురించి చెప్పాల్సి ఉంది. మనలోని ప్రాణికసత్తా, ప్రేరణలకు, కోరికలకు, మరియు హింసకు, క్రియాశీలమైన చైతన్యానికి, నిస్పృహ, నిరాశలకు, తీవ్రవాంఛలకు, ప్రతిఘటనలకు పీఠాధిపతి. అది ప్రతిదాన్ని కార్యోన్ముఖం చేయగలదు, నిర్మించగలదు, సాక్షాత్కారింపచేయగలదు. అయితే అది అన్నింటిని నాశనం చేయగలదు, మట్టుపెట్టగలదు. మనిషిలోని ఈ భాగాన్ని శిక్షణలో పెట్టడం చాలా కష్టం. సుదీర్ఘమైన శ్రమతోపాటు, గొప్ప సహనం, సంపూర్ణ నిజాయితీతో కూడిన కృషి అవసరం. నిజాయితీ లోపిస్తే ప్రారంభంలోనే మోసపోతావు, అప్పుడు అభివృద్ధి కోసం పడిన శ్రమంతా వృథా. ప్రాణికం సహకరిస్తే ఏ సాక్షాత్కారమూ అసంభవం కాదు, ఆచరణసాధ్యం కాని ఏ పరివర్తన ఉండదు. అయితే కష్టమంతా దాని 'నిత్య సహకారం' పొందడంలోనే ఉంది. ప్రాణికం మంచి పనిముట్టు, కాని ఎక్కువగా స్వీయతృప్తినే వెతుక్కుంటుంది. దాన్ని కొంచెం కాని, ఎక్కువగా కాని తిరస్కరిస్తే విసుగుచెంది, ముఖం మాడ్చుకుని, సమ్మెకు దిగుతుంది. ఒక్కసారి దాని శక్తంతా అంతరించిపోయి, దాని స్థానంలో మనుషుల పట్ల, వస్తువుల పట్ల చిరాకు, నిరుత్సాహం, తిరస్కారం, నిరాశ, అసంతృప్తి వచ్చి చేరతాయి. అలాంటి సమయాల్లో నెమ్మదిగా ఉండడం, ఏ పనీ చేయకుండా ఉండడం మంచిది. ఎందుకంటే ఇలాంటి క్షణాల్లోనే మనం తెలివితక్కువ పన్లు చేస్తాం. నెలల తరబడి కష్టపడి సాధించిన ప్రగతిని ఒక్క క్షణంలో నాశనం చేసుకుంటాం, లేదా చెడగొట్టుకుంటాం.

ఎవరైతే వారి చైత్యపురుషతో సంపర్కం స్థిరంగా కలిగి ఉంటారో, అది వారిలోని ఆకాంక్షను నిరంతరం జ్వలింపజేస్తూ, ఆ చైతన్యం యొక్క ఆదర్శాన్ని సాక్షాత్కరింప చేస్తుంది. ఆలాంటివారికి ఈ పైన చెప్పిన సంక్షోభాలు ఎక్కువ సమయం ఉండవు, తక్కువ అపాయకరంగా ఉంటాయి. ఈ చైతన్యం సహాయంతో వారు ప్రాణికంకు, తిరుగబడే పిల్లవాడికి నచ్చచెప్పే విధంగా సహనంతో, ఓర్పుతో, దానికి సత్యాన్ని, ప్రకాశాన్ని దర్శింపచేస్తూ దాన్ని దారికి తెచ్చే ప్రయత్నం చేస్తూ, కొంతకాలంగా తెర వెనుకనున్న మంచి సంకల్పాలకు దాన్ని మేల్కొల్పుతారు. ఆ విధమైన ఓర్పుతో కూడిన జోక్యం వలన ప్రతి సంక్షోభం, మరొక నూతన అభివృద్ధిగా మారుతుంది, లక్ష్యం వైపు మరో అడుగు వేస్తాం. అభివృద్ధిని నిదానంగా

నైనా సాధించవచ్చు, మళ్ళీ మళ్ళీ పూర్వస్థితికి దిగజారవచ్చు. ధైర్యంతో సంకల్పం వీడకుంటే, ఎవరికైనా ఏదో ఒక రోజు విజయం తప్పదు. ఆ సత్య-చైతన్య ప్రకాశంలో అన్ని కష్టాలు కరిగిపోయి, మాయమౌతాయి.

శారీరక లేక దైహిక విద్య

చివరిగా, హేతుబద్ధమైన, వివేచనగల దైహికవిద్య ద్వారా మనం మన శరీరాన్ని మృదువుగాను, ధృడంగాను తయారుచేసుకోవాలి. అది భౌతికప్రపంచంలో మన ద్వారా అభివ్యక్తమయ్యే సత్యశక్తికి ఒక అర్హతగల సాధనంగా ఉండాలి. నిజానికి శరీరం పెత్తనం చేయకూడదు. అది విధేయత కలిగి ఉండాలి. సహజంగానే అది విశ్వాసపాత్రమైన, అణకువగల సేవకురాలు. దురదృష్టవశాత్తు దానికి, దాని యజమానులైన మనసు, ప్రాణికాలకు సంబంధించి వివేచన చేయగల సమర్థత అరుదుగా ఉంటుంది. తన స్వసుఖాన్ని వదులుకుని, అది వారికి గుడ్డిగా విధేయత చూపుతుంది. మనసు తన సిద్ధాంతాలతోటి, తన మొండి, నిలకడలేని నియమాలతోటి, ప్రాణికం తన తీవ్ర ఇచ్ఛలు, వాటి విజృంభణలు మరియు వాటి దుర్వ్యయంతోటి, త్వరలోనే ఆ శరీర సహజ సంతులనాన్ని చెడగొట్టి అందులో, అలసట, నిస్సత్తువ, అనారోగ్యం సృష్టిస్తుంది. ఈ నిరంకుశత్వం నించి అది స్వేచ్ఛను పొందాలంటే, అది నిరంతరం తన అస్తిత్వ చైతన్య కేంద్రంతో ఐక్యత చెంది ఉండాలి. శరీరానికి, దేన్నైనా అనుకూలంగా మలుచుకుందుకు, సహనశక్తికి అద్భుతమైన సమర్థత ఉంది. మనం ఊహించేదానికన్న ఎన్నో రెట్లు సామర్థ్యం, యోగ్యత కలది. దాన్నిప్పుడు పాలించే ఈ అజ్ఞానమైన, నిరంకుశమైన యజమానులకు బదులుగా, అది తన అస్తిత్వ కేంద్రమైన సత్యం చేత పాలించబడితే, దాని శక్తిసామర్థ్యాలు మన కాశ్చర్యం కల్గిస్తాయి. ప్రశాంతంగా, నిశ్చలంగా, ధృఢంగా, స్థిరంగా ఉండి, ప్రతి క్షణం తన నుంచి ఆశించిన కృషిని చేయగలిగే సమర్థతనది పొంది ఉంటున్నది. అప్పుడది కర్మ చేస్తూనే విశ్రాంతిని పొందడం, తేరుకోవడం, మళ్ళీ విశ్వశక్తుల సంపర్కంతో శక్తిని పుంజుకోవడం నేర్చుకుంటుంది. తన శక్తుల్ని ఎరుకతో, పొందికగా ఖర్చు చేస్తుంది. ఈ ధృఢమైన, సమరసమైన జీవితంలో ఒక నూతన సామరస్యత దేహంలో అభివ్యక్తమౌతుంది. అది ఆ ఉన్నతస్థితులలోని సామరస్యతను ప్రతిబింబింప చేస్తుంది. పరిపూర్ణ సౌష్టవంగల, చక్కటి సౌందర్యవంతమైన రూపాన్నిస్తుంది. ఈ సామరస్యత

అభివృద్ధి చెందుతూ ఉంటుంది. ఎందుకంటే అస్తిత్వం యొక్క సత్యం ఒక చోట నిలిచిపోదు, అది ఎదుగుతున్న పరిపూర్ణత్వం, అది మరింత సంపూర్ణము, సర్వతో ముఖమూ అయిన నిరంతర వికాసం. ఈ ప్రగతిశీలమైన సామరస్యత వైపు కదలికను, ఈ శరీరం అనుసరించడం నేర్చుకున్నప్పుడు ఈ శరీరం నాశనం, విచ్ఛిన్నతల ఆవశ్యకతలను నిరంతర పరివర్తనా పద్ధతి ద్వారా తప్పించుకోడం సాధ్యం కావచ్చు. అప్పుడు మృత్యువు యొక్క నిరంకుశ ధర్మానికి ఇక్కడ తావుండదు.

సత్యం యొక్క చతుర్విధ అభివ్యక్తి

మన లక్ష్యమైన ఈ స్థాయి పరిపూర్ణతకు మనం చేరుకున్నపుడు మనం అన్వేషిస్తున్న ఈ సత్యం యొక్క నాలుగు ముఖ్య అంశాలు — దివ్యప్రేమ, దివ్యజ్ఞానం, దివ్యశక్తి మరియు దివ్యసౌందర్యాలు — సత్యం యొక్క ఈ నాలుగు 'భూషణాలు' మన అస్తిత్వంలో తమంతటతాముగా అప్రయత్నంగా వ్యక్తమౌతాయి. సత్యమైన, పవిత్ర ప్రేమకు చైత్యం, వాహికగా ఉంటుంది. మనసు నిర్దిష్టమైన జ్ఞానానికి వాహికగా ఉంటుంది. ప్రాణికం అజేయమైన శక్తిని, ధృఢత్వాన్ని అభివ్యక్తం చేసేదిగా ఉంటుంది. శరీరం సంపూర్ణమైన పొందికగల సమగ్ర సౌందర్యానికి వ్యక్త రూపంగా ప్రకాశిస్తుంది.

*

ప్రశ్న: 'మన్ని మనం తెల్సుకోవడం, స్వయం నియంత్రణలో ఉండడం' దీని అర్థం ఏమిటి?

దీని అర్థం మన అంతరంగ సత్యానికి మనం ఎరుకతో ఉండడం, మన అస్తిత్వంలోని వివిధ భాగాలకు, వాటి, వాటి విధుల నిర్వహణకు అప్రమత్తంగా ఉండడం. నీవు ఏ ఏ పనులు ఎందుకు చేస్తున్నావో నీకు తెలిసి ఉండడం. నీ ఆలోచనలు నీకు తెలియాలి. ఆలాగే నీ కార్యకలాపాలన్నీ, నీ కదలికలు, నీవు ఏది చేయగల సమర్థతను పొంది వున్నావో... ఇలాంటివన్నీ. తన్ని తాను తెల్సుకోడం ఒక్కటి సరిపోదు. ఆ జ్ఞానం నిన్ను నీవు నియంత్రించుకోగలిగే ఎరుకగల శక్తి నివ్వాలి. మన్ని మనం పరిపూర్ణంగా తెల్సుకోవడం, మనపై మనకు పరిపూర్ణ నియంత్రణ కలిగి ఉండడం కోసం.

కాని దాన్ని పొందడానికి ప్రతి క్షణం ఆకాంక్షతో ఉండాలి.

దాన్ని ప్రారంభించడానికి వెనక ముందులు, వయసు తారతమ్యాలు లేవు.

అంటే నీవు చాలా చిన్నవయసులో ఉన్నప్పుడే, నిన్ను నీవు అధ్యయనం చేయడం ప్రారంభించి, నిన్ను నీవు తెల్సుకుని, క్రమంగా నీపై నీవు నియంత్రణ సాధించవచ్చు. నువ్వు 'ముసలితనం' అనబడే స్థితిలో ఉన్నా, వయసు పైబడినా, సమయమైనా, ఆ కృషి చేపట్టి, నిన్ను నీవు మరింత బాగా తెల్సుకుందుకు, మరింతగా నిన్ను నీవు నియంత్రణలో ఉంచుకుందుకు ప్రయత్నించవచ్చు. ఆలస్యం అన్న మాట లేదు. ఇదే విజ్ఞానంతో కూడిన జీవితం, జీవన విజ్ఞానం.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

ఇచ్ఛను సమర్పించే విధానం

"ఒక బండరాయిలాగా జడపదార్థమైపోయే ఉదాసీన సమర్పణ కాదు నీ నుంచి ఆశించేది, నీ ఇచ్ఛను దైవేచ్ఛ అధీనంలో ఉంచటమే కావాలి"

ప్రశ్నలు – సమాధానాలు 1929 (21 ఏప్రియలు)

ఒక వ్యక్తి తన ఇచ్ఛను ఏ విధంగా సమర్పించగలడు?... కొంతమంది, తమ ఇచ్ఛను సమర్పించినప్పుడు, ఇక తాము ఇచ్ఛగించడం మానివేస్తారు! వారికది చాలా అనుకూలంగా ఉంటుంది, కాని అది సరియైన పద్ధతి కాదనేది సుస్పష్టం.

దైవేచ్ఛ ఏదో తెలియనప్పుడు ఒక వ్యక్తి తన ఇచ్ఛను ఏవిధంగా దైవానికి సమర్పించగలడు? ఇది చాలా కుతూహలమైన సమస్య.

సాధకుడు: కొంతమంది మనుషులు బాహ్యం నుంచి తమకు వచ్చే సమస్తమూ దైవేచ్ఛగా అనుకుని, దానినంతా ఆ విధంగానే స్వీకరిస్తారు.

అవును, దురదృష్టవశాత్తు అది ఆ విధంగానే ఉంటుంది. కాని వారు స్వీకరించేదంతా సమిష్టి ఇచ్ఛనూ లేదా ధృఢచిత్తుల ఇచ్ఛనూ మాత్రమే.

సాధకుడు: ఒక వ్యక్తి తన ఇచ్ఛతో చేసే పనులన్నింటినీ దైవానికి సమర్పించ కూడదా? అనగా, మొదట తాను ఇచ్ఛగించిన పనులను కావించి, పిమ్మట వాటిని సమర్పించకూడదా?

ఒక వేళ మొదట నీ ఇచ్ఛను నిశ్శబ్దపరచి, అంతరంగవాణికై నిరీక్షించగలిగితే! అది వివేకవంతమైన పని.

పరికించి చూస్తే, దైవానికి మన ఇచ్ఛను సమర్పించటానికి ఇప్పటికే మనం ఎన్నో దారులను కనుగొన్నాం: మొదటిది, దేనినీ ఇచ్ఛగించకపోవటం! రెండవది, తాను కోరుకునేది కాకుండా అందరూ కోరుకునేదానిని చేయడం! మూడవది, దేనినైనా కోరుకోవడం, దేనినైనా చేయడం, ఆ తరువాత తాను చేసినదానిని దైవానికి అర్పించడం!

కాని ఒక వ్యక్తి తనకు తాను ఇచ్ఛను ఏర్పరుచుకుని, దానిని తన ఉన్నతాదర్శం ముందు శోధన తెరపై ఉంచడానికి ప్రయత్నం చేస్తూ, ఆ ఆదర్శం సమక్షంలో అది ఏవిధంగా ఉందో, సరిగా రూపుదిద్దుకున్నదా లేదా అనే దానిని పరిశీలించవచ్చు. అది తటపటాయింపుతో ఊగిసలాడి ఏమాత్రం సందేహాస్పదమైనా అక్కడ ఏదో ఉందని దానిని పరీక్షించి సరిచూసుకోవాలనే విషయం నీకు నిశ్చయంగా తెలుస్తుంది. అలా కాక, అది చాలా ప్రశాంతంగా ఆ తెర ముందు నుంచి ఏ విధమైన అడ్డమూ లేకుండా సాగిపోయి అంగీకారయోగ్యమైనదైనట్లైతే, నీవు చేయదలచుకున్నది సాహసించి చేసి ఫలితం కోసం చూడవచ్చు. కాని ఇక్కడ కూడా మనం చాలా ఇబ్బందికరమైన సమస్యను ఎదుర్కొంటాం.... అంతరంగ ప్రశాంతతలో ఉండిపోవాలనుకునేవాళ్ళు ఏమి జరిగినా అది అంతా దైవేచ్ఛ వలనే నని చెప్తారు — ప్రశాంతంగా ఉండాలనుకునేవారికి ఇది చాలా అత్యుత్తమమైన పద్ధతి, దానిని మించింది మరొకటి లేదు; ఒకవేళ ఉంటే, అది చాలా కష్టతరం. కనుక, ఒక వేళ నీ ఇచ్ఛ వ్యతిరేకించబడితే, అప్పుడు నీవు దానిని దైవేచ్ఛ అంటావు; నీవు నీ ప్రశాంతతతో, చేయగలిగింది చేస్తావు, ఫలితం నీవు ఊహించినదానికి భిన్నంగా ఉంటుంది, నీవు ప్రశాంతస్థితిలో ఉంటావు (ఇదేమంత తేలికైన విషయం కాదు; ఇది చాలా మంచి పద్ధతే, కాని ఇది మాత్రమే కాదు). కానీ నీ ఇచ్ఛ పరిస్థితుల ననుసరించి వ్యతిరేకించబడవచ్చు, అయినప్పటికీ అది సరియైనది కావచ్చు. అప్పుడు పరిష్కారం చాలా చాలా కష్టమౌతుంది. మొదటి విషయం, అది సరియైనదేనని ఎలా తెలుసుకోవటం... నీవు ఏ పక్షపాతమూ లేనివాడవైతే, నిలకడగా, ప్రశాంతంగా, ఎంత వీలయితే అంత తక్కువ అహంతో, దానిలో ఏమి జరిగిందో సరాసరిగా చూసినపుడు ఒక వెలుగు, దానిలో నుండి బయటకు పోయిందనే ఒక విధమైన భావవైరుధ్యం కన్పించి, నీవు అసత్యం సన్నిధిలో ఉన్నట్లనిపిస్తుంది, అయినా నీవు ప్రశాంతంగానే ఉంటావు, కాని ఏదో తెలియని కారణాన నీ ఇచ్ఛ వ్యతిరేకించబడిందనే విషయాన్ని చూసి,

అర్థం చేసుకుని, అది అసత్యం కానప్పటికీ, నీవు చూసింది సత్యమేనని, కానీ ఏదో ఒక కారణంగా అది అభివ్యక్తం కాలేకపోయిందనే విషయాన్ని తెలుసుకుంటావు. కనుక, నీవు ఇచ్ఛగించిన సత్యం ఎందుకు అభివ్యక్తం కాలేదనే కారణాన్ని తెలుసుకునే సాహసయాత్రకు శ్రీకారం చుట్టాలి. ఈ సమస్య కొంత బాగా ఎక్కువగా క్లిష్టమైనది... కాని నీవు ఉన్నతంగానూ, విస్తృతంగానూ విప్పారిన దృష్టితో తెరిచూస్తే, నీ ఇచ్ఛ వాస్తవరూపం దాల్చివుంటే, ఎటువంటి పర్యవసానాలను అది పొంది వుండేదో, తక్షణం చూడటంతోపాటుగా, దాని వలన జరిగే పర్యవసానాలను సైతం చూస్తావు. నీవు మరింత దూసుకుపోయి ఇంకా దూరానికి నీ దృష్టిని సారించితే, నీ ఇచ్ఛ ఎంతగా నిజమైనప్పటికీ అది పాక్షిక సత్యమనే విషయాన్ని చూడగలుగుతావు — అది సమిష్టి, సర్వసాధారణ సత్యం కాదు, మీదు మిక్కిలి సార్వజనీన సత్యమూ కాదు — ఇంకా చెప్పాలంటే, ఆ సత్యం ఆ క్షణంలో వాస్తవమై ఉంటే ఒక సమిష్టి సమీకరణాన్నీ, దైవప్రణాళికలో భాగమయ్యే ఎన్నో విషయాలనూ అస్తవ్యస్తతకు గురిచేసి ఉండేది (వాస్తవానికి, ప్రతిదీ దైవకార్య ప్రణాళికలో భాగమే, సృష్టి సమస్తమూ, బ్రహ్మాండమంతా): ఆ విధంగా మొత్తం లోని ఒక భాగం వెనుకబడిపోతుంది.

లోకులెప్పుడూ అడుగుతుంటారు, "దైవం సర్వశక్తివంతుడు కదా, అటువంట ప్పుడు విషయాలేవీ ఇప్పటికీ ఎందుకు మారడం లేదు?". దాని కారణం ఇది.

బాగా గుర్తుంచుకోవలసిన విషయం, నీ అభిప్రాయం ప్రకారం అదంతా ఏ విధంగా ఉండాలని అభిలషిస్తున్నావో, అది దైవనిర్ణయానుసారం ఏ విధంగా ఉండవలసి ఉందో, అటువంటి దానికి అనంత దూరంలో ఉంటుంది, ఈ వాస్తవికత ననుసరించి, అది ఏ విధంగా సాధ్యమవుతుందో పూర్తిగా నీవు ప్రయత్నపూర్వకంగా చూడటం తటస్థించినా, నీవు విశ్వంలో అధిక భాగాన్ని వదిలివేసిన వాడివవుతావు. అది పూర్తిగా సమాంతర సాక్షాత్కారానుభవం మాత్రమే, ఏ విధంగా చూసినా అది చాలా స్వల్పమై, చాల హ్రస్వమై, విశ్వంలోని అధికతర భాగాన్ని ఇంతకు ముందు ఏ విధంగా ఉందో అదే విధంగా ఉంచుతుంది. ఒక వేళ సమస్తం మీద నీకు బహువిస్తృత మైన దృష్టి ఉంటే, ఒక వేళ సమస్తాన్నీ ఇంకా ఎక్కువగా నీ పరిధిలోనికి తెచ్చుకోగలి గితే, తయారుగా ఉన్న నీ మార్గంలో నీవు ముందుకు వెడితే — జీవులతో ఏ విధంగా ఉంటుందో మార్గాలతోటీ అది అదే విధంగా ఉంటుంది. కొన్ని దానికి తయారుగా ఉంటాయి — ఇతరుల కోసం నిరీక్షించే ఓరిమి అనేది లేక, అనగా

ఇప్పుడున్న ప్రపంచ పరిస్థితులతో పోల్చి చూస్తే, నీవు నిజమైన మహాసత్యానికి అతి సమీపంగా సాక్షాత్కారాన్ని పొందాలనుకుంటే, ఏమవుతుంది? ఒక విధమైన ఐక్యతకు భ్రష్టత కలుగుతుంది, సామరస్యతకే కాకుండా, సమతౌల్యానికి కూడా విచ్ఛిత్తి కలుగుతుంది, ఎందువల్లనంటే సృష్టిలోని ఒక పూర్తి భాగం దానితోపాటుగా ముందుకు వెళ్ళలేకపోయింది. దీని ఫలితం పూర్తి దైవసాక్షాత్కారానికి బదులుగా, నీకు ఆ స్థాయికే పరిమితమైన సాక్షాత్కారం అణుమాత్రం సంభవిస్తుంది కాని, చిట్టచివరగా ఏమి జరగవలసి ఉన్నదో అది ఏమాత్రం సంభవం కాదు.

పర్యవసానంగా గ్రహించవలసినదేమంటే, నీవు అసహనానికి లోను కాకూడదు. నీవు దర్శించిన సత్యం తక్షణం వాస్తవరూపానికి రాలేదని ఆశాభంగం చెందడం, కుంగిపోవడం తగదు. సహజంగానే, చేసిన తప్పుకి దిగాలుపడ్డామా లేక దుఃఖిస్తున్నామా లేక నైరాశ్యంలో మునిగిపోయామా అనేది సమస్య కాదు, ఎందువల్లనంటే తప్పును దిద్దుకోవచ్చు; నీవు తప్పు జరిగిందని గ్రహించిన క్షణం నుంచి, నీవు అంతరంగంలో చేయవలసి ఉన్న మహత్ కార్యానికి పురోభివృద్ధి చెందడానికి, ఆనందంగా ఉండటానికి అవకాశం దొరికిందన్న మాటే! కాని పరిస్థితి అంతంకంటే చాలా చాలా గంభీరమైనది, దీన్ని అధగమించటం చాలా కష్టసాధ్యం, కారణం నీవు ఒక విధమైన సత్యాన్ని, సంపూర్ణమైన, ఆవశ్యకమైన సత్యాన్ని చూడటం తటస్థించింది. కాని ఈ సత్యం పరిపక్వమై వాస్తవికతను దాల్చే స్థితిలో విశ్వం లేదు. నేను ఇది ఎక్కువ మందికి అనుభవానికి వస్తుందని చెప్పడం లేదు. కానీ, బహుశా నీ అనుభవం లోనికి రావచ్చు, అప్పుడు నీవు తప్పనిసరిగా అత్యంత సహనాన్ని, గొప్ప గ్రాహ్యతను కలిగి, నీకు నీవు, "అవును, అది నిజమే, కాని అది పూర్తి సత్యం కాదు" అని చెప్పుకోవాలి; అనగా, అది మీదు మిక్కిలి, ఇప్పుడున్న సాధ్యాసాధ్యాల సంభావ్యత ననుసరించి ఇతర సత్యాలతో సామరస్యత కలిగిన సత్యం కాదు; ఆ విధంగా మనం దాని వాస్తవికత చాలా తొందరగా జరగాలని ప్రయత్నించాం. మనం తొందరపడటం మూలంగా తప్పుడు అభిప్రాయం యేర్పడింది. కాని, అంతమాత్రాన దానిని అసత్యం అనవద్దు; దానిని అపరిణితి అని చెప్పు, నీవు చెప్పగలిగినదంతే — నీవు చూసింది సత్యం, కాని అది పరిణితిచెందింది కాదు, నీవు అవశ్యం ఎంతో ఓర్పుతో, పట్టుదలతో నీ స్వల్పసత్యాన్ని ప్రస్తుతానికి

జాగ్రత్తగా చెదరిపోకుండా కూడగట్టుకుని అది వాస్తవికతను సంతరించుకునేవరకూ వేచి ఉండాలి.

అంతిమ గెలుపు అత్యంత సహిష్ణునకే.

"నీవు, 'నా ఇచ్ఛను దైవానికి ఒసుగుతున్నాను.... దైవేచ్ఛ నా కొరకు దానిని నెరవేర్చు గాక' అని అంటావు. తప్పనిసరిగా నీ ఇచ్ఛ నిలకడగా నిరంతరంగా క్రియాశీలమవుతూనే ఉండాలి, ఏదో ఒక ప్రత్యేకమైన పనిని ఎంచుకోవటం లేదా దేనినైనా ఒక దానిని హక్కుభుక్తంగా కోరుకోవడం కాకుండా, హృదయ కుహరం నుంచి వచ్చిన ఆకాంక్షతో, ఏ లక్ష్యాన్ని చేరుకోవాలో దాని మీద ఏకాగ్రతతో ఉండాలి".

ప్రశ్నలు సమాధానాలు 1929 (21 ఏప్రియలు)

అక్కడ మన సమస్యకు పరిష్కారం ఉంది. నీవు ప్రతి నిమిషమూ ఆకాంక్షాపరంగా నీ ఇచ్ఛను బహుమతిగా చేయవచ్చును — ఆ ఆకాంక్ష దానికదే వినమ్రంగా రూపకల్పన చేసుకుంటుంది, అది ఏదో సామాన్యంగా "ప్రభూ, నీ ఇచ్ఛయే జరుగు గాక" అని కాకుండా "నేను చేయగలిగిందేదో దానినే శ్రేష్టంగా చేయగలిగేటట్లుగా అనుగ్రహించు ప్రభూ" అంటుంది.

ప్రతి క్షణమూ శ్రేష్టమైనదేదో చేయడం లేదా ఏ విధంగా చేయాలో తెలుసుకోవడం నీకు సాధ్యం కాకపోవచ్చు. కాని, శ్రేష్టంగా, శ్రేష్టమైన దానిని శక్తి మేరకు చేయడానికి నీ ఇచ్ఛను దైవం అధీనంలో ఉంచవచ్చు. దాని వలన దానిలో అద్భుతమైన ఫలితాలను చూస్తావు. దానిని చైతన్యంతోనూ, చిత్తశుద్ధితోనూ, పట్టుదలతోనూ చేయి, అది ఉవ్వెత్తుగా ఎగిసిపోవటాన్ని చూస్తావు. అది ఆ విధంగానే ఉంటుంది, కాదంటావా? ఏ వ్యక్తి అయినా దానిని తన ఆత్మనుంచి వచ్చే తీవ్రగాఢావేశంతో అవశ్యం చేయాలి, తన ఇచ్ఛయొక్క సంపూర్ణ ధృఢత్వంతో, ప్రతి నిమిషమూ శాయశక్తులా శ్రేష్టంగా చేయాలి, శ్రేష్టమైనదానిని శక్తి మేరకు చేయాలి. ఇతరులు ఏమి చేస్తారనేది నీకు అప్రస్తుతం — ఇటువంటి ఈ విషయాన్ని పలుమారులు తిరిగి తిరిగి నీకు వివరించి చెప్పలేను.

"ఫలానా, ఫలానావారు దీనిని చేయలేదు", "ఫలానా, ఫలానావారు మరేదో చేశారు", "తాము చేయగూడని పని చేస్తుంటారు" అనే మాటలన్నీ నీవు పట్టించుకోనవసరం లేదు. ఈ శరీరాన్ని ఎంత చైతన్యవంతం చేయగలిగితే అంతగా

చేయటానికీ, దానిని దైవానికి అత్యంత సమగ్రమైన, అత్యంత చైతన్యవంతమైన పనిముట్టుగా చేయడానికీ నీవు ఒక భౌతిక శరీరంలో, ఒక నిర్దుష్ట లక్ష్యంతో ఈ భూమి మీద ఉంచబడ్డావు. ఆయన నీ అన్ని క్షేత్రాలలోనూ నియమిత ప్రమాణంలో ద్రవ్యాన్నీ, నియమిత ప్రమాణంలో పదార్థాన్నీ ఇచ్చాడు — మానసికం, ప్రాణికం, భౌతికం — అవన్నీ ఆయన నీ నుంచి ఎంతగా ఆశిస్తున్నాడో అంత నిష్పత్తిలోనూ, నీ చుట్టుపక్కల పరిస్థితులన్నీ కూడా ఆయన నీ యొక్క ఏ స్థితిని ఆశిస్తున్నాడో అంత నిష్పత్తిలోనూ ఉన్నాయి. అటువంటప్పుడు, "నా జీవితం దుర్భరం, నేను ఈ ప్రపంచంలో అత్యంత దైన్యమైన జీవితాన్ని గడుపుతున్నాను" అని నీతో అనే వారందరూ గాడిదలు! ప్రతి వ్యక్తీ అతడి సంపూర్ణ పురోభివృద్ధికి సహాయం చేసే అనుభవాలను పొందుతాడు, ప్రతి వ్యక్తీ తన సంపూర్ణ సాక్షాత్కారానికి సహాయపడే కష్టాలను పొందుతాడు.

నిన్ను నీవు జాగ్రత్తగా తరచి చూసుకుంటే, ప్రతి వ్యక్తీ తనలో తాను సాక్షాత్కరించుకోవలసిన విశిష్టత్వానికి వ్యతిరేకమైనదానిని కలిగి ఉంటాడనే విషయాన్ని తెలుసుకుంటావు (నేను విశిష్టతను చాలా విశాలమైన, ఉన్నతమైన అర్థంలో వాడాను). నీ కొక ప్రత్యేక ధ్యేయం, ఒక ప్రణాళికతో నెరవేర్చవలసిన విధాయక కార్యం, నీకే సొంతమయిన ప్రత్యేక సాక్షాత్కారం ఉన్నాయి, అది ప్రతి వ్యక్తికీ ప్రత్యేకం, నీలో నీ సాక్షాత్కారం సమగ్రంగా ఉండటానికి అవసరమైన అన్ని ఇబ్బందులూ నీవు కలిగి ఉంటావు. ఎల్లప్పుడూ నీ లోపల ఛాయా, జ్యోతిప్రకాశమూ సమానంగా ఉన్నాయనే విషయాన్ని కనుగొంటావు: నీకు ఒక సమర్థత ఉంది, నీలో ఈ సమర్థతకు ఖండన కూడా ఉంది. కాని నీవు నీలో ఒక అత్యంత నల్లనైన బిలాన్నీ, ఒక మందపాటి నీడనూ కనుగొంటే, అప్పుడది కచ్చితంగా నీలో ఎక్కడో ఒక గొప్ప ప్రకాశం ఉందని తెలియజేస్తున్నదని గ్రహించుకో. ఒకదానిని ఎలా ఉపయోగించుకుని మరొక దానిని సాక్షాత్కరించుకోవడం తెలుసుకోవడం నీ మీద ఆధారపడి ఉంది.

దీనిని గురించి చాలా తక్కువ చెప్పబడింది, కాని ఇది చాలా అతిముఖ్యమైన విషయం. నీవు జాగ్రత్తగా పరిశీలించి చూస్తే, ప్రతివారి విషయంలోనూ అదే నిజమని అనిపిస్తుంది. ఫలితంగా, అది మనలను చాలా పొంతనలేని అసంగతమైన ప్రకటనలను చేసేటట్లుగా ప్రోద్బలం చేస్తుంది, కాని అది సంపూర్ణ సత్యం; ఉదాహరణకు, ఒక పెద్ద గజదొంగ అత్యంత ఋజువర్తనశీలి గావచ్చు (దీనిని చెప్పి నిన్ను దొంగతనా

నికి పురికొల్పటం కాదు!), అదే విధంగా గొప్ప అబద్ధాలకోరు అత్యంత నిజాయితీ పరుడు గావచ్చు. కనుక నీలో గొప్ప బలహీనత నొకదానిని నీవు కనుగొంటే దానికి నిరాశచెందవద్దు, బహుశా, అది అత్యంత దివ్యదారుఢ్యతకు సూచన కావచ్చు. "నేను అంతే, ఇంకొక రకంగా ఉండలేను" అనే మాట అనవద్దు. అది నిజం కాదు. నీవు "ఆ విధంగా ఉంటున్నావు" అనేదానికి కారణం, కచ్చితంగా, నీవు దానికి వ్యతిరేకంగా ఉండితీరవలసిన విధాయకం ఉన్నది కాబట్టే. కనుక నీకున్న ఇబ్బందులన్నీ ఎందుకున్నాయంటే వాటిలో దాగి ఏ సత్యం వున్నదో దానిగా వాటిని పరివర్తనం చేయడం నీవు తెలుసుకోగలందులకే.

ఒకసారి నీవు దీనిని అవగాహన చేసుకుంటే, చాలా బాధలు దూరమౌతాయి, నీవు చాలా సంతోషంగా ఉంటావు, ఎంతో సంతోషంగా ఉంటావు. ఒక వ్యక్తి గనుక అత్యంత నల్లనైన బిలాలను తనలో చూడటం తటస్థించితే అతడు, "ఇది నేను ఎంతో ఉచ్ఛస్థితికి ఎదగగలనని తెలియజేస్తున్నది" అని అంటాడు, ఆ లోతు అగాధమే అయితే, "నేను చాలా ఉచ్ఛస్థితికి ఎదగగలను" అని అంటాడు. విశ్వజనీన దృక్పథంలో ఇది యథార్థం, నీకు చాలా పరిచయమైన హిందూపరిభాష ప్రకారం, గొప్ప రాక్షసులే అత్యంత ప్రకాశస్వరూపులు. ఎప్పుడైతే ఈ రాక్షసులు పరివర్తన చెందుతారో, అప్పుడు వారే సృష్టిలో పరమోచ్ఛ సంభూతులుగా అవుతారు. ఇది నిన్ను రాక్షసుడివి కమ్మని ప్రోద్బలం చేయడం కాదు, తెలుస్తున్నది కదా, కాని విషయం మాత్రం అది — ఇది మీ మనస్సులను కొంచెం విస్తృతపరుస్తుంది, మంచిచెడులంటూ వ్యతిరేకించేటటువంటి భావాల నుంచి మిమ్ములను విముక్తులను చేయటానికి ఇది సహకరిస్తుంది, కాని నీవు ఆ వర్గంలోనే ఉండదలచుకుంటే, దానిలో నుంచి బయటపడే ఆశే లేదు.

ఈ ప్రపంచం ఏ విధంగా తయారై ఉందో సారతః దానికి వ్యతిరేకమైనది కానట్లయితే, దాని ఉద్ధరణకు ఆశే లేదు. ఎందువల్లనంటే ఆ రంధ్రం గాడాంధకారంతో ఎంతో లోతైనదై, సంపూర్ణంగా నిశ్చేతనం అయింది, అది పూర్ణచైతన్యానికి సంకేతమే కాకపోతే, ఇక ఎవరైనా చేయగలిగింది మటుకు ఏముంటుంది, తమ మూటాముల్లె సర్దుకుని మకాం ఎత్తేయాల్సిందే. శంకరు డంతటివారే, తమ నాసికాగ్రాన్ని దాటి చూడలేక, ఈ ప్రపంచం నివసించయోగ్యం కానిదనీ, అలా చేయడం అసాధ్యం కాబట్టి, దానిని భ్రాంతిగా తలంచి నిష్క్రమించవలసిందేననీ, దానితో చేయగలిగింది

ఏమీ లేదనీ చెప్పటం జరిగింది. దానికి వ్యతిరిక్తంగా నేనేమి చెప్తానంటే, ఈ ప్రపంచం చాలా చెడుగా ఉంది కాబట్టే, చాలా అంధకారంతో, ఎంతో అసహ్యంగా, ఎంతో అచేతనతో పూర్తిగా దీనావస్థతో, కష్టాలతో నిండి ఉన్నది కాబట్టే, అది పరమోత్కృష్ట దివ్య సౌందర్యంగా, పరంజ్యోతి దివ్యప్రకాశంగా, పరమోత్కృష్ట దివ్య చైతన్యంగా, పరమోత్కృష్ట దివ్య ఆనందంగా తయారు కాగలదు.

"నీవు అనుక్షణం కనిపెట్టి ఉంటూ, నీ బాహ్యాభివ్యక్తి యందు శ్రద్ధను కలిగి అప్రమత్తంగా ఉంటే ఏమి చేయాలనేదాని ప్రేరణను నీవు తప్పకుండా అందుకుంటావు. నీవు వెనువెంటనే దానిని చేయటానికి తప్పక ఉద్యుక్తుడవు అవుతావు".

ప్రశ్నలు — సమాధానాలు 1929 (21 ఏప్రియల్)

కొన్ని క్షణాల మునుపు, ఎంతో తీవ్రావేశ గాఢతతో శక్తి మేరకు శ్రేష్టంగా చేయాలనీ, శ్రేష్టమైనదానిని శక్తిమేరకు చేయాలనీ, దానినే ప్రతి క్షణమూ తప్పక ఆకాంక్షించాలనీ నేను చెప్పినప్పుడు, మీరు నన్ను ఈ ప్రశ్నను అడిగి ఉండవలసి ఉంది, "అదంతా బాగానే ఉంది కానీ, దానిని తెలుసుకోవటం ఎట్లా?". బాగుంది, దానిని తెలుసుకోవలసిన ఆవశ్యకత లేదు! నీవు చిత్తశుద్ధితో ఇటువంటి వైఖరిని కలిగి ఉంటే, నీకు ప్రతి క్షణం ఏమి చేయాలో తెలుస్తుంది, అది చాలా అద్భుతం! నీ చిత్తశుద్ధి ననుసరించి, ప్రేరణ ఎక్కువెక్కువగా కచ్చితమైనది, ఎక్కువెక్కువగా నిర్దుష్టమైనది అవుతుంది.

"నీవు కేవలం గుర్తుంచుకోవలసిన విషయం సమర్పణ, అంటే నీవు చేసే పనుల వల్ల ఎటువంటి ఫలితాలు వచ్చినా ఆమోదించడమే, ఆ ఫలితం నీవు అనుకున్న దానికి విరుద్ధంగా వచ్చినా సరే. ఇంకొక విధాన, నీ సమర్పణ ఉదాసీనమైనదైతే, నీవేమీ చేయవు, దేని కోసమూ ప్రయత్నించవు సరి కదా, నీవు నిశ్చింతగా నిద్రపోయి, అద్భుతానికై నిరీక్షిస్తుంటావు".

"ఇప్పుడు నీ ఎదుటనున్న ప్రశ్న, నీ ఇచ్ఛ లేక కోరిక, దైవేచ్ఛ ఒకటేనా కాదా అనేదే. దానికి నీవు చేయవలసినది, నీకు సమాధానం వచ్చిందా లేక ఏ సమాధానమూ లేదా, నీకు ఆసరా లేక వ్యతిరేకత లభించినట్లనిపిస్తోందా, అనే విషయం మనస్సు లేక ప్రాణికం లేక శరీరంతో కాకుండా, నీ అంతరంగం లోతుల లోపల, నీ హృదయకుహరంలో నీకు తెలియని, ఎల్లప్పుడూ వసించేదేదో దానితో తప్పక చూసి తెలుసుకోవాలి".

ప్రశ్నలు — సమాధానాలు 1929 (21 ఏప్రియలు)

అది ఎల్లప్పుడూ ఆ విధంగానే జరగాలి. అది మన తెర దాని ముందునుంచే అన్నింటినీ పోయేటట్లు చేసి, ఆ వ్యక్తి తాను అనుకున్నది చేయటమా లేక చేయవద్దనే విషయం చెప్పబడిందా అనే నిర్ధారణ జరగాలి.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

పనిలో ప్రతిబంధకాలు

ఈ ఉదయం ఐదు నిమిషాలు పనిచేసి నేను అలసిపోయాను. అదీ సామాను మెరుగు పెట్టటం మాత్రమే

చేతిపని ప్రతిదీ చేసేవాడికి ప్రారంభంలో కొన్నిసార్లు అలసటను తెస్తుంది. అయితే శరీరం క్రమంగా ఆ పనికి అలవాటుపడి శక్తిని పొందుతుంది. ఏదేమైనప్పటికీ నీవు నిజంగా అలసిపోయా ననుకున్నప్పుడు చేసే పనిని ఆపి విశ్రాంతి తీసుకోవాలి.

*

నీవు చేసే పనిని (అది ఎలాంటిదైనా సరే) దైవానికి సమర్పించి చేయటమే అలుపు లేకుండా పని చేసేందుకు సరైన మార్గం. నీకు కావల్సిన సాయం దైవం నుండి అందుతుంది. ఎందుకనగా భగవంతుని శక్తి అపారమైనది. నిజాయితీతో చేసే ఏ అభ్యర్థనకైనా ఆయన స్పందిస్తాడు.

నీ ద్వారా, నీలోని దైవక్రియాశక్తే ఆ పనిని చేసిందని అనుభూతి చెందినపుడు ఆ గొప్పతనం ఆయనదేకాని, నీది కాదని నీ నిష్కపటత వల్ల తెలుసుకుంటావు — ఇక అప్పుడు గర్వానికి ఆస్కారమే ఉండదు.

*

ఆ పనికై (చేసే పనికై) వెంపర్లాడకుండా నా బాహ్య కార్యక్రమానికి నన్ను పరిమితం చేసుకొని, ప్రశాంతంగా చేసే పనికే నన్ను నేను కట్టడి చేసుకోవాలని కొంతకాలం నుండి నాకు అనిపిస్తున్నది.

నాలో ఏదో తెలియని ఆందోళన కలుగుతోంది. నా జీవితం లక్ష్యరహితంగా తయారౌతున్నది. నా అంతరంగ అస్థిరతను గురించి ఒక స్వప్నం నన్ను

పదే పదే హెచ్చరిస్తున్నది. నేను, నాలో ఒక సమతను, స్థిరతను పొందాలి, అది అత్యవసరం. ఈ అస్పష్ట, భారమైన జడత్వం ఇంక సమసిపోయి తీరాలి. అమ్మ అనుమతిస్తే శాఖాపరమైన పని నుండి బయట పడాలనుకుంటున్నాను. ఏదేమైనా అమ్మ అదేశానుసారం నడచుకుంటాను. దయవుంచి నాకు దారి చూపండి.

నీవు నీ డిపార్ట్‌మెంటును వదిలేస్తే ఆ పని పాడైపోతుంది కదా. సరే. నాకు ఓ క్షణం విరామం దొరకగానే ఉదయం వేళ నిన్ను పిలుస్తాను. దానిని గురించి అప్పుడు మాట్లాడుకుందాంము.

నేను ఎంతెంతగా ముందుకు పోతుంటే, పని ద్వారానే శ్రీఅరవిందుల పూర్ణ యోగం ఉత్తమంగా సాధించబడుతుందని అంతంత యెక్కువగా తెలుస్తోంది.

*

ఏదో ఒక అడ్డంకి వల్ల అస్తిత్వంలోని ఏదో ఒక భాగం లేదా అనేక భాగాలు వాటికి అందే శక్తిని, చైతన్యాన్ని, వాటిపై ప్రసరించే వెలుగును స్వీకరించక తిరస్కరించి దివ్యప్రభావానికి యెదురు తిరిగినందువల్ల కష్టాలు ఎప్పుడూ వస్తాయి. ఈ బాధలలో ఏదో ఒకదానిని ఎదుర్కొనకుండా దైవ సంకల్పానికి పూర్తిగా సమర్పణ అయ్యేవారు, అరుదు. అయితే ఆకాంక్షను స్థిరం చేసి పరిపూర్ణ నిజాయితీతో తన్ను తాను తెలుసుకొనుటయే కష్టాలన్నీ అధిగమించడానికి సరైన మార్గం.

*

అధిగమించవల్సిన, మనలో దాగియున్న, బలహీనతలను మనకు తెలియజెప్పేందుకే అనుకోని పరిస్థితులు ఎదురౌతాయి.

*

మనలోని ఏ భాగాలలో వెనుకబడిపోయామో, మానసికం, ప్రాణికాల కోలాహలానికి చెవి ఒగ్గి ఆత్మ వైపు నుండి మనం వెనక్కు నడిచిన నడకలేవో తెలిపేందుకు దైవానుగ్రహంగా అలజడులు, పరీక్షలు మనకు ప్రాప్తిస్తాయి.

ఆధ్యాత్మిక జీవితంలో వచ్చే బాధలను వినమ్రంగా స్వీకరించుటెలాగో మనం తెలుసుకొంటే, ఎంతటి దూరాన్నైనా ఒక్క దూకు దూకి దాటగలం.

*

ఎన్నడూ అసంతృప్తి చెందకు. ఎప్పుడైతే అసంతృప్తి చెందుతావో అప్పుడు అన్ని

రకాలైన శక్తులు నీలో ప్రవేశించి నిన్ను పతనం చేస్తాయి. ఎల్లప్పుడూ చిరునవ్వుతో ఉండు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: బాషా

ఎందుకు మనం కర్మ చేయాలి?

ఓ ప్రియమైన మాతా! ఇక్కడ ఇలా ఉంది "ఈ స్వేచ్ఛను, ఈ పరిపూర్ణతను, సుసంపన్నతను మన కొరకు కాక దైవం కొరకు సాధించవలసి ఉంది" మనం చేస్తున్న సాధన మన కొరకు కాదా?

కాదు. ఈ అంశాన్నే వారు కావాలని నొక్కి చెప్పారు. మనం సాధించదలచిన పరిపూర్ణత అంతా మన వ్యక్తిగత ప్రయోజనాల కొరకు కాకుండా కేవలం దైవ ఆవిష్కరణ కొరకు, దైవసేవ కొరకు మాత్రమే అయి ఉండాలి. మనం ఈ సాధన వ్యక్తిగత పరిపూర్ణత కొరకు చేయడం లేదు. దైవకార్య సిద్ధికై చేస్తున్నాము.

మరి ఈ దేవుని కార్యాన్ని మనం ఎందుకు నిర్వర్తిస్తున్నాము? మనల్ని మనం...

కాదు కాదు.ఎంత మాత్రం కాదు. ఎందుకంటే అది దైవసంకల్పం. వ్యక్తిగత కారణం కానే కాదు. కారాదు. ఇది కేవలం దైవసంకల్పం, దైవకార్యం.

ఎలాంటి వ్యక్తిగత అభిలాష, వైయక్తిక కోరిక, స్వార్థపూరిత మనోవ్యాపారం ఇందులో ఏమాత్రం కలిసినా అది ఒక మిశ్రమం లాగా మిగిలిపోతుందే తప్ప కచ్చితమైన నిజదైవ సంకల్పాన్ని వ్యక్తీకరించదు. మనం పరిగణనలోనికి తీసుకోవలసిందల్లా కేవలం, దైవం, దైవసంకల్పం. ఆయన అభివ్యక్తి ఆయనను వ్యక్తం చేయడం. ఏ వ్యక్తి ఐనా ఇక్కడ ఉన్నది అందుకే. అదే అతను. ఇతరం కాదు. వైయక్తికత ఒక వ్యక్తిలోనికి ప్రవేశించిందంటే అతను ఇంకా పూర్ణ పరివర్తన చెందలేదని అర్థం. ఇది ఒక్క రోజులో సాధ్యమయ్యే పని అని నేను చెప్పడం లేదు. కాని అదే సత్యం.

ఈ ఆధ్యాత్మిక క్షేత్రంలో ఎందరెందరు వ్యక్తులో ఉన్నారు. చాలామంది ఆధ్యాత్మిక జీవనాన్ని, యోగసాధనను అవలంబిస్తున్నారు. కాని వాళ్ళు స్వీయమైన వివిధ కారణాల వల్ల కొనసాగుతున్నారు. కొందరు జీవితంలో విసిగిపోయి, కొందరు

దుఃఖంతో, అశాంతితో బాధపడుతూ, కొందరు జిజ్ఞాసతో, కొందరు ఆధ్యాత్మికంగా ఉన్నతులు గావాలని, మరి కొందరు మరింత అభ్యసించి ఇతరులకు బోధించాలని — ఇలా యోగసాధన విషయంలో ఇలాంటి వేనవేల వైయక్తిక కారణాలు ఉన్న మాట వాస్తవం. కాని, తమను తాము పరిపూర్ణ ఆత్మార్పణం కావించుకొని భగవంతుని సంకల్పం మేరకు సత్యతతో నిత్యత్వంతో రూపొందింపబడడానికి అర్హులైనవారు కొందరే అని చెప్పాలి. కాని అదే సత్యం, లక్ష్యంకేసి నేరుగా తీసుకుపోయే మార్గం. మిగతా ఉద్దేశాలన్నీ సంకరమైనవి, మిశ్రమాలు, అహంకార ఛాయలున్న కల్మషాలు.

ఇలాంటి కేవల భావన కలిగి ఏకైక జీవన ధ్యేయం, ఏకైక లక్ష్యం, ఏకైక ఉద్దేశం, ఎలాంటి వ్యకిగత జోక్యం కాని ప్రతిచర్యలుగాని లేనితనం, ఆత్మ పరమాత్మల మధ్య ఏమాత్రం స్వపర భేదాన్ని గుర్తించజాల నంతటి స్థితికి చేరుకున్న సంపూర్ణ ఆత్మార్పణం, తానే అతనైపోయి నంతటి అభేద భావ సంలీనం — ఇదే నిజమైన ఆదర్శ వైఖరి. పైగా, ఇదే నీ క్రియాశీలతను జీవన పురోగతిని ముందుకు నడిపించేది. ఇదే నిన్ను అన్ని వేళలా ఆదుకునేది. ముఖ్యంగా నీ నుండి నిన్ను కాపాడేది. అహంకారాన్ని మించిన అపాయకారణం మరొకటి లేదు కనుక, ఇదే నిన్ను ఆ ప్రమాదం నుండి రక్షించేది.

ఇదే శ్రీఅరవిందులిచట తెలిపినదాని అర్థం.

మాతా! మనం చేసేదంతా దైవం కొరకేనని కదా మీరు సెలవిచ్చింది?

అవును.

కాని, భగవంతుడు ఎందుకిలా ఈ సంక్షుభిత భూమి మీద తనను తాను ఆవిష్కరించుకోదలచాడో?

అతడు ఈ పృథివిని సృష్టించింది అందుకే. మరెందుకో కాదు. ఆతని స్వీయ స్వరూప వికారమే ఈ భూమి. నిజానికి అతనే. ఈ వసుధ అతనికి వేరుగా లేదు. అతనికి పరాయిది కాదు. రూపభేద వికారం గలదైన పృథివిని పునః దాని మూలసారంలో అంటే దైవంలో ప్రతిష్టించాలన్నదే, అతని మహోద్దేశం

మరి ఎందుకతడు మనకు అన్యుడుగా ఉంటున్నాడు?

బాబూ, అతడు మనకు అన్యుడూ కాదు. ఎన్నడూ పరాయివాడూ కాదు. అది నీ ఊహ మాత్రమే. అతడు నీ యావత్తు ఉనికికి మూలం అని నీవు గ్రహించకున్నావు. కాని అతడు నీ పూర్ణ అస్తిత్వం. దైవానుగ్రహం లేనినాడు నీవు క్షణలేశం కూడా

మనలేవు. ఒకానొక వైకృతిలో ఒకానొక అసత్య విభ్రాంతిలో జీవిస్తున్న కారణంగా నీలో ఆ చైతన్యం కలగడం లేదు. నీ గురించిన నిజచేతన ఇంకా నీలో కలుగలేదు. నీవు, నీవు కాని ఏదో ఒక చేతనలో ఉండి, అది నీవేనని నీ వనుకుంటున్న భ్రాంతిలో పడిపోతున్నావు.

మరి నేనేమిటి?

దైవం!

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: నాగరాజు రామస్వామి

కర్మయోగ సంపూర్ణ రహస్యం

ఒక మహోన్నత ఆధ్యాత్మికచేతన లోనికి, ఒక విశాలతర దివ్యజీవితం లోనికి మొత్తం అస్తిత్వ పరివర్తనను, పూర్ణయోగం తన సంపూర్ణ చరమ లక్ష్యంలో ఒక ప్రధాన అనివార్య అంశంగా స్వీకరిస్తుంది. మన ఇచ్ఛ, కర్మల భాగములు, జ్ఞానాంశములు, మనలోని చింతనశీలి, మన భావావేశ కేంద్రము, మన జీవన కేంద్రము, మనలోని సమస్తమూ, ఆత్మ, ప్రకృతి మొత్తం దైవాన్ని కాంక్షించాలి, అనంతునిలో ప్రవేశించాలి, శాశ్వతునితో ఏకం కావాలి.

కాని మానవుని ప్రస్తుత స్వభావం, పరిమితమై, విభజించబడి, అసమతకు లోనై ఉంది — అతని అస్తిత్వపు, అత్యంత బలీయమైన భాగంలో కేంద్రీకరించి, అతని స్వభావానికి తగిన, ఒక కచ్చితమైన పురోగమన విధానాన్ననుసరించడం అతనికి చాలా తేలిక. అరుదైన కొద్దిమంది వ్యక్తులకు మాత్రమే, దైవ అనంతత్వపు మహాసాగరం లోనికి సరాసరి పెద్ద మునక వేయడానికి తగిన బలం వుంటుంది. అందుచేత కొంతమంది తనలోని పరమాత్మకు సంబంధించిన శాశ్వత సత్యాన్ని కనుగొనేందుకు భావంలో ఏకాగ్రత, లేదా జపం, లేదా త్రాతక పద్ధతిని ప్రారంభంలో యెన్నుకొంటారు. ఇతరులు చాలా సునాయాసంగా శాశ్వతుని కలుసుకొనడానికి మనలో అతనుండే చోటైన హృదయంలోనికి ఉపసంహరించుకొంటారు. అతి క్రియాశీలురు, అతి చురుకైన మరి కొంతమంది ఉన్నారు. వీళ్ళు తమ ఇచ్ఛను కేంద్రంగా

చేసుకొని కర్మల ద్వారా తమను విస్తృతం చేసుకొంటారు.

సమస్తానికీ మూలమైన దాని అనంతతత్వంలో తమ ఇచ్ఛను సమర్పించడం ద్వారా, పరమాత్మతో, సమస్త మూలంతో తాదాత్మ్యత చెంది, అంతరంగంలోని రహస్య దైవత్వంచే తమ కర్మల యందు నడుపబడుతూ లేదా వైశ్వకర్మ ప్రభువును, గురువుగా, చింతన, సంవేదన వగైరా తమ సమస్త శక్తులనూ కదలించువానిగా భావించి, విశాల అస్తిత్వాన్ని సంతరించుకొంటారు. ఈ విశాల అస్తిత్వం వల్ల నిస్వార్థపరులుగా, విశ్వజనీనులుగా తయారై వారు ఒక ఆధ్యాత్మిక స్థాయికి చెందిన ఒక ప్రథమ పరిపూర్ణతా స్థితికి చేరుకొంటారు.

అదెచటి నుండి ప్రారంభమైనప్పటికీ ఆ దారి ఒక సార్వభౌముని అధికారం క్రిందగల ఒక బృహత్తర స్మామ్రాజ్యం లోనికి చేరుకొని తీరాలి. చివరికది, జ్ఞానం, భావావేశం, క్రియాశీల కర్మేచ్ఛ, అస్తిత్వ స్వభావపు పరిపూర్ణతల సమగ్రతకు సంబంధించిన దానంతటి ద్వారా సాగాలి.

*

మానవుని ప్రతి కార్యకలాపాన్ని పరాత్పరుని ఇచ్ఛకు అంకితం చేయడాన్ని కర్మ యోగ మార్గం లక్ష్యంగా చేసుకొంటుంది. మన కర్మలకు సంబంధించిన సమస్త అహంకారిక లక్ష్యాన్ని, స్వలాభాపేక్షగల కర్మలనూ లేదా లౌకిక ఫలిత లక్ష్యాన్నీ త్యజించడం ద్వారా అది మొదలౌతుంది. మహనీయ విశ్వజనీన మహాశక్తి, ఆ శక్తి ప్రభువు, కర్మలను పాలించువాడు, నిర్దేశకుడు, వ్యక్తిని కేవలం ఒక ముసుగుగా, ఒక సాకుగా, ఒక ఉపకరణంగా లేక, ఇంకా కచ్చితంగా చెప్పాలంటే. కర్మ చేయడానికి, దృశ్యజగత్తుతో సంబంధం పెట్టుకోడానికి ఒక సచేతన కేంద్రంగా చేసుకొని, మన కర్మల నన్నింటినీ నిజంగా చేస్తున్నాడని మనం తేలికగా యెరుగ గలిగేటట్లు మన మనస్సును, ఇచ్ఛను ఈ స్వార్థత్యాగం పరిశుద్ధం చేస్తుంది. కర్మను యెంచుకొనడం, కర్మ చేసే విధానాన్ని ఎంచుకొనడం, అధికాధికంగా ఈ పరమోత్కృష్ట దైవేచ్ఛకు ఈ విశ్వజనీన మహాశక్తికి యెరుకతో వదలివేస్తాము. ఆ 'తత్' నకు మన కర్మలు, కర్మఫలితాలు అన్నింటినీ చివరకు విడిచివేస్తాము.

*

తన సమస్త కార్యకలాపాల యందు సంకల్పాన్ని ఒక పరిపూర్ణ సమర్పణ ద్వారా

దైవసాన్నిధ్యంతోనూ, దైవశక్తితోనూ ఐకమత్యతను సృజించడమే, కర్మయోగ పథగామి కుండవలసిన అత్యున్నత ఆకాంక్ష.

*

ముందు మన మానవ వ్యక్తిగత ఇచ్ఛను పవిత్రీకరించి నివేదించడం, తరువాత దాని ననుసరించి ఒక గొప్ప దివ్యసంకల్పంలో లేదా మహనీయమైన పరమోత్కృష్ట దైవేచ్ఛలో లీనం చేయడం కర్మయోగం యొక్క ప్రధానోద్దేశ్యపు రహస్యం మరియు హృదయం. అల్ప మానవహద్దులుగల మన మానసిక చేతనతో ఇది పూర్తిగా చేయలేం. మన మానవ క్షుద్ర, బాధా సంతసాలు ఏ నాటికీ తలెత్తలేనట్లు దేనిలో కరిగిపోతాయో ఆ బృహత్తరానందానికై తెరచుకొని, మహాబలీయమైన, పొరపడని శక్తిని ఆయుధంగా ధరించి, జ్ఞానం యొక్క యధార్థతర ప్రకాశంతో, వివేకవంతమైన ఒక గొప్పచేతన లోనికి దానిని వదలివేసి, ప్రవేశించడానికి మన యోగం మనకు తప్పక సహాయపడాలి. మన మానవచేతన పరిమితులలోనే సాధించగలిగినదేది ఇంకా వుందో అదే మనకు గొప్ప విమోచన కలిగిస్తుంది.

*

మన అజ్ఞానమయ వ్యక్తిగత ఇచ్ఛను ఒక మహనీయ దైవం లోనికి లేదా మరింత మహోన్నత శిఖరాల మహా మహనీయ దైవేచ్ఛ లోనికి క్రమంగా పురోభివృద్ధి చెందే సమర్పణ గావించి, దానిని నిమజ్జనం చేయడమే కర్మయోగం యొక్క మొత్తం రహస్యం. ఈ బృహత్తర, ఆనందకర తాదాత్మత సాధ్యమయ్యే పరిస్థితులను కల్పించుట, మనం దానిని చేరుకోవాలంటే, మనం అనుసరించదగిన మార్గాల నేర్పరచుకొనుట ఈ శిక్షణా విధానానికి సంబంధించిన లోతైన కార్యం. దీనికి మొట్టమొదటి షరతు: వ్యక్తిగత ప్రాణికవాంఛా నిర్మూలన. ఎందుకనంటే కోరిక ఇందులో తల దూర్చితే, పరాత్పర దైవేచ్ఛతో సామరస్యత అసాధ్యమౌతుంది. ఒక వేళ మనం దానిని పొందినా, దాని కార్య విధానాన్ని అస్తవ్యస్తం చేస్తాం, దాని క్రియాశీల ప్రేరణను వికృతం చేస్తాం. సమస్త కోరికను వదులకోవాలి, ఫలితం మీద, పారితోషికం మీద, విజయం మీద పట్టుబట్టడాన్ని మన సంకల్పం నుండి పారద్రోలాలి. అసలు, పని మీదే, ప్రాణికానికుండే లాలసను, మన స్వభావం నుండి కత్తిరించిపారెయ్యాలి. ఎందుచేతనంటే అటువంటి లాలస మనం చేసే కర్మ, లోని అధిష్టాన దైవానిది కాదు, మనదే అనుకునేటట్లు చేస్తుంది. రెండవ షరతు: అహంకార నిర్మూలన:

కోరికను పెనవేసుకుపోయిన రాజసిక, తామసిక అహంకారాలనే గాక కర్మ చేసేవాడిని 'నేను' భావనలో ఆశ్రయం పొందే సాత్త్వికాహంకారాన్ని కూడా నిర్మూలించాలి.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. వి రావు

ఇదీ కర్మయోగం

తనను తాను ఇతరం నుండి విడగొట్టుకొని, ఆ విడిపోయినదాని యందు బందీయై యున్న మనస్సులో ఇకనెంత మాత్రం చిక్కుకొని ఉండిపోకుండా, దాని అజ్ఞాన ఆదేశాలకు, సంకుచిత సలహాలకు బానిసైపోకుండా, మనలోని, మన చుట్టూ వున్న జగత్తులోని, మనకు పైన విశ్వాతీతమై ఉన్న దైవంతో ఒక సన్నిహిత ఏకత్వంలో ప్రగాఢ సంసర్గం కలిగి వుండి, కర్మలను చేయుటయే కర్మయోగం.

అహంకారపు కొరడా దెబ్బలకు, కామన అవసరానికి, ఆవేగానికి లోనై, మానసిక, ప్రాణిక, భౌతిక మక్కువల ముల్లు పోట్లతో తోలబడకుండా దైవాజ్ఞకు, శాశ్వత దివ్య సంకల్పానికి, ఒక విశ్వాతీత, విశ్వగత ప్రేరణకు విధేయమై భగవంతునితో మాత్రమే, మహోన్నత దివ్యసత్యంతో మాత్రమే కదిలించబడుతూ పనిచేయడమే కర్మయోగం.

మానవ అజ్ఞానంలో నివసిస్తూ ఇహనెంత మాత్రం కర్మ చేయకుండా, వ్యక్తిగత స్వభావాన్ని గురించిన, విశ్వజనీన శక్తుల గురించిన యెరుకతో, విశ్వాతీతమైన దాని పాలన కనుగుణంగా దివ్యజ్ఞానంలో జీవిస్తూ కర్మ చేయడమే కర్మయోగం.

దైవంలో, అపరిమేయమైన, ప్రకాశమయ విశ్వజనీనమైన, విశ్వాతీతమైనదాని కున్మీలనమై, ఇక నెంతమాత్రం పాత సంకుచితత్వంలో, అంధకారంలో తడుము కొంటూ, తడబడుతూండకుండా దైవముగా తయారై నివసిస్తూ పనిచేయడమే కర్మ యోగం. నీ ఆత్మసంకల్పంతో, కామనతోగాక, శాస్త్రం ప్రకారం కర్మ చెయ్యి. అలా చేస్తే నీలోనే ఉండి నిన్నుహరించువానిని నియంత్రించు శక్తివంతుడవుతావు. కాని శాస్త్రప్రకారంకన్న భగవంతుని అనుసరించి కర్మ చెయ్యి. అలా చేస్తే, విధు లను, పరిమితులను మించి ఎంతో పైనవున్న, ఆతని పరమోన్నతస్థితికి చేరుకొంటావు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. వి. రావు

కర్మ చిక్కుముడిని విడదీయడం ఎలా?

కర్మమార్గంలో 'పని చేయడం' అనేది ఒక చిక్కుముడి. దానిని ముందు మనం పరిష్కరించాలి. అది 'వాంఛ' తోనో, అహంతోనో ... ఎక్కడ చిక్కుపడిందో చూచి దానిని విడదీయడానికి గట్టిగా ప్రయత్నించాలి. లేని యెడల అసలు మనల్ని బంధించిన దాన్ని గాక, ఆ ముడికి సంబంధించిన దాని చెదరిన దారపుపోగులను మాత్రమే కత్తిరిస్తాము. ఈ అజ్ఞాన పూరిత విభజనాత్మక ప్రకృతికి మనం లోబడి వుండడానికి కారణం 'కోరిక' 'అహంభావం' అనే ఈ రెండు ముడులే. ఈ కార్య క్షేత్రంలో 'వాంఛ' అనేక రూపాలు కల్గి వుంటుంది. పనికి ప్రతిఫలాపేక్ష లేదా ప్రాణిక పురుషుడిలోని వాంఛే వాటన్నింటి కన్నా బలీయమైనది. మనం ఆశించిన ఫలితం ఆంతరిక సంతోషానికి పారితోషికం కావచ్చు. అది మనం ప్రాధాన్యత నిచ్చిన ఒక ఉద్దేశ్యం నెరవేరగా లభించిన ఫలితం కావచ్చు లేదా మనం అమితంగా కోరుకున్నదాని యొక్క లేదా అహంకారపూరిత ఆవేశాలు సంతృప్తిపడగా లభించిన లేదా మన అత్యాశలకు, మన మహత్వాకాంక్షలకు కల్గిన విజయగర్వపు ఫలితం కావచ్చు. లేదా ఏదైనా బాహ్యమైన వస్తురూప ఫలితమైన బహుమతి కావచ్చు. మనం ఆశించిన దానిని భర్తీ చేసే భౌతికమైన ఫలితమే కావచ్చు — సంపద, హోదా, గౌరవం, గెలుపు, అదృష్టం, ఇలా అది శారీరకమైన, ప్రాణికమైన 'వాంఛ' ను నెరవేర్చుకొన్న దాని ఫలితమైనా కావచ్చు. కానీ ఇవన్నీ మనల్ని ప్రలోభపెట్టే ఆకర్షణలే.... వీటన్నిటి ద్వారా 'అహంకారమే' మనల్ని తన పట్టులో బిగిస్తుంది.

వీటివల్ల కల్గే సంతృప్తి ఒక రకమైన ఆధిపత్యం పేరిట, స్వేచ్ఛ పేరిట, మనల్ని మోసపుచ్చుతుంది. సూక్ష్మంగానో, స్థూలంగానో, ఉన్నతంగానో, హీనంగానో అనేక రూపాల్లో ఈ ప్రపంచాన్ని నడుపుతున్న అంధమైన 'వాంఛ' వేశే కళ్ళానికి కట్టుబడి, దాని కొరడా దెబ్బలు తింటూ, దాని సవ్వారిలో, దానిచే నడుపబడుతున్నాం. కాబట్టి పనిచేయడానికి 'గీత' ప్రతిపాదించిన మొట్టమొదటి కర్మసూత్రం. చేసే పనిలో ఫలితాన్ని కోరకుండా చేయడం... 'నిష్కామకర్మ' చేయడం. చూడ్డానికి ఇది చాలా తేలిగ్గానే వుంటుంది. పూర్తి నిజాయితీతో, పూర్తి సర్వ స్వతంత్రతతో ఏ కార్యాన్నైనా నెరవేర్చడం ఎంత కష్టం! మనం చేసే దానిలో ఎక్కువ భాగం ఈ నిష్కామకర్మ సూత్రాన్ని చాలా కొద్దిగా అది కూడా చాలా మట్టుకూ సహజమైన

ఫలాపేక్ష అనే సూత్రానికి సరిపోల్చి సర్దుబాటు చేయడానికి, మనలోని హద్దులు దాటి పనిచేసే క్రూరమైన వాంఛా ఉద్రేకాన్ని శమింపచేయడానికే వాడతాం. చాలా వరకు మనలోని నైతికభావాన్ని దెబ్బతీయని, అట్లాగే ఇతరులకూ పాశవికంగా చేటుచేయని, సవరించుకొన్న, కట్టుదిట్టం చేయబడిన అహంకారంతో మనం సంతృప్తి పడుతున్నాం. ఇలా మన పాక్షిక స్వీయ ఆత్మనియంత్రణకు రకరకాల పేర్లనూ, రూపాలనూ సంతరింపజేస్తాం. విధినిర్వహణ, నియమపాలనలో దృఢభక్తి, స్థితప్రజ్ఞతతో కూడిన మనస్థైర్యం, భగవదేచ్ఛకు ఒక నిశ్చలమైన, పారవశ్యపూర్వకమైన అర్పణ మొదలగు విషయాల్లో తర్ఫీదు ఇచ్చుకోవడానికి మనకు మనమే అలవాటు పడ్డాం. అయితే వీటి నేటినీ 'గీత' తలపోయడం లేదు. అవి వాటి వాటి స్థానాల్లో ప్రయోజన కరమైనవే కావచ్చు గాక.

గీత లక్ష్యం మాత్రం పరిపూర్ణమైన, వెనక్కు పోనివ్వని, రాజీ ప్రసక్తిలేని ఒక మలుపు, అంతరాత్మ సమస్థితిని మొత్తంగా పరివర్తనం చెందించే వైఖరి ఉన్నది. ప్రాణిక సంబంధమైన ప్రేరణపై మనసు యొక్క నియంత్రణ అన్నది గీత 'నియమం' కాదు. ఒక అమృతాత్మ శక్తికి సంబంధించిన దృఢమైన సుస్థిరత్వం దాని ప్రధాన సూత్రం. ఫలితాలన్నింటి పట్ల, అన్ని ప్రతిక్రియల పట్ల, జరిగే అన్ని ఘటనల పట్ల, హృదయం మనస్సుల నిరపేక్ష సమతను గీత పరీక్షిస్తుంది. ఒక వేళ అది శుభకరమైన దవ్వనీ, దుర్దశ అవ్వనీ, సన్మాన మవ్వనీ, అవమానమవ్వనీ, స్తుతికానీ, నిందగానీ, గెలుపుగానీ లేదా ఓటమి కానీ సంతోషకరమైన ఘటన అవ్వనీ, విషాదకరఘటన కానీ అది మనల్ని చలింపజేయకూడదు, తాకనైనా కూడదు. ఆవేశాల నుండీ, నర నాడుల్లో ఉద్రేక ప్రతికంపనాల నుండి, మనసు పరిధిలో కూడా విముక్తమయ్యి అంతర్గత స్వభావంలో ఎక్కడా కూడా ఏ చిన్న అలజడికి, కంపనానికి స్పందించడమ నేదే ఉండకూడదు. అప్పుడే 'గీత' నిర్దేశిస్తున్న నిర్దిష్టమైన పరిపూర్ణమైన విముక్తిని మనం పొందుతాం. అంతకు మించి వేరే విధంగా కాదు. మన క్రమశిక్షణ అపూర్ణంగా వుందనీ మనలో ఏదో ఒక భాగం అజ్ఞానాన్ని, బంధాన్ని, ఒక అనుసరణీయ శాసనంగా, అంగీకరించి పాత మానవీయ స్వభావానికి అతుక్కొని ఉందని చెప్పడానికి, మనలో కల్గే అల్పాతి అల్పమైన కంపనం ఒక నిదర్శనం. మన 'ఆత్మవిజయం' అన్నది పాక్షికంగానే సిద్ధించబడింది.

మన స్వభావ క్షేత్రంలో ఎక్కడో చిన్నగా, ఒక అంశమాత్రంగా అవాస్తమైనదీ,

అపూర్ణమైనదీ ఇంకా ఏదో ఉన్నది. అపరిపూర్ణతకు చెందిన ఆ చిన్నపాటి గులకరాయి యోగం వల్ల సాధించినదాన్నంతా నేలపాలయ్యేట్లు చేస్తుంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: హర్షవర్ధన్

మన పనికి కారణమైన రూపాంతరీకరణం

తనకున్న కోరిక వల్ల, లేదా, ఒక మానసిక, ప్రాణిక, భౌతిక కోరిక, లేదా అవసరం యొక్క అనుభూతి వల్ల; శరీర అవసరాలు, సంపదపై వ్యామోహం; కీర్తి, గౌరవాల వల్ల; లేదా, వ్యక్తిగతంగా, బుద్ధి, హృదయం యొక్క సంతృప్తి కొరకు వెంపర్లాట, లేదా, అధికారం, ఆనందం కొరకు తృష్ణ — వీటిచే తరమబడటం వల్ల సాధారణంగా మానవుడు కర్మ చేస్తాడు. ఇంకా, ఒక నైతిక అవసరానికి అతడు పట్టుబడి, ముందుకు తోయబడడం వల్ల; లేదా, అతని భావాలు, ఆదర్శాలు, ఇచ్ఛ; లేదా అతని పార్టీ, దేశం, దేవతలు, ప్రపంచంలో కొనసాగుతుండాలనే కనీస అవసరం, లేదా కోర్కె వల్ల సాధారణంగా మానవుడు కర్మ చేస్తాడు. ఇవేవీ, లేదా ఇతరమైనవేవీ అతని పనికి కారకాలు కాకపోతే — అతని పనికి కావల్సిన ప్రోత్సాహాన్ని లేదా కారకశక్తిని తీసివేసినట్లై, పని ఆగిపోతుంది. ఇక్కడ 'గీత' సమాధానమిస్తుంది. తన మూడవ గొప్ప రహస్యంతో — దివ్యజీవనం యొక్క గొప్ప రహస్యంతో: అన్ని పనులూ చేయబడాలి, ఇంకా ఇంకా భగవచ్చేతన వైపు సాగేటట్లు, చివరకు, భగవచ్ఛేతనను పూని సర్వ కర్మలూ చేయాలి. పనులన్నింటినీ తప్పనిసరిగా, వానికి అర్పణ చేయాలి (యజ్ఞంలో సమిధలు వలె). ఇంకా చివరగా, మన సమస్త మనస్సు, సత్తా, ఇచ్ఛ, హృదయం, బుద్ధి, జీవితం, శరీరం కూడా ఆ ఏకైకునికి అర్పించాలి. . భగవత్ప్రేమ, భగవత్సేవ మాత్రమే మన కర్మ ఏకైక చోదకశక్తి కావాలి. కర్మను నడిపే శక్తి, కర్మల సహజ స్వభావంలో ఈ రూపాంతరీకరణే నిజానికి కర్మ యందలి కీలకమైన కేంద్రీయభావన. కర్మ, భక్తి, జ్ఞానముల అనన్య సమన్వయానికి ఇదే పునాది. చివర్లో, వ్యక్తి కోర్కె కాక, ఎరుకలో అనుభూతి పొందిన దైవేచ్ఛ మాత్రమే, పనిని నడిపే కారకం, ఏకైక మూలకారకం కావాలి.

సమత, పని ఫలితంపై కోర్కెను త్యజించడం, మన నైజానికి, ప్రకృతికి ప్రభువైన పరమేశ్వరునికి పనులను సమర్పించడం — ఈ మూడూ, గీతా కర్మ యోగమార్గంలో భగవంతుని వైపు పయనించే పద్ధతులు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: యస్. వై. సోమయాజులు

ఇది, మనం నిర్వహించితీరవలసిన కార్యం — సంక్షిప్తంగా

మనకు సంబంధించిన అస్తిత్వపు ప్రతి క్షణం, ప్రతి కదలిక శాశ్వతునికి ఆత్మార్పణగా పర్యవసించాలి. మన సమస్త కర్మలు, మహనీయమైన అత్యంత అసామాన్యమైన ఉదాత్తమైన కర్మలు మాత్రమేగాక, అత్యంత అల్పమైన అత్యంత సాధారణమైన ఏమాత్రం విలువలేని వాటిని కూడా, ఏమాత్రం తక్కువ శ్రద్ధతో గాక, పవిత్రమైన కర్మలుగా నిర్వహించాలి. మన అహం కన్నా గొప్పదైన, మన కతీతంగా ఆవల ఉన్న దివ్యమైన దేనికో, అంకితమైన మన ఆంతర, బాహ్య చలనం యొక్క ఏకైక చేతనలో మన వ్యక్తిగత స్వభావం జీవించాలి. అందువల్ల మనకేం ప్రయోజనం, లేదా మనం దాని నెవరి కందిస్తున్నాం అనేది అసలు ఆలోచించవలసిన విషయమే గాదు. సమస్త జీవులందలి ఒకే ఒక దివ్యపురుషునికి దాని నర్పిస్తున్నామనే చేతన ఆ కర్మలో తప్పక వుండాలి. మన అతి సామాన్య విషయాలు, లేదా అత్యత స్థూల మైన భౌతిక విషయాలు సైతం ఈ పవిత్ర లక్షణాన్ని సంతరించుకోవాలి. మనం భుజిస్తున్నప్పుడు మనలో కొలువైన దైవానికా ఆహారాన్ని అందిస్తున్న చేతన ఉండాలి. ఒక దేవాలయంలో జరుగుతున్న ఒక పవిత్ర నివేదనగా దానిని భావించాలి, దైహికావసరా నికో లేదా స్వీయసంతృప్తి కోసమో చేస్తున్నామనే స్పృహ మన నుంచి తొలగిపోవాలి. ఏ గొప్ప కృషిలో నైనా, ఏ ఉన్నత శిక్షణా విధానంలో నైనా, ఏ కష్టమైన, లేదా ఉదాత్తమైన సాహసకార్యంలోనైనా, మన కోసంగాని, ఇతరుల కోసంగాని, లేదా జాతికోసంగాని, చేసే కార్యం, జాతి కోసం, మన కోసం, లేదా ఇతరుల కోసం అనే భావం దగ్గరే ఆపివేయడం ఎంతమాత్రం సాధ్యం కాదు. మనం చేసేటటువంటిది,

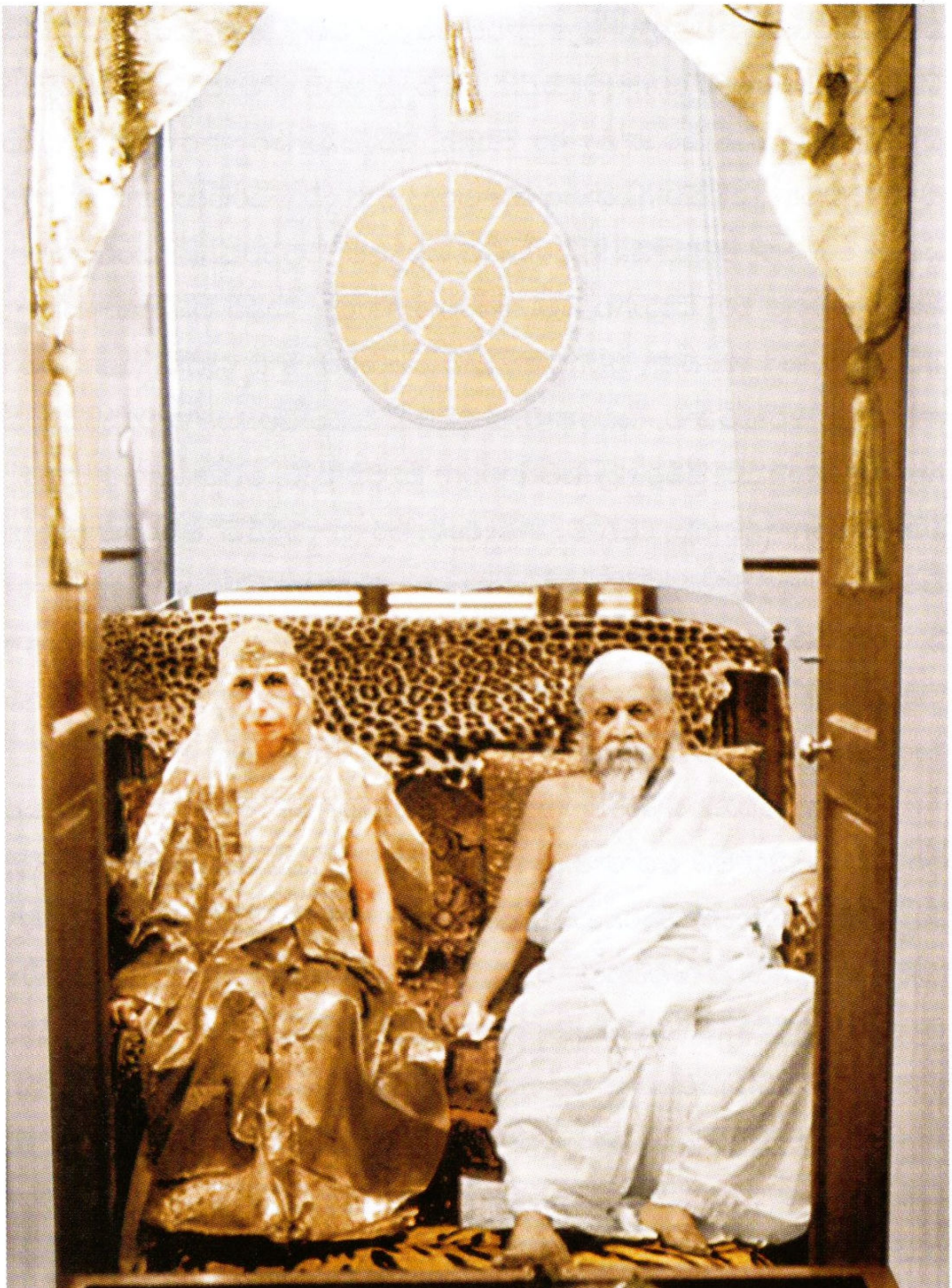
వీటికోసం గాక, వీటి ద్వారాగాని లేక సరాసరి, ఏకైక అధిష్ఠాన దేవతకు సచేతన యజ్ఞకర్మగా అర్పించబడాలి. ఈ రూపాలచే దాచబడిన అంతర్యామి దైవం, ఇంకెంత మాత్రం దాగి ఉండిపోక, మన అంతరాత్మలో మనస్సులో, మన స్పృహలో సదా ప్రత్యక్షంగా ఉండాలి. మనలోని ఆ దైవసాన్నిధ్యమే అనంతుడు, మహోన్నతుడు. కేవలం ఆతని వల్లనే మన శ్రమ, మన ఆకాంక్ష సాధ్యమౌతున్నాయి అనే సంవేదనలో, మన కర్మల విధానం కర్మఫలితాలు, ఆ ఏకైకుని హస్తాల్లో తప్పక వుంచాలి. ఎందుకనంటే ఆయన అస్తిత్వంలోనే సమస్తమూ సంభవిస్తాయి. విశ్వప్రకృతి మన శ్రమను, ఆకాంక్షను ఆయన కోసం స్వీకరించి ఆయన పూజాపీఠం మీద నివేదనగా అర్పిస్తుంది. వేటి విషయంలో విశ్వప్రకృతే ఎట్టి దాపరికం లేకుండా స్వయంగా పనిచేస్తున్నట్లు కన్పిస్తుందో, ఆమె కార్యసరళికి మనం, కేవలం సాక్షులమో, ఆమె పాత్రలమో, ఆమెకు ఊత మిచ్చువారమో అచట కూడా కర్మ యొక్క దివ్యప్రభువు మీదనే ధ్యాస నిలుపు చేతన, స్మృతి సదా ఉండాలి.

మన ప్రేరణే, మన ఊపిరే, మన హృదయ స్పందనలే, విశ్వజనీన మహాయజ్ఞపు సజీవ సచేతన లయలుగా మనలో తయారుకాగలవు, అవ్వాలి.

తరువాత: ఏకైక కేంద్రీయ విమోచక జ్ఞానం యొక్క నిరంతర ఆంతరంగిక స్మృతి నిలవాలని ఈ యోగాభ్యాసం పట్టుపడుతుంది. అంతేగాక ఆ స్మృతిని తీవ్రతరం చేసేందుకు కూడా అది సదా కర్మల రూపంలో, సక్రియంగా, బాహ్యంలోనికి కూడా రావాలని ఈ యోగాచరణ పట్టుబడ్తుంది. ఒకే పరమాత్మ అన్నింటియందు ఉన్నది, సమస్తమూ ఒకే దైవం, దైవంలో సమస్తమూ ఉన్నాయి, సమస్తమూ దైవమే, జగత్తులో మరొకటి లేదు. కర్మ చేయువాని చేతనకు సంబంధించిన మొత్తం ద్రవ్యమంతా, అలా తయారయ్యేంతవరకు, ఈ భావమే, లేదా ఈ విశ్వాసమే నేపథ్యంగా ఉండాలి. ఈ విధమైన ఒక స్మృతి, తనను తాను క్రియోన్ముఖం చేసుకొనే ఒక ధ్యానం, చివరకు దేనినైతే మనం ఎంతో శక్తివంతంగా జ్ఞాపకం పెట్టుకొంటున్నామో, లేదా దేనిపై మనం అంత నిరవధికంగా ధ్యానిస్తున్నామో, దాని యొక్క దృష్టి, దాని యొక్క ప్రకాశమయమైన, దానియొక్క సర్వాలింగక చేతనగా తప్పక పర్యవసిస్తుంది. ఎందుకనంటే అచేతన ప్రతి క్షణం, సమస్త అస్తిత్వపు, సంకల్పం, కర్మల యొక్క దివ్యమూలానికి నివేదిస్తూండమని వత్తిడి చేస్తుంది. అదే సమయంలో, విడి విడి రూపాలు, ఆకారాలు అన్నిటినీ ఆలింగనం చేసుకొని, వాటి నతిశయించి

వాటికి కారణం, వాటి మనుగడ కాధారం అయిన 'తత్' కు నివేదించమని వత్తిడి చేస్తుంది. ప్రకాశవంతమైన, బలీయమైన ఒక దృష్టి అంటే భౌతికదృష్టిలా పటిష్టమైన దృష్టితో విశ్వజనీన పరమాత్మ శక్తి యొక్క కర్మలను సర్వే సర్వత్రా చూడగల దృష్టి లేకుండా, ఈ యోగవిధానం తన చరమ లక్ష్యాన్ని చేరలేదు. దాని శిఖరాగ్ర స్థితిలో అది సదా అతిమానసిక, విశ్వాతీత సన్నిధిలో నివసించగల, చింతించగల, సంకల్పించగల కర్మ చేయగల స్థితి కుద్ధరితమౌతుంది. మనం దేనిని చూస్తున్నా, వింటున్నా, స్పృశించినా, పసిగట్టినా, మన యెరుకలో కొచ్చినదాన్నంతా 'తత్' గానే మనం ఆరాధించాలి, సేవించాలి, దానినిగానే మనం తెలుసుకోవాలి, సంవేదించ గలగాలి. సమస్తమూ దైవత్వపు ప్రతిరూపంగా మారిపోవాలి, అధిష్ఠాన దేవత యొక్క నివాసస్థలంగా గ్రహింపు కలగాలి, శాశ్వతుని, సర్వవ్యాపకతతో ఆవరించివేసినట్లు తెలియాలి. చరమాంకంలో ఇంకా బాగా ముందుగా గాకపోయినా, కర్మల ఈ మార్గం, దైవసన్నిధానం, దైవేచ్ఛ, దైవక్రియాశక్తితో సంసర్గం వల్ల, దివ్యజ్ఞానమార్గంగా, కేవలం జీవుల వివేక నిర్మాణం, లేదా బుద్ధి అన్వేషణ ఆవిష్కరించగలిగిన జ్ఞాన మంతటికన్న మరింత సంపూర్ణ, సమగ్ర జ్ఞానమార్గంగా మారిపోతుంది.

చివరగా: ఇటువంటి కర్మల యజ్ఞమైన యోగాభ్యాసం, అహంకారానికి సంబం ధించిన అన్నివిధాలైన ఆధారాలను త్యజించి, వాటిని మన మనస్సు, సంకల్పం, కర్మల నుండి దూరంగా విసరివేయాలి, అహంకార బీజాన్ని, ఉనికిని, దాని ప్రభావాన్ని మన స్వభావం నుండి తుడిచివేయాలి. సమస్తాన్నీ దైవం కోసమే చెయ్యాలి, సమస్తాన్నీ దైవం వైపే త్రిప్పాలి. మనమొక ప్రత్యేక ఉనికి కలిగినవారమని భావించి మన కోసమంటూ దేనినీ ప్రయత్నించరాదు. ఇతరుల కోసం అంటే ఇరుగుపొరుగువారు, స్నేహితులు, కుటుంబం, దేశం లేదా మానవజాతి, లేదా ఇతర జీవులు వాటితో మన వ్యక్తిగత జీవితానికి, ఆలోచనకు, అనురాగానికి సంబంధ వున్నదని, లేదా వాటి సంక్షేమంలో మన అహం అధికతర శ్రద్ధ వహిస్తున్నదన్న అల్పకారణంతో దేనినీ చేయరాదు. ఈ విధంగా సమస్త కర్మలను చూస్తూ, చేస్తూ వుంటే, సమస్త జీవితమూ ఆతని విశాల విశ్వసృష్టి యొక్క హద్దులు లేని దేవాలయంలోని నిత్యం దైవానికి చేసే క్రియాశీలమైన పూజా, సేవారూపం అవుతుంది. వ్యక్తిలో సదా తనను తాను శాశ్వత విశ్వాతీతుని అధికాధికంగా అర్పించుచువేసుకొనే యజ్ఞంగా జీవితం తయారవుతుంది.

భగవంతుని త్రివిధ మార్గపు, ఒక రకంగా, అత్యంత కఠినమైన పార్శ్వం ఈ కర్మమార్గం. అలా కాదని అన్నా, ఈ పదార్థ ప్రపంచంలో, కనీసం, అత్యంత తేలికైనది, విశాలమైనది, అత్యంత ఆనందకరమైనది మాత్రం కాదు. ఎందుకనంటే ప్రతి క్షణం భగవంతునికి వ్యతిరేకంగా తలపడుతూ అతని అస్తిత్వం లోనికి సహస్ర సంస్పర్శల ద్వారా యెదగాలి.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. వి. రావు

ఆకాంక్షపరులకు మార్గదర్శనము

కర్మలు సంసిద్ధికి దారితీస్తాయా లేదా అనే నీ సంశయమూ, ఆ అవకాశం అసలు లేనే లేదు అని మొత్తంగా తిరస్కరించడమూ, అసాధ్యమనుకొన్నదానిని సాధించినవారి అనుభవాన్ని పూర్తిగా వ్యతిరేకిస్తుంది. కర్మ వ్యక్తి చైతన్యాన్ని దిగజారుస్తుందనీ అంతర్గత చైతన్యం నుంచీ బాహ్యానికి తెచ్చేస్తుందనీ నీవంటావు. నిజమే, నీవు అంతరంగం నుండి పనిచేయకుండా, కర్మ ద్వారా నిన్ను నీవు బహిర్గతం చేసుకోవా లనుకుంటే అంతే అవుతుంది. అలా కాకుండా ఉండటం నేర్చుకుంటే ఫర్వాలేదు. ఆలోచనలు, భావాలు కూడా మనిషిని బయటకు తెస్తాయి. అయితే ఆలోచనలను, భావాలను ఆచరణనూ కూడా అంతర్గత చైతన్యంతో గట్టిగా పెనవేసుకొనేటట్లు చేసుకొని అక్కడే జీవిస్తూ మిగతాదాన్ని పరికరంగా చేసుకోవచ్చు. అది కష్టమంటావా? కాని భక్తిమార్గం కూడా ఏమీ తేలిక కాదు, చాలామంది అన్నిటికంటె నిర్వాణం కష్ట మనుకుంటారు.

మానవతావాదం, క్రియావాదం, ధార్మికసేవ మొదలైనవాటిని నీవిందులోకి ఎందుకు తెస్తున్నావు? నా మార్గంలో ఇవేవీ లేవు. ఇంకా ఇవేవీ కూడా నేను చెప్పే కర్మాచరణలో ఇమడలేవు. రాజకీయాలుగానీ, బీదలకు అన్నదానాలు చేయటం కానీ, చక్కని పద్యకవితలు వ్రాయడం కానీ సరాసరి పరమాత్మ దగ్గరకు గానీ, వైకుంఠానికిగానీ దారితీస్తాయని నేనెన్నడూ అనుకోలేదు. అదే నిజమైతే రమేష్ దత్తు ఒక వైపూ, బొదెలేర్ మరొక వైపూ మొదటే ఆ అత్యున్నత స్థితిని చేరి మన

లను ఆహ్వానించచడానికి సిద్ధంగా ఉండేవారు. కర్మరూపం, లేదా కర్మలోని కేవల చలనాలు గాక, దాని వెనుక నుండే చేతన, దైవం వైపు సంకల్పం మాత్రమే కర్మ యోగ సారాంశము. కర్మాచరణ కేవలం కర్మాధికారితో ఏకత్వం పొందటానికి అవసరమైన సాధనం మాత్రమే; అవిద్యకు సంబంధించిన, సంకల్పం, శక్తి నుండి పరిశుద్ధ దైవేచ్ఛ, దివ్యవెలుగు శక్తికి చేర్చేది కర్మ.

*

సాధనా మార్గంలో ఏ దశలోనూ కర్మాచరణ అసాధ్యం కాదు. ఏ రహదారిలోనూ నిలదొక్కుకునే ఆధారం లేదనీ, భగవంతునిపై దృష్టి నిలుపుతూ పనిచేయడం పొసగదనీ అనుకొని పని వదిలి పెట్టేయాల్సిన అవసరం ఉండదు. ఆధారం ఎప్పుడూ ఉంటుంది. అదే భగవంతునిపై విశ్వాసము, సత్తలో ఉన్మీలనం, సంకల్పాన్నీ, శక్తినీ భగవంతునికి సమర్పణము గావించడము. ఈ జ్ఞానంతో పనిచేయడమే సాధనామార్గంగా చేసుకోవచ్చు. అక్కడా అక్కడా కొంతమందికి పని మధ్యలో ఆపుచేసిగానీ, పక్కన పెట్టిగాని ధ్యానంలో నిమగ్నం కావలసిన అగత్యం ఉండవచ్చు. కానీ అలా ఎక్కడో ఒక సందర్భమే. అదైనా తాత్కాలిక విరమణే కదా! అంతకు మించి పూర్తిగా పని విరమించి అంతర్ముఖులైపోవడం మాత్రం ఉచితం కాదు; అది మనిషిని ఎటూకాని స్థితిలో పడేస్తుంది. అంటే బాహ్యవాస్తవంతో గానీ అత్యున్నత సత్యంతో గానీ ఏమాత్రం పట్టులేని ఏకపక్ష కల్పిత అనుభూతులతో బతికేటట్లు ప్రోత్సహిస్తుంది. ఇంకా తన అనుభూతుల ద్వారా జీవితంలో పొందే బాహ్యసిద్ధికి అత్యుత్తమ సత్యానికి గట్టి బంధమేర్పరచి, ముడిపెట్టి ఆ తర్వాత వాటి నేకీకరించడానికి తన స్వీయ ఆంతరిక అనుభవం సక్రమంగా ఉపయోగపడకుండా చేస్తుంది.

*

రూపాంతరీకరణలో బాహ్యచైతన్యాన్ని చేర్చడమనేది ఈ యోగంలో అత్యంత ముఖ్యము. ధ్యానంతో అది సాధ్యం కాదు. ధ్యానం కేవలం ఆంతరికసత్తకు సంబంధించి నది. అందువల్ల పనికే ప్రథమ ప్రాధాన్యత వస్తుంది. అయితే సరైన వైఖరితో, సరైన చైతన్యంతో మాత్రమే పనిచేయాలి.

*

దైవాన్ని మినహాయించి కర్మయందే మనస్సును నిలుపకపోతే కర్మ చాలా సరళమైన రాస్తా అవుతుంది. లక్ష్యం దైవమే కావాలి, పని దానికి దారితీసే సాధనము మాత్రమే.

కవిత్వము మొదలైనవి అంతర్గత సత్త సంసర్గంలో ఉండటానికీ, తద్వారా అంతరాత్మతో పొందుకు సిద్ధం కావటానికీ సాయపడతాయి. అయితే అంతటితో ఆగిపోకుండా సత్పదార్థ దిశగా వెళ్ళాలి. సాహితీవేత్తగా, కవిగా, చిత్రకారునిగా ఉండి వాటి కోసం పాటుబడాలనుకుంటే అది యోగపరిధిలోకి రాదు. ఆ కారణం వల్లనే మనం కేవలం కవులు, చిత్రకారులుగా ఉండకుండా యోగులుగా మాత్రమే ఉండాలని నేను చెప్పవలసి వస్తూంటుంది.

*

నీకు నచ్చని పనులు చేయమని చెప్పటం లేదు. కానీ ఆ నచ్చకపోవడమనేదే ఉండకూడదు. నీకు నచ్చినవి మాత్రమే చేయడమంటే ప్రాణికానికి లోబడి నీ స్వభావంపై దాని పెత్తనం చెలాయించ నివ్వడమే. రూపాంతరం చెందని మన స్వభావానికి మూలసూత్రం, ప్రాణికాల ఇష్టాలు, అయిష్టాల అజమాయిషీలో నుండటము. దేన్నై నప్పటికి సమభావంతో చేయటమనేది కర్మయోగపు మూలసూత్రము. ఇంకా అది శ్రీమాత పని అనుకొని దాన్ని సంతోషంతో చేయడమనేదే ఈ యోగంలో అసలైన చైత్యకస్థితి, ప్రాణికస్థితి.

*

సాధారణంగా ప్రతి కళాకారుని ప్రాణిక, భౌతిక భాగాల్లో కొంత లౌకిక అంశ ఉంటుంది.అరుదుగా ఉండకపోవచ్చు కూడా. ఈ లౌకిక అంశ వల్ల ప్రేక్షక ప్రశంసల కోసమనీ, సంఘంలో మెప్పుపొందాలనీ, డాంబికంగా ఉండాలనీ, పేరుప్రతిష్టలు పొందాలనీ తహతహ మెండుగా ఉంటుంది. యోగి కావాలనుకుంటే అది అసలు ఉండకూడదు. నీ కళలన్నీ కూడా నీ అహాన్ని తృప్తిపరచడం కోసం కానీ, ఒకరి కోసంగానీ, ఒక ప్రయోజనం కోసం కానీ కాక కేవలం భగవత్సేవకే ఉపయోగపడాలి.

*

పనిచేస్తూ భగవంతుని తలచుకోవడమెలా?

నీవు గానీ మరే సాధకుడుగానీ సాధన గురించి కష్టంగా భావిస్తున్నారంటే అది నిజానికి ధ్యానం, భక్తి, కర్మలలో ఏది అనేదాన్ని గురించినది కాదు. అవలంబించవలసిన వైఖరికి, అనుసరించాలనుకునే విధానానికీ, మరేదో దానికీ సంబంధించినదే అ కష్టం.

ఇప్పటికి కూడా పనిలో ఉన్నప్పుడు భగవంతుని గుర్తుంచుకోలేకపోతున్నా రంటే అదేమంత పెద్దగా పట్టించుకోవలసిన విషయం గాదు. పని ప్రారంభిస్తున్నప్పుడు

తలుచుకొని భగవదర్పణ చేసి ఆ తర్వాత చివరలో ధన్యవాదా లర్పిస్తే ప్రస్తుతానికి సరిపోతుంది. ఇంకా కావాలంటే నీకు విరామం దొరికినప్పుడల్లా తలుచుకున్నా చాలు. నీ వనుసరిస్తున్న పద్ధతి కొంచెం కష్టంగా, బాధాకరంగా అనిపిస్తోంది. నీవు మనసులోని ఒకే భాగంతో, పనిచేస్తూ, గుర్తుంచుకోవాలని ప్రయత్నిస్తున్నట్లున్నావు. అది సాధ్యమౌనో కాదో నాకు తెలియదు. ఎవరైనా పనిచేస్తున్నంత సేపూ తలుచు కుంటున్నారంటే (అలా చేయవచ్చు) అది వారి మనసులోని వెనక భాగంతో కావచ్చు, లేదంటే ఒకే సమయంలో ద్వంద్వాలోచన చేసే సామర్థ్యం పెంపొంది యుండవచ్చు, లేక ద్వంద్వ చైతన్యం కలిగి వుండవచ్చు; ఒకటి పనిచేస్తూ ముందు భాగాన వుంటే, రెండోది లోపల నుండి చూస్తూ గుర్తుంచుకొంటూ ఉంటుంది. ఇదీ కాక ఇంకో పద్ధతి ఉంది; (నేను చాలా కాలం అలా చేశాను.) చైతన్యం మాత్రం నిశ్శబ్దంగా భగవంతునిలో ఉండిపోతుంది. అది ప్రయత్నపూర్వకంగా గాకుండా నిరంతరమైన ఆకాంక్ష, అంకితభావం వల్ల లభిస్తుంది. లేదా బాహ్యసత్త నుంచి, ఆంతరిక సత్తను వేరుచేసే చైతన్యచర్య వల్ల జరుగవచ్చు. కానీ ఆకాంక్ష, సర్వసమర్పణ గావించుకునే సంకల్పముతో మహనీయ దివ్యక్రియాశక్తిని దిగువకు ఆవాహన చేస్తే మంచి ఫలితం ఉంటుంది. కాలం ఎక్కువ పట్టినప్పటికీ మంచి ఫలితాలు కనిపిస్తాయి. మన వెనకా, ముందూ ఉండే దివ్యశక్తిని పిలిచి మనస్సుకు శ్రమ లేకుండా పని జరిపించుకోవడం ఒక సాధనా రహస్యము. మనసుతో కృషి అవసరం లేదు, ప్రయోజనం ఉండదు అనేది నా ఉద్దేశ్యం కాదు; కానీ అన్నీ అదే చేయాలనుకుంటే ప్రయాస అవుతుంది; ఆధ్యాత్మిక యోధులైతే అలా చేయగలరు. అయితే మొదటిదే అభిలషణీయమైన దగ్గర దారి అని నేను చెప్పటం లేదు. ఫలితాలకు చాలా కాలం పట్టవచ్చు. ఏ సాధన చేయాలన్నా గట్టి పట్టుదల, ఓర్పు అవసరము.

బలాఢ్యులకు బలం సరే. కానీ ఆకాంక్ష దానికి బదులు పలికే దైవ అనుగ్రహాలు పూర్తిగా అభూత కల్పన గాదు. అవి ఆధ్యాత్మిక జీవితపు గొప్ప సత్యాలు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అమరవాది ప్రభావతి, అమరవాది వేంకటరామ శాస్త్రి

శ్రీ అరవిందుల మంత్రవాక్కులు

దివ్యకర్మల్ని నువ్వు నిజంగా చేయాలని కోరుకొన్నట్లయితే, అన్ని కోరికలు, స్వార్థ పూరిత అహంకారం నుండి పూర్తిగా విముక్తం కావాలి. అది మొదటి లక్ష్యం. నీ జీవితం పరమాత్మునికి అర్పణగా, బలిదానంగా మారాలి. దివ్యశక్తి కర్మల పరంపరలో సేవ చేయడం, స్వీకరించడం, సఫలీకృతం చేయడం, పూర్ణ ఉపకరణంగా మారడమే నీ ఏకైక లక్ష్యం కావాలి. నీ సంకల్పం, ఆమె సంకల్పం మధ్య తేడా ఉండకూడదు. నీలో ఆమె ఉత్ప్రేరణ తప్ప మరో ఉద్దేశ్యం ఉండకూడదు. నీలో నీ ద్వారా ఆమె చర్య తప్ప నీ చర్య ఉండకూడదు. అంతవరకు దివ్యచేతనలో నువ్వు పెరుగుతూ ఉండాలి.

ఈ పూర్ణ చైతన్యమయమైన సారూప్యం నువ్వు సాధించేవరకు, ఆమె తనను సేవించడం కోసం సృష్టించిన దేహాత్మ రూపంలా నిన్ను నీవు భావించుకోవాలి. అంతా ఆమె కోసమే నువ్వు చేస్తుండాలి. నేను విడిగా కర్మ చేస్తున్నానన్న భావన వస్తే, నేనే చేస్తున్నానన్న భావన వుంటే, ఆ కర్మలు ఆమె కోసమే చేసి తీరాలి. అహంతో నిర్ణయాలు తీసుకోవడం, వ్యక్తిగత ప్రయోజనాల కోసం పరుగులు తీయడం, స్వార్థపూరితమైన వాంఛలను తీర్చుకోవడం — ఇవన్నీ నీ ప్రకృతి నుండి తుడిచి పెట్టాలి. ఫలితం కోసం పట్టువీడాలి. బహుమతిని ఆశించకూడదు. నువ్వు సంపాదించే కిరీటం (ఫలితం) జగన్మాత ఆనందమే. అది ఆమె పని సాఫల్యమే. దివ్యచైతన్యంతో, ప్రశాంతితో, బలంతో, ఆనందంతో నిరంతర పురోగమనమే నీ బహుమతి.

సేవ వల్ల ఆనందం, కర్మల ద్వారా అంతరంగ విధానం — ఇవే నిస్వార్థ సాధకునికి చాలినంత ప్రతిఫలం.

కాని నువ్వు ఉపకరణం అని, సాధకుడ్ని కానని భావించే సమయం వస్తుంది. మొదట నీ భక్తి మహత్వశక్తి వల్ల జగన్మాతతో సంపర్కం ప్రగాఢం కావాలి. అప్పుడు నువ్వు ఏకాగ్రచిత్తంతో, ఆమె నిన్ను ముందుకు నడపడానికి దారిచూపే దేవతగా భావించి, ఆమె ఆదేశం, ఉత్ప్రేరణ కోసం, నీ సమస్తం ఆమె చేతులలో పెట్టాలి. ఏ పని చేయాలో గట్టి సూచనలు, ఆ పని చేసే విధానం,ఫలితం అన్నీ ఆమె నుండే రావాలని తపించిపోవాలి. దివ్య మాతృశక్తి దివ్యావేశం కలిగించి, దారి చూపడమే కాదు, తానే స్వయంగా రంగంలోకి దిగి, నీ పనులను నిర్వర్తిస్తుంది.

నీ కదలికలన్నీ ఆమె నుండే. నీ శక్తులన్నీ ఆమెవే. జీవ, మనశ్శరీరాలు ఆమె దివ్యకర్మల చేతనాత్మక ఉపకరణాలుగా మారతాయి. ఆమె లీలకు సాధనాలు. భౌతిక విశ్వంలో ఆమె అభివ్యక్తికి మూసలుగా మారతాయి. ఈ సాయుజ్యం పొందడం, ఆమెపై ఆధారపడడం కన్నా మించిన ఆనందస్థితి లేదు. అలా చేయడం వల్ల, అజ్ఞానసీమలో బాధలు, సంక్షోభాల సరిహద్దు రేఖ నుండి నీ ఆధ్యాత్మిక జీవన ఆనంద అమృత శిఖరాలకు ప్రగాఢ శాంతి, ప్రగాఢ ఆనందం వైపు నువ్వు ప్రయాణిస్తావు.

ఈ పరివర్తన సంభవిస్తున్నప్పుడు అహం నుండి బయలుదేరే అన్ని వైకల్యాల నుండి నువ్వు దూరమవడం అవసరం.

దేని కోసమైనా పట్టుపట్టే గుణం ఆత్మార్పణను, ఆత్మత్యాగాన్ని, వాటి పవిత్రతను కలుషితం చేయకుండా చూడాలి. చేసే పని ఫలితానికి బంధం ఉండకూడదు. షరతులు విధించకూడదు. నిన్ను ఆవహించే మహాశక్తిని పొందాలన్న కోరిక ఉండకూడదు. గర్వం, దురహంకారం, పొగరుబోతుతనం అసలే పనికి రావు. నీలో ప్రసరించే దివ్యశక్తుల అహంత మనస్తత్వాన్ని వ్యక్తిగత సంతృప్తి కోసం వాడుకోరాదు. మనస్సు కాని, ప్రాణికంకానీ, భౌతిక విభాగాలు కాని ఆ శక్తుల్ని తమ సొంతానికి వాడుకోవడం పనికి రాదు. నీ విశ్వాసం, నీ నిజాయితీ, నీ ఆకాంక్షలో స్వచ్ఛత, పరిపూర్ణమైనవిగా ఉండాలి. నీలోని అన్ని భూమికలకు వ్యాపించాలి అప్పుడు కలవరపరచే ప్రతి అంశమూ, అపభ్రంశాన్ని సృష్టించే ప్రభావాలూ నీ ప్రకృతి నుండి నెమ్మదిగా రాలిపోతాయి.

జగన్మాతతో పూర్తిగా సాయుజ్యం చెందినప్పుడు, నువ్వు విడిగా మరో జీవాత్మ కాదని, ఉపకరణం కాదని, సేవకుడివి, సాధకుడివి కావని, ఆమె చైతన్యం, శక్తి నుండి రాలిన ఒక శాశ్వత అంశ అని, ఆమె శిశువు అని గ్రహించిననాడు పరిపూర్ణత్వపు చివరి దశ వస్తుంది. ఆమె నీలోనే వుంటుంది నువ్వు ఆమెలోనే వుంటావు; నీ ఆలోచన, వీక్షణం, చర్యలు, నీ ఉచ్ఛ్వాసనిశ్వాసలు. నీ కదలిక ఆమె నుండి వస్తాయి. ఆమెవే. అది శాశ్వతమైన, సహజమైన, సరళమైన అనుభవం అవుతుంది. తన నుండి ఆమె రూపుదిద్దిన వ్యక్తిత్వం, శక్తివని నువ్వు గ్రహిస్తావు. విశ్వము కోసం ఆమె తన నుండే నిన్ను పంపిందని, ఆమెలోనే భద్రంగా ఉంటావన్న భావన కలుగుతుంది. ఆమె అస్తిత్వంలో అస్తిత్వంగా, చైతన్యంలో చైతన్యంగా, ఆమె

శక్తిలో శక్తిగా, ఆనందంలో ఆనందంగా నువ్వు జీవితాన్ని గడుపుతావు. ఈ భావస్థితి సర్వ సమగ్రంగా భాసించినప్పుడు, ఆమె అతిమానసశక్తులు నిన్ను స్వేచ్ఛగా కదిలించినప్పుడు, అప్పుడు నువ్వు దివ్యకర్మలలో దివ్యపరిపూర్ణత్వం సాధించినట్లే. జ్ఞానం, సంకల్పం, సత్కర్మ అన్ని సరళమై, సునిశ్చితమై, ప్రకాశవంతమై, సహజమై, కల్మషరహితమై పరమాత్మ నుండి తన ప్రవాహంగా నీ జీవితం మారుతుంది. శాశ్వతత్వపు దివ్యచలన మవుతుంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

సక్రమ వైఖరి

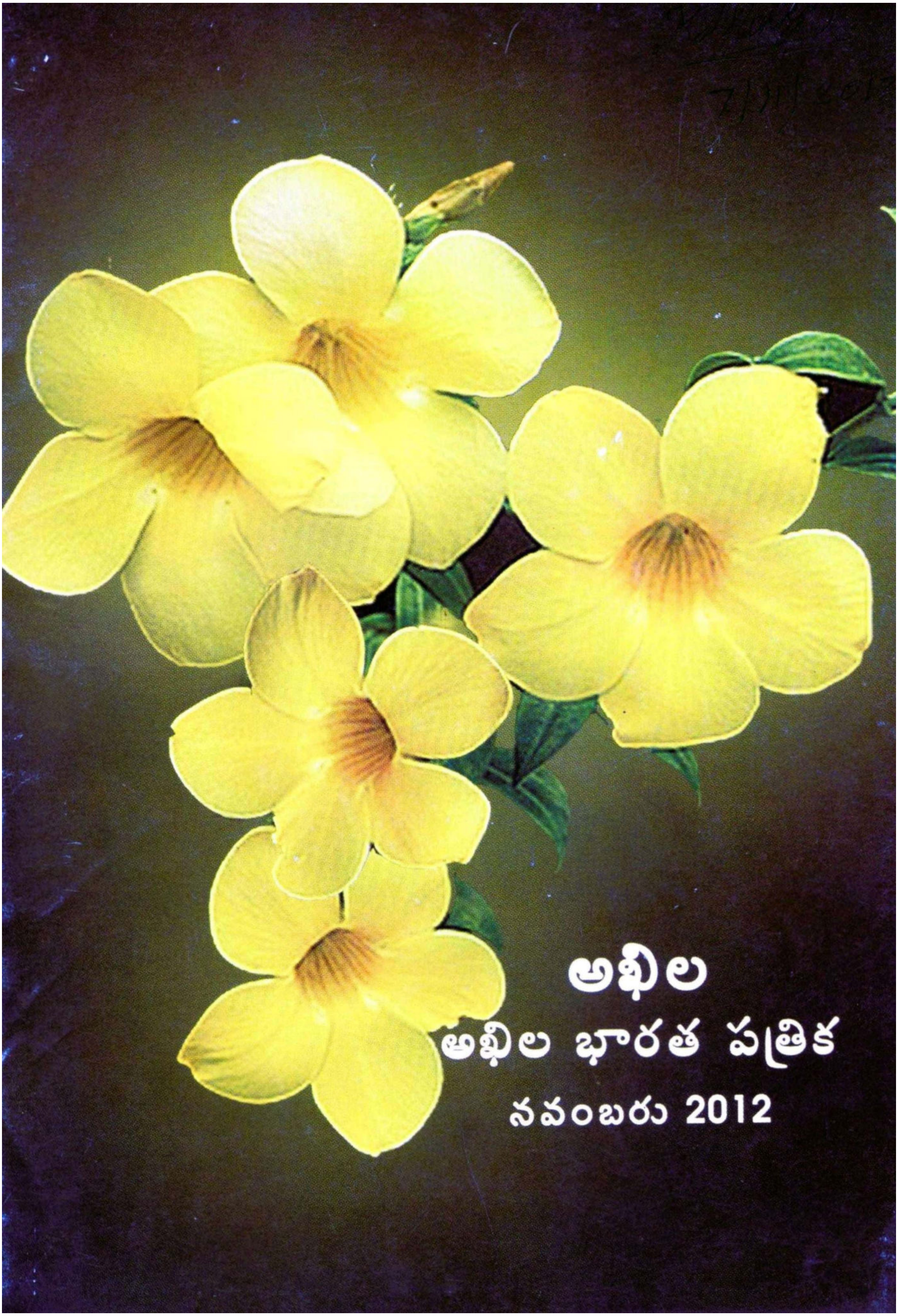
మనసులో ధ్యానంలోనే కాకుండా, బాహ్యమైన చర్యలలో, కదలికలలో నువ్వు సద్వైఖరి అవలంబించాలి. ఆ పని చేసి, సమస్తాన్ని దారిచూపే జగన్మాత హస్తాలకు వదిలివేస్తే కష్టాలు తొలగిపోతాయి. తేలికగా కష్టాలు అధిగమించవచ్చును. పరిస్థితులు నెమ్మదిగా మరింత చక్కబడతాయి.

నీ ఏకాగ్రతలో చేస్తున్నట్లే, నీ పనులలోనూ, సాధనలోనూ చేయవలసి వుంది. జగన్మాతకు హృదయాన్ని తెరిచి వుంచు. ఆమె సహాయాన్ని అర్థించు. శాంతిని ఆవాహన చెయ్యి. నీకు ఆధారమైన శక్తిని, సంరక్షణను కోరుకో. అవన్నీ పని చేయడానికి, దుస్సంకల్పాలు, దుష్టచలనాలు, నిర్లక్ష్య మైన, అచేతనామయమైన దుర్గుణాలను పోగుచేసి దారి కడ్డుగా నిలిచే దుష్ప్రభావ సంచయాన్ని తిరస్కరించాలి.

ఈ సూత్రాన్ని అనుసరించు. ఒకే నియమ కాంతిలో, నీ అస్తిత్వమంతా ఒక్కటిగా నిలబడుతుంది. అప్పుడు శాంతి నీపై ప్రవహిస్తుంది. ఒక మహాశక్తి, ఒక మహత్కాంతి రక్షణకవచమై నిన్ను కాపాడుతుంటుంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

నవంబరు 2012

శ్రీమాతారవింద ప్రవచనములు T/H/2019.

విషయసూచిక

జీవన విజ్ఞానం

24 నవబంరు 1926 — ఆధ్యాత్మిక ఘనవిజయం

17 నవంబరు 1973 — శ్రీమాత మహాసమాధి

అసలు సమస్య

అసలైన సమస్య యెప్పుడూ గూడా మనలోనే వుంది, మన చుట్టుప్రక్కల గాదు. మనుష్యులను అజేయులనుగా చేసే అంశాలు మూడు. అవి దివ్యసంకల్పం, పరమనిస్సంగత్వం, పరమ విశ్వాసం. మనల్ని మనం విముక్తం చేసుకొనేందుకు సంకల్పం వుండవచ్చు, కాని అవసరమైన సాధనోపాయాల నుపయోగించే సంకల్పం కొరవడవచ్చు. సంకల్ప విశ్వాసా లున్నప్పటికీ, మనం చేసే కర్మఫలితం మీద గాఢానురక్తితో, లేదా తీవ్రమైన ఏవగింపుతో, అంధ ఆవేశంతో, లేదా చెడు ప్రతిచర్యలకు కారణమయ్యే అనాలోచిత విధానంలో, బలప్రయోగంతో ఆ సాధనోపాయాలను మనం ఉపయోగించవచ్చు. అటువంటి ఎంతో మహనీయ కార్యాన్ని నిర్వహించడంలో ముందు ముందు తెలియకుండా యెదురయ్యే అడ్డంకులను అధిగమించడానికి, మనస్సు, దేహాలకు సంబంధించిన శక్తికన్న ఉన్నతతరమైన శక్తిని ఆశ్రయించాలి. ఇది సాధన కవసరం.

ఒక సర్వశక్తివంతమైన, సర్వవ్యాపియైన, సర్వజ్ఞమైన మహాశక్తిగల భగవంతుడు మన లోపలే ఉన్నాడు. మనము, ఆయన ఒకే ప్రకృతిగలవారము. మనము ఆయనతో సంబంధాన్నేర్పరచుకొని, మనల్ని మనం ఆయన హస్తాల్లో పెట్టుకొన్నపుడు, మన లోనికి ఆయన స్వకీయ క్రియాశక్తిని గ్రుమ్మరిస్తాడు. దివ్యత్వంలో మనకూ వాటా వున్నదనీ, సర్వశక్తిత్వం, సర్వవ్యాపకత్వం, సర్వజ్ఞత్వంలో మనకూ భాగమున్నదనే నిజాన్ని తెలుసుకొంటాం. మార్గం సుదీర్ఘమైనదే, కాని, ఆత్మార్పణ దానిని కుదిస్తుంది. మార్గం కష్టభూయిష్ఠం, కాని పరిపూర్ణ విశ్వాసం దాన్ని సుగమం చేస్తుంది.

సంకల్పం సర్వశక్తివంతమైనదే, కాని అది దివ్యసంకల్పమై, నిస్వార్థమై, ప్రశాంతమై, ఫలితాల యెడల పట్టుబట్టకుండా వుండాలి. "ఆవగింజంత పరిపూర్ణ విశ్వాసం ఉన్నా, పర్వతమైనా 'కదలిరా' అంటే అది నీ దగ్గర కొస్తుంది" అని జీసస్ చెప్పాడు. పరమ విశ్వాసం అంటే అర్థం యేమిటి? పరిపూర్ణ శ్రద్ధతో పాటు వుండే దివ్యసంకల్పం అని అసలైన అర్థం. శ్రద్ధ తర్కించదు, తెలుసుకొంటుంది. ఎందుచేతనంటే అది దృష్టిని శాసించి భగవంతుని సంకల్పాన్ని దర్శిస్తుంది. అంతే కాదు భగవంతుని సంకల్పమేదో అదే జరుగుతుందని దానికి తెలుసు. అంధశ్రద్ధను గాక ఆధ్యాత్మిక దృష్టిని ఉపయోగిస్తూ సర్వజ్ఞత్వాన్ని సంతరించుకోగలదు.

సంకల్పం సర్వవ్యాపి కూడా. దానితో దేనికి సంపర్కం కలిగినా, దాన్లోకి అది దిగివస్తుంది. తన శక్తిని, తన భావాన్ని తన ఉత్సాహాలకు పట్టుదలలకు సంబంధించిన అంశాన్ని తాత్కాలికంగానో, శాశ్వతంగానో దానికి ఇచ్చివేస్తుంది. నిస్వార్థమైన, నిస్సంశయాత్మకమైన దైవసంకల్పాన్ని ప్రయోగించడం ద్వారా ఒకే ఒక్క మనిషి ఆలోచన, జాతికి సంబంధించిన ఆలోచనగా ప్రకటితమౌతుంది. ఒకే ఒక్క వీరయోధుని సంకల్పం లక్షలాది పిరికిపందల హృదయాల్లో ధైర్యాన్ని నింపుతుంది.

మనం నిర్వహించవలసిన మన ముందున్న కార్యం, ఒక పర్వతాన్ని కదలించడం కంటె తక్కువ కష్టమైనదేం కాదు. మనం సాధించుకోవలసిన సాధన యిదే. మన విమోచనానికిదే నియమం. అయినప్పటికీ, ఒక అపరిపూర్ణ సంకల్పాన్ని అపరిపూర్ణ విశ్వాసంతో, అపరిపూర్ణ నిస్సంగత్వంతో మనం ఉపయోగిస్తూ వస్తున్నాం.

దాన్ని సాధించగల క్రియాశక్తి వున్నది. కాని అది మనలోనే ఒక రహస్య గదిలో దాగి వుంది. ఆ గది తాళంచెవిని భగవంతుడు తన దగ్గర ఉంచుకొన్నాడు. ఆయనెక్కడున్నాడో వెదికి పట్టుకొని ఆ తాళంచెవి మీద మన హక్కును ప్రకటిద్దాం.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: కె. వి. రావు

వైశ్వప్రకృతి అచేతనమైనది కాదు — వైశ్వప్రకృతి రహస్యం

వైశ్వప్రకృతి ఉద్దేశ్యమా? అది శ్రీఅరబిందో చెప్పినదే...

లోలోతుల్లో దాగి, పదార్థకేంద్రంలో భగవంతుడి సన్నిధి వున్నది. ఈ సృష్టిని తన మూలస్థానానికి.... ఈ సమస్తంలోని ప్రతిదీ తన కేంద్రంలో వున్న, దైవసన్నిధికి తిరిగి చేరేందుకై దానిని సంసిద్ధపరచడానికే ఈ భూపరిణామం జరుగుతున్నది. అదే వైశ్వప్రకృతి ఉద్దేశ్యం.

పరాత్పరుడు తనను తనకు వస్తువుగా చూపుకొనగా యేర్పడినదే ఈ జగత్తు. తనను తాను చూచుకొనుటకు, తనుగా జీవించుటకు, తనను తాను తెలుసుకొనుటకు, తనను తనకు వెలుపల, తననే వస్తువుగా విషయంగా చేసుకొనగా తయారైనదే ఈ జగత్తు. అలా జరగాలంటే, తమ ఆది మూలం పరాత్పరుడే అని గ్రహించి ఆతనిని ఈ, పురోగమిస్తూ మారుతున్న సృష్టి యందు అభివ్యక్తం చేయడానికి, ఆతనితో, యెరుకతో మమేకమయ్యే సామర్థ్యం కల ఒక సృష్టి, ఒక చేతన ఉండి తీరవలసిన ఆవశ్యకత ఉన్నది. అందుకే ఈ జగత్తు, కనుక జగత్తు అస్తిత్వానికి అంతకు మించి మరే కారణం లేదు.

పరిణామ ప్రక్రియ పరంపరగా కొనసాగడం సుగమమయ్యేందుకు అనువైన రీతి వైశ్వప్రాణశక్తి యొక్క ఒక రకమైన ప్రతీకాత్మక ఘనీభవనం, ఒక మదింపు, ఒక కేంద్రీకరణ ఈ భూమి. ఈ పృథ్వీ చరిత్రను చూచినట్లయితే ఈ విశ్వం ఎందుకు సృజింపబడిందో, బాగా అర్థమౌతుంది. నిత్యనిరంతర అభివ్యక్తి ప్రక్రియలో తనను తాను తెలుసుకోవడంలో యెదుగుతూన్నది పరాత్పరుడే. దీని లక్ష్యం సృష్టించబడినది సృష్టికర్తతో ఏకమవ్వడం, ఈ అభివ్యక్త సృష్టిలో ఆ కలయిక సచైతనమైనది, ఐచ్ఛికమైనది, స్వతంత్రమైనది గావడం. ఇదే ప్రకృతి రహస్యం.

ప్రకృతి అంటే కార్యనిర్వాహక క్రియాశక్తి. కార్యాన్ని నిర్వహించేది ఆమెయే. ఆమె సృష్టిని చేబూనుతుంది. ఈ సృష్టిని చూస్తే, పూర్తిగా నిశ్చేతనగా కనబడుతున్నది. కానీ ఇదే పరాత్పర చేతనను ఏకైక అభివ్యక్త పరమసత్యాన్నీ నైజాన్నీ కల్గి వున్నది. ఈ సృష్టి అంతా వికాసం చెంది, తనను తాను పూర్తిగా గ్రహించి, సంపూర్ణంగా తనను తాను నిజం చేసుకొనేటట్లు, ఆమె పనిచేస్తుంది.

కానీ దీనినంతా తొలుదొల్త నుండీ బహిరంగంగా జేయదు. దానిని దశలవారీగా పెంపొందిస్తుంది. అందుకే ఇది మొదట్లో రహస్యంగా వుండి... చివరికొచ్చే కొద్దీ దీని తెర తొలగిపోతుంటుంది. ఈ రహస్యానికి తెర తొలిగిపోయేందుకు ఈ పరిణామంలో కావలసినంత ఎత్తైన స్థాయికి మనిషి చేరుకొన్నాడు. దేనికోసమైతే ఈ నిశ్చేతనలో చేయబడిందో అది యిప్పుడు సచేతనంగా, యిష్టంగా చేయబడుతుంది కాబట్టి సాక్షాత్కార ఆనందంలో వేగవంతంగా జరగాలి. మనిషిలో ఒక ఆధ్యాత్మిక నిజతత్త్వం అభివృద్ధి చెందుతున్నట్లు మనం యిప్పటికే చూడొచ్చు. అది తనను తాను సంపూర్ణంగా స్వేచ్ఛగా అభివ్యక్తపర్చుకోబోతున్నది. ఇతడి కంటే ముందు జంతువులోనూ, మొక్కలోనూ, అది జరిగింది. దానిని పరికించాలంటే ఎంతో సునిశిత దృష్టి అవసరమయ్యింది. కాని ఈ ఆధ్యాత్మిక సత్యం యొక్క యెరుక స్వతహాగా మనిషికి ఉన్నది. కనీసం అది మానవ మనుగడలో ఉత్తమ భాగంలో ఉన్నది. పరమమోత్కృష్ట మూలము తన నుండి ఏమి కోరుతున్నాడో, తెలుసుకొని దానిని మూలము కొనసాగించడానికి సహకరించడం మొదలుపెడ్తున్నాడు. తనకు తనను వస్తువుగా చేసుకొన్న సృష్టికర్తయే సృష్టిఅని సృష్టికీ సృష్టికర్తకీ తేడా అన్నది లేదనీసృష్టి యెరుగగలట్లు ఈ సృష్టితయారుగావాలనిప్రకృతి కోరుతుంది. ఉన్న సృష్టి లక్ష్యం సచేతనమైన అనుభవైకమైన ఏకత్వం ఇదే విశ్వప్రకృతి రహస్యం.

ప్రకృతి అచేతనమైనది కాదు. కానీ ఆమె అచేతనగా కన్పించే ఆకారాన్ని ధరించింది. అది నిశ్చేతనతోనే మొదలయ్యింది. కానీ ఈ నిశ్చేతన లోతుల్లో చేతన వున్నది. అది దశలవారిగా అభివృద్ధి చెందుతోంది. ఉదాహరణకి ఎంతో దగ్గరగా పరిశీలించినప్పటికీ ఖనిజ స్వభావం, శిలలు, మట్టి, లోహాలు, నీరు గాలి ఈ అన్నీ పూర్తిగా అచేతనమైనవిగా కన్పిస్తాయి. కాని ఇదంతా బయటకు కనిపించే రూపమేననీ, కేంద్రీకృతమైన శక్తి అనీ దీన్నంతటినీ ఉత్పత్తి చేసినది వాస్తవానికి ఒక సచేతన శక్తి అనీ విజ్ఞానశాస్త్రం ఇపుడు బయట పెడ్తున్నది. మనం ఒక బండరాయిని కనుక చూస్తే అది సచేతనమైనదనే అనుకోము. అది కూడ చేతనతో ఉన్నానన్న అభిప్రాయాన్ని మనలో కల్గించదు. పైపెచ్చు పూర్తిగా జడంగా కనిపిస్తుంది.

పై రూపమేదైతే ఉన్నదో అది నిశ్చేతనం. అదే అంతకంతకూ సచేతనమౌతుంది. ఖనిజ సీమలలో గుప్త చేతనను కొన్ని రకాలైన స్ఫటికాలలో లాగా వ్యక్తపరచే

ప్రత్యక్ష ప్రమాణాలున్నాయి. ఏ విధంగా కచ్చితంగా, నిర్దిష్టంగా, సామరస్యంగా అవి రూపొందాయో కచ్చితంగా అదే విధంగా వాటి స్థాయికి దిగి, వాటికి స్పందించి గమనించినట్లయితే వాటి వెనుక ఒక చేతన పనిచేస్తున్నదనీ ఇది అచేతన కాకతాళీయ ఫలితం కాదనీ మీరు తప్పక అనుభూతి చెందుతారు.

మీరు రాతిస్ఫటికాలను చూచారా? శిలాస్ఫటికాలను అస్సలు చూడలేదా మీరు? అది ఎంత బాగుంటుంది. నిజంగా ఎంతో కళాత్మకంగా వుంటుంది. సముద్రపు కదలికలు, గాలి చలనాలు, పిల్లతెమ్మెరలు... వీటన్నిటి వెనుక ఒక చైతన్యం.... కాదు ఎన్నెన్నో చైతన్యాలు పనిచేస్తున్నాయి అని సంవేదించకుండా ఉండలేరు. కేవలం వీటి పైపొర మాత్రమే నిశ్చేతనం...

(నిశ్శబ్దం)

ప్రతి జీవిలో మొత్తం పరిణామ ప్రక్రియ పునరుత్పత్తి చేయబడుతోంది. అది కళ్ళు తిరిగిపోయే వేగంతో, జరిగిపోయినదంతా, మళ్ళీ సమీక్షిస్తున్నట్లుగా, మరో మెట్టు ఎక్కే ముందు మెరుపు వేగంతో పూర్వ పరిణామాన్నాంతా మళ్ళీ జీవించి చూడడం అవసరమన్నట్లు ఉంటుంది.

(నిశ్శబ్దం)

ప్రారంభం. నిశ్చేతనంలో ఒక మహా యాత్ర, చీకటిలో, మరుపులో, అచేతనలో....
10 వెలుగు వైపుకు వెనుదిరగడం....అది ఓ జాగృతి,...

శ్రీమాత

అనువాదం: హర్షవర్ధన్

ఈ ప్రకృతి కేవలం పరాత్పరుని సంకల్పం... తనను తానే విసిరివేసుకొన్న దివ్యభావన యొక్క అప్రతిహతమైన సత్యం అంతటినీ రూపంలో క్రియాశక్తిలో పరిణమింప జేయడానికి పనిచేస్తున్న దివ్యచేతనామయ పురుషుడి జ్ఞాన-శక్తి, ఇచ్ఛాశక్తి.

శ్రీ అరవిందో

వస్తువులనెలా ఉపయోగించాలి

ప్రశ్న: వస్తువులను మనం ఎలా ఉపయోగించుకోవాలి?

అవును.... ఇందుకు మనకు కావలసింది వస్తుపరిజ్ఞానం. వాటి సత్యప్రయోజనపు ఎరుక, వాటి వినియోగ నిజ అవగాహన, వాటి వాడకంలోని మెలకువలు, అవి చెడిపోకుండా ఉండేందుకు కావలసిన కచ్చితమైన జాగ్రత్తలు — ఇవన్నీ మనకు తెలిసి ఉండాలి.

ఉదాహరణకు ఒక కత్తెరను తీసుకుందాం. కత్తెరలు రకరకాలు. కాగితం కత్తిరించడానిక ఒక రకం కత్తెర ఉంటే దారం కత్తిరించడానికి మరో రకం కత్తెర ఉంటుంది. ఏది ఏ ఉపయోగం కొరకు తయారుచేయబడిందో దాన్ని అందుకు మాత్రమే వాడాలి. కాని మనం చూస్తుంటాం — వాటి భేదాలని గ్రహించకుండానే సిల్కుదారం మొదలు లోహపుతీగల వరకు ఒకే కత్తెరతో కత్తిరిస్తుంటారు. తుదకు రేకుడబ్బాలను తెరవడానికి కూడా అదే కత్తెర. ప్రత్యేకమైన పనిముట్టు అవసరమైన చోట కూడా దాన్నే ఉపయోగిస్తుంటారు. ఇది ఒక ఉదాహరణ మాత్రమే. ఇలాంటి ఉదాహరణలు నేను ఎన్నైనా ఇవ్వగలను.

ఏదైనా వస్తువును వాడినప్పుడు అది అపరిశుభ్రం అవుతుంటుంది. ఆ కారణంగా అది చెడిపోతుంటుంది. శుభ్రపరచడం మరచిపోవడమో, నిర్లక్ష్యం వస్తువులను చేయడమో జరుగుతుంటుంది. శుభ్రపరచడానికి సమయం వెచ్చించాల్సి వుండటం కూడా ఒక కారణం కావచ్చు.

ప్రతి వస్తువుతో ఒక గౌరవ ధర్మం ముడిపడి వుంటుంది. తగు రీతిలో విచారించి, సక్రమంగా, వ్యవహరించి ఆ వస్తువును మనం కాపాడుకోవాలి. వీలైనంత కాలం భద్రపరచుకోవాలి. ఎందుకంటే ఆ వస్తువు గౌరవప్రదమైనది. దాని తయారీలో ఎంతో కృషి, ఎంతో శ్రమ వెచ్చించడం జరిగింది. ఆ వస్తువు కేవలం మనకు ఇష్టమైనందువవలన గాని, లేక అది మనం కోరుకున్నది కావడంవల్ల కాని కాకుండా దాని నిర్మాణం ప్రయత్నపూర్వక శ్రమతో కూడినది కనుక మనం దానిని గౌరవభావంతో చూడాలి.

కనీస అత్యవసర వస్తువులకు కూడా నోచుకోని, ఏమీ లేనివాళ్ళను నేను చూచాను. వాళ్లు ఏదో విధంగా కష్టపడి ఎంతో చాకచక్యంతో అవసరమైన వస్తువులను

తయారుచేసుకుంటారు. వ్యక్తిగత అవసరాలకై తయారుచేసుకొనక తప్పని పరిస్థితి వాళ్లది. ఆ విధంగా వాళ్లు స్వయంగా తయారుచేసుకున్న వస్తువులపై చూపే శ్రద్ధకు ఆశ్చర్యం వేస్తుంటుంది. వాళ్లకు ఆ వస్తువుల మీద అత్యంత శ్రద్ధాభక్తులు ఉంటాయి. ఎందుకంటే వాళ్లకు తెలుసు వాళ్లెంత కష్టాన్ని వెచ్చించవలసి వచ్చిందో. కాని డబ్బున్న కొందరు సంపన్నులు నిర్లక్ష్యంగా డబ్బులు పారేసి వాళ్లకు కావలసిన వస్తువులను కొనుక్కుంటారే కాని వాటికి విలువ నివ్వరు. నిర్లక్ష్యం చేస్తారు. ఇది వాళ్ళు తమకు తాము హాని చేసుకోవడమే అవుతుంది. అది ఒక చెడ్డ దృష్టాంతము కూడా.

*

ప్రభువు సర్వాంతర్యామి. మనం నిత్యం పారవేసుకునే వస్తువులలోనూ, ఎంతో విలువైనవిగా దాచుకునేవాటి లోనూ, అగౌరవంగా తొక్కివేసేవాటిలోనూ — అన్నింటిలోనూ అతను ఉన్నాడు అందుకే వాటిని గౌరవించడం మన జీవన ప్రాతిపదిక కావాలి. అలాంటి జీవితం గడపాలి. ఆతని సార్వత్రిక నిర్వికార సార్వభౌమత్వాన్ని, ఆతని నిత్యత్వ అస్తిత్వాన్ని మనం ఎన్నటికీ మరువకూడదు.

*

వాడుకుంటున్న వస్తువులను జాగ్రత్తగా చూచుకోకపోవడం అజ్ఞానం, అవిద్య. నీవు శ్రద్ధ చూపని ఏ వస్తువును నీవు ఉపయోగించుకునే అర్హత నీకు లేదు. నీ రాగబంధాల కారణంగా కాకుండా అన్నింటిలోనూ అంతర్లీనంగా ఉన్న దైవత్వ చైతన్యలీల అంతటా ఆవరించి ఉన్నందువల్ల నీవు వాటిపై శ్రద్ధ చూపాలి.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: నాగరాజు రామస్వామి

అస్వస్థత — భయము

మనలో భయం ఉండకూడదు. చాలా వరకు అనారోగ్యం వల్ల వచ్చే బాధలు భయం వల్ల వస్తాయి. నిజానికి తొంభైశాతం అనారోగ్యం మన శరీరంలోని అధోచేతనలో నిరంతరం ఉన్న భయం వల్ల వస్తుంది. మామూలుగా మన శరీర సామాన్య చైతన్యంలో కూడా స్వల్పమైన భౌతికమైన అసౌకర్యం కల్గినపుడు, దాని పర్యవసానం గురించిన ఎంతో భయం, కంగారు దాగి వుంటాయి. భవిష్యత్తు గురించి మన సందేహాన్ని ఈ విధంగా అనువాదం చేయవచ్చు, 'ఏం జరగబోతోంది?' ఈ ఆందోళన మనం చెక్ చేయాలి. ఈ ఆందోళనకు, భయానికి కారణం మనకి దివ్యకృపలో నమ్మకం లేకపోవడం. ఇది మన సమర్పణ సంపూర్ణంగా, సమగ్రంగా లేదని చెప్పడానికి కచ్చితమైన గుర్తు

ఈ అధోచేతనలో దాగివున్న భయం, ఏదో ఒక రకంగా పైకి కనిపించినప్పుడల్లా, మన అస్తిత్వంలోని జ్ఞానవంతమైన భాగం మిగిలిన శరీరానికి దైవం మీద సంపూర్ణ విశ్వాసం ఉండాలన్న ఆవశ్యకతను హత్తుకునేలా వివరించడం అన్నది ఒక ఆచరణీయ ఉపాయం. నిరంతరం ఆ దివ్యకృప నాలోను, నా చుట్టూ కూడా అత్యంత మేలు జరిగే విధంగా పనిచేస్తుందన్న దృఢ విశ్వాసం కూడా ఉండాలి. ఆ దివ్యసంకల్పానికి సంపూర్ణంగా, ఏ మినహాయింపులు లేకుండా అర్పించుకోవాలన్న నిశ్చయం కలిగి ఉండాలి.

ఈ శరీరం తన అంతస్సారంలో తను దివ్యమని తెల్సుకోవాలి, అంగీకరించాలి. ఆ దైవం యొక్క కార్యాచరణ మార్గంలో మనం అవరోధాలు సృష్టించకపోతే, మనకు ఏ హానీ జరగదు. ఆ భయాన్ని నీ లోంచి సమూలంగా నిర్మూలించే వరకు ఈ పద్ధతిని స్థిరంగా అనుసరించాలి. ఆ తరువాత ఒక వేళ ఆ అనారోగ్యం పైకి రావడంలో విజయం సాధించినా, దాని తీవ్రత, దాని కాలపరిమితి కనీసస్థాయిలో ఉంటుంది.

*

భౌతికమైన అసౌకర్యం వచ్చినపుడు, ఎవరూ భయపడకూడదు. దాన్నించి పారిపోకుండా, దాన్ని ధైర్యంతో, ప్రశాంతతతో నమ్మకంతో ఎదుర్కోవాలి. అస్వస్థత అన్నది అసత్యం యొక్క అభివ్యక్తి అని ధృడవిశ్వాసంతో ఉండాలి. ఆ దివ్యకృపపై

సంపూర్ణ నమ్మకంతో, సంపూర్ణ నిశ్చలత్వంతో, ఆ దివ్యకృప వైపు తిరిగినపుడు, ఆ జీవకణాల అస్తిత్వ లోతుల్లో ఆ భావం స్థిరపడుతుంది. అప్పుడా జీవకణాలు కూడా ఆ శాశ్వత సత్యంతో, ఆనందంలో భాగం పంచుకుంటాయి.

*

నిజమైన రుగ్మత భయమే. భయాన్ని దూరంగా తరిమేస్తే, రోగం కూడా తనంతట తాను పోతుంది.

నిజమైన రుగ్మతా భయాన్ని దూరంగా తరిమేస్తే, రోగం భయపడి పారిపోతుంది.

*

మన కేదైనా అనారోగ్యం వస్తే, అనారోగ్యాన్ని ఎంతో భయంతో, ఆందోళనతో జాగ్రత్తగా చూసుకుంటారు. మన అసలైన రక్షకుడైన ఆ ఒక్కడి సహాయం తీసుకోవడం నీవు మర్చిపోయేంతగా నీ యెడల ఎంతో శ్రద్ధ చూపిస్తారు. ఈ విధంగా నువ్వు ఒక విషవలయంలో చిక్కుకుని, నీ అనారోగ్యం గురించిన అనారోగ్య ఆసక్తి కలిగి ఉంటావు.

*

ప్రశ్న: మధుమయి మాతా! అనారోగ్యం వస్తుందన్న సూచన గమనించినపుడు, దాన్నెలా ఆపుచేయగలం?

ప్రప్రథమంగా నీవు గాని, నీ శరీరంలోని ఏ భాగము దాన్ని కోరుకోకూడదు. నేను అస్వస్థతను అంగీకరించనన్న గట్టి సంకల్పం ఉండాలి. ఇది మొదటి షరతు.

రెండవ షరతు, ఆ ప్రకాశాన్ని ఆహ్వానించడం తాటస్థ్యపు ప్రకాశం, శాంతి ప్రకాశం, ప్రశాంతత, సమతుల్యతను ఆహ్వానించడమే కాదు, దాన్ని ప్రతి జీవకణంలోకి జొప్పించి, ఆ తరువాత భయపడొద్దని వాటిని నిర్దేశించాలి. ఎందుకంటే అది మళ్లీ మరొక పరిస్థితి.

మొదట నువ్వు అస్వస్థతను వద్దనుకోవాలి, అస్వస్థత గురించి భయపడకుండా ఉండాలి. నువ్వు దాన్ని ఆకర్షించకూడదు. బెదిరి ఒణికిపోకూడదు. నువ్వసలు ఆ అనారోగ్యం అన్నదాన్ని ఏ రకంగాను కోరకూడదు. కాని నీవు భయంవల్ల దాన్ని కోరకపోవడం కాదు. అసలు భయపడకూడదు. నీలో ఒక ప్రశాంతమైన ధృఢవిశ్వాసం, ఆ కృపయొక్క శక్తి మీద అపారమైన విశ్వాసం ఉండాలి. అది ఏ బాధా నిన్ను తాకకుండా, నీకు శోకకుండా, నిరంతరం నీడ నిచ్చి నిన్ను కాపాడుతుందని భావించాలి.

ఆ తరువాత నీ ఆలోచనను మరో విషయం పైకి, పూర్తిగా దీనికి సంబంధించని విషయం పైకి, మళ్లించాలి. ఈ రెండు విషయాలు పాటించాక, అంటే నీ పూర్తి సంకల్పంతో ఈ అనారోగ్యాన్ని తిరస్కరించడం, శరీర జీవకణాల్లో సమూలంగా భయాన్ని నివారించడానికి వాటిల్లో నమ్మకం కల్గించడం, ఆ తరువాత ఈ ఆలోచనను మరో విషయం వైపు మళ్ళించి, ఆ అస్వస్థత ఉందన్న విషయం సంపూర్ణంగా మర్చిపోవడం... అది ఎలా చేయాలో తెలిస్తే, నీవు అనారోగ్యంతో, అంటువ్యాధులతో బాధపడే రోగుల మధ్య ఉన్నా, నీ కవి ఏమాత్రం అంటవు. దీన్ని ఏ విధంగా చేయాలో దాన్ని తెలుసుకోవాలి.

చాలామంది "అవును, నేనీ విషయంలో భయపడను" అంటూ చెప్తారు. వాళ్ళకి మనసులో ఏ భయం లేదు. వారి మనసుకు ఏ భయం సోకదు, అది శక్తివంతమైనదే. కాని శరీరం వణుకుతుంది, అది మనకు తెలియదు. ఎందుకంటే ఆ వణుకు ఉండేది శరీరం యొక్క జీవకణాల్లో. అది భయభ్రాంతమైన ఆందోళనతో వణుకుతుంది, అదే అనారోగ్యాన్ని ఆకర్షిస్తుంది. అక్కడే ఆ ప్రశాంతమైన, నిశ్చలమైన సంపూర్ణ, సమగ్ర విశ్వాసాన్ని ఆ కృపపై ఉంచాలి. ఇంకొక్కప్పుడు మరో విధంగా జరుగుతుంది, నువ్వు అదే శక్తివంతమైన ఆలోచనతో ఆ సూచన లన్నింటినీ తోసిపుచ్చుతావు, మరో రకమైన ఆలోచనలను ప్రోత్సహిస్తావు. ఈ భౌతిక ప్రపంచమంతా అనారోగ్యంతో కూడి ఉంటుంది, అవన్నీ అంటువ్యాధులే, అనారోగ్యంతో ఉన్న వ్యక్తి సమీపంలోకి వెళ్తే అది తప్పక అంటుకుంటుంది. అందువల్ల ఈ అంతరంగ సాధనాలు శక్తివంతంగా శరీరంపై పనిచేయలేవు, మన చుట్టు ఉన్న తెలివితక్కువ విషయాలు వాటి ప్రభావం చూపుతాయి, అని... తలపోస్తావు. ఇవి ఒక వ్యక్తి నించి మరో వ్యక్తికి చేరుతూ, అందరిచేత వ్యాప్తి చేయబడే సామూహిక సూచనలు. అనుకోకుండా అక్కడ ఒకళ్ళో, ఇద్దరో డాక్టర్లు ఉంటే ఆ దాడి భరించలేం... (నవ్వు)

మానసిక, ప్రాణిక, భౌతిక భయం

మానసిక, ప్రాణిక, మరియు భౌతికమైన భయం. సామాన్య దృష్టితో చూస్తే చాలా వరకు అనేకమందిలో ఈ భయమే — భయం అది మానసికం కావచ్చు, ప్రాణికం కావచ్చు, కాని ఎప్పుడూ ఎక్కువగా భౌతికమైన భయం, జీవకణాలలోని భయం

— ఆ భయమే అన్ని అంటువ్యాధులకు తలుపులు తెరుస్తుంది. మానసిక భయం — కొంచెం మనసు మీద నిగ్రహం ఉండి, మానవ హుందాతనం ఉన్నవారు దీన్ని నిర్మూలించగలరు. ప్రాణికభయం మరింత సూక్ష్మ మైనది, అందువల్ల మరింత నిగ్రహాన్ని కోరుతుంది. ఇంక భౌతికమైన భయానికొస్తే, దీన్నధిగమించడానికి ఓ నిజమైన యోగం ఆవశ్యకత ఉంది. ఎందుకంటే ఈ శరీరంలోని జీవకణాలు, వాటికి ఇంపుగా కనిపించనివి, బాధ కల్గించేవి, ఏ చిన్న అసౌకర్యం కలుగచేసేవి, అవెంత చిన్న వైనా సరే భరించలేవు. ఆందోళన చెందుతాయి. దానినధిగమించడానికి ఎరుకగల సంకల్పపు నియంత్రణ అవసరం అవుతుంది. నిజానికి ఇలాంటి భయమే అస్వస్థతకు తలుపులు తెరుస్తుంది. నేను ఆ మొదటి రెండు భయాల గురించి మాట్లాడటం లేదు. ఎందుకంటే అది ఏ మానవుడైనా, ఉత్తమ మానవుడిగా ఉండాలంటే ఆ రెండింటిని అధిగమించాలి. ఎందుకనంటే అది పిరికితనం గనుక. కాని భౌతికమైన భయాన్ని అధిగమించడం చాలా కష్టం. ఆ భయం లేకపోతే, అత్యంత ఉధృతమైన దాడుల్ని కూడా తిప్పికొట్టవచ్చు. ఎవరికైనా తన శరీరం మీద అతి స్వల్పమైన నిగ్రహం ఉన్నా ఆ ప్రభావాలను తగ్గించవచ్చు. కాని అది రోగనిరోధకశక్తి కాదు. ఈ రకమైన పదార్థ సంబంధమైన కంపనం, శరీర జీవకణాల్లోని భౌతికమైన భయం ఆ అనారోగ్యాన్ని అంత ప్రకోపింపచేస్తుంది.

కొందరు సహజంగానే ఈ శరీరపరంగా ఉన్న భయంనించి కూడా దూరంగా ఉంటారు. వారికి చాలినంత ప్రాణిక సంతులనం ఉంటుంది, అది భయం లేకుండా చేస్తుంది. ఆందోళనకు దూరంగా ఉంచుతుంది. వారి భౌతికజీవనంలో సహజమైన సమతుల్యమైన 'లయ' ఉంటుంది. అందువల్ల వారు అనారోగ్యాన్ని చాలా వరకు వెంటనే తగ్గించుకోగలరు. మరో రకమైన వాళ్ళుంటారు. వారికి ప్రతి విషయం మరింత చెడుగా పరిణమిస్తుంది, అది ఒక్కసారి విషాదానికి దారితీస్తుంది. మొత్తం అనేక రకాలు, అన్నీ తేలికగా కనిపిస్తూనే ఉంటాయి. సరె: ఇవి వారిలోని ప్రాణ కదలికలోని ఆనందకరమైన 'లయ' మీద ఆధారపడతాయి. అది బయటనించి వచ్చే అనారోగ్యదాడుల్ని ఎదుర్కోగలిగే సామరస్యతను కలిగి ఉండనైనా ఉంటుంది. లేక, అసలే లేకపోయి వుండవచ్చు, లేదా తగినంత శక్తివంతం కాకపోయి ఉన్నప్పుడు, అది భయాందోళనలతో నిండిపోయి, ఓ సహజాతమైన తీవ్రబాధతో, ఏ చిన్న అసౌకర్యాన్నైనా ఒక అపాయకరమైన విషయంగా మార్చడమూ జరుగుతుంది.

ఇలా అనేక రకాలుగా పనిచేస్తుంది. కొందరు అత్యంత భయంకరమైన అంటువ్యాధుల మధ్య ఉంటూ కూడ, కొంచెమైనా ఆ గాలి శోకకుండా ఉంటారు. కొందరు అతి చిన్న విషయానికే అస్వస్థులౌతారు. సహజంగా ఇదంతా ప్రతివ్యక్తి యొక్క శరీరతత్వం మీద ఆధారపడి ఉంటుంది. ఎవరి అభివృద్ధి అయినా, సహజంగా వారి మీద వారికున్న స్వీయ నిగ్రహశక్తి మీద ఆధారపడి ఉంటుంది. ఆ ఉన్నత దివ్యసంకల్పం చేతిలో నిరాడంబరమైన పనిముట్టుగా తయారయ్యేంత వరకు, అన్ని దాడుల్ని తట్టుకునే శక్తిని దాని నుండి పొందేంతవరకు, అతని మీద అతనికున్న స్వీయనియంత్రణ మీద అది ఆధారపడి ఉంటుంది.

భయం లేకుండా చేసుకోగలిగితే, అతడు దాదాపు సురక్షితుడైనట్లే. ఉదా: మహోపద్రవాలు, లేదా మహోపద్రవాలు అని మనం చెప్పుకొనేవి, ప్రస్తుతం చెలరేగుతున్నటువంటివి — వాటిల్లో నూటికి, తొంభైతొమ్మిది భయం వల్లే దాపురిస్తాయి. వార్తాపత్రికల్లోని వ్యాసాలు, కాలక్షేపం కబుర్లు లాంటి వాటితో బలం పుంజుకొని, ఒక భయం అతి నికృష్ట రూపమానసిక భయంగా రూపుదాలుస్తుంది.

*

ప్రశ్న: భయం వల్ల అనారోగ్యం వస్తుందా?

అవును. నాకు తెలిసిన ఒకతనికి చాలా భయపడ్డం వల్ల కలరా సోకింది. అతడి పక్కింట్లో కలరా ఉంది, దానితో అతడు, తనకూ అంటుకుంటుందని చాలా భయపడ్డాడు. అతడు భయపడినట్టుగానే, మరే కారణం లేకపోయినా, అతడికి కలరా వ్యాధి సోకింది. ఆ వ్యాధి అతడికి రావడానికి ఒక్క భయం తప్ప మరే కారణంలేదు. అదే సామాన్యంగా జరుగుతూ ఉంటుంది. అంటువ్యాధులు ప్రబలినప్పుడు చాలా ఎక్కువమంది విషయంలో ఆ భయంవల్లే వ్యాధి శోకుతుంది. నీలోని భయం తలుపురలు తెరిచి ఆ అనారోగ్యాన్ని ఆహ్వానిస్తుంది. భయం లేనివాళ్లు స్వేచ్ఛగా తిరిగినా వారికేదీ అంటదు. కాని నేనింతకు ముందు చెప్పినట్టు, నీకు మనసులో భయం లేకపోవచ్చు, ప్రాణికంలో భయం లేకపోవచ్చు. కాని శరీరంలో భయం లేనివాళ్ళెందరు?... చాలా కొద్దిమంది.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డి సత్యవాణి

స్నేహితుల గురించి యువకులకు ఉపదేశము

...నేను వ్రాసిన ఒక విషయాన్ని గురించి ఒకతను ప్రశ్నించాడు — పవిత్రా! నీ దగ్గర అది ఉన్నదా? ఏదీ ఒకసారి చదివి వినిపించు. పవిత్ర "మనలో బాగా మంచిగా ఉన్నదాన్ని ఎవరైతే ప్రేమిస్తారో, అయినా గూడా మనని ఉన్నట్లుగా గాక ఇంకో రకంగా ఉండమని అడగకుండా ఉంటారో వారే మంచి మిత్రులు."

(మాతృవాక్కులు *CWM* Vol. 14, p. 288)

వారు దాన్ని వివరించమని కోరారు. ఎన్ని రకాల అసంబద్ధంగా ఉండే విషయాలనైనా నేను చెప్పగలను. అయినప్పటికీ...

మామూలుగా మరిచిపోయే విషయమేదో నా మనస్సులో ఉన్నందున దీన్ని వ్రాసాను. సాధారణంగా అందరూ వారి స్నేహితులనుగానీ, పరిచితులనుగానీ వారున్న పద్ధతిలో గాకుండా తమకు నచ్చే పద్ధతిలో ఉండమని అడుగుతారు.... వారు మనస్సులో ఒక ఆదర్శాన్ని ఏర్పరుచుకొని దాన్ని అందరికీ వర్తింప చేయాలనుకుంటారు. ఈ సందర్భంలో నాకు టాల్‌స్టాయి కుమారుడు గుర్తుకు వస్తున్నాడు. అతన్ని నేను జపాన్‌లో కలిశాను. మానవులందరినీ ఒకటి కలపాలని అతను ప్రపంచ పర్యటన చేస్తున్నాడు. అతని ఉద్దేశం చాలా గొప్పగా ఉంది. కానీ అతను ఎంచుకున్న విధానం అంత బాగా లేదు. అతను చాలా దృఢంగా, గంభీరంగా చెప్పాడు: ప్రపంచవాసులంతా ఒకే భాష మాట్లాడుతూ, ఒకే రకంగా తింటూ, ఒకే రకంగా వేషధారణ చేస్తూ, ఒకే నడవడిని కలిగి ఉంటే తప్పనిసరిగా ఐక్యతవచ్చి తీరుతుంది అని, దీన్నిసాధించడానికి ఏవిధమైన ప్రయత్నాలు చేస్తావని అడిగినప్పుడు అతను ఈ విధంగానే దేశాలు తిరుగుతూ ఒక క్రొత్త సార్వత్రిక భాషను ప్రచారం చేస్తూ, ఒక క్రొత్త సార్వత్రిక వేషధారణను, సార్వత్రిక అలవాట్లను నేర్పిస్తూ ఉంటే సరిపోతుందని చెప్పాడు... తను అలాగే చేస్తానని చెప్పాడు! (శ్రీమాత నవ్వుతూ ఇలా అన్నారు) ప్రతివారూ వారి అల్పపరిధిలో అలాగే ఉంటారు. అతనికి ఒక ఆదర్శం ఉంటుంది. సత్యమైన, సుందరమైన ఉదాత్తమైన దివ్యం కూడా అయిన భావన ఉంటుంది. ఈ భావనను అందరిచేత అనుసరింపచేయా లనుకుంటాడు. ఇలా చాలామందికి దైవమంటే కూడా ఒక రకమైన అభిప్రాయం

ఉంటుంది. తమ అభిప్రాయాన్ని దైవంపై విధించాలని శాయశక్తులా ప్రయత్నించేవారు చాలామంది ఉన్నారు. వారి ప్రాణాలు పోయేదాకా మామూలుగా వాళ్ళు నిరాశ చెందరు.

...ఎవరికైనా ఇతరులపై కొన్ని అభిప్రాయాలుండి, వారి జీవిత విధానం వీరికి నచ్చనప్పుడు దానిక్కారణం వారి ప్రవర్తన తాము అనుకున్నట్లుగా లేకపోవడమే. మనం ఒక విషయం మరిచిపోకూడదు: ఈ విశ్వంలో ఏ రెండు వస్తువులు ఒకే విధంగా ఉండవు. రెండు ఒకే విధంగా ఉన్నప్పుడు ఆ రెండవదాని అవసరం ఏముంది? ఒక అనంత బహుత్వం మధ్య సామరస్య సిద్ధికై ఈ విశ్వం ఏర్పడింది. అందులో ఏ రెండు చలనాలుగానీ ఏ రెండు చైతన్యాలు ఇంకా ఎక్కువగానీ ఒకే విధంగా ఉండవు. అటువంటప్పుడు మనం మధ్యలో కలుగచేసుకునే హక్కుగానీ, మన ఆలోచనలకు సరితూగేటట్లే ఎదుటివారు ఉండాలనుకొనే హక్కుగానీ మనకేముంది?... ఎందువల్లనంటే మనం ఒక విధంగా ఆలోచించేటప్పుడు ఎదుటివారూ ఆలోచనాసరళి అలాగే ఉండాలని మనం అనుకోకూడదు. నీవు ఒక తరహా మనిషివైతే ఎదుటివారు అదే తరహాకి చెంది ఉండరు. నువ్వు తెలుసుకోవలసింది ఏమిటంటే ప్రపంచంలో చెదిరిపోయి ఉన్న వస్తువుల నన్నిటినీ సామరస్యపరచి, సమన్వయపరచి దేని స్థానంలో దాన్ని ఉంచడం. ఏకరూపకతలో సామరస్యం లేదుగానీ, దేని స్థానంలో దాన్ని నిలిపి సామరస్యం సాధించినప్పుడే ఏకత్వం సిద్ధిస్తుంది.

ఒక స్నేహితుని దగ్గర నుంచి ఏదైనా ఆశించే హక్కు ఉందనుకుంటే ఇదే నీ ప్రతిస్పందనకి ప్రాతిపదికగా ఉండాలి. అంటే ఆ స్నేహితుడు తన మాదిరే ఉండాలనుకోకుండా అతనిని అతనుగానే ఉండనివ్వాలి.

నేను మొదట్లో చెప్పినట్లుగా "అతను నీలో ఉన్న ఉత్కృష్టతను ప్రేమిస్తాడు"... అనే దాన్ని ఇంకా సానుకూలంగా చెప్పాలంటే: ఒక మంచి స్నేహితుడు దిగజార్చే పనులను, బుద్ధితక్కువ పనులను తనతోబాటు చేయమని ప్రోత్సహించడు, తనతో బాటు చెడుమార్గాల్లోకి దించడు. నీవు చేసే వెధవ పనులకు నిన్ను మెచ్చడు. అంతవరకూ చెప్పవచ్చు. కానీ సర్వసాధారణంగా, మరీ తరచుగా ఎక్కువగానే కొంతమందితో స్నేహం చేస్తావు; అతనితోపాటు నైచ్యానికి దిగజారినా కూడా నీలో ఆశాంతి కలుగదు; తప్పుడు పనులు చేయడంలో సహకరించేవారినే తమ ముఖ్య నేస్తాలనుకుంటారు, స్కూలు కెళ్ళకుండా వీధులు పట్టి తిరుగుతూ తోటల్లో

పళ్ళు దొంగిలిస్తూ టీచర్లను గేలిచేస్తూ తిరిగేవారితోనే జట్టు కడతారు. అందువల్లనే నేను అలా చెప్పాను. "వారు నీ నిజమైన స్నేహితులు కారు." అయినప్పటికీ వారితోనే నీకు సదుపాయంగా ఉంటుంది; ఎందువల్లనంటే నీవు తప్పుచేస్తున్న భావన నీకు కలుగనీయరు. ఎవరైనా వచ్చి నీకు మంచి చెప్పబోతే: "అల్లా జులాయిగా వీధులు పట్టి వెధవ పనులు చేస్తూ తిరక్కపోతే క్లాసులకి వస్తే ఉపయోగంగా ఉంటుందని అనిపించటం లేదా!" అంటే దానికి నీవు 'నన్ను విసిగించకు'! నీవేమీ నా మిత్రుడవు కాదు కదా!" అంటావు.

ఇక్కడ కొంతమంది పిల్లలు చాలా అభివృద్ధి దిశలో ఉన్నవారుండేవారు. వారు తరగతిలో కష్టపడి పనిచేస్తూ ప్రథమ శ్రేణిలో ఉండటం వల్ల నేను వారిపై చాలా ఆశలు పెట్టుకున్నాను. కానీ వారు ఈ తరహా స్నేహాల వల్ల పూర్తిగా పాడైపోయారు. ఈ రోజు ఆ విషయాలు చెప్పుకుంటున్నాం కాబట్టి ఈ విషయమై నేను బాధపడుతున్నాను. ఇప్పుడైతే అటువంటివారికి ఆ స్నేహితులను మిత్రులనుకోకుండా బద్ధశత్రువు లనుకొని అంటువ్యాధుల నుంచి కాపాడుకున్న విధంగా వారి బారి నుంచి రక్షించుకోవలసిందిగా చెపుతాను.

అంటువ్యాధులున్న వారిని దగ్గరకు చేరనీయకుండా జాగ్రత్తపడి ఆ అంటువ్యాధి ప్రబలకుండా వారిని వేరు చేస్తాము. దురలవాట్లు, దుష్ప్రవర్తన, దుర్మార్గము, దుర్నీతి, బూటక ప్రకృతి, నీచత్వము మొదలైనవి అంటువ్యాధుల కంటే ప్రమాదకరమైన జాడ్యాలు. వీటి నుంచి జాగ్రత్త పడాలి. నీకు మంచి స్నేహితులు ఎవరు అంటే ఎవరైతే జుగుప్సాకరమైన చెడ్డపనుల జోలికి వెళ్ళరో, తుచ్ఛమైన ఆకర్షణలకు లోబడకుండా నిన్ను కాపాడుతారో వారే స్నేహితులు. అటువంటివారితోనే కలవాలి కానీ సరదా మనిషి అని నీ చెడ్డగుణాలను బలపరిచేవారితో తిరగకూడదు. అదే నేను చెప్పేది.

ఎటొచ్చీ నీ కంటే విజ్ఞత కలవారితోనూ, ఎవరి సాన్నిహిత్యం వల్ల నిన్ను నీవు నియంత్రణ చేసుకొనే శక్తి నీకు వస్తుందో, నీ పురోగతి కొనసాగుతుందో, చక్కని దృక్పథంతో మెలగగలుగుతావో అటువంటి వారితోనే స్నేహం చేయాలి. తుదిమెరుపుగా నీకు చెప్పేదేమంటే నీ ముఖ్య స్నేహితుడుగా ఉండేది భగవంతుడు కాదా? ఆయనతో అయితే అన్నీ చెప్పుకోవచ్చు, ఏదీ దాచకుండా బయటపెట్టవచ్చు కదా! కరుణకు ఆలవాలమే ఆ భగవంతుడు, తప్పులను తిరిగి చేయనప్పుడు

వాటిని తుడిచిపెట్టేయగలడు*. సిద్ధిని పొందే మార్గం సుగమం చేయగలడు; అన్నిటినీ అర్థం చేసుకోగలడు, అన్నీ నివారణ చేయగలడు, మార్గంలో చేయూత నీయగలడు, నీవు తప్పిపోకుండా సహాయం చేస్తాడు, తప్పటడుగులు వేయకుండా, పడిపోకుండా నీ గమ్యం వైపు సూటిగా కొనసాగేటట్లు చేయగలడు. అతను నిజమైన మిత్రుడు, మంచిరోజుల్లోనూ, చెడురోజుల్లోనూ గూడా నీ నేస్తము, నిన్ను అర్థం చేసుకోగలడు, నీకు మేలు చేయగలడు, నీకు అవసరమొచ్చినప్పుడంతా నీ పక్కనే ఉంటాడు. నీవు మనస్ఫూర్తిగా పిలిస్తే వచ్చి నిన్ను నడిపించడానికీ, నిలబెట్టడానికీ సంసిద్ధంగా ఉంటాడు — యథార్థంగా నిన్ను ప్రేమించడానికి కూడా.

మూలం:శ్రీమాత (CWM 1st edition Vol. 9, pp. 54,55)
అనువాదం అమరవాది ప్రభావతి, అమరవాది వేంకటరామ శాస్త్రి)

---

* 1961 వ సంవత్సరంలో ఈ సంభాషణ వెలువరించినప్పుడు ఈ మాట మీద శ్రీమాత ఇలా వ్యాఖ్యానించారు. అవే తప్పులను తిరిగి తిరిగి చేసినప్పుడు ప్రతి నిమిషం దాన్ని అతను సృష్టిస్తూనే ఉంటాడు కాబట్టి దాన్ని పోగొట్టలేము. ఎవరైనా ఏదైనా తప్పు చేసినప్పుడు అది ఎటువంటిదైనప్పటికీ అతని జీవితంలో దాని పరిణామాలు ఉంటూనే ఉంటాయి. ఆ కర్మ పరిహారమయ్యేదాకా అంతే. కానీ భగవత్కృప పొందగలిగితే మాత్రం దానికా పర్యవసానాలను నిర్మూలించే శక్తి ఉంటుంది; అయితే ఆ తప్పును మళ్ళీ చేయకూడదు. తను మాత్రం అవే బుద్ధితక్కువ పనులు చేస్తూండవచ్చు; భగవత్కృప వాటి నన్నిటిని తప్పిస్తూంటుంది, అనేసుకోకూడదు. అది అలా జరగదు. జరిగినదంతా ఇంకా ఏమీ లేకుండా భవిష్యత్తుపై ప్రభావం ఏమాత్రం పడకుండా పూర్తిగా శుభ్రంగా పరిశుద్ధమైపోవచ్చు. కానీ ఒక షరతు ఏమిటంటే వారు దానిని నిత్యవర్తమానంగా మార్చకూడదు. ఆ దుష్టచలనాన్ని నీకు నీవే ఆపేయగలగాలి. అదే ప్రకంపనాలు మళ్ళీ మళ్ళీ ఉత్పన్నంకాకూడదు.

ఆధ్యాత్మిక ఘనవిజయం

(భువన చైతన్య పరివర్తనకై శ్రీఅరవిందులు చేస్తున్న సాధన 1926, నవంబరు 24 న మహాద్భుతమైన మలుపు తిరిగింది.[1] ఆనాడు "అధిమానస అధిదేవతాశక్తి" అవరోహించింది. అది భూమి ఎరుగని మహోన్నత శక్తి శ్రేణి. ఆ రోజును దివ్యజనని సిద్ధిదినంగా ప్రకటన చేశారు. అదే విజయ దినోత్సవం. ఈ శక్తిపాతం అతిమానసయోగ సాధనాపథంలో ఒక గొప్ప ముందడుగు అని దివ్యజననే చెప్పారు. ఈ సంఘటనను గురించి శ్రీఅరవిందుల వివరణ....)

24 వ తేది (1926 నవంబర్) భౌతికంలో శ్రీకృష్ణుడు అవతరించిన రోజు.

అతిమానస మహోజ్వల తేజస్సు కాదు శ్రీకృష్ణుడు. కృష్ణుని అవరోహణ అంటే అధిమనస్సు అధిదేవత అవరోహణ. శ్రీకృష్ణుని అవరోహణ, అతిమనస్సు ఆనందం అవరోహణకు సన్నద్ధం చేసింది. కాని శ్రీకృష్ణుని అవరోహణతో పాటు అతిమనస్సును తీసుకుని రావడం జరగలేదు. శ్రీకృష్ణుడు ఆనందమయ పురుషోత్తముడు. అధిమనస్సు ద్వారా ప్రకృతి పరిణామాన్ని ఆనందం వైపు నడిపిన మహనీయ అవతారం ఆయన.

*

24 నవంబరున జరిగిన దివ్యసంఘటన భూమిపై అతిమానస సిద్ధి అవరోహణకు సన్నద్ధం చేసింది. ఆ రోజునుండి శ్రీఅరవిందులు మరింత ఏకాంతంలోకి వెళ్లి, ప్రగాఢమైన, మహాశక్తివంతమైన ధ్యానంలో మునిగిపోయారు.

(1950, నవంబరు 20 న శ్రీఅరవిందులు ఈ మేరకు అనిల్ బరన్ తయారుచేసిన పత్రంపై సవరణ చేశారు.)

*

ప్రశ్న: మీరు నిద్ర, ఆకలి, వ్యాధి, మృత్యువును జయించినట్లు దత్త ఆ రోజున ప్రకటించింది. ఏ సాధికార ప్రజ్ఞతో ఆమె ఆ ప్రకటన చేసింది/

జ: ఈ మహాద్భుత ప్రకటన విషయం నాకు తెలియదు.

---

1 Overmind Godhead అధిమానస అధిదేవత

ఆనాడు దైవం (దానిని కృష్ణుడనవచ్చు, లేదా దైవసాన్నిధ్యం అనవచ్చు, ఏదైనా మీ ఇష్టం) భౌతికంలోకి దిగి వచ్చింది. ఇంకా సాధన చేయడానికై నేను ఏకాంతంలోకి ఉపసంహరించుకున్నట్లు కూడా ప్రకటించాను. ఒక వేళ అంతా నవంబరు 24 నే సాధించి వుంటే, అతిమానసం దిగివుంటే ఇక చేయవలసింది ఈ భూమిపై ఏమి మిగిలి వుంటుంది? మరేమంత ఘనప్రయోజనం కోసం నేను ఏకాంతం లోకి వెళ్లాలి? ఈ మహాసిద్ధి ఒక రోజులో లభించేదా?

దత్తా అలా అని వుంటే, భవిష్యత్ సాక్షాత్కార క్షణంలో, ఆవేశంతో అని వుండవచ్చు. భవిష్యత్తును వర్తమానంలో ఆమె చూసి వుండవచ్చు.

శ్రీఅరవిందులు

*

(1930 నవంబరు 24 న అనిల్‌బరన్ డైరీలో రాసిన విషయం)

దత్తా (దివ్యజననిని సేవించే ఐరిష్ దేశస్థురాలు) 1926 నవంబరు 24 న సాధనలో ఘనవిజయం గూర్చి ప్రకటన చేశారు. దాని సారాంశం: "ఆయన "(శ్రీఅరవిందులు) జీవితాన్ని జయించారు. మరణాన్ని జయించారు. సమస్తాన్ని జయించారు. శ్రీకృష్ణభగవానుడు అవతరించాడు." గతరాత్రి దివ్యజనని ఆ ప్రకటనకు అర్థం వివరించారు: శ్రీకృష్ణుడు అంతకు ముందు లేడని కాదు. నవంబరు 24 న అత్యంత భౌతిక పదార్థ లోతులలో అవతరించాడు. నవసృష్టి నిర్మాణ యజ్ఞాన్ని చేపట్టవలసిన కాలం ఆసన్నమైనదని తనకు తెలుసునని శ్రీఅరవిందులు అన్నారు.

ఆ రోజుల గూర్చి దివ్యజనని మాట్లాడుతూ, ఆనాటి వాతావరణం దివ్యావేశ ప్రదీప్తమై వుంది. దేవతల దివ్యభూమిక అధిమనస్సు భౌతిక శ్రేణితో అనుసంధానం చేయబడింది. ఈ అగ్నిస్పర్శ అవసరం లేకపోతే అతిమానస పరివర్తన సంభవమయ్యేది కాదు. ప్రస్తుతం సాధన మరో రంగంలో సాగుతోంది. అది అవసరం కాబట్టి.

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

ఎ. బి. పురాణి నివేదిక

24 నవంబరు 1926 — సిద్ధిదినం

ఈ రోజు ప్రాముఖ్యతను గురించి అర్థం చేసుకోవాలంటే గతంలోని శ్రీఅరవిందుల 1908-1909 జైలు అనుభవాలను 24 నవంబరు 1926 అనుభవాలతో జోడించి చూడవలసిన ఆవశ్యకత ఉంది. శ్రీఅరవిందులు తన సాధన గురించి 1920 లో బరీన్‌కు వ్రాసినదానిని గూడా తప్పక పరిగణిచవలసి ఉంది.

బరీన్‌కు ఏప్రియల్ 1920 లో శ్రీఅరవిందులు వ్రాసిన లేఖలో, 1910 లో పాండిచ్చేరికి రాక ముందు తన యోగస్థితిని 'ప్రాథమిక' లేక 'శిక్షణా స్థాయి' గా వర్ణించారు. అంటే అది అతిమానసిక యోగానికి ప్రాథమిక దశ అన్న మాట. "మనలో ఉన్న ఆ జగద్గురువు నా కప్పుడు సంపూర్తిగా నా పథ నిర్దేశనం చేశాడు. దాని సంపూర్ణ సిద్ధాంతమూ, ఈ యోగప్రక్రియకు సంబంధించి 10 అంగాలనూ నాకు తెలియజేశాడు ఈ పది సంవత్సరాలూ (1910-1920) అనుభవంలో దాన్ని నేను అభివృద్ధిపరచుకొనేటట్లు నన్ను తయారుచేస్తూ వచ్చాడు, అది ఇంకా పూర్తి కాలేదు".

"మనం పైపైకి అతిమానసస్థాయికి ఎదగలేకపోతే, విశ్వం అంతిమ రహస్యాన్ని తెలుసుకోలేం దాని వలన తలెత్తే సమస్య పరిష్కరించబడక అలాగే ఉండిపోతుంది."

"ఈ మార్పు జరగడం అంత తేలికైన విషయమేమీ కాదు. ఈ పదిహేను సంవత్సరాల తర్వాత నేను అతిమానసంలోని మూడు స్థాయిలలోని నిమ్నస్థితికి మాత్రమే ఇప్పుడు ఎదుగుతున్నాను., కింద జరిగే కార్యకలాపాలన్నింటినీ దానిలోనికి ఉద్ధరించే ప్రయత్నం చేస్తున్నాను. కాని ఈ సిద్ధి సంపూర్ణమైన తర్వాత, కచ్చితంగా భగవంతుడు నా ద్వారా ఇతరులకు తేలికగా అతిమానససిద్ధిని తక్కువ కృషికే తప్పక అందించగలడని దృఢంగా నమ్ముతున్నాను. అప్పుడు నా అసలైన పని మొదలవుతుంది. ఈ పనిలో సఫలతకు నేను అసహనంతో లేను. భగవంతుడు నిర్ధారించిన సమయంలో ఏమి జరగాలో అది జరుగుతుంది. నాకున్న అల్ప అహం బలంతో నిలకడ కోల్పోయి తొందరపాటుతో ఒక్కసారిగా రంగంలోకి దిగి పని మొదలుపెట్టాలనే ఉద్వేగపూరిత ప్రేరణ ఏమీ లేదు. ఒక వేళ నేను నా పనిలో

విఫలమైతే నేనేమీ నిరాశతో కుంగిపోను. ఇది నా పని కాదు, భగవంతునిది నేను ఏ ఇతర పిలుపునూ పట్టించుకోను, దైవం నన్ను కదిలించినప్పుడే నేను కదులుతాను."

"నాకు వందల వేల శిష్యులు అవసరం లేదు. తమ అప్రధానమైన అల్ప అహాన్ని పరిశుద్ధి చేసుకుని, దైవం పనిముట్లు గలిగే ఒక వందసంపూర్ణ మానవులను నేను పొందగలిగితే చాలు."

"అపరిపక్వ వ్యక్తి అపరిపక్వ వ్యక్తుల మధ్యలోకిపోతే అతడు ఏమి చేయగలడు?"

పైన ఉదహరించబడిన వాక్యాలు శ్రీఅరవిందులు పాండిచ్చేరి వచ్చినప్పుడు ఆయన తన దారి కోసం చీకటిలో వెతుకులాడ లేదనే విషయాన్ని సవిస్తరంగా తెలియజేస్తున్నాయి.; ఆయన మార్గం చాలా స్పష్టంగా ఆయన ముందుంది. 1910 తరువాత ఆయన యోగమంతటిని దైవం తన చేతిలోకి తీసేసుకున్నాడు, పది అంగాలతో సాధన మార్గం ఆయనకు విశదం చేయబడింది. మనస్సుకు పైన అతిమానసిక లోకం ఉన్నదనే సంగతి ఆ రోజులలోనే ఆయనకు రూఢిగా తెలుసు, 1920 సంవత్సరంలో ఆ చైతన్యపు నిమ్నస్థాయికి ఆరోహించడంలో ఆయన కృతకృత్యులయ్యారు; దానితో పాటుగా తన ప్రకృతిలోని ప్రతి కదలికనూ ఆ స్థాయికి ఉద్ధరించగలిగారు.

అంతేకాక కార్యనిర్వహణలో ఆయన అసహనంతో లేరు. ఆయన తలపెట్టిన కార్యాన్ని అజ్ఞానమయమైన మానవ పనిముట్లతో గాక, ఉన్నత చైతన్యంతో చేయాలని అనుకున్నారు. అతిమానసికశక్తి అవరోహించి పరిపూర్ణస్థితిలో స్థిరపడటం జరిగితే, అప్పుడు చాల తక్కువ ప్రయత్నంతో ఇతరులు లాభపడగలరని ఆయన గట్టిగా విశ్వసించారు.

అతిమానససిద్ధి కోసం తపస్సు జరుగుతుండగా, అదృష్టవశాత్తు, దైవం పంపించినట్టుగా, శ్రీమాత, శ్రీఅరవిందులతో కలిసి ఆ గొప్ప ఆధ్యాత్మిక కార్యక్రమంలో చాలా సన్నిహితంగా పనిచేశారు. తమ మార్గదర్శనానికి శిష్యులు శ్రీమాత చెంతకు పోవటం 1926 వ సంవత్సరం ప్రారంభం నాటికే మొదలయింది. అందులో ఆశ్రమంలో ఉండే మహిళా శిష్యులలో కొంతమంది — ముగ్గురు లేక నలుగురు శ్రీమాత చెంతకు ధ్యానానికి వెళ్లేవారు. 1926 ఆగష్టు నుంచి శ్రీమాత చెంతకు వెళ్ళే శిష్యులు అధికమవసాగారు. అది ఏ విధంగా ఉందంటే, శ్రీఅరవిందులు తనలో తాను ఏకాంతంలో ఉంటుండగా, శ్రీమాత ఒక్కసారిగా ముందుకు వచ్చి

సాధకుల అంతరంగ సాధనకు, మార్గదర్శకాన్నీ, వారి బాహ్య ఆశ్రమ జీవిత యాజమాన్య మహాకార్యాన్నీ తన భుజస్కంధాల మీదికి తీసుకున్నారు. ధ్యానాలు ఇంకా ఎక్కువ ఏకాగ్రత, తీవ్రతగల స్థాయికి చేరుకొన్నాయి. శ్రీఅరవిందులు సాయంత్రం వచ్చి, శిష్యులతో కూర్చునే సమయం అధికాధికంగా ఆలస్యం అవుతూ వచ్చింది. ఈ మార్పులను ఏ ఒక్కరూ అసహజంగా భావించకపోవడం ఆశ్చర్యం కదూ! శ్రీమాతారవిందుల ఆ బృహత్తర కార్యక్రమంలో శిష్యుల పాత్రకు ఏ ప్రాముఖ్యతా లేదు, అయినప్పటికీ ఆశ్రమంలోని అంతరంగ, బాహ్య వాతావరణంలోని మార్పులకు వారు సాక్షులయ్యారు.

1926 ఆగష్టుకు ముందూ, ఆ తర్వాతా సాయంత్రం పూట జరిగే సంభాషణల తీరును బట్టి ఉన్నతోన్నతమైన అతిమనస్సుకూ మనస్సుకూ రెండింటికీ అనుసంధానం ఉండాలనే దాని ప్రాముఖ్యత నొక్కి చెప్పబడిందనేది చాలా మటుకు స్పష్టమయిన విషయం. శ్రీఅరవిందులు ఇలా అనుసంధానంగా ఉన్నదాన్ని అధిమనస్సని అన్నారు. 1920 లో బరీన్‌కు వ్రాసిన తరువాతి 6 సంవత్సరాల కాలంలో ఆయన ఒక ఉన్నత చైతన్యంలోనికి ఆరోహించడం మాత్రమే కాకుండా, దానిని ప్రకృతి లోనికి అవరోహింప చేయడంలోనూ చాలా ముందుకు వెళ్ళిపోయారనే విషయం స్పష్టంగా తెలుస్తూనే ఉంది. 1926 నవంబరు నెల ప్రారంభంలో చాలామార్లు సాయంత్రం సంభాషణలు, దైవచైతన్యం అవతరణ సంభావ్యతా, అవతరణా విధానం వైపుకు సాగిపోయేవి ఈ సాయంత్రం సమావేశాలలోని మాటల కారణంగా చాలామంది శిష్యులకు అటువంటి అవతరణ దగ్గర పడబోతున్నదనే భావన ఉదయించింది. దేవుళ్ళ అవరోహణ జరగవచ్చని అనుకోవటమూ జరిగింది. శ్రీఅరవిందుల దివ్యజీవన గ్రంథంలో అధిమనస్సు భూమిక అధిమనః చైతన్యం, అధిమనస్సు భూమికలోని భగవంతుళ్ళ గురించి చాలా స్పష్టంగా వివరించారు. ఇక్కడ నేను ఆ అధ్యాయనం నుంచే కొన్ని పంక్తులను ఉదహరింస్తాను, ఇది 1926 నవంబరు 24 న జరిగిన అవతరణను అర్థం చేసుకోవడానికి ఉపయుక్తమవుతుంది.

"మనం మహాసత్యం యొక్క శక్తులను అనేక అధిష్టాన దేవతలుగా తలంచితే, అధిమనస్సు అనేక లక్షల అధిష్టాన దేవతలను కార్యరంగంలోకి దించుతుంది, ప్రతిదీ తనదైన లోకాన్ని సృష్టించుకోగలిగిన శక్తిని కలిగి ఉంటుంది, ప్రతి లోకమూ, ఇతర లోకాలతో సత్ సంబంధాలనూ, సందేశాలను ఇచ్చిపుచ్చుకోవటాన్నీ, పరస్పర

అన్యోన్య సంబంధాలనూ నెరపగలదు. వేదం వివిధ దేవుళ్ళ ప్రకృతి యొక్క వ్యవస్థీకరణలను పేర్కొంది: అవన్నీ ఒకే సత్ పదార్థమనీ, ఋషులు వాటికి అనేక పేర్లను పెట్టారనీ చెప్పబడింది; అయినప్పటికీ ప్రతి దేవుడూ స్వయంగా ఆ సత్పదార్థమే అతడు అన్నట్లుగా, ఇతర దేవుళ్ళందరూ కలిసినవాడే అతడన్నట్లు లేకా వారందరినీ అతడు తనలోనే కలిగి ఉన్నట్లుగా పూజించబడ్డాడు; అయినప్పటికీ తిరిగి ప్రతి దివ్యమూర్తీ మిగతా సహచర మూర్తులందరితో ఒక్కొక్కప్పుడు కలిసి, ఒక్కొక్కప్పుడు విడిగా, ఒక్కొక్కప్పుడు అదే సత్పదార్థపు ఇతర అధిష్ఠాన దేవతలందరికీ పూర్తి వ్యతిరేకంగా పైకి కన్పించేటట్లు వ్యవహరిస్తున్నట్లుగా చెప్పబడింది. అతిమనస్సులో ఇదంతా ఒకే సత్పదార్థపు సామరస్య ఖేలనగా ఏకం చేయబడి ఉంటుంది; అధిమనస్సులో ఈ మూడు స్థాయిలు దేనికదేగా విడిపోయికర్మ కొనసాగించేవిగా అవుతాయి. కర్మకూ, తనదైన ప్రధాన అభివృద్ధి సూత్రానికీ, పర్యవసానాలకూ ప్రాతిపదికగా అవుతుంది. అయినప్పటికీ ప్రతిదీ ఇతరమైన వాటితో అధికతరమైన సామరస్యతాపూర్వక సంకీర్ణ మిశ్రమంగా కలిసిపోగల శక్తిని కలిగి ఉంటుంది. ఏకైక సత్పదార్థంలో ఇదంతా ఏ విధంగా ఉంటున్నదో అదే విధంగా మహాచైతన్యంతోనూ, మహాక్రియాశక్తితోనూ ఉంటుంది. ఆ ఒకే ఒక మహాచైతన్యం అనేక స్వతంత్ర, జ్ఞానరూపాలలో విడిపోతుంది; ప్రతిదీ తాను సాక్షాత్కరించుకోవలసిన తనదైన సత్యసూత్రాన్ని అనుసరిస్తుంది. ఒకే ఒకటయిన ఆ సంపూర్ణ, బహుముఖాలతో కూడిన పరమ సత్య-భావన తన బహుపార్శ్వాల లోనికి చీలిపోతుంది; తనను తాను వాస్తవం చేసుకోగల శక్తితో మహాభావన క్రియాశక్తిగా మారిపోతుంది. ఒకే ఒక్కటయినటువంటి మహా చైతన్య-క్రియాశక్తి తన లక్షల శక్తులుగా విడుదలవుతుంది. ప్రతి శక్తీ తనకు తాను సఫలత పొందే హక్కును కలిగి ఉండటం లేదా అవసరమనుకుంటే, నాయకత్వం ఆధిపత్యాన్ని ఆపాదించుకుని, అవసరమైతే తన ఇతర శక్తులను ఉపయోగించుకుంటుంది. అదే విధంగా సత్ యొక్క దివ్యానందం అనేక విధాలైన ఆనందాలుగా విసృజమై, ప్రతిదీ తనలో స్వతంత్ర సంపూర్ణతనూ లేక పరమోత్కృష్ట సార్వభౌమత్వాన్నీ కలిగి ఉంటుంది. ఆ విధంగా అధిమనస్సు ఆ ఒకే ఒక్క సత్ -చిత్ -ఆనందానికి అనంత సంభావ్యతలను జాలువార్చే లక్షణాన్ని సృష్టికీ, దాని విధివిధానాలకూ, దాని కాలగతికీ, దాని పర్యవసానాలకూ కారణమవుతూ అంతులేని వైవిధ్యాల క్రీడగా మారిపోయే అనేక లోకాలనూ లేదా అన్నింటినీ కలిపి

ఒకే లోకంగానూ అభివృద్ధి చేయగలందులకై ఇస్తుంది.".[1]

"(అధిమనస్సులో) ప్రతి దేవుడూ దేవుళ్ళందరి గురించీ సృష్టిలో వారి స్థానం గురించిన జ్ఞానాన్ని కలిగి ఉంటాడు; ప్రతి మహాభావం ఇతర భావాలన్నింటినీ, జీవించేందుకు వాటికి గల హక్కునూ అంగీకరిస్తుంది. ప్రతి మహాక్రియాశక్తీ ఇతర శక్తులన్నింటికీ, వాటి సత్యానికీ, పర్యవసానాలకూ ఒక స్థానాన్ని అనుమతిస్తుంది. విడిగా సఫలత నొందిన ఏ ఉపాధి ఆనందం లేక ప్రత్యేకత అనుభవం, ఇత ఉపాధుల ఆనందానుభవాన్నీ లేదా ఇతర అనుభవాలనూ వ్యతిరేకించటం లేదా తోసిరాజనటం చేయదు. అధిమనస్సు విశ్వగతమైన మహాసత్య న్యాయసూత్రాలతో, బృహత్తరమైన, అనంతమైన సర్వతోముఖ సమదృష్టిని కలిగి ఉంటుంది. దాని శక్తి అన్నింటి క్రియాశీలతే కాకుండా భిన్న మైన క్రియాశీలతతోనూ ఉంటుంది."[2]

వ్యక్తిగతమైన అనుభవాల ద్వారా పొందిన సంకేతాలు లేక అక్కడ జరుగుతున్న పరిణామాలతో చాలామంది శిష్యుల మనస్సులలో ఉన్నత దివ్యచైతన్యం అవతరించబోతున్నదనే భావం పెరిగిపోయింది. ఆశ్రమంలోని బాహ్యవ్యవస్థలో పెద్దపెద్ద మార్పులు జరగబోతున్నవనే అనుభూతిని చాలామంది పొందారు. సాధారణంగా సాయంత్రం 4 గంటల 30 నిమిషాల తర్వాత వచ్చి బయట కూర్చునే సమయానికి బదులుగా, శ్రీఅరవిందులు 6 లేక 8 గంటలకు రావటం జరిగేది. ఒక రోజు రికార్డు స్థాయిలో అధికాధికంగా తెల్లవారుఝామున 2 గంటలకు రావటం జరిగింది! ఆయన సమస్త గొప్ప శక్తులనూ యోగం ఉన్నత దివ్యచైతన్యాన్ని కిందికి తీసుకురావటమనే బృహత్తర కార్యక్రమం తీసుకుందనే విషయం సుస్పష్టం. అంతేకాక ఆయన ఆ పనిలో ఒక్క క్షణమైనా వదలుకోవటానికిగాని లేక మరొక విషయానికి మరలటానికిగాని ఇష్టపడలేదు. బాహ్యంలో శిష్యులతో సంబంధం పెట్టుకుని గడిపే సమయం ఉపయోగకరమైనదైనప్పటికీ, అంతరంగంలో నిర్వర్తించవలసినదానికి కేటాయించవలసిన సమయం చాలా ఎక్కువ కావలసినదవటం మూలంగా అది ఎక్కువెక్కువ కష్టసాధ్యమౌతున్నది. ఆయన బృహత్తర కార్యక్రమం గురించి ఏమీ

---

1. Sri Aurobindo, *The Life Divine*, Book One (pondicherry: Sri Aurobindo Ashram, 1970), pp. 280-81)

2 Ibid.

తెలియనివారికి దైవకార్యంలో పరిపూర్ణతకు పడే తపనలో ఆయన ఎంత ఏకాగ్రతతో, చిత్తశుద్ధితో ఉన్నదీ ఏమాత్రం అర్థం చేసుకోలేరు. చెప్పాలంటే, బయట ఉన్నవాళ్ళు, అప్పటికే, ఆయన బృహత్తర కార్యక్రమంలో ఏదైనా 'ప్రజోపయోగకరమైనది' జరుగుతోందా అనే సందేహాన్ని వెలిబుచ్చారు. ఆయన ఆధ్యాత్మిక కార్యక్రమం మీద గొప్పగా ఆశలు పెట్టుకున్నవారు, నిశ్చయంగా ఆయనను అభిమానించేవారు నిరాశచెందడం మొదలుపెట్టారు. కొంతమంది వారి అజ్ఞానంలో తెలివితక్కువ ఆలోచనలతో కూడిన నమ్మకాలతో శ్రీఅరవిందులు నిరపేక్ష, పరబ్రహ్మం అన్వేషణలో శూన్యప్రాంతాలలో దారితప్పి ఉంటారని లేదా అనంతుడి అంతుపట్టని నిగూఢమైన చుట్టలలో చిక్కుకుపోయి ఉంటారని శ్రీఅరవిందులు భూమి మీద అనుకొన్నారు. పట్టు కోల్పోయారనీ, చాలా ప్రబలమైన, దారుణమైన బాధలనుభవిస్తున్న మానవజాతి సమస్యలను పట్టించుకోని లేక వినిపించుకోని పరిస్థితిలో ఉన్నారని భావించారు.అలా కాకపోయిట్లయితే, ఎంతో బాధలననుభవిస్తున్న మానవజాతిని ఆయన దివ్యోపశమనంతో రక్షించడానికి ఎందుకు ఆతృతపడరు? ఇప్పటి కంటె ఆ దైవసహాయం అవసరం ఇంకెప్పుడుంటుంది?

కాని పైకి పరస్పర వైరుధ్యాలుగా కనిపిస్తున్నప్పటికీ ఎవరైతే ఆయన సాన్నిహిత్యంలో నివసిస్తున్న అదృష్టవంతులకు మాత్రం ఆయన తీసుకువస్తున్న మహోన్నత శక్తి వాస్తవమైన ఫలితాల నివ్వటంలో సమర్థవంతమైనదని మాత్రమేగాక ఫలితాల నిస్తున్నదనే విషయం బాగా తెలుసు. మహోన్నత మహాశక్తితో ఆయన అనుసంధానం, తాదాత్మ్యత ఎంత సంపూర్ణంగా ఉన్నదంటే ఆయన మిగతావారికి, వారు దగ్గర ఉన్నా లేక దూరాన ఉన్నా దానితో సంపర్కాన్ని కలిగించగలిగారు. ఆయన సహాయంతో చాలా మటుకు రోజూ వ్యక్తుల భౌతిక వివిధ రుగ్మతల నివారణ అయిన ఉదాహరణలున్నాయి. నిరపేక్ష బ్రహ్మంలో దారి తప్పకపోగా, పైపెచ్చు ఆయనకు ప్రతి రోజూ తన మార్గం ఇంకా ఇంకా ఎక్కువగా స్పష్టమౌతున్నది, అంతేగాక భువిపై పరిణామ గతి యొక్క సహజ పతాకస్థాయి అనదగిన అవతరణం తప్పనిసరిగా జరిగితీరుతుందనే అనుభూతి ఆయనకు అధికాధికమౌతున్నది. మానవజాతి మీద ప్రగాఢమైన సానుభూతి, జాలి, శ్రీఅరవిందు ప్రభువుల కంటె ఉన్నవారు ఈ భూమి మీద మరెవ్వరూ లేరని ఆయన శిష్యులకు తెలుసు. నిశ్శబ్దంగా, నిర్దుష్టమైన సహాయం ఆయన నుంచి మానవజాతికి

అందుతున్నదనే విషయం అప్పుడప్పుడు వారికి అస్పష్టంగా దర్శనీయమైంది. "సావిత్రి"లో అశ్వపతి గురించి ఆయన వ్రాసిన "ఆయన ఆత్మనిశ్చలత, సమస్యలతో సతమతమవుతూ పెనుగులాడుతున్న ప్రపంచానికి సహాయం చేసింది" అనే వాక్యం చదివినవారికి అది ఆయన స్వీయజీవన సత్యమనే విషయం తేటతెల్లం. అసలు 'ప్రయోజనకరం' అని జనులు అనేది ఏమిటి? సమస్యలు పరిష్కరించేది అని చెప్పుకొంటూ, పరిష్కరించామనే సంతృప్తినిచ్చే అనిపించే, ఆత్మతృప్తినిచ్చే అసత్య భావనను కలిగిస్తూ, సమస్యలను అపరిష్కృతంగా గాని లేదా సగమే పరిష్కరించిగాని వదలివేసేదాన్నా ప్రయోజనకరమైనది అనేది? వాస్తవానికి అటువంటి భ్రాంతిపూర్వకమైన సంతృప్తులు ఎప్పటికీ ఆయనను మోసగించలేనంత గట్టి పట్టు శ్రీఅరవిందులకు భూమి మీద ఉన్నది. ఆయనకు కర్మసుకౌశలం (పనిలో నైపుణ్యం) అనేది ఉన్నతమైన మహాసత్య-చైతన్యం నుంచి కర్మ చేయడంలోనే ఉంది. భౌతికం లోనికీ, అత్యంత స్థూలపదార్థ చైతన్యంలోనికీ మహోన్నత దివ్యచైతన్యం అవతరించకుండా ఆయన బాహ్యంలో తన పనిని మొదలుపెట్టదల్చుకోలేదు. కేవలం, అప్పుడే, కొత్త జీవనం, దైవాన్ని సమగ్రంగా అభివ్యక్తం చేయగలిగిన జీవనం రూపుదిద్దుకోగలదు. ఆయన మొదలుపెట్టిన ఆధ్యాత్మిక కార్యక్రమ సఫలతలో మానవజాతి సమస్య లన్నింటి యొక్క పరిష్కారం ఉంది.

రోజులు, నెలలు, సంవత్సరాలు గడచిపోతున్నాయి. కాని శ్రీఅరవిందులు తన పని మొదలుపెట్టడానికి ఏమాత్రం తొందరపడటం లేదు. ఆయన సమయాన్నంతా ఆ మహోన్నత మహాశక్తి అవరోహణ సాధ్యమయేందుకు సంసిద్ధం చేయడానికి వినియోగిస్తున్నారు. ఈ ప్రయత్నంలో అజ్ఞానశక్తుల అవరోధం సహజంగానే అమితం. ఒక రోజు సాయంత్రం పూట సంభాషణల్లో భౌతిక కణాలను దివ్యప్రకాశానికి ఉన్మీలనం చేసే మహాద్భుత కార్యక్రమంలో తలమునకలై తీరిక లేకుండా ఉన్నాననీ, దానికి అచేతన అవరోధం చాలా దుస్సాధ్యమైనదిగా ఉన్నదని చెప్పారు. ఇంతటి హెర్క్యులియన్ శ్రమ తన కోసం కాక మానవజాతి కోసమేననే విషయమూ, ఎవరికైనా తెలిస్తే, తరువాత ఆయన సావిత్రిని గురించి "ప్రపంచం అజ్ఞానంలో ఉంటున్నది, అటువంటి ప్రపంచం కోసం ఆమె పోరాడుతున్నది" అని వ్రాసిన మాటలు ఆయన విషయంలో సరిగ్గా సరిపోతాయని గ్రహిస్తారు. ఆ కారణంగా, సహజంగానే శ్రీఅరవిందులు, శ్రీమాతల అనుగ్రహం వలన అవతరణ సామీప్యతను

సంవేదిస్తున్న శిష్యుల మనస్సులు సంపూర్ణమైన ఆశాభావంతో, ఉత్సాహభరితమైన ఏకాగ్రతతో నిండిపోయి ఉండి ఉంటాయి.

1926 నవంబరు ప్రారంభం నుండీ ఉన్నతతర దివ్యశక్తి ఒత్తిడి భరించలేనంత గావడం మొదలయింది. ఆఖరుకు ఎన్నో సుదీర్ఘ సంవత్సరాలుగా శ్రీమాత ఎదురుచూస్తున్న, ఆ మహత్తర దినం రానే వచ్చింది, అది నవంబరు 24. చాలా వరకు సూర్యాస్తమయమైంది, ప్రతివారూ తమ పనులలో మునిగిపోయారు — కొంతమంది సముద్రం వైపుకు వాహ్యాళికి వెళ్ళారు — ఆ సమయంలో శ్రీమాత శిష్యులందరినీ సాధారణంగా ధ్యానం జరిగే వరండాలో సమావేశమవ్వమని కబురు పంపించారు. ఆ వార్త అందరికీ చేరటానికి ఎక్కువ సమయం పట్టలేదు. ఆరుగంటల ప్రాంతానికి శిష్యులలో చాలామంది వచ్చి చేరారు. బాగా చీకటి పడుతోంది. వరండాలో శ్రీఅరవిందుల తలుపు వద్ద నున్న గోడ మీద సరిగా ఆయన కుర్చీ వెనుకగా, మూడు చైనా డ్రాగన్‌లతో (భయం గొలిపే నోటితో పెద్ద బల్లి లేక పాము) నున్న బంగారు లేసు కలిగిన సిల్కు తెర వ్రేలాడదీయబడి ఉంది. ఆ మూడు డ్రాగన్‌లు ఏవిధంగా ఉన్నవంటే ఒకదాని తోక మరొకదాని నోటిలో ఉంది, ఆ విధంగా మూడూ తెరమీద ఒక చివరి నుంచి మరొక చివరి వరకూ పరుచుకుని ఉన్నాయి. తరువాత మాకు తెలిసినదేమంటే చైనాలో ఒక సామెత ఉంది. అది, ఆ మూడు డ్రాగన్లూ కలిసినప్పుడు మహాసత్యం తనంత తాను భూమి మీద అభివ్యక్తమౌతుంది (భూమికీ, మనస్సీమలకూ, ఆకాశానికీ సంబంధించిన డ్రాగన్లు). ఆ రోజు నవంబరు 24 న మహాసత్యం అవతరిస్తున్న తరుణంలో ఈ తెరను వ్రేలాడదీయటం ప్రాధాన్యత సంతరించుకొంది.

శిష్యులందరూ అక్కడ చేరిన తర్వాత అక్కడి వాతావరణంలో గంభీరమైన నిశ్శబ్దం ఆవరించుకుని ఉన్నది. చాలామంది పెద్ద వరదలాగా మహాప్రకాశం పైనుంచి క్రిందిగి దూసుకురావటం చూశారు. అక్కడ ఉన్న ప్రతివారూ వారి తలమీద ఒక విధమైన ఒత్తిడి అనుభూతిని పొందారు. అక్కడి పరిసర వాతావరణం మొత్తం ఒక విధమైన విద్యుదావేశంతో దట్టించబడింది. ఆ నిశ్శబ్దంలో, ఆశావహపూరితమైన ఏకాగ్రతా, ఆకాంక్షలతో నిండిన వాతావరణంలో, ఆ విద్యుదావేశం దట్టించబడిన వాతావరణంలో, సాధారణమైనటువంటిదే, కాని ఈ రోజు ఒక విధంగా అసాధారణంగా, ప్రవేశద్వారం వెనుక నుంచి 'టిక్' అనే ధ్వని వినబడింది. ఆశాభావంతో ఎదురుచూస్తున్న

వారందరి ఉద్వేగం కట్టలు త్రెంచుకుంది. సగం తెరువబడిన తలుపు మధ్య నుంచి శ్రీఅరవిందులు, శ్రీమాత కనిపించారు. శ్రీమాత తన కనుసైగతో శ్రీఅరవిందులను మొదట బయటకు వెళ్ళమనగా, అటువంటిదే అయిన కనుసైగతో శ్రీఅరవిందులు ఆమెనే ముందు వెళ్ళమని సూచించారు. నెమ్మదిగా, హుందాగా అడుగిడుతూ శ్రీమాత ముందు బయటికి వచ్చారు. ఆమె వెనుక రాచఠీవితో శ్రీఅరవిందులు వచ్చారు. ఈ రోజు మామూలుగా శ్రీఅరవిందుల ముందు ఉండే చిన్న మేజాబల్ల తీసివేయబడింది. ఆయన కుడి వైపున చిన్న స్టూలు మీద శ్రీమాత ఆసీనులయ్యారు.

పూర్తి నిశ్శబ్దం, సజీవమైన నిశ్శబ్దం — కేవలం సజీవమే కాదు, చైతన్యంతో పొంగి పొరలేటటువంటిది. ధ్యానం 45 నిమిషాలు జరిగింది. తరువాత ఒకరి తరువాత ఒకరు శ్రీమాతకు ప్రణమిల్లారు.

ఆమె, శ్రీఅరవిందులు అందరికీ ఆశీస్సులందజేశారు. ఏ శిష్యుడు శ్రీమాతకు ప్రణామం చేస్తున్నా అప్పుడు శ్రీఅరవిందుల కుడిచేయి శ్రీమాత చేయి పైగా ముందుకు వచ్చి శ్రీమాత ద్వారా ఆశీస్సులందజేస్తున్నట్లుగా అనిపించింది. ఆశీస్సుల తర్వాత, ఆ నిశ్శబ్దంలో చాలా తక్కువ సమయం ధ్యానం జరిగింది.

ఆ నిశ్శబ్ద ధ్యాన విరామ సమయంలోనూ, ఆశీస్సులందజేసే సమయంలోనూ చాలామందికి విశిష్టమైన అనుభవాలు కలిగాయి. అంతా అయిపోయిన తర్వాత వారందరూ ఒక దివ్యమైన స్వప్నం నుంచి మేల్కొంచిన అనుభూతి పొందారు. అప్పుడు వారికి ఆ క్షణాల వైభవం, కవన మాధుర్యం, సంపూర్ణ రమణీయతానుభూతి కలిగింది. అది ఏదో కొద్దిమంది శిష్యులు భూమి మీద ఒక మూల తమ పరమ ప్రభువు, శ్రీమాతల ఆశీస్సులు పొందటమే కాదు; ఆ సందర్భం ప్రాధాన్యత దానిని ఎంతో మించి ఉంది. ఉన్నత దివ్య చైతన్యం భూమి మీద అవతరించిందనేది యధార్థం. ఆ గాఢ నిశ్శబ్దంలో, ఒక వటవృక్షపు మొలక, పైకి పొటమరించుకుని వచ్చినట్లు మహత్తరమైన ఒక ఆధ్యాత్మిక కార్యక్రమం మొదలైంది. ఆ అద్భుత క్షణాలు వాటి ప్రాముఖ్యతను, నిశ్శబ్ద దివ్యక్రియాశీలతను, దాని అలౌకిక ఠీవిలో, వైభవంలో దాని ప్రతి చిన్నచేత లో తొణికిసలాడే సంపూర్ణ రమణీయతలో అందరికీ అందజేసింది. అందరిపైన ప్రగాఢంగా పడిన ఆ దివ్యత్వపు ముద్ర ప్రతివారికీ అమూల్యమైన పెన్నిధి.

శ్రీఅరవిందులు, శ్రీమాత లోపలికి వెళ్ళారు. వెంటనే దత్త (ఒక శిష్యురాలు)

అంతఃస్ఫూర్తి నొందింది. ఆ నిశ్శబ్దంలో ఆమె అన్నది, "ఈ రోజు పరమేశ్వరుడు భౌతికంలోకి అవతరించాడు".

శ్రీఅరవిందుల, శ్రీమాత జన్మదినాలతో సమానమైన ప్రాముఖ్యత నవంబరు 24 వ తేదీకి ఇవ్వటం అనేది సముచితమే. ఎందువల్లనంటే, ఆ రోజు ఉన్నతమగు దివ్యశక్తి వారి విధాయక కార్యవిజయానికి ప్రతీకగా అవతరించడం జరిగింది. అధిమనస్సులోని దివ్యానంద చైతన్యం — మానవశరీరంలో అవతారమూర్తిగా శ్రీకృష్ణుడిగా అవతరించింది — ఆ రోజు భౌతికంలోకి అవతరించి పదార్థంలో అతిమనస్సు అవతరణకు మార్గం సుగమం చేసింది.

శ్రీఅరవిందులు తర్వాత చాలా సందర్భాలలో ఈ అవతరణను గురించి వ్రాయడం జరిగింది. 1935 అక్టోబరులో ఆయన ఈ విధంగా వ్రాశారు, "అది (24 నవంబరు 1926) శ్రీకృష్ణుడు భౌతికంలోకి అవతరించిన రోజు".

"శ్రీకృష్ణుడు అతిమానస ప్రకాశం కాదు. శ్రీకృష్ణుడు అవతరించడమంటే అధిమనస్సు అధిదేవత అవతరణ. వాస్తవానికి అతిమనస్సునూ అది తీసుకురాలేకపోయినా, అతిమనస్సు, ఆనందాలు అవతరించడానికి ఆ అవతరణ సన్నద్ధం చేస్తుంది."

24 నవంబరు 1926 న ఉన్న శిష్యుల పేర్లు:

1) బిజయ్ కుమార్ నాగ్ 2) నళినీకాంత గుప్త 3) కె. అమృత 4) మోని (సురేష్ చక్రవర్తి 5) పవిత్ర (ఫిలిప్స్ బార్బియర్ సెయిన్ట్-హిల్లేర్) 6) బరీంద్ర కుమార్ ఘోష్ 7) దత్త (మిస్, హడ్సన్) 8) కె. రాజంగం 9) సత్యేన్ 10) ఎ. బి. పురాణి 11) లీలావతి (పురాణీ భార్య) 12) పూనమ్ చంద్ 13) చంపాబెన్ (పూనమ్ చంద్ భార్య) 14) రజనీకాంత్ పాలిత్ 15) డా. ఉపేంద్రనాథ్ బెనర్జీ 16) చంపక్‌లాల్ 17) కనయాలాల్ గంగూలీ 18) ఖితిష్ చంద్రదత్ 19) వి. చంద్రశేఖరం 22) రతి పాలిత్ 23) రంభాయి పటేల్ 24) నాని బాల (జయదేవి)

(*The Life of Sri Aurobindo* by A. B. Purani, 4th ed., pp. 210-17)

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

శ్రీఅరవిందాశ్రమ ఆదర్శం, లక్ష్యం

సాధారణ వ్యవస్థీకృత ఇతర సన్యాసాశ్రమములవలె కాక, ఒక విశిష్ట జీవన విధానంలో అత్యున్నత ఆధ్యాత్మిక చైతన్య సాధనా కేంద్రంగా, క్షేత్రంగా ఈ ఆశ్రమం నిర్మించబడింది.

*

కేవలం ముక్తికోసం కాక ఆధ్యాత్మిక జీవన కేంద్రస్థాపన నా లక్ష్యం. ఉన్నత చైతన్యాన్ని భువికి తీసుకుని వచ్చి దాని శక్తితో దివ్యజీవనాన్నితీర్చిదిద్దడం ఈ కేంద్రం యొక్క ముఖ్యోద్దేశం. ఈ లక్ష్యంతో నేను జనజీవితం నుంచి తొలగి ఈ ఆశ్రమాన్ని పుదుచ్చేరిలో స్థాపించాను. (ఈ లక్ష్యం కొరకు పాటుపడేవారి కోసం ఉన్న దీన్ని ఆశ్రమం అన్న ఉచితమైన పదంతో పిలవటం జరిగింది కాని ఇది సన్యాసులుండే ఆశ్రమం కాదు.)

శ్రీఅరవిందులు.

శ్రీఅరవిందులు చెప్పినదాన్ని సమ్మతించింది మా అనుభవం. అది బుద్ధి కావలగా సాధారణ వివేకం కంటె గొప్పదైన ఒక చైతన్యం కలదు. విషయాల లోతులలో మన ఇచ్ఛకు మించిన బలమైన మరొక ఇచ్ఛ కలదు.

మన ప్రయత్నమంతా ఈ చైతన్యం, ఇచ్ఛ మన జీవితాలను, మన దైనందిన కార్యకలాపాలను వ్యవస్థీకరించి పాలించాలని.

*

ప్రకృతిలో ఆరోహణా దిశగా పరిణామక్రమం జరుగుతోంది. అది రాయి నుంచి మొక్క, మొక్క నుంచి జంతువు, జంతువు నుంచి మనిషిగా పరిణమించింది. ఈ తరుణంలో మనిషి దశే పరిణామ క్రమంలో చిట్టచివరి దశ అని నమ్ముతూ, భూమి మీద తనే ఉన్నతమైన జీవి అనే భావనతో అతడు పొరపడుతున్నాడు. అతని భౌతిక ప్రకృతిలో ఇప్పటికీ అతను పూర్తిగా జంతువే. ఆలోచించి మాట్లాడే జంతువు. అలవాట్లలోనూ అంతఃకరణలోనూ నిస్సందేహంగా జంతువే. ఇటువంటి అసంపూర్ణ ఫలితంతో ప్రకృతి సంతృప్తి చెందదు. బాహ్యరూపంలో మనిషిగా ఉంటూ మానసిక భూమికను, దాని అజ్ఞానాన్ని దాటి దానికి ఆవలగా నున్న చైతన్యస్థాయికి ఎదిగే జీవిని తయారుచేయుటకు ప్రకృతి కృషి చేస్తోంది.

ఈ సత్యాన్ని మనుషులకు తెలుపుటకు శ్రీఅరవిందులు అవతరించారు. మానసిక చైతన్యంలో ఉన్న ఈ మనిషి కేవలం రూపాంతరం చెందుతున్న జీవి మాత్రమే. కాని క్రొత్త చైతన్యాన్ని, సత్య-చైతన్యాన్ని పరిపూర్ణ సమతలో గల జీవితాన్ని, సౌందర్యం, సంతోషం, పూర్తి యెరుకను పొందటం ఈ జీవికి సాధ్యమే. ఈ క్రొత్త చైతన్యాన్ని 'అతిమానసం' అని శ్రీఅరవిందులు అన్నారు. దీన్ని తనలో స్థిరపరచుకొనుటకు దీనిని తన దరి చేరిన వారందరూ తెలుసుకొనుటకు వారికి సహకరించేందుకు తన కాలాన్నంతా వెచ్చించారు.

*

ప్రశ్న: స్వీట్ మదర్, శ్రీఅరవిందుల ఆశ్రమమంటే ఏంటి? అని మమ్మల్ని ఎవరైనా అడిగితే, తక్కువ మాటలతో, సముచితంగా వారికి ఏమని తెలియచేయాలి?

జవాబు: రాబోయే రేపటి క్రొత్త ప్రపంచానికి ఈ ఆశ్రమం పొత్తిళ్ళలాంటిదని చెప్పాలి. మరింతగా ప్రశ్నిస్తే, శ్రీఅరవిందుల గ్రంథాలని చదవమని, వారి బోధనలను అధ్యయనం చేయమని చెప్పాలి.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: యన్. త్రివేణి

17 నవంబరు 1973: శ్రీమాత మహాసమాధి

శ్రీమాత తనను గురించి తానే

ఈ భూమి పుట్టినదాదిగా ఎక్కడెక్కడ, ఎప్పుడెప్పుడు దివ్యచైతన్యదీప్తి అభివ్యక్తమయ్యే అవకాశం వుందో అక్కడ నేనున్నాను.

*

ఇప్పుడు మీతో మాట్లాడుతున్న దెవరో, ఆమె ఆ దైవం యొక్క విశ్వాసపాత్రమైన సేవకురాలు. భూమి పుట్టినది మొదలు నిరంతరం తను ఒక విశ్వాసపాత్రమైన దైవ సేవకురాలిలా తన యజమాని పేరుతో మాట్లాడినది.

భూమి, మనుష్యులు ఎంత కాలం వుంటారో అంత కాలం తను దైవవాక్కును

బోధించడానికి ఒక శరీరంలో తప్పక వుంటుంది.

*

ఓ నా ప్రభూ! "పదార్థంలో మునిగిపో. దానితో విడదీయ రానంతగా పూర్తిగా కలిసిపో. అక్కడ నేను కూడా అభివ్యక్తమవుతాను," అని నువ్వు నాకు చెప్పేవు.

నీ సంకల్పమే నెరవేరింది. కానీ పదార్థం నీ కానుకను నిర్లక్ష్యం చేసింది. అస్పష్టమైన, తప్పుడు కార్యకలాపాలలో, సంబంధాలలో నిన్ను తెలుసుకోవాలని దృఢంగా ప్రయత్నిస్తూ వుంటుంది. అయితే దాని వలన కోరినది పొందాననే సంతృప్తినది ఎన్నటికీ పొందలేదు.

అయినప్పటికీ విజాయాన్ననుగ్రహిస్తానని నువ్వు మాటిచ్చావు.

అవతారమనుటకు గల అవకాశాన్ని నమ్మడమా, నమ్మకపోవడమా నమ్మినా, నమ్మకపోయినా నగ్న వాస్తవంలో బేధాన్ని కలిగించ లేదు. భగవంతుడు తను అభివ్యక్తం కావాడానికి మానవ శరీరాన్ని ఎంచుకుంటే మానవ ఆలోచన, అనుమతి లేదా నిరాకరణ లాంటివేవీ ఆ దైవనిర్ణయాన్ని ఏమాత్రం అడ్డుకోలేవు. దైవమే మానవశరీరంలో పుడితే మనిషి నిరాకరణ ఆ యధార్థాన్ని ఎంతమాత్రం యధార్థం కాకుండా ఆపలేదు. అందుచేత అందులో ఆశ్చర్యపడడానికేముంది. ఏ ప్రాధాన్యతలకీ పూర్వ నిర్దిష్ట అభిప్రాయాలకీ లోబడని ఒక పరిపూర్ణమైన ప్రశాంతత, నిశ్చలనీరవతలోనే చేతన సత్యాన్ని గ్రహించగలుగతుంది.

*

ప్రశ్న: తల్లీ! నీ నూతన శరీరంలో నిన్ను చూడాలని నా కెంతో కోరికగా వుంది. అంతవరకు నువ్వు నాకు ప్రసాదించుదానిని నేను స్వీకరించగలిగేటట్లు, జీర్ణించుకునేటట్లు అనుగ్రహించు.

శ్రీమాత: నువ్వంటున్న దాని కర్థం నా నూతన రూపం లేదా రూపాంతరం చెందిన నా శరీరం అనుకుంటున్నాను. నేను సంపూర్ణంగా, ఏమీ కోల్పోకుండా ప్రవేశించగలిగే, కనీసం పాక్షికంగానైనా నా ప్రస్తుత చైతన్యంతో ప్రవేశించగలిగే, ఒక సంపూర్ణ, జీవదేహంలో ఎవరైనా తయారుచేయగలరేమో నాకు తెలియదు. ఎందుకనంటే నూతన శరీరానికది కావాలి. ఇది బహుశా సాపేక్షికంగా త్వరితమైన విధానం అవగలుగుతుంది. అందుచేత సంపూర్ణమైన ఉత్సాహంతో ఇచ్ఛాపూర్వకంగా తమను తాము కచ్చితమైన రూపాంతరీకరణకు అర్పణ చేసుకుంటున్న జీవకణాలకు

అది న్యాయం చేసినట్లు అన్పించుకోదు

సందర్భం ఏదైనా, నేనిప్పటికే చెప్పినట్లు దాని కోసం, చాలా కాలం వేచి వుండవలసి వస్తుంది. అందుకు సిద్ధంగా వుండాలి.

— శ్రీమాత

'ఒక భవిష్యదర్శనం' పేరుతో శ్రీ నళినీకాంత గుప్తగారి సందేశాన్ని శ్రీమాత ఒక సాధకునికి గుర్తు చేసారు. అది యీ క్రింద యివ్వబడినది. శ్రీమాత చెప్పినది "సరిగ్గా దివ్యమైన రూపాంతరం చెందిన, వైభవోపేతమైన నా నూతన శరీరంలో నేను తిరిగి వచ్చి యిక్కడే వున్నాను. నేను ఇప్పటికీ మానవమైన అదే శ్రీమాతను. కలత చెందకు. నీ స్వంత ఆత్మ గురించిగాని, నీ ప్రగతి, సంసిద్ధుల గురించిగాని, ఇతరుల గురించిగాని దేనిని గురించీ ఆలోచించకు, పట్టించుకోకు, నేనిక్కడున్నాను. నా వైపు చూడు. నాలోకి చూడు. నాలో పూర్తిగా ప్రవేశించు. నా అస్తిత్వంలో కరిగిపో. నీ ప్రేమతో నా ప్రేమలో నిన్ను నువ్వు సర్వం లుప్తం చేసుకో. నీ సమస్యలన్నీ పరిష్కారమయిపోవడాన్ని, ప్రతిదీ పూర్తైపోవడాన్ని గమనిస్తావు. మిగిలినవన్నీ మరిచిపో. ప్రపంచాన్ని విస్మరించు. నన్ను మాత్రమే గుర్తు పెట్టుకో. నా ప్రేమతో నాలో ఒకటైపో...."

మూలం: నళినీకాంత గుప్త

(Collected Works of Nolinikanta Gupta, Vol. 6, p. 259)

అనువాదం: నడిమింటి విజయలక్ష్మి

దైవం ఉంటాడు నీలో — నీ ఆకాంక్ష మేరకే

ప్రశ్న: మనలో మనం — ప్రార్థించినపుడు లేదా ఒక సమస్యతో పెనుగులాడినపుడు — మాలో సందిగ్ధత, అపరిపక్వత ఉన్నప్పటికీ — మాలో ఇంకా తప్పులు, దుష్టసంకల్పం ఉన్నప్పటికీ — మేము నిజంగా, వినబడతామా? వినేది ఎవరు? మీరా — మాతో ఉన్న మీరా? — చెప్పగలరా మీరు — ఎలా — ఏ విధంగా ఉన్నారు మాతో?

శ్రీఅరవిందులు, మీరు, ఒకే ఒక్క చైతన్యం అని చెప్పారు. కాని వ్యక్తిగతమైన, ప్రత్యేక ఉనికి, మీకు శ్రీఅరవిందులకు ఉన్నవా — ప్రతిదీ తమ సొంతమైన ప్రత్యేక పాత్ర పోషిస్తూన్న రెండు విభిన్న వస్తువులున్నవా?

శ్రీమాత: నేను ఉన్నా నీతో, ఎందుకంటే, నేనే నీవు, లేదా నీవే నేను. నేను ఉన్నా నీతో — అంటే, అది సూచిస్తుంది ఒక ప్రపంచాన్ని ఎందుకనంటే వస్తువుల విషయాల ప్రపంచాన్ని — అన్ని స్తరాలలో, అన్ని తలాలలో — సర్వోన్నత చైతన్యం నుండి మిక్కిలి దిగువన ఉన్న భౌతిక చైతన్యం వరకు నీతో ఉన్నాను నేను.

ఇప్పటికి చాలా కాలం క్రితమే, ఆశ్రమంలో ప్రతి చోట, శ్రీఅరవిందులు ఉంచారు — మీ అందరకు తెల్పిన, ఈ హెచ్చరికను — "ఎల్లపుడు ప్రవర్తించు, శ్రీమాత నీవైపు చూస్తూ ఉన్నట్లుగా. ఎందుకంటె, నిజంగా, ఎప్పుడూ ఉంటుంది శ్రీమాత, నీ ఎదురుగా". ఇది కేవలం ఒక సమాసం కాదు, పదాలుకాదు — ఒక వాస్తవం. నేను ఉన్నా నీతో — ఒక దృఢపద్ధతిలో. ఎవరికి సూక్ష్మదృష్టి ఉంటుందో వారు చూడగలరు నన్ను. సాధారణ పద్ధతిలో, నా దివ్యక్రియాశక్తి ఎప్పుడూ ఉంటుందక్కడ (నీ వద్ద), నిరంతరం పనిచేస్తూ — నీ సత్తాలో మనస్తత్వ అంశాలను మారుస్తూ — వాటిని కొత్త సంబంధాలలోనికి సవరిస్తూ — నీ నైజంలో విభిన్న అంశాలను నీకు స్పష్టంగా చూపుతూ — వాటిలో వేటిని మార్చాలి, వేటిని వృద్ధి చేయాలి, వేటిని తిరస్కరించాలో — నీకు నీవే స్పష్టంగా చూడగల్గేందుకు, తెల్సుకోగల్గేందుకు.

అదీగాక, నీకూ నాకూ మధ్య — శ్రీఅరవిందుల బోధలు, నా బోధల వైపు మొగ్గు చూపినవారికీ, నాకూ, మధ్య — ఒక ప్రత్యేక వ్యక్తిగత అనుబంధం — ఒక

ముడి — ఉన్నది. దూరం లెక్కలోకి రాదిక్కడ — నీవు ఫ్రాన్సులో ఉండవచ్చు, లేదా ప్రపంచానికి అవతలి చివర ఉండొచ్చు, లేదా పాండిచ్చేరిలో ఉండొచ్చు — ఈ బంధమెల్లప్పుడు ఉంటుంది, సజీవంగా, సత్యంగా అనేది బాగా అర్థం చేసుకోబడినదే. పిలుపు వచ్చిన ప్రతిమారు — అక్కడ నేను తెల్సుకోవల్సిన అవసరమున్న ప్రతి మారు — ఒక శక్తిని, ఒక ప్రేరణను, ఒక రక్షణను, లేదా, ఇంకా దేనినైనా — పంపాల్సిన ప్రతిమారు — నాకు వస్తుంది, హఠాత్తుగా, ఒక సందేశం వంటిది. అప్పుడు చేస్తా నేను, అవసరమైనది.

ఒక్క విషయం జ్ఞాపకముంచుకో. శ్రీఅరవిందులు, నేను ఒకే చైతన్యం, ఒకే వ్యక్తి. అది — ఈ శక్తి — ఈ మా ఉనికి — మీ వ్యక్తి చైతన్యం గుండా పోయినపుడు — ధరిస్తుందొక రూపం. ఈ రూపం వేరు వేరుగా ఉంటుంది — నీ మనస్తత్వం, ఆకాంక్ష, అవసరం, నీ సత్తా యొక్క ప్రత్యేక మొగ్గు, అనుసరించి. ఇక్కడ నీ వ్యక్తిగత చైతన్యం — ఒక వడబోత లేదా సూచిక వంటిది — అని చెప్పొచ్చు — నే చెప్పదలిస్తే అలా. అనంతమైన దివ్య సంభావ్యతలలో ఒక దానిని, అది ఎంపిక చేస్తుంది, నిర్ణయిస్తుంది. నిజానికి దైవం ఇస్తాడు ప్రతి వ్యక్తికి కచ్చితంగా దేనినైతే అతడు దైవం నుండి ఆశిస్తాడో, దానిని. దైవం ఎక్కడో దూరంగా, క్రూరంగా ఉన్నాడని నీవు నమ్మితే, అతడు దూరంగా క్రూరంగా ఉంటాడు. ఎందుకంటే, నీ అంతిమ శ్రేయస్సుకు, దైవం యొక్క కోపాన్ని రుచి చూడాల్సి ఉంటుంది. అతడు — కాళిని కొలిచేవారికి కాళి, భక్తులకు పరమానందం, విజ్ఞాన అన్వేషకులకు విజ్ఞాన సర్వస్వం, భ్రాంతివాదికి సర్వాతీత నిర్వ్యక్తికత, నిరీశ్వరవాదులతో నిరీశ్వరవాది, ప్రేమికుని ప్రేమ ఎవరైతే అనుక్షణం, తన అంతరంగంలో, తన ప్రతి కదలికలో, 'ఆతనిని', తన అంతరంగ మార్గదర్శిగా, సహాయకునిగా, అనుభూతి చెందుతారో, వారి వద్ద ఉంటాడు 'ఆతడు' — దగ్గరగా, ఒక సోదరుని వలె, ఎప్పుడూ నమ్మకంగా, సహాయపడడానికి సిద్ధంగా ఉండే ఒక స్నేహితుని వలె ఇంకా నీవు నమ్మితే ఆతడన్నిటిని తుడిచిపారవేయుగలడని — ఆతడు తుడిచిపారేస్తాడు — నీ తప్పులను, పొరపాట్లను, అలుపు లేకుండా; నీ వనుభూతి చెందగలవు ప్రతి క్షణం'ఆతని' అనంత అనుగ్రహాన్ని. మిక్కిలి లోతైన ఈ ఆకాంక్షతో దేనినైతే నీ వాశిస్తావో 'ఆతడి' నుండి — అదే అవుతాడు దైవం, నిజంగా.

నీవీ చైతన్యంలోకి ఎప్పుడు ప్రవేశిస్తావో, అప్పుడు చూడగలవు — సవివరంగా,

ఒక్క చూపులో, వాటన్నిటిని దైవానికి మనుష్యులకు మధ్యగల మానవ సంబంధాల అనంత బాహుళ్యతను — అవి ఎంత అద్భుతంగా ఉంటాయో. మానవజాతి చరిత్రను గమిస్తే మనుష్యులు తన నెలా అర్థం చేసుకున్నారో, కోరుకున్నారో ఆశించారో, కలలు కన్నారో దాని కనుగుణంగానూ — పదార్థవాదితో పదార్థవాదిగా ఎలా ఉన్నాడో అదీగాక మానవచైతన్యం తనని తాను విశాలపర్చుకున్నప్పుడు అతడెలా ఎదుగుతూ ప్రతి రోజూ, ఎలా దగ్గరౌతూ, రోజు రోజుకీ, అతడెలా ప్రకాశవంతమవుతూ దైవం ఎంతగా పరిణామం చెందాడో చూడవచ్చు. స్వేచ్ఛ ఉంది ప్రతి ఒక్కరికి, ఎంపిక చేసేందుకు. దైవంతో మానవ సంబంధాలు — అంతులేని వైవిధ్యం గల మానవ సంబంధాలు — వారి పరిపక్వత — ప్రపంచచరిత్ర అంతటిలో, తీసిపారవేయ వీలులేని ఒక అద్భుతం. ఇదంతా, దైవసృష్టి మొత్తంలో ఒక్క సెకను మాత్రమే.

దైవం నీతో ఉన్నాడు, నీ ఆకాంక్ష మేరకే.

దీని అర్థం — సహజంగానే — నీ బాహ్యప్రకృతి యొక్క తెలివితక్కువ హఠాత్కోరికలకు — 'ఆతడు' తలవంచుతాడని కాదు. ఇక్కడ నే మాట్లాడుతున్నా — నీ సత్తా యొక్క సత్యం గురించి. అయినప్పటికీ తనకు తానుగా అనేక ఆకృతులు ధరిస్తాడు. బాహ్యప్రకృతి ఆకాంక్షల ననుసరించి, భక్తుల వలె నీవు — కలసి లేదా వేరుపడి, ఆనందంతో లేదా నిరాశతో — నీ నమ్మకాన్ననుసరించి జీవిస్తుంటే — భగవంతుడు కూడ, నీతో కలసి లేదా నీ నుండి వేరుపడి — ఉంటాడు, నీ నమ్మకాన్ననుసరించి. ఈ విధంగా నీ దృక్పథం — బాహ్య దృక్పథమైనప్పటికీ — చాలా ముఖ్యమైనదో — అది ఎలా ఒక అద్భుతమో — ఒక అసాధారణ సంఘటనో, వాటి సృష్టికర్తో. తెలుసుకుంటావు. ప్రతి క్షణం నీవు — (భగవంతునిచే) ఉద్ధరించబడాలని, దైవం వైపు లాగబడాలని, ఆశిస్తే — అతడొస్తాడు నిన్ను లేవదీయడానికి; అతడుంటాడు అక్కడ — నీకు దగ్గరగా, ఇంకా దగ్గరగా, ఎల్లప్పుడూ దగ్గరగా.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: యస్. వై. సోమయాజులు

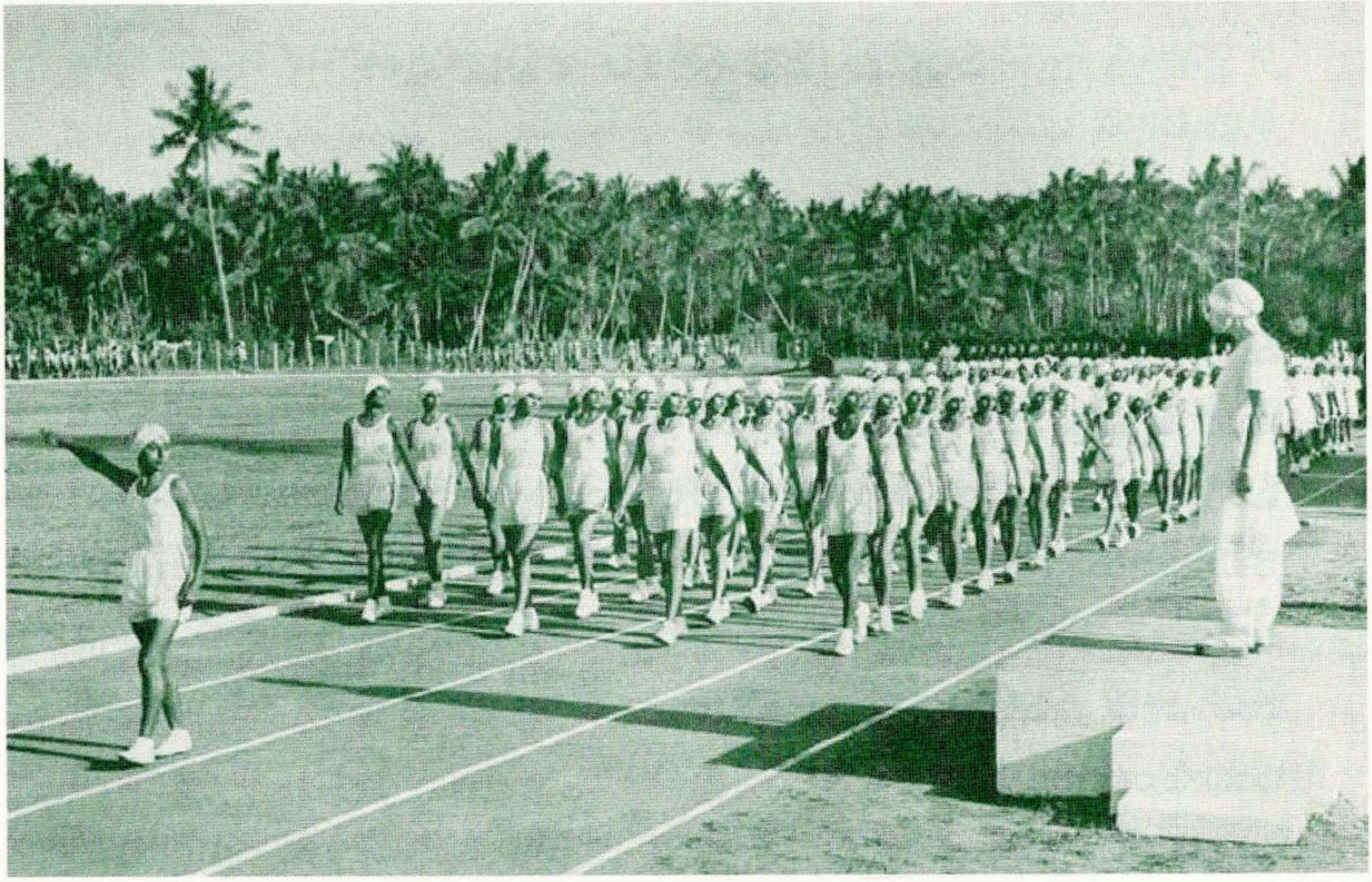
పండిత సత్వలేకర్ అభిభాషణ

గీతపై ఆంగ్లంలో రెండు సంపుటాల, వేదాలపై 30 సంపుటాల వ్యాఖ్యాత, సాహిత్య వాచస్పతి, గీతాలంకార బిరుదాంకితుడు, ప్రముఖవ్యక్తి అయిన వేదమూర్తి, మహా మహోపాధ్యాయ పండిత శ్రీపాద దామోదర సత్వలేకర్ తో ముఖాముఖి సంభాషణను, వారికి ఆశ్రమం పట్ల కలిగిన అభిప్రాయాన్ని ఒకసారి స్మరించి ఈ అధ్యాయాన్ని ముగిద్దాం. వేదాలు, వాటి అర్థ వివరణపై అధ్యయనంలో వారు తమ జీవితాన్నంతా వెచ్చించారు. 1960, జూలై 29 న ఆశ్రమానికి విచ్చేసి ఆశ్రమ గౌరవ అతిథిగా ఆగస్టు 17 వరకూ ఇచటనే ఉన్నారు. జూలై 30 వ తేదీన అంటే ఆయన వచ్చిన మరునాడే దివ్యజననిని వ్యక్తిగతంగా దర్శించి ఆమెతో ముఖాముఖి సంభాషించగలిగారు.

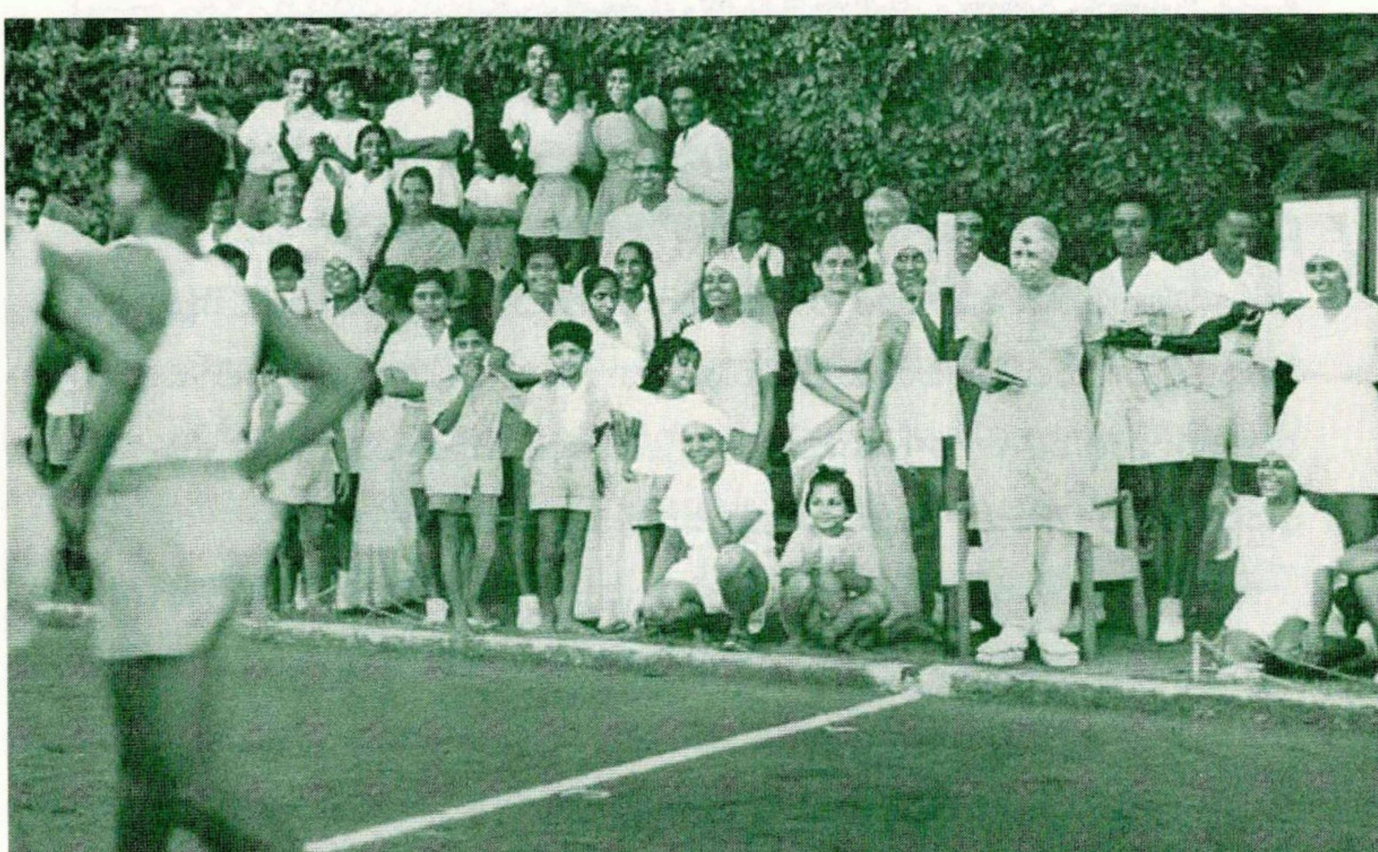
తన స్మృతులను జ్ఞప్తికి దెచ్చుకొని చెప్తుంటే ఆయన కళ్ళు ప్రకాశంతో నిండిపోయాయి. ఆశ్రమానికి రావాలని నిర్ణయించుకొన్న రోజు నుంచీ తన అంతరంగంలో దివ్యజనని సన్నిధానాన్ని అనుభూతి చెందుతున్నానని, సూరత్ నుండి మద్రాసు వరకూ ఒంటరిగానే (అప్పటి కాయన వయస్సు 93 సంవత్సరాలు) దారిలో ఏ యిబ్బందికీ లోను గాకుండా ప్రయాణించాననీచెప్పారు. మద్రాసులో రైలు దిగగానే ఆయనను అహ్వానిస్తూ, తీసుకు వెళ్ళడానికి వచ్చి యెదురు చూస్తూ వున్న ఒక పెద్దమనిషి వారిని తన కారులో ఆశ్రమానకి తీసుకొచ్చాడు.

దివ్యజననితో సమావేశం చాలా వరకు మౌనంలో, ధ్యానంలో గడిచిపోయింది. వివిధ వర్ణఛాయలుగల ఆరు నుండి యేడు ద్వారాలు తన హృదయంలో ఒకదాని తర్వాత మరొకటిగా ధ్యానసమయంలో తెరచుకోవడం చూచానన్నారు. తన అస్తిత్వమంతా ధవళకాంతిలో తానమాడడం కూడా చూచానన్నారు.

ఆయన ఇచట ఉన్నంత కాలం దివ్యసాన్నిధ్యాన్ని అధికాధికంగా అనుభవించారు. ఆశ్రమ కార్యకలాపా లన్నింటిలో దివ్యజనని శక్తి పనిచేయటాన్ని చూచి లోలోతుల దాకా చలించిపోయి "గత 50 లేక 60 సంవత్సరాల నుంచి నేను దేని కోసం ప్రార్థిస్తున్నానో, గతమంతా నేను ఏ స్వప్నం సాకారం కావాలని అభిలషించానో అది సజీవరూపం ధరించడం ఇచట నేను చూచాను. బహుశా వేదయుగం తర్వాత మొట్టమొదటిసారి ఈ విధమైన ప్రయత్నం ఇక్కడ జరుగుతోంది. సాధనకు

Physical education activities at the Ashram's Sports Ground, 1951

సంబంధించిన మొత్తం ప్రక్రియ, ఇచట వేదసూత్రాల నాధారం చేసుకొని జరుగుతోంది. వేదాలలో సూచించబడిన దాన్నంతా సఫలం చేసే ప్రయత్నం ఏదో రూపంలో ఇక్కడ జరుగుతోంది" అన్నారాయన.

ఆశ్రమాన్నంతా ఆయనకు చూపించమని దివ్యజనని రవీంద్రకు పురమాయించారు. పండిట్‌జీ తన వ్యక్తిగత అభిప్రాయాలను ఇలా తెలిపారని రవీంద్ర చెప్పాడు. వర్ణవ్యవస్థను రూపుమాపాలని తానెంతో శ్రమించానని, కాని ఆ జాడ్యం అంతమౌతుందన్న ధాఖలా కన్పించడం లేదని గాంధీజీ వాపోయిన విషయం మనందరికీ తెలుసు. పండిట్ సత్వలేకర్ : ఇక్కడ ఎక్కడా కూడా నేను వర్ణవివక్షతను లేశమాత్రం కూడా చూడలేదు. దివ్యజనని ఇచట తీసుకొచ్చిన మార్పు ఎంత గొప్పది! ఏదైమైనప్పటికీ, మనస్పూతో అర్థం చేసుకొని అభినందించే అంశమిది. కాని యువ బాలబాలికలు, ఆశ్రమంలో, పాఠశాలలో, ఆటస్థలంలో, ఇతర చోట్ల, నైతికత కేమాత్రం భంగం కలుగకుండా కలిసిపోయే స్వేచ్ఛను వారి కివ్వడం నిజంగా ఒక అద్భుత మహిమయే. విద్య, వ్యాయామ సంబంధమైన సహ-విద్య ఇచట యెటువంటి సమస్యకూ తావీయలేదు!

పండిట్‌జీ యింకా ఇలా అన్నారు "స్త్రీ, పురుషుల మధ్య దివ్యజనని యెన్నడూ భేదభావం చూపించలేదు. నిజాని కిదొక గొప్ప ప్రయోగం. పూర్తిగా ఒక అధ్యాత్మిక సమాజాన్ని స్థాపించాలని దివ్యజనని ప్రయత్నిస్తూన్నట్లు నాకు కన్పిస్తున్నది." లైంగిక భేదాన్ని వేదం పరిగణించదు. అంతరాత్మకు, అంతరాత్మకు మధ్య వుండే సంబంధ బాంధవ్యాల ఆధారంగా ఒక సమాజాన్ని సృజించాలని దివ్యజనని కోరుకొంటున్నట్లు కన్పిస్తోంది. దేహపరమైన భేదాలకు విలువ లేదు. తప్పులు యెంచాలని చూసే మనస్సు ఇక్కడా అక్కడా లోపాలను గుర్తించవచ్చు. అంతా పరిపూర్ణంగా ఉన్నదని నేను కూడా చెప్పలేను. కాని ప్రయత్నం మాత్రం వేదం దర్శించిన దిశవైపే నిశ్చయంగా ఉన్నదని, దివ్యజనని కృషి ఏదో ఒకనాడు తప్పక విజయం సాధిస్తుందని నేను ప్రగాఢంగా విశ్వసిస్తున్నాను..

'' ఆశ్రమంలో ఒక శాఖకు దివ్యజనని 'ప్రోస్పరిటీ' అంటే 'ఐశ్వర్యం' అని పేరు పెట్టారు. ఆశ్రమంలో నివసించేవారికి సబ్బు, తలనూనె, బట్టలు వగైరా ఆ శాఖ నుండి అందిస్తారని సత్వలేకర్‌కు చెప్పినప్పుడు ఆయన ఆనందంతో పరవశించారు. ఆధ్యాత్మికత ఒక యధార్థ రూపాన్ని సంతరించుకొనడాన్ని ఇచట

చూడగలుగుతున్నాను. సన్యాసం అనేది వేదంలో యెక్కడా లేదు. ప్రతి చోటా ఐశ్వర్యం, అగ్ని, క్రియాశక్తి, తేజస్సు, ఓజస్సుల కొరకే గాక వస్తుసంపద కోసం కూడా ప్రార్థించడం వుంది. పేదరికం ఎక్కడా కన్పించదు, భౌతిక వస్తువులను విసర్జించి, జీర్ణవస్త్రాలతో, ఓ చెట్టు మొదట్లో కూర్చొని కాలం గడిపే అనాధలా బ్రతికేవాళ్ళ ప్రస్తావన లేదు. ప్రపంచం నుండి, దాని వాసనల నుండి పలాయనం చిత్తగించడం, సర్వేశ్వరుని నిష్క్రియంగా జపిస్తూ కాలం గడపడం — ఇవి వైదిక జీవన విధానానికి చాలా దూరం. వేదకాలంలో జనకుని వంటివారు రాజ్యాలను పాలించారు. హితబోధ చేసేందుకు వశిష్టుని లాంటి ఋషులు రాజుల వెనుక నిలిచారు. ఋషులు యెన్నడూ ప్రపంచాన్ని కాదని తమను తాము అరణ్యాలకే పరిమితం చేసుకోలేదు. ఇటువంటి వ్యవహారాలన్నీ భారతదేశపు అంధకార శకానికి చెందినవి. దివ్యజనని సన్యాసం వైపు గాక సౌభాగ్యపు వైభవం వైపు చూస్తుండడం ఇక్కడ ఈరోజు చూస్తున్నాను. ప్రపంచాన్ని దాని విధికి దాన్ని వదలివేయాలను కోకుండా, అది ఆధ్యాత్మికతచే పాలించబడే, సిరిసంపదలచే వర్ధిల్లాలని ఆమె కోరుకొంటోంది. ప్రపంచం మారాలి. వైదికయుగం పునర్జన్మించడాన్ని ఇక్కడ చూడగలరెవరైనా. ఏ వస్తువునూ నిషేధించగూడదు, లేక అలక్ష్యం చేయగూడదు. ప్రతిదీ తనకే స్వంతమైన ఒక సముచిత స్థానాన్ని దక్కించుకొన ప్రయత్నిస్తోంది"

నిష్కపట విశాల దృక్పథంలో స్వీకరించే ప్రజ్ఞాపాటవాల ఆయన మనస్సులాగానే ఆయన వెలువరించిన ఈ సత్యాలు ఆకట్టుకొంటాయి.

ఆటస్థలంలోని కార్యకలాపాలలో ఆయన చూపించిన ఆసక్తిని 93 సంవత్సరాల వయస్సుగల వారి నుండి ఆశించడం సహజంగానే అత్యాశ అవుతుంది. కాని మేం రవీంద్ర నుండి తెలుకొన్నదేమిటంటే ఆయన సామాన్యుల్లో ఒకరు కాదని. పురుషులు, స్త్రీలు, బాలురు, బాలికలు, సామూహికంగా కవాతు చేస్తూ, ఆటల్లో, వ్యక్తిగత క్రీడల్లో, వ్యాయామాల్లో సైతం కలిసి పాల్గొనడం చూసి తన సంతసాన్ని ఆపుకోలేక ఒక్కసారిగా బయట పడిపోయేవాడు.

"భారతదేశ పతనానికి యధార్థమైన కారణమేమిటో మీకు తెలుసా? దానికి కారణాలు రెండున్నాయి. ఆధ్యాత్మికత వైపు మరలడానికి మనం భౌతిక ప్రపంచాన్ని తృణీకరించాం. శ్రమకన్నా, అదృష్టానికే యెక్కువ ప్రాధాన్యత నిచ్చాం. మన మహిళలను అంటే సంఘంలో సగం మందిని పనికిరానివాళ్ల స్థాయికి దిగజార్చాం.

"ఎటువంటి దయనీయ స్థితి? స్త్రీలు శక్తిస్వరూపులనే భావనకు జన్మ నిచ్చిన దేశం, దేవతలకు 4 నుండి 8 వరకు హస్తాలను పురాణ పుటలలో కట్టబెట్టిన దేశం మనది. కాని దేవేరులకు నూట యెనిమిది హస్తాలున్నట్లు దర్శించింది ఈ దేశం. అటువంటి ఈ దేశమే స్త్రీలను పురుషుల కంటె దిగువస్థాయికి నెట్టివేసింది. వారికి వేదాధ్యయన హక్కు లేకుండా చేసింది. అంతకంటే దారుణంగా కుటుంబపు నాలుగు గోడల మధ్య బంధించి కదలకుండా చేసింది. సమాజంలో వారి స్థానాన్ని దిగజార్చుతూ వంటవారిగా, పిల్లల్ని కనే యంత్రాలుగా చేసివేసింది.

"నేను అనేక సంవత్సరాలుగా ప్రార్థిస్తూనే ఉన్నాను. ఓ ప్రభూ! వెనుకటి కాలంలో లాగా మా స్త్రీలు తమ న్యాయసమ్మతమైన స్థానానికి తిరిగి లేవగలిగేటట్లు అనుగ్రహించు" అని.

స్త్రీల పురోభివృద్ధి కని ఇప్పుడేం జరుగుతున్నదో అది యధార్థంగా పురోభివృద్ధికి వారిని చాలా దూరం చేస్తోంది. యధార్థమైన పురోగతి యొక్క శుభసూచనలను నేనిక్కడ చూస్తున్నాను. స్త్రీలను ఉద్ధరించే బాధ్యతను దివ్యజనని తానే స్వీకరించినట్లిక్కడ కన్పిస్తోంది. మళ్ళీ చెప్తున్నాను. వేద ఆదర్శం ఇచట రూపం దిద్దుకొంటున్నదని నేను పసిగట్టాను. సత్వలేకర్ జీ ప్రకటనలో దివ్యజనని వాణి ధ్వనిస్తున్నది. "వారి వయోపరిమితిని బట్టి మనుష్యులు యువకులా, వృద్ధులా అని "తేల్చి చెప్పలేం. అతని వయస్సెంత వున్నా, సదా ముందుకు మున్ముందుకే అడుగు వేసేవాడు నిత్య యౌవనుడే. అలా చేయలేనివాడే వృద్ధుడు." వేదాన్ననుసరించి వృద్ధాప్యం 116 సంవత్సరాల తర్వాత మొదలౌతుంది. 80 సంవత్సరాల వయస్సు రానంత వరకు అతడు పూర్ణయువకుడు కానట్లే. 116-120 సంవత్సరాల వయస్సు తర్వాత మాత్రమే వృద్ధాప్యం ప్రవేశించ సాహసిస్తుంది. అంతకు ముందు మృత్యువుకు దరిచేరినా నిజమైన సాధకుడు దానిని తిరస్కరించగలడు. తన జీవితమంతా ఒక నిరంతరం యజ్ఞం అనీ, ఆ యజ్ఞ నివేదన పూర్తి గాకుండా తన నాపవద్దనీ అతడు మృత్యువుకు చెప్తాడు".

ఆయనింకా ఇలా అన్నాడు: "మహాభారత యుద్ధం నాటికి అర్జునుడికి 72 యేళ్ళు, అతన్ని నిండు యౌవనంతో ఉన్నవాడని వర్ణించారు. వాళ్ళందరిలో వృద్ధుడు భీష్ముడు. ఆయన వయస్సు అప్పటికి దాదాపుగా 170 సంవత్సరాలు. మరీ అంత వెనక్కు పోకుండా 1400 సంవత్సరాల నాటి మాటే చూద్దాం. భారతీయ

పట్టణాల సందుగొందుల్లో కూడా 140 సంవత్సరాల వయసున్నవాళ్ళను కలుసుకొన్న వాస్తవం చైనా యాత్రికులకు సంబంధించిన పత్రాల్లో కన్పిస్తుంది. దివ్యజనని చెప్పిన మాట పూర్తిగా సత్యం".

ఆయన ఆశ్రమం నుండి తిరిగి వెళ్ళిపోయే సందర్భంలో జరిగిన చివరి ముఖాముఖి సమావేశంలో దివ్యజనని అతనికి "ఆశ్రమానికి నీవెప్పుడొచ్చినా దీన్ని నీ స్వంత యిల్లనుకో" అని చెప్పారు.

అతడు స్వస్థలానికి వెళ్ళిన పిదప ఇలా వాపోయారు. "నేనిక్కడ స్వగృహానికి యెంతో దూరంగా వుంటున్న ఒక ప్రవాసిగా జీవిస్తున్నట్లనిపిస్తోంది. ప్రతి ఉదయం బాల్కనీ దర్శనం లభిస్తోంది. దివ్యజనని సాన్నిధ్యాన్ని అనుభూతి చెందకుండా ఒక్కరోజు కూడా గడవడం లేదు."

(శ్రీఅరవిందాశ్రమంలో జీవితం: నారాయణ ప్రసాదు 2010 ముద్రణ. పేజీలు 207-212)

అనువాదం: కె. వి. రావు

అఖిల

అఖిలభారత పత్రిక

డిశంబరు 2012

విషయసూచిక

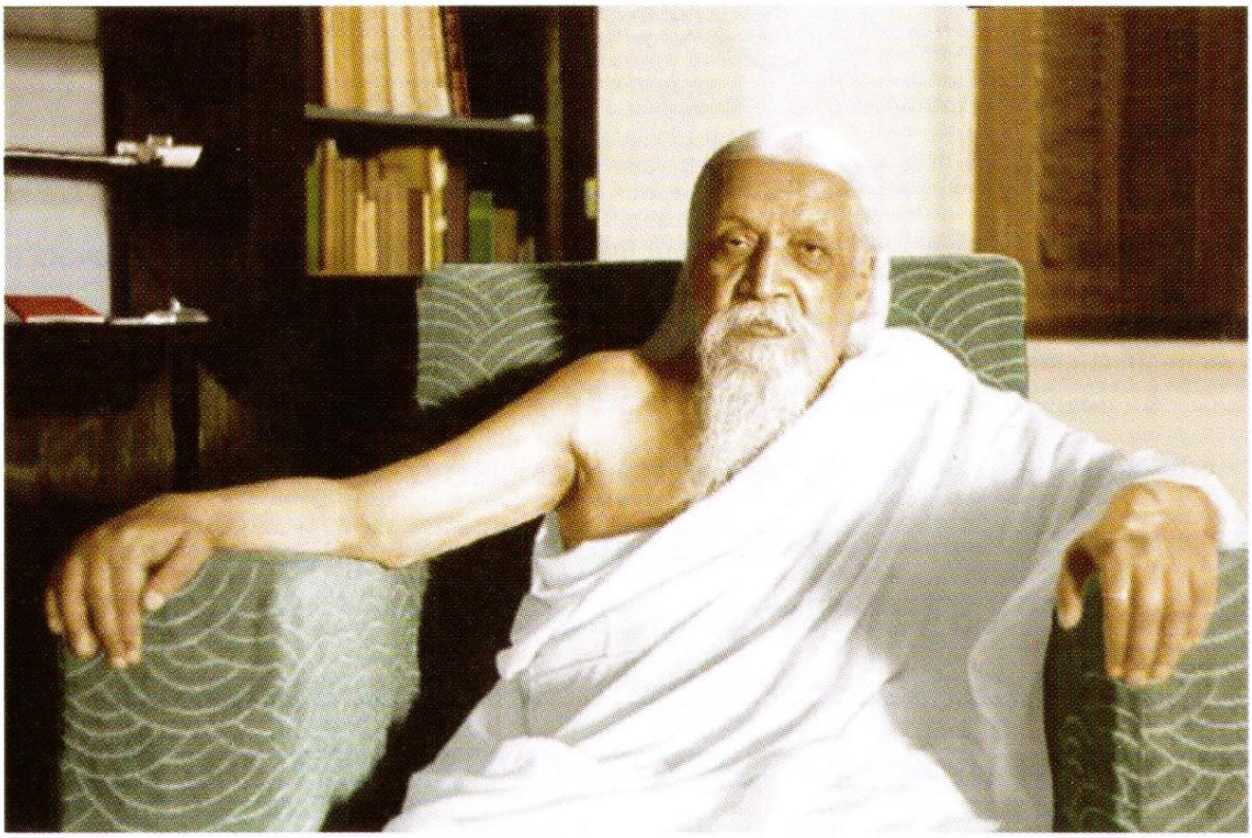
శ్రీఅరబిందో ఈ సత్యాన్ని బోధించడానికి భూమి మీదకి వచ్చారు.

"ఈ ప్రకృతిలో జీవపరిణామం ఊర్ధ్వముఖంగా వికసిస్తూ, వస్తుంది. అది రాతి నుండి మొక్కగా, మొక్కనుండి జంతువుగా, జంతువునుండి మనిషిగా ఊర్ధ్వగతిలో పరిణమించింది. ఇప్పటికీ మనిషే ఊర్ధ్వగమనమనే శిఖరానికి ఆఖరి మెట్టు అని, అతడే ఈ ఊర్ధ్వగమనంలో అంతిమ మజిలీ అని పరిగణించు కొన్నాడు. భూమిమీద తనకు పైన మరే ఉన్నతుడూ లేదా ఉన్నత సృష్టి లేదని నమ్ముతూ దానినే రూఢి చేసుకొన్నాడు. అలా పొర బడ్డాడు. నిజానికి అతడి భౌతిక స్వభావం దృష్ట్యా చూస్తే ఇంకా చాలావరకు జంతువు. కాని ఆలోచిస్తున్న, మాట్లాడుతున్న జంతువు. అతడిలో ఇప్పటికీ ఒక మృగమూ దాని అలవాట్లు, స్వాభావిక లక్షణాలే వున్నాయి. నిస్సందేహంగా ఇదిగో ఇట్లాంటి అసంపూర్ణమైన పరిణామ ఫలితానికి సంతృప్తి పడదు ప్రకృతి. ఈ ప్రకృతి ఒక ఉన్నత జీవిని తననుండి బయటకు తీసుకురావ డానికి పరిశ్రమిస్తుంది. ఆ జీవి ఎలా వుంటాడంటే ఈ మనిషి జంతువుకి ఎలానో, ఆ జీవి మనిషికి అలా అవుతాడు. ఆ జీవి బాహ్యరూపంలో మనిషిని పోలివున్నా అతడి చైతన్యం మాత్రం ఈ మనస్సుకూ, ఈ మనస్సు బానిసగా ఉన్న అజ్ఞానానికి అందనంత సుదూరంగా, ఉన్నతంగా ఎదిగి ఉంటుంది.

శ్రీఅరవిందో ఇదిగో ఈ సత్యాన్ని ప్రబోధించడంకోసమే... ఈ భువిపై అవత రించారు. ఆయనిలా చెబుతున్నారు" మనిషి మానసిక చైతన్యంలో జీవిస్తూ రూపాం తరం చెందే జీవి మాత్రమే. కాని నూతన చైతన్యాన్ని, నిజమైన చైతన్యాన్ని సంపాదించుకోగల అవకాశం, సంభావ్యత మనిషికి వుండటంవలన జీవితాన్ని పూర్తి సామరస్యంతో, అత్యుత్తమంగా, సుందరంగా, ఆనందంగా, పరిపూర్ణమైన చైతన్యాన్ని, వ్యక్త పరుస్తూ, సమర్థవంతంగా జీవించగలడు. శ్రీఅరవిందో ఈ భూమిపై జీవించినంతకాలం, తమ సమయాన్నంతా ఈసత్య చైతన్యాన్ని తమలో (ఈ పదార్థంలో, ఈ పృథ్వీచేతనలో) ప్రతిష్టించేందుకే వెచ్చించారు. దానినే ఆయన 'అతిమానసం'అని పిలిచారు. ఆయన సన్నిధిలోవున్న వారందరికీ ఆ చైతన్యాన్ని గ్రహించేందుకు తోడ్పడ్డారు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: హర్షవర్ధన్

దైవమందు విశ్వాసం సడలనీయరాదు

అసురశక్తిదాడి ఎంత బలవత్తరమైనదైనా మనస్సు స్థాయిని తప్పనివ్వ కుండా జాగ్రత్తపడడం అత్యంత ఆవశ్యకం. ఇది కుదరవలెనంటే భగవంతుని యందు విశ్వాసం సడలనీయరాదు. 'భగవంతుడున్నాడు. ఎట్టి విషమ పరీక్షలు వచ్చినా నేనాయనను చేరుకొని తీరుతాను' అనెడి విశ్వాసమే సకలమునూ సమదృష్టితో చూడడానికి నీకు తోడ్పడుతుంది.

దైవానుగ్రహం

సాధకుని సంఘర్షణలన్నింటికీ వెనుక దైవానుగ్రహం ఉండనేవున్నది. సర్వమూ సిద్ధమైనప్పుడది హఠాత్తుగాగాని క్రమాధిక ప్రాబల్యముతోగాని ప్రకటమై అతని చిక్కులను పరిష్కరిస్తుంది. వెలుగుకొరకై అతి తీవ్రవాకాంక్ష సాధకునిలో బయలుదేరడం అట్టి ప్రకటన సమయమాసన్న మైనదనుటకు బాహ్యసూచనయే.

శ్రీఅరవిందులు

జంతువు అనే సజీవ ప్రయోగశాలలో, విశ్వప్రకృతి మానవుడుని తయారుచేసింది అన్నారు. ఎవరి సచేతన సహకారంతో, ఆమె అతీత మానవుని, దేవుని, తయారుచేయ సంకల్పిస్తున్నదో ఆ మనిషియే, స్వయంగా ఒక చింతనశీల సజీవ ప్రయోగశాల. లేదా భగవంతుడిని తయారుచేయు ప్రయోగశాల అని చెప్పగూడదా?

దీనర్థం మన ఆత్మ వైభవంలోనికి, పరిణామ దశల ద్వారా మనం అధికాధికంగా యెదిగేంతవరకూ అభివృద్ధి చెందడం అన్నమాట. పుట్టుకలన్నీ పురోగమనాత్మకమైన ఆత్మాన్వేషణ, ఆత్మ సంసిద్ధికొరకుగల ఒక ఆలంబన.

జ్ఞానంలో, శక్తిలో, ఆనందంలో, ప్రేమ, ఏకత్వంలో, అనంతప్రకాశం, ఆధ్యాత్మిక అస్తిత్వపు ఆనందంవైపు అధికారంవైపు యెదగడానికి, సార్వత్రికమైనది నివసించే, విశ్వాతీతమైన దానిలోనికి సంపూర్ణంగా తెరచుకొనేంతవరకూ మన ప్రస్తుత పరిమితీకరణకులోనైన ఆత్మ, సదా తననుతానధిగమించేందుకు ఆ విశ్వాతీతమైన దానిపైననే మన సమస్త పురోగమనాత్మక పరిణామ సృష్టి అంతా ఆధారపడేందుకు, ఇప్పుడు యేది అంధకారావృతమై పడివున్నదో, లేదా సగమే పరిణమించి విశ్వప్రకృతిలో పని చేస్తున్నదో అది సంపూర్ణంగా పరిణమించాలి. అదే సంపూర్ణ పరిణామం అనిపించుకొంటుంది.

*

విశ్వపదార్థంలో తనకు తానుగా అంతర్వలనమై పోయి, సమ్మతించని ద్రవ్యరాశిలో తనను తాను అభివ్యక్తం చేసుకొనడానికి శ్రమిస్తున్న పరమాత్మ శక్తికి సంబంధించిన పరిణామ వికాసంలోని ఒకదశ, ఒకదైవఘటన ఈ సమస్త జీవనం.

*

మానవుడొక మార్పు చెందుతుండే జీవి. అతడే పరిణామంలోని చిట్టచివరి జీవికాదు. భూమి పరిణామంలో మానవునినుండి అతీతమానవునివైపు తదుపరి అడుగువేస్తున్నది. యాతనామయమైన, పరిమితమైన మానవజాతి ఆకాంక్షించే, మానవ ఉనికికి సంబంధించిన భవిష్యత్తు ముక్తికి కీలకం అందులో వుంది. అదే మన మానవ అంతరాంతర పరమాత్మ శక్తి యొక్కతక్షణ ఉద్దేశ్యమూ, విశ్వప్రకృతి యొక్క ప్రక్రియలోని తార్కికత కూడా. కనుక అది అనివార్యం.

బంధింపబడిన, అస్పష్టజ్ఞానంకల, ప్రమాదకరమూ, అపరిపూర్ణ జీవనమూ అయిన జీవన పరిస్థితులమధ్య ఉన్న జీవిస్తున్న మనస్సు మానవుడు. కాని అతని దేహం అపరిపూర్ణం అయినప్పటికీ సచేతనమైనదే.

అతీత మానవుడంటే తన స్వభావపు అత్యున్నత ఉచ్ఛస్థితికి యెగబ్రాకినవాడు కాదు. మానవ ఔన్నత్యంరీత్యా, జ్ఞానంరీత్యా శక్తిరీత్యా, తెలివితేటలపరంగా, కార్యదక్షతపరంగా, శీలపరంగా ప్రజ్ఞాపరంగా, సంకల్పపరంగా, సాధుశీలతపరంగా తన సహజ ఉచ్ఛస్థితికి యెగ బ్రాకినవాడు కాదు అతీత మానవుడంటే. అతిమనస్సు, మానసిక మానవునికిఅతని పరిమితులకు ఆవలగానున్నమరేదో. మానవ స్వభావానికి యుక్తమైన అత్యున్నత చేతనకంటే ఎంతో మహత్తరమైన చేతన అది.

*

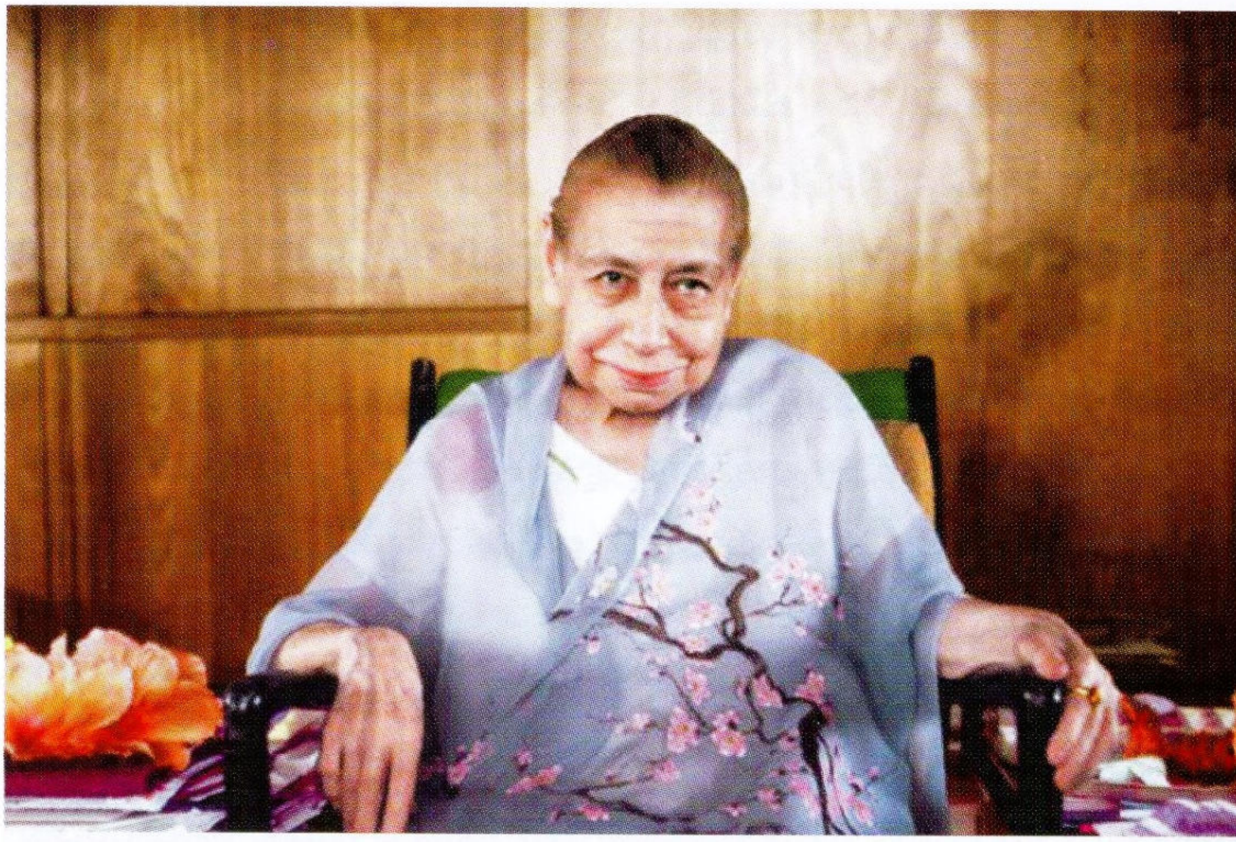
దివ్యసత్యం వెలుగు, దివ్యశక్తి, దివ్యానందాలను దివ్యసత్యంక్రియాశీలమైన నిశ్చితత్వాలను క్రిందికి తీసుకురావడంద్వారా జీవితాన్ని రూపాంతరీకరించడం నా యోగలక్ష్యం. ప్రపంచాన్ని నిరాకరించే సన్యాసయోగం కాదు,ఇది దివ్య జీవనయోగం.

*

ప్రపంచంనుండి, జీవితంనుండి నిష్క్రమించి స్వర్గంలోనికో, లేదా నిర్వాణస్థితికో చేరుకోవడంకాదు నాయోగలక్ష్యం. జీవిత పరివర్తనాన్ని,ఈ ఉనికియొక్క పరివర్తనాన్ని, అదికూడా ఏదో అప్రధానమైనదిగా లేక యాదాలాప సంఘటనగా గాక ఒక అసమానమైన కేంద్రీయ లక్ష్యంగా ఆ పరివర్తనను ఈ యోగంకాంక్షిస్తుంది.

...కాంక్షిస్తున్న లక్ష్యం వ్యక్తిగత దైవ సాక్షాత్కారాన్ని వ్యక్తికోసం సాధించుకోవడం గాదు. ఇచటగల మొత్తం పృథ్వీచేతనకోసం దేన్నో సాధించాలి. ఇదీ నా యోగలక్ష్యం.

గొప్పదీ కష్టతరమైనదీ అయిన మన కృషి లక్ష్యం, రెండుశక్తుల పరస్పర సహాయ సహకారాలవల్ల సఫలమౌతుంది. క్రిందినుండి ఆవాహనచేసే సుస్థిరమైన అవిరామ ఆకాంక్ష పైనుండి బదులు పలికే ఒక మహోన్నత దైవకృపా కటాక్షం. కాని మహోన్నత దైవకృపాకటాక్షం, దివ్యవెలుగు, దివ్యసత్యం ఉన్నచోట మాత్రమే పనిచేస్తుంది. అనృతం, అవిద్య దానిపై విధించే షరతులకు లోబడి అది పనిచేయదు. ఎందుచేతనంటే అది అనృతపు అభ్యర్థనలకు తల యొగ్గితే, తన కార్యానికి తానే విఘాతం కలిగించుకున్నదౌతుంది. దివ్యవెలుగు, దివ్యసత్యం అత్యున్నత దివ్య

స్త్రీని మానవ వ్యక్తిగా చూచే దృష్టి

స్త్రీని స్త్రీ యనే దృష్టితో గాక మానవవ్యక్తి అనే దృష్టితో చూడనేర్చుకోవాలి. ఇది చాలా కష్టమైన పనే. దీనికి కొంత శిక్షణ కావాలి. ఏలనంటే మనస్సు ఈ దృష్టినలవరచు కొన్నా ప్రాణమయ ప్రకృతిని నమ్మడానికి వీలు లేదు. కానరాకుండానో, హఠాత్తుగానో అది కామసంబంధమైన వినిమయంపట్ల తన పక్షపాతాన్ని ప్రదర్శించవచ్చు.

స్త్రీలతో మెలగుటకు ఉండదగు లక్షణాలు

ప్రాణకోశపు అధోవిభాగములో విశుద్ధత, దృఢత్వము, హృదయములో విశాలత, ఈ లక్షణాలు ఇతరులతో, ముఖ్యంగా స్త్రీలతో మెలిగేటప్పుడు ఉండటం శ్రేయస్కరం. ఇవి ఎప్పుడూ నీలో ఉన్నట్లయితే కామం ఒకపట్టాన నీలోకి తొంగిచూడనేరదు.

శ్రీఅరవిందులు

క్రియాశక్తి దిగివచ్చేందుకు తప్పనిసరి.

అత్యంత మహోన్నతమైన అతిమానస క్రియాశక్తి, మాత్రమే పైనుండి దిగివస్తూ, క్రిందినుండి తెరచుకొంటూవస్తూ, భౌతిక విశ్వప్రకృతిని విజయవంతంగా తనవశం చేసుకొని, దాని యిబ్బందులను తుదముట్టిస్తుంది.... ... ఒక సంపూర్ణ త్రికరణశుద్ధి గల సమర్పణ ఉండితీరాలి. దైవశక్తికై, కేవలం దైవశక్తికైన ఆత్మోన్మీలనం తప్పక జరగాలి. దిగివస్తున్న దివ్యసత్యాన్ని మాత్రమే కోరుకునే ఒక సుస్థిర సమగ్ర ఆకాంక్ష ఉండితీరాలి. ప్రకృతిని ఇంకా శాసిస్తూనే ఉన్న మానసిక, ప్రాణిక , భౌతిక, మహా శక్తుల ఆకారాలు ఇంకా సాగిస్తున్న పెత్తనాన్ని నిరంతరం సమగ్రంగా తిరస్కరించే ఒక తిరస్కృతి సదా వుండాలి.

అనువాదం: కె.వి.రావు

శ్రీఅరవిందులనుద్దేశించి శ్రీమాతపలుకులు

నిరంతరంగా కొనసాగే ఈ సృష్టి పరిణామంలో తదుపరి జరుగబోయే అధికతర పరిపూర్ణతా సంసిద్ధిని ప్రకటించి, ఆ పరిణామానికి అగ్రగామిగా నిలబడేదే ప్రతి అవతారమూ.

అయినప్పటికీ మనషులకు ఎల్లప్పుడూ భవిష్యత్తు అవతారమునకు వ్యతిరేకంగా పూర్వ అవతారము నే దైవ సమానంచేసే ధోరిణి ఉన్నది.

మరల ఇప్పుడు శ్రీఅరవిందులు ప్రపంచానికి భవిష్యసాక్షాత్కారమును తెలియ జేయడానికి వచ్చారు; ఇప్పుడు కూడా ఆయన సందేశాన్ని ఇంతకుముందు అవతారములను ఎదుర్కొన్న వ్యతిరేకతయే ఎదుర్కొంటున్నది.

కాని ఆయన బహిర్గతం చేసిన సత్యమును భవిష్యత్తు తప్పక నిరూపిస్తుంది, ఆయన మహా కార్యం తప్పక నెరవేరుతుంది.

*

శ్రీఅరవిందులు భూమిమీదకు ఒక బోధ కోసమో లేక ఒక తెగకు పోటీగా మరొక తెగను లేదా బోధనలను అందించడానికో రాలేదు, కాని, గతాన్ని ఏవిధంగా దాటిపోవాలి అనేదానికి దారిచూపించడానికి, జరిగితీరబోయేదీ, తప్పనిసరియైన

భవితవ్యమూ అయినదానికి నిర్దుష్టమైన మార్గాన్ని వెల్లడి చేసి చూపడానికీ యేతెంచారు.

*

శ్రీఅరవిందుల బోధనలను అనేక ఆధ్యాత్మిక బోధనలలో ఒకదానిగా తలచడంలోనే అసలైన దోషం ఉంది. అంతేకాక ఇక్కడ ఇప్పుడు జరుగుతున్నపని దైవకార్యాల అనేక పార్శ్వాలలో ఒకదానిగా తలచడంలోనే అసలైన దోషం వుంది.

ఇది నీ ప్రాథమిక స్థితిని దోష భూయిష్టం చేసింది, అదే అన్ని ఇబ్బందులకూ, గందరగోళాలకూ కారణమైంది. ఈ తప్పును నీ మనస్సులో నీ వైఖరిలో సరిదిద్దుకుంటే, అప్పుడు మిగతా ఇబ్బందులన్నీ మాయమైపోతాయి.

ప్రపంచ చరిత్రలో శ్రీఅరవిందులు ప్రాతినిధ్యం వహిస్తున్నది బోధనలకే కాదనీ, దివ్యజ్ఞానం అందించడానికి కూడా మాత్రమే కాదనీ, అది పరాత్పరంనుండి సరాసరి వచ్చిన ఒక నిశ్చయాత్మకమైన కర్మ అని నీవు తప్పక అవగతం చేసుకోవాలి.

నేను కేవలం వారి కార్యాన్ని సఫలం చేసే ప్రయత్నంలో ఉన్నాను.

*

శ్రీఅరవిందులు స్వీకరించిన పరివర్తన అనే బృహత్తరకార్యం చివరకు విజయవంతంగా పర్యవసించి తీరుతుందనే విషయంలో ఒక్కక్షణం కూడా ఊగిసలాట కూడదు. ఎందువల్లనంటే అది జరగబోయే యథార్థం. మనం ఏ పనినైతే చేస్తున్నామో దాని సాఫల్యతయందు ఈషణ్మాత్రమైనా సందేహంలేదు.... రూపాంతరీకరణ జరిగితీరుతుంది. దాని నేదీ ఆపలేదు. సర్వశక్తిమంతుని శాసనానికి ఏదీ విఘాతం కలిగించలేదు. అపనమ్మకాలనూ, బలహీనతలనూ వదిలివేసెయ్యి. సుదీర్ఘమైన యుద్ధం అంతిమంగా, చిరస్థాయిగా ఉండిపోయే గెలుపుగా మారిపోయే ఆ మహత్తరదినం కోసం కొంతకాలంపాటు ఓరిమి వహించి ఉండటానికి తీర్మానించుకో.

శ్రీఅరవిందులు భూతకాలానికీ, గతచరిత్రకూ సంబంధించినవారుకాదు.

శ్రీఅరవిందులు, తనదైన సాక్షాత్కారంకోసం ముందుకు సాగిపోతున్న భవిష్యత్తు.

మనిషి నిన్నటి సృష్టి.

శ్రీఅరవిందులు రేపటి సృష్టిని అతిమానస జీవి రాకను ప్రకటించవచ్చారు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

అవతారం అంతర్లీల

అవతారం బాహ్యజీవన సంఘటనలు, స్వీయచరిత్ర, చారిత్రక అంశాలు ముఖ్యమని, ఆధునికులు పట్టుపట్టడం పెద్ద తప్పు అని నా కనిపిస్తుంది. ఆయనతోపాటు వచ్చిన లేదా ఆయన కర్మ, ఆయన ఉనికి మూలంగా క్రిందికి కొనితేబడిన ఆధ్యాత్మిక మహా సత్యం మహాశక్తి, మహాప్రభావం ఇవీ ముఖ్యం.

అవతారం ఏం చేసిందో, బాహ్య దృష్టికి అతనేమిటో (అదే స్వీయచరిత్ర, చారిత్రాంశాల సంవిధానం) అవి ముఖ్యం కాదు. ఇది మొదటి అంశం. కాని అతను లోలోపల ఏమిటి, అంతరంగంలోపల ఏం సాధించాడన్నది ముఖ్యాంశం. అదే అతని బాహ్య జీవనానికి విలువ ఇస్తుంది. అంతర్జీవితమే బాహ్య జీవనానికి శక్తినిస్తుంది. ఆధ్యాత్మిక ద్రష్ట అంతర్జీవితం బహువిశాలమైనది. పూర్ణ శోభితమైనది. పరిపుష్టమైనది. విశిష్టమైన విషయాలు అంతులేకుండా సాగుతుంటాయి. ఒక చరిత్రకారుడు వాటిని అన్నింటినీ ఇతరులకు అందివ్వలేడు. అవతారమూర్తి సిద్ధిపొందిన వాటికి బాహ్య జీవనం ప్రతీకగా నిలుస్తుంది. లోలోపల ఉన్న దివ్యత్వం చలనానికి వ్యక్తరూపంగా అంతర్జీవితం వుంటుందని చెప్పవచ్చును.

శ్రీకృష్ణ భగవానుని లీలలు, కథలు ఆయన దివ్యకార్యాలకు అనుగుణంగా వున్నవా కావా అని కాని, మనుష్యుల దృష్టిలో గతంలోనూ, వర్తమానంలోనూ శ్రీకృష్ణుని దైవత్వానికి సంకేతాలా అని విచారించవలసిన పనిలేదు.

బుద్ధుని పరిత్యాగం, మారుని వలలో పడకుండా తప్పించుకోవడం, బోధి వృక్షంనీడలో జ్ఞాన సిద్ధిని పొందడం ఇవన్నీ అటువంటి ప్రతీకలే. జీసస్ కన్యకు జన్మించడం, శిలువవేయడం వంటివి అటువంటి ప్రతీకలు. చారిత్రాత్మక సంఘటనలను వ్రాయనప్పటికీ అవి వాటి విశిష్టత దృష్ట్యా నిజమేనని చెప్పవలసి వస్తుంది. జీసస్, బుద్ధుని బాహ్యజీవన సంఘటనలు ఇతరుల (అవతారాలు) జీవితంలో జరిగినవాటి కన్నా ఎక్కువేమీకాదు. మరి ఆధ్యాత్మిక ప్రపంచంలో బుద్ధునికి, జీసస్ కు అత్యున్నత స్థానం ఇచ్చిన దేమిటి? బాహ్యజీవన సంఘటనకన్న, వారి ప్రబోధాలకన్న మరేదో వాటినుండి అభివ్యక్తమైంది. మనం విచారణచేస్తే చారిత్రక ఆధారాలు వాటి గూర్చి మౌనం దాల్చాయి. కాని ముఖ్యంగా భావించేది అదే.

ఒక మనిషి మాటలు, నిజాలు, కార్యాలు ముఖ్యమని భౌతికమనస్సు భావిస్తుంది.

అతనిలోని ఆధ్యాత్మిక పరిణామాలే ముఖ్యమని అంతర్మనస్సు భావిస్తుంది. కేవలం మానసిక ప్రబోధాలుగా మాత్రమే కాకుండా ఆధ్యాత్మికదశలు, సంఘటనలు తన జీవితాలలో జరిగినవాటిని ఇతరులలో సంభవంచేయడం గమనిస్తే బుద్ధుని, జీసస్ ప్రబోధాలు ఆధ్యాత్మికంగా వాస్తవమనే భావించాలి.

ఈ సత్యాన్ని దుర్వినియోగం చేయవచ్చు, దుష్టవ్యాఖ్యానం చేయవచ్చునన్నది నీ ప్రశ్న సారాంశం. కాని ప్రతి ఆధ్యాత్మిక సత్యం తప్పుదారిలో అనుసరిస్తే అలాగే దుర్వినియోగం అవుతుంది. తప్పుదారిలోనే సత్యాన్ని స్వీకరించి, అసత్యం లోకి అడుగు పెట్టడమంటే మానవ మస్తిష్కానికి మహాయిష్టం. ఈ విషయాలు గూర్చి అవి ప్రకటనలు మానసిక ప్రకటనలు మాత్రమే. అవి వ్యాఖ్యానించే మనస్సు దయాధర్మాలపై ఆధారపడి ఉంటాయి. సత్యాలనుండి ఆ ప్రకటనలు రాలేదు. మనస్సు అన్వయంవల్ల వచ్చాయి. కాబట్టి ప్రతి ప్రకటనలోపభూయిష్టమే. లోపం ప్రకటనలో ఉండదు. ఆ ప్రకటన సరియైనదే. కాని తమ అహంకారానికి వశులైన అజ్ఞాన మనస్సులు, స్వీయ సంతృప్తి మనస్సులు అటువంటి అపభ్రంశాలను సృష్టిస్తాయి. అది అసలు పరమాత్మ ప్రవచనం ఔనా కాదా అని చూడకుండా తమ స్వీయాత్మప్రవచనం చేయడం కద్దు. గురువు జ్ఞానాన్ని గాలికి వదిలి, తమ స్వీయ అజ్ఞానాన్ని — నిజానికి అది అహంకారమే— వ్యక్తం చేయడం పరిపాటి అయింది.

*

రూపాన్ని బట్టి గురువులు చెప్పే ప్రవచనాన్ని శిష్యులు నిర్ణయిస్తారు. బయటివారు రూపాలను బట్టి గురువుల ప్రవచన రీతిని నిర్ణయిస్తారు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

భువన రూపాలలో భగవల్లీల

భగవంతుడ్ని, భగవంతుని చర్యను మనసుద్వారా అర్థం చేసుకో కూడదు. నీలో నిజమైన దివ్యచైతన్యం పూర్ణవికాసంద్వారా మాత్రమే అర్థం చేసుకోవాలి.

నీ జ్ఞాన సిద్ధిని బట్టి, నీలో మరింత మహనీయచైతన్యం ప్రభవించడం బట్టి, చేతన వికాసం బట్టి నువ్వు భగవంతుని భువనమారు రూపాలలో సైతం ఆయన్ని ఆయన చర్యను అర్థం చేసుకోవచ్చును.

*

భగవంతుని విధానం ప్రయోజనాలను పరిమితమైన మానవ హేతువు అంచనావేసి న్యాయ నిర్ణయం చేయలేదు. భగవంతుని మార్గం అనంతం కాని మరుగుజ్జు మానవునిలో ఒక అనంతం వ్యవహరించదు.

స్పష్టమైన మానవ సంపర్కం ద్వారా మనుష్యుల చర్యలు సాగుతుంటాయి. వారు మనస్సుతో సర్వాన్ని చూసి, సర్వకార్యాలు సాగిస్తుంటారు. వారికి మానవ పరిపూర్ణత్వం మాత్రమే కావాలి. భగవత్ తత్త్వాన్ని అభివ్యక్తీకరించే విషయంలో, మామూలు మానవ సంబంధమైన పనులను సాధారణ పరిపూర్ణరీతిలో నిర్వహించడం అని పొరపాటుపడుతూ తప్పులు చేయకుండా, ఓటమిని, వైఫల్యాన్ని పొందకుండా, అసాధారణమైన వ్యాపారం నిర్వహించడం రాజకీయ కార్యకలాపాలు జరపడం, కళాత్మక, నిర్దుష్టమైన జ్ఞాపకశక్తిని ప్రదర్శించడం అని అనుకుంటారు లేదా ఉపవాసాలు, మేకులపై నిద్రించడం, మేకులను తినడంవంటి మానవాతీత విషయాలు గూర్చిచెప్పుకుంటారు. దైవాన్ని అభివ్యక్తీకరించడానికీ వాటికీ సంబంధంలేదు. ఈ మానవ అభిప్రాయాలన్నీ తప్పు. ఊర్ధ్వంగా సత్య చైతన్యమనే మరో చేతననుసరించి భగవంతుడు క్రింది లీల సాగిస్తుంటాడు. లీల ఆవశ్యకతనుబట్టి భగవంతుని కార్యరూపం వుంటుంది. అదిలా ఉండాలి, అదిలా ఉండకూడదన్న మానవ అభిప్రాయాలబట్టి భగవంతుడు పనిచేయడు. దీనిని ముందు అందరు తెలుసుకోవాలి. లేకపోతే భగవంతుని అవతరణ గూర్చి ఏమీ అర్థం కాదు.

*

అవతారతత్త్వానికి రెండు పార్శ్వాలుంటాయి. ఒకటి; దివ్యచైతన్యం, రెండు; ఉపాధి మూర్తిమత్త్వ ము. దివ్యచైతన్యం సర్వశక్తిమయం. ప్రకృతినియమాలకు లోబడి

ప్రకృతిలో ఉపాధిమూర్తిమత్వంగా దివ్యచేతన రూపు దిద్దుకొంటుంది. (తనలో నుండే ఆవిర్భవింపజేస్తుంది)

లీల నియమాలకు అనుగుణంగా దివ్యచేతన ఈ మూర్తిమత్వాన్ని వాడుకొంటుంది. ఒక్కొక్కసారి లీల నియమాలను మారుస్తూవుంటుంది. ఈ అవతారప్రక్రియ క్షణకాల అద్భుతమైతే, నాకు దానివల్ల ఉపయోగం లేదు. ప్రకృతి సర్వశక్తిమయ భగవానుని సంవిధానం (ఏర్పాటు) లో విడదీయలేని ముఖ్య అంతర్భాగం అయితే, దానిని (అవతారతత్త్వాన్ని) నేను అర్థం చేసుకొని ఆమోదించగలను.

*

ఒక ఉన్నతతర చైతన్యానికి కాంతిమార్గం తెరవడానికి అవతారం వస్తుందని నేను చెప్పాను. మానవులలో ఎవరూ దానిని అనుసరించలేకపోతే, అవతారంపై (జీసస్, కృష్ణుడు, బుద్ధుడు లాంటి అవతార భావన) మన భావన తప్పైనా కావాలి లేదా అవతారం జీవితం, చర్యలు నిరర్థకమైనా కావాలి. అనుసరించే దారిలేదు, అనుసరించే అవసరంలేదు. అవతారం అనుభవించిన పోరాటాలు, బాధలు ఉత్త అబద్ధాలు, అభూత కల్పనలు భగవంతునికి ప్రాతినిధ్యం వహించే అవతారానికి పోరాటం అవకాశం లేదు. అని 'X' అంటాడు. అటువంటి భావనతో అవతారతత్త్వం భావనే శుద్ధ అసంబద్ధ ప్రహసనం అవుతుంది. అప్పుడు ఆ తత్త్వంలో హేతువు లేదు, అవసరంలేదు, అర్థంలేదు.

భగవంతుడు సర్వశక్తివంతుడు కాబట్టి భూమిమీద అవతరించకుండానే మనుష్యుల్ని ఉద్ధరించవచ్చు. మానవాళి తరపున వారి బాధల్ని తాను మోయడానికి సన్నద్ధం వ్యక్తం చేయడం ప్రపంచ సంవిధానంలో భాగమైతే ఆ అవతారతత్త్వానికి అర్థంవుంటుంది.

*

అవతారం దైవమా! లేక మానవుడా! అనే భావనను కూడా మనసే సంక్లిష్టం చేసింది. మానవునిలో దైవం ఉంది. తన అత్యున్నత ఆకాంక్షలను, లక్షణాలను అధిగమించి, సఫలీకృతం చేసినపుడు ఆ మానవత దైవంగా మారుతుంది. నీ నిరాశామయ మనస్తత్వం అదే అర్థం చేసుకోలేకపోతోంది.

భగవంతుడు అవరోహించినపుడు మానవాళి బాధల భారాన్ని దాటిపోవడానికే వాటిని స్వీకరిస్తాడు. భగవంతుడుగా ఎలా మారాలో మానవుడై పుట్టి దేవుడు ప్రబోధిస్తాడు.

ఒక దివ్య సాన్నిధ్యంలో, దివ్యశక్తి లోపల లేకుండా అవతారం బలహీనుడైతే దానిని సాధించలేడు. స్వీకరించడానికి సిద్ధంగా వున్న వారిలో తనశక్తిని ప్రవేశపెట్టడానికి తాను (ఆధ్యాత్మికంగా) బలవంతుడై ఉండాలి. అందుచేత అతనిలో ద్వివిధలక్షణాలు ఉంటాయి. బాహ్యానికి మానవుడిగా, ఆంతరంగికంగా భగవానునిగా ఉంటాడు. దీనివల్ల అవతారతత్త్వం అర్థంకాని ప్రహేళిక అని నువ్వు భావిస్తున్నావు. నువ్వు మానవ పార్శ్వాన్ని మాత్రమే చూసి, బాహ్యనేత్రంతోచూస్తూ, ఇంకేమీ చూడడానికి ఒప్పుకోకపోతే, నీకు మానవ మాత్రుడుగానే కనిపిస్తాడు. దైవం కొరకు చూస్తే దైవమే కనిపిస్తుంది.

*

భగవంతుడు పృథ్వీభారాన్ని ఉద్ధరించాలని సంకల్పించినప్పుడు, ఎటువంటి నటన, మాయలు లేకుండా ఆ భారాన్ని పూర్తిగా నిజాయితీతో స్వీకరిస్తాడు. బాహ్యమైన తొడుగులనుండి బయటపడేది ఆయనలో రహస్యంగా వుంటే, ఇతరులలో రహస్యంగా ఉన్నదే సారభూతంగా, మరింత అధికంగా ఆయనలో ఉంటుంది. దానిని మేలు కొల్పడానికే ఆయనవున్నది....

ఆధ్యాత్మిక మార్గంలో నడిచేందుకుద్దేశించబడిన అందరికోసం చైత్యపురుషుడు ఒకే విధంగా పని చేయడం జరుగుతుంది. ఆ మార్గంలో వెళ్ళడానికి మనుష్యులు అసాధారణ ప్రజ్ఞావంతులు కానక్కరలేదు. గొప్పవారే ఆధ్యాత్మికవేత్తలు కాగలరన్న వాదనను నొక్కి వక్కాణించడం ఇదే నువ్వు చేసే పొరపాటు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె.యజ్ఞన్న

దశావతారములు — పరిణామగాధ

సృష్టి పరిణామంతో సంబంధం లేకపోతే, అవతారానికి స్వల్ప అర్థమే ఉండేది. హిందూ దశావతారాల పరంపరే, సృష్టిపరిణామగాధ. మొదటిది– మత్స్యఅవతారం. తరువాత ఉభయచరజంతువు– నీటిలో భూమిపైకూడా సంచరించేది. తరువాత భూమిపై మాత్రమే నివసించే జంతువు. తరువాత, నరసింహావతారం– నరునికి జంతువునకు వారధిగా. ఆ తరువాత మనిషి– మరుగుజ్జుగా– పొట్టి, అభివృద్ధి చెందనివాడు. భౌతికమానవుడు– కాని తనలో దైవత్వాన్ని పొదవుకొని, సృష్టి అస్తిత్వాన్ని తన ఆధీనంలో ఉంచుకొన్న భౌతికం. తరువాత, రాజసిక, సాత్విక, నిర్గుణ అవ తారాలు. ప్రాణిక, రాజసికాలనుండి, సాత్విక గుణ మానసిక మానవునిగా, తరువాత ఇంకా అధిమానస అతీత మానవునిగా మానవాభివృద్ధిని నడిపించేవి వచ్చాయి. కృష్ణుడు, బుద్ధుడు కల్కి అవతారాలు వచ్చాయి. అవి అతిమానవాభివృద్ధి చివరి 3 దశలైన ఆధ్యాత్మిక అభివృద్ధిని వర్ణిస్తాయి. కృష్ణుడు, అధిమానస సంభావ్యతకు తలుపు తెరుస్తాడు. బుద్ధుడు, అత్యున్నతముక్తికై ఆవలకు దూసుకు పోయేందుకు ప్రయత్నిస్తాడు. కాని ఈ ముక్తి ఇంకనూ అభావాత్మకమే; ఎందుకంటే, అది సృష్టి పరిణామాన్ని సద్భావాత్మకంగా పూర్తి చేసేందుకు భూమికి తిరిగి రావడంలేదు. వ్యతిరేకించే అసురశక్తులను నాశనంచేసి, దైవరాజ్యాన్ని భూమికి తేవడంద్వారా కల్కి దీనిని సరిచేయాలి. ఈ పురోగతి కొట్టొచ్చినట్లు, తప్పుపట్టలేనిరీతి స్పష్టంగా కన్పిస్తోంది.

అవతారజన్మలమధ్య వచ్చేజన్మల విషయంలో ఇది తప్పకుండా జ్ఞాపకముంచుకోవాలి — కృష్ణుడు చెప్తాడు, కొద్దిపాటి సర్వోత్తమ జన్మలగూర్చి మాత్రమే కాకుండా; అనేక గత జన్మల గురించి రెండవది — తానే దైవమని తనకు తాను చెప్పుకున్నప్పుడు, తనను వర్ణించుకుంటాడు — ఒక విభూతిగా వృష్ణులయందు వాసుదేవునిగా, అందుచే ఊహించవచ్చు — అతడు అనేక జన్మలలో తన అధికతర దివ్య చైతన్యాన్ని మరుగుపర్చి, ఒక విభూతిగా అభివ్యక్తమయ్యాడుఅని. అవతారప్రయోజనం ముందుకు నడిపించడం. గొప్పపరిణామ సంధిదశలలో, దైవం అవతారంలాగా కన్పిస్తాడని, పరిణామంలో తక్కువ ప్రాధాన్యత గల సంధి దశలలో విభూతిగా కన్పిస్తాడని మనం సమ్మతించడం తప్పక సహేతుకమే.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

ప్రశ్న: దేనిని అత్యధికంగా అభివృద్ధి చేయాల్సిన అవసరం, నాకున్నది? దేనిని అత్యధికంగా విడిచిపెట్టాల్సిన అవసరం, నాకున్నది?

జవాబు: అభివృద్ధి చెయ్యి, నిజాయితీని. (అంటే, దైవమార్గాన్ని అంటిపెట్టుకొనుట) సంపూర్ణంగా (మనసా, వాచా, కర్మణా, దేహేంద్రియబుద్ధులతో సహా)

నీ సాధనలో ఏది ముఖ్యమంటే, నిజాయితీ ప్రతివిషయంలో. అది ఉంటే, తప్పులు సరిదిద్దుకోవచ్చు; ఎక్కడైనా, ఏమాత్రమైనా కపటముంటే, అది వెంటనే లాగివేస్తుంది, దిగువకు, నీ సాధనను. కాని ఏ విషయంలోనైనా స్థిరమైన నిజాయితీ ఉన్నదా, లేదా, ఆ మార్గంనుండి పతనమవుతున్నావా – అనే విషయం – దానిని నీలో నువ్వు చూసుకోడం, ఆత్మ పరిశీలన చేసుకోవడం – తప్పనిసరిగా నేర్చుకోవాలి నువ్వు. దాని కొరకు నీలో నిజమైన స్థిరమైన ఇచ్ఛ ఉంటే – దానిని చూసే శక్తి నీకు వస్తుంది.

*

ప్రారంభించేటప్పుడు – తప్పక చెప్పబడాలి ఇది – నిజాయితీ క్రమంగా పురోగమించేది. పురోగమిస్తూ సత్తా అభివృద్ధి చెందేటప్పుడు – విశ్వం క్రమంగా వ్యక్తం అవుతూ వికాసం పొందినట్లు – నిజాయితీకూడ, క్రమంగా, అంతులేకుండా, తనని తాను పరిపక్వం చేసుకోవాలి. అభివృద్ధి క్రమంలో ప్రతి నిలుపుదల మార్చేస్తుంది, – నిన్నటి నిజాయితీని – రేపటి కపటంగా. పరిపక్వ నిజాయితీగా ఉండాలంటే, ఇది తప్పనిసరి – దేనిపైనా మక్కువ లేకుండుట – ఏకోర్కె, ఆకర్షణ, వ్యతిరేకత, సానుభూతి, పగ, అంటిపెట్టుకొనుట, వికర్షణపై మక్కువ లేకుండుట, ప్రతిఒక్కరికి తప్పనిసరిగా ఉండాలి. సంపూర్ణ సమైక్య, దృష్టి, వస్తువులపై, ఈ దృష్టిలో ప్రతీది దాని సముచిత స్థానంలో ఉంటుంది. అన్నిటిపై ఒకే రకమైన దృష్టి – సత్యదృష్టి – ఉంటుంది. మానవులకు ఈ ప్రణాళిక సహజంగానే, అత్యంత కష్టసాధ్యం. అతడు (సాధకుడు) తననితాను దివ్యీకరించుకోవాలని నిర్ణయించుకుంటేనే తప్ప, ఇంచుమించుగా ఇది – ద్వంద్వాలనుండి విముక్తి చెందడం – అసాధ్యంగా కన్పిస్తుంది.

అనువాదం: ఎస్. వై. సోమయాజులు

మా ప్రభువు యొక్క ఆచ్ఛాదమా! ఇవియే మా అనంతకోటి కృతజ్ఞతాభి వందనములు. మా కొఱకు మీరెంతయో శ్రమించిరి. పాటు పడిరి. పోరాటమును సల్పిరి. బాధలను భరించిరి. ఆశాజ్యోతిని వెలిగించిరి. సంకటములను సహించిరి. మాకొరకై ఒక మహాకార్యమును సంకల్పించిరి. నిర్వహించిరి. బాటను ఏర్పరచిరి. కార్యమును సాధించిరి. నీ మ్రోల ప్రణమిల్లి మేము మీకెంత ఋణపడియున్నామన్న సంగతి ఒక నిముసమైనా విస్మరించకుండునట్లు అనుగ్రహింపుమని వేడుకొనుచుంటిమి.

శ్రీమాత

శ్రీఅరవిందుల మహాసమాధి గురించి శ్రీమాత

స్వార్థరహితమైన ఒక మహాకార్య నిర్వహణలో శ్రీఅరవిందులు దేహత్యాగం చేశారు. సాముదాయక సంసిద్ధి ఘడియను శీఘ్రతరం కావించటం కోసమే తన స్వదేహంలో సంసిద్ధిని పరిత్యజించారు. నిజానికి పృథ్విగనుక మరింత చక్కగా ప్రతిస్పందించి ఉంటే ఈ త్యాగం అవసరమయ్యేదికాదు.

తన పరివర్తనాకార్యానికి మరింత సంపూర్ణంగా సాయంచేయడం కోసమై తన భౌతిక జీవితాన్ని పరిత్యాగం చేసిన మహనీయుని దివ్యసమక్షంలో మనం నిలబడి యున్నాము.

మనం ఏం చేస్తున్నామో తెసులుకొంటూ మన ఆలోచనలనూ, అనుభూతులనూ, కర్మలనూ గమనిస్తూ, ఆయన సదా మనతోనే ఉన్నారు.

*

శ్రీఅరవిందులు ఏ రకంగానూ అశక్తులు గాలేదు; కొద్ది గంటల్లో శరీరం వదిలిపెట్ట బోతూకూడా పడకపైనుండి లేచి, చాలాసేపు తన వాలుకుర్చీలో కూర్చొని అందరితోనూ హాయిగా మాట్లాడారు. శ్రీఅరవిందులు బలవంతంగా శరీరం వదలాల్సిన అవసరం అనేది ఏమీ లేదు. మన ఊహలకందని కొన్ని ఉదాత్తకారణాలవల్ల ఆయన అలా చేయాలనుకొన్నారు.

అది అర్థం చేసుకోలేనప్పుడు నిశ్శబ్దత పాటించడమే శ్రేయస్కరం.

*

శ్రీఅరవిందులు చాలా చలాకిగా సూక్ష్మ భౌతిక ప్రపంచంలో నిత్యమూ ఉన్నారు. నేను ఇంచుమించు ప్రతిరోజూ ఆయన్ని దర్శించుకుంటాను. నిన్న రాత్రి చాలా గంటలు ఆయనతో గడిపాను.

నీవు సూక్ష్మ భౌతికంలో ఎరుకతో ఉండగలిగితే ఆయనను తప్పక దర్శించగలవు, వారు దానినే అసలైన భౌతికలోకం అంటారు. దానికి చైత్యకంతో ఏమీ సంబంధంలేదు.

శ్రీమాత

అనువాదం: అమరవాది ప్రభావతి, అమరవాది వెంకటరామశాస్త్రి

శ్రీఅరవిందుల మహాసమాధి
నిరోద్ బరన్ వివరణాత్మక నివేదన

శ్రీఅరవిందులు "నేనిక్కడే, నేనిక్కడే"

ప్రపంచమంతా శ్రీఅరవిందుల గురించి, వారి సాధనగురించి మరింత ఎక్కువగా కుతూహలపడుతున్న సమయంలో, వారు ఈ పృధ్వీరంగంనించి తప్పుకున్నారు. పైకి చూడ్డానికి ఇది విధియొక్క వింతఘటనగా కనిపిస్తుంది. కాని వారి జీవితాన్ని అధ్యయనం చేసినప్పుడు, ఒకటికన్న ఎక్కువసార్లె పూర్తిగా అనుకోనివిధంగా జరుగుతూఉండేదని తెలుస్తుంది, అది స్వయంగా వారు ఎన్నుకొన్న 'విధి' అన్నట్టుగా. వారి జీవిత ఆరోహణాస్థితులలోని నిశ్చయాత్మక సంఘటనల విషయంలో అది ఒక క్రమపద్ధతిలో సంభవిస్తోంది. వారి జీవిత రేఖ ఉచ్ఛస్థితిలోకి వెళ్తూ ఉండగా, ఒక్కసారి దాన్ని కిందికి లాగుతూ ఐ.సి.ఎస్. పదవి నొదిలి ఏ హంగులు, ఆర్భాటాలు లేని బరోడా సంస్థానంలో ఉద్యోగం చేయడానికి సిద్ధపడ్డం ఒక ఉదాహరణ. మళ్ళీ జీవనరేఖ ఉచ్ఛస్థితిలో ఉండి, అతడు ప్రజల దృష్టిని, ఆరాధనని అందుకున్నప్పుడు, ఆ గొప్ప ప్రతిష్టాత్మక శిఖరాన్ని అవలీలగా వదిలారు. వారి జీవన సూర్యుడు మబ్బుల చాటున దాగాడు. తెరచాటున ఉండి పనిచేసి మళ్ళీ జాజ్వల్యమానంగా ప్రకాశిస్తూ, అందరినీ ఆశ్చర్యంలో, ఆనందంలో ముంచుతూ, రాజకీయ తెరపై వెలిగింది.అయితే ఆ ఆనందాన్ని ఆస్వాదించకుండానే వారి జీవితంలోని ఆ కాంతి, వారు అత్యంత మహత్తరమైన అనుభవాలుపొందిన జైలు నీడల్లో దాగింది. వారు కారాగారం నించి విడుదలైన సందర్భంలో వారి బృహత్తరత్యాగం, వారి వివేకపూరిత మార్గదర్శకత్వంవల్ల జాగృతి పొందిన అఖండ భారత జాతి, ఈ దేశానికి నాయకత్వం వహించమనే విన్నపంతో వారిముందు నిలిచింది.

మళ్ళీ ఓ రాత్రి ఆయన మాయమై, ఎవ్వరికీ ఆచూకీ లేకుండా, ఏకాంతంగా పాండిచ్చేరిలో అనేక సంవత్సరాలు గడిపారు, ఇది సరిపోదన్నట్లుగా 1926 లో మరింత ఏకాంతంలోకి ప్రవేశించారు. అది వారు సాధనలో అత్యంత ఉత్కృష్ట మైన మొదటి విజయంపొందాక ప్రపంచ శిఖరం మీద ఆ పరమాత్మ శక్తియొక్క

శ్రీ అరవిందుల మహాసమాధి
నిరోద్ బరన్ వివరణాత్మక నివేదన

శ్రీ అరవిందులు "నేనిక్కడే, నేనిక్కడే"

ప్రపంచమంతా శ్రీ అరవిందుల గురించి, వారి సాధనగురించి మరింత ఎక్కువగా కుతూహులపడుతున్న సమయంలో, వారు ఈ పృధ్వీరంగంనించి తప్పుకున్నారు. పైకి చూడ్డానికి ఇది విధియొక్క వింతఘటనగా కనిపిస్తుంది. కాని వారి జీవితాన్ని అధ్యయనం చేసినప్పుడు, ఒకటికన్న ఎక్కువసార్లె పూర్తిగా అనుకోనివిధంగా జరుగుతూఉండేదని తెలుస్తుంది, అది స్వయంగా వారు ఎన్నుకొన్న 'విధి' అన్నట్టుగా. వారి జీవిత ఆరోహణాస్థితులలోని నిశ్చయాత్మక సంఘటనల విషయంలో అది ఒక క్రమపద్ధతిలో సంభవిస్తోంది. వారి జీవిత రేఖ ఉచ్ఛస్థితిలోకి వెళ్తూ ఉండగా, ఒక్కసారి దాన్ని కిందికి లాగుతూ ఐ.సి.ఎస్. పదవి నొదిలి ఏ హంగులు, ఆర్భాటాలు లేని బరోడా సంస్థానంలో ఉద్యోగం చేయడానికి సిద్ధపడ్డం ఒక ఉదాహరణ. మళ్ళీ జీవనరేఖ ఉచ్ఛస్థితిలో ఉండి, అతడు ప్రజల దృష్టిని, ఆరాధనని అందుకున్నప్పుడు, ఆ గొప్ప ప్రతిష్టాత్మక శిఖరాన్ని అవలీలగా వదిలారు. వారి జీవన సూర్యుడు మబ్బుల చాటున దాగాడు. తెరచాటున ఉండి పనిచేసి మళ్ళీ జాజ్వల్యమానంగా ప్రకాశిస్తూ, అందరినీ ఆశ్చర్యంలో, ఆనందంలో ముంచుతూ, రాజకీయ తెరపై వెలిగింది.అయితే ఆ ఆనందాన్ని ఆస్వాదించకుండానే వారి జీవితంలోని ఆ కాంతి, వారు అత్యంత మహత్తరమైన అనుభవాలుపొందిన జైలు నీడల్లో దాగింది. వారు కారాగారం నించి విడుదలైన సందర్భంలో వారి బృహత్తరత్యాగం, వారి వివేకపూరిత మార్గదర్శకత్వంవల్ల జాగృతి పొందిన అఖండ భారత జాతి, ఈ దేశానికి నాయకత్వం వహించమనే విన్నపంతో వారిముందు నిలిచింది.

మళ్ళీ ఓ రాత్రి ఆయన మాయమై, ఎవ్వరికీ ఆచూకీ లేకుండా, ఏకాంతంగా పాండిచ్చేరిలో అనేక సంవత్సరాలు గడిపారు, ఇది సరిపోదన్నట్లుగా 1926 లో మరింత ఏకాంతంలోకి ప్రవేశించారు. అది వారు సాధనలో అత్యంత ఉత్కృష్ట మైన మొదటి విజయంపొందాక ప్రపంచ శిఖరం మీద ఆ పరమాత్మ శక్తియొక్క

4. ఈ పరమోత్కృష్టత్యాగం యొక్క సంపూర్ణ విశిష్టత మన పరిమిత జ్ఞానానికి గ్రాహ్యం కాకుండానె ఉండిపోయింది. 'దిమదర్' పొరపడవీలులేని మాటల్లో మనకోసమే వారు మృత్యువుని అంగీకరించారని చెప్పింది. అది మానవులకోసం వారుచేసిన ఉదాత్తమైన త్యాగం. దాని చరిత్రపూర్వాపరాల్లోకి వెళ్ళాలంటే రెండేళ్ళు వెనక్కి, అంటే ఈ త్యాగాన్ని సంపూర్ణంచేసిన ఆ మొదటి అనారోగ్యలక్షణం దగ్గరకెళ్ళాలి.అది ఆ విశాల గగన తీరాలపై ఓ చిన్ని మబ్బు లాంటిది. దానికి ఎవరూ అధిక ప్రాముఖ్యత ఇవ్వలేదు. కాని శ్రీఅరవిందులు దాని అర్థమేమిటో తెల్సుకోవాలనుకున్నారు. వారి శిష్యుడు కలకత్తాలోనే ప్రజ్ఞావంతుడైన సర్జన్ డా. సన్యాల్ దర్శనానికి వచ్చినప్పుడు అతడిని సంప్రదించారు. అతడు దానిని ఒక అపాయకర మైన హెచ్చరికగా భావించి, నిర్లక్ష్యంచెయ్యవద్దని చెప్పాడు. అతడు 'శ్రీఅరవిందులకు', ప్రొస్టాటిక్ గ్రంధి ఎన్‌లార్జ్మెంటని, దాని మొదటి లక్షణం ఎక్కువసార్లు మూత్రవిసర్జన చేయడమని 'ది మదర్'కి చెప్పారు. ఆ తరువాత ఆ లక్షణాలన్నింటినీ పూర్తిగా వివరించారు. అయితే ప్రస్తుతానికి భయపడాల్సినదేదీలేదని, వారిని జాగ్రత్తగా చూడమని మమ్మల్ని హెచ్చరించాడు. ప్రారంభంలోనే ఆ లక్షణం గురించి సరిగ్గా తెల్సుకోవడం చాలా ఉపయోగకరమైన విషయం, ఎందుకంటే అప్పుడు 'శ్రీఅరవిందులు' దానిపై చర్య తీసుకోగలరు. ఆ యా విషయాలగురించిన జ్ఞానం, ఆ విధానం గురించిన పూర్తి వివరణ, యోగశక్తియొక్క కార్యాచరణని మరింత ప్రభావితం చేస్తుంది. ఇప్పుడు ఆ పోరాటం ఆ పగటివెలుగులో జరుగుతుంది. ఇప్పుడు అజ్ఞానపు ముసుగు వెనక ఆ చీకటిశక్తి దాక్కొని దొంగదాడి చేయడం కుదరదు. అయితే ఈ పోరాట ఫలితం గురించి మాకే సందేహం లేదు, కాని ఒకసారి 'దిమదర్' మిగిలినవారిలో ఎంత ప్రమాదకరమైన పరిస్థితినైనా సరిచేయగలం, కాని మా విషయాని కొచ్చేసరికి విషయం చాలా భిన్నంగాను, కష్టసాధ్యంగాను ఉంటుందని మాకు చెప్పారు.

5. మేం అనుకొన్నట్లుగానే, ఓ రెండునెలల తరువాత ఆ లక్షణాలన్నీ పూర్తిగా పోయాయి. ఆ తరువాత దర్శనానికి సన్యాల్ వచ్చినపుడు 'శ్రీఅరవిందులు' అతడితో ధృఢస్వరంతో "ఇంక ఆ విషయం నన్ను బాధించటంలేదు. నేను దాన్ని నయం చేసాను." అని నొక్కి చెప్పారు. మా నమ్మకం నిజమైంది.

ఆయన మహాకావ్యం "సావిత్రి" పై పని చురుగ్గా శక్తి, ప్రోత్సాహాలతో

సాగుతోంది. పుస్తకం తరువాత పుస్తకం, పునః పరిశీలించబడి, విడుదలై, ప్రచురణకు సిద్ధమౌతోంది. 400 నించి 500 ల వాక్యాలదాకా క్రమంగా గొప్ప సౌందర్యం తో ఒక ప్రవాహంవలె, ఆ కవితాధారనువారు డిక్టేట్ చేస్తుంటే, ఆ కావ్యవిస్తృతి, విశ్వదర్శనం, ఆ మంత్రముగ్ధమైన భాషా విన్యాసం విశ్వాన్ని తన కౌగిట ఇముడ్చుకునేది. ఇదే పద్ధతిలో సాగితే "సావిత్రి" పూర్తవడానికి ఎక్కువ కాలం పట్టదు. అందరి పెదవులపై ఒకటే ప్రశ్న, "సావిత్రి ఎంతవరకు వచ్చింది?"అని.

కాని 'సావిత్రి' ఒక్కటే వారి మొత్తం వ్యాసంగం కాదు. వారికి బహుముఖమైన, అత్యంతభిన్నము, విస్తృతము, అయిన వ్యాసంగాలున్నాయి. వాటన్నింటినీ సమర్థవంతంగా చేయగల అద్భుత అంతఃస్ఫూర్తి, ఆ పట్టు, ఆశక్తి వారికి మాత్రమే ఉన్నాయి. శ్రీఅరవిందులు ఈ ప్రపంచాన్ని పట్టించుకోకుండా ఒక యోగివలె పూర్తిగా ఆంతరిక జీవితాన్ని గడుపుతూ, ఇప్పుడు అతి కొద్దిమంది శిష్యుల తన విముక్తికోసం సాధన చేస్తున్నారని ప్రపంచం పొరపాటు నమ్మకంతో ఉంది. లేదా అలా ఉండడానికలవాటుపడింది. ఎంతో ఉన్నతస్థాయికి చెందిన క్రియాశీలమైన వారి వ్యక్తిత్వాన్ని ఎలా అపార్థం చేసుకున్నారన్నది ఆశ్చర్యకరమైన అర్థంకాని విషయం. ఒక్కసారి వారు జీవితంలో ఉన్నప్పుడు ఎలా ఉండేదో తిలకిద్దాం. వారు అత్యంత కఠినమైన రాజకీయ జీవితంలో ఉన్నప్పుడు కూడా ముఖ్యమైన ఆధ్యాత్మిక అనుభవాలను ఏవిధంగా పొందారో, అలాగే ఏ సంసిద్ధికోసమో యోగసాధనగాసాగే వారి జీవితకాలంలో ఆచంద్రార్కం నిలిచేటట్లు వ్రాసిన గ్రంథాలలో ఏ మున్నదో గుర్తు చేసుకుందాం. గొప్ప బృహత్తర శాశ్వత గ్రంథంగా నిలిచిపోయే 'సావిత్రి' కావ్యం కాకుండావారి నిత్యపఠనంలో భాగంగా ఉండి వార్తా పత్రికలు, జర్నల్స్ వార, పక్ష, మాసపత్రికలు, వీటిలో కొన్ని ఆశ్రమంతో సంబంధం కలవారిచే సంస్కరించబడిన, ఆశ్రమానికి సంబంధించినవి. అవిగాక నాలుగయిదు భాషలలో వ్రాయబడిన వ్యాసాలు, కవితలు, లేఖలు, ప్రశ్నలకు సమాధానాలు చెప్పి వ్రాయించడం, వీటన్నింటికీ తలమానికంగా స్వీయ, ఇతరుల, వ్రాతప్రతులను పరిశీలించడం సరిచూడడం లాంటివన్నీ వారి నిత్యకృత్యంలో భాగం. అదీగాక ముద్రణా విభాగం నించి వచ్చే ఒత్తిడి , సరే భౌతికంగా వచ్చే ఈతిబాధలకు వారి ఆశీస్సులు కోరుతూ. సహాయం కోరుతూ, వచ్చె విన్నపాలు ఆ చిట్టా ఎంత దీర్ఘ మైనదంటే, అది గ్రుడ్డివాడికళ్ళుకూడా తెరిపిస్తుంది. ఈ పనంతాకూడా దాదాపు

రెండుగంటల సమయంలో పూర్తయిపోతుంది. రోజులో తరువాత కాలంలో వారిలో అద్భుతమైన ఒక నిగూఢశక్తి అభివృద్ధి చెందింది లేదా అభివృద్ధి చెందినట్లు మొట్టమొదటిసారి మేం గమనించాం. నేను ఏదైనా ఒక వ్యాసం చదవడానికి తీసుకుంటే వారు "నువ్వు దీన్ని ఇంతకుముందు చదవలేదా?" లేదన్నది నా జవాబు. లేదా, గట్టిగా చెప్పగలవా అని వారడిగేవారు. అది ఈ రోజె అందింది "ఎలా తెలుస్తుంది." అని నేను చెప్తే, "చాలా వింతగా వుంది, "నాకు దీనిలో ప్రతిమాట విన్నట్లే ఉంది" అనేవారు. ఇలా ఒక్కసారి కాదు, అనేకసార్లు జరిగింది. ఈ మామూలు శ్రమను ఎవరైనా గుర్తించవచ్చు, కాని ఓ మహాయోగీశ్వరునిగా వారి విశ్వ కార్యాచరణని, ఏ దృష్టి చూడగలదు? దృష్టిని వికసింపజేసే "సావిత్రి" చరణాలద్వారా మన మనకదృష్టిని చొప్పిస్తే, లేదా వారి తదితర గ్రంథాలద్వారా లేదా వారు అనుకోకుండా ఏ కొంచెమో బయటకు చెప్పినప్పుడు చూడగలం. వారితో మేం, బృందావనంలోని గోపబాలకుల్లా వ్యవహరించేవాళ్ళం, స్నేహితులమాదిరిగా హాస్యం చేస్తూ, అప్పుడప్పుడు దెబ్బలాడుతూ, అనేకవిషయాలపై చర్చలు చేస్తూ, కళల దగ్గరనుండి జిహ్వాచాపల్యంకలిగించే రుచులదాకా వారితో ముచ్చటించేవాళ్ళం, ముఖ్యంగా ఆ చివరి కొద్ది సంవత్సరాల సాహచర్యంలో.

7. వారి పెదవులనుంచి సున్నితంగా జాలువారే అభివ్యక్తి, వారిలో తక్షణం వెలిగే ఛలోక్తుల మెరుపులు, అన్నింటికంటే నిశ్చల, నిశ్శబ్ద, నిరాడంబరమైన వారి విలక్షణమైన తీరు, వారి నిరంతర అప్రమత్తతతో, సూక్ష్మగ్రాహ్యతతో మమ్మల్ని ప్రతికూల శక్తులనుంచి రక్షించే తీరు – అదంతా మా అదృష్టం. అయితే మాముందుకన్పిస్తున్న ఆ వ్యక్తి విస్తృత విశ్వ కార్యాచరణను ఛాయామాత్రంగానైనా మా మనసులు గ్రహించగలిగాయా? అన్నింటినించీ విడిపడి ఉండే వారి గొప్పతనం, నిష్పాక్షికమైన విశాలత్వం, అపారమైన ఔదార్యం, మాధుర్యం, గమనిస్తే సాక్షాత్తు శివుడే, ఈ పృథ్విని, వేళ్ళతో సహా పాతుకుపోయిన అజ్ఞానాన్నించి విముక్తి కల్గించడానికి ఈ భువికు దిగివచ్చాడా అనిపిస్తుంది. – వారికి దీటైన వారిని మనం ఎక్కడ చూడగలం? వారి అనారోగ్యం బాగా ఎక్కువైనప్పుడు కూడా, వారు బాధల్లో ఉన్న వారి పిలుపు వినడానికి సిద్ధంగా ఉండేవారు. ఒక ఉదాహరణ చూపాలంటే వారు "సావిత్రి" యొక్క చివరి రెండు కాంటోల తుది డ్రాఫ్టులను తయారుచేసుకుంటున్నప్పుడు, వారికి ఆశ్రమం బయట వేరే ప్రదేశంలో ఉన్న సాధిక నించి సహాయం కోరుతూ

ఉత్తరం వచ్చింది. ఆమె అనారోగ్యంతో బాధపడుతోంది. దానికి కొందరు కరొనరి త్రోంబోసిస్ అన్నారు, కొందరు సెర్వికల్ రిబ్ అన్నారు, మరి కొందరు కేన్సర్ అన్నారు. అందరూ తలొక రకమైన వైద్యం సూచించారు. మృత్యుముఖంలో ఉన్న ఆమె, గురువు మీదే సర్వభారాన్ని మోపి, శరణాగతిచెంది, వారికి ఓ టెలిగ్రాం పంపింది. ఏమైనా ఫరవాలేదు, ఒక్క శ్రీఅరవిందుల శక్తిమీదే ఆధారపడతానని వ్రాస్తూ. సమాచారం నిత్యం వస్తూ ఉండేది. తంతులద్వారా, ఉత్తరాలద్వారా, ఒక్కసారిగా మూడురోజులు ఏ సమాచారంలేదు. శ్రీఅరవిందులు ఆందోళన చెంది ఏదైనా సమాచారం అందిందా అని అడిగేవారు. చివరికి విసిగిపోయి ఏ సమాచారం లేకపోతే నేనెలారక్షించేది? అన్నారు. ఆ ఒక్క పరుష కుదుపుమాట తరువాత సమాచారం రావడం, ఆమె స్వస్థతపొంది ఆశ్రమంలో మంచి ఆరోగ్యంతో స్థిరపడడం జరిగింది. అంతా ఆనందించాం. వారి ఆంతరమాధుర్యాన్ని ప్రత్యక్షంగా కాని, పరోక్షంగాకాని అనుభవించినవారు గొప్పభాగ్యంగా, దైవకృపగా వారి హృదయాల్లో పదిలపరుచు కుంటారు. అన్నిటికంటే వారి హృదయానికి సన్నిహితమైన పని "సావిత్రి" ఒక్కటే. ఏదోరోజు ఈ ప్రపంచ ఊహాశక్తి నదిజ్వలింప చేయగలదు – ఆ కావ్య విస్తృతి, గంభీరమైన ప్రతీకల సౌందర్యం, సునిశితమైన పదజాలం, అలరించే సాహసవంతమైన భావవ్యక్తీకరణలు, ఒక శిల్పి శిల్పాన్ని చెక్కినంత శ్రద్ధగా, ప్రతి చిన్న విషయాన్ని ఎంతో శ్రమకోర్చి ఆ కావ్యకన్యను తీర్చిదిద్దారు. మొదటి పుస్తకం ఒక్కటే పదిసార్లు పునః పరిశీలించబడింది. అదే భగవత్ -కృషితో మొత్తం రచనంతా సాగివున్నా, లేదా ఒక బలహీనమైన, కొన్ని సమయాల్లో, వారి దివ్యశక్తితో అడుగుకలిపినడువడానికి అయిష్టత చూపించిన ఈ సహాయకుని మీద ఆధారపడేటట్లు బలవంతం చేయబడి వుండకపోయినట్లైతే, వారి స్వీయజీవన వెలుగు ఉపసంహరించుకొనకముందే "సావిత్రి" వెలుగును చూడగలిగి వుండేది. కాని అది జరగలేదు. క్రితం సంవత్సరం మధ్యలో, ఆ అనారోగ్యలక్షణాలు తిరిగి బయట పడ్డాయి. దానితోపాటు వారు వ్యవహరించే తీరుమారింది. విస్తృతమైన వివరణ మానేసి, చాలాక్లుప్తంగా మాట్లాడేవారు. ఆ రత్నాల్లాంటి పలుకులు క్రమక్రమంగా తగ్గిపోయాయి. కొన్ని రోజులు కేవలం పనికి సంబంధించిన అవసరమైన ఒకటి, రెండు మాటలు తప్ప ఇంకేమీ ఉండేవికావు. మేం వారిని వారి మౌనంలోంచి ఏదో విధంగా బయటకు తీసుకువద్దామని చూసినా అవును కాదు, తప్ప మరే

మాటలుండేవి కాదు. ఒక్కొక్కసారి మహా అయితే మా ప్రయత్నాలకు బహుమతిగా ఓ చిరునవ్వు దొరికేది. సహజంగానే మేం ఈ నిశ్శబ్దంయొక్క మర్మం గురించి అంచనా వేయడం మొదలుపెట్టాం. ఈ ప్రస్తుత ప్రపంచం యొక్క స్థితి, వారు సావధానంగా ఉండడానికి కారణం అనుకునేవాళ్ళం, ఎందుకంటే వారు ఒకసారి పరిస్థితి నిజంగానే చాలా గడ్డుగా ఉందని చెప్పారు. సారవంతమైన మా మస్తిష్కంలో ఏవేవో సంభావ్యతలు కదిలేవి. లేదా మళ్ళీ అనారోగ్యం బయటపడిందా? అన్నది మరోప్రశ్న. అయితే మా ప్రయత్నాలన్నీ నిష్ఫలమయ్యేవి. అవి వారు ధరించిన ఏకాంత కవచాన్ని సమీపించలేక పోయేవి. అతి సమీపంగా ఉంటూనే వారు చాలా దూరానికి పోయి, ఉండేవారు. అయితే వారి తీరు వారి కార్యాచరణకు భంగం కల్గించలేదు. “సావిత్రి” పనిలో వేగం తగ్గింది. ఆ రెండు పెద్ద కాంటోలు తిరిగి పరిశీలించడం ప్రారంభించాం. ఇప్పటికే 200 నించి 300 దాకా కొత్తవాక్యాలు చేర్చబడ్డాయి. అది ఎలాంటి పునః పరిశీలన! ప్రతి మాట ఖచ్చితంగా ఉండాలి, ప్రతి లైను పరిపూర్ణంగా ఉండాలి, కామాలు, వాక్యనిర్మాణంలో గుర్తుల దగ్గరనుంచి ఒక్క పొరపాటూలేకుండా ఉండాలి. ఒక పూర్వపదం అయిదుసార్లు మార్చబడింది. ఒక్క గుర్తు మార్చడానికి ఒక్కసారి మొత్తం ఆ భాగాన్నంతా చదవాల్సివచ్చేది. ఇవన్నీ నాలో ఓ నూతన దృష్టిని మేల్కొల్పాయి. కాని వారి సేవకుడికి తన సామాన్య మానవ భుజాలపై, ఆ పరిపూర్ణత్వభారాన్ని పూర్తి తృప్తికరంగా మోయడం చాలా కష్టసాధ్యమైన పని. కొన్నిచోట్ల ఆ మహత్తరకార్యం తన ఔన్నత్యాన్ని కోల్పోవ డానికి ఆ శిఖర స్థాయిని చేరకపోవడానికి అదే కారణమై వుండవచ్చు.

ఈ సమయంలో ముద్రణాలయంనించి మరో క్రొత్త రచన పంపమని కోరారు. “ఫ్యూచర్ పొయిట్రీకి” ప్రాధాన్యతనిచ్చి, ఒక అధ్యాయాన్ని కూడా వ్రాసారు. అయితే ఆధునిక కవిత్వంపై కొన్ని పుస్తకాలను సంప్రదించవలసివచ్చింది. అందువల్ల ఆ పనిని పక్కన పెట్టారు. “మళ్ళీ సావిత్రి” పని చూద్దాం అన్నారు. మళ్ళీ ఆ రెండు కాంటోలే. ఆ అస్వస్థత లక్షణాలు ఇంకా తగ్గలేదు. అదృష్టవశాత్తు అవి పెరగలేదు కూడాను. వారి పూర్తి దృష్టి ఇప్పుడు “సావిత్రి” మీదే కేంద్రీకరించబడింది, దానికి మేం రోజులో ఓ రెండుగంటలు మాత్రమే కేటాయించ గలుగుతున్నాం. అందువల్ల అది ముందుకు సాగడం కొంత నెమ్మదించింది. ముఖ్యంగా వారు మరొకరికి వ్రాయడానికి చెప్తూ, తన నడకకు దారి చూపడానికి మరొకరి కంటిచూపుపై

ఆధారపడవలసి వచ్చింది. ఇప్పుడు "బుల్లెటిన్" నించి ఒక వ్యాసంకోసం కబురొచ్చింది. అది పూర్తయ్యాక ఉత్తరాలు, చిన్నపెద్ద రచనలు ఎంతగా పెరిగిపోయాయంటే చివరికి వారు "నా అసలైన పనికి సమయం లేదని"అనకండా ఉండలేనంత. మార్గం కొంతవరకు నిరాటంకంగా తయారైంది. వారు తరువాత దేన్నీ ఎన్నుకోబోతారో అని ఆశ్చర్యపోతూ ఉంటే, వారు ప్రకటించారు. "సావిత్రి" తీసుకో. నేను త్వరలో దాన్ని పూర్తి చేయాలనుకుంటు న్నాను." ఆ చివరిమాట నా చెవిలో బాంబులా పేలింది. త్వరగా ముగించడమా, ఏ జరగబోతోంది...? అని నన్ను నేను ప్రశ్నించుకున్నాను. విభ్రాంతిగా చూసిన నా చూపుకి ఉదాసీనవదనం కనిపించింది. ఆ విధంగా ఆ రెండు కాంటోలతోను మా కుస్తీ, మళ్ళా మొదలైంది. అయితే నన్నింకా ఆశ్చర్యపరచినది వారి స్వభావానికి విరుద్ధంగా వారు వేగాన్ని పెంచడం, వారు వ్యవహరించే తీరు, గంభీరమైన వారి పద్ధతి, నిదానమైన వారి పనితీరు, కాలం శాశ్వతంగా వారి చేతుల్లో ఉన్నట్లు ఉండేవారి మూర్తిత్వం ఎవరితోను సరిపోల్చలేనిది, మూర్తీభవించిన దివ్యత్వం తప్ప వారిని మరిదేనితోనూ పోల్చలేం. అలాగే వారి విజయాలు, వెనకడుగులు, లోతుల్ని కొలవడాలు, ఉన్నత శిఖరాలు స్పర్శించడాలు అన్నీ విశిష్టమైనవే. వారు ఉచ్చరించిన ప్రతి మాటలోను ఒక నిదానం, వారు తీసుకొనే ఆహారాన్ని పూర్తిగా నిదానంగా ఆస్వాదించడం, వేసే ప్రతి అడుగు లలితంగా పృథ్విని స్పర్శించడం అన్నీ విశిష్టమైనవే. వారి బీరువాను శోధిస్తే, అది "సావిత్రి" కాపీల గుట్టలతో నిండి ఉంది. అందులో ఒకే కాంటోవి 5, 6 రకాల ప్రతులతో, ఇక్కడ అక్కడ నోటు పుస్తకాలలో విడివిడి కాయితాలల్లో చిన్నచిన్న బ్లాక్‌ల్లో, వాక్యాల తరువాత వాక్యాలు, కొట్టివేతలు, క్రిందికి పైకి గుర్తులు అదొక విస్తృతకావ్యయుద్ధభూమి. ఒక మేధావా లేక శ్రమిస్తున్న భగవంతుడా? అన్న పద్ధతిలో పనిచేసేవారు. వారి ముఖతా "సావిత్రి" ని త్వరలో పూర్తి చెయ్యాలనుకుంటున్నానని వినటం నాకు ఆశ్చర్యంగానే అనిపించింది. అదొక్కటే కాదు. ఇప్పుడా పరిపూర్ణత పరిపక్వత కోసం సడలని సంకల్పం కానీ, దానిపై అది వరకటి అమితోత్సాహంగానీ లేవు. దానికి విరుద్ధంగా భావాల, పదాల పునరుక్తి , కావ్యబృహన్నిర్మాణంలో గాఢత, క్లుప్తతల్లో స్పష్టమైన లోపాలు కనిపించేవి. ఈ రెండు కాంటోలని జాగ్రత్తగా పరిశీలించినవారు ఈ లోటును గుర్తించగలరు." ఏం జరిగింది? ఏమిటా పొరపాటు? ఎందుకు వారు సహనాన్ని కోల్పోతున్నారు?

అస్వస్థతా? ఎందుకు వారు చాలా గంభీరంగా ఉంటున్నారు? ఇవన్నీ నాలో రేగుతున్న ప్రశ్నలు? ఆ సుదీర్ఘ పయనంలో అనేక చుట్టు తిరుగుళ్ళు, వడిదుడుకుల కోర్చిన తరువాత లక్ష్యం దృగ్గోచరమైంది. ఈ రెండు కాంటోలు ఎంత తిప్పలు పెట్టాయో చెప్పశక్యం కాదు! ఎవరైతే అవిశ్రాంతంగా ఆగని ధారగా, గొప్ప సౌందర్యంతో, భావుకత, ఉద్వేగం, యోచన, దర్శనాలతో, నిర్వాణంలాంటి విషయాల మీద కాంటోలకు కాంటోలు, సరస్వతి వారి కంఠంలో కొలువున్నట్లు డిక్టేట్ చేసేవారో అలాంటివారు, వాక్య నిర్మాణంలో వచ్చే గుర్తుల గులకరాళ్ళవద్ద కూడా నిలిచిపోతు న్నారు! చివరికి చివరికాంటోలు ముగిసాయి. చివరిగా ఫుల్‌స్టాప్ పెట్టబడింది. వారి పెదవులపై ఓ సంతృప్తితో కూడిన నవ్వు విరిసింది. "ఆ పూర్తయింది" అని అన్నారు. ఆ నవ్వు నాకెంత బాగా గుర్తుండిపోయిందో ప్రయాసతోకూడిన సుదీర్ఘ ప్రయాణం తరువాత అలసిపోయి చివరకు తను చేరాల్సిన స్థానం వచ్చినప్పుడు కలిగే తృప్తి. ఆ దరహాసంలోవుంది. కాని ఇంకా అది గమ్యం కాదు. ఇంకా మైళ్ళకొద్దీ ప్రయాణం ఉంది. కొన్ని ముఖ్యమైన ఘట్టాలు ఉన్నాయి. "ఇప్పుడింకేం మిగిలింది?" అన్నది వారి రెండవప్రశ్న."ది బుక్ ఆఫ్ డెత్" 'ఎపిలాగ్' ఆ రెండునా! "ఆ సంగతి తరువాత చూద్దా." అని జవాబిచ్చారు. ప్రశాంతంగా, తృప్తిగా ఉన్న స్వరంతో. కాని నాకు తృప్తి కలుగలేదు. ఆచివర్లో ఉన్న పునరుక్తులు, వారు తొందరలో చెప్పినవి నా చెవిలో మార్మోగాయి. కాని నా అభిప్రాయాన్ని సమయం వచ్చినప్పుడు చెప్పవచ్చని, మళ్ళీ పునః పరిశీలన కోసం వేచి ఉన్నాను. వారి నిశిత దృష్టిని ఈ తప్పులు తప్పించుకునివుండవు. అవి చాలా రోజుల తరువాత బాధతో అంధకారం అలముకున్న చైతన్యంతో ఆ పొరపాట్లని, పునరుక్తులని, నేను భావించినవన్నీ కొత్త అర్థంతో స్ఫురించాయి.

ఆమె నిస్సహాయంగా నిలబడే పరిస్థితి ఓ రోజు రావచ్చు
ప్రపంచ పతనంతోపాటు తానుకూడా అపాయం అంచున నిలిచినవేళ
ఒంటరిగా, పరాజితయై ఆమె నిలచిన ఆ మహత్తర నిశ్శబ్దంలో
స్వర్గంవైపు చేతులు చాచి రోదించకండి
ఎందుకంటే ఆమె మాత్రమే సహాయం చేయగలదు
ఆమె ఒక్కతె తనను, ప్రపంచాన్ని కూడా రక్షించగల శక్తి స్వరూపిణి.
ఈ వాక్యాలు వారి చివరి సందేశం. మన కిచ్చినవారి చివరి ఉపదేశం కావా?

వారు లేని ఆ వెలితి నెమ్మదిగా ఆవిరైపోయింది. వారి కుడిభుజం, దాని స్థానంలో విసుగులేక వరాలిచ్చే తల్లి "దిమదర్" ప్రకాశించింది.

అనుకున్న పునః పరిశీలన ఎన్నటికీ జరగలేదు. ఆ రెండు కాంటోలు ముగిసేసరికి శీతాకాలం వచ్చింది. దానితో వారి అనారోగ్య లక్షణాలు ఎక్కువయ్యాయి. మూత్రం ఎక్కువగా పోయేది. దానితో అసౌకర్యం. ఈ చిహ్నలు మళ్ళీ మళ్ళీ బయట పడుతూండేవి. అవి మళ్ళీ బాగుపడుతూండేవి. ఇంత జరుగుతున్నా అది అసౌకర్యం కలగచేస్తున్నా వారు పని మాత్రం ఆపేవారుకాదు. చాలాసార్లు వారి భౌతిక అస్వస్థతలవల్ల కొంతపని ఆగుతుందేమోనని ఎదురుచూసేవాడిని, ఆశపడేవాడిని, కాని ఈ భౌతిక బాధలు వారి పనికి ఆటంకం కాదు. ఒక్క అర్థగంట సమయం ఉన్నా దాన్ని ఉపయోగించుకున్నారు. ఒక్కొక్కసారి నేను ఈ రోజు ఎక్కువ సమయం లేదని చెప్పినప్పుడు వారు ఆ పనిని వాయిదా వేస్తారేమోనని అనుకునే వాడిని. నాకాశ్చర్యాన్ని కల్గిస్తూ, "మనం కొద్దిగా అయినా పనిచేద్దాం" అనేవారు. పనిపట్ల అగాధ ఆరాధనాభావం, ఆ చివరిబహుమతినందించింది. "సావిత్రి" వారి చివరి సందేశం. (వారి చివరి సందేశమైన "సావిత్రి" ని బహుమతి గా అందించింది)

ఆ అనారోగ్యం ఎక్కువయిన కొద్దీ, మేం వారి గురించి ఎక్కువ మథనపడే వాళ్ళం. నిజానికి మేం కేవలం ప్రేక్షకులమని, ఎం చేయాలో అది వారి చేతుల్లోనే ఉందవి నాకు తెలుసు. కాని అలాంటప్పుడు ఎందుకు ఆ వ్యాధి తగ్గుముఖం పట్టడంలేదు. అన్నది నాకు నేను తరచుగా వేసుకునే ప్రశ్న. మేం మానవశరీరానికి సేవ చేస్తున్నాంకాని మానవ పేషంటుకు కాదు. మిగిలిన గ్రహాలమీద జీవులకు పృథ్వీమీద నిబంధనలు ఎలా వర్తించవో, అలా మన పద్ధతులు, మన కార్యాచరణ విధానాలు వారికి సరిపడవు. భౌతికమైన అనేక ప్రతికూలస్థితులు ఈ దేహమనే పదార్థం మీద దాడి చేసినపుడు, దాన్ని పడగొట్టాలని చూస్తూన్నపుడు, వాటిని తిప్పి కొట్టగలిగేది వారి స్వీయ యోగశక్తి మాత్రమే.

ఇంక దర్శనానికి ఓ పదిరోజులుంది. సత్యవ్రతసేన్ అన్న సర్జన్ స్నేహితుడు దర్శనానికొచ్చాడు. అతడిని సంప్రదించాం. అతడు డా.సన్యాల్ అంతకు ముందిచ్చిన రుపోర్టుననుసరించి వ్యాధినిర్ణయంచేసి, గ్లాండు పెద్దదయింది అని చెప్పారు. ఒకసారి అది పూర్తిగా తగ్గిపోయినా, మళ్ళీ ఇప్పుడు అది బయటపడుతున్నదని వారుకూడా చెప్పారు. దానికి నివారణోపాయం ఏమిటి? అని వారడిగారు. దానికి

సర్జరీ చేయాలి. దానికి "దిమదర్" గాని, "శ్రీఅరవిందులు" గాని వప్పుకోరు, ఆ క్రూరమైన కత్తులు వారిపై పడనివ్వరు. మూత్రనాళిక కూడా వద్దన్నారు, పైగా ఇప్పుడది అంత అర్జంటూ కాదు. ఏదైనా జోక్యం అవసరమైతే అది దర్శనం తరువాత చేయాలని నిర్ణయించుకొన్నారు. అందువల్ల మేం మళ్ళీ ఆ అనారోగ్యం హెచ్చుతగ్గుల రేఖని నిశ్శబ్దంగా గమనిస్తూన్నాం. సహాయానికి రెడీగా ఉంటూ, జాగ్రత్తగా కనిపెట్టి ఉన్నాం. ఓ రాత్రి హఠాత్తుగా మూత్రం ఆగిపోయింది. నేను డా. సేన్ కోసం క్రిందికి వెళ్ళాను. ఇంతలో మళ్ళీ మూత్రం పోవడం మొదలైంది. నేను డాక్టర్ని తీసుకురావడానికి వెళ్ళానని తెల్సి వారు "ఎందుకు? అతడికేమైన మతి పోయిందా?" అని అన్నారు. నేను డాక్టర్ని తీసుకొని తిరిగివచ్చి వారన్న మాట విన్నాక, నాకు నిజంగా నా పిచ్చోలేక అవరోధం తొలగిపోవడమో, ఏది ఎక్కువ పులకింత ఇచ్చిందో తెలీదు. "నువ్వెందుకు అనవసరంగా అతడిని ఇబ్బంది పెట్టావు?" అని మళ్ళీ అనురాగపూరితంగా ఇలా అన్నారు. నేను స్వేచ్ఛగా మూత్రం విడుస్తున్నట్లు కలగన్నాను. మేలుకున్నాక నా కీ అవరోధం యెదురైంది. అంతకన్న ఏంకాదు, అర్థమైందా? "అని నవ్వుతూ" ఆందోళనకు ఏం కారణం లేదు అన్నారు. ఆ మర్నాడు ఈ కథ విన్న "దిమదర్" కూడా అలాంటి అభిప్రాయం వెల్లడించారు. "ఇన్నాళ్ళు శ్రీఅరవిందులతో ఉండికూడా నువ్వింకా భయపడు తున్నావా?" ఏం చేయను మదర్ అన్నాను, మన్నించమని కోరుతూ, 'మేం చూస్తున్నది సాక్షాత్తు శ్రీఅరవిందుల్ని' అన్నాను. "అందువల్లే నువ్వు అసలు భయపడక్కర్లేదు. వారి గొప్పశక్తి నీకు సహాయం చేస్తూ ఉంటుందని నీకు తెలీదా? ఇక్కడ భయానికి తావు లేదు, ముఖ్యంగా సేవచేస్తూన్న మీ లో ఉన్నారు అమ్మ. నేను సిగ్గుపడినా, ఉన్నతమైన అనుభూతి చెందాను.

దర్శనం ముంగిట్లో ఉంది. ఆ సాయంత్రం ఓ జ్యోతిష్యుని దగ్గరనించి ఓ ఉత్తరం వచ్చింది. అందులో శ్రీఅరవిందుల జీవితానికి ప్రమాద మని అది ఒక విషాదంగా మారే అస్వస్థతవల్ల జరుగుతుందని ఉంది. మేమంతా అది చూసి నవ్వుకున్నాం. కాని వారన్నారు. "అతడు సరిగ్గా ఏం వ్రాసాడో కనుక్కో.నాకతడు కొంతసత్యం పట్టుకోగలిగాడనిపిస్తోంది" అన్నది "అర్థంలేని మాట." అన్నది నా ప్రతి స్పందన. శ్రీఅరవిందులు జ్యోతిష్యం అధ్యయనం చేశారు. అది మనిషి గతాన్ని సరిగ్గా చెప్పగలదు. అని వారి అభిప్రాయం. కాని, భవిష్యత్తును కచ్చితంగా

చెప్పలేదు. ముఖ్యంగా యోగులవిషయంలో ఎందుకంటేయోగులు వారి భవిష్యత్తును ఇతరుల భవిష్యత్తును మార్చగలరు. వారు ప్రసిద్ధిచెందిన నారాయణ జ్యోతిష్యుని కథను ఓసారి చెప్పారు. అతడు శ్రీఅరవిందులగురించి చెప్పిన విషయాలన్నీ నిజమయ్యాయి ఒక్కటితప్ప. అది శ్రీఅరవిందుల వారి 63 వ సంవత్సరంలో చాలా జబ్బు పడతారని, అది వారి యోగం ద్వారా నయం చేసుకుంటారని, ఆ తరువాత బాగా వృద్ధాప్యం వచ్చేదాకా జీవిస్తారని చెప్పారు. "చూడు అందుకె జీవించి ఉన్నాను" అని నవ్వారు. ఈ ప్రపంచక్షేత్రం అంతా ముందే నిర్ణయించబడు తుందని, అది మారదని, అన్న విషయాన్ని వారు అంగీకరించరు. వారి ఉద్దేశ్యంలో ఇక్కడంతా సంభావ్యతల ఆట. ఒక యోగి ఈ సంభావ్యతలనూ తన భవిష్యాన్నీ ఇతరుల భవిష్యాన్నంతా మార్చగలడు. అలాంటప్పుడు శ్రీఅరవిందులు కార్యాన్నీ, శ్రీవారి జీవితాన్నీ, ఈ జ్యోతిష్కుడు నిర్ణయించడం పూర్తి అసంబద్ధమైన విషయం, అని మేం భావించాం. కాని జ్యోతిష్కుని సమాచారం మాకు చిక్కు ప్రశ్నగా ఉంది. ఆజ్యోతిష్యుడు ఏదో చిన్న అనారోగ్యం గురించే సూచించాడనే గ్రహించి, అంతా దాన్ని సరదాగా తీసుకున్నాం. అంతకుముందు ఇలాంటి సందర్భంలో కె.డి. సేత్నవ్యాసం "శ్రీఅరవిందుల నిష్క్రమణం" అనే దాన్లోలాగే నవ్వుకున్నాం. దర్శనం ప్రారంభమైంది. చాలా పెద్ద జన సమూహం వారి ముందునించి నివేదనలతో కదిలింది. ఒక సమయంలో దర్శనం వాయిదా వేద్దామా అనికూడా అనుకున్నారు. కాని శిష్యులు, సందర్శకులు, ఎంతో ఆత్రంగా ఎదురుచూసేవారి హృదయాలు, అంతా నిరుత్సాహపడతారని కొంత అలసటకు, అసౌకర్యానికి గురికావలసినవచ్చినా, దాన్ని భరించారు. అంతా బాగా జరిగింది. ఆ నిశ్శబ్దం, ఆ నిశ్చలత్వం అంతా అలముకొన్నాయి. దిమదర్ మరియు ది మాస్టర్ సమక్షంలో గల వాతావరణం దివ్యానందమయం. రెండు గంటలతర్వాత ఆ జనంలో ఓ కబురు వ్యాపించింది. శ్రీఅరవిందులు అస్వస్థతగా ఉన్నారని. అదివిన్న జనం త్వరత్వరగా వారి ఆశీస్సులందుకున్నారు. వారి మనో నేత్రంలో "దిమదర్", "ది మాస్టర్" యొక్క శాశ్వత సాన్నిధ్యాన్ని దర్శించారు. తరువాత కలతపెట్టే, ఆ మాట ఎవరినోట వినపడలేదు. ఆ దర్శనం తరువాత వ్యాధి ముదిరిపోయినట్లు స్పష్టంగా గ్రహించాం. అడ్డంకిని తొలగించుకుని లక్షణాలు బయటపడ్డాయి. ఇంక మూత్రనాళం గురించి పక్కన పెట్టలేని స్థితి దగ్గరపడుతోంది. డా. సన్యాల్ని తంతిద్వారా పిలిపించారు.

అంతకుముందే అవసరమైనపుడు వెంటనే రమ్మని చెప్పివుండడంవల్ల అతడు వెంటనే వచ్చాడు.

ఆ పరికరం ఆ అవరోధాన్ని తొలగించి కొంత స్వస్థత చేకూర్చింది. మేం కొంత స్థిమితపడ్డాం. మా హృదయాలు తేలికపడ్డాయి. కాని మా సంతోషం ఎక్కువ సేపు నిలువలేదు. అలా లోపలికి పెట్టబడ్డ పరికరం తనతోపాటు తన నీడనుకూడా వెంటబెట్టుకొచ్చింది. అదే అంటువ్యాధి, జ్వరం. అలా సామాన్యంగా జరుగుతూనే ఉంటుంది. కాని మాలో బాధతో కూడిన ఒణుకు మొదలైంది. ఎంతో నమ్మకంతో ఉన్న డా. సన్యాల్ రాక మాకు ధైర్యాన్నిచ్చి నునువెచ్చని సూర్యకాంతి స్పర్శలా అనిపించింది. అతడు గతంలో శ్రీఅరవిందుల్ని చూసివెళ్ళాక జరిగినదంతా అతడికి వివరించాం. ఆ సామాన్యమైన చిన్న మబ్బు తునక లాంటి సమస్య నెమ్మదిగా, అనూహ్యంగా, పథకం వేసినట్టు పెరిగి వారి మొత్తం భౌతిక అస్తిత్వాన్ని లొంగదీసుకోవడంచూసి అతడు ఆశ్చర్యపోయాడు. అతడు తన్ని తాను ప్రశ్నించుకున్నాడు. శ్రీఅరవిందులశక్తి వంతమైన చర్యపైన ఆ ప్రతికూల శక్తుల ప్రభావం అంత ఎక్కువగా ఎలా పడింది? లేకపోతే అనారోగ్యం అంతగా పెరిగిపోవడం సంభవించదు. " ఒకసారి వారు బాగు చేసుకున్నారు. ఆ తరువాత ఏమైంది? ఆ వ్యాధిని నివారించడానికి వారేం చర్యలు తీసుకోలేదా. అందుకే అంతగా ముదిరిపోయిందా?" ఈ ప్రశ్నలకు తృప్తికరమైన సమాధానం లేదు. నా పరిశీలనలో మా ప్రధాన ఆసక్తి మానవజాతి యొక్కభవిష్య వైభవం దేవతల భాష, వారి ప్రతీకలు, వీటన్నింటి అధ్యయనంలో ఉండగా వారి అనారోగ్యం అదే సమయంలో నెమ్మదిగా ముదిరింది, అని అర్థం చేసుకొన్నాను. ఒక కారణం వారికి సమయం లేకపోవడం, రెండవది వారు పట్టించుకోకపోవడం. ఆ విషయం ఒక మర్మంగానే ఉండిపోయింది. ఆ వ్యాధి మరింత ఉధృతం అవుతూండగా వారు పట్టించుకొనని కారణాలు మనకి తెలియవు. "సావిత్రి" పూర్తయ్యేవరకు అదే పద్ధతి కొనసాగింది. ఆ తరువాత వారు వారి పని నంతా ఆపుచేసి, ఆ వ్యాధిమీద అదుపును వదిలేసారు. ఈ స్థితి తరువాత ఆ వ్యాధి ముదిరిపోవడానికి పైన చెప్పిన కారణమే సరి అయినదిగా కనిపిస్తుంది. ఏది ఏమైనా డా. సన్యాల్ చివరికి అంతా తగ్గిపోతుందన్న ఆశతో అన్నాడు. మేం అదరకుండా దానికోసం ఎదురుచూస్తున్నాం. మేం అప్రమత్తంగా ఉన్నాం. కాని శ్రీఅరవిందులు పూర్తిగా వారి పరిసరాలనుంచి అంతర్ముఖులయ్యారు.

అవరోధం నుంచి విడుదల వారి చివరి దశను దగ్గరచేసింది. శ్రీఅరవిందులు గాఢంగా అంతర్ముఖులవ్వడం వారు ఏ ప్రయోజనాన్ని ఆసించి చేసినా, అది వారి శరీరబాధలపై శ్రద్ధపెట్టడం కన్న ముఖ్యమైనదిగా భావించారనిపిస్తోంది. వారు తమ శరీరపరమైన క్రియ, ప్రతి క్రియలను వదిలేసి, ప్రపంచ ప్రయోజనాన్ని ఆసించే అతి గూఢమైన సాధనలో నిమగ్నమయ్యారు. వారికి ఆధారమైన వారి శరీరం వారి సాధనకు బాగానే ఉపకరించింది. దిమదర్ చెప్పినట్లుగా వారి శరీరం మనకోసం కష్టపడింది సహించింది, పనిచేసింది, సాధించింది. ఇప్పుడు దైవసమానమైన వారి కదలికలకి ఆ శరీరమే ఆటంకమైనప్పుడు, వారు దానిని ఎందుకు మార్చకూడదు?

వారి కార్యసాధనలోని తీవ్ర ఇచ్ఛకు రగిలే ఉత్సాహానికి శరీరఅస్వస్థత అడ్డు రాకుండా చూసుకున్నారు. అయితే వారు అనుకున్నది సాధించాక వారి మరింత ఉన్నతమైన రహస్య ప్రయోజనాలకు, తన శరీరం అవరోధంగా ఉండడానికి అంగీకరించలేదు. వారి తీవ్రమైన శరీర అస్వస్థతనుకూడా తన కార్యసాధనకు ఉపయోగించుకున్నారు. పరిస్థితులు ఎంత ప్రతికూలంగా ఉన్నా ఆ పరిస్థితులకు లొంగిపోవడం వారి స్వభావం కాదు. వారు ఒక రంగంలో ఓడిపోయినా మరోరంగంలో ఆ లోటును భర్తీ చేసుకొనేవారు. వారు చేయబోయే పనికి ఫలితం ఓటమని, వైఫల్యమని ముందే తెలిసినా, చివరివరకూ ఆ ప్రయత్నాన్ని కొనసాగించేవారు. "నా ప్రణాళిక విఫలమౌతుందని ముందే తెలిసినా చివరి క్షణం దాకా నేను పనిచేస్తూనే ఉంటాను." అని చెప్పారు.

'నిష్కామకర్మ' వారికి ఆదర్శం. దీనికి ఒక ఆసక్తికరమైన ఉదాహరణగా ఇప్పుడు చరిత్రగా మిగిలిపోయిన క్రిప్స్ రాయబారాన్ని చెప్పుకోవచ్చు. క్రిప్స్ ఇండియా వచ్చినప్పుడు శ్రీఅరవిందులు తమ మార్గం నుండి ప్రక్కకు జరిగి అప్పటి ముఖ్య నాయకులందరిని ఆ ప్రతిపాదనను అంగీకరించమని కోరడమేగాకుండా తన శిష్యుడ్ని దూతగా ఢిల్లీ పంపారు. ఆ శిష్యుడు వెళ్ళాక మాతో శ్రీఅరవిందులు, దానివల్ల సత్ఫలితం ఏమీ ఉండబోదని దౌత్యం విఫలమౌతుందని చెప్పారు. అప్పుడు మేం వారిని "మీ రెందుకంత శ్రమ తీసుకున్నారు?" అని అడిగాం. వారు నవ్వుతూనే "కొంచెం 'నిష్కామకర్మ' చేశాను" అన్నారు. బాహ్యాంతరాలలో వారి జీవితం అలా వుండేది. ప్రతికూలశక్తులు వారి అనూహ్యయెత్తుగడలకు ఎల్లప్పుడూ ఆశ్చర్యపోతూ ఉండేవి. దివ్యరాజనీతిజ్ఞుని అత్యంత ఉన్నతమైన ప్రణాళిక, ఏ

పరమోత్కృష్టమైన విషయాన్ని సాధించనున్నదో చూడాల్సిఉంది. అంధకారం ముసుగులోనున్న మహా ఆకారం సమీపిస్తోందన్న ఎరుక వారికి ఉంది. ఒక పోరాటాన్ని ఒక బాధాపూరిత సంఘర్షణని గ్రహించి, మామూలుగా వారు జీవితంలో ఆచరించే విధానాన్నే అనుసరించారు. జరగబోయే దానికి ముందే సిద్ధంగా ఉండేవారు. వారు ఎప్పుడూ వేసే ప్రతి అడుగునూ సంపూర్ణ భవిష్యజ్ఞానంతో దివ్యశక్తితో వేసేవారు. అది మనకు ఆ సందర్భంలో అర్థం అయ్యేదికాదు. ఇప్పుడు మనం వారి మార్మిక పదాలకి, సామాన్య సంభాషణలకి అర్థాన్ని గ్రహించగలుగుతున్నాం. చాలామంది వారి నిర్యాణానికి ముందు చేయవలసిన కార్యాన్ని గురించి, సాధన మొదలగువాటిగురించి ఏదైనా సందేశంకాని, ఏమైనా సూచనలు కాని, ఇచ్చారా అని అడిగేవారు. దానికి సమాధానం "అవును", "కాదు" అని చెప్పవచ్చు. "కాదు" ఎందుకంటే వారు అంతర్ముఖులయ్యాక ఏ పనినీ చేపట్టలేదు, ఏ మాట ఉచ్ఛరించలేదు, ఒక్క అస్వస్థతగురించిన సందర్భంలో తప్ప. 'అవును' ఎందుకంటే వారు ఆ స్థితిలోకి వెళ్ళక ముందు నేను చెప్పినట్లుగా పూర్తి చేసిన కార్యం "సావిత్రి." "సావిత్రి" పసిడిపత్రం మీద మనకు పునరుక్తాలుగా కన్పించే ఆ చరణాలే వారి అంతిమ ఆమోదముద్ర, చేవ్రాలు. పునరుత్తాలుగా మనకు కనిపించిన అవే వారి యోగరహస్యాన్ని విప్పి చెప్పిన ఉజ్జ్వల మైన దివ్యజ్ఞానప్రకటన చరణాలు: "దిమదర్" కు సమర్పణ. ఆవాక్యాలలోని భవిష్యవాణిని మనం చదువుదాం, అప్పుడు మనకి వాటి అర్థం స్ఫటికంవలె స్పష్టంగా గోచరిస్తుంది.

తన, ప్రపంచపు దుర్విధి ప్రమాదకరపుటంచున
ఆమె ఆ పతనం అంచున నిలిచి
తన వంటరియెడదపై ప్రపంచభవిష్యత్తును భరిస్తూ,
ఏకాకియైపోయిన ఒక్క హృదయంలో మానవ ఆశను భరిస్తూ
గెలుపుకో, ఓటమికో ఒక చిట్టచివరి ప్రమాదపుటంచున
నిస్సహాయంగా ఆమె నిలచే రోజొకటి రావచ్చు.

*

ప్రపంచ విధిని నిర్దేశించే ఆ నిర్ణయాత్మక ఘడియలో
ఒంటరిగా, తనను కోల్పోయి ఆ మహత్తర నిశ్చలనీరవతలో

*

ఆమె ఒంటరిగానే గెలవాలి లేదా ఒంటరిగానే రాలిపోవాలి

*

స్వర్గానికి మొరపెట్టుకోకు, ఎందుకంటే రక్షించగలది ఆమె ఒక్కతే
తనను, ఈ ప్రపంచాన్ని రక్షించగలిగేది.... ఆమె మాత్రమే.

'బుక్ ఆఫ్ డెత్' భాగాన్ని పూర్తి చేయడానికి వారు త్వరపడలేదు. వారి ప్రధాన కార్యం పూర్తి కావడంవల్ల, ముగింపు కొచ్చే సరికి వారి పెదవులపై తృప్తి తోకూడిన దరహాసం మెరిసింది. ఏది అత్యంత ప్రధానమైనదో ముందుగా చెప్పడం అయిపోయింది. ఏది ప్రధానంకాదో దాన్ని గురించి సావకాశంగా చెప్పారు. "దాని విషయం తరువాత చూద్దాం" అన్న దాని అర్థం ఏమిటో వారికి నిజంగా బాగా తెలుసు. ఆ బృహత్తరమైన సందేశం ఇచ్చి నెమ్మదిగా వారిచేతన ఆంతరం వైపు జారిపోయింది. వారు అధికాధికంగా అంతరంగంలో మునిగిపోయారు. వైద్యనిపుణులు దానినే యురేమిక్ కోమా అని అంటారు. డా.సన్యాల్ మాటల్లో "ఆ కోమాలోఉన్న వ్యక్తి ప్రతి రెండుగంటలకు ఒకసారి ఏదైనా తాగడానికి ఇమ్మనో, టైం యెంత అయిందని అడగడమో చేసారంటె అది ఎంతో వింత విషయమని అర్థం, నా వైద్య పరమైన అనుభవంలో ఇలాంటిది ఎప్పుడూ చూడలేదు."

అది ఏ విధమైనదైనా, మా సమస్య మరింత జటిలమైంది. మేం పూర్తిగా వారి శక్తిమీద ఆధారపడ్డాం కాని ఆ ఫలితం, మమ్మల్ని ఉత్సాహపరచలేదు. ఎంత ఖరీదైన మందులిచ్చినా, వారి ఆధ్యాత్మికశక్తి సహాయం లేనిదే వాటి ప్రభావం ఎలా ఉంటుంది ? మనం మానవులం కాబట్టి సహజంగా మనకి అందుబాటులో ఉన్న వనరులను ఉపయోగిస్తాం. మంచివైనా, చెడ్డవైనా మన అవసరాలకి వాటిమీదే ఆధారపడతాం. ఇప్పుడు మా ముందున్న ప్రశ్న, ఒక అర్థ శతాబ్దంగా ఏమందులూ వాడని వ్యక్తికి ఏవిధంగా అధిక మోతాదులో శక్తివంతమైన మందులు ఇవ్వగలమా అన్నది. కోమలమైన, తేజోమయమైన, పవిత్రమైన దేహంగల శ్రీఅరవిందుల్ని దగ్గరగా చూసినవారు, ఈ దైవశిశువును ఎవరూ మర్చిపోలేరు. వారు వ్రాయడానికి వ్రాతబల్ల ముందు కూర్చున్నప్పుడు, వారి చక్కటి చేతులూ పొడవైన మృదువైన వ్రేళ్ళలో మొరటు మానవ కండరాలకు సంబంధించినదేమీ ఉన్నట్లుండేదిగాదు. నిజం చెప్పాలంటే ఈ ప్రక్కనుంచి అవతలిప్రక్కకు చూపుపోనిచ్చేటట్లుండే ధవళపార దర్శక వెలుగుతో, ఎక్స్ కిరణపు వెలుగుతో నిండివున్నట్లు కనిపించేది.

వారు కూర్చొని వ్రాస్తున్నప్పుడు లేదా విశ్రాంతితీసుకొంటున్నప్పుడు అర్ధ నగ్న శరీరంతో తలవెనుక రెండుచేతులుపెట్టుకొని, పెదవులు మెలకువగల స్వప్నంలో హసిస్తున్నట్లున్న స్థితిలో జగజ్జనని వడిలో విశ్రమిస్తూన్నట్లున్న వారి ప్రకాశమయ ముఖారవిందాన్ని నేనెంత తరచుగా దర్శించుకొని ఆనందించేవాడినో! వారి శరీరం లోని ప్రతిభాగమూ కూడా మానవరూపంలోఉన్న దైవాన్ని తలపిస్తుంది. అలాంటి అసాధారణవ్యక్తిని సామాన్యమానవునిలా ఎలా చూడగలం? అలా చూడటం వారి పవిత్రతను అవమానపరచడమేకదా. మానవుల అవసరాలకి ఏ ధర్మమూ తెలియదు. వ్యక్తిని గౌరవించదు. మా అజ్ఞానాన్ని సంతృప్తి పరచడానికి, అంతకుముందు వారు ఉదారంగా అంగీకరించడంవల్ల మేం మా పరికరాలతోవారిని బాధకు గురిచేయవలసివచ్చింది. మూత్రనాళికవల్ల ఏ ఉపయోగం ఉండదని వారు నొక్కి చెప్పారు. వారి మాటల అంతరార్థం తెలియక అలవాటు ప్రకారం మాకు తెలిసిన నమ్మకమున్న వైద్యవిదానాలను వారిపై బలవంతంగా ప్రయోగించాం. వారి అనారోగ్యం బాగా ముదిరిపోతున్న సందర్భంలో వారి ఆధ్యాత్మిక శక్తిని ఉపయోగించమని చాలాసార్లు అడిగాం. మా అనుభవాన్ని బట్టి నేర్చుకున్నదాన్ని బట్టీ ప్రతి అస్వస్థత వెనుక ఇతరమైన అన్నింటివెనుకలాగానే అనుకూల, ప్రతికూల శక్తులుంటాయని తెలియటంవల్ల ఆరెంటి శక్తుల సరియైన అమరిక, గెలుపుకి, సాధనం. తెలిసో తెలియకో ఆ రెండుశక్తులను సమయానుకూలంగా ఉపయోగించుకొనగలిగిన వాళ్ళు జీవితంలో విజయాన్ని సాధించగలరు. లోతుగా వ్యాపించిన ఆ అస్వస్థత యొక్క పైపైబాధలు ఉపశమింపజేయడానికి మాత్రమే మేం చేసే వైద్యం ఉపయోగ పడుతుంది. వారి దివ్యక్రియాశక్తి సాయంలేకుండా ఏదీ సాధ్యంకాదు. మేం వారిని ప్రశ్నించినప్పుడల్లా , సందిగ్ధత కలిగించే నిశ్శబ్దం మాత్రమే సమాధానంగా దొరికేది. ఈ అనారోగ్యంపట్ల వారు ఉదాసీనంగా ఉన్నారని అనుకోడానికి మా కేమీ కారణం కనిపించలేదు. లేదా తన స్వాస్థ్యంకన్నా నేటి దశలో మానవజాతికి ఎంతో మహనీయ మైన విశిష్టతగల పరిష్కారాన్ని సాధించే తీవ్రాతి తీవ్రమైన సంఘర్షణ లో వారు తలమున్కలైనట్లు నమ్మబడే కారణమేదీ మాకు కన్పించలేదు. వారి ఆరోగ్యం మరింత క్షీణిస్తుంటే మా విద్యుక్తధర్మం, మా బాధ్యత గుర్తుచేసింది. కంగారుపడు తున్నమాకు, అనారోగ్యంలో కనిపించే ప్రమాదకరమైన లక్షణాలు ఒత్తిడి కలిగి స్తున్నాయి. అందువల్ల మేం చేయగలిగిందల్లా చేశాం. దైవాజ్ఞ వేరుగా ఉంది.

చిట్టచివరికి డిశంబరు 1,2 తేదీలలో పాఠశాల వార్షికోత్సవం వచ్చింది. నాటకాలు మరియు క్రీడావిన్యాసాలతో ఆశ్రమమంతా ఆ వార్షికోత్సవహడావుడిలో దృష్టిని కేంద్రీకరించి ఉండగా, ఒక మహత్తర విషాదనాటకం శ్రీఅరవిందుల గదిలో విధిచేతన నడుపబడుతోందని ఏ ఒక్కరికీ అనుమానం రాలేదు. శిష్యులనుంచి వారి అనారోగ్యవిషయం దూరంగా ఉంచబడింది. ఆ అస్వస్థతయొక్క స్వభావాన్ని బట్టి కూడ రహస్యంగా ఉంచబడింది. ఆ వార్షికోత్సవం విజయవంతంగా ముగిసింది గనుక తెరతొలగించబడింది. ఈ రోజువరకు ఎగసిపడే వరద ఉధృతిని బుద్ధిపూర్వకంగా కట్టడిచేసినట్లు ఇప్పుడు కట్టలు త్రెంచుకొన వదిలివేసినట్లు వ్యాధి లక్షణాలన్నీ ప్రమాదకరమైన స్థితిలో బయటపడ్డాయి. ఈ భావాలన్నింటినీ బలపరుస్తూ, వారు 2వతేదీ రాత్రి వార్షికోత్సవం విజయవంతంగా ముగిసిందని విని నవ్వుతూ, "ఆహా! అది ముగిసిందీ" అనిఅనడం, వారు అంతవరకు అస్వస్థతని అణచిఉంచారని తెలుస్తోంది. అంతదాకా దూరంగా ఉంచిన ఆ ప్రతికూలశక్తిని వారు తనపై క్రోధంతో దాడిచేయనిచ్చి, భౌతిక అస్తిత్వం తో ఉన్న చివరి బంధాన్ని త్యజించి శ్రీఅరవిందులు అంతరాంతరాల్లోనికి మునకవేసారు.

డిశంబరు 4 సువర్ణాక్షరాలతో లిఖించదగిన మరువలేని రోజు. అప్పటివరకు అంతర్ముఖులైన శ్రీఅరవిందులు, కూర్చోవాలన్న కోరికను వ్యక్తపరిచారు. మేం వద్దంటున్నా వారు బలవంతపెట్టారు. కొంచెం సేపు తరువాత మమ్మల్ని భయపెట్టిన ఆ వ్యాధి లక్షణాలు ఏదో ఇంద్రజాలం చేసినట్లు ఒక్కసారిగా మాయమయ్యాయి. వారు సంపూర్ణ ఆరోగ్య వంతులుగా కనపడ్డం గమనించాం. తరువాత కుర్చీలో కూర్చొన్నారు. మేం ఆనందంతో, ఆశ్చర్యంతో ఒకరినొకరు చూసుకుని చివరకు మా ప్రార్థనలు ఫలించాయి అనుకున్నాం. ఆరాధించే మా నిశ్శబ్ద హృదయంలో అదే భావం పొంగిపొర్లింది. అది నమ్మశక్యంగాలేక "మీ అస్వస్థత తగ్గించుకుందుకు మీ శక్తిని ఉపయోగించటంలేదా?" అని తిరిగి ప్రశ్నించడానికి సాహసించాం. "లేదు" అన్నది విభ్రాంతిపరచిన వారి సమాధానం. మా చెవుల్ని మేం నమ్మలేక, అపనమ్మ కాన్ని ధృవపరచుకుందుకు మళ్ళీ అడిగాం. ఈ సారి వచ్చిన సమాధానం సూటిగా పదునుగా వచ్చింది. అప్పుడు మేం ధైర్యంగా మా అసలు ప్రశ్నని వారిముందుచాం. "ఎందుకు? మీరు మీశక్తిని ఉపయోగించకపోతే ఆ అస్వస్థత ఎలా నయమౌతుంది.?" అప్పుడు వారు చాలా మామూలుగా చెప్పిన మార్మికసమాధానం "వివరించలేను,

మీరు అర్థం చేసుకోలేరు" అని

ఇక్కడ చివరికి ఆ మర్మాన్ని విప్పి చెప్పే సాధనం దొరికింది. అందువల్ల ఆ అనారోగ్యం ఒక్కొక్క మెట్టుగా ఎక్కువైంది. ఆ విధంగానే మూడు స్థితుల్లో తగ్గుముఖం పట్టింది. "సావిత్రి" పూర్తవడం, దర్శన దినం, పాఠశాల వార్షికోత్సవం. ఈ మూడు స్థితుల్లోను మరింత గాఢంగా అంతర్ముఖులయ్యారు. ఒక్కసారిగా ఆ చివరి స్థితుల్లో "దిమదర్" వ్యక్తం చేసిన మాటలు, "నేనక్కడ ఉన్నప్పుడు వారు అతిమానస ప్రకాశాన్ని క్రిందికి లాగుతూండడం చూశాను." ఈ వాంగ్మూలం శ్రీఅరవిందులు ఏ కార్యంలో నిమగ్నమై ఉన్నారో అన్నది స్పష్టంగా చూపిస్తోంది. వారి దృష్టిని ఏకాగ్రతని మరోవైపు అంటేవారు అతి ముఖ్యమని భావించిన విషయాలవైపు మళ్ళించారు. అవి వారి శరీర బాధలకన్న ముఖ్యమని తలచారు. మాకు దాన్ని గ్రహించగల దృష్టిగాని, అవగాహన చేసుకోగలశక్తిగాని లేదు. అందువల్ల మేం ఆ ప్రకాశ అవరోహణ మా కోరిక తీరుస్తుందని, ఆశ ఫలిస్తుందని ఊహించాం. పొడిగా వారిచ్చిన జవాబు ఆ చివరి ఆశను కూడా దూరంచేసింది., కాని ఒక్కసారిగా వారిలో ఆ మార్పు మళ్ళీ మాలో ఆశను రేపింది. భారాన్ని వహించగల అస్పష్టదైవం లాంటి ఆశ ఆ సమయంలో మాకు చేయూతగా నిలిచింది. ఆ కానరాని సీమలలోకి సూర్యుడు అస్తమించిన చాలాకాలం తరువాత కాని ఈ అద్భుత సంఘటనలు, వాటి అంతరార్థాన్ని, ఆ సత్యాన్ని మాకు వెల్లడించలేదు.

ఓ గంటతరువాత వారు మళ్ళీ వెనక్కి వచ్చి, వారి పడక మీద పడుకున్నారు. దానితోపాటు వారిలోని ఆ లక్షణాలన్నీ తిరిగి మరింత ప్రతీకారంతో తిరగబడ్డాయి. ఆ స్వల్ప విశ్రాంతి వారి కార్యం సఫలం కావడానికి ముందుగానే తెరవేయ వేగిర పడుతున్న మహాఛాయతో తలపడ సిద్ధంకావడానికి తగిన సమయం ఇచ్చింది. విధి నిర్ణయించిన ఆ ఘడియకు ఓ అరగంటముందు ఒక్కసారి కొంచెం మంచినీరు త్రాగారు. మా అందరినీ ఒక్కసారి వారి ఉదారమైన ప్రేమపూరిత దృష్టితో, మా సేవను గుర్తించిన ఔదార్యంతో మమ్మల్ని చూసి, చివరిసారిగా ఆ అనంతంలోకి అదృశ్యమయ్యారు. అప్పటిక్కూడా చిన్న అనుమానం రాలేదు. ఇదే "సత్యవాన్ మరణించవలసిన రోజు" అని (సావిత్రి)

తెల్లవారుతూనే ఆ వార్త అంతటా వ్యాపించింది. శిష్యుల పరిస్థితిని వర్ణించడం కంటె, ఊహించుకోవడమే మంచిది. ఆ నిశ్శబ్దనిశీధిలో శిష్యులు మెల్లగా ఒక్కొక్కరు

ఆ స్వర్గపు మెట్లెక్కి, అంతవరకు ఎవ్వరూ చూడని దృశ్యాన్ని చూశారు. వారు చూసినది మృత్యువును కాదు, పునరుజ్జీవననాన్నికాదు, నిర్వాణస్థితిలోకి వెళ్ళడమూకాదు, ఒకమహత్తర విశ్రాంతి నొందుతున్న స్థితిని, సిద్ధిపొందిన శాంతిని, శక్తి, ప్రత్యంగమూ, ప్రకాశం, సౌందర్యాలతో తొణికిసలాడే తేజోవంతమైన మృత్యువు, ఆ రాజాధి రాజు యొక్క శరీరంలో మృత్యువు, అమృతత్వాన్ని పొందినట్లున్నస్థితి. పరమసత్యం, స్పష్టంగా, పదార్థపు గీటురాయిగా మారింది. ఇప్పుడది ఒక శరీరమెంత మాత్రం కాదు, సగంమూసి, సగం చూపిస్తున్న బంగారు మూత.అంతర్ దృష్టి ఉన్నవాళ్ళు ఆ పరమసత్యాన్ని సాక్షాత్కరించు కోగలిగారు. అంతర్ శ్రవణం చేయగలిగినవాళ్ళు వారి నిశ్శబ్ద హృదయగుహలో వారి హృదయాన్ని ఛేధిస్తూ వచ్చే "నేనిక్కడే నేనిక్కడే ఉన్నాను" అన్న పొలికేక వినగలరు.

ఆ జాగృత చైతన్యంలో మన గురుదేవులు నిర్దేశించిన పరాలక్ష్యం వైపు వారు తుది శ్వాసవరకు దేనికోసం శ్రమించారో, ఆ పరాలక్ష్యం చేరేవరకు శ్రమిస్తూనేవుంటానని వాగ్దానం చేశారో, ఆ లక్ష్యం వైపు సాగుతున్నాం. సర్వోత్కృష్ట సృష్టికర్త్రిణి, ఆ లక్ష్యాన్ని సాక్షాత్కరింపచేసుకొన్న "దిమదర్" మాకు దివ్యమార్గదర్శి, మా భగవతి. వారి తాంత్రిక ఆధ్యాత్మిక అక్షయసిద్ధులతో సుసంపన్నం చేయబడిన, అవలీలగా ఆమెలోనికి ప్రసరించిన, అతిమానస వెలుగుతో భవిష్యమానవ నమూనాగా వారు దర్శించిన మూసగా, ఆకారంగా మనలను తీర్చిదిద్దుతున్నారు. ఈ మహత్తర దివ్యసంఘటన తరువాత ఆశ్రమం సందర్శించిన వారందరి యెదదలో విజయం సాధించాలనే సంకల్పాన్ని వారి త్యాగం పాదుకొల్పి ప్రభావితం చేసింది. మన అంతరాత్మలో వారి సమాధినుంచి అసంఖ్యాకమైన జ్వాలలు పైకి ఎగసిపోతూ, మన అంతరాత్మలో, పునః శక్తివంతంచేసే అగ్నిలో జ్వలిస్తున్నాము. అదే సమయంలో వారి దివ్యసన్నిధి దివ్యజననిని ఆవరిస్తూ, ఆమెలో లీనమౌతూ ఆమెలో అస్తిత్వంనుండి దేహంనుండి వాతావరణ మంతట్లోనూ విస్తరిస్తోంది.

ఎవరైనా వారి ఉనికిని దర్శించవచ్చు. వారి అడుగుల సవ్వడివినవచ్చు, వారి లయబద్ధమైన స్వరం వినవచ్చు, ఎప్పుడూ అప్రమత్తంగాఉండే, భౌతిక శరీర పరిమితులు లేని శ్రీవారిని దర్శించవచ్చు. ఏదో ఒకరోజు ఆ త్యాగం సంపూర్ణ ఫలితాన్నిస్తుంది. వారు "సావిత్రి" లో దర్శించినది యధార్థం కాగలదు. మాస్టర్ మరియు దిమదర్ యొక్క ఆంతర జీవన గాధలు గాక మరేమిటి "సావిత్రి?"

వారు ఆ గొప్ప కావ్యంలో దేన్నిచిత్రీకరియారో దానినే ప్రపంచ రంగస్థలంపై మక్కీకి మక్కీగా ప్రదర్శించారు. అద్భుతమైన ఆ మొట్టమొదటి భాగం పూర్తయింది. తెరపడింది. ఇప్పుడా తరువాయిభాగం తెరవెనుక జరుగుతోంది. ఆ చివరి విశిష్ట మహాప్రాతికూల్యతతో మహాపోరాటం ఆగలేదు. పైకి ఓడిపోయినట్లుకన్పిస్తూ యుద్ధరంగంమీద ముగిసినప్పటికీ గుహ్య భూమికల్లో భయంకరంగా సాగుతోంది. ఆ ద్వంద్వయుద్ధం పూర్తయ్యాక ఆ తెరపైకి లేస్తుంది. అప్పుడు "బుక్ ఆఫ్‌డెత్" యొక్క మధురగానం వినగలం, ఆ "ఉపసంహారం" పృథ్వీరంగస్థలం మీద వాస్తవ రూపంలో ఆవిష్కరించబడ్డం చూస్తాం. ప్రపంచమంతా ఉద్విగ్నపూరిత జయజయ ధ్వానాలతో ధ్వనిస్తుంది. "నేనిక్కడే ,నేనిక్కడే ఉన్నాను." అని.

అనువాదం: శ్రీమతి డి. సత్యవాణి

శ్రీఅరవిందులు పాతమతములతోగాని, పాతమార్గములతోగాని పోటీగా మరొక మతమును స్థాపించుటకు లేక ప్రబోధము చేయుటకు ఈ భూమి మీదకరుదెంచలేదు.

... కొత్త జీవితమును నాటి, తప్పనిసరిగా ఆవిష్కరింపనున్న భవిషత్తుకు బంగారుబాటలు నిర్మించుటయే వారి అవతారోద్దేశము.

శ్రీమాత

*

"సత్యమును అన్వేషించుటకై భూలోకమును వీడిపోనక్కరలేదు. ఆత్మను దర్శించుటకై జీవితమును త్యజించనవసరములేదు. భగవంతునితో సంబంధ బాంధవ్యములను పొందుటకై ప్రపంచమును విసర్జించనవసరమూలేదు. మూఢాచారములను నమ్మికోనవసమూలేదు. ఆయన సర్వే సర్వత్రా ఉండికూడా మనకు కనపడదు. ఎందుకంటే మనమాయనను కనుగొనుటకై ప్రయత్నము చేస్తే గదా!" మనకీ విషయము చెప్పేందుకే శ్రీఅరవిందులు అవతరించారు.

శ్రీమాత